

IOSEPHI SCALIGERI
OLYMPIADŌN
ANAGRAPHE
PROLEGOMENA DE
OLYMPIADUM...

Joseph Juste Scaliger, Evaldus
Scheibel

11. 1. 206

IOSEPHI SCALIGERI

O A Y M H I A A Q N A N A Γ P A Φ H

PROLEGOMENA DE OLYMPIAADUM RECENSU UNIVERSO ET DE AUCTORE EIUS IOSEPHO SCALIGERO SCRIPTA PRAEMISIT,
NOTAS TUM MAURICII DITTRICHI TUM SUAS, VETERUM SCRIPTORUM LOCIS, ET SCALIGERIANI HUIUS
OPUSCULI ET TOTIUS FERE HISTORIAE ANTIQUE FONTIBUS, INSTRUCTAS SUBIECIT, DENIQUE
INDICES OLYMPIONICARUM, ARCHONTUM, SCRIPTORUM LOCUPLETISSIMOS ADDIDIT

EVALDUS SCHEIBEL

Ph. Dr.

B E R O L I N I

TYPIS ET IMPENSIS GEORGII REIMERI

MDCCCLII.

41.4.206

B

VIRO ILLUSTRISSIMO

A U G U S T O B O E C K H I O

VINDICI GRAECAE CHRONOLOGIAE INGENIOSISSIMO

MAGISTRO SUMME REVERENDO

SACRUM.

L E C T O R I

S.

EVALDUS SCHEIBEL.

Noctum prematur in annum.

HORATIUS.

Novem fere anni effluxerunt ab eo inde tempore, quo primae huius libri plaga typis sunt exscriptae. Has cum deinceps reliquae prope omnes, exiguis disiunctae temporum intervallis, essent subsecutae, iamque solae superessent eae, quibus tertium contineretur caput PROLEGOMENON: subito moram iniecerunt varia eaque pleraque tristissimae plena recordationis impedimenta, quorum continua fere serie se excipientium impetus sero mihi otium fecit ad intermissa studia et ad schedas in scriniis haerentes redeundi. Iam etsi de domesticis calamitatibus dicendi non hunc locum esse sentio: tamen quid caussae intercessisset, quominus prius, quam hoc anno, operi dudum inchoato extremam manum admoverem, totumque librum ad umbilicum adducerem, paucis indicandum esse arbitratus sum. Interea libro ipsi morae eius interpositae diuturnitas, licet non sine incommodo quodam, aliquid videtur attulisse utilitatis. Inde enim fieri potuit, ut, cum haud pauci interim prodissent libri, argumenti similitudine cum hoc libro arctissime coniuncti, horum quoque scriptorum ratio ea, quam par esset,

haberetur, quamquam non per aliam ullam, nisi per solemnem ADDENDORUM licentiam. Cadit hoc in primis in AUGUSTI BOECKHII *Oeconomiae Civitatis Atticae editionem secundam*, in GODOFREDI BERNHARDII *Litterarum Graecarum historiam*, in AUGUSTI MEINEKII *De Scymno Chio et Dionysio commentarios*, denique in MAURICII MEIERI *commentationem epigraphicam*: quos ob libros nonnulla ad calcem opusculi aut definienda accuratius aut levius immutanda fuerunt. Evidem enim, cum per universam JOSEPHI SCALIGERI Recensionem non modo veterum auctorum — quorum unus inter Olympionicarum scriptores primum nostris in notis suam naclus sedem in partes constanter vocatus est, *Eusebius Armeniacus* — testimonia proferenda, verum etiam recentiorum de rerum antiquarum temporibus sententias diligenter excutiendas existimarem, nostro sive consensu sive dissensu simul indicato: hoc spectavi potissimum, ut, chronologiae in veterum populorum historiis versantis qui hodie status, quae conditio esset, perspicue ubi vis posset intelligi. Quod quidem consilium si nobis perfecisse contigerit — qua de re indicabunt alii — simul pretiosae illius historiarum collectionis, tria volumina complecentis, quam Oxoniae annis 18²⁴. 1830. 1834 in lucem edidit chronographorum, qui nunc sunt, princeps HENRICUS CLINTO, si non expletas vices, ut certo desiderium quodammodo sublevatum fore speramus apud eos, qui in nostra hacce acquiescere volunt lucubratione. Praeterea si quid est, quod sive ad excusandum sive ad commendandum hoc genus scripturae dicendum esse videretur, dictum est in PALEOGOMENIS pagg. LX et LXXVIII: quos ad locos hic satis habeo lectorem ablegasse.

Neque tamen finem facere possum praefandi, quin debitum antea persolverim memoriae MAURICI DITTRICHI, viri singulari industria et eruditione haud mediocri insignis, quem, libri huius edendi consilio coniunctissimum, multo ante absolutam editionem eius, in ipso flore aetatis, quinque fere abhinc annis, mors et suis eripuit et litteris. Sed hoc, quod superest officii mei, ut iuste perfungar, mente mibi redeundum est ad solemnitatem illarum commissionum, quae in Universitate Berolinensi ad alenda et incendenda litterarum studia quotannis institutae, utrique nostrum et scribendi copiam et mutuae consuetudinis initium attulerunt. Cum enim anno 1839 per occasionem illorum sole-

mnum amplissimus philosophorum Ordo litterarum antiquarum cultores iussisset *De Iosepho Scaligero Olympiadum Descriptionis auctore* commentari: allectus, ni fallor, et gravitate et iucunditate huius argumenti, uterque nostrum in arenam certaminis descendental, uterque palmam abstulerat. Scilicet tam aequo Marte alter cum altero decertaverat, ut utriusque nostrum, et mihi quidem extraordinarium, adiudicaretur praemium. Sic et fortunae et studiorum communione, quae eademi mox extitit familiaritatis parens, cum coniuncti essemus et consociati: non multo post, auctoritate eius viri, cui universam hanc operam sacram esse voluimus, de duabus commentationibus nostris in libri unius formulam conflandis redigendisque et communi consilio publicandis cogitare coepimus. Operis digerendi componendique curani mihi impositam lubenter suscepi. Mox tamen alterum libellum cum altero comparans intellexi, in positis istis primitiis consisti non posse, omnemque quaestionem denuo instituendam atque longius persequendam mihi persuasi. In notis Dittrichianis Recensui subiectis novissimorum quidem aliquot de rebus chronologicis aut Olympicis librorum — quos auctor passim adeo, quam fontes ipsos, adire maluerat — inieclam vidi mentionem, quamquam ne hanc quidem aut constanter aut satis ubique accurate factam; in re summa autem non quidquam reperi, quod non ipse repertum antea haberem, imo nonnihil desideravi. Primum enim minus ille quam par erat operam dedisse videbatur, ut SCALIGERUM e SCALIGERO interpretaretur, cuius ad celeberrimas de doctrina temporum disputationes, quemadmodum etiam ad IOANNIS MEURSII, DIONYSII PETAVII, EDUARDI CORSINI disquisitiones chronologicas, aut nusquam aut rarissime descenderat. Praeterea — id quod aegrius eliam ferendum dicas — ei non contigerat, ut aut veterum locos, e quibus hausisse SCALIGER videretur, omnes investigaret, aut ea ubique afferret, quae ad Viri Summi animadversiones e fontibus ipsis accurate deducendas et ex eo, qui nunc obtinet, antiquae historiae statu aestimandas, mea quidem sententia, non potuerunt praetermitti. Verum enim vero cum fieri vix aliter potuisset, quam ut identidem in eosdem veterum locos simul incideremus, de ea parte libri nostri, quae in fontibus SCALIGERI demonstrandis versatur, sic, uti in titulo libri factum est, pronuntiandum duxi. Quam vero PHOLEGOMENA exhibent disputationem, tri-

bus illam capitibus, quidquid de Olympiadum Recensu et de eius auctore SCALIGERO generatim dicendum videatur, complexam: ea, sive materiam spectaveris sive disserendi rationem, tota mea est, neque quidquam ex DITTRICHI Introductione delibavit praeter sententias aliquot Virorum Doctorum, in litis de hac Olympiadum Descriptione agitatae historiam pertinentes pp. III. seq. IV. seq. VII. seq. XIII: quarum etsi post, cum inchoatum opus secundis curis persicere conarer, maximam partem ipso deprehendi, primam tamen notitiam me DITTRICHO debere grato animo profiteor. —

PROLEGOMENA.

CAP. I.

Eusebius Pamphili, Caesareae Palaestinae Episcopus, cum contra protervam ethnicorum superbiam et sese efferentem philosophorum audaciam doctrinam Christianam defendere, et ab adversiorum calumnis vindicare singularibus commentariis constituisset: Danandum tamen laborem suspecturus sibi visus est, nisi prius Mosaicas origines et libros sacros omnibus cum fabulosorum deorum natalibus tum veterum regnorum initiis longe antiquiores esse argumentis iis ostendisset, quae nulla prorsus ratione convelli possent vel retundi. Collocaverant quidem hoc in re hanc contennendam operam Timotheus chronographus, Cedreno laudatus, item Theophilus Antiochenus, Tatianus, Clemens Alexandrinus, alii, nec tamen copiose satis aut accurate propositum suum executi erant. Horum igitur naevos sublaturus Eusebius, eandem telam retexero diligenter et per universum historiarum orbem deducere in *Chronicorum Canonum*¹⁾ libris duobus aggressus est, quorum priori²⁾ omnem singulorum populorum regnorumque historiam, in unum temporis intervallum congestam, deinceps (*κατ' οὐάδα*)³⁾ exposuit, posteriori vero⁴⁾, initio ab Abraamo sumpto, earundem gentium res gestas per annos expansos ac series suas (*κατὰ πλάτος*)⁵⁾ ita digessit, illis ut qui quoque anno imperasset,

1) Sic scilicet Eusebii opus, praeeunte in Thesauro Temporum Ios. Scaligero, vocarunt Editores Mediolanenses, Ang. Maius et Io. Zohrabus a. 1818. 4. Interpres Venetus; P. Io. Bapt. Aucherus, Chronicon bipartitum simpliciter inscripsit. Eusebius ipse nunc (Comment. ad Iesaiam ep. XIII, 17) χρονικὰ συγγράμματα, nunc (Chron. ed. Med. p. 67) χρονογραφία, Georgius Syncellus modo p. 40 D. χρονικό, modo p. 168 C. χρονική συγγραφή appellat. Feruntur etiam alii universi operis tituli, et apud Graecos quidem scriptores χρόνων ἀναγνωσθή, χρονογραφίαι, χρονικό, apud Latinos vero chronicā historia, temporum canones, chronicorum canonum multiplex historia, temporum liber, chronicon, chronographiae historia, de cunctis temporibus historia. Samuelis denique, Presbyter ille Aniensis, cuius Temporum ratio primum ab Ang. Mai et Io. Zohrabo Latinis litteris redditā est Mediol. a. 1818. 4., opus Eusebianum p. 30 chronographiam, pp. 9. 15. chronicos canones, p. 42 chronicos libros nuncupat. Quorum nominum quo Eusebius libros suos insignit, haud facile dixeris: quamquam hoc mihi certum est, Hieronymum De Viris Illustr. cap. LXXXI. Eusebii chronicorum canonum omnimodam historiam et eorum ἐπιτομὴν laudantem, opus nostrum describere potius in universum, quam diserte nominare voluisse. Vid. Sold. s. v. Εἰσαγός coll. Mai. Praef. ad Euseb. p. XXI sq.

2) Πρώτῳ λόγῳ, secundum Syncell. p. 67 B. Priorem hunc Eusebii librum inter Scaligeri sonnia refert Dominicus Vallarius Praef. ad Euseb. Chron. Veron. a. 1740. Fol. Redarguit eius criminationes singulari de Chronicis Eusebii Caesariensis dissertatione Hieronymus de Prato, Oratorii Veronensis praepositus, a. 1750. Nunc res omni dubitationi exempta est codicis Haicani suffragio, qui Saligeri sententiam egregie confirmavit. Vid. Aucher. Praef. ad Eus. Chron. p. XXXVII.

3) Vid. Syncell. p. 36 A. C. D.

4) Alterum hunc Chronicorum librum Eusebius ipse Chron. Prooem. p. 5. Hist. Eccles. I, I. Praep. Evang. X, 9. chronicos canones κατ' ἔξοχὴν dictitat. Eundem tamen Chron. p. 216 etiam chronologiam, deinde p. 222 χρονικὸν κανόνος σύνταξιν, denique p. 319 κανόνα simpliciter vocat. Syncello nunc p. 66 B. χρονικὸς κανών, nunc pp. 63 C. 65 C. 67 D. 333 C. κανών, nunc p. 36 A. C. τὸ κατὰ πλάτος audit. Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 4 a. b.

5) Utrumque Eusebii Chronicorum librum Latine convertisse Hieronymum, Ios. Scaligeri opinio est, in

quid accidisset, uno obtutu simul appareret. Haec igitur de temporum rationibus egregia Eusebii lucubratio, cum saeculo eodem fere labente, quo fuerat scripta, hoc est Theodosii Magni aetate, ab Hieronymo, sive tota⁵), sive ex posteriori tantum, quae actatem tulit, parte⁶) in Latinum sermonem esset translata: temporum iniuria mox disparuit, eius ut laciniae tantum relinquerentur, nec nisi disiecta in diversis scriptoribus membra, quantum Eusebio amissio omnis res chronica iacturam fecisset, testarentur. Quae ipsa licet nunquam potuisse penitus reparari, nisi novissimis temporibus ex Haicano codice tanquam redivivus prodisset Eusebius, tanta tamen non fuit, ut non aliquatenus sublevari posse viro cui, in Graecis scriptoribus probe versato, videretur. Quemadmodum enim in rerum natura evenire videmus, ut ex uno fonte multi deriventur rivuli, defluant amnes: ita etiam Eusebii Chronologia, ut primum apparuit, tanto omnium eruditorum studio excepta et lectilata, tanta concertatione compilata et excripta est, ut haud exigua sit reliquiarum copia, quao ex aliis temporum scriptoribus collecta in Eusebium redundet. Quod cum perspexisset eruditissimus illo Iosephus Scaliger, ex fragmentis, quae ex Eusebio deprompta a Georgio Tarasii Patriarchae Constantiopolitani Syncello, a Georgio Cedreno monacho, in Fastis Siculis, ab Isaaco Casaubono acceptis, denique ab anonymo quodam Eusebii eclogario, quem idem cum ipso Casaubonus communicaverat, asserri viderontur, si non verum, certe aliquid Eusebii Chronicon confecit, idque praesicho Chronicō Hieronymiano, cuins partem priorem e posteriori suppleri posse iusto audacius concicerat, adiectisque Chronicis Prosperi Aquitani, Victoris Episcopi Tununcensis, Ioannis Abbatis Bielariensis, Idatii, Marcellini, aliorumque, qui Eusebii opus continuarunt, et vero annexis Isagogicorum chronologiae Canonum libris tribus, Thesauri Temporum nomine inscripsit⁷). In hac igitur veterum librorum fragmentorumque colluvie statim post Niccephori Patriarchae Chronographiam, quae Chronicon Paschale, Graecis Eusebianis annexum, excipit, simul edita est Olympiadum Descriptio (*Ὀλυμπιάδων ἀραιραγῆς*), primam illa et praecipuam partem constitutus Historiarum Collectionis (*ἱστοριῶν ἀναγνώσης*). Quem librum nullo auctoris nomine insignitum cum in commentariis ad Eusebium Scaliger aliquoties⁸) veluti instar codicis laudare videretur, quamquam aliis ille locis⁹) sese auctorem eius ingenue professus: plerique anonymi cuiusdam, sed antiqui et ipsum scriptoris opusculum esso arbitrali sunt. Quac quidem opinio licet quam falsa esset et temeraria, ab hoc illo Viro Docto et sentiretur obscure, et diserte diceretur: sonsim tamen sensimque ita inveteravit, ut ne nostris quidem temporibus extirpata penitus et ex orbe eruditio amandata sit. Quemadmodum vero libri cuiusque auctoritas scriptoris actate et ingenio censetur: sic nec hanc Olympiadum recensionem, utrum Scaliger composuerit an antiquus auctor, perinde esso contendet, qui quidem haud paucas sententias, in velutis historiis celebratas, una cum fundamento illo et stare et concidere reputari. Quum enim multi, decepti nescio qua libri illus elegantia, ipsamque Graecam linguam, quam induit, antiquitatis testem admirati, omnem fere temporum notationem inde haurirent: non semel factum est, ut pro veris falsa, pro genuinis spuria, pro certa veteris scriptoris auctoritate dubiam docti renatarum litterarum parentis conjecturam venditarent.

Prolegomenis Temporum Thesauri demonstrata. Quam adoptavit G. G. Bredovius de Georgii Syncelli Chronographia p. 7. Vol. II. ed. Bonn.

6) Hoc Auchero Praef. ad Euseb. pp. IV. XXVIII. et Maio Praef. ad Euseb. p. XVII. coll. p. 219 persuasum est.

7) Edidit eum primum quidem Scaliger ipse Lugd. Bat. a. 1606. Fol., deinde mortuo Scaligero Alexander Morus denuo excudendum curavit Amstelod. a. 1658. Fol. Est altera editio priori auctior et emendatior.

8) Cf. Addend. Notis in Graec. Euseb. p. 428 a. Animadvv. ad Euseb. p. 37 a. num. DLXXXIX, al.

9) Tales locos in limine cap. II. indicavimus.

Princeps erroris, duobus amplius propagati saeculis, auctor extat Ioannes Meursius, qui libri istius suffragio non solum ad illustrandos, sed ad corrigendos interdum veterum codices abutitur¹⁰). Eiusdem culpa reus reperitur Ioannes Gerardus Vossius, qui in commentariis, quos de Graecorum et Historicis et Poetis exaravit, caetero-quin accuratissimis, auctorem Olympiadum libri anonymum saepissime excitat, eumquo auctoribus vere antiquis parem aestimat, ne uno quidem loco augurans, quid valeat eius suffragium, quid non valeat. Hi duoviri, de bonis litteris optime meriti, opinionem praeierunt, ut ignominiosam sibi, sic perniciosa litteris: cui tamen eidem nec proximis duabus saeculis vel exquisita illustres eruditio homines indulgero dubitarunt, neque nostra aetate qui patrocinarentur defuerunt. Ne autem nescias, quantos viros nostra tangat oratio, nominamus Cluveros¹¹), Petitos¹²), Allatios¹³), Ionsios¹⁴), Reinesios¹⁵), Berkelios¹⁶), Perizonios¹⁷), Baylios¹⁸), Gronovios¹⁹), Dukeros²⁰), Walfios²¹), Burettos²²), Lessingios²³), Biagios²⁴), Schollenbergios²⁵), Sancto-Crucios²⁶), Heynios²⁷), Sturzios²⁸), Astios²⁹), Goelleros³⁰), Graesenhanos³¹), Gerlachios³²), Bernardos³³), Muelleros³⁴), Heysios³⁵), Voemelios³⁶), Kaise-

10) Mira illius hominis ἀχραια cum sexcentis monstrari possit documentis, unum satis sit attulisse paullo luculentius. Notissimum est Scholion ad Pind. Pyth. VII., his verbis conceptum: Γέγραπται η ϕδη Μεγαλει Ἀθηναῖο, νικήσαντι τὴν πη' Πυθάριδα τεθρίππον. In quo verba τὴν πη' Πυθάριδα temporum rationibus adversari manifestum est. Animadverit hoc mendum Olympiadum Scriptor, simulque duplice ratione tolli posse vidit hac, ut pro τὴν πη' Πυθάριδα aut τὴν κη' Πυθάριδα aut τὴν πη' Ολυμπιαδα reponeretur. Utramque conjecturam suo loco, alteram ad Olymp. LXXV, 3, alteram ad Olymp. LXXXVIII. proposuit, scilicet non quo eundem Megaclem quadrigis et Pythia et Olympia vicise, aut Pythioniceam ab Olympionice diversum esse ostenderet, sed ut oblitera Scholiastae vestigia sequentibus illam Megaclem victoriam aut Pythias Olymp. LXXV, 3, aut Olympias LXXXVIII. ascribendam esse indicaret. Meursius vero postquam ad Olymp. LXXV, 3. (De Archonti. Athen. lib. II. cap. IX. p. 70) Pindari Scholion e priori Anonymi ratione corrigi voluit, delatus paullatim ad Ol. LXXXVIII., eiusque iterum Megaclem quadrigis victorem ab Olympiadum Auctore notatum reprehendens, coeco eius amore adeo abripitur, ut, prioris conjecturae suae penitus oblijus, eadem Interpretis Pindarici verba ad alteram normam, ab Anonymo indicatam, emendari iubeat, lib. III. cap. IV. p. 102 seq. Sed est hoc temeritatis specimen, ut diximus, unum de multis, quibus scatent isti Meursii libri.

11) Phil. Cluver. Ital. Antiq. Lugd. Bat. a. 1624. Fol. T. I. pp. 283. 603. 635. T. II. pp. 976 seq. 1015 bis, 1040 item bis, 1245. 1246. 1269.

12) Sam. Petit. in Miscell. Paris. a. 1630. 4. Lib. III. 14. Legg. Att. Paris. a. 1635. Fol. I, 1. p. 79.

13) Leo Allat. de Script. Socratis in Edit. Epistol. Socrat. Paris. 1637. 4. p. 113 seq.

14) Ioh. Ions. in Scriptoribus Historiae Philosoph. Nunc denovo recogn. I. C. Dorn. Jen. a. 1716. 4. Lib. I. cap. 3. p. 23, cap. 4. p. 26, cap. 5. p. 33, cap. 6. p. 36, al.

15) Thom. Reines. in Epistolis ad Hostmannum et Ruperium, Professores Noricos. Lips. a. 1660. 4. Epist. LXVI. p. 585 seq.

16) Abrah. Berkel. ad Stephanum Byz. Lugd. Bat. a. 1684. Fol. ad v. Ταρραχίνη p. 695.

17) Iac. Perizon. ad Aelian. VV. IIII. Lugd. Bat. a. 1701. Lib. III. 21. XI. 1. XII. 35.

18) Peter Bayl. in Dictionnaire historique et critique, revue etc. par Ms. de Maizeaux. V. Edi. a. 1740. Fol. T. I. p. 296 s. v. Archiloch. (B) (3). T. IV. p. 514 s. v. Xenocrat. (k), al.

19) Iac. Gronov. in Nott. ad Gell. NN. AA. Lugd. a. 1706. 4. Lib. XVII. 21. p. 790 seqq. al.

20) Car. And. Duker. ad Thucyd. Amstel. a. 1731. Fol. Lib. V. 49.

21) Io. Chr. Wolf. in Novem illustrum foeminarum Fragmentis et Elogiis. Hamburg. a. 1735. 4. p. III.

22) Burett. in Mémoires de l'Academ. Royale des Inscript. Tom. XV. p. 324 seq.

23) G. Ephr. Lessing. Opp. ed. C. Lachmann. Tom. VI. Vit. Soph. pp. 295. 324. 347—350. 351. 356. 358. Laocoon. p. 545 not. 1.

24) Clem. Biag. de Decretis Atheniensium. Rom. 1785. 4. cap. XIX. §. 7. p. 233. §. 8. p. 234.

25) Car. Ad. Gottl. Schellenberg. De Antinach. Coloph. Vita et Opp. etc. Hal. Saxon. a. 1786. 8. p. 9.

26) Sancio-Crucius De civibus inquilin. Atticae in Mémoires de l'Academ. Royale des Inscript. Tom. XLVIII. p. 164.

27) Chr. Goitl. Heyn. in Apollod. Fragm. Gotting. a. 1803. 8. p. 412.

28) Fr. G. Sturz. in Empedocl. Lips. a. 1805. p. 320.

29) Fr. Ast. ad Plat. Legg. Lips. a. 1814. 8. Lib. VIII. p. 840 B. Animadvv. p. 412.

30) Franc. Goeller. De Situ et Origine Syracusarum. Lips. a. 1818. 8. p. 126.

31) Ern. Aug. Guil. Graesenhan. ad Aristot. de Poet. Lips. a. 1821. 8. cap. III. p. 39.

32) Fr. D. Gerlach. de C. Salustii Crispī Vila et Scriptis p. 5. not. 3. in T. II. Edit. Sal. Basil. a. 1823. 4.

ros³³). Qui viri omnes aut simpliciter, tanquam ad testem locupletem, ad Olympiadum recensionis auctorem provocant, aut etiam qua is aetate vixerit, quod nomen habuerit, adeoque gentilisne fuerit an unius dei cultor, remantur religiosius. Qua de re prossus singularis neque inficeta disquisitio est Reinesii, cuius capita primaria quin res feremus, animo non potimus temperare. Scribit autem haec³⁴): „Ολυμπιάδων ἀναγραφὲς ή ὡ τὰς Ολυμπιάδας τεθειῶσ, a Scaligero editus, excerptor Aelii Phlegontis est, non Phlegon ipse, et, quia ignotus, ideo recte anonymum adpellant. Phlegontis enim Ολυμπιάδων zai χρονιῶν libri snere XVI, teste Suidn et hoc ipso exscriptore. Quintus terminabat in Ol. CLXXVII, quod patet e Photio: quorum narrationi si conseras istam ἀναρρίφιαν, epitomen esse operis amplioris deprehendes. Expendo etiam notam de Olymp. VI. ad fragmentum, quod post Xylandrum publicavit Meursius: videbis plurima e Phlegontis παραγωγαῖς resecuisse istum ἐπιτόμητήν. Imo quod Eusebius in canone Chronicō sub a. 4. Ol. CCI. ipsa Phlegontis verba o XIII. alleget, quae etiam duobus locis repetivit ante Chronicō Alexandrinū, ea vero non extant in hac collectione, adparet verum esse, quod de contractione dicebam. Existimem quoque gentilem fuisse, nisi verba sub a. 4. Ol. CCXXVII, de templo dei Ilierosolymis aliud suadere possint, et Eusebio priorem, quia in Ol. CCXLIX. desit, et ob ea quae f. 354 [edit. I. = p. 350 ed. II.] leguntur de M. Aurelio επὶ Σεβίου, etc.” Vides errorem, errore firmatum, errori superstructum. Primum enim quod Reinesius Ολυμπιάδων ἀναγραφὴν Aelii Phlegontis ἐπιτομὴν appellat — non tamen, ut falso sibi persuasit Io. Alb. Fabricius³⁵), illam dicens, teste Suida³⁶), a Phlegonte ipso factam Ολυμπιονικῶν ἐν βιβλίοις β' ἐπιτομῶν, sed aliam ex eius Ολυμπιονικῶν zai χρονιῶν συναγωγῆ³⁷) delibatam compilationem — hoc quidem neque absurdum est, ac si quis oceanum dicat ab uno aliquo fluvio nutriri. Est sane Olympiadum liber epitome, non tamen e solo Phlegonte illa, sed e multis vetustis libris, suo loco afferendis, concinnata. Singulorum autem auctoritatem librorum si quis rerum, in Olympiadum Recensum ex ipsis transcriptarum, copia meliri velit, tantum non ultimus locus tribuendus fuerit Phlegontis Chronicis, quae licet inde a prima Olympiade usque ad Olymp. CCXXXIX. pertinuerint, tota tamen interciderunt, duabus tantum exceptis fragmentis, quorum alterum, ex antiquissimo Palatino codice primum a Guil. Xyandro³⁸) editum, et procul dubio introductionis instar libris Ολυμπιονικῶν a Phlegonte praefixum³⁹), Olympiades VI. et VII., alterum, a Photio⁴⁰) servatum, Olympiadem CLXXVII. Descriptionis nostrae egregie⁴¹) illustrat: profecto ut mirandum esset, auctorem eius, quisquis est, non aliarum quoque Olympiadum latercula ex praeclaro isto libro complevisse, si eo integro licuisset uti. Sed etiam aetatem Anonymi sui tibi definit Reinesius; priorem enim fuisse dicens Eusebio, scilicet quia ultra Olymp. CCXLIX. non procedat. Verum si quos unquam, qui finem spectantes operis historici de aetate

33) Ph. Bernard. de Archontibus Reipubl. Atben. in Actt. Acad. Lovanens. a. 18³⁴. p. 26. not. 73.

34) Car. Od. Mueller. in Doriensis. Vratisl. a. 1824. 8. Seci. II. Lib. IV. p. 350 not. 2.

35) Car. Guil. Lud. Heys. De Herodot. VII. et Script. Dissert. inaug. Berol. a. 1826. 8. p. 64.

36) Io. Th. Voemel. in Prolegg. ad Demosth. Philipp. Francof. ad M. a. 1829. 8. Or. I. p. 50 not. 2.

37) Vid. Kayser. in Censura Krausiani de Olympiis libri Annalibus critico-litterariis Berolin. a. 1840. N. 94. inserta, quem vetustum errorum denuo retractare potuisse tanto magis mirum est, quanto saepius Krausius erroris, a Scaligero in Olympiadum Descriptione commissos, castigavit.

38) In Epist. ad Hoffmann. etc. p. 585.

39) Bibl. Gr. Lib. IV. cap. XIII. III. 3. T. III. p. 401 ed. Hamb. a. 1717. 4.

40) s. v. Φλέγων.

41) Sic Phlegontis opus inscribit Photius Cod. XCVII. p. 146. Hoeschel. p. 83 Bekk.

42) Basil. a. 1568. 8.

43) Vid. Cl. Salmas. ad Spart. Hadr. cap. 16. et Fabric. Bibl. Gr. Lib. IV. cap. 13. 3.

44) Cod. XCVII.

45) Vid. notas Olympiadibus, quas diximus, subiectas.

scriptoris conjecturam facerent, sefellit ratio, Reinesium sefellit certissime. Neque enim opus nostrum in Olymp. CCXLIX. finitum reperimus propterea, quod auctori eius per aetatem non licuerit progredi altius, sed quod illa ipsa Olympiade Africanus catalogum terminavit *stadioniarum*⁴⁶). Quorum nominibus cum tota Graecarum rerum memoria continetur⁴⁷): Olympiadum Scriptor desinendum putavit eo ipso loco, quo Olympioniarum nomina, temporum illuvie oblita, cessarent et ipsa. Denique Reinesius, ne nulli aliis de Olympiadographo bene merendi copiam relinqueret, etiam quam is secutus fuerit rerum divinarum formulam, data opera inquisivit: „Existimem quoque gentilem suisse, nisi verba sub a. 4. Ol. CCXXVII. de templi Dei Hierosolymis aliud suadere possint.” En hominem, mirifice oculatum, quippe qui paganum et Iudeum ipsis umbris dignoscat. Idem tamen multum intelligendo fecit, ut nihil intellegoret. Qui si verba, maiusculis expressa litteris: *XPIΣΤΟΥ ΗΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ*⁴⁸). paullulo accuratius considerasset, non commisisset, ut ipsam tanquam tesseram ignorasse videretur Christianae fidei.

Missis igitur Reinesii nugis, ad castigandum alium errorem accedimus, in quem pellexit Viros Dioctos mola de Olympiadum recensionis auctore dubitatio. Quin enim nonnulli non satis discernerent Ὀλυμπιάδων inter et σταδιονικῶν ἀρχαιογράφων, factum est, ut, qui ad illius scriptorem pertinent, scrupuli, eos inscite referrent ad hunc. Cuius confusione imprimis accusandi sunt Steph. Clavierus Gallus et A. Maius Italus. Quorum prior dum in exarranda Graecorum historia antiquissima ad seditiōnē, Athenis motam a Cylone, delatus, hunc Cylonem eundem videri dicit cum eo, qui Olymp. XXXV. diaulo palmam meruerit secundum Olympioniarum catalogum, huins tamen libri adeo suspectam sibi siuxit auctoritatem, ut in nota disertis verbis vindicandam censuerit⁴⁹). „La date, inquit; de sa victoire ne se trouve que dans la liste des Olympiades, que Ios. Scaliger a inserée dans son Eusèbe Grec pag. 40. Mais comme il a donné cette chronique grecque d'après beaucoup de recherches, qu'il avoit faites tant dans les livres imprimés, que dans les manuscrits, elle mérite toute notre confiance.” Vide quantas, quamque sine ulla causa sollicitudines sibi struxerit Vir Doctus, quasi vero quisquam, qui quidem bene saperet, accuratissimum illum et ex ipsis, ni fallor, primariis harum rerum fontibus hanstum stadionicarum catalogum, in suspicionem vocare τῆς ροήσις posset. Constat enim particulani esse Chronicī Eusebiani, a Julio Africano, qui rursus ex Eleorum tabulis profecisse videtur, depromptam, eamque genuina forma adhuc servatam in codice Parisino, cuius apographum quoddam et Scaliger olim nactus erat Casauboni beneficio⁵⁰), et nuper in Anecdolis suis iterum publicavit Cramerus⁵¹). Clavierus autem cum quibus verbis Scaliger⁵²) Συραγώγην ιστορίην se partim ex editis partim ex nondum editis libris collegisse affirmat, ea in Africani catalogum dieta putaret, ad notatam a nobis diversissimarum rerum commutationem adductus esse videtur. Quid? quod etiam Maius ille, cuius indefesso studio nova in dies veterum fragmenta e bibliothecarum Italicarum pulvere in lucem prodeunt, nescisse videtur, qui esset litis sal agitatae cardo. Etiam enim atque etiam laetatur⁵³), quod reperto Eusebii codice Armeniaco tandem ali-

46) Vid. nota infra n. 1. 69. 1651. coll. Scal. in Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 426 b.

47) Vid. Scaliger l. l.

48) Sub Olymp. CCl, 4.

49) Hist. des premiers temps de la Grèce. Ed. I. a. 1809. 8. T. II. p. 295 not. 2.

50) Vid. Scal. Prolegg. ad Ther. Tempp. p. 24 et in Add. Nott. ad Graec. Euseb. pp. 426 a. 430 a.

51) in Anecd. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. 8.

52) in calce Add. Nott. ad Graec. Euseb. p. 431.

53) In Praef. ad Euseb. p. X.: „Olympiadum liber a Scaligero olim editus suspicionem aliquam fictionis contraxerat [Huic sententiae quod in nota 2. imprimis induluisse dicit Vallarsium, falsum ei ipsum est. Vallarsius enim, ut iuxta videbitus, non de Africani stadionicarum indice, sed de

quando futurum sit, ut ille stadioniarum index pro Scaligeri foetu haberi desinat. Non invideremus suum meritissimo Viro gaudiolum, modo quisquam reperiretur, qui indicem illum aut negaret vetustum aut Scaligeri lucubrationem esse contenderet⁵⁴⁾). Nunc vero de hoste mero ficticio triumphat. Peperit autem Maii errorem ipse, ut videtur, titulus, paullulum ambiguus: Ὁλυμπιάδων ἀραιγαρῆ, quippe quo et Eusebius⁵⁵⁾ ad designandum Africani stadioniarum catalogum, et qui vulgo *Anonymous* circumfertur ad inscribendam suam per Olympiades digestam historiam utatur.

Sed nolumus amplius delineri in castigandis erroribus, qui ut sunt manifesti; ita nec potuerunt, quin animadverterentur et perstringerentur, diu perdurare. Primus autem recte de Olympiadum Recensu iudicavit eumque Ios. Scaligero auctori vindicavit Dionysius Petavius, qui simul Meursii veteres libros ex Anonymo suo corrigentis ineprias diserte reprehendit⁵⁶⁾). Repeluit fere Petavii verba Philippus Labbeus⁵⁷⁾, notans et ipse Meursii Vossiique hariolationem. Sensit verum Aegidius Menagius, qui tamen cum Olympiadographum nunc Anonymum nunc Scaligerum appellat, Meursii inter et Petavii sententiam videtur fluctuisse⁵⁸⁾). Quarum utram praestaret amplecti, nec Iacobo Palmerio⁵⁹⁾ aut T. Winstanleio⁶⁰⁾ satis con-

Scaligeri Olympiadom recensu locutus est]. Nunc vero et vetus esse confirmatur, et codicium mendis lacunisque spoliatur." Item ad finem Africani stadioniarum p. 163 not 4.: „Librum hunc Olympiadum quum Graece olim Scaliger in Eusebio suo edidisset, docti homines alii quidem veteris auctoris lucubrationem, alii vero ipsius Scaligeri foetum iudicaverunt. Nunc pervetustus arm. noster interpres, qui nihil fere praeter ipsum Scaligerianum libellum exhibet, scripturam hanc et ab omni ῥοᾳ εἰς suspicione liberat, et sine dubio autquam atque eusebianam esse confirmat." Castigavit errorem Maii etiam B. G. Niebuhrus in Scriptt. Phil. et Histor. Min. Collect. I. Bonn. a. 1828. 8. p. 212. Nihilominus repetitus legitur in altera Eusebii Armeniaci, Hieronymianis additamentis aucti, editione, quam idem Maius in Scriptorum Veterum Novae Collectionis Tomo VIII. publicavit. Rom. a. 1833. 4. p. 165 seq. not. 3.

54) Unus, quantum scimus, de ea re paullo quam par est dubitantius locutus est Casp. Valckenarius Annott. in Theocrit. Adoniaz. Digress. III. p. 260 C. [ed. L. F. Heindorf. Vol. II. p. 94]: „Ut verum forte sit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit Scaliger." Concedit igitur tantummodo, quod caeteri onnes pro certo et ponunt et posuerunt; sed concedit tamen.

55) p. 45, 9 ed. Scal.

56) De Doctrin. Temp. Paris. a. 1627. Fol. Lib. XIII. p. 300: „Hinc appetet falsum esse, quod lib. I. de Archontibus Atheniensium C. 8. et 9. perhibetur, Tlesiam non annum archontem finisse, et ante Creontem, qui primus annus est, exstisse. Unde et Pausaniam frustra corrigit, unius Anonymi auctoritate nixus. Atqui *Anonymous* iste non aliis est, quam Scaliger."

57) De Scriptor. Eccles. Dissert. Paris. a. 1660. 8. Tom. I. p. 30.

58) Aeg. Menagius in egregiis ad Diogenem Observationibus, quae primum Londini a. 1663. Fol. prodierunt, libello nostro saepius usus, auctorem eius nunc (I, 42) *Anonymum* in Descriptione Olympiadum, vel (VIII, 90) *Anonymum* ἡν Ὁλυμπιάδων ἀραιγαρῆ, nunc (I, 101. II, 105.) Auctorem Descriptionis Olympiadum sive (V, 35.) τῆς Ὁλυμπιάδων ἀραιγαρῆς, nunc Olympiadum aut Auctorem (I, 68. II, 11. III, 3) aut Scriptorem (II, 28. 43. 45. III, 4.), nunc denique (I, 119) Olympiadographum dicit, eumque eadem, qua veteres codices, lance pensitat. Uno tantum et altero loco, quae vera esset opusculi istius ratio, persensisse videtur, eam tamen sententiam ad dilucidam sibi omnique scrupulo liberam veritatem non perduxit. Sic I, 62. Descriptionem Olympiadum a Scaligeri collectam ait, II, 44. ἀραιγαρῆ Ὁλυμπιάδων Scaligerinam appellat, ipsumque VIII, 52. Scaligerum in Descriptione Olympiadum excitat. Cf. id. etiam ad I, 74, ubi: „Idem legas, inquit, in Descriptione Olympiadum, Olympiade ΜΘ.: περὶ τῆς Ἀχιλλείσιδας — τὸ χωρίον, quae ex Diogene nostro exscripsit sine dubio Scaliger."

59) Iac. Palmerius Exercit. in optimos sere auctores Graecos. Lugd. Bat. a. 1668. 4. p. 365.: „Si recensio Olympiadum aliquid sivei meretur (et meretur quidem, sive eius compilator fuerit Scaliger, sive ex quadam antiqua scheda eam publicaverit), nostra conjectura veritate nititur."

60) T. Winstanleius in edit. Aristot. de Poet. Oxon. 1780. 8. ad cp. III. Annott. p. 274: „(Chionides) ab anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore vel Scaligero ipso male, ut videtur, collocatur ad Ol. LXXX. [leg. LXXXIII.]".

stitit. Alii, velut Io. Alb. Fabricius⁶¹), Dominicus Vallarsius⁶²), Lud. Caspar Valckenarius⁶³), Fr. Th. Welckerus⁶⁴), Ernestus Poppo⁶⁵), Simon Karstenius⁶⁶), licet prius deteriorem caussam essent seculi, retractata tamen sententia, meliori se patronos addixerunt certissimos. Omni autem, non dico erroris commisi culpa, sed etiam palinodiae cantatae acerbitate carent ii, qui Olympiadum libri indolem subtilius rimati, a Scaligero eum e diversis auctoribus Graecis et Latinis compilatum esse statim ab initio et sine ulla animi dubitatione intellexerunt. Alque horum chorus, cuius dux Petavius, amplissimus gravissimusque est, coeuntibus eo Thoma Stanleio⁶⁷), Claudio Salmasio⁶⁸), Ricardo Bentleio⁶⁹), Ludolpho Kuestero⁷⁰), Eduardo Corsino⁷¹), Pedro Wesselingio⁷²), Davido Ruhnkenio⁷³), Io. Iac. Reiskio⁷⁴), Fr. Aug. Wolfio⁷⁵), G. Ch. Harlessio⁷⁶), God. Henr. Schaefero⁷⁷), Friderico Creu-

61) Io. Alb. Fabricius, quamquam in Bibl. Gr. sub *Sositheo ιστοριῶν σύνταξιν*, a Scaligero editam dicit, ac sub *Chionide* etiam apertius Anonymum Scaligeri Olympiadum descriptorem laudat, idem tamen et aliis eiusdem operis locis, veluti lib. II. cap. 15, lib. IV. cap. 13., et in Bibl. Antiquar. Hamb. 1713. 4. p. 168. unice veram de Olympiadum Recensionis auctore sententiam pronuntiat.

62) Dom. Vallarsius in Praef. ad Chron. Eusebio-Hieronym. Opp. S. Eus. Hieronym. Veron. a. 1740. Fol. Tom. VIII. p. XVII: „Denique alia Collectaneis illis suis Graecis infarsit, quae nec Veteris aliquins Scriptoris sunt: illam, inquit, *ιστοριῶν σύνταξιν*, et *Ὀλυμπιάδων ἀρχαὶ*, quam recte pridem animadverterunt eruditii viri fuisse ab ipso Scaligero collectam digestamque ex variis cum editis, tum ineditis Scriptoribus, non Graecis modo, sed etiam Latinis, quorum loca Graece convertit.“ Haec acute sane et accurate Presbyter ille, modo et modeste nec ita magnifice protrulisset, quasi eam rem nescisset nunquam. Et tamen nesciit eam, cum non multo ante notam ad p. 392 ascriberet. Quid enim his verbis apertius: „De aliorum Auctorum in definiendis Aeschyli annis [add. sententiis aut tale quid] diximus paulo ante: quamquam et *vetus Auctor Anonymus*, qui Olympiadum *ἀρχαὶ* composuit, secundo illius praetoris anno cum Eusebio adscribit?“

63) Lud. Casp. Valckenarius ad Eurip. Phoeniss. Franequerae a. 1755. 4. Praef. p. VI.: „Alius etiam error hic corrigi poterit, quem, a multis propagatum, alicubi sectatus sum. Euripidis Phoenissae pri- mū commissae fuisse dicuntur anno primo Olympiadis LXXXVII. Meursio ceterisque, qui hoc tradiderunt, praeivit in Collectaneis historicis Ios. Scaliger.“ Eandem sententiam post etiam distinctius ex- posuit in illa X. Theocrit. Idyll. Edit. p. 269 B. C. 270 A. ed. Lugd. Bat. Vol. II. p. 94 seq. ed. Heind.: „Haec scilicet legitur in *Ιστοριῶν Σύνταξιν*, quam publicavit Vir Maximus, Ios. Scaliger.“ Et paullo post: „— laboriosae istius *Ιστοριῶν Σύνταξις* sine dubio Scaliger ipse auctor est, qui veterum a se lecta in istum ordinem disposuit.“

64) Fr. Th. Welckerus in Fragm. Alcmanis Lyr. Giss. a. 1815. 4. de Olympiadographo caute quidem, nec tamen ita, ut error non eluceat, in hunc modum scribit p. 8: „Contra ea is, a quo consarcinata est η *ιστοριῶν σύνταξη* ad calcem Chronicī Eusebiani in editione Scaligeri, cum Suida consentit.“ Sed duobus aonis post cum in Hippontactis et Ananii Lambrophororum Fragm. Gotting. a. 1817. 4. p. 10 seq. Collectionem illam Scaligerianam nitide appellat, tum Scaligeri inde sententiam quandam profert in Fr. Creuzeri Melett. Part. II. Lips. a. 1817. 8. p. 8 not. 6.

65) Ern. Poppe primum quidem in Notis ad Marcellianam Thucydidis vitam Prolegg. ad Thuc. Vol. I. P. I. p. 327 a. iterumque p. 331 z. lectores ad *Anonymum τὸν Ολυμπιάδων Αρχαὶ* ablegat, post tam ad Thuc. V. 49. Vol. III. P. II. p. 570 sensit et correxit errorem.

66) Sim. Karstenius in Empedocle Opp. Philos. graec. vet. Amstel. a. 1838. 8. Vol. II. P. I. p. 9. not. 19. ad *anonymum* provocat auctorem, pro quo tamen in Parmenide Vol. II. P. II. p. 6 ipsum recte substituit Scaligerum.

67) Th. Stanleius in Historia philosophiae (Anglice. Lond. a. 1655. 4.) Lat. vert. God. Olear. Lips. a. 1711. 4. p. 110. Vid. id. ad *Aeschylum* Lond. a. 1663. Fol. p. 706. et ad *Choephoros* v. 1.

68) Cl. Salmasius in Exercit. Plinian. Traiect. 1678. Fol. p. 247 C. et 256 B., qui tantum in eo peccat, quod *Ὀλυμπιάδων* appellat pro *Ὀλυμπιάδων* aut *σύνταξη* aut *ἀρχαὶ*.

69) Ric. Bentleius in Dissertat. de Epist. Phalar. Lond. a. 1699. 8. p. 158. 214. 282.

70) Lud. Kuesterus ad Suidam Cantabr. a. 1705. Fol. 2. v. *Ἄνθες* Vol. II. p. 417.

71) Ed. Corsinus in Fastis Atticis. Florent. a. 1744. 4. T. I. p. 8 not. 2. T. II. p. 4, al.

72) Pet. Wesselingius ad Diod. Amstel. 1745. Fol. Lib. XIII, 42. XV, 71. Excerptt. Peiresc. T. II. p. 553, 67.

73) Dav. Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. Logd. Bat. Ed. II. a. 1789. 8. s. v. *Ἀκενάδαι*.

74) Io. Ja. Reiskius ad Dionys. Halic. Dinarch. Opp. Dionys. Lips. a. 1774 — 1777. 8. Vol. I. p. 649.

75) Fr. A. Wolfsius in Epistola ad Schellenbergium suum, huius ipsius Antimachi Edit. annexa, p. 124 seq. Id. in Prolegomenis ad Homer. Hal. 1795. 8. p. LXIX. not. 34.

76) Gottl. Chph. Harlessius ad Io. Alb. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 322 s. v. *Sositheus*, p. 428. s. v. *Chionides*.

zero⁷⁶), Augusto Boeckhio⁷⁷), Ignatio Liebelio⁷⁸), Aug. Ferd. Nackio⁷⁹), P. I. B. Auchero⁸⁰), M. H. E. Meiero⁸¹), G. F. Schoemanno⁸²), Godofredo Bernhardio⁸³), B. G. Niebuhr⁸⁴), Aug. Meinekio⁸⁵), Henrico Clintonio⁸⁶), G. Suevernio⁸⁷), Fr. Nevio⁸⁸), Io. Henr. Krausio⁸⁹), Car. Henr. Lachmanno⁹⁰), Antonio Westermanno⁹¹). Altamen cum Viri illi plerique Scaligerum Recensionis nostrae auctorem esse simpliciter affirmarint; vel solo operis laudandi modo sententiam innuerint, eius autem sententiae aut nullam aut certe non sufficientem reddiderint rationem: fieri non potuit, quin error, sexcenties explosus, hic illic dенно emerget, suosque inveniret amatores, qualem nuper nactus est Vargesium⁹²). Qui, ut tandem aliquando desinal redire, novasque in litteris turbas excitare, refutandus potius, quam reiiciendus est, et refutandus quidem argumentis iis, quae Ὀλυμπιάδων Αραιόπαγην Scaligeri opusculum esse certissime evincant. Illa autem argumenta plurima sunt, et firmissima, quae hac dissertatione complecti conabor.

Cap. II.

Iam vero qui de auctore libri alicuius ignoto disputat, eum testimonium de illo anquirere consentaneum est eiusmodi, cui non sit cur dissidatur. Quo invento qui traditur scriptor, eius ingenium cum scripturae indole accurate debet ita comparari, ut conspirent altera cum altero necne, appareat. Age: nos quoque illam sequamur viam, ipsa quaestioni nostrae ratione commendatam. Videtur autem de Olympiadum Recensionis auctore

77) G. H. Schaeferus ad Dionys. de Compos. Verb. Lips. a. 1808. 8. cap. IV. p. 67.

78) Fr. Creuzeris in Histor. Graecor. Antiquiss. Fragm. Heidelb. a. 1806. 8. p. 90 not. 1., ubi Vossium ob solemnum suam in Anonymo hariolationem merito reprehendit: profecto ut mireris, quomodo idem ad Fr. Sylburg. Epist. V. p. 26 Vossii sententiam recoquere, eamque adeo Eusebii Armeniaci confirmari suffragio sibi persuadere posuerit. Qui error prorsus similis est ei, quo supra deceptum vidimus Maium. Conuovimus autem V. S. σχάλη e nota quadam A. Boeckhii in Act. Acad. Boruss. Berol. a. 1832. Cl. Hist. phil. p. 22. Ipsum Creuzeri librum naucisci non potuimus.

79) A. Boeckhius saepius, veluti De Graec. trag. princip. Heidelb. a. 1808. 8. p. 210, De Metris Pindar. in Pind. Edit. Vol. I. P. II. a. 1811. 4. p. 2 not. 4., in Canon. chronolog. ad Marin. Par. C. I. Gr. Vol. II. a. 1832. Fol. p. 336, De Disposit. Atticis Philochor. in Actt. Acad. Boruss. Berol. 1832. 4. Cl. Hist. phil. p. 22, quo postremo loco eos, qui Olympiadum Descriptionem pro vetere monumento laudare perseverarent, de errore expressis verbis monnit.

80) Ign. Liebelius in Archiloche Reliqq. cum commentatione de Vita et Scriptis poetae. Ed. pr. Lips. 1812. 8. p. 8.

81) A. F. Naekius in Choeril. Sam. Reliqq. Lips. 1817. 8. p. 4.

82) P. I. B. Ancheros ad Euseb. P. I. p. 302 not. 1.

83) M. H. E. Meieris De Bonis Damnatorum et fiscalium debitorum libb. II. Berol. a. 1819. 8. p. 97.

84) G. F. Schoemanous de Comitiis Atheniensium libb. III. Gryph. a. 1819 p. 381 not. 19.

85) God. Bernhardius in Eratosthenicis. Berol. a. 1822. 8. p. 248 not. coll. eiusd. Lineament. Encyclop. philol. Halis a. 1832. 8. p. 303 not.

86) B. G. Niebuhr in Comment. Actt. Acad. Boruss. Berol. a. 1819. 4. inserta, quae iterum typis descripta extat in eiusdem Scriptt. Philol. et Hist. Min. Coll. I. Boon. a. 1828. p. 211 seq.

87) Aug. Meinekius De Vita et Scriptis Euphorionis. Gedan. a. 1823. 8. [Vid. eiusd. Analecta Alexandrioi. Berol. a. 1843. 8.] p. 40.

88) Henr. Clintonus Fast. Brill. Tom. II. Oxon. 4. (Edit. I. a. 1824.) Edit. II. a. 1827. Introd. p. XXIV seq. [Vert. ex Engl. in Lat. C. G. Kruegerus. Lips. a. 1830. 4. Proem. p. XXV. seq.] Is omnium accuratissime de libello nostro agit, litisque de eo agitate brevein quandam historiam exhibet.

89) G. Suevernius in Actt. Acad. Boruss. Berol. a. 1824. 4. Cl. Hist. phil. p. 38.

90) Frid. Nevius ad Soph. Tragoed. Lips. a. 1831. 8. p. XI.

91) Io. Henr. Krausius in Theogene Hal. a. 1835. 8. p. XII, in Olymp. Vindob. a. 1838. 8. p. XIV sq.

92) Car. Henr. Lachmannus De Republ. Laced. Vratisl. a. 1836. 8. p. 312 not. 2. p. 314 not. 1.

93) Ant. Westermannus ad Voss. de Histor. Graec. Lips. a. 1838. 8. p. 10 not. 26.

94) Varges. in Spec. Quaest. Lucilian. in Mus. Rhen. Cycl. III. Fasc. I. a. 1835. 8. p. 49. Deceptoris sine dubio a Cluvero est.

documentum nullum posse gravius disertiusve inveniri, quam ipsius sua sibi hoc modo vindicantis Scaligeri⁹⁵⁾: „Postremo Συναγωγὴν Ἰστοριῶν, a nobis partim ex editis partim ex nondum editis scriptoribus collectam (adiecumus), quae non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet.” Eadem fere verba etiam in Thesauri fronte extant, ubi, quae continentur in eo, expositus auctor ultimo loco ponit Ιστοριῶν Συναγωγὴν, his additis: „Collectanea historiarum partim ex iis scriptoribus, qui nondum editi sunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquae memoriae locupletissimum, totum fere Eusebium illustrans.” Auget fidem etiam brevis notula, Olympiadum Descriptioni ab Alexandro Moro pag. 313 praemissa, ut doceret lectorum, quanta diligentia enrasset Scaliger, ut altera eius operis editio priori amplior et emendatior prodiret. Scribit enim haec: „Quae in his Collectaneis historiarum proximis aliquot paginis alio charactere aut Notis expressa sunt, ea in Exemplari adiecta erant manu Scaligeri. Quaedam praeterea ab eodem leviter interpolata, et quaedam penitus sublata memineris. Quae illa, diligens et studiosus lector, facta collatione novae huius editionis cum priore, facile deprehendet.” Accedit, quod Scaliger etiam in annotationibus ad Eusebii Graeca et Latina πολυθρύλλητον illam Ὀλυμπιάδων Ἀραιόποτην suam Olympiadum Collectionem Graecam⁹⁶⁾, vel sua Olympiadum Collectanea⁹⁷⁾, vel denique sua simpliciter Collectanea⁹⁸⁾ innumeris locis appellat, eorumque adeo fontes passim indicat⁹⁹⁾: profecto ut non intelligamus, quomodo multi Viri Docti tam nitida et manifesta documenta negligere potuerint. An fortasse non tam neglexerunt, quam contempserunt, scilicet Scaligerum aliena sibi vindicasse fraudemque Annio illi Viterbiensi contrarium commisisse criminantes? Qua tandem, obsecro, caussa motum? Videlicet laudis comparandae insatiabili quadam cupiditate. Nolo ego ad illud confugere, quod de Scaligeri dici verissime potest, excellentem virtutem non indigere, quo cernatur, gloriae speculo. Potest enim de gloriae illecebris alia esse aliorum sententia. Quin vereor quoque uti argumento, quod primum mea mihi suppeditabat Scaligeri admiratio, talem scilicet fraudem a tanto viro alienam fuisse instillans — vereor, quia de Scaligeri moribus non una semper atque consentiens vox fuit. Ne multa: Scaligerum utique prudentem finisse unusquisque concedet. Prudens autem, credo, non eo procedit temeritatis, ut pro suo foetu velustum venditet codicem, cuius praeter exemplum a se collatum, atque, ne falsarium prodat, flammis commissum, alterum aliquando plane simile dies in lucem proferre facillime possit. Praeterea, quandoquidem de gloria dici semel coepit est, Iosephus Scaliger nomen suum ad immortalitatis memoriam aliis monumentis firmius certiusque consecravit, quam Olympiadum ista Deserptione, quae laudes eius acque non auget, ut nec gigantis humeris invictus pumilio gigantem ipsum maiorem reddiderit. Mihi quidem Vir Summus infra se descendisse videretur, si e centonis illius ementita auctoritate se creturum esse credidisset.

Quum igitur nihil caussae sit, cur Scaligero semet ipsum cum Historiarum Collectionem, tum, quae primaria eius pars est, Olympiadum Descriptionem confecisse testanti fides denegetur: ille, quomodo ad exarandum eiusmodi opus deduci potuerit, deinceps quaeritur. Ac postulat huius loci ratio, quemadmodum libri, sic auctoris sibi imaginem.

95) In calce Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431 init.

96) Nott. in Graec. Euseb. p. 418 b. Animadvv. p. 123 a.

97) Nott. in Graec. Euseb. p. 419 b.

98) Ibid. p. 421 b. Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 b. 429 a. Animadvv. p. 85 b. 124 a.

99) Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. ad Ὁλ. ρξ.

quo possit alter cum altero contendi: nec nos deessemus rationi, nisi intelligeremus, in tanta re defutram nobis orationem. Quum eniu similis cognoscatur simili: qui sperare licet foro, ut parem summis virum aequiparet nostrum praecolum? In hac igitur inopia nostra opportuno accidit, quod libri nostri indeoles ita comparata est, ut, quantopere Scaligero conveniat, cum e studiorum eius ratione in universum notissima subsidiisque facilime definiendis, tum e primariis quibusdam, quas in historia et chronologia antiqua scriptorumque veterum censura secutus sit, sententias satis superque demonstrari possit. Quae sint istao sententiae, post exhibitam libelli nostri descriptionem apparebit.

Est autem Ὀλυμπιάδων Ἀραιοφύη nihil aliud, nisi succincta quaedam rerum, quae ad memoriam antiquam pertinent, recensio, e diversissimis petita veterum libris, eaque per Olympiadum annos digesta sic, ut in stadioniarum titulis Olympiades ipsae, in Archontum vero Atticorum nominibus singuli Olympiadum anni, quoad eius fieri posset, suspensi sint. Orsus aulem auctor ab ipsa prima Olympiade, qua Coroebus Eleus stadio palmam meruit, caeterorum populorum historiam passim tantummodo nec nisi data occasione attingens, res Graecorum usque ad Olymp. CXIX, 3. praecipue persequitur. Cuius quae prioribus LXXIV. Olympiadibus pars continetur, tyrannidis, a Lydis in Græciam indeque in Siciliam et Italiam propagatae, initia et incrementa singulari cum diligentia recenset, nixa illa Dionysii¹⁰¹), Phlarchi¹⁰²), Memnonis¹⁰³), Phlegontis¹⁰⁴), Pausaniae, Diogenis Laertii, Africani¹⁰⁵), Tatiani, Clementis Alexandrini¹⁰⁶), Scymni Chii, Strabonis, Ptolemaei¹⁰⁷), Stephani Byzantini, Athenaci, Solini, Homeri Pindarique Scholiastarum, Harpocrationis, Suidae, Tzetzae¹⁰⁸) auctorialibus. Eusebius, uti in hac, sic in caeteris libri sectionibus, nusquam, aut rarissimo in auxilium vocatus reperitur. Sed etiam detracto eo magnam istam admiraberis auctorum huic loco adhibitorum copiam, quamcum magnopere pugnat rerum traditarum tenuitas. Verum ecce! ab Olymp. LXXV. usque ad Olymp. CXIX, 3. quam multis, quam disertus est auctor, quam referti gravissimarum rerum notitia singuli adeo anni! Scilicet novus inde historiarum fons, isque, cum per Olympiadum annos desluat, Olympiadum Descriptori commodissimus, ei apertus est, Diodori Bibliotheca, enius liber undecimus amissis iis, qui proxime praecedunt, ab illa ipsa Olympiade orditnr. Ita locupletem testem nactus, testis aequo locuples evadit. Quae res et ipsa nonnihil ad eludendam eorum opinionem confert, qui librum nostrum veteris auctoris foctum iudicarunt. Quid enim? Egono ut veterem aliquem scriptorem admirer eum, qui nihil sciat, quod non idem testentur veteres auctores reliqui, cum iis parce loquatur, multus sit, conticescat? Profecto enim ubi apud Diodorū biennii res gestae¹⁰⁹) litterarum naufragio interierunt, etiam in Olympiadum Recensu duorum annorum latercula vacua reperiuntur, ut si hic ab antiquo aliquo scriptore compositus esset, mira, hercle, ea fortunae constanza videri deberet, qua, tanquam ad Mithridatis litteras, una apud duos diversos scriptores

100) Sufficiat de Viro laudato iudicium Viri aequo laudati B. G. Niebuhrī apposuisse, qui in Hist. Rom. ed. II. Berol. a. 1827. 8. T. I. p. 250 not. 610.: „Scaliger, inquit, stand auf dem Gipfel universaler lebendiger philologischer Gelehrsamkeit, wie keiner nach ihm: und so hoch in Wissenschaft jeder Art, dass er mit eignem Urtheil, was ihm auch vorkommen mochte, fassen, nutzen und richten kounte. Was ist gegen ihn der buch geleherte Salmasius? Und warum neint Frankreich nicht Scaliger gegen Leibniz?”

101) in Antiqq. Rom.

102) in Vitis.

103) ap. Phot. cod. CCXXIV.

104) Fragm. de Olymp. ed. I. G. Fr. Franz. Ed. I. a. 1775. 8. Ed. II. Ital. a. 1822. 8.

105) ap. Euseb. Scal. p. 39 seqq.

106) in Stromatis.

107) in Μεγάλη Στρατιώτῃ.

108) in Chil. Hist.

109) Vid. not. ad Olymp. CXV, 1. 2.

ruina eiusdem memoriam temporis obrui voluisse. Praeter Diodorum et plerosque, quos supra laudavimus, veterum libros¹¹⁰) auctor in hac Descriptionis suae serie, quae et ipsa in Graecorum maxime fatis enarrandis occupata, nonnulla ex Aegyptiorum, Persarum, Romanorum historiis delibare pergit, Poenororumque rebus passim memorialis Macedoniae regnum addit, et cessantibus antiquorum civitatum dominationibus Syracusanam tantummodo altius persecuta, Pherarum, Molotorum, Bospori, Phrygiae, Cariae, Heracleae, Cyri regulos et tyrannos assumil, Thucydidis polissimum, Xenophontis, Arriani, Dexippi¹¹¹), Plutarchi personali Historica contulit, poetarum etiam Graeciae scencorum Scholia et Diadascalias compilavit, unamque et alteram notnam e Theophrasto¹¹²), Aeliano¹¹³), Plinio¹¹⁴), Seneca¹¹⁵ transcripsit. Qui cum inde ab Olymp. CXLIX, 4. Diodori Bibliotheca orbus factus esset denuo, priori silentio utque inopine redditus, Polybio, Dionysio¹¹⁶), Strabone, Diogene, Africano, Orosio, Suida, unicis fere ultur testibus. Hinc Recensus noster cum per IX. Olympiades, quarum decursu Pergameni et Parthici regni initia annolantur, nullam fere populi alicuius praeccipuam habuisset rationem, quasi sponte sua ad res a Romanis gestas delabitur, qui quomodo, licet iactati domesticis bellis et tumultis, nec raro victi a Parthis et Germanis, postremo tamen totum fere terrarum orbem sibi subiecerint, deinceps exponit. Profluxerunt autem res, ab Olymp. CXXVIII, 3. usque ad Olymp. CXLIV, 4. enarratae, non omnes quidem, at plurimae ex Polybio. Praeterea illorum aliquot, quos diximus, recurrent, ac prium obviam sunt Cornelius Nepos et Iustinus. Appianum plerumque spretum, certe eius auctoritatem, si de duobus locis decesseris, nusquam solam adhibitam esse videbis¹¹⁷). Quod de Appiano, idem fere valeat de Zonara¹¹⁸). Quorum quod nihilominus suo utrumque loco a nobis appositum repertus, factum eo puta, non quo fons Olympiandum Descriptionis ostendatur, sed ut auctorum, qui de quaue re tradiderint, numerus compleatur. Inde auctor noster ad Latinos scriptores, quos etiam in superioribus quibusdam Olympiadibus compilaverat¹¹⁹), saepius confugere coactus in Graecum eos sermonem transtulit, ita ut, detraetis nonnullis a Plutarcho, Pausania, Africano, Suidaque depromptis annotationibus, plerasque aut Livio aut Velleio aut Plinio aut Eutropio aut Orosio acceptis reserre videatur: donec ad Olymp. CLXXXVII, peruentum est, ubi egregium Phlegontis fragmentum, quod a Photio¹²⁰) servatum cupide arripuit, largissimam ei exscribendi copiam suppeditavit. Hinc aut potius inde ab Olymp. CLXXXIII, 2. usque ad finem, praeter Suetonium et Sparianum, primarius ei dux extitit Dio Cassius, cuius quidem testimonii ita usus est, ut, quotiescumque ex eo non satis appareret, cui anno res quaeque assignanda esset, verbis eam illustraret Dionis, annum ei, aut ex Eusebio¹²¹), aut e Tacito¹²²) vel Seneca¹²³), aut e nummis¹²⁴) definitum,

110) Dionysii tamen non Antiquitates, sed Opuscula Rhetorica.

111) Fragm. ab Eusebio servata.

112) De Lapidibus.

113) Var. Hist.

114) Nat. Hist.

115) Epist.

116) in Dinacho.

117) Vid. not. ad Olymp. CXXXI, 1. de Romanorum, et ad Olymp. CXLIII, 2. de Poenorum strage: quo utroque loco numerus caesorum Appiano dehetur.

118) Vid. nott. ad Olymp. CXXXII, 1. de Atillii Reguli morte et Carthaginem ad Panormum clade.

119) Vid. ad Ol. XXVI, 4. XXIX, 1. not. 93. XXXI, 1. not. 103. XLI, 1. XLV, 1. not. 143. XLIX, 1. not. 162. LVIII, 1. nott. 199. 202. C, 2. not. 716. CXVIII, 1. 1042. CXXXIII, 1. not. 1126. CXLIII, 2. not. 1164.

120) Cod. XCIVII. p. 146 seq. Hoeschel. p. 83 seq. Bekk.

121) Vid. ad Olymp. CCXX, 1. 2. nott. 1584—1586. ad CCXXXIII, 4. not. 1598. CCXXXV, 1. not. 1605: CCXXVI, 1. not. 1609. CCXXVII, 1. 2. 3. 4. nott. 1611—1614. CCXXVIII, 1. not. 1616.

122) Olymp. CCVII, 1. nott. 1496. 1498. CCX, 1. not. 1514.

123) Olymp. CCVI, 2. not. 1490.

ascriberet. Explicit opus, cuius postremae parti illustrandae, praeter aliquot Dionis, Taciti, Pausaniae Phlegontis¹²³), Clementis Alexandrini, Stephani testimonia, Iosephus, Philostratus, Chronicon Paschale, veteresque nonnullae Inscriptiones¹²⁶), quarum unam et alteram etiam prioribus partibus adhibuimus¹²⁷), inserviunt, in Olymp. CCXLIX, ad quam usque Africannus stadianicas descripscerat¹²⁸).

Hi fontes, hic ambitus, haec facies libri universi est. Cuius tamen propositum ut accuratius perspicias, pauca addenda sunt de singulis quibusdam locis, ad quos lector attendere animum ob singularem, qua ab auctore pertractati sunt, diligentiam debet. Videtur autem ille in confiendo opusculo triplici maxime ductus fuisse consilio, primum in publica, quam dicunt, civitatum vita, ut praeter bella, proelia, victorias, clades, in primis regum et tyrannorum auspicia et decessus, urbiumque et coloniarum origines recenseret, deinde in litterarum notitia, ut praeter poetarum, philosophorum, historicorum, rhetorum vias, quidquid ad emendandam definiendamque temporum rationem pertineret, collectum afferret, denique in artium historia, ut praeter extructa tempora aliaque id genus excitata monumenta et inventas machinas, rei agonisticae apud Graecos progressus ostenderet. In earum vero collectione rerum, quae ad triplex illud genus referuntur, vicit oblatam nonnunquam temporis assignandi difficultatem rei gravitas: in aliis, licet nullius, aut saltem parvi admodum momenti sint, temporum ratio, certis praesertim Archontum vel Olympiadum nominibus definitorum, pondus addere visa est ipsi rerum levitati. Hac mente cum caetera miracula, tum portentosos illos partus insertos esse existimes, quos si deessent nemo sane desideraret, qui tamen ut in Olympiadum laterculis locum adipiscerentur, certi, quo excellunt, anni natalis praerogativa effecit.

Demonstratis iam fontibus libri, rerumque ex iis haustarum delineata ratione, restat ut quo scribendi genere conceptum sit opus, verbo moneatur. Ut autem ab eo proficiamus, quod maxime in censem venit, universus Olympiadum Recensus epitome est, non e Graecis tantum, sed etiam e Latinis scriptoribus, quorum verba Graece reddidit, sed quorum nomina aequa ac Graecorum tacuit, compilata. Hinc qualem orationem relatus sit, facile licet augurari. Excerptis est enim, omnes particulas, quibus auctor ipsius ad nexus alterius rei cum ultra significandum utilitur, in suo opere, quippe quod res nexus plerumque destitutas simpliciter recensat, exulre, ordinem verborum, si in fontibus propter oppositionis rationem aut nescio quam aliam causam inversus fuerit, vulgarem reddere naturaeque consentaneum, summatim complecti fusa declarata, prorsusque omittere ad intelligendum non omnino necessaria. Atque his ipsis officiis optime perfunctum dices Olympiadum Descriptorem, quandoquidem excerptos veterum libros oratione plerumque ἀσυνδέτως καὶ συλλιθθητον καὶ συντόμως composita repraesentare solet¹²⁹). Stilum igitur, quem proprio nomine appellamus, in tali scriptore, qualis est noster, tot ille tamque diversa referens orationis genera, quam diverso iis, e quibus proficit, stilo utuntur, sponte intelligitur aequa frustra quacri, quam formae in Proteo constantiam. Nolumus tamen hoc cum reprehensione viri illius dictum putari, qui, exuta penitus propria sua et peculiari scribendi ratione, testes antiquos, quantum fieri posset, ipsos loquentes¹³⁰) inducens effecit, ut quo limpidores de fonte rivos

124) Olymp. CCXXXIII, 2. not. 1593. Cf. CCXXIV, 1. not. 1602.

125) Mirabb.

126) Olymp. CCXI, 2. CCXXX, 1. 3. CCXL, CCXLIII, 2.

127) Vid. Olymp. XXVI, 4. de Interama, CIX, 3. CXXIII, 2. de Menandro.

128) Vid. not. 69.

129) Λόγον ἀσυνδέτον καὶ ἀπλοῦ innumerabilia sunt exempla. Orationem συλλιθθητον enuntiatam habes Olymp. LXIV, 1. coll. not. 232., ubi auctor pro Dionysii Ὀμηροκοις τε καὶ Διονυσίοις καὶ συγχροίτοις ἄλλων βαρβάρων posuit Ὀπικούς, Olymp. XC, 1. in ἀναζωντοῖται, Olymp. CXVIII, 2. in εὐημέρηστοι. De συντόμω dicendi genere vid. Olymp. CIII, 3. not. 773., Olymp. CXVII, 3. not. 1030., al.

130) αἱ τολεῖται, inquit Kuester ad Suid. s. v. Αὔσος.

deduxerit, tanto sit dignior fide historiae auctor. Sic qui scriptori vito datur stili defectus, historici virtus extitit.

Est igitur libellus nosler recensu rerum, ad memoriam antiquam perlinentium, chronologicus, isque, si auctoritate spectas, e genuinis fontibus haustus, si materiam, Olympiadum annis applicatus, et ad regnorum successiones urbiumque primordia, ad historiae antiquae aeras, ad rei agonisticae initia et incrementa digerenda in primis conversus, postremo si formam addis, ipsis plerumque veterum auctorum verbis illustratus. Tale vero opusculum congruitne cum Ios. Scaligeri studiorum ratione? Qui si — id quod statim ab initio manifestissimum est — opera sua, chronologiae praecipue addicta, ad condendum libellum nostrum facillime potuit deduci: elucetne etiam e fontium, rerum, verborum delectu Scaligeri imago, et temporis illa, quo vixerit, condicione, et criticis, quibus in pertractandis litteris indulserit, opinionibus circumscripta?

Videamus singula, orsique a fontibus inquiramus, primum quidem num omnibus iis, quos supra iudicavimus, antiquitatis scriptoribus Scaligeri uti licuerit, deinde num quid insit opusculo nostro, ex iis petitum monumentis, quae demum post illius aetatem in lucem protracta sint, denique num tres, quos ab Olympiographo contemptos diximus, auctores Graecos, conteinnendos etiam Scaliger duxerit.

Atque ad primam quidem quaestionem facilis responsio. Quippe in omnibus illis, e quibus consulta est Olympiadum Descriptio, velutis codicibus, ne unus quidem reperiatur, quin aut ante Scaligerum aut ab ipso Scaligeri publici sit factus iuris. Id quod intelliget, quisquis vel levissimam antiquissimarum editionum notitiam contraxit. Dubitari dumtaxat de monumentis potest — Inscriptiones dico et Nummos — quae in auxilium vocanda esse supra indicavimus. Sed haec quoque sufficit monuisse omnia et in Inscriptionum corpore, ipsius Iosephi Scaligeri ac M. Velseri auspiciis a Iano Grutero Antverpiensi edito¹³¹⁾, aut in Onuphrii Panvinii Veronensis Operibus antiquariis¹³²⁾, consignata legi, et a Scaligeri partim in libris, quos de Temporum Emendatione scripsit, partim in suis ad Eusebium Animadversionibus diserte allegari¹³³⁾). „At,” dixerit quispiam, „nonne continentur in Olympiadum Descriptione, quae scire Scaliger per sua litterarum subsidia non licuerit, quorumque notitiam nostra actas monumentis iis acceptam referat, quae mortuo dudum Scaligerio innotuerunt?” Hanc rem dignam esse, in quam inquireretur, iam Augustus Boeckhius¹³⁴⁾ significavit, magnum in ea instrumentum situm esse asserens ad libellum nostrum Scaligerio vindicandum. Putidum quidem sit, incrementa recensere cuncta, quae e fontibus post Scaligeri mortem apertis memoria ceperit rerum antiquarum. Nec tamen, si quid video, talem requirit operam expensum prudenter caussae nostrae patrocinium. Sufficiet enim, unum et alterum locum, in Recensu nostro singulari cum diligentia pertractatum, ita examinasse, ut num quid ei insit, quod Scaliger e suis litterarum admi-

131) Heidelbergae. a. 1601. Fol. Adhibitae sunt Gruteri Inscriptiones Olymp. XXVI, 4. in Interamina, Olymp. CIX, 3. et CXXIII, 2. in Menandro, Olymp. CCXXI, 2. in L. Valerio, Olymp. CCXXX, 1. in Euseb. Olymp. CCXXX, 3. in xystico, Olymp. CCXL. in M. Aurelio, Olymp. CCXLIII, 2. in Batone: quibus singulis locis vide quae annolavimus. Ipso de Grutero quomodo iudicarit Scaliger, cognosces ex Animadversionibus eius ad Eusebium p. 173 a. et 224 a.

132) Onuphrii Panvinii [De Imp. Rom. Venet. a. 1558. Fol. cap. 15. Thes. Graev. T. I. p. 523] numerorum ratio quaedam habita est Olymp. CCXXIII, 2. Vid. not. 1593. Idem Panvinius De Ludis circensis Ed. Paris. a. 1600 Venet. 1602. Thes. Graev. T. IX. p. 305. una cum Grutero duas etiam Inscriptiones illas assert, quarum alteram Olymp. CCXL. (not. 1638.), alteram Olymp. CCXLIII, 2. (not. 1644.), expressam diximus. Fuit autem Panvinius familiaris Scaligeri, a quo etiam laudatur frequentissime. Vid. Add. in Graec. Euseb. calc. p. 430. Animadvv. ad Euseb. pp. 8 b. 157 a. 168 b. 201 b. 207 b. 211 b. 218 b. 223 a. 233 a. 234 a. 237 a. 250 a. De Einend. Tempp. V. p. 482 seq.

133) Vid. Scal. De Einend. Tempp. V. p. 385. Animadvv. p. 131 a. n. MDCCXXIX. De Einend. Tempp. V. p. 482. V. p. 454. V. p. 476. 483.

134) De Dispos. Althid. Philochr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1832. p. 22 not.

niculis cognitum habere non potuerit, dijudicari queat. Nec diu quaeri debet eiusmodi locus, repertus et ipse a Boeckhio est et indicatus, Archontum nempe Atheniensium, quos quam posset accuratissime recensere conatus est Olympiadum Descriptor¹³⁵), catalogus. In quo illusne comparet Archon, qui nomen et situm suum in Fastis Atticis non tam e scriptoribus, quam e monumentis, post Scaligerum luci redditis, nactus sit? Ut nihil dicam de Inscriptionibus Atticis, quarum nonnullas in concinnanda Eponymorum serie primus diligibuit Corsinus, beatissimam autem copiam nostro tempore in Corpore Inscriptionum congressit Boeckhins, imperrime ab eodem in Monumentis Navalibus etiam magnifice auctam — quamvis enim et hi tituli nonnulla Archontum nomina aut soli continent, nut accuratius certe expressa repraesentent, eorum tamen, qui novi offeruntur. tantum non omnium incerta sedes est — obviam sunt in Marmore Arundeliano, primum anno MDCXXVIII. u Ioanne Seldeno Londini publicato¹³⁶), quod nec ipsum videre Scaligero contigit, haud pauci Atheniensium Archontes, quorum qui aliiunde penitus ignoti, aut deinceps. Chronicci illius suffragio suum quisque annum sortiti sunt, hi recensentur:

- Ep. 34. Boeckh. Dropilus¹³⁷) . . . Olymp. XXXIV, 1.
- Ep. 37. . . . Simon . . . Olymp. XLVII, 2.¹³⁸)
- Ep. 38. . . . Damasias II. . . Olymp. XLIX, 3.¹³⁹)
- Ep. 47. . . . Pythocritus . . . Olymp. LXXI, 3.
- Ep. 49. . . . Aristides . . . Olymp. LXXII, 4.¹⁴⁰)
- Ep. 50. . . . Philocrates . . . Olymp. LXXIII, 4.
- Ep. ann. . . . Diognetus . . . Olymp. CXXIX, 1.

Omisimus in hoc indice eos, quorum nomina, in saxo deleta aut certe mutilata, conjecturis restituere studuerunt Viri Docti. Cuiusmodi sunt Ep. 40. Comias, Ep. 43. Alceus I. vel Athenaeus, Ep. 45. Clisthenes, Ep. 48. Phaenippus. Item Ep. 35. Aristoclem et Ep. 36. Criliau I. seclusimus, quippe quorum temporum notae in Marmore aut omnes aut plurimae interierint. Isti enim quid nos adiuvent, qui si offerrentur in Olympiadum Recensu, verendum sane esset, ne caussam nostram in periculum deducerent: nunc vero, cum desint, nihil aliud comprobent, quam cautum fuisse et consideratum auctorem libri, utpote qui nollet incertos sive Eponymos annis sive annos Eonymis assignando ansam dare reprehensionis? Illorum contra Atticae principum, quos a neutra nec nominis nec situs ratione laborantes supra in stemmate proposuimus, quanto maius prosector ius est Olympiadum latercula concelebrandi, tanto pluris erit, si apparuerit, aestimandus defectus. Atqui desiderantur revera, neque eorum quisquam e Descriptione nostra emergit. Immo quicunque ibi afferuntur Eonymi, eos omnes, uno excepto Philippo, quem Gruteri quidam titulus suppeditaverat¹⁴¹), e solis scriptoribus haustos apparebit¹⁴²), quorum hic illuc

135) „Aptissime Archontas recensuit:” CLINTONUS Prooem. FF. III. T. II. p. XXVII. ed. Krueg.

136) Marmor Arundeliana s. saxa Graece incisa publ. et Commentariolos adiecit I. S. Typis et im- pensis Guilielmi Staneshelii. 4ta. In nonnullis tamen exemplis legitur: „Apud Joannem Billium typographum. MDCXXIX.”

137) Αρχων in Αρχωνδον mutavit Boeckhius ad Marm. Par. Ep. 34. in Corp. Inser. Gr. Vol. II.

138) Resert quidem chronicon hos tantummodo numeros: HH..III. Sed unam H excidisse apertis- sum est. Vid. not. 114.

139) De hoc altero Damasia cf. not. 114.

140) Huic epochae nonnisi numeri.... HH. appnsiti sunt, qui quonodo in fronte suppleri debeant eae, quarum in medio ipsi sunt positi, temporis notae: HHAAIII et HHAAII, ne sinunt quidem dubitare. Harum prior simul docet, in fine si quid deletum sit, nihil deletum esse posse praeter unitatem. Atque hanc prosector addi Anchises iubet Archon, qui Olymp. LXXIII, 1. sibi vindicat ex Dionysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

141) Ad Olymp. CXXIII, 2., ubi vid. not. 1079. coll. 1075.

142) Cf. fontium catalogus, a nobis intra exhibitus, in quo quod nihilominus praeter scriptorum loca

vel scripturae menda repetita sunt, facillime et ipsa Marmoris sananda beneficio. Sic e. g. Olymp. LXXIX, 4. Archontem non Euippum, sed Euthippum¹⁴³), Olymp. XCIV, 3. non Micionem, sed Miconem¹⁴⁴), Olymp. C, 4. non Calliam, sed Calleam¹⁴⁵) appellatum, aut certe eam lectionis varietatem, id quod alias factum haud raro animadvertisimus¹⁴⁶), disertis verbis notatam, neque denique Aphepsionem Olymp. LXXIV, 4., sed Apsephionem Olymp. LXXVII, 4. ascriptum¹⁴⁷) repraesentaret Recensus noster, si Marmora Arundeliana consulere anchori eius fuisset concessum. Qui carnit proinde illo temporum teste uberrimo, quemadmodum constat eius videndi copiam denegatam fuisse Scaligero. Atque — ut alterum exemplum inventi post Scaligerum vetusti codicis adiicium — carnit idem eliam Diodori *Hegi ἀρχης ταὶ πατέρων* titulo, cuius exemplar, e Cypro insula a Nic. Fabr. Peirescio redemptum, a. MDCXXXIV. publici iuris fecit Henricus Valesius. E quo fragmento et ipso Archontem quendam, Thericlem dico Olymp. LXI. Eponymum¹⁴⁸), proficere licuit. Alqui illum quoque frusta quaequieris in nostra Recensione. Sic ipsae in Archontum serie lacnae testes pro Scaligero exurgunt disertissimae.

Versatur aliis locus Descriptionis nostrae, singulari et ipse diligentia tractatus, cum in historia Graecarum litterarum delineanda, tum in digerendis poetarum Graecorum commissionibus. Qnem pariter atque illum de Archontibus e Chronicis Pario magnifice supplere et amplificare potuisset Olympiadographus, si aditum ad illud monumentum habuisset patesactum. Sed taedet messem illam uberrimam, solo e Marmore isto colligendam, ideo tantum hoc loco cumulare, ut in Olympiadum Recensu dici queat collecta non esse. Respiciamus potius alia quaedam monumenta, minus illa quidem copiosa, sed quibus et ipsis huic parti historiae aliquanto plus lucis assusum sit, quam qua Scaligero licuit eam illustrare. Didascalias illas dico, nostris demum temporibus in Eruditorum usum allatas, in iisque maxime Argumentum Sophoclis Oedipi Colonei gravissimum; quod a Friderico Thierschio inventum¹⁴⁹), fabulam istam Olymp. XCIV, 3. actam esse docuit; item Scholion illud Aristophaneum, primum a Guilelmo Dindorfio publicatum¹⁵⁰), e quo annus actae Pacis Olymp. LXXXIX, 3. apparuit, denique Euripidis Didascaliam, quae eundem principem pacta editorem¹⁵¹), Cressas, Alemaeonem Psophidensem, Telephum, Alcestidem a poeta illo Ol. LXXXV, 2. in scenam deductas esse probavit. Quid? Ullumne harum rerum in Recensu nostro deprehenditur vestigium? Nullum profecto. Itaque qui alias in notandis temporibus, quibus doctae essent Graecorum poetarum fabulae, quidquid e Scholiis et Didascalis erui potuit, diligenter contulit Olympiadum Scriptor, idem nitidissima illa testimonia non contulit? Nimirum conferre ea nondum potuit, quia idem non potuit amplius.

Jam vero ex iis, quae proximis hisco paginis disputavimus, quid simul sequatur,

passim etiam Inscriptiones apposita sunt, factum hoc ideo est, ut libellus noster nostrorum temporum usui accommodatio fieret.

143) Vid. not. 392.

144) Vid. not. 630.

145) Vid. not. 720.

146) Vid. Olymp. LXXVII, 2. LXXXVI, 1. LXXXVIII, 3. XCI, 4. XCIV, 4. XCVIII, 1. CVI, 4. CVII, 2. CXI, 1. CXII, 1. CXIII, 1. CXIV, 3.

147) Vid. not. 305.

148) In L. Dindorf. Edit. Vol. II. P. II. p. 84. Hunc Thericlem cum Hercule, Olymp. LXI, 4. Eponymo, quem corrupta hand dubie scriptura offert Dionysius AA. RR. IV. p. 244, eundem esse cumque Dionysio restitendum, hand inepta Valesii suspicio est. Vid. not. nostr. 218.

149) In Actis Philolog. Monac. T. I. Fase. III. p. 322—326 a. 1812. 8. Post Thierschium Peter Elmsleius in sua Eurip. Bacch. Edit. Oxon. 1821. 8. p. 14 not. b. iterum descripts Argumēnum illud, cui sane multos Viros Doctos fidem denegare minime nescimus. Vid. Ed. Wunder, ad Soph. Ord. Col. Goth. et Erford. a. 1832. 8. p. 12.

150) In Poet. Seen. Graec. Lips. a. 1830. 4. m. p. 620. Et iam ante ap. Meinek. Quaest. Seen. Spec. II. Berol. 1827. 4. p. 76 [Hist. Crit. Com. Graec. Berol. a. 1839. 8. p. 130 seqq.]

151) Oxonii a. 1834.

vide. Nae hoc ipsum, ni fallor, scriptum esse Olympiadum Recensum inter annos MDCL. et MDCXXVIII., quorum illo Gruteri Corpus Inscriptionum, hoc Seldeni Marmor Oxoniense in lucem prodiit. Hanc autem aetatem quis non intelligit optime quadrare in Iosephum Scaligerum? Qui centonem istum sine dubio, deinceps primo saeculi septimi decimi quinquennio, cum Animadversiones ad Eusebium sribentis omnes historiarum sonantes diligenter essent excutiendi, pedetentim elaboravit, annoque eiusdem saeculi sexto consecutum primum ipse Lugduni Batavorum in Thesauro Temporum edidit. Adiecit deinde pauca et emendavit: ultimam tamen operi manum admovere morte, quam a. MDCIX. obiit, prohibitus fuisse videtur. Digestis δεινές illas ἀποτίας, a Viro Summo margini ascriptas exempli sui, digestasque secundae Thesauri editioni inserendas curavit Alexander Morus¹⁵²⁾: qui tamen quam inscite munere suo funelus, quam parum Scaligeri mentem assecutus sit, hic illic¹⁵³⁾ data occasione monebimus.

Sed haec in transitu. Ad institutam supra disquisitionis nostrae rationem redemus. Superest enim, ut de iis videamus historiarum auctoribus, qui, licet Scaligero minime denegati, ab Olympiadum tamen Recensu tantum non exclusi reperiuntur: quam fortunam quod praeter Hieronymum (Eusebium) etiam Appianus et Zonaras experti sunt, tanto magis mireris, quanto gravius ipsam, qua utuntur, Graecam linguam eos commendare debuisse existimaveris. Qui nisi idoneis caussis iisque ex ipsa Scaligeri mente repetitis repudiati esse visi fuerint, verendum erit, ne vim eorum, quae e Chronicis Pario aliquisque monumentis in libello nostro non adhibitis supra collegimus, magnopere infringant. Atqui eiusmodi caussae in promptu sunt gravissimae. Et Eusebius quidem cur penitus sere intactus relinquendus fuerit, vel ex ipso, quod Scaliger in condendo Recensu suo seculatus est, consilio perspicuum sit. Qui cum eum tanquam pro commentario Eusebii Chronicorum critico aut pro norma quadam chronologica, qua et Eusebii fidem¹⁵⁴⁾ et ipsa singularum rerum temporum metiri posses, haberi vellat¹⁵⁵⁾, committere sane non potuit, ut inter iudices qui iudicaretur sederet. Item Appianum amandavit, quia Appianus ipsi alienorum laborum fucus, et, ni multa eius Syriacis assuta sumperis, adinodum in historia infans esse visus est¹⁵⁶⁾). Ac revera Appianum multa Polybio debere, et Plutar-chum ad verbum excrivere solitum esse constat¹⁵⁷⁾). Reiecit denique Zonaram Vir Summus, ut Graeculum ineplissimum¹⁵⁸⁾, et quia sine dubio ipsos adire fontes limpidos maluit, quam delatum inde intulentum sequi torrentem. Nec tamen propterea trium viros illos adeo ab Olympiadum Descriptione alienos habuit, ut, ubi de re aliqua aut soli prodirent testes, aut narrationes suas auctoribus deberent fide dignissimis, in fidem recepti non sint¹⁵⁹⁾). Contra e Chronicis Parii conditore, uno omnium longe praestantissimo temporum teste, ne unum quidem notula in Recensum nostrum transmigravit.

152) Vid. supra p. II. not. 7.

153) Vid. infra not. 101, 116, 315.

154) Videlicet de hac ipsa Eusebii fide historica magnifice sentire non potuit is, qui ἀλογοστίας et harialiones ei familiares esse indicavit, Nott. in Graec. Euseb. Animadv. p. 16 b. Cf. etiam p. 12 b. 55 a. 177 a. b. — Eusebii errores iam olim cum stomacho insectatus erat Georgius Syncellus p. 20 C. 62 A. B. C. 63 C. D. 67 A. B. C. 68 C. 69 C. 79 D. 116 C. 121 B. 150 B. 153 D. 164 D. 165 B., nec tamen raro ille inique cum eo expostularat. Vid. Scal. Nott. in Graec. Euseb. p. 410 a. Animadv. p. 13 a. coll. Bredov. Dissert. de Georg. Syuc. Chronogr. p. 8 seq. Vol. II. ed. Bonn.

155) In elenco eorum, quae in Thesauro Temporum continentur, collectanea sua Scaliger penus vocat antiquae memoriae locupletissimum, totum sere Eusebium illustrans. Iterumque in calce Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 431. Collectionem istam non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiae illustrandam magno praesidio futurum esse praedicat.

156) Ipsa Scaligeri verba sunt in Animadv. p. 177 b. et p. 212 b. Cf. eiusd. Can. Isag. III. p. 346: delirium Appiani. Animadv. p. 54 a: balbutit Appianus. p. 168 b: nugatur Appianus.

157) Vid. Voss. de Hist. Gr. lib. II. cap. 13. p. 223.

158) Animadv. p. 114 b.

Accedimus ad materiem libri, ex hac quoque Scaligeri num emergat iudicium, inquisituri. Atque emergit illud profecto adeo in ipso anni Olympici, cui Descriptionem suam applicaret, delectu. Fuit enim in deliciis Scaligeri Olympias, de cuius in notandis temporibus momento ipsum audi gloriante¹⁵⁹⁾): „O bene, quod illis veteribus Graecis in mentem venerit, hoc Indierum summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, index veritatis historicae, frenatrix fanaticae Chronologorum licentiae. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operarentur, quum etiam hodie inveniantur, qui noctuinis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quae post te, sed et quae ante te gesta sunt, explorata sunt, Ilii excidium, Heraclidarum redditus, Ionica migratio, alia non pauca, quae nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacrae historiae deprehendimus. Quod si fungos fatuos et Catharos audiamus, sinc sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?” Quid? Nonne hymnum tibi audire videris, velut in laudes cantatum Promethei, de genere mortalium immortali beneficio meriti? Et tamen inest Scaligeri declamationi aliqua veri particula, inest, quod maxime quaerimus, perspicuum Viri Summi de Olympiade Chronologiae quasi anima iudicium, cui quidquid certum esset in notatione temporum, totum acceptum referendum esse, idem alibi quoque significavit¹⁶⁰⁾). Atqui, quod Olympiadi historia debet, idem ipsa Olympias debet Scaligero, qui quantam quamque egregiam operam definiendo anno Olympico consecravit, facunda testis illa Temporum Emendatio est, in qua licet calculi semel subducti necessitate paullo audaciori interdum argumentandi modo indulserit, primus tamen omnium viam ad rationem anni Graeci popularis ineundam patefecit¹⁶¹⁾). Sic illa, a Scaligeri e latebris ruderibusque vetustatis eruta Olympias, vindex temporum, eadem vindex est Scaligeri Olympiadum Recensus auctoris, qui si ullam temporum, Olympiadum profecto condere debuit Descriptionem.

Quid vero dicemus de rebus ipsis, in opusculo nostro oblatis? Et primum quidem de regibus, aliisque veterum civitatum, quoquo insigniti nomine erant, principibus, e quibus cum eligendis tum digerendis haud parum agnoscatur Scaligeri auctoritas? Ac de Atheniensium Archontibus quae ansa peti posset libelli nostri Scaligero vindicandi, supra vidimus. Addantur illis hoc loco ii potissimum rerum publicarum rectores, quorum de aetate accuratum ferre iudicium primo post renatas litteras Scaligero contigit. Qui quo huius quoque Olympiadum loci et patronus et interpres optimus deprehendatur manifestius: hoc uti stemmate placet, eni dextrum laterculum sinistro respondet, velut textui commentarius.

159) Sic universum Africani stadioniarum catalogum, item Dexippi nonnulla (vid. not. 671) et Porphyrii (vid. not. 1197, 1209) ab Eusebio sumpsit. Offertur Eusebius etiam not. 1107, 1200, anonymousque eius eclogarius not. 1340. Aut ipse aut potius Hieronymus in notandis Sallustii natalibus not. 1290 et in assignanda Virgilii morte not. 1407 expressus est. — Praeterea locos nonnullos partim ab Eusebio partim a duobus caeteris scriptoribus depromptos p. XI nott. 121. 117. 118. indicavimus.

160) In Animadvr. p. 70 b seq.

161) De Emend. Temp. lib. V. p. 355.

162) Opus de Emendatione Temporum primum prodit Paris. a. 1583. Fol. Qua editione principe plenior et emendatior est ed. Lugd. Bat. a. 1598. Fol., sed locupletissima, qua et nos plerumque usi sumus, ed Colon. Allobr. a. 1629. Fol.

ΟΛΥΜΠΙΑΣΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Ολ. Α', α'. Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου λακεδαιμονίων βασιλέως ἦτος λδ'.

Ολ. Η', β'. Ἐντεῦθεν τὰ Ναβουνασάρου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἔτη ἀριθμεῖται.

Ολ. ΙΔ', γ'. Μαρδοζευπάδου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἦτος πρῶτον. ἔκλεψις σελήνης.

Ολ. ΙΖ', α'. Ἡλίου ἔκλεψις. Ρωμύλος ἡγανίσθη.

Ολ. ΙΖ', β'. Annus vacuus, Numae auspiciis anno demum insequenti assignatis.

Ολ. ΗΗ', α'. Ιύγης τὴν Λυδῶν βασιλείαν ἐξεδέσατο. ιστορεῖ Εὐφορίων.

Ολ. ΜΗ', δ'. Περιανδρος ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραννος ἐτελεύτησε.

Ολ. ΝΕ', α'. Κῆφος Περσῶν βασιλεύει.

Ολ. ΝΘ', α'. Κροῖσος ἐτελεύτησεν.

Ολ. ΣΔ', β'. Ή σελήνη ἔξελειψεν τὸ ἔτος Καμβύσου.

JOSEPHUS SCALIGER.

Animadvv. ad Euseb. p. 71 b: „In temporibus etiam et annis regni multum peccatum esse [ab Eusebio] oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare coeperit numero MCCVIII, Charillus autem Polydectae filius numero MCXLIV. Polydectes vero erat sextus a Procle auctore alterius familiae. Quare hoc tempore [MCCXLI. = Olymp. I, 1.] octavus rex Nicandrus, qui aliter Nicostratus, regnabat.”

Emend. Tempp. V. p. 391 seq.: „Nabonassar igitur, quem Nabonazaron vocat Censorinus, Babyloniae rex coepit imperare anno Iphiti [Debeat scribere Coro ebi. Vid. infra not. nostr. 1.] 29.”

Ibid. V. p. 394: „Initium Merodach consurgit ex anno 27. Nabonassari, cuius Thoth in XX. Februarii . . . Luna autem defecit 29 eiusdem Thoth, nocte, quae secula est 19 diem Martii.”

Ibid. p. 395: „Fuit vetus opinio ab ultima memoria ad posteros transmissa, Romnum excessisse e vivis defectione solis. . . . Ea vero defectio proculdubio contigit anno 33 Nabonassari.” Cf. Can. Isag. III. p. 345.

Eodem modo Scaliger etiam in Diagrammate regum Romanorum, Canonibus Isagogicis II. p. 171 inserto, annum Romuli mortem proxime inseculum Interregno totum expleri vult.

Animadverte verba: „ιστορεῖ Εὐφορίων.” Nam et Scaligeri sententia error est apud Clementem. Can. Isag. III. p. 328: „Itaque initium Gygis concurrit cum anno primo Olympiadis XVII, non autem XVIII, ut est apud Clementem: qui fortasse est error librariorum.”

Ibidem: „Obiit autem Periander, teste Laertio, exitu Olympiadis XLVIII.” Et pag. 342: „Quum igitur Periander obierit extrema Olympiade XLVIII, ergo cuncte XLIX. Olympiade liberata est Corinthus Cypselidarum tyrannide.”

Emend. Temp. lib. V. p. 401: „Quotquot temporum rationes disputatione, vetustissimi et eruditissimi scriptores, nemo non eorum Cyri annum primum in primum Olympiadis LV. confert, Diodorus Siculus, Thallus, Castor, Polybius, Phlegon, ut scribit auctor priscus et eruditus Tatianus.”

Ibidem p. 328: „Croesus obierit anno periodi Iulianae 4170.” i. e. Olymp. LIX, 1.

Ibidem pag. 402: „Itaque annus 219 Nabonassari est initium Cambysae. Quod et confirmatur observatione deliquii Lunaris apud Ptolemaeum, anno octavo (voluit septimo) Cambysae, Nabonassari autem 225.”

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

JOSEPHUS SCALIGER.

ΟΛ. ΞΗ', α'. Πρῶτοι ὑπατοὶ ἐν Ῥώμῃ κατέστησαν, βασιλέων κατακυθέστων.

ΟΛ. ΞΘ', γ'. Ἡ σελήνη ἔξελειψεν ἔτει κ' Δαρείου τοῦ Υστάσπου.

ΟΛ. ΟΕ', α'. Αιάβασις Ξέρξου εἰς Ἑλλάδα.

ΟΛ. ΟΗ', δ'. Ἀρτάβαρος τὸν Ξέρξην ἀναιρεῖ.

ΟΛ. ΟΘ', α'. Ἀρταξέρξης βασιλεύει Περσῶν ἔτη μ'.

ΟΛ. ΨΙ', δ'. Δαρεῖος τελευτὴ ἀρχας Περσῶν ἔτη ιθ'. Ἀρταξέρξης νὺὸς τὴν βασιλείαν διαδέχεται.

ΟΛ. ΡΙΑ', α'. Πυθόδημος [ἄρχ.]. . . φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΡΙΑ', α'. Αλέξανδρος ἐν Βαθυλῶνι ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΡΚΙΙ', α'. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος κρατήσας τῆς ἀρχῆς καὶ τὸν Μακεδόνας ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἐνθεν Ἀρσάκιδαι ἐκλίθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

ΟΛ. ΡΛΒ', α'. Τότε καὶ Ἀρσάκης ὁ Πάρθος κατά τινας τῶν Μακεδόνων ἀπέστη.

Itaque non Olymp. LXIV, 2, sed LXIV, 1. Scaliger assignare voluit septimum Cambysae annum.

Ibidem p. 405: „Polybius dicit diabathasiv Ξέρξου esse posteriorem funere Bruti et Regisfugio annis 28. vertentibus: qui de 297 annis Iphiti [intell. Coroebi], quae est epocha diabathasiv, deducti relinquunt annos 269, epochen consulatus Bruti et Regisfugii.”

Ibidem p. 403: „Cambysae annos septem, menses V. attribuit Herodotus: qui putati a 219 Nabonassar desinunt in 226 eiusdem Nabonassar. Quod verum esse et observatio eclipsis Lunaris apud Ptolemaeum convinxit, anno XX. Darii, Nabonassari vero 246.”

Ibidem p. 405. Vid. p. 407 seq.: „De transitu Xerxis.”

Ibidem p. 408: „Anno quarto Olympiadis 78 . . . Xerxes ab Artabano interficitur, . . . anno periodi Iulianae 4249.” i. o. Olymp. LXXVIII, 4.

Pergit paullo post: „Septem mensibus a caede patris, Artaxerxes ὁ μακρόχειρ, occiso Artabano inicit imperium, cuius initium ex anno periodi Iulianae 4250. Ex Diodoro.”

Ibidem p. 412: „Finis imperii [Darii Nothi] colligitur ex Diodoro Siculo, qui eius mortem in annum IIII. Olympiadis XCIII., circiter exitum belli Peloponnesiaci, ponit. . . Imperavit igitur annos XIX.” Et p. 413: „Artaxerxes, vel, ut est apud Plutarchum, Artoxerxes, ab altero Artaxerxe cognomino Μηγίμονος distinguitur. . . Eius initium sumitur ab obitu Darii patris, anno periodi Iulianae 4309.”

Ibidem lib. V. p. 416: „Philippus Macedo Amyntae F. interfectus est anno primo Olympiadis CXI., Πυθόδημον ἀρχοντος, auctoribus Diodoro et Arriano.”

Isag. Can. lib. III. p. 299: „Alexander obiit anno primo Olympiadis CXIII. Nabonassari 425.” Cf. Emend. Tempp. p. 423.

Ibidem lib. III. p. 323: „Obstrigillat Suidas: Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος τὸν Μακεδόνας — ἔτει σφι γ' ἐκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν κτλ. Nam unde illi CCXCIII. anni deducendi? Non dubium ab initio Cyri. Sed absunt a consulatu Vulsonis et Reguli annis XVII., post mortem Alexandri LVII.” Vid. not. infra 1104.

Ibidem l. l.: „Arsaces a Macedonibus defecit, primo bello Punico, L. Manlio Volsone, M. Atilio Regulo Coss. Auctor Iustinus.” Vid. not. infra 1121.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

ΟΛ. ΡΝΔ', β'. Ἐκλειψις σελήνης ἐβδόμῳ ἔτει Φιλομήτορος.

ΟΛ. ΡΞΔ', δ'. Ο βασιλεὺς Ἀτταλος τελευτῶν τὸν δῆμον Ρωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἐν ταῖς διαθήκαις καίστησε.

ΟΛ. ΡΠΕ', α'. Ἡρώδης ὑπὸ τοῦ συγκλήτου βασιλεὺς Ιουδαίων ἀνηγορεύθη.

ΟΛ. ΡΠΕ', δ'. Ἡρώδης καὶ Σύσσιος τὰ θεροσόλυμα ποιορχίᾳ παρεστήσαντο.

ΟΛ. ΡΠΖ', β'. Ἐυφύλιος πόλεμος κατελύθη ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος, μεσούσης τῆς ρωτὸς Ὁλυμπιάδος, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ Ἀχτίον ναυμαχίᾳ καταπολεμηθέντων.

ΟΛ. ΣΔ', α'. Τίβεριος ἐν Μισηρῷ τῆς Καμπανίας νόσῳ μετήλλαξεν.

ΟΛ. ΣΔ', δ'. Πάϊος ὑπὸ Χαιρέου ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΣΗ', β'. Κλαύδιος ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης ἐπιβούλευθεὶς φαρμάκῳ μετήλλαξε.

ΟΛ. ΣΙΔ', δ'. Νέρων ἑαυτὸν διεχρήσατο.

ΟΛ. ΣΙΔ', β'. Οὐεσπασιανὸς... μετήλλαξεν.... Τίτος ὁ αὐτοῦ νιὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

ΟΛ. ΣΙΕ' α'. Τίτος μετήλλαξεν.

JOSEPHUS SCALIGER.

Emend. Temp. p. 435: „Apud Ptolemaeum observatur defectio Lunae, septimo anno Philometoris, Nabonassar 574 . . . Ex his igitur colligitur, annum primum Philometoris incidere in annum Nabonassari 568 . . . hoc est in annum quartum Olympiadis 149.”

Can. Isag. lib. III. p. 328: „Attalus autem Φιλομήτωρ sextus in ordine regum obiit P. Mucio Scaevola, L, Calpurnio Pisone Frugi Coss.” i. e. Olymp. CLXI, 4.

Emend. Temp. p. 450: „Initium Herodis dupl. citer sumitur, quemadmodum Augusti. Aut enim ab anno periodi Iulianae 4674, cum a Senatu rex declaratus est, Cn. Domitio Calvino, C. Asinio Polione Coss. [i. e. Olymp. CLXXXIV, 4]. Aut a caplis Hierosolymis . . . anno periodi Iulianae 4677, anno 4 Olympiadis 185.”

Ibidem p. 453: „Initium victoriae Actiaca sumitur ab eo tempore, quo pugna navalı Antonius et Cleopatra victi, anno Iuliano XV, C. Caesare Octaviano III, M. Valerio Messalla Coss.” i. e. Olymp. CLXXXVII, 4.

Ibidem p. 466: „Decessit (Tiberius) anno aetatis 78. XVII. Kal. April. Pharmuthi III, feria VII, anno a Nabonassaro 784.” i. e. Ol. CCIV, 1.

Ibidem p. 466: „Numerus enim desivit in a. d. IX. Kal. Febr. anni Iuliani 86, qui erat 788 a Nabonassaro, Mechir XV, quo die interfectus Caligula, et caepit regnare Claudius.”

Ibidem p. 468: „Quare recte apud Eusebium decessus Claudii confertur in annum II. Olymp. CCVIII.

Ibidem p. 469: „Igitur periit (Nero) anno cyclo XII. et proinde anno Iuliano 113. Si Xiphilino credimus, Nero perierit die IX. Jul. anni Christi 68.”

Ibidem p. 475: „Itaque obiit (Vespasianus) anno Iuliano 124. Christi Dionysiano 79. . . Unde consurgit imperium Titi.”

Ibidem p. 475: „Obiit igitur (Titus) cyclo Lunae sexto, et proinde Christi 81. Unde initium imperii Domitiani.”

Proxima iam sunt Domitian et Nervae exempla, in quibus non dissimulandum est inter se dissidere Olympiadum Descriptionem et Temporum Emendationem, si quidem alter liber in annorum numero Domitian regno ascriptorum Dionem sequitur¹⁶³), alter Dion, ut minus prudenter tradenti, Suetonium praesert¹⁶⁴). Cuius tamen inconstantiae caussae sunt certissimae, e diverso utriusque operis consilio repetendae, de quibus suo loco dicetur. Nunc non curamus singula, ubi universum spectamus. Porro Recensus noster etiam in Nervae assignanda morte peccavit¹⁶⁵). Sic sane factum est, ut claudicet aliquantulum tot ille nominibus commonistratus utriusque libri παραλληλισμός, qui tamen ecce! statim denuo emergit. Ascriptis enim in Emendatione Temporum et Traiani obitu et Hadriani auspiciis anno Nabonassari 864.¹⁶⁶), simul cum Eusebio Scaliger et cum Descriptione sua, quae illius calculos expressit¹⁶⁷), in concordiam reddit. Sed negligamus adeo temporum concentum, rebus ascriptorum: res loquuntur ipsae. Etenim perlustra mihi quintum Temporum Emendationis librum, eiusque solos perlustra titulos, qui quidem ad priores CCL Olympiades pertineant: easdem ibi epochas investigatas reperties et computatas, quas etiam in Olympiadum Descriptione agnitas memineris atque digestas. Quae animadversio et ipsa haud contemendum documentum opinionis eius esse videatur, qua auctorem Olympiadum libri eundem dicimus cum illo, qui de Temporum scripsit Emendatione.

Aliud genus observationum, quae in libello nostro repraesentantur, singulari et ipsum ubertate conspicuum in describendis conditarum urbium deductarumque coloniarum temporibus versari diximus. Descendent autem tibi inde a superiori quaque aetate ad inferiorem obviam deinceps fiunt οἰκίαι Thasi, Sybaris (Thuriorum), Astaci (Nicomediae), Crotonis, Interamnae, Cylenes, Messanae (quae prius Zancle), Abderorum, Selinuntis, Cyrenes, Massiliæ, Camarinæ, Aetnae (quae antea Catana), Buxenti, Amphipolis, Hestiacæ, Ardeæ, Heracleæ (quae prius Trachin andiit), Rhodi, Megalopolis, Messenes, Co, Crenidum, qui mox Philippi denominati, Alexandriæ, Thebarum, Pontiarum insularum, Antigoniae, Arimini, Beneventi, Brundisii, Philippopolis (quae antea Thebac Phthiotidis), Bononiæ, Carthaginis, Marcii Narbonis, Corinthi, Caesareæ (quae prius Stratonis Turris dicta), Neroniorum (quae antea Artaxata), Adriano-therarum, Antinoeac, denique Aeliae Capitolinae (quae prius Hierosolyma)¹⁶⁸). Atqui hae urbes, quarum aliae quidem recens conditae, aliae restauratae, aliae e pluribus pagis in unam civitatem collectae, aliae denique colonis amplificatae, in libello nostro assignantur, pleraque tanquam ad natalium suorum inventorem referri dicendae sunt ad Ios. Scaligerum, quippe haud raro illum et in Eusebio interpretando et in Emendanda Temporum ratione ad urbium primordia investiganda deductum¹⁶⁹): quem proinde cum huic

163) Ad Olymp. CCXVIII, 4. coll. not. 1574.

164) Lib. V. p. 487.

165) Ad Olymp. CCXIX, 2. coll. not. 1580.

166) Lib. V. p. 488.

167) Ad Olymp. CCXXXIII, 4. coll. not. 1599.

168) Olymp. XIV, 1. XV, 1. — XV, 1. coll. LXVII, 3. LXXXI, 4. LXXXII, 2. LXXXIII, 1. 3. LXXXIV, 1. 2. — XVII, 1. CXXIX, 1. — XVII, 3. — XXVI, 4. coll. CXVII, 2. — XXVIII, 1. — XXX, 1. — Ibid. — XXXI, 3. coll. XCII, 4. — XLI, 1. — XLV, 1. coll. LVII, 1. LXXIX, 4. LXXXII, 1. LXXXV, 1. — LXXXVI, 1. — LXXVII, 2. — LXXXIX, 1. LXXXV, 4. — LXXXIII, 4. — LXXXVI, 2. — LXXXVIII, 3. — XCIII, 4. — CII, 2. CIII, 3. — CII, 4. — CIII, 3. — CV, 1. CV, 3. — CXII, 1. 2. — CXVI, 1. coll. CXL, 2. — CXVII, 1. — CXVIII, 2. — CXXVI, 4. — Ibid. — CXXXII, 4. — CXL, 3. — XLIX, 2. CLXIV, 1. CLXXXIV, 1. coll. CLVIII, 3. — CLXV, 1. — CLXXXIV, 1. coll. CLVII, 4. CLVIII, 3. CLX, 1. — CXCII, 1. — CCIX, 2. coll. CCXI, 2. — CCXXIV, 3. — CCXXVII, 1. — CCXXVII, 4.

169) Vid. de Thaso Animadvv. ad Euseb. p. 37 a. b. n. DLXXXIX, de Sybari p. 79 a. n. MCCCXIV, de Astaco p. 77 b. 78 a. n. MCCCVII, de Crotone p. 78 b. n. MCCCXIV, de Interamna Emend. Temp. V. p. 385, de Messana (Zancle) Animadvv. p. 21 b. n.. CCLVI, de Abderis p. 82 b. n.

quoque historiae parti tam frugiferum studium consecrabit, eius proventu consentaneum est etiam Olympiadum sulcos consevisse.

In historia litteraria viam sequamur ab ea, quam modo amplexi sumus, paullulum diversam. Neque enim tam in res ipsas, quibus digestis litterarum antiquarum memoriam illustravit Olympiadum Auctor, quam in tempora rebus ascripta, inquirere placet. Temporum igitur notatio, qualem in hoc genere offert Recensus, num a Scaligerio profecta esse queat, disputabimus. Vela autem huius quoque disputationis, scilicet ne nimis longa fiat, ita contrahamus, ut eas dumtaxat res examinemus, in quibus constituendis chronologia, quam dicunt, mathematica in primis vel astronomica versatur. Cuiusmodi sunt cycli illi, ad definierendos globorum coelestium in priscas sedes suas redditus ab antiquis anni descriptoribus computati, aerae deinde, quae proprio nomine appellantur, unde veteres populi deducebant tempora, denique primaria illa cyclos simul et aeras eruendi instrumenta, utriusque sideris deliquia. In hoc igitur triplici rerum genere quae Olympiadum laterculis cum chronologicis Scaligeri disquisitionibus intercedit ratio? Consentientne altera alteris an refragantur? Huius vero quaestione ratione quantum sententiae nostrae aut addi ponderis aut demi queat, statim ab initio patet, praesertim cum res, quas diximus, pleraeque tales sint, ut nisi matheseos et astronomiae auxilio, quippe non omnibus concesso, neque ab omnibus eodem eventu adhibito, inveniri non possint: de quibus proinde si qui inter duos libros consensus apparuerit, is tantum abest, ut fortunae ludibrio imputandus, ut veritatis habendus esse vindex videatur. Egregia igitur causae Scaligerianae fautrix observatio est, etiam in hoc loco Olympiadum Recensum tantum non ad amussum respondere aliunde notis Scaligeri calculis. Sed videamus singula. Periodi notantur Metonis et Calippi sive Callippi (utrumque enim reperitur). Eorum prior Apseude Archonte heliotropium in comitio Athenarum dicasse, et ab eiusdem anno exente Enneadecaeteridis, hoc est periodi ducentas triginta quinque completentis syzygias, quibus peractis lunam ad idem punctum solis redire arbitrabatur, exordium derivasse refertur, Olymp. LXXXVI, 4. Metonica autem periodus illa et quam parum cognita fuerit ante Scaligerum et ipsi quid potissimum debeat Scaliger, notissimum est¹⁷⁰⁾. Itaque eos tantummodo locos ex Temporum Emendatione huc transcribamus, qui illustrandae Olympiadum Recensioni praecepit inserviant. „Videtur, inquit¹⁷¹⁾, non solum a solstitio caput Enneadecueteridis suae derivasse, sed etiam ab eo tempore, quo Heliotropium suum dicavit.” Et paulo post: „De tempore, hoc est anno observati a Metone solsticii, item de tempore et epocha ipsius solsticii, habemus plene apud Ptolemaeum, libro III. quo

MCCCLXVII, de Selinunte ibid., de Cyrene p. 83 b. n. MCCCLXXXVI, de Massilia p. 86 b. n. MCCCCXVII, de Camarina ibid. n. MCCCCXIV, de Aetna (Calana) p. 76 a. n. MCCLXXXIII, de Heraclea (Trachine) p. 108 a. n. MDXCVI, de Messene in Peloponeso restaurata p. 83 a. n. MCCCLXXIX, de Philippis p. 235 a. n. MCCCLXIII, de Thebis Boeotorum p. 126 a. b. n. MDCLXXXIII, de Alexandria p. 126 a. b. n. MDCLXXXVII, de Carthaginis fatis p. 50 b. sq. n. DCCCIV, p. 63 b. n. MCLXVII, p. 145 a. b. n. MDCCCLXXI. coll. Prolegg. ad Emend. Temp. p. XXXVIII, de Marcio Narbone p. 148 b. n. MDCCXCVI, de Caesarea (Turri Stratonis) p. 172 a. n. MMIV, de Antinoi urbe p. 214 a. b. n. MMCXLV, de Aelia Capitolina p. 215 b. n. MMCXLVII, p. 217 a. b. n. MMCLII. In Marcio lamen Narbone, quemadmodum etiam in caeteris Romanorum coloniis, quarum principia digessit Recensus noster, mirum quoddam accidit Scaligero, videlicet ut a Livio et Velleio, qui soli sere locupletes harum rerum testes sunt, constanter dissident. Solam excipio Carthaginem et Corinthum, in quibus assignandis alios quidem, at fide non minus dignos seculus est auctores. Praeterea in Ardea, in Pontiis insulis, in Interamna certe Diodoro utitur patrono. Vid. nott. 480, 1021, 1024. Sed de Arimino, Benevento, Brundisio, Bononia porsus singulares eius calculi sunt, iisque toti vetustati reluctant. Quae discrepancia cum turbatis V. S. adversariis, ant calamis a recta linea declinantis erroribus imputanda esse videatur, magna tamen negotia facessivit Viro Eruditissimo Philippo Cluero, qui quantopere laborari in Anonymo suo, passim monuitus. Vid. nott. 1092, 1129, 1194.

170) Emend. Temp. II. p. 75.

171) pag. 75 seq.

ait diserte solstitium a Metone et Euctemone observatum anno Nabonassari 316, Phamenoth XXI, mane. Tempus congruit XXVII Iunii, cyclo Lunae VII, cyclo Solis XXVI, feria prima, anno quarto Olympiadis 86 desinente, praefecto Athenis Apseude, T. Veruginio, Proculo Geganio Macerino Coss., qui erat tertius annus periodi Atticae. Scirrophorion III. Iulii. Ergo Neomenia Hecatombaenonis Metonici σκιροφοριῶνος τρίτη ἐπὶ δέκα¹⁷²⁾. Diodorus libro duodecimo: ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Μέτων — ἐξέθηε τὴν ὄνομαζουέντην ἐννεαδεκαετηρίδα, τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς ἐν Ἀθήναις σκιροφοριῶνος τρισκαιδεκάτης. Proinde Θαργηλιώνος πέμπτη φθίνοντος observatum solstitium a Metone." Quae eadem fere etiam duobus aliis locis repetit¹⁷³⁾. Intelligis igitur Olympiadum Descriptori cum Temporum Emendatore accuratissime convenire. Hunc tamen concentum non tanti faciendum esse fortasse dices propterea, quod de anno primo periodi Metonicae ob diserta satis atque inter se congrua Ptolemaei et Diodori testimonia vix ulla detur disceptatio. Video igitur res proferendas esse eiusmodi, de quibus aut in diversas partes disputari possit aut in singularem adeo sententiam ipse abierit Scaliger. Proinde orbis ille prodeat annorum sex et septuaginta (έξατεβδομηκονταετηρίς), quo absoluto de scrupulis lunae cum rationibus solis nihil reliquum fieri putavit Callippus. Huius enim epocha cycli cum nisi maltheeos opo elici non possit, maximo, opinor, in nostra argumentatione momento aestimanda erit. Assignata autem ea reperitur in Olympiadum Recensu Olymp. CXII, 2: Ἐγενέθεν αἱ Καλύπτου Κυκληροῦ περίοδοι ἀρχονται. Atqui eodem anno eadem etiam in Emendatione Temporum fixa est. Ibi enim haec leguntur¹⁷⁴⁾: „Haec . . . nobilis periodus Calippica, dierum 27759, mensium Tetraëtericorum 921, dierum 129, syzygiarum autem Lunarium 940. Tetraëtericorum quidem appellationibus Macedonum Olympicis, syzygiarum autem appellationibus prytaniarum Atticarum . . . Annus 4384 periodi Julianae est primus periodi prytaniae Calippicae, anno Nabonassar 418, Pharmuthi 17 [i. e. Olymp. CXII, 2].” Rursus igitur concordant utriusque libri calculi. Est autem haec quidem concordia quam maxime urgenda ideo, quod primus periodi Callippicae annus a vetustatis scriptoribus non proditur diserte, sed erundus demum subducta ratione est e nonnullis, quae periodo isti applicatae sunt, observationibus lunae, a Ptolemaeo consignatis, iisque ipsis secundum vulgarem astrologi illius textum inter se discrepantibus, neque ab uno omnibus exordio computatis. Ex his epocham cycli Callippici ad Olymp. CXII, 2. cum aliis generis observatio¹⁷⁵⁾, tum deliquum illud deducere videtur, quod anno secundae periodi Callippicae quinquagesimo quinto contigisse traditur¹⁷⁶⁾, cuius tempus $\frac{1}{2}$ g. m. Martii a. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4., proinde ut, annis centum et triginta retro numeratis, eum, quem diximus, annum deprehendas. Atque hanc ipsam defectionem et in epocha cycli Callippici invenienda du-

172) Scaliger igitur verba Diodori: — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς Σκιροφοριῶνος τρισκαιδεκάτης ita accepit, quasi dies XIII. in. Scirrophorionis (e priori scilicet anni forma computatus) cum die 1. Hecatombaenonis Metonici contendendus esset. In quo erravit manifesto. Contendendus enī potius est cum die observati a Metone solstitii Olymp. LXXXVI, 4., hoc est cum XXVII. m. Iunii a. a. Chr. 432., unde Calendarium suum exorsus est Meto. Hecatombaenon autem Metonicus coepit proximo novilunio, quod secundum tabulas recentiorum astronomicas Alienis d. XV. M. Iulii Juliani vel d. II. in. Hecatombaenonis vetustioris Attici sub ipsum solis occasum contigit. Hoc igitur die vel potius die proxime insecuto sigenda est epocha cycli Metonici. Vid. Lud. Ideler. Enchirid. Chronol. mathem. et techn. Berol. a. 1825. 8. T. 1. p. 325 seqq. coll. not. nosr. 484.

173) Lib. V. p. 409 seq. Canon. Isagog. III. p. 298.

174) Emend. Temp. V. p. 423.

175) Scilicet eam dicimus, quae ab Hipparcho ann. 52. periodi Callippicae tertiae facta refertur in Μηγάλ. Συντάξ. ed. Halma. Paris. 1813. 4. Lib. V. cap. 3. p. 295. Sed ibi pro γῆ legendum est ρά'. Vid. Ideler. Enchirid. I. p. 345 extr.

176) Ibid. lib. IV. cap. 10. p. 280.

eem sequitur temporum Emendatio¹⁷⁷), et in Olymp. CXLIV, 4. nostra Recensio agnoscit¹⁷⁸). Nihilominus constat in Claudii codice mendum contraxisso numerum, quo annus indicatur secundae periodi Callippicae, qui quidem necesse est quinquagesimus quartus fuerit, non quintus. Sed hoc quidem primus indagavit Idelerus¹⁷⁹), ignoravit Scaliger, cuius tamen quantopere nos adiuvet et ignorantia et in ignorando constantia, non est quod moneamus. — Sed etiam in aerarum epochis, quae in Olympiadum Recensu assignantur, huius ipsius cum reliquis Scaligeri opusculis chronologicis congruentia reperitur accuratissima. Ex illis autem, utpote consilio nostro in primis accommodatam, primo loco collocamus eam, cuius in sigendo exordio Scaligerum fefellerit ratio, epocham Nemeadum. Hunc scilicet notum est ab anno 1. Olymp. LIII. sic computari voluisse Venerum Summum¹⁸⁰), ut quae binae in quoque Olympiade celebrabantur Nemeades, earum alteras in Olympicum annum 1., alteras in annum 3. incidisse censeret. Atqui incidebant potius in annos 2. et 4., et aestivae quidem anno 4. mense Olympici anni secundo, Megalaginione Attico XII, hibernae autem hieme exeunte anni 2. agebantur. Id quod argumentis ad persuadendum idoneis docuerunt Corsinus atque Boeckhius¹⁸¹). Eudem autem Scaligeri errorem cum fideliter repeatet Olympiadum Recensu¹⁸²), auctorem huius opusculi tantum non dixito monstrare videtur. Felicius Scaliger cum in aliis aeris, tum in Varronianis, in Catonianis, in Nabonassaria, in Isthmiaca, in Antiochenis, in Iuliana definienda versatus est. Quamvis tamen epochae omnium in libello nostro eisdem annis ascriptae reperiuntur, quibus Scaliger eas ascribendas esse ostendit¹⁸³). Solo in Pythiadum initio quedam Scaligeri inconstantia emergit. Illud enim Temporum

177) Lib. II. p. 91 C: „Anno 56 periodi secundae, Nabonassari 548, Mechir 9, feria 2, iterum Luna defecit, Sole in Piscibus collocato. Tempus 19 Martii, cyclo Lunae XI, Solis VI.“

178) Ibi autem Ἐξετιψις τελένης δίς facta notatur. Videlicet qui vulgo fertur Ptolemaei textus τῷ γε τῇ secundae periodi Callippicae non illud dumtaxat, de quo supra verba fecimus, lunae deliquum, sed p. 281 etiam alterum τῷ αὐτῷ γε τῇ observatum memoriae prodit. Qui locus quomodo corrigendus sit, disce ex not. 179. coll. not. 1170, Olympiadum Descriptioni apposita.

179) Euchirid. Chronol. T. 1. p. 344 seqq.: „Im vierten Buche des Almagest werden drei zu Alexandria beobachtete Mondfinsternisse angeführt. Die erste ereignete sich nach dem Basler Text im Jahre 52 der zweiten Periode, wofür aber alle drei noch vorhandene, von Hrn. Halma verglichene, Handschriften richtig 54 lesen [Sic legit etiam Scaliger Ewend. Temp. II. p. 91 C.]. Die zweite wurde im 55sten Jahr der zweiten Periode oder 200 v. Chr. in der Nacht vom 19. zum 20. März, und die dritte in denselben 55sten Jahre und in denselben v. Chr. in der Nacht vom 11. zum 12. September beobachtet. Hier gibt nun die zweite Finsterniss das Jahr 331 v. Chr. [Olymp. CXII, 2.] zum Epochenjahr der callippischen Periode. Es muss aber ohne Zweifel τῷ γε τῇ statt τῷ γε τῇ, oder das 54ste Jahr statt des 55sten, gelesen werden, wie schou der Umstand heweiset, dass zwei Finsternisse, von denen sich die erste im März und die andere im September ereignete, nicht auf ein und dasselbe callippische Jahr treffen konnten. Die Jahre der callippischen Periode nahmen nämlich ebenso wie die der metonischen um die Sommerwende ihren Anfang; denn Ptolemaeus erwähnt [III, 2. p. 163] die Beobachtung einer Sommerwende, die Aristarch am Ende des 50sten Jahrs — τῷ γε τῇ λήγοντι — der ersten Periode angestellt hat. Wenn es bei der dritten Finsterniss heisst: in demselben 55sten Jahr — τῷ αὐτῷ γε τῇ — so ist das αὐτῷ gewiss der Zusatz eines Abschreibers, der schon bei der zweiten die unrichtige Zahl γε fand.“

180) Animadvv. ad Enseb. p. 92 n. n. MCCCCXLIX.: „Et recte hic posita sunt [Nemea] e regione anni primi Olympiadis.“ Et paullo ante n. MCCCCXXXV.: „Celebrantur autem utraque [Isthmia et Nemea] primo et tertio anno Olympiadis . . . Itaque omnino eodem anno concurrebant Isthmia et Nemea, sed non eodem die.“

181) Corsinus in Diss. Agon. p. 56. FF. AA. T. III. p. 91, cuius rationes firmius stabilivit Boeckhius in Appendix Comment. de Demosth. Midian. Temp. in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. Cl. Hist. phil. p. 91 sq. Cf. not. 180.

182) Ο.Α. ΝΓ', α'. ἡ πρώτη Νεμέας ὥχθη. Redit eadem Nemeadum numerandarum ratio etiam Olymp. LIX, 3. in Sogenis Aeginetae victoria, secundum illam computata (v. not. 209), iterumque Olymp. CXL, 3., quo anno qui e Polybii accuratissimi scriptoris auctoritate (vid. not. infra 1151.) celebrati dicuntur Iudi Nemeaei, eorum sane non distindendum est singularem quandam suisce rationem.

183) Ο.Α. Ζ', γ'. κατά τινας Ρωμης κτίσις. Emend. Temp. V. p. 387.: „Palilia Varronianis incident in annum Iphiti [Coroehi voluit] 23, qui est annus tertius sextae Olympiadis.“ — Ο.Α. Ζ', α'.

quidem Emendatio perperam ab Olymp. XLIX, 3. dedit, Eusebii nimirum et Scholiastae Pindari auctoritatibus subnixa¹⁸⁴), Olympiadum vero Recensus una cum Pausania recte in Olymp. XLVIII, 3. coniicit¹⁸⁵). Ergo Scaliger de celeberrima illa Pythiadum epocha sententiam suam retractavit? „Quod”, inquis, „credat Iudacus Apella: non ego credam, non ego ob Recensum.” Atqui cogeri. Apparet enim nominis sui vindicibus vindex Scaliger ipse, quippe qui peropportune, in Aniūadversionibus Eusebianis¹⁸⁶), haec tam diserta ediderit verba, ut vix liceat amplius tergiversari: „Sed prima Pythia, ait, instituta fuerunt anno tertio Olympiadis XLVIII, non autem XLIX, ut hic [prodit Eusebius].” Qua quidem nota ut egregie satisfecit nostris desideriis, ita non satisfecit caussae veritatis, quae postulabat sine dubio, ut semet ipsum aliquando stetisse a partibus eius, cuius carpit errorem, lectores uno saltem verbo admoneret. Verum hac de re cum Scaligero expostulandi, non hic locus est. Intelligis autem, Olympiadum Recensum nec in isto rerum genere, quod proxime persecuti sumus, quidquam repraesentare, quod Scaligero non dico repugnel, imo vero non conveniat penitus. Atque idem postremo loco dicendum est etiam de observationibus astronomicis, solisque in primis et lunaee defectionibus, in Descriptione nostra oblatis, quarum si unam et alteram exceperis insuper additam, reliquae omnes et eadem reperiuntur, quas Scaliger, ubi fundamenta posuit novae de rerum antiquarum temporibus doctrinae suaee, in partes vocavit, et iisdem, quibus illic, annis applicantur¹⁸⁷). Quamquam quid loquor de annis? Licet enim hoc loco exactiorem etiam ostendere congruentiam, licet ad men-

Πώμη ἐκτίσθη ἵνα Πώμον καὶ Πώμικον. Emend. Tempp. V. p. 389: „Quiconque Catonis Palilia sequuntur, ii omnes conferunt natalem Urbis in annum primum Ol. VII, cum ex iis, quibus sententiam suam adstruunt, manifesto indicent, se intelligere Romanum conditam Palilibus, quae proxime initium Ol. VII. antecesserunt. Alter sentiunt, aliter dicunt. Certe Dionysius Halicarnassensis, suavissimus simul et diligentissimus scriptor, ex iis, quae colligit, nihil aliud quam docet, unus tantum anni discrimen interesse inter Catonem et Varrorem. Et tamen ait Romanum conditam ἔτος τρισκῦλος πρώτον τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος.” Cf. etiam Can. Isagog. III, p. 289. — De primo Thoth Nabonassari Olympiadum Descriptionis cum Emendatione Temporum consensum iam supra ostendimus p. XVIII. — *O. A. M^o*, u'. *Tù Ισθμία — ἀνήσθη.* Animadv. ad Euseb. p. 92 a. n. MCCCCXXXV.: „Recte quidem Isthmiorum instauratio in tertium annum Olympiadis XLIX coniecta est. Sed videtur in primo anno eiusdem Olympiadis statui commodius posse.” — *O. A. P^{II}I^o*, u'. *Ἐντεῖθεν ἀριθμοῦνται τὰς Κυισαρος αὐταρχίας χρόνοι καὶ ὁ τῶν Αγριοχέων χρηματισμὸς ἀρχεται.* Canon. Isagog. III. p. 301.: „Chronicon Graecum Isaaci Casauboni, quos Fastos Siciulos vocant, recte quidem [p. 260. Thes. Tempp. p. 187 A. ed. Par.] in regione Olympiadis CLXXXIII. huius Epochae caput apponit, sed male in eundem annum Consulatum Lepidi et Planci coniicit.” Add. Animadv. ad Euseb. p. 156 seq. n. MDCCCCLXVIII. coll. not. nostr. n. 1364. — *O. A. P^{II}I^o*, γ'. *Κυισαρος τὸν ἔτιαντὸν κατωρθώσατο.* Emend. Tempp. V. p. 438.: „Proinde Kalendae Ianuarii Julianae inciderunt in annum Nabonassari currentem 703.” Vid. not. 1371.

184) Emend. Tempp. I. p. 52: „Sequente Tetraeteride, qui erat annus Olympiadis 49 tercius, ἀγύιρ ille στριγυνῆς factus, ut Olympicus, unde prima Pythias putari solet. Quare recte apud Eusebium anno III. Olympiadis 49 prima Pythias attribuitur. Cui nōstipulatur Scholiastes priscus Pindari.”

185) *O. A. M^o*, γ'. *Ἐρθεται πινθιάδες ἀριθμοῦνται.* Vid. not. 158.

186) p. 92 a. n. MCCCCXXXV.

187) Lunae quidem delicia, quae in Descriptione nostra digeruntur, praeter unum omnia etiam nlibi a Scaligero adducta offendis et computata. Confer autem Olymp. XIV, 3. cum Emend. Tempp. V. p. 394, Olymp. LXIV, 2. cum V. p. 402, Olymp. LXIX, 3. cum V. p. 403 [hi tres loci, quos modo e Temporum Emendatione laudavimus, supra p. XVIII. sq. ascripti sunt], Ol. LXXXVIII, 4. cum Canon. Isag. III. pp. 236. 242. [vid. infra p. XXVI.], Ol. XCI, 4. cum Emend. Tempp. I. p. 56, Olymp. XCIX, 2. Posideone, cum II. p. 80, V. p. 410 et Canon. Isag. I. p. 69, Olymp. XCIX, 2. Scrophorione, cum Emend. Tempp. II. p. 81, V. p. 410, Olymp. XCIX, 3. Posideone, cum eiusd. lib. II. II., Olymp. CXII, 2. cum I. p. 46. V. p. 420 et Canon. Isagog. III. p. 294, Olymp. CXLIV, 4. et CXLV, 1. cum Emend. Tempp. II. p. 91. [Quo loco comparato simul intelliges, Auctorem Recensus deliquum, Olymp. CXLV, 1. ascriptum, huic quidem anno ipsum ascripsisse nolentem, cum duobus iis, quae Olymp. CXLIV, 4. contigisse feruntur, anno non inferius, sed superioris collocare vellet. Vid. not. infra n. 1173 et supra p. XXIV. cum not. 178.], Ol. CLI, 2. cum V. p. 435. [verba vid. supra p. XX.] et Animadv. ad Euseb. p. 141 h. n. MDCCCCLXVIII, Olymp. CLIII, 1. cum Emend. Tempp. II. p. 186, Olymp. CLXII, 4. cum Canon. Isagog. III. p. 239, Olymp. CXC VIII, 1.

sium, quin licet ad dierum adeo progredi concentum. Dierum inquam, non quos ipsi iam notatos veteres reliquerint, sed quos primus Scaliger in Canonibus Isagogicis adhibito calculo astronomico computarit, et secundum annum Atticum popularem suum definiuit, quosque illi Scaligeri computo ad amissim congruos iterum offerat Olympiadum Recensus. Conspicua quidem sunt praecolla illa et prorsus singulari indole duo dumtaxat deliquia, solis alterum, alterum lunae: verum quis non videt, hic vel unum exemplum instar esso sexcentorum? Olymp. LXXXVIII, 4. ait Descriptio nostra lunam defecisse *Βοηδρομιῶνος πέμπτη οἰσταμένου*. Eius autem eclipseos elsi annum et mensem apud Enarratorem Comici¹⁸⁸⁾ notatos repperi, diem tamen nusquam vidi significatum. Dia quae sive, sed frustra: donec intellexi, Scaligerum sibi ipsum plaudere. „Anno quoque,” inquit¹⁸⁹⁾, „VII belli Peloponnesiaci [h. e. Olymp. LXXXVIII, 4.] Luna defecit Boedromione, IX. Octobris.” Sic ipse diem, quo acciderit defectio, tibi definit. Sed d. IX. m. Octobris Olymp. LXXXVII, 4. respondetne πέμπτη *Βοηδρομιῶνος οἰσταμένου?* Sane respondet, respondet certe e perversa periodi Atticae a Scaligero excogitatae ratione¹⁹⁰⁾. Nimirum Olymp. LXXXVIII, 4. sive annus Coroebi 352, abiectis 76, quoties fieri potest, est annus 48. periodi Olympicæ quintæ. Do quibus si, e perpetua methodo, deducantur anni 38¹⁹¹⁾, relinquetur annus X. periodi Atticae. Iam vero evoluta neomeniarum Olympicarum et Atticarum Tabula¹⁹²⁾, e regione annorum X. in area Boedromionis occurrit neomenia Boedromionis in V. Octobris. Ergo IX. Octobris fuit πέμπτη *Βοηδρομιῶνος οἰσταμένου*. Atque sic sedem IX. Octobris Juliani in anno Attico Scaliger alio loco¹⁹³⁾ circumscribit ipse, nisi quod diei civili Attico etiam tempus prytaniae Metonice addit: „Rursus,” inquiens, „anno VII. belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris IX, *Βοηδρομιῶνος πέμπτη οἰσταμένου, πέμπτη καὶ δεκάτη πρωταρείας*¹⁹⁴⁾. Epacta tam aquabili, quam aquata XXVIII, quae est e regione XXV. Septembri. Eodem modo etiam alteram defectionem eruamus solis. Teste Thucydide¹⁹⁵⁾, anno belli Peloponnesiaci octavo, hoc est Olymp. LXXXVIII, 4., τοῦ . . Θέρους εὐθὺς τοῦ . . ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγέρετο περὶ νομηγίαν. *Νομηγίαν* hic dicit Thucydides, quam alias¹⁹⁶⁾ accuratius νομηγίαν κατὰ σελήνην appellat, quibus verbis prorsus convenienter nostrae rationi ipsum lunae cum sole coitum, non, quae vulgaris apud Graecos

cum Emend. Tempp. V. p. 465, Olymp. CCXXV, 4. cum V. p. 488 seq. At Olymp. CCXXVIII, 1. non, uti Recensus noster, lunae deliquium, sed brunale aequinoctium e Ptolemaeo profert Emend. Tempp. V. p. 489. — Intér solares vero defectiones, in Descriptione nostra oīvias, tres sunt, quas in caeteris Scaligeri opusculis invenire non possumus, unam Olymp. CIV, 1., alteram CXVII, 3., tertiam CXLIV, 1. assignatam. Caeteras ecce cum locis παραλλήλοις suis comparatas has: Ol. XVI, 1. coll. Emend. Tempp. V. p. 395. [Verba supra attulimus p. XVIII.] et Canon. Isagog. III. p. 345, Olymp. XLVIII, 3. coll. Emend. Tempp. V. p. 389 et Animadv. ad Euseb. p. 89 b. n. MCCCCXXX, Olymp. LXXXVIII, 4. coll. Emend. Tempp. II. p. 63 et Canon. Isagog. III. p. 242. [vid. infra p. XXVII.], Ol. XCIV, 1. coll. Emend. Tempp. V. p. 411, Olymp. CXLVII, 2. coll. II, p. 186. V. p. 387, Olymp. CCVI, 1. coll. V. p. 466, Olymp. CCIX, 3. coll. V. p. 468.

188) Ad Nubb. v. 684. ed. Paris. a. 1842. 4.

189) Canon. Isagog. III. p. 236.

190) De Emend. Tempp. I. p. 40: „Periodus Attica singitur antiquior Olympia annis 38, qui sunt duo cycli. Itaque conveniet Attica cum Olympia cyclo, non tempore: quod ad methodum Attica singitur antiquior, Olympia posterior, et annus prius Tetrateridis Atticae sit tertius Olympiae.” Cf. Canon. Isagog. I. p. 64.

191) Vid. Emend. Tempp. I. p. 44 seq. coll. Canon. Isagog. III. p. 236 extr. Adde locos nota proxime antecedenti indicatos.

192) Canon. Isagog. I. p. 60.

193) Ibid. III. p. 242.

194) Nimirum *Ιπάτεψιῶνος*. Sed fuit potius *Πλάτεψιῶνος τισσαρακαιδεύτη* secundum Ideleram.

195) Lib. IV. cap. 52.

196) II, 28.

νοιουηρίας notio est, renovatam post coitum lunae lucem intelligit¹⁹⁷). Atqui contigit deliquum illud d. XXI. m. Martii Iuliani, cui dici in anno Attico secundum cyclum, qui iam tum in usu fuisse videtur¹⁹⁸), Metonicum respondet neomenia Elaphebolionis, vel, uti Scaliger loqui solet¹⁹⁹), neomenia Elaphebolionis πρωταιρίας Metonica. Itaque quid est, cur Descriptio nostra solem Ἀνθεστηριῶν ἔχτη ἐπὶ δέκα defecisse prodat? Nimur rursus Scaliger tempus πρωταιρίας Metonicae anno Attico populari suo secundum methodum, supra a nobis demonstratam, applicavit. Quum enim neomenia Elaphebolionis XXI^{mo} Martii conveniat, in Tabula autem neomeniarum Atticarum²⁰⁰), e regione anni X^{mi} periodi Atticae, sub Anthesterione, deprehendatur neomenia Anthesterionis in VI. Martii: XXI^{mo} Martii profecto competit XVI^{mo} Anthesterionis b.^{re}e. Ἀνθεστηριῶν ἔχτη ἐπὶ δέκα sive ἔχτη μεσοῦντος. Atque hinc tempus solaris illius defectionis Ἀττικῶν sic plene concepisse sibi visus est Scaliger²⁰¹). „Anno octavo [belli Peloponnesiaci] Sol defecit XXI. Martii, Ἀνθεστηριῶν ἔχτη μεσοῦντος, [Ἐλαφηβολιῶν] νεομηρία πρωταιρίας, ubi Epacta IX. tam aequabilis, quam castigata.” Universam hanc Scaligeri de anno Attico populari eiusque ab anno magistratus proprio discrimine sententiam mere fictitiam esse, non attinet post Petavios et Ideleros demonstrare²⁰²). Imo gratum accedit nobis, quod aliqua habitae in deliciis opinionis suae vestigia, suae quasi auctoritatis documenta, etiam in Olympiadum Recensu reliquit Vir Summus. Quo fortasse argumento etiam apud eos uti licebit, qui, uti ipsi fovent amantque errorem, sic alios quoque falsa malunt, quam vera censeri sententia.

Denique ludorum certaminumque, quibus vetus delectata Graecia est, historiam diligenter exaratam repraesental libellus. E quo rursus delectu iudicium auctoris elucet intelligentissimum. Fuit enim omnis apud Graecos virtutis, non minus illius, quae in corporis, quam quae in ingenii viribus conspicua est, publicus quidam censor et idem incitator ἀγώνων, cuius in arenam descendere, quisquis in litteris vel artibus praestabilius quiddam sibi praestitisse videbatur, summopere gestiebat, unde palmam referre, in maximis ponebat laudibus. Quemadmodum autem ipsorum ludorum non eadem omnium celebritas fuit caelerosque longe superabant quatuor illi sacrorum nomine condecorati, Olympici, Pythii, Nemeaci, Isthmii, et inter hos rursus, veluti sol inter minora astra²⁰³), splendebant Olympia: sic non solum inter reliquorum ludorum victores, sed ipsos quoque inter hieronicas singulari quadam et prorsus incomparabili laude atque gratia hieronicae excellebant Olympici, quorum nominis haud inepte δικα fastos Graeciae complexa esse. Hanc de vita Graecorum agonistica atque de Olympiorum in primis in annalibus Graecis momento opinionem, nuperrime in libro De Olympiis inscripto fuse et data opera demonstratam ab Ioanne Henrico Krausio, etsi subtilissimus quisque antiquitatis iudex superiorum quoque actatum rectissime perspexerat, tamen inter velustiores illos criticos haud scio an nemo sit, qui gravius aut disertius pronunciarit Scaligero. Is enim de servulis ab Eusebio Africani stadianicis verba faciens: „Sed Deum immortalem,” inquit, „quanti refert, hos σταδιονίκας non periisse! Omnis enim memoria re-

197) Vid. Scalig. Emend. Tempp. II. p. 63. coll. Ideler I. p. 280.

198) Vid. Ideler I. p. 322. seqq.

199) Scalig. I. I. et p. 81. Add. Canon. Isag. I. p. 68 seq., al.

200) Canon. Isag. I. p. 60.

201) Ibid. III. p. 242.

202) Vid. Ideler. I. p. 282 seq. not. 4. 285. med. coll. 254.

203) Pindarus Olymp. I. 5. seqq.:

μηχεῖσθ' ἄλλον σχόπει
ἄλλο θυληνύτερον ἐν ἀμέρῃ φανερὸν ἄστρον ἀρίμας δι' αἰθέρος·
μηδ' Ὄλυμπίας ἡγάρι φέρετερον αὐδάσομεν.

Caeteros veterum locos, hue pertinentes, collegit Krausius I. I. p. 16. not. 1.

rum Graecarum horum titulis continetur: ut ignorata Olympiade τοῦ σταδιονίου nomen superstes, neque Olympiadem, neque tempus rei gestae perire patiatur. Nam non raro Pausanias, non quia est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet: τρίτῳ ἔτει τῆς Ὀλυμπιάδος, ἡνὶ δὲντα ἐνίκησε.... Neque vero quis miretur, tanti Olympionicas a Graecis fieri, ut ab eis, ut Romae a Consulibus, temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim pro Flacco [cap. 13.] ait, Olympia viciisse apud Graecos prope maius et gloriiosius fuisse, quam Romae triumphasse²⁰⁴⁾). Hanc igitur cum conceperisset V. D. non minus re, quam iudicat, quam iudice ipso dignam de ludi Olympicis sententiam²⁰⁵⁾: universum fere agonis Olympiae acti historiam inde a prima Olympiade, qua Coroebus Eleus in tabellas publicas victor primus relatus est, usque ad Olymp. CCXLIX plene et accurate enarravit. Ac primum quidem stadianicas collegit omnes, quotquot potuit nancisci, qui Haicani careret Eusebii suffragio²⁰⁶⁾). Item caeterorum certaminum temporis decursu stadio additorum annos assignavit, eorumque, qui in singulis deinceps ascitis agonis generibus primi vicerunt, nomina digessit²⁰⁷⁾), de reliquis eos tantum delibans, quos certae attributos Olympiadi invenire posset; deinde octo illos athletas, qui lucta simul et paneratio palmam meruerunt, suis locis inseruit²⁰⁸⁾); denique ludorum praesidium, Eleis aliquoties erexit²⁰⁹⁾), Hellanodicarumque numerum, aliis temporibus alium²¹⁰⁾), indicavit: ita ut, adiunctis Iovis simulacris, e multa iis, qui fraudem fecissent ludis, irro-

204) In Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 426 b.

205) Poterat ea etiam amplius probari Cornelii Nepotis Praef. §. 5. auctoritate, „Magnis in landibus,” inquit, „tota fere fuit Graecia, victorem Olympicum citari.” Add. Horat. Carm IV, 2, 17. seq.: „Sive, quos Elea domum reducit Palma caelestes” etc. coll. I, 1, 3. seqq.: „Sunt, quos curriculo pulvrem Olympicum Collegisse iuvat, metaque servidis Erritata rotis palmaque nobilis Terrarum dominos evehit ad Deos.”

206) Armeniacus Eusebii textus cum emendat Graecum, multis locis corruptum, tum complect etiam hic illuc lacunosum. Ut taceam hoc loco de emendationibus, quas stadianicarum nomina haud panca Haicani codicis auxilio experta sunt, in inutilo Africani catalogo duos ille locos (Olymp. CLXXIV et CLXXIX) restituit, qui aliunde sanari vir potuerint. Vid. nott. 1292. 1325. Sarsit item eas, quae Ol. XXXIII et CX in Graeco textu reperiuntur, lacunas, quarum tamen hanc e Diodoro iam ipse supplerat Scaliger, illam e Pausania facile potuerat. Vid. nott. 109. 901. Paulo alia ratio est Olymp. CLXXXVIII, ubi quae omissit Eusebius Scaligerianus, explente Armeniaco, ea omissa Scaligeri culpa existimes. Sic ut statuatur, certe suadent Cratieri Anecdota, quae omnino congruunt cum Armeniaco. Vid. not. 1391. Omnino autem de iis, quae ex Armeniaco codice lucri secerit Africani catalogus, conferendum est Niebuhris Opusc. phil. min. I. p. 212 sq.

207) Olymp. XIV: Ιατέλω πρώτος Ὑπῆρος Ηλισῖας. XV: Δολίχη πρώτος Ἰακωνίδος ὁ Λακεδαιμόνιος [Vid. not. 40]. Γεμνοὶ ἰδρυμον. XVIII: Πεντάθλη πρώτος Λάμπις, πάλη Εργυδατος, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι. XXIII: Πηγιῆς πρώτος Ὄρόμαστος Συνοραῖος. XXV: Αρματι τελίη πρώτος Πλαγώδης Θηριδῶς. XXXIII: Παγχατάμη πρώτος Λύγδαμης Συραχούσιος. κέλητη πρώτος Κρανιζίδης Θεσσαλός. XXXVII: Παιδῶν δρόμῳ πρώτος Πολυνείκης Ἡλεῖος. Παιδῶν πάλῃ πρώτος Ιπποσθένης Λακεδαιμόνιος. XXXVIII: Παιδῶν πεντάθλῳ πρώτος Εὐτελίδης Λακεδαιμόνιος. XLI: Παιδῶν πηγιῆ πρώτος Φιλητᾶς Συναριτης. LXV: Οπλιτῶν δρόμῳ πρώτος Αημαρατος Ἡραιτης. LXX: Τιγάπινης δρόμῳ Θεροτης ὁ Θεσσαλός. LXXI: Κάλπη πρώτος Πάταικος Αχαιος ἐκ Δέμητης. LXXXIV: Κιλῆς καὶ ἀπίνης δρόμος ἀπηγορεύενθη. XCIII: Άρδομη δέο τελείων ἵππων (συνωρίδι) πρώτος Εὐνυγόρας Ἡλεῖος. XCVI: Συλπιγητῆς πρώτος Τίμιος καὶ χρῖσης πρώτος Κράτης, ἄμφω Ἡλεῖοι. XCIX: Ήλιδῶν ἄρματι πρώτος Συβαριάδης Λακεδαιμόνιος. CXXVIII [vel polius CXXIX. Vid. not. 1103.]: Συνωρίδι πολική Βελσιτή γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας. CXXXI: Κέλητη πολικῷ πρώτος Τληπίλεμος Λύκιος. CXLV: Παιδῶν παυχρατῷ Φαιδρίος Λεξανδρεῖς. Vid. Paus. V, 8, 3. seqq., 9. init. coll. Africani catalogo.

208) Vid. Olymp. CXLII, CXLVI, CLXXII, CLXXXVIII, CLXXXII, CXCVIII, CCIV, CCXXXII. Conf. not. 1157.

209) Olymp. VIII, XXXIV, CIV [Anolympiares. Vid. Africani catalogus coll. Paus. VI, 22, 2. VI, 4, 1; VI, 8, 2.] Cf. etiam quae ad Olymp. XXVIII, XXX, CCXI annotavimus.

210) Primum duo fuerunt agonothetae, sorte creati Olymp. I., deinde novem ab Olymp. LXV (secundum Boeckhium in not. 1. ad Schol. Pind. Olymp. III, 22. p. 95. Secundum Scaligerum vero inde ab Olymp. CV. Vid. notam infra 797), tum deceim ab Olymp. LXVII ant XCVII (e Boeckhii l. l., ab Ol. CIV, e Scaligeri not. 818 calculis), denique ab Olymp. CIII duodecim. Postremus hic Hellanodicarum numerus, tribuum numero Eliacarum congruus, Olymp. CIV, pagis nonnullis Eleorum per Arcades occupatis, ad octo redactus est: unde rursus Olymp. CVIII, duobus additis, deceim facti usque ad Pausaniae tempora permanserunt. Vid. Paus. V, 9, 5. VI, 3, 3.

gata conflatis²¹¹), quidquid ad illustrandam Olympicorum certaminum memoriam pertinet, diligenter collegisse dicendus sit. Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum rarius in Olympiadum libro mentio fit, quippe quorum et claritas, quam Olympiorum, minor fuerit, et hieronicae, paucis nominibus exceptis, interierint omnes. Enotatur quidem, quando quique ludorum illorum aut instituti sint aut restituti²¹²), victorunque unus et alter, eorum maxime, qui Pythiis palmam reportarunt, tradentibus Pindari Scholiastis, assertur²¹³): nihil tamen huic loco inest magnopere, quod argumentationi nostrae prodesse praecipue possit. Itaque illa quidem, sicuti etiam caelera, sequori aetate inducta, gymnica certamina mittamus. Nec de musicis aut poeticis habeo, quod hoc loco dicam. Unum illud haud abs re fuerit monuisse, accuratum, quem exhibit Olympiadum liber, certaminum scenicorum indicem e verissima fluxisse genii Graeci aestimatione, quem Scaliger recte intellexerat conimissionum praemiorumque et periculis et illecebris incitatum altissima artium ac litterarum asseculum esse fastigia. — Nec vis tanta nec ratio aequo sublimis fuit ludorum Romanorum, quorum in arenam non optimus quisque liberi populi, sed servi plerumque, ab optimatibus aurae popularis cupidis conducti, plebeculae delectandae caussa, descendebant. Assert autem auctor noster Graecis rebus res Romanas coniungens binos Romanorum ludos, saeculares alteros, alteros Capitolinos. Utrisque paullo diutius immorandum est. Ludos Capitolinos, Graece et Καπιτώλια et Καπιτώλια vocatos²¹⁴), centum et quatuordecim annis post pugnam Actiacam instituisse Domitianum, auctore vetero Clementis Alexandrini²¹⁵) chronologo, tradit Descriptio Olymp. CCXVI, 2.: Αρμετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπιτωλίου ἐρεσίσατο φιδ' ἔτεσιν ὕστερον τῆς περὶ Ἀκτιονίνης. Idem eodem teste persequitur Scaliger Emend. Tempp. V. p. 481. D. seq., ubi simul chronogrum illum uno anno minus prodentem arguit, quandoquidem ab anno primo Augustorum Actiaco ad primum agonem anni sint absoluti ἐπατῶν πεντεκάθετα, non δεκατέσσαρες²¹⁶). Celebrabatur agon, quemadmodum in Elide Jovi Olympio, sic Romae Capitolino, prorsusque ut Olympicus, quinto quoque anno redibat²¹⁷). Hinc etiam Lustri nomen traxit, cuius in notandis temporibus idem qui Olympiadis usus fuit²¹⁸). Patet igitur ludos Capitolinos ad Olympicorum exemplum compositos, iisque tantum non ad amussim fuisse congruos. Quid ergo, si Scaligerum illos in agonom recensu eam ipsam propter similitudinem Graecorum Olympiis opponere voluisse censeas, tamquam altera quaedam Olympia Romanorum? Atquo hanc quidem conjecturam nescio an Scaliger ipse videri possit his verbis adiuvar: „Nulla alia,” inquit²¹⁹), „erat nobilis corona Olympica ea tempestate, praeter Elidensem et Capitolinam.” Certamen ludorum Capitolinorum, teste Suetonio²²⁰), triplex fuit, musicum, equestre, gymnicum. Poetarum in Olympiadum Recensu vicit assertur L. Valerius L. F. Lusto VI., Olym-

211) Olymp. XCVIII, CXII, CXCII, CCXXVI. Vid. Olymp. CLXXVIII de Philostrati largitionibus et Olymp. CCI, 1. de Sarapionis ignavia. In universum autem cf. Pans. V, 21, 3 — 7.

212) Cf. supra p. XXIV seq.

213) Quid in colligendis digerendisque Pythiorum, Nemeorum, Isthmiorum victoribus Scaliger praestitisse videatur, cap. III, indicaturus sum.

214) Vid. Scalig. Emend. Tempp. V. p. 481 C.

215) Strom. I. p. 336 C. D. ed. Fr. Sylb. Lutet. Paris. a. 1641. Fol.

216) Vid. not. infra 1566 coll. Censorino De Die Nat. cap. 18.

217) Vid. Censor. I. l. coll. Sueton. Vit. Domitian. cap. 4. et Chiron. Pasch. p. 249 C.

218) Vid. titulum, infra not. 1588. allatum coll. Scal. Emend. Tempp. V, p. 482 B. C. et Idele. Enchir. II, p. 77 seq. Significatur Lustrum in inscriptionibus et nummis littera singulari *L* vel *A*, quemadmodum in ea, quam not. 1644 ascripiimus, columna. Vid. Scal. I. l.

219) Emend. Tempp. V, p. 485 C.

220) Vit. Domit. cap. 4. In universum vide Statuum Papiniūm in Silvis, quo nemo de hoc ludicro dabit plura.

piadis CCXXI anno secundo²²¹), athletarum autem Lustro XXVIII, Olympiadis CCXLIII anno item secundo, Bato Philonis F., aliptes, aurea corona redimitus traditur²²²), quo eodem praemio duobus etiam superioribus Lustris fuerat ornatus. Equestris tamen palma desideratur in libro nostro, qui nullum amplius de ludis Capitolinis verbum addit, nisi quod Antoninum Pium Olymp. CCXXX, 3. athletis Herculis apud balnea Traiani ostendisse annotat, ubi et sacra et fastos suos deponerent²²³). Haec res non minus quam eae, quas modo diximus, coronae Capitolineae testibus nituntur antiquis titulis iisque non aliis, quam quos Scaliger sibi iam explicandos sumpserat in Temporum Emendatione²²⁴). Quo opusculo quae de ludis Capitolinis traduntur, tam consona sunt iis, quao de iisdem animadvertisit Olympiadum Descriptio, ut haud inepte alterum librum alterius aut epitomen esse aut continere summam dicas. — Ludos saeculares, ad quos nunc accedo, trinos annotat Scriptor noster, Augusteos, Domitianos, Severianos²²⁵). Cur de quaternis prioribus tacet? Aut cur transit eos, quos fecit, non dico Philippus Arabs²²⁶) — huius enim millenarii terminum libri nostri excedunt — sed vel Claudius, auctioribus Suetonio²²⁷), vel Antoninus Pius, referente S. Aurelio Victore²²⁸)? Dixerit quispiam, rem Scaligero non tanti visam fuisse, ut totam exhaustiret. Bene: accipio argumentum, coque ipse sum aliquatenus usurus. Sic tamen restat, ut ratio reddatur, cur e multis ludorum exemplis ea elegerit, quae elegit. Atque huius sane rei caussam proferre posse mihi videor gravissimam maximeque idonem. Nempe ii ipsi, quos in Olympiadum Rec. allatos esse diximus, iudi saeculares cum singulari quadam Scaligeri de anno Romanorum sententia arctissimie colhaerent enique illi disertissime sunt visi commendare²²⁹). Cum enim annum Romanorum post XXII. annorum periodum Mercedonii paris vel imparis, i. e. dierum XXII. vel XXIII., intercalatione ad motas solis redisse statuat: hanc quidem sententiam probare in primis studet egregio, quem finxit, periodi illius cum Lustro et Saeculo concentu, quorum illud annos quinque, hoc annos centum et decem constanter continuisse sibi persuasit. Huiusmodi autem saeculi decursu lustrum atque periodum et inter se ipsa et cum sole ita exaequata, ut annus in solem, lustrum in annum, periodus in lustrum conveniret. Hanc igitur rationem verissimam, nequo ab ulla fabularum affectatarum origine petitam, nec Varronem nec omnem senatum critico-rum intellexisse gloriatur²³⁰). Qua in confirmanda plurimum Scaligeri interfuisse consentaneum est, ut intervallum illud centum et decem annorum a Romanis religiose observatum ostenderet. Hoc praestare ludorum saecularium voluit suffragio, quorum de temporibus cum apud Censorinum²³¹) duplicem repperisset propositam opinionum seriem, alteram per certa annorum spalia procedentem, alteram nulla constanti lego moderatam, reiecta posteriori priorem, quippe suis congruam rationibus, producit eaque teste causam suam administrat²³²). Atque huius quidem seriei membra quaedam sunt illa ludo-

221) Vid. not. 1588.

222) Vid. not. 1644.

223) Vid. not. 1623.

224) Cf. lib. V, p. 482 B. C. D. seqq. et. p. 454 D.

225) Olymp. CXC, 4. coll. not. 1408. CCXVI, 4. coll. not. 1567. CCXLV, 3. coll. not. 1647.

226) Anno U. c. 1000 (1001). p. Chr. 247 (248) secundum Cassiodorum p. 488. a. et nummos ab Onuphrio Panvinio et a Scaligero Einend. Tempp. V, p. 492. D. seq. productos.

227) Vit. Claudii cap. 21 coll. Vitell. cap. 2. fin.

228) Annal. XI, 11.

229) De Viris Illustribus cap. 15.: „Denique annis, quibus publica egit, viginti idem mansit, celebrato magnifice Urbis nongentesimo.” Vid. Scal. Emend. Tempp. V, p. 495. A.

230) Exposuit sententiam illam in Tempp. Emend. II. p. 181. seqq. IV. 298. seqq.

231) Vid. lib. II. p. 182. B.

232) De Die Nat. cap. 17.

233) Vid. lib. II. p. 182. C. seq.

rum exempla, quae in Recensu nostro digesta leguntur. Horum ii, qui ab Augusto sunt editi duobus Caiis, Furnio et Silano, Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17, a proximis, M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. a. U. c. 628. a. Chr. 126, secundum libros Quindecimvirum²³⁴⁾ factis, annorum prosectoro intervallo CX. distant. Alterum tantum annorum, sive anni CCXX, ab Augusteis ad Septimii Severi saecularia, L. Fabio Cilone, M. Annio Libone Coss. a. U. c. 957. p. Chr. 204 celebrata, interiectum est. Sed qui medii sunt inter Augusteos et Severianos ludi saeculares Domitiani ab hac Scaligeri ratione paullulum ablidunt. Neque enim a. U. c. 847. p. Chr. 94, quo secundum illam celebrandi fuerunt, sed annis sex anticipatos a. U. c. 841. p. Chr. 88, Tacito Cornelio historico Praetore eodemque Quindecimviro assistente²³⁵⁾, edidit Domitianus. Hic igitur Imperator quod constantis scilicet illius summaque veneratione a veteribus Romanis observati annorum centum et decem intervalli²³⁶⁾ nullam rationem habuerit, libidini eius tribuit Scaliger²³⁷⁾. Quemadmodum etiam in universum, cum alia quoque saecularia legi disconvenire suae animadverteret, ad eam consugit opinionem, ut imperatores, exceptis Augusto et Septimio, omnes saeculi modum cupiditate sua finisso censeret²³⁸⁾. Hinc igitur actos et a Claudio et ab Antonino Pio ludos saeculares omisit Olympiadum Scriptor, ex arbitrio potius illos, quam Deorum ex oraculi Sibyllini praescripto placandorum caussa factos, et centenarios potius, quam saeculares²³⁹⁾. Eudem tamen saecularia ea, quae Augusteis praecesserant, quorum prima a. U. c. 298., altera 408., tertia 518., quarta 628. e Quindecimvirorum²⁴⁰⁾ calculis acta feruntur, tanto magis afferre debuisse existimes, quanto Scaligeriana rationi patrocinentur apertius. De his velim sic existimes, omissoea in Olympiadum Descriptione Scaligerum, quia nec conveniret de eorum temporibus Quindecimvirorum Commentariis cum rerum scriploribus²⁴¹⁾, nec tota res tanti momenti videretur, de qua veterum dissensio accurate proponeretur. Atqui constat quidem hodie, duorum ordinum, qui de annis ludorum saecularium apud Censorinum propoununtur, alterum, qui per certa temporis intervalla digestus est, sacerdotes non e veteribus Fastis didicisse, sed sub Augusto demum ex ingenio et opinione sua ita constituisse, ut post centenos denos annos redirent et Augusteis saecularibus congruerent. Id quod Dionysios Petavius, Petrus Tassini, Ludovicus Idelerus²⁴²⁾ argumentis demonstrarunt fir-

234) Ap. Censorin. I. I.

235) Vid. Tacit. Ann. XI, 11.

236) Emend. Tempp. II. p. 182. B. C.

237) Ibid. V. p. 486. B.: „In hoc ergo nullam aliam caussam praeter animi sui libidinem seculus est Domitianus.”

238) Vid. Emend. Tempp. II. p. 183 B.

239) Ibid. V. p. 493 A. B.

240) Censorinus De die natali cap. XVII.: „At enim temporum si veterum revolvantur annales, longe magis in incerto invenietur (tempus sc. ludorum saecularium). Primos enim ludos saeculares exactis regibus post Romanam conditam annis CCXLV. a Valerio Publicola institutos esse, Valerius Antias ait: ut Quindecimvirorum Commentarii, annis CCLXXXVIII., M. Valerio, Sp. Verginio Coss., secundos ludos, ut Antias vult, anno post Urbem conditam quinto trecentesimo: ut vero in Commentariis Quindecimvirorum scriptum est, anno octavo et quadringentesimo, M. Valerio Corvino iterum et C. Poetilio Coss. Tertiū ludi fuerunt, Anliate Livioque auctoribus, P. Claudio Pulchro, C. Junio Pullo Coss., aut, ut in libris Quindecimvirorum scriptum est, anno quingeniesimo duodecivesimo, L. Cornelio Lentulo, C. Licinio Varo Coss. De quartorum ludorum anno triplex opinio est. Antias enim et Varro et Livius relatos esse prodiderunt, L. Marcius Censorinus, M'. Manilio Coss., post Romanam conditam anno DCV. At Piso Censorinus et Cn. Gellius, sed et Cassius Hemina, qui illo tempore vivebat, post annum factos tertium affirmavit, Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummo Achaico Coss., id est, anno DCVIII. In Quindecimvirorum autem Commentariis notantur sub anno DCXXVIII., M. Aemilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss.”

241) Vide Censorini locum, not. 240. ascriptum.

242) Dionysii Petavii Doctrina Tempp. pp. 73 seqq. 235. — Petri Tassini De veterum Romanorum anno seculari eiusque polissimum per ludos saeculares celebritate, eorumque chronologia. Tornacel a. 1614. 4. II, 2. — Lud. Ideleri Euchirid. II, 77 seqq. Cf. etiam Car. Frid. Hermanni De loco Apollinis in carmine

missimis, quae repetero a nostro consilio alienum est. Item reliquas rationes, quibus Scaliger suam de Saeculo et Lustro, tanquam orbibus quibusdam post certum temporis spatium constanter redeuntibus, fulcire studuit opinionem, si examinare vellemus atque confutare, rem actam non minus, quam importunam videremur agere. At enim ultrum vera sit Scaligeri doctrina, necne, nostra parum interest: certe Scaligeri est, quem cuius in Temporum Emendatione sententiae extitit auctor, eiusdem in Olympiadum Recensu amatorem deprehendisse delectat.

Scaligerum igitur cum universa libri nostri indoles, tum singulae eius partes non admittunt modo, sed tantum non sibi possunt auctorem. Huius enim ubivis in explicando opere consilio egemus, ubivis iudicium flagitamus, ubivis mentem cognoscimus.

Restat, ut dō externa libri forma disseratur. Diximus autem orationem opusculi, si ab iis locis discesseris, qui ē Latino sermone in Graecum sunt translati, dissertationis, quoad eius fieri potuerit, Graecorum testium verbis cōpositam repraesentari²⁴³⁾. Verum his in ipsis unus superest scrupulus, isque, ut primo aspectu videatur, haud ita facile tollendus. Ut enim concedamus excerpti omittendarum particularum, quae quidem transitum indicent, invertendique verborum ordinis et contrahendae in brevius orationis explicatae libertatem: nihilominus, ne in caeleris quidem, veterum auctorum lectiones, quales eae in Olympiadum Descriptione aut proferuntur aut indicantur, congruae sunt nostris eorundem exemplaribus, imo haud raro valde ab iis discrepant. Quae res cum argumenta de Scaliger Olympiadum Recensionis auctore a nobis prolata tantum non convulsura esse videatur, tamen ubi accuratius examinata fuerit, eorum vim magnopere augebit et confirmabit. Neque enim discrepantiae, quam significavimus, alia apparebit causa, quam ipsa librorum veterum, quibus Scaliger usus est, corrupta scriptura, aut falsa eorum interpretatio. Atque in interpretandis quidem veterum locis plus semel peccatum est. In primis autem, uti parum dignus Scaliger, sic memoratu dignissimus error est, in Epharmosto, athleta Opuntio, et Olympiis et Pythiis coronato, commissus, in quem pellexit Virum Summum nimis festinanter inspectus Pindari Scholiasta²⁴⁴⁾. Ἔριχησε δὲ, inquit ille, ὁ Ἐφάρμοστος (πάλη) καὶ Ὁλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἐβδομηκοστὴ τρίτη Ὁλυμπιάδι. Unde, verbis nec lectis recte, nec apte inter se iunctis, miraculorum captator hocce procudit Olympiographus Ol. LXXXIII. Ἐφάρμοστος Ὁπούντιος πάλη, τούτου προειρημένου αὐτῷ πάλαι ὑπὸ τῆς Πυθίας²⁴⁵⁾. Item perperam relato distinctoque loco quodam in Dionysii Halicarnassensis ad Ammaeum Epistola²⁴⁶⁾ nonnihil in Demosthenis vita temere turbavit²⁴⁷⁾. Nec non alia egit, cum Pausaniam commentaretur, sic scribentem²⁴⁸⁾: Τρίτη δὲ Ὁλυμπιάδι καὶ εἰκοστὴ πυγμῆς ἀθλα ἀπέδοσαν — πέμπτη δὲ ἐπὶ ταῖς εἶκοσι κατεδέσαντο ἵππων τελείων δρόμον — ὅγδοή δὲ ἀπὸ ταύτης Ὁλυμπιάδι ἐδέσαντο παγκρατιστὴν τε ἄγρια καὶ ἵππον κέλητα ἵππος μὲν δὴ Κραττωρίου Κραυσίδα παρέψη, τοὺς δὲ ἐξειρόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον λίγδαμις κατειργάσατο Συρακούσιος. In his ὅγδοην ἀπὸ ταύτης esse ὅγδοην ἀπὸ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς h. o. Olympiadē tricesimam tertiam ambigi vix potest, praesertim cum illi ipsi Olympiadi — ut nil dicam de Crauxidae memoria, apud Africanum paullulum obliterata — at Lygdamidis Syracusani nomen assignatum accurate repraesentet stadioniarum catalogus. Nihilomi-

Horalii saeculari disputatio, qua Universitati Fridericæ Alexandrinae Erlangensi, saecularia prima celebranti, gratulatus est. Gotting. a. 1843. 4. p. 3.

243) Vid. p. XII.

244) Olymp. IX. 17. p. 210. Boeckh.

245) Vid. not. 291.

246) II. p. 120. seq. Sylb.

247) Vid. not. 781.

248) V, 8, 3.

nus Scaliger, quippe qui Pausaniam non coniunctim cum Africano, sed alterum post alterum legisse et compilasse videatur, octavam illam Olympiadem, receptis pancratiasta desultorioque equo illustrem, a vicesima, unde duobus untea locis tempora computat periegetes, deducendam et ipsam ratus, Pausaniae calculis Olympiadi XXVIII., Africani vero Olymp. XXXIII. ascriptis, utriusque scriptoris de Olympiade, qua vicisset Lygdamis, dissidium effecit, quod nullum est²⁴⁹⁾). Eodem Pausaniae loco pellectus, etiam de Crannonio Crauxida famam, quae simplex est et una, reddidit duplicem. Quamquam in hoc etiam aliae accedunt turbae. Ille enim priusquam omissa, quod in Eusebii textu exciderat, certaminis mentione victor prodit Olymp. XXXIII, paullo ante e Pausaniae computo Olymp. XXXI. celete primus vicisse refertur: cum tamen altera haec fama secundum ea, quae modo exposuimus, Olymp. XXVIII. Scaligero fuisse assignanda. Verum incuria auctoris male collocatam notitiam insuper disieciisse videtur incuriosior hypotheta²⁵⁰⁾). Atqui Crauxidas nec Olymp. XXVIII, nedom XXXI, sed XXXIII equo singulari victoriam reportavit etiam e Pausaniae, modo is recte intelligatur, sententia, quam si assecutus fuisse Scaliger, simul mutilatum Eusebii locum conjectura, vel sine Armeniacorum suffragio certissima, potuisset supplere²⁵¹⁾). Alibi quoque ambigua numerorum ratio fefellerit Scaligerum. Testimonium dico Sosicratis Laconis do Croesi et Periandri temporibus locupletissimum hocce²⁵²⁾): Σωσικράτης δέ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν (Περιανδρον) ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος. Ubi verba καὶ ἐνὶ dubites utrum una cum vv. ἔτεσι τετταράκοντα ad πρότερον Κροίσου referas, an ab illis separata cum vv. πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης Ὀλυμπιάδος coniungas. Nobis quidem, praeeuntibus Menagio, Corsino, Clintono, haec altera ratio videtur commendatior. Sed Olympiographus praeoptavit priorem: id quod elucet ex anno, Croesi morti ascripto, qui e nostra opinione non est primus Olymp. LIX, sed quartus Olymp. LVIII. Atque eandem hanc, in Olympiadum Recensu expressam, Diogenis interpretationem dissentis verbis proponunt Canones Isagogici²⁵³⁾), quorum cum nostro libello consensus quanti in hac argumentatione sit aestimandus, sponte appareat. Pertinent ad hoc genus falsae interpretationis etiam ii loci, quibus editur, quod ne Graecum quidem est. Cuius modi haec extat annotatio Olymp. LXIX, 3: Ἰπποκλῆς Θετταλὸς τὴν [z]β' Πυθιάδα ἐνίκησε διαυλοδρόμῳ. Quod nibili est. Scribendum erat διαύλῳ aut διαυλοδρόμος²⁵⁴⁾). Redit idem in eodem verbo error Olymp. LXXII et LXXIII²⁵⁵⁾). Non melius vini verbi δολιχοδρόμος perspectam habuit auctor noster. Edidit Olymp. LXXVII: Ἐργοτέλης Κρῆς πόλεως Ἰνωσσοῦ δολιχόδρομον. Atqui δολιχοδρόμος longi stadii cursor est. Dicit igitur aut δολιχον aut δολιχοδρόμος debebat²⁵⁶⁾). Talia, credo, non admittit, qui natus, sed qui factus Graecus est. Pepererunt autem turpissimos errores hae carminum Pindaricorum inscriptiones: Ἰπποκλέα Θεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ, et Ἐργοτέλει Ἰμεραίῳ δολιχοδρόμῳ²⁵⁷⁾.

Corruptarum in veterum libris lectionum diversa apud Olympiographum conditio est. Multas ille sine mendi suspicione securus recepit, quas ego aetatis, qua scriptus sit libellus noster, testes assero nequaquam contemnendas. Ipsa enim earum edi-

249) Vid. nott. 85 et 109.

250) Vid. not. 100.

251) Vid. not. 109.

252) Ap. Diog. Laërt. I, 95.

253) Lib. III. p. 342. Verba ipsa not. 92. ascripsimus.

254) Vid. not. 255.

255) Vid. nott. 281 et 289. Quod Olymp. LXXIII. Hippocleas Crotoniata appellatur, calami aut memoriae σγάλην est.

256) Vid. not. 346.

257) Pyth. X. et Olymp. XII.

tionum, quibus Scaligeri licuit uti temporibus, Olympiadum Descriptionem cognosces deformare dedecora, quao tamen e nostris exemplaribus partim meliorum codicum subsidiis, parlim coniecturis remota memineris. In hoc genere Olymp. XVIII, 1. Ἀλιαδῶν offertur pro Ἀλεναδῶν. Olymp. XXV, 1. Anacreonis stemma pravam lectionem κατὰ τὴν κε' Ὁλυμπιάδα sequitur, facili emendatione in κατὰ τὴν νε' commutandam. Item Olymp. XXIX. in Xenophonte stadionica et Olymp. XXIX, 1. in Archimede Archonte atque in Messeniorum defectione κατὰ τὴν ἐνάτην Ὁλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν expressum est pro κατὰ τὴν ἐνάτην Ὁλυμπιάδα καὶ ἐβδομηκοστήν. Porro Olymp. L, 1. Προι κοννήσιος legitur pro Προκοννήσιος, LXXVI, 4. Ποινεῖ pro Ποινιεῖ, LXXVII, 2. Τευσοῦντα pro Πυξοῦντα, LXXXIII, 2. Χαιρώνειαν pro Κορώνειαν, LXXXVI, 2. Ἀργέαν pro Ἀρδεα, LXXXIX, 1. Κοινὸν pro Κόννον, 2. ΑΜΥΝΙΑΣ pro ΑΜΕΛΝΙΑΣ, 4. Ἀργείους pro Ἀγρίους, XCI, 4. Δεκελειακὸς pro Δεκελεικός, XCIV, 4. Θρασύβουλος ὁ Τυριεὺς pro ὁ Στειροεὺς, XCV, 1. Καρτέρου pro Κρατέρου, 3. Φιλήσιος pro Μιλήσιος, XCVI, 1. Νεφρέα pro Νεφρέα, 2. τὸ θεωρητικὸν pro τὸ θεωρικόν. Mox in Mausoli morto Olympiadis C. anno II. assignata viliatos offendis Plinii codices, qui quomodo corrigendi et cum Diodoro in concordiam revocandi sint, infra exponam. Adde denique Olymp. C, 4. αὐτοῖς pro αὐτούς, CI, 3. οἱ Λακεδαιμόνιοι pro οἱ Θηβαῖοι, CIV, 1. ἀπέβαλε pro ἀπέλιπε, CXVIII, 4. ΞΕΝΙΠΠΟΣ pro ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΣ, CLXXVII. Ἐκαίμυνος pro Ἐκατόμυνως, Ἀκριτωνυμίδας pro Ἀριστωνυμίδας, Ἀπιωτος περιόδον pro ἀπιωτος περιόδον, 1. Ἀμινόν pro Ἀμισόν, 3. Οὐιργίλιος pro Οὐεργίλιος, 4. Λαοσθένη pro Λασθένη, CCXII, 1. Ὁθων Σιλβίος pro Ὁθων Σαλούνιος, CCXXIII, 4. Ἀγαρηνοὺς pro Ἀτρηνοὺς. Sed haec hactenus. Praeterea pauca hoc genus menda supra pag. XXIII seqq. praeoccupavimus. Quorum medelae omnium, proximis illao post Scaligerum saeculis veterum scriptorum textui allatae, non frustra proinde apud libri nostri auctorem desiderantur, Scaligerum²⁵⁸⁾). Idem tamen alias codicū labes sustulit de coniectura. Ex his emendationib⁹ in nostra caussa patet maximi momenti esse eas, quas a Scaligerō profectas satis aliunde constet. Atque harum exempla haec sunt in promptu. Ut a nominibus Olympionicarum initium faciam: Excerpta Casauboniana victorem Olymp. XIX. cursu coronatum sic edunt: Μένως Μεγαρεύς· pro quo Scaliger Μένων scribi voluit eamque correctionem nomine uncis inclusō indicavit. Quamquam certum est hodie, Μένως recto se habere, Olympiadum tamen Descriptio Μένων repreäsentat et ipsa²⁵⁹⁾). Perperam vero in Africani catalogo Olymp. LXX. legitur: Νικαίστας Ὁπούντιος στάδιον. Emendat Scaliger²⁶⁰⁾): „Nomen nihil”, inquiens. „Legendum Νικίας.” Atque sic profecto Olympiadum Recensus Ο. Ο. Νικίας ὁ Λοχρὸς ἐξ Ὁπούντιος στάδιον· quam coniecturam nunc veram evincit codex Armeniacus²⁶¹⁾). Denique ab Africano Olymp.

258) Nos cum proventum criticorum in hoc genere studiorum opusculo deesse nollemus, veras lectiones ubique indicavimus, easque nonnullis quidem locis in ipso Descriptionis textu proposulamus, veluti Olymp. L, 1. not. 170., LXXVI, 4. not. 344., LXXVII, 2. not. 357., LXXXVI, 2. not. 480., XCV, 1. not. 640., XCVI, 2. not. 656., CCXXXIII, 4. not. 1597; reliquas autem in notis textum illustrantibus vindicavimus, Olymp. XVIII, 1. not. 56., XXV, not. 71. coll. 175., XXIX, not. 88., XXIX, 1. not. 90. seq., LXXXIII, 2. not. 436., LXXXIX, 1. not. 529., LXXXIX, 2. not. 532., LXXXIX, 4. not. 542., XCI, 4. not. 576. coll. Ph. Butlm. Gr. Gr. ampl. II. p. 339. § 119. n. 37., XCIV, 4. not. 640., XCV, 3. not. 645., XCVI, 1. not. 654., C, 4. not. 722., CI, 3. not. 735., CIV, 1. not. 784., CXVIII, 4. not. 1054., CLXXVII. not. 1308., CLXXVII, 1. not. 1310., CLXXVII, 3. not. 1317., CLXXVII, 4. not. 1321., CCXII, 1. not. 1539: quo tamen postremo loco in Dionis oratione post verbum Σαλούνιος parenthesis excidit, qua hauc scripturam pro Σιλβίος exprimendam fuisse Scaligerō significaveramus.

259) Vid. not. 58.

260) In Add. Not. ad Graeca Euseb. p. 428 a.

261) Vid. not. 256.

CXIII. duplicato cursu viciisse Olympia traditur Ἀργεὺς Ἀρχεῖος. Quod nomen Scaliger in Ἀγεὺς et in Addendis Notis ad Graeca Eusebiana²⁶²⁾ censet mutandum et in Olympiadum Descriptione²⁶³⁾ mutatum proponit. Atque haec quidem Olympioniarum nomina Scaliger nullo extrinsecus petulo adiutus instrumento ex ingenio suo ingenique linguae Graecae cognitione restituit. Sed sunt etiam, quae in diversis veterum libris variata sic prodantur, ut aliam formam ex alia corruptam esse appareat. Ex his quoque loco unam aliquam elegit proposuitque Descriptor Olympiadum, eandem ubivis praeoptalam esse animadvertes, quam in Notis ad Graeca Eusebiana praeoptandam dixit Scaliger. Testes Οἰβώτας, Εὔτελίδας, Φιλητᾶς Συβαρίτης, Ἐξαιρέτος, Εὐβατός, Κάπρος, Κλεόστρατος, Olympionicae²⁶⁴⁾). Inter principes eandem rem comprobant Phaenippus, Atheniensium Archon²⁶⁵⁾, et Areus I, rex Lacedaemoniorum, Eurysthenida²⁶⁶⁾). Sed haec de regibus disputatio patet altius. Neque enim ad sola nomina pertinet, sed patriam etiam tangit et annos regni. Dynastam Salaminis Abdemonem Diodori libri²⁶⁷⁾ Τύρων suis tradunt. Pro quo Scaliger, annotante Vesselingio²⁶⁸⁾, in margine exempli sui recte Τύρων correxerat. Atque idem gentile regulo addit Descriptio nostra²⁶⁹⁾). Eiusdem Diodori²⁷⁰⁾ codices Ptolemaei Aloritae regno ἐτη τριάζοντα largiuntur: cuin τριά tantummodo ei concedat temporum ratio. Scaliger igitur hunc minorem numerum et orae ascripsit Diodori sui et in Olympiadum Recensu sine mora edidit²⁷¹⁾). Luculenta denique est Viri Summi emendatio, qua Straboni, Eumenem II, Pergami regem, annos ΜΘ regnasse testanti, ΑΘ restituendum esse censet. Quam, primum quidem in Canonibus Isagogicis²⁷²⁾ propositam, redire vides in libello nostro²⁷³⁾). Philosophi etiam Parmenidis vitae rationibus Scaliger conjectura consuluit. Floruisse is dicitur, secundum vetustas Laertii²⁷⁴⁾ editiones, κατὰ τὴν 9' καὶ εἰκοστὴν Ὁλυμπιάδα. Postremum numerum, manifesto corruptum, ad oram libri sui in ἐβδομηκοστὴν refungi voluisse Scaligerum, Menagius testis est, et confirmat Olympiadum Descriptio, Parmenidis ἀκμὴν Olymp. LXXIX, 1. assignans²⁷⁵⁾.

Videantur tamen novissimorum vim argumentorum debilitare loci corrupti aut mutilati tales, qui Scaligeri conjecturam experti, in Olympiadum Recensione offeruntur intempiati. Sed hos fere eius modi esse cognosces, quos vitiatos quidem esse constet, sed quemadmodum restitutas, non item. Referenda huc est Ctesiclis illa de censu Demetrii auctoritas apud Athenaeum²⁷⁶⁾: Κτησικλῆς δὲ ἐν τρίτῳ χρονικῷ καιδενάτῃ

262) p. 428 b.

263) Vid. not. 950.

264) Vid. Οἰβώτας Olymp. VI. not. 11. coll. Add. ad Graec. Euseb. p. 426 b., Εὔτελίδας Olymp. XXXVIII. not. 122. et Φιλητᾶς Olymp. XL. not. 129. coll. p. 427 b., Ἐξαιρέτος Olymp. XCI. not. 560. et Εὐβατός Olymp. XCIII. not. 596. coll. p. 428 a., Κάπρος Olymp. CXLI. not. 1157. et Κλεόστρατος Olymp. CXLVII. not. 1184. coll. p. 429 a.

265) Hunc cum Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 331 B. Philippum, Hieronymus autem in Chron. Euseb. Olymp. XLVII, 2. Phaenippum appellebat, Scaliger in Animadv. p. 88 b. n. MCCCCXXVI. Phaenippum agnoscit eandemque scripturam etiam in Recensu nostro Olymp. XLVIII, 2. exprimentam curavit. Vid. not. 157.

266) Hic Cleomenis nepos et successor in vitiatis Diodori codicibus XX, 29. perperam Ἀρέτας vocatur. Scaliger ei ex aliis scriptoribus Ἀρέτης reddit Can. Isag. III. 340., eoque nomine regem Olympiadum Descriptioni inseruit Olymp. CXVII, 4. not. 1035.

267) XIV, 98.

268) Ad Diodori I. 1.

269) Sub Olymp. XCIV, 2. not. 673.

270) XV, 71.

271) Sub Olymp. CIII, 1. Vid. not. 763.

272) Lib. III. p. 328. Ipsa Scaligeri verba not. 1179. legere est.

273) Ad Olymp. CXVI, 1.

274) IX, 23.

275) Vid. not. 382.

276) VI. p. 272 C.

πρὸς ταῖς ἐκατόν φησιν Ὁλυμπιάδι ἔξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Αἰγαρίον τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν κτλ. Animadvertisit quidem Scaliger in numeris istis lacunam simulque quomodo ea sarciri posset indicavit in Animadversionibus²⁷⁷), nec tamen rationem suam sic omni dubitationi exemptam habuit, ut in Olympiadum Elenchum reciperet, religiosum scilicet ratus, rem gravissimam non, uti tradita erat, sed suo additamento fucatam reddidisse²⁷⁸). Eandem ob caussam Clementis Alexandrini nec de Gygis nec de Vaphris auspiciis testimonium infestare ausus est, etsi in utroque a librariis erratum esse sibi persuaserat²⁷⁹). Laudanda sane moderatio, cuius ultimam in omnibus ambiguae medicinae corruptelis fuisset memor!

Patet ex his, quae modo disputavimus, Olympiadum Descriptorem cum iisdem, quae Scaligeri temporibus veterum libros contaminabant, uti lectionibus, tum haud paucis locis easdem proponere emendationes, ad quas Viri summi sententiam inclinasse aliunde certum est. Sic res ea, quae Scaligero Olympiadum Recensionis auctori infesta extituta erat, in contrarium vertit, quippe qua, tanquam lapide Lydio, Scaligerianum esse libellum nostrum cognoscamus.

Habes argumenta plurima sane atque gravissima sententiae eius, qua Olympiadum Recensionem ad Scaligerum auctorem referendam esse iudicavimus. Nihilominus vulgaris opinionis miram quandam speciem esse necesse est, cum tribus illa saeculis perduraret totque non doctos minus, quam cautos invenerit patronos. Itaque operae pretium visum est, in appendice huius disputationis inquirere, quid insit libello nostro prorsus singulare, quod cautos deceperit, delenierit doctos. Prodit ille sine auctoris indicio ἀράνυμος, in partes vocatur, cum totus e veteribus haustus sit, quasi vetus quidam codex, a Scaligero. Potuit — quis neget? — alterum cum altero coniunctum ansam dare erroris. Addo Graccae linguae, quam refert opusculum, colorem purum et, ut primo aspectu videatur, minime fucatum, eoque dignam totius libri elegantiam: non mirabere, quomodo error, semel conceptus, sit nactus amatores²⁸⁰). Decepit forsitan etiam ipsa operis, quam titulus indicat, ratio. Fuit enim in deliciis veterum illud scribendi genus, quod Ἀράγαρχῶν nomine significatur. Extabant olim in primis Olympioniarum, extabant Archontum Descriptiones multae, quae ad unam omnes Fortunae ludibrio absumptae, mirificum sui desiderium reliquerunt. Dicam de huins modi scriptoribus infra explicatius. Hoc loco illud quaero: quis, cui semel de vetusta opusculi nostri auctoritate constiterit, non facile sibi persuadeat, e Descriptionum istarum ruina totius tanquam generis exemplar nostram servatam esse Ὁλυμπιάδων Ἀράγαρχήν? Sed haec omnia antiquitatis indicia non talia sunt, ut non paullo subtilius rimanti vana appareant et evanescant. Gravius et speciosius illud est, quodque haud scio an ad fallendos lectores contulerit plurimum,

277) Ad Euseb. p. 129 b.

278) Vid. not. 907.

279) Clementem, Gygis regnum ex Euphorionis side ab Olymp. XVIII. deducentem Strom. I. p. 327 C., sic reprehendit Scaliger Can. Isagg. III. p. 328: „Itaque initium Gygis concurret cum anno primo Olympiadis XVII., non autem XVIII., ut est apud Clementem: qui fortasse est error librariorum.” Nihilominus in Olympiadum Descriptione Lydorum rex Olymp. XVIII. ascriptus est. Vid. not. 56. Idem Clemens Vaphris, Aegyptiorum regis, annum secundum cum primo Olympiadis XLVIII contendit Strom. I. p. 331 A. B., ut regnare cooperit Olymp. XLVII, 4.: cui ipsi anno eius auspicia etiam assignat Recensus. Vid. not. 154. Et tamen Scaliger Clementem halucinationis arguerat in Animadv. p. 88 b. n. MCCCCXXVI: „Rursus quod ait eum [Olymp. XLVIII, 1.] suisce secundum aonum Waphris, non multum quidem discedit a vero, discedit tamen. Nam Waphres coepit regnare anno septimo Sedekiae; qui et septimus erat captivitatis Jechoniae. Ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximus, quod secundum annum Waphris dicit congruere cum primo Olymp. XLVIII, quinque is fuerit annus III Olympiadis XLVI.“ Hic igitur Vaphris initium Olymp. XLVI, 2. collocandum ostendit. Sed haec inconstantia, uti diximus, e verbi scripti veneratione profluxit, minime illa vituperanda.

280) Haec iam supra p. II. atligimus.

notitia scilicet, quam auctor noster ostentat, talium auctorum librorumve, qui dudum in deperditis numerantur. Cuius sane familiaritatis iactatio, si quid aliud, ad fallendum facta, et ita facta est, ut malevolus Scaligeri iudex consilium imponendi inde derivare possit. Cum enim in indicandis fontibus, e quibus hausit, parcissimus sit adeoque quam de temporibus rerum quarundam transmissam videret faniæ varietatem, generali κατά τινας vel οἱ δὲ formula significasse fere satis habeat: nisi quod Olymp. LXXX, 4. in assignando Lysiae natali ad Dionysium Halicarnasseum, et Olymp. XCIVIII, 2. in digerenda Gallorum invasione ad Diodorum diserte provocavit: idem nonnullis locis testes nominatim excitat, in iisque unum et alterum bene antiquao memoriae, sed quorum scripta aut omnina aut ea saltem, quae se compilasse simulat, perierint. Hanc rationem ad fucum lectori faciendum in primis valuisse mihi persuasum est. Quis enim, nisi alia indicia secus suadeant, antiquum habere eum dubitabit, cui antiquitatis scripta patuisse talia videantur, quae e nostris oculis dudum sublata, vix nota sint nomine? Afferuntur autem in hoc genere Xanthi Lydiaca²⁸¹), Androtonis²⁸²) et Philochori²⁸³) Atticae Historiae, Euphorionis²⁸⁴) Aleuadae, Apollodori²⁸⁵) Chronica, Dionysii Chalciden-

281) Xanthus, Candaulae F., Sardibus Lydorum oriundus (Suid. s. v. Ξάνθος), antiquior fuit Herodoto, cui historiae scribendae auctor extitisse dicitur Ephoro ap. Athen. XII. p. 515 D. fr. 19. ap. C. Muell. Fragm. Hist. Graec. Paris. a. 1841. Extendit vitam usque ad tempora Artaxerxis I, Persarum regnum Olymp. LXXVIII, 4. auspicati (vid. not. nostr. 378), a quo Themistoclem exulum tradidit exceptum, teste Plutarcho Them. cap. 28. Quod Suidas addit: γεγονὼς ἐπὶ τῆς ἀλώσως Σάρδεων multa negotia facessivit Frid. Creuzero (Hist. Graec. antiquiss. Fragm.) p. 137. seq., cuius Αθηνῶν pro Σάρδεων scribentis coniecloram et improbabvit iure Muellerus et idoneo argumento redarguit A. Westermannus ad Voss. De Hist. Gr. p. 32. not. 40. Γεγονὼς est natus, quam vim ab usu lexicographi alienorem esse inscitius iudicat Creuzerus. Natum autem captarum ab Ionibus Sardium tempore i. e. (vid. Creuz. l. l. p. 135.) Olymp. LXIX, 1. quomodo Dionysius De Thuc. iud. 5, 2. inter eos referre Xanthum potuerit, qui fuerint διλύω προσβύτεροι τῶν Πειλονονησιακῶν καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, sponte intelligitur. — Disputavit de Operibus Xanthi Lydii eorumque fragmenta colligit post Creuzerum Car. Muellerus p. 36—44. Reliquos Xanthos tractavit Ez. Spanh. ad Callim. Del. V, 41. coll. Fabric. Bibl. Gr. ed. Hart. Vol. II. p. 159. et Creuz. l. l. p. 136. not. 2. 225.

282) Androtonem, Athidis auctorem, Atheniensem fuisse certum est. Vid. Siebelis Epist. ad C. L. Lenziū p. XVI. Quando vixerit, non item. Itaque incertae aetatis scriptoribus eum annumeravit Vossius DHG. III. p. 386, accinente Harlessio ad Fabric. BG. II. p. 744. Ionsium vero DSHP. II, 9, 1. p. 190., qui Androtonem post Olymp. XC. et ante Aristotelem vixisse perhibet, historicum cum oratore confusisse aperium est. Perizonius porro ad Aeliani VH. VIII, 6. coll. Plut. De Exil. II. p. 605 C. cap. 14. post Timaeum et ante Mummi Achaici tempora Nostrum scripsisse dicens, terminis iusto inter se remotoribus aetatem viri circumscribit. Quam dubio nec Siebelis eximit, Androtonem ille post Olymp. XCVI, 3. vixisse vel in vivis adeo fuisse propter fragmentum, Harpocratoni s. v. Σενικός ἐν Κορινθῷ debitum, affirmans l. l. p. XIX. Paullo plus effecerit Theodorus Muellerus, auctore Plutarcho l. l. cuius tamen verba vereor ne nimium presserit, demonstrare conatus, historicum nostrum una cum Timaeo et Philochoro (Olymp. CXV—CXXX) floruisse, edidisse vero Athidem, antequam suam absolvisset Philochorus, p. LXXXIV, a. — Fragmenta Androtonis a C. G. Lenzio collecta primus edidit Siebelis p. 109. seqq., nuperrime autem retractavit Theodorus Muellerus p. 371—377. Idem de aliis Androtonib⁹ agunt et ab his nostrum distinguere docent, alter Epist. p. XIV. seqq., alter p. LXXXIII b.

283) Philochorus, Cycni F., Atheniensis (Vid. Suid. s. v. Φιλόχορος) circa Olymp. CXVIII, 3. vatis prodigiorumque interpretis munere fungitur Athenis. Dionys. Dinarch. II. p. 113, 41. Vitam extendit ultra Antiochi Dei, Olymp. CXXIX, 4. regnum Syriae auspicati (sec. Euseb. Armen. ed. Mai. l. 40. p. 185. coll. Clint. FH. III. Append. cap. III. p. 310 seq.), initium, ad quod usque historiam Atticam descripserat. Periit insidiis oppressus Antigoni Gonatae, cui se propter Ptolemaei Philadelphi studium suspectum reddiderat; vid. Suid. coll. Lenz. Philoch. Fragm. ed. Siebelis. p. 3. seq. Proinde, si non Olymp. CXXX, saltem ante Olymp. CXXXIII, 2, quo anno Ptolemaeus Energetes Philadelpho successit secundum computum Porphyrii apud Euseb. Scal. I. p. 59. extr. Mai. l. p. 115. coll. Clint. FH. III. Append. cap. V. pp. 379. 399. — Opera Philochori, additis fragmentis, recensuerunt C. G. Lenzius p. 8—10. 10—106. et Theod. Muellerus p. LXXXVIII. seqq. p. 384—417.

284) Euphorionis, Polymnesti F., poëtae Chalcidensis, eiusdem philosophi, natalem, teste Suida s. v. Εὐφορίων, ipsa digerit Olympiadum Descriptio Olymp. CXXVI, 1. Cf. not. 1090. De Euphorionis Vita et Scriptis disseruit et Fragmenta illustravit Aug. Melneke. Gedan. a. 1828. 8. Quam lucubrationem auctor in Analectis Alexandrinis secundis curis retractavit. Berol. a. 1843. 8.

285) Apollodorus, Asclepiadis sive filius (C. Muell. p. XXXVIII) nescio cuius, sive Myrleai e

sis²⁸⁶), opinor, *Xticas, Thrasylli*²⁸⁷) ad Democritum Prolegomena, Heliодori Periegetae²⁸⁸ De Athenarum Arce commentarii, Memnonis²⁸⁹) De Heraclea Ponti Historiae,

Bithynia grammatici discipulus (Heyn. ad Apollod. Fragm. Gotting. a. 1803. 8. l. p. 385 et Gale de Apollod. Vita p. 19 in dissertatione De Scriptoribus Historiae Poeticae), Panaetii Rhodii et Aristarchi grammatici disciplinae alumnus, item Diogenis Stoici (Scymn. v. 20) eiusdem, qui Atheniensium legatus cum Carneade et Critolao Roman profectus est Olymp. CLVI, 2. (Cic. Acad. IV. 45 coll. Clint. FH. III. p. 92. ad a. a. Chr. 155), auditor, Athenensis. Suid. s. v. Ἀπολλόδωρος. „Aequales eius fuisse Posidonius Stoicus, Demetrius Scepsius, Castor chronographus, Alexander polyhistor. Vixit circa Olymp. CLX. a. Chr. 140. U. C. 614. paullo post Carthaginem deletam, paullo ante tempora Gracchorum.“ HEYNIUS. — Opera viri, περὶ πάσους ἴστοριας διάνοιαν (Auct. libelli De Alleg. Hom. 7.), recensuit eorumque reliquias digessit accuratissime post Heynium Car. Muellerus p. XXXVIII. seqq. p. 104 seqq. 428—469.

286) De hoc infra agam not. 295.

287) Hanc in Democriti libros Introductionem (*Tὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων*. Diog. Laërt. IX. 41. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ καὶ Θρασύλλος ἀναγέγραψε κατὰ τοξιν. Id. IX. 45), quam etiam nonnulla e vita Abderitae delibasse consentaneum est (Diog. IX. 41), uno fere consensu recentiores critici ad Thrasyllo, Tiberii aequalem et comitem (Tacit. Annall. VI. 20. Suet. Aug. 98, Tiber. 14. 62. Calig. 19. Dio LV. 11. LVII. 15. LVIII. 27. Themist. Orat. XII.), virum, ut ait Scholiasta Iuvenalis VI. 575, multarum artium scientiam professum, eundemque, cum postremo se dedisset sectae Platonicae, tetralogiarum Platonicarum auctorem (Diog. III. 66. coll. XI. 45. III. 1.), referunt, Dubitanter hoc quidem Vossius DHG. II. p. 232, sed tamen ita, ut et ipsum pateat ad vulgarem sententiam magis inclinare. Floruerit igitur Thrasyllo circa Olymp. CXCV. De patria dissident. Mendesium facit Vossius I. l., illum nimirum dicens Thrasyllo, cuius librum De Fluvii plus semel compilavit personatus Plutarchus. Affertur ab eo Θράσυλλος Μερδίσοις ἐν τρίτῳ περὶ Αἴθων pag. 40. ed. Ph. lac. Maussacl. Tolosae a. 1618. 8. paulloque post ἐν τοῖς Τραγικοῖς, vel potius, ut cum Ant. Westermanno ad Vossii I. l. not. 10. legendum censeo, ἐν τοῖς Θραχικοῖς. Adiuhabit eadem emendatio locum Iasonis Byzantii p. 39. seq. ίστοραι Τάων Βυζαντίοις ἐν τοῖς Τραγικοῖς. Ubi iterum lege Θραχικοῖς. Thrasylli huius Mendesii Aegyptiaca idem auctor assert p. 54: ίστορεῖ Θράσυλλος ἐν τοῖς Αἴγυντιακοῖς. Neque aliud esse videtur, cuius meminerunt Stobaeus Floril. XVI. p. 541, Plinius Ind. libb. II. IX. XXXI. XXXII, 5, Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 335 D. Sed recte F. Sevinus, qui de Vita et Scriptis Thrasylli in Mémoires de l'Acad. Royale des Inscriptions etc. Tom. X. Paris. a. 1736. 4. data opera egit, Vossium cum Graeco Aegyptiimm confusisse arguit. Sevinus ipse I. l. coll. p. 96. Thrasyllo nostrum euadem ponit cum Philiatio illo, de quo auctor Plutarchus De Mus. cap. 21: ὃ μέτρος δὲ λόγος χαι περὶ Τρητίου τε τοῦ Μυρτιλέως, καὶ Άρδρεα τοῦ Κορινθίου, καὶ Θρασύλλον τοῦ Φλιαστού, καὶ ἐπέρων πολλῶν, οὓς πάντας ἵστερ διὰ προσίστεντος ἀποχρημάτος κράματος κτλ. Ionsius DSHP. III. 3. 2 p. 13. non item, qui Thrasyllo Tiberii aequalem a musico Plutarcheo diserte voluit distinctum, quemadmodum nec C. F. Hermanno Hist. et Syst. Phil. Plat. Heidelb. a. 1839. 8. p. 560. not. 21, num Philiatus fuerit Thrasyllus noster, satis exploratum est. Evidem non intelligo, quid philosophiae multarumque aliarum artium professorem, eundem musices cultorem cogitari prohibeat. Certe donec idonea discriminis argumenta prolata fuerint, Plutarchi locum indeque Philiuntem patriam nostro vindicabo. De scriptura nominis verbo moneatur. Olim in Diogenis editionibus Θράσυλλος legebatur IX. 37. 38. 41. 45, quemadmodum etiam nunc scriptum extat apud Dionem I. l., Plutarchum I. l., Longinum Porphyrii. De Vit. 20. (Pragm. edit. A. E. Egger. 5. §. 6. p. 75). In Platonis vita, cui Thrasyllo duobus locis adhibuit Diogenes, nunc (III. 1.) Θρασύλλος, nunc (III. 56.) Θρασύλλος audit. Quo utroque loco, ut etiam tribus prioribus, novissimus Laërtii editor Θρασύλλος exprimentur curavit, de accentus transpositione laudans Boissonad. ad Aristeaen. Epist. p. 441. Aequo etiam imperatoris illius, qui occisos ad Arginusas Insulas sepelire neglexit, nomen variat inter Θράσυλλος, ut est ap. Philochoru Scholiastae Aristoph. Ran. 1196. (Pragm. ed. Lenz. p. 66. seq.), Diodorum XIII. 97. 101, Pausaniam VI. 7, 2, et Θρασύλλος, ut extat in Thuc. lib. VIII. 73. et in Xenoph. Hellen. I. 1. 8. 35. I. 2. 1. 6. 7. al. Utramque probam formam esse ostendit Bast. Epist. crit. p. 243. seq.

288) De hoc eiusque Scriptis dicam not. 298.

289) Memnonem Vossius quidem DHG. II. p. 226. Augusti aevi assignat, conjecturam faciens e fine operis, quod de rebus Heracleae Ponti XVI. libris perscriptum in morte Brittagorae, Heracleensem ad C. Iulium Caesarem legati, desierit. (Videatur, qui scriptio illam in compendii formulam rededit, Photius cod. CCXIV.) Verum, ut bene observat Fabricius BG. V. 35. Tom. X. p. 749. ed. Harles., hoc rem non conficit, et potest suisse longe iunior. Nam ipse Photius I. l. testatur, praeter XVI. illos historiarum libros elucubrassae Memnonem octo alias, sed quos nec Photius viderit. Cf. Casp. Orellius ad Memn. Hist. Heracl. Pont. Excerpt. Lips. a. 1816. 8., qui e stilo affectante illo quidem facilitatem simplicitatemque Xenophonitem, sed hic illic poëtico, et a communi loquendi usu remoto, nec non e vocabulorum usu recentiore in que deterius vergentem Graecitatem prodentium, de seniori Memnonis aetate coniicit, eumque vix ante Hadriani vel Antoninorum tempora historias suas scribere persuasum habet, Praef. p. IV. seqq.

Phlegontis²⁹⁰) Olympiades, denique Hippostrati²⁹¹) Genealogiae Siculae. Magna, saleor, salisque antiquum sonantia scriptorum nomina, quorum opera a nobis indicata qui legerit integra, optimae eum auctoritalis vereque antiquum scriptorem habendum esse, quis neget? Atqui noster illa non legit ipsa, sed eorum reliquias tantummodo, in aliis, qui aetatem tulerunt, scriptoribus dispersas, habuit easdem, quae hic usque superstites, a Viris Doctris nostrae aetatis certatim collectae sunt. Fontes autem talium collectionum, aequi ac nummi illi et tituli, quos ipsos diximus compilasse Scaligerum²⁹²), cum hominibus eruditis superiorum saeculorum non tam facile, quam nostris temporibus, patuerint omnes: illis ignoscendus quodammodo error, recentioribus non item. Produxit autem Olympiadum Auctor e Clementis Alexandrini Stromatis Xanthum²⁹³), Euphorionem²⁹⁴), Dionysium²⁹⁵),

290) Rigit accurate de Phlegontis Tralliani, Hadriani liberti, vita et scriptis Vossius DHG. II. p. 261. Cf. Prolegg. nostra p. IV.

291) De Hippostrato fusius dicturi sumus infra not. 306.

292) Supra p. XI. seqq.

293) I. p. 333 B. Φλέγοντις δὲ πρὸ Τερπανίδου τιθεῖς Λαοχρην τὸν Λαοβιον Ἀρχιλόχου γεώτερον φέρει τὸν Τερπανίδου, διηγιττῆσθαι δὲ τὸν Λαοχρην Ἀρχιλόχου, καὶ γενικητεῖται. Ξάνθος δὲ ὁ Αυδός περὶ τὴν ὀχτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα — Θάσον ἔχεισθαι, ὥστε εἶναι συμφανῆς τὸν Ἀρχιλόχον μετὰ τὴν εκστήν ηδὴ γνωρίζεσθαι Ὀλυμπιάδα. Hoc Xanthi testimonium de Leschis cum Arctino certamine afferunt Vossius DHG. I. p. 34, Ionsius DSIIP. I. 19, 2. p. 121. adeoque Creuzerius HGAF. p. 227. Prae-eunte Creuzero eundem errorem erravit Meier Marxius in Ephoro (Caroliruhae a. 1815) p. 76., item, ut videtur, Severus Lucianus Plethnius in Lesbiacis (Berol. a. 1826.) p. 133 et Welckerus De Lydiacis Xanthi Spurii in Seebodii Archiv. Philol. et Paedag. a. 1830. p. 74. Quorum tamen hic, cum super disputationem suam repetendam curaret, retractavit sententiam in Scriptis Minoribus (Bonnae a. 1844.) Tom. I. p. 438. seq. not. 5. Nam ad Thasi ξτίον Archilochi supparem contestandam a Clemente Xanthum excitari, dubium esse vix potest. Ilinc rete Olympiadum Descriptio Olymp. XVIII, 1: Ἀρχιλόχος ἐγνωρίζετο κατὰ Σάρδον τὸν Αὐδόν. Vid. not. 57. Illud dubites, qui sit intelligendus Xanthus. Et Ionsius quidem I. 1. de Xautho inusico, Theophrasti aequali eodeinde Arcesilai magistro, cogitavit, de quo legere est ap. Diog. IV. 29. Sed is, ipso teste Laertio, Athenis fuit, non e Lydia oriundus, quam suo Xantho patriam diserte vindicat Clemens. Qui si celeberrimum illum Xanthum dicit, Herodoto antiquorem (Ephor. ap. Athen. XII. p. 515 D), offendit Olympias, qua in notandis temporibus primus usus est Timaeus. Vid. Polyb. XII, 12. iam possit illud quidem additamentum esse Clementis, qui ex aliis rebus a Xanto simul allatis Olympiadis annum computarit. Sed in universum quae Xanthi nomine seruntur Lydiaca, in quibus sine dubio illa Thasi conditae mentione locum habuit, a Xanto profecta esse, nobis persuadere non possumus. Moverant ydēs suspicionem iam antiqui critici, in iisque haud mediocris eruditonis auctor Artemo Cassandrensis ap. Athen. XII. p. 515 D. in sua περὶ συνυγωγῆς βιβλίων lucubratione. Scripsérat idem περὶ βιβλίων χρήσεως, quo ex opere nonnulla profert Athenaens XV. p. 694 A, ut ipsis librorum titulis hominem probe imbutum fuisse veterum lectione augureris. Is igitur Artemo Lydiaca Xanthi a Dionysio Scytochristione, qui paullo ante Ciceronem floruit, Diodori Siculi in fabulis pragmatici scriptoris more tractandis auctor (Vid. Suid. s. v. Αἰσχύλος Σχυτοβρυχίων et Sueton. De illustr. Gramm. cap. 7. coll. Welcker. I. l. p. 73. et Clint. FF. HH. Tom. III. Append. XII. p. 559. n. 233.), scripta esse affirmavit huiusque sententiae suae disertissimum patronum nactus est Welckerum I. l., Creuzeri, qui vulgarem opinionem tuerit in HGAF. p. 141. seqq. 225., antagonistam.

294) I. p. 327 C: Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων κτλ., quae compilavit Olympiadum Descriptio XVIII, 1. Pro Ἀλιάδων non χιλιάδων, uti vult Clintonus FF. HH. T. III. Append. 12. p. 511. not a. 9., sed Ἀλιαδῶν scribendum est. Vid. not. infra 36. Superest eius operis memoria etiam ap. Schol. Theocr. XVI. 34. Vid. Mein. Aual. p. 65. seq. Quod vero ad Ephorum nescio quem recentiorem historicum Aleuadarum historiam referunt Suidas s. v. Ἔφορος et Eudocia p. 164., id profectum est a permutatione nominum Ἔφορος et Εὐφορίων, de qua vid. Car. Mueller. FHG. p. LVII. not. 1. Totum autem nomen iunioris Ephori, a celeberrimo illo Isocratis auditore diversi, commenticium esse, censem Marx. Ephor. p. 7, Meier. Anal. p. 27, Bernhard. ad Suid I. 1. Suspendit iudicium Carolus Muellerus I. l., utrum Euphorioni liberum an Ephoro iuniori tribuat, dubius. Sed Ephorum in Clementis loco substitui non posse, ostendit Marx. p. 79. seq. not. 32.

295) I. p. 333 B: Ξάνθος δὲ ὁ Αυδός περὶ τὴν ὀχτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα· ὡς δὲ Αἰσχύλος, περὶ τὴν πεντεκαιδεκάτην, Θάσον ἔχεισθαι (φέρει, ιστορεῖ). Unde hausit Olympiadum Descriptor XV, 1. coll. not. 44. Est autem, ni fallor, Dionysius iste non alius, quam Chalcidensis, qui, teste Scymno v. 115. seq., quinque libros Κτίσεων scripsit. Fragmenta eius opusculi pleraque collegit Clintonus FF. HH. Tom. III. App. cap. 12. p. 559. not. e. Reliqua suppeditabit Vossius DHG. III. p. 432. et apud Vossium Westermannus not. 30. De aetate Diouysii hoc unum affirmari potest, eum ante Scymnum, qui a. U. c.

arripuit ex Harpocrationis Lexico rhetorico Androtionem²⁹⁶), Philochorum²⁹⁷), Heliodorum²⁹⁸). Philochori tamen, cuius longe frequentissima mentio fit, nonnullos praeferea locos e Dionysii opusculis rhetoricis²⁹⁹), unumque et alterum e Scholiastis Aristophanis³⁰⁰) alique Euripidis³⁰¹) excrispsit. Denique a Diogene Laertio Apollodorum³⁰²) et Thrasyllo³⁰³), a Stephano Byzantino Phlegontem³⁰⁴), a Photio Memnonem³⁰⁵), a Pindari Enarratore Hippostratum³⁰⁶) mutuatus est. Eadem ratio est aliorum aliquot historicorum,

664. a. Chr. 90. Olymp. CLXXII, 3. inclaruit (Vid. Seymn. v. 50. 67. coll. Clint. I. I. p. 143.), flornisse. Bene antiquum scriptorum esse, ex eo colligas, quod Dionysius Halicarnasseus illo teste utilur, ubi diversas de origine Romae sententias expendit.

296) Verba Lexicographi s. v. Διαψήφισις extant, quae Olymp. XC, 2. coll. not. 554. repraesentat Noster.

297) Vid. s. v. Διαψήφισις coll. Olymp. Descr. XC, 2. not. 554, s. v. Προπύλαια ταῦτα coll. O. D. LXXXV, 4. not. 473, s. v. Συρμορία coll. O. D. C. 3. not. 719.

298) S. v. Προπύλαια ταῦτα coll. O. D. LXXXV, 4. not. 473. Dicit autem Harpocratio Heliodorum Atheniensem, periegetam. Athenaeus VI. p. 229 E: Ἡλιόδωρος δὲ Ἀθηναῖος, ἐν τοῖς περὶ Ἀκροπόλεως. Idem IX. p. 406 C: Ἡλιόδωρος δὲ ὁ Περιηγητής, ἐν πρώτῳ περὶ Ἀκροπόλεως. Aetas eius in incerto est. Voluit quidem eam ex Athenaeo II. p. 45 C., ubi Heliodorus quidam de Antiocho Epiphane rem narrasse perhibetur, ita definire L. Prellerus Polem. Lips. a. 1838. 8. pag. 172, ut Nostrum post a. U. c. 590. a. Chr. 164. Olymp. CLIV, 1. scripsisse diceret. Ibi tamen num de Atheniensi periegeta sermo sit, iure dubites. Coostabat autem Heliodori de Athenarum Arce scriptio libris quindecim. Athenaeus VI. p. 229 E: πεντεκατάδεκα δὲ ἔστι ταῦτα βιβλία. Reliquias eius operis apud Deiposophistas et apud Lexicographos superstites collegit, qui accurate nostrum ab aliis Heliodoris dispescuit, Fr. Ritschl. in Biblioth. Alexandrina sub primis Ptolemaeis. Vratist. a. 1838. 8. p. 137 seq. Quos Plinius in Elencho auctorum libb. XXXIII. IV. V. commemorat Περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, item quos Harpocratio s. v. Ὄντως assert Περὶ τῶν ἀθήνησος τριπόδων libros, eiusdem esse, qui de Athenarum Arce commentarios scripsit, et cum his ipsis commentariis auctius coniuncti fuisse videntur. Vid. M. H. E. Meieri Comment. Audocid. VI. Partic. XIII. sive de Lexicis X. oratorum et de aetate Harpocrationis, Indici Lecti. Univers. Halens. hibern. a. 1843 præfixa, p. 64. not. 358. Cave tamen, præeunte Vossio DHG. III. p. 448, nostro Heliodoro tribuas illud Περὶ μνημάτων opus, a Plutarcho De Vitt. X. Orat. II. p. 849 C. Hyperid. cap. 14. memoratum. Hoc eom Diodori est, non Heliodori, ex emendatione Ruhnkenii HCOG. p. LXXXVI. Cf. Preller. p. 173. Heliodori lucubrationi omnino genuinam quatuor libris exararat Polemo periegeta. Strabo IX. p. 396: Πολέμων δὲ Περιηγητῆς τέτταρα βιβλία συντέγμαψε περὶ τῶν ἀραιῶν τημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Cf. Preller. p. 35—40. et Clint. FF. III. Tom. III. App. 12. p. 524. n. 109. not. s. l.

299) Epist. ad Ammaeum II. p. 122, 33. coll. O. D. CVII, 4. not. 855, II. p. 123 seq. coll. O. D. CX, 1. not. 903, II. p. 124, 8. coll. O. D. CX, 2. not. 909, Dinarch. II. p. 113, 35. coll. O. D. CXVIII, 2. not. 1044, II. p. 113, 41. coll. O. D. CXVIII. 3. not. 1052, II. p. 119, 8. coll. O. D. CIX, 2. not. 884, II. p. 128, 38. coll. O. D. CVII, 1. not. 843.

300) Pac. v. 604. coll. O. D. LXXXVII, 1. not. 492.

301) Orest. v. 371 et 771. coll. O. D. XCII, 2. not. 586.

302) Apollodori Olympiadum Descriptio allegat Chroica, duobus quidem locis, in Democrito LXXX, 1. not. 400, teste Laertio IX, 41 (Fragm. ap. Heyn. p. 414. Muell. p. 446, b. n. 84), et in Aristotele XCIX, 1. not. 698, eiusdem fide Diogenis V, 9 (Heyn. p. 415. Muell. p. 448, a. n. 92).

303) Prodit Thrasyllus auctor in natali Democriti anno O. D. LXXVII, 3. not. 359, ascitus e Diogene IX, 41.

304) Phlegontis cum auctor noster multis locis non solum Mirabilia (CCVII, 1. nott. 1494. 1495. CCVIII, 1. nott. 1500. 1501. CCX, 1. nott. 1512. 1513. CCXI, 1. nott. 1520. 1521. CCXV, 3. nott. 1562. 1563. CCXXIII, 4. not. 1595), sed etiam Olympiadum opus (VI, 1. not. 12. CCLXXVII, 1—4. nott. 1308. 1310. 1311. 1314—1323) compilaverit, miruui est, unum tantummodo locum, nominato teste, ab eo asserri Olymp. CLXXXI, 1, ubi, quae Noster Phlegontis fide narrat, Stephano debet s. v. Ταρραχίη.

305) Provocat ad Memnonem Noster Olymp. XVII, 1. in anno Astaci a Megarensibus colonis conditae. Vid. not. 52. Verba eius etiam Olymp. CXXIX, 1 excrispsit, sed suppressa Memnonis auctoritate, quia tempus rei narratae Hierooyino acceptum refert. Vid. not. 1107.

306) Hippostratus offertur Olymp. LXIX, 1. not. 253., productus e Pind. Scholiasta ad Nem. II. p. 445. Boeckh., quem compilavit Eustathius ad Hom. Iliad. p. 6. ed. Lips. Is Hippostratus idem est cum eo, qui genealogias Siculas exposuit, teste Scholiasta Pind. Pyth. VI, 4: Ἰππόστρατος δὲ τὰ περὶ Σικελίας γενεὰ λογίων. Ex eodem opere sine dubio sunt, quae cum eiusdem Pindari ad Olymp. II, 8 et 16, tunc Theocriti VI, 40. tradit Scholiasta. De aetate huius scriptoris non liquet. Cf. Voss. DHG. III. p. 455 seq., qui librum de Minois rebus, quenam Phlego De Mirabb. cap. 30 laudat, et de Mirificis hominum in Iodia formis commentarium, quem Tzetzes Chil. VII, 144 commemora, num recte tribuat nostro Hippostrato, decer-

quorum opera eti non magis vidit, quam eorum, quos testes rerum nominavit, forma tamen orationis ad imponendum non minus idonea digessit. Cedit hoc imprimis in Antiochi πραγματείαν, cuius sic meminit Descriptio³⁰⁷⁾: Ἐτεῦθεν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ιστόρων πραγματείας ἀρχετατι, et in Iusti Tiberiensis Chronica sic illa laudata³⁰⁸⁾: Ἐνταῦθα λίγει τοῦ Ιούστου τοῦ Τιβερίου χρονιζόν. Ita qui loquitur, nonne speciem sumit lectoris? Et tamen Olympiadum Scriptor nec Antilochum norat, nisi e Clementis Stromatis³⁰⁹⁾, nec Iustum aliunde, quam e Photii codicibus³¹⁰⁾.

Mitto alia. Satis enim his mihi, quomodo potuerit et committi error et propagari, explicasse videor. Quae quidem quaestio minime devitanda fuit, ut vel levissimum de auctore libelli scrupulum tollerem maximeque de erroris pertinacitate admirantibus satis facerem. Nunc vero collectis iis, quae IOSEPHUM SCALIGERUM Olympiadum Recensu auctorem ostendunt, et remotis, quae alias trahere videantur, testimoniiis atque indiciis: tandem aliquando Viri Docti Scriptorem opusculi anonymum laudare desinent, Scaligerum quo agnoscent auctorem, cuius caussam argumentis ad persuadendum idoneis nobis defendisso videatur.

Cap. III.

Cum constet de auctore, fieri poterit, ut *de libri ipsius pretio eiusque consilio iudicetur*. Interpositum quidem tale iudicium hic illic³¹¹⁾ est iam intra cursum supra agitatae disquisitionis: sed quae ibi passim et oblata occasione observavi, vel indicavi potius, quam ostendi: ea nunc data opera explicanda et in unam tanquam imaginem comprehendenda sunt. Omnia autem historiarum compendia — nam in his numerandus erit libellus noster — cum duabus potissimum rebus censeantur, et *apto rerum delectu et accurata temporis notatione*: Olympiadum Descriptio videndum est quantum duplice hac laude digna sit. Qua quidem in censura ne inique versemur, litterarum status, qui fuit, cum scriptum opusculum est, non omittendus erit. Cum enim nullus fere anchor, in quoque elaborat scripturae genere, saeculi sui genium dissimulare penitus possit, eamque potius tanquam lesseram ostendat libris suis inscriptam: tum historicus certos habet sibi praescriptos fines, et fontium caeterorumque subsidiorum copiam atque conditionem, et aetatis suae rationes ac necessitates. Itaque totum hoc de Olympiadum Recensu examen sic volumus instituisse putari, ut, quidquid de ejus pretio iudicaverimus, et e fontium, quibus auctori uti licuit, adminiculis, et ex historiae, quae Scaligeri aetate fuerunt, desideriis aestimasse videamur.

nere non audeo. Quinquam illud quidem certum, quod de Abari Olympiade tercia in Graeciam profecto apud Harpoerationem s. v. Αἴθησι extat Hippostrati testimonium, in Descriptione nostra Olymp. III. 1. not. 7. in partes vocalum, non ad Hippostratum esse, sed ad Nicostratum referendum, nosae illum comoediæ poetam. Reduxit Nicostratum IMM. BEKKERUS probante, ut videtur, MIERO in diss. supra not. 298. laudata, ubi inter auctores, quibus usus sit Harpoeratio, Nicostratum quidem assert, nullum vero Hippostratum. Superest, qui castigetur, mirus quidam IONSI DSUR. IV. p. 266 error, Hippostratus, Ολυμπιάδων Αραιγαρῆς, ni fallor, ipsius nostrae auctorem facientis his verbis: „Hippostratus Ολυμπιάδων Αραιγαρῆς scripsit.“ Quod qua ratione nixus pronuntiarit, plane nescias. Cf. infra ENOL. not. 380.

307) Olymp. XLIX, 2. Vid. not. 164.

308) Olymp. CCXIX, 4. Vid. not. 1582.

309) L. p. 309. C.

310) Cod. XXXIII.

311) Cf. pagg. X. XI. XII. XIV. XV. XXI. XXVIII. XXIX.

Et primum quidem res enarratas cum fontibus, unde prosectae sunt, comparantes laudamus Scaligerum, quod, ubicunque fieri posset, ipsa rettulit veterum testimonia, ipsis scriptorum verbis accurate expressa aut, ubi e Latio auxilium petendum erat, in Graecum sermonem fideliter translata. Illic illuc deprehendes Nostrum verba auctorum perperam explicantem, perraro ingenio potius suo, quam codicum suffragio consisum. Imo longe plurimos veterum locos, e quibus hausit, recte explicavit integrosque reddidit, qui quidem integri esse videbantur, in locis manifesto corruptis hac moderatione usus sapientissima, ut, nisi certa se aliunde emendatio offerret, mendum omnino mallet non perspexisse, quam violenta medela sustulisse videri. Atque in hoc genere multa emendavit, quae post adeo codicum auctoritate confirmata vidimus, alia dubiae medicinae caute intacta reliquit, quamvis nosset vitiala. Quod quam vere sit iudicatum, vel ex iis apparebit, quae supra pag. XXXIV—XXXVI in universum disputata sunt. Nunc videamus singula, et primum quidem orationem. Ea pro libri consilio simplex quidem est et incomita (pag. XII), sed perspicua et distincta, neque omni elegantiae laude destituta (pag. II). Contra genium linguae Graecae, si ab uno et altero loco discesseris, ubi verba δολιχοδρόμος et διανιοδρόμος perperam intellecta errorem pepererunt (pag. XXXIII), nusquam peccatum est. Olymp. CLXXXIX, 3 τὰς σημαῖας ἀς scriptum est pro τὰ σημεῖα ἄ, nec tamen Scaligeri, opinor, sed alias culpa. Porro inscite Descriptio Olymp. XCII, 4 Himerae urbis nomen Τιεραιάς finxit pro Τιέρας. An vero voluit τὴν Τιεραιάρ πόλιν, pro quo tamen et ipso potius dicendum erat: τὴν τῶν Τιεραιών πόλιν? Iuprimis enim hic agendum esse video de scriptura nominum et propriorum et gentilium, quae notum est in veterum codicibus mirum in modum mutilata, oblitterata, corrupta repraesentari. Atque horum Scaliger non pauca, Olympioniarum maxime, vitiiso tradita felici coniectura restituisse praedicandus est; confer nomen Νιζίον Olymp. LXX, Αγιουσθέρος Olymp. CXVI victoris, quaeque praeterea pag. XXXV collegimus. In resurgendis aliis, quae quomodo scribas per libros manuscriptos dubitari licet, minus feliciter versatus est. Sic Cariae regnus quidam non Ηιζόδωρος, sed Ηιζάδαρος appellari debuit Olymp. CIX, 4 not. 898. Nequo recte Scaliger composuit codicum dissensum, qui est de nomine Archontis Olymp. CVI, 4 eponymi, qui cum nunc Theodemus, nunc Eudemus appelletur, Eudemum e Theodemo corruptum esse manifestum est. Scaliger vero, qui nominis scripturam inter ΘΕΟΥΗΜΟΣ et ΕΥΘΥ-ΑΗΜΟΣ variare dicit, Eudemum in Euthydemum transformandum esse innuit, coniectura scilicet sua non dissipans ille turbas, sed augens. Vid. not. 832. Porro quod Olymp. LXVII ad Φανᾶς Ηειτηρεὺς de suo addidit: ἵτοι Ηειτηρεύς: hoc quoque an non recte se habeat, iure ambigas. Vid. not. 242. Quaedam nomina, quamvis mendose scripta, nulla Scaliger aut corruptelae suspicione aut spe emendationis reddidit intemplata. Quae et ipsa iam aliis locis pag. XV et XXXIV praecoccupavimus. Contra nonnulla infestavit integra et incorrupta. Olymp. CXIII, 1 Athenis Archon suis Euthycritus traditur uno et auctorum et monumentorum consensu. Vid. not. 951. Nihilominus Scaliger addit: οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ, mera nimirum de coniectura, qua nos quidem lubenter egere fatemur, quippe talibus ingenii lusibus nihil invari existimantes bonas litteras. Cavendum tamen est, ne Scaligeri coniecturis annumeres, quae aut invitus ipse peccavit sive memoria sive calamo titubante, aut alias culpa corrumpit: ALEXANDRI Mori malis an hypothetae, in hac causa nihil interest.³¹²⁾ Memoriae autem aut stili lapsus inveniuntur haud rari, sed quos aequus iudex facile condonaverit, praesertim in hoc genere nomi-

312) Hoc non, uti par erat, perpendit Ric. BENTLEIUS, alioquin subtilissimus harum rerum censor, opusc. ed. Lips. p. 268. coll. 308. Cuius iniquius de Descriptione nostra iudicium et nota 305 ad Olymp. 74, 4 et his ipsis Prolegomenis satis refutatum esse existimamus.

num, in quo proclivis error est. Sic confudit Scalig. Olymp. LXXIII, not. 289 *Κροτωνιάτης* cum Θεσσαλός, LXXXIV, 4 not. 455 *Μιλήσιον* cum Σάμιον, XC VIII, 4 not. 693 *Μακεδόνων* cum *Λακεδαιμονίων*, CLV, 4. not. 1213 *Εὐμένης Ἀττάλου* cum *Ἀτταλος Εὐμένους*. Eodem errore — licet enim similia similibus adiungere — his πάλην editum est pro πυγμήν, LXXVI, not. 333 iterumque LXXVII, not. 348. Neque solum mixta et confusa inter se, sed etiam corrupta et depravata produntur multa ex eisdem virorum et gentium nominibus. Quo in genere larga nobis obligit copia emendandi, *Ναρκονσάρον* in *Ναβονασάρον*, Ὁρσίππος in Ὁρσίππος, *ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ* in *ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ*, *Υπερηνάις* (sic!) in *Υπερηνάις*, *Σαλνάττον* in *Σαδνάττον*, *Ἄχειλλίτιδος* in *Ἄχιλλείτιδος*, *Ἐπιτελίδης*³¹³⁾ in *Ἐπιτελίδας*, *Πρωτείδου* in *Πρωταγόρον*, *Γέλωρος* in *Γέλωρ*, *Εὐάίτης* in *Εὐέτης*, *Μέλιος* in *Μαιίος*, *Πλιστώρας* in *Πλειστώνας*, *ΕΙΛΑΙΝΕΤΟΣ* ἥτοι *ΞΩΝΑΙΝΕΤΟΣ* in *ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ* ἥτοι *ΕΞΑΙΝΕΤΟΣ*, *Καρτέρον* in *Κρατέρον*, *ΛΙΟΦΑΝΙΟΣ* in *ΛΙΟΦΑΝΤΟΣ*, *ΑΗΥΡΙΩΝ* in *ΠΥΡΓΙΩΝ*, *Ἄρταξέριν* in *Ἄρταξέρην*, *ΑΙΣΚΙΝΗΣΟΣ* in *ΔΥΣΚΙΝΗΤΟΣ*, Θεοδέκτης in *Πολυδέκτης*³¹⁴⁾, *ΕΛΙΗΝΟΥΣ* in *ΕΛΙΠΙΝΗΣ*, *ΘΗΜΙΣΤΟΚΛΗΣ* in *ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ*, *Παρμέρων* in *Παρμενίων*, *ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ* δο *Φαλερεὺς* in *ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ* δο *Φαληρεὺς*, *Σάδης* in *Ζάθης*, *Κιττεὺς* in *Κιτιεὺς*, *Ἄρβάζης* in *Ἄρσάζης*, *Ζάρυνθον* in *Ζάρανθαν*, *Τροῖζης* in *Τρωιζῆς*, *Αλσιάρων* in *Αλσιάλων*, *τριάροις* in *Τριάροις*, *Θαρσεὺς* in *Ταρσεὺς*, *Ποιεύλους* in *Πουτεύλους*³¹⁵⁾: uberrimum hercule spicilegium lectionum depravatarum, quao ad unam omnes codicum auctoritate carent. Atque earum longe plurimas, invito auctore, manifestum est in textum irrepsisse errore hypothetac: non nullas tamen (veluti *Παρμέρων* et *Σάδης*) dubites an Scaligerum de conjectura e genere earum, quas supra castigavimus, edidisse dicas. Nam e codicibus nondum editis quaedam proscisse virum doctum, post Gramerianam Anecdotorum editionem aegro mibi persuadeo.

Sed satis *de orthographicis*. In rebus grammaticis porro desideres nostraꝝ aetatis ἀξιόβιαιꝝ. Sic ν ἐφελκυστικὸν innumeris locis abundantiter additum³¹⁶⁾, accentus ubique sere in elisione³¹⁷⁾ et inclinatione³¹⁸⁾, saepenumero etiam alias in verbis³¹⁹⁾ et nominibus, praecepue propriis³²⁰⁾, inscite notali. Iota subscriptum haud raro aut positum falso aut omissum. Debet adversante formandi ratione in Γελῶτι Olymp. LXXIX, 4,

313) Sic in uno saltem Thesauri exemplo scriptum deprehendimus, alio rectam formam offerente. Animadvertisendum est enim, — sciens hoc affirmo — ipsa inter se discrepare eiusdem editionis Iliae exemplaria. Vid. infra ad Olymp. 71. not. 270.

314) Mendum, ut saepe eiusmodi, tacite sustulimus.

315) Olymp. 8, 2. 15. 17, 1. 23. 27, 1. 43, 2. 50. 65, 1. 73. 73, 3. 87, 1. 91, 2. 94, 4. 95, 1. 96, 2. 98, 1. 2. 102, 3. 103, 1. 106, 1. 108, 2. 117. 117, 4. 118, 3. 130, 1. 132, 1. 140, 1. 164, 1. 172, 4. 177, 4. 216. 218, 3.

316) Sine mora delevimus, ubiqueunque παρέβλητον.

317) Ἀποκοπῆς leges penitus ignotas suis editori, haec exempla documento sunt: πάρ' (Olymp. 75, 1), μήτ' (101, 1. 107, 4), κατ' (84, 4. 98, 4. 109, 2), κατ' (94, 2), μήδ' (90).

318) Idem valet de enclisi. En accentuum monstra in hoc genere oblata: Ἰππόστριτος φῆσι (Olymp. 69, 1), Καλλίν τις (93, 4), μετέντε σρίσιν (108, 1), τελενήσαι φασίν (114, 1), Αριστόνικος τις (162, 1), μήτε τιν (219, 1), χρήματα τε (227, 3). Adde οὖτις λοιποι οὖτις (109, 2). In quibus encliticis rationem susque deque habitat esse appetat: quippe quam editor nunc ne cognosse quidem, nunc cognosse quidem, sed perperam cognosse deprehendatur.

319) ἀποθάνοντος pro ἀποθανόντος (Olymp. 39, 1), εἰργάσθαι pro εἰργάσθαι (72), al.

320) Legebantur olim Αστυχον et Αστυχον pro Αστυχόν et Αστυχον Olymp. 17, 1. (quamquam alio loco, 129, 1, recte Αστυχοῦ); Ἰττεράρου pro Ἰττέραρου 26, 1. 117, 2; Θάλης pro Θαλῆς 35, 1; Καραρία pro Καραρία 45, 1. 57, 1. 79, 4. 82, 1. 85, 1; Οὐάρης pro Ούαρης, quorum tamen etiam illud in codicibus invenitur, 47, 4. not. 154; Ἰθικός pro Ἰθικός 54, 1. not. 182; Θέτταλος pro Θετταλός 69. not. 250; Θρασίδιος pro Θρασυδίος 75, 3. 80, 3; Πολύδαμης pro Πολυδάμης 93; Μανωλῆ pro Μανωλῷ 103, 1 (sed recte Μανωλός 100, 2. 106, 4); ἐσχατόγηρως pro ἐσχατογήρως 103, 3. Nonnulla praeterea in Descriptione insunt huius generis menda, quae suo loco neglecta hac occasione corrigimus. Sic

in *Iελώνων* LXXXII, 1, in *Κέρως*³²¹) LXXIII, 3 et saepius. Abundabat contra in *Mαρτινῖς* XC, 1, in ὀπίσης CVIII, 1, in *Ἀθήνησι*, similibus. Pleraque ex his leviora et maximam partem talia esse intelligitur, de quibus uti Scaligeri actate nondum constituerit iudicium, ita rectius statui hodie demum coeptum sit post PHIL. BUTTMANNUM. Etiam formas aliquot casuum, genilivi maxime et accusativi, item temporum historicorum, quae vocantur, angimento perperam aut adiecto aut abiecto falsas, repreäsentat libellus. Notavi ex his Olymp. LVI, 1 *Αἰωνοπένεως* pro *Αἰωνοποῖς*, LXXIV *Ἀστυχλέως* pro *Ἀστυχλέους*, LXXV, 3 *Πειραιά* pro *Πειραιᾶ*, LXXVI, 1 *Κατάρα* pro *Κατάρη*, CXIV, 4 *Ἀγημέα* inepto Dorismo pro *Ἄγιοις*, CII, 2 συνοικίσθη pro συνοικίσθη, CV, 1 ὄρόματε pro ὄρόμασε, CLXXX, 4 ἐξωσθεῖς pro ἐξωσθῆται. Bona etiam harum macularum pars non SCALIGERO, sed aut Mori imputanda est aut typographo. Mori enim, ut diximus, et digerendi operis et corrigendi partes erant: qua provincia quam negligenter functus sit, statim apparebit. Nam profecto huius hominis ἀρχοί τε tribuendū est, quod eaēdem res non raro bis narratū et assignatae reperiuntur, cum alterutro tantum loco recte collocari posse videantur et o mente SCALIGERI collocandae essent. Sic sub eadem Olympiade bis traditur, primum succinctius, post explicatus, *de Abderis* (XV et XV, 1. nott. 101 et 103), *de Tyrtaeo* (XXV, 1. nott. 116 et 117, quorum priori loco quod Σχαῖος legitur pro *Tyrtaῖος*, aut typographi culpa factum est, aut rursus Mori, manus Scaligeriana ductus non recte legentis)³²²), *de Charone Lampsaceno* (LXXV, 1, nott. 309 et 315), et de hoc quidem adeo iisdem ultrabiqno verbis. Alia sano talium repetitionum exemplia ad SCALIGERUM transferenda esse evincit prior Thesauri editio. Huic igitur tribuo, quod *de Messeniorum in Peloponnesum reditu* eadem fama duobus traditur locjs in eiusdem anni area Olymp. CII, 3. nott. 751 et 756, itemque quod bis, sed sub diversis Olympiadibus, res narratur *de Thaso Teiorum colonia* (XIV, 1. not. 37. XV, 1. not. 44.) et *de Himerae urbis eversione* (XCI, 2. not. 572. XCII, 4. not. 594.), de illo oppido eisdem, de hoc variatis paullulum verbis. Inprimis antem SCALIGERI liberalitas repelita victoriārū mentione gloriae consuluit hieronicarum praecepsque Pythionicarū, quorum unus adeo ter diversis locis in unius et eiusdem palmae memoriam enumeratur. Inter Olympiorū victores hanc sortem experti sunt *Lampis* Olymp. XV, not. 41 et XVIII. not. 55, *Eurybatus* ibidem, *Eragoras* XCI. not. 561 et XCIII. not. 597, *Xeaodamus* CXI. not. 920 et CCXI. not. 1518, inter Pythionicas *Arcesilaus* LXXVIII, 3. not. 374 et LXXXVIII, 3. not. 518 et *Megacles*. Atque hic profecto Megacles, cum semel tantum vicerit quadrigis, ter tamen per Olympiadum latercula refertur victor cūrulis, Olymp. LXXV, 3. LXXXVIII, CXXIX, 3. Cuius hariolationis culpa sane non tota in SCALIGERU videtur conferenda, sed distrihuenda quodammodo inter auctorem et editorem libelli. Quamvis enim primam et alteram rei mentionem ex ipsius SCALIGERI conjectura profluxisse verisimile sit: tertiam tamen Mori imprudentiae tribuendam esse vix dubites. Vid. not. 321. coll. 503 et 1108. Uno denique et altero loco *Descriptio lacunam* indicat in talibus rebus, quae in veterum libris leguntur integrae. Sic Olymp. LXXVIII, 4, *ΑΥΣΤΟΕΩΣ* in ipsa fronte anni omissus est, CVIII, 1 in *Archonlis*, gemina denominatione post *οἱ δὲ* excidit *ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ*, CXIII, 2 in Menandri vitae annis desideratur δ littera. Hosce defectus orlos puto e litteris SCALIGERI male scriptis,

Olymp. 15 et in nota 40 δολιχός κτλ. legitur pro δόλιχος κτλ., 79, 2 Ἰραρών pro Ἰράρων (Thuc. I, 104) vel Ἰραρώ (Diod. XI, 71), quamquam eliam Ἰραρώς defendas Libanii (Tom. I. p. 420 C) sustragio.

321) Vid. BUTTM. gr. gr. ampl. II. p. 329.

322) Addas his exemplis *Acanthi* victoriām duplīciter digestam et ipsam sub Olymp. XV iterumque XVI, 1. Sed in hoc aliae turbae accedunt, de quibus suo loco exposuimus, not. 40.

quas recte se legere posse desperaret MORUS. Reliqui textus naevi manifesto impunitandi sunt inertiae typographi³²³⁾), cuius errores corrigendi vel in primis erat MORI. Verum hic officium tantum non deseruisse videtur. In universum igitur si de hac externa operis facie iudicium serendum est, negri sane non potest eam multis modis mancam esse et imperfectam; allamen cum, quibus deformatur vitiis, ea pleraque non tam in SCALIGERUM, quam in MORUM transferenda esse videantur, de huius quidem hominis nec diligentia nec eruditione magnifice sentiri, sed de SCALIGERI laudibus nihil detrahi patientur opusculum nostrum, quippo ita ab auctore scriptum et elaboratum, ut, paucis exceptis, quae in tanto opere, in tam misera editionum conditione, facile condonaveris, acquis desideriis haud mediocriter satisfecerit.

Ad res ipsas venio, in quibus et diligendis et digerendis quid Scalig. praestitisse videntur, deinceps dicendum est. Hic quoque primum nonnulla generatim observemus, accuratiora de singulis postmodo tradituri. Amplexus autem SCALIGER est non solum *civilia* et *bellica*, sed idem *litteras* et *artes* respexit earumque progressus annotavit. Atque ex abundanti rerum copia delectum ubique sere cum iudicio instituit nec in ullo genere res magni momenti omisit. Unam quidem et alteram fugisse diligentiam eius, in tanta rerum recensendarum mole non admireris. Minoris facias quod *Anci Marci* auspiciu neglexit: nam per totam priorem libri partem ratio praevaleret rerum Graecarum. Sed in his ipsis *Clisthenis* et *Areopagi* per *Ephialtem imminuti* memoriam aegrius desideres. Quod vero *Cyaxarae* mortem e fide Diodori II, 32, certis anni Olympici temporibus definitis, non annotavit, laudem potius, quam reprehendam, ob apertam nimirum scriptoris illius hallucinationem. Vid. WESSELINGIUS ad Diod. I. I. In litterarum historia, uti par erat, Graeciam et in Graecia rursus Athenas, universae prope eruditionis parentes, imprimis spectans, poetas et musicos ludosque, quibus illi certabant, historiarum scriptores, philosophos, oratores plene et accurate digessit. Quae operis pars, nullo sere non distincta paullo nobiliori nomine, insignem diligentia et *azq̄ibēicas* laudem meretur. Romanorum, uti res gestas, ita scriptores paucos attigit, quorum nec ubivis delectum landes. Attulit quidem e poëtis eos, qui eximia laude floruerunt, *Virgilium* et *Horatium*: quibus sub finem libri addidit etiam sequioris aetatis poëtam, utul ludorum Capitolinorum palma nobilem, satis tamen obscurum, *L. Valerium Pudentem*: multo clariiores tacuit, *Catullum*, *Tibullum*, *Propertium*, tantopere celebratos. Velustiores epicos, tragicos omnes et comicos prorsus neglexit, non meminit *Ennii*, non *Pacurii* aut *Attii*, non *Plauti*, non *Terentii*. E prosae orationis scriptoribus unum uniuseniusque tanquam generis exemplar proposuit, ex historicis *Sallustium*, e philosophis *Senecam*, ex oratoribus *Ciceronem*. Commemoravit quidem etiam *Caesarem*, sed dictatorem spectans, non historicum. Porro *Livii*, principis historiae Romanae, memoriam frustra quaeras: cum tamen non desit alterum Palavironum, imo orbis terrarum decus, *P. Thraseas Paetus* (Olymp. CCXI, 2), quamquam is virtute magis, quam doctrina inclinavit. Hinc intelligitur, auctorem nostrum litterarum Romanarum historiam generatim perstringere potius, quam singillatim persecui voluisse: quamquam in hac parte historiae vel studio ubertalis obstabat inopia fontium chronologorum eiusmodi, qui vitas scriptorum certis annis et Olympiadum quidem annis, quarum Scaliger maxime curiosus fuit, descriptas traderent. In omni enim rerum delectu — id quod et supra p. XII. animadvertisimus et in censura libri imprimis tenendum esse ducimus — summam legem sectatus est temporum rationem, certis praesertim momentis

323) Huc refero Olymp. 69, 3 β' pro χρ', 82, 1 ἀραχτίσται pro ἀραχτίσται, 84, 3 ἀπιδείχθεισαι pro ἀπιδείχθησαι, 98 ξενίας pro ξενίας, 102, 4 ὥμινς pro ὥμινς, 110, 3 γενιών pro γενιών, 118, 1 έτη pro έτη, 170, 1 αὐτορργήσις pro αὐτορργήσις, 227, 3 ὠρομασμένων pro ὠρομασμένων, alia.

definitam anni Olympici, cui quidquid in veterum libris ascriptum repperit, licet levissimum esset et vix ullius pretii, dignum tamen censuit, quod in tabulas referret. Profecto enim — ut hoc statim ab initio delibem, more quodam usus Socratice per ludos et iocos ad seria transeundi — non solum, qui illustrissimi reges, tyranni, imperatores exilient, quando celesterrimae pugnae acciderint, quibus annis nobilissimae urbes conditae sint, et quidquid praeterea propter gravitatem suam mentione dignum est, in hoc Recensu annotatur: verum etiam, quando terra contremuerit, quando cometae aut duo soles in coelo arserint, quando fulgur in Neronis mensam ceciderit, quando maria et amnes extra ripas disfluxerint, quando Aetna aut Vesuvius ignes vomiterit, quando nova apud Theram exorta insula sit; porro quando delphin Arionem ad Taenorum attulerit, quando Phoenix in Aegypto visus sit, quando mulieres simiam, androgynos iliosque parlus portentosos ediderint, quando seryus militis Romani in Germania stipendia merentis parturierit³²⁴⁾, praeterea alias id genus narratiunculas³²⁵⁾ sedulo relatim et assignatum legimus. Quorum posteriora manifesto ad genus commentorum et fabellarum pertinent, priora eti possint e rerum naturalium studio orta videri, multo tamen simplicius et verius acque ac reliqua ob certam temporum notationem, qua insignia ad nos pervenerunt, locum in Olympiadum libro nacta esse existimantur. Quum enim SCALIGER pleraque ipsis annis Olympicis, caetera aut Archontum Atheniensium aut Consulum Romanorum aut utrorumque simul nominibus accurate definita reperiatur: scilicet ne quidquam eorum, quorum constaret chronologia, in chronologico deesset opusculo, nullo discrimine recepit omnia, quid magni momenti esset, quid parvi, non nimis scrupulose rimatus. Praeterea ne sperneret nugas istas et ludicra aut nihil aestimaret, genitis admonebat superstitionis veterum scriptorum, quorum vestigia quia fideliter SCALIGER sequi voluerit non dubito. Qui quantopere amarint insignia hominum facta indicis divinitus missis portenta demonstrare, ex historicis ostendunt *T. Livius* et *Dio Cassius*, curiosissimi talium prodigiiorum capitatores³²⁶⁾, item ulroque multo antiquior *Timaeus*, caeterum auctor eruditus et accuratiore temporum indagatione de historia egregie meritus, qui tamen et ipse degeneri isti et inuliebri superstitioni indulgens anilim fabularum ineptias in medium proferre minime designatus est. Vid. MUELL. FIG. vol. I. pag. LIV. Sed ne chronographos quidem, ieunius, opinor, scriptorum genns, eiusmodi res indignas censuisse, quas Faustis inscriberent, cum alii docent, tum illustri exemplo et *Phlego Trallianus* et *Marmoris Parii auctor*, quorum alter, religiosus etiam alioquin rerum mirabilium interpres, ne in chronicis quidem aut infantem ex serva natum die aetatis undequinquagesimo aliquantibus respondentem³²⁷⁾ aut terrae motum Romae iniquum³²⁸⁾ silentio praelermittendum putavit, alter, licet nec in civilium aut hellicarum rerum descriptione, nec in poëtarum

324) Olymp. 77, 4. 88, 3. 177, 1. 199, 2. 223, 3. — 102, 1. 208, 2. 211, 1. 214, 3; 162, 3. — 209, 3. — 88, 3. 101, 4. 116, 1; 203, 3. — 81, 2. 161, 1; 214, 3. — 206, 2. — 29, 1. — 203, 3. — 207, 1; 206, 1. 208, 1; 181, 1. 210, 1. 211, 1. 4. 222, 4. — 208, 4.

325) Olymp. 81, 2. de Philononi et Calliae erga patres pietate, 137, 1 de primo Sp. Carvillii divertio, 181, 1 de infante post 48 dies fundi perito, 198, 4 et 202, 2 de mathematicis praesiliatoriisque et saltatoribus a Tiberio ex Italia pulsis, 201, 2 de collapso Fidenarum theatro. Quorum nonnulla eti mentione non indigna sunt, pleraque tamen in hococe gravissimarum rerum delectu vix narrata expectaveris.

326) Scilicet delectabantur antiqui homines, docti non minus, quam indocti, superstitione sua in eaque ostentanda mirorum quantum sibi placebam, ex quo rario et infrequentior esse coepit priscae religionis cultus. Huius saeculi perverse p̄i primum sere et medium stadium notant Livius et Dio, finem signat Iulius Olssequens, quem non taeduit singularem de prodigiis incubrationem conscribere catalogo similem, quo singula miracula, e Livio aliisque scriptoribus compilata, secundum temporis rationem Consuluum annis applicata enumerantur. Qui libellus licet satis sterilis atque frigidus sit, tamen certis quibusdam temporis istius desiderii satisfecisse putandus est.

327) Phleg. ap. Steph. s. v. *Tappuziv*, unde sua hausit Scaliger Olymp. 181, 1.

328) Id. ap. Phot. cod. 97, unde profecta sunt, quae Scalig. ad Olymp. 177, 1 annotav.

aut mnsicorum recensione satis accuratus et constans testis, tamen, quando Mars et Orestes Areopagi iudicium experti sint, quando Ceres in Atticam profecta fruges planaverit, quando Aetnaeus ignis fluxerit, quando lapis ad Aegos flumen delapsus sit, cometa in coelo fulserit³²⁹), religiose annotare non obliviscitur. Iam Marmoris quidem auctoritatem etsi egregiam superstitionis veterum chronographorum πραγματειας exemplum existimes, tamen hic non amplius persequor, quippe negalam aetati Scaligeriana. Tanto pluris mihi est Phlego, eius chronica, duobus locis exceptis, communem antiquorum monumentorum stragem experta³³⁰), eum vel in tanta fragmentorum paucitate notam aliquum mirifici illius rerum delectus contineant, tamque, ut iure proinde mihi coniicere videor, non easus alicuius, sed certi consilii, constantis rationis apertam significationem: tolerant, imo debebant SCALIGERO, libri sui vetustatis coloribus distinguendi studiosissimo, tanto diligenter respicieenda videri, quanto magis vel titulus operis Οἰνυπούδες sive Οἰνυπούδων ται γοριζῶν συναγωγῆ³³¹), nostro libello prorsus geminus, similem in simili scriptura ratione commendabat³³²). Atque hic profecto aptus locus est aperiendae sententiae do ro ea, e qua reliquum de libri nostri prelio iudicium maximam partem pendebit. Palet enim haud parum interesse in iudicando opusculo nostro, ut statim ab initio cognitum habeamus, quid polissimum Scaligerum ad huiusmodi scripturae genus amplectendum deduxerit, vel quid primam ei ansam dederit libelli concinnandi. Quae ipsa disquisitio ad nullam rem aplins annecli posse videtur, quam ad Phlegontis sive Οἰνυπούριζων ται γοριζῶν sive Οἰνυπούδων collectionem modo commemoratam. Etenim cum primi ad examinandam huius collectionis auctoritatem studia appuli, in eam mox incidi suspicionem³³³), quam nunc ad liquidum perdueere posse mihi videor, nimirum ut lucubrationem scriptam esse censem jaclurae cuiusdam reparandae gratia, quam primis ecclesiae saeculis fecerunt bonae litterae. Iacluram aulem dicimus eorum scriptorum, qui singulares de Olympionieis et Archontibus Atheniensium libros, Αραιραγῶν nomine inscriptos, consecrarent. Sed necesse est hanc rem, quao permultum ad illistrandam universam chronologiam antiquam conserre videtur, paullo attius repelamus.

Videlicet cum antiquissimi illi Graecorum historici (Λογογράφοι), ΗΕΚΑΤΑΕΟΣ ΜΙΛΕΙΟΣ³³⁴), ΠΗΡΕΚΥΔΕΣ ΑΘΗΝΙΕΝΣΙΣ sive ΛΕΡΙΟΣ³³⁵), ΑΧΙΣΙΑΟΣ ΛΑΓΙΒΟΣ³³⁶) tempora computare solerent secundum generaliones (γενεαλογίας): vulgari ista minime quo certa chronologia relictia viam ad inenundam accuratiorem temporum rationem primus in Graecia bellorum Persicorum aetate aperuerat CHARON LAMPASCEUS, qui PRYTANES sive Reges Lacedaemoniorum³³⁷) ad tempora rerum sub singulis regnis

329) Vid. Epoch. 3 et 23, 12, 52, 57, 71 coll. Воксн. С. I. Vol. II. p. 303.

330) Cf. supra p. IV. Quidquid praeter locos, ibi indicatos, nuperime fragmentorum concessit A. WESTERMANNUS ēr Πηγαδοχρύσους p. 208—212, maximam partem debetur Stephano, Phlegontis auctoritate in rebus geographicis haud infrequenter uso.

331) Ap. Suid. s. v. Φλέγων et ap. Phot. cod. 97.

332) Caeterum SCALIGER hoc ipso, cui Phlegontis exemplo induxit, miraculorum studio antiquam libri speciem haud mediocreiter, imo tantopere auxit, ut invitus multos eorum, quorum alias haud pinguis Minerva est, in errorem induxit: qui profecto haud contemnendus SCALIGERO triumphus est. Cf. supra pag. XXXVI seq.

333) Rem supra attigimus pag. XXXVI.

334) Cf. MUELL. E.M.G. vol. I. p. XV.

335) Id. p. XXXVI.

336) Id. p. XXXVII.

337) Suidas et Eudocia in Violario s. v. Νάρων. ἔγραψεν Πρυτάνεις ἡ ἀρχοντας τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων ἥστι δὲ γοριζό. Titulus operis videtur suisse: Πρυτάνεις τῶν Λακεδαιμονίων. In quibus verbum πρυτάνεις non dubium quin pro regibus Charon usurparerit, sive perosus nomen regis patriter ac tyranni, sive loquendi usum seculos minime illum infrequentem, de quo sic disserit G. WACH-

gestarum applicavit. Etsi enim constat, hanc e regum successionibus tempora recentendi rationem iam multo antiquioribus saeculis apud barbaras gentes et nationes fuisse usitatum³³⁸⁾: Charonis tamen laus est, cum ex Asia patria in Graeciam traduxisse et ad Graecas historias accommodasse. Nam quidem cum sponte pateat genealogiarum indicibus commodiorem esse haud paullo, plerosque deinceps historicos adoptasse consentaneum est. Et profecto sussecisse dicenda est eiusmodi chronologia historis iis, quae de singulis Graeciae civitatibus ἐθνογραφίζωσι, ut aint, tradehantur. Quarum historiarum fundum fuisse coniecerim eascas illas Regum Graecorum Successiones, quales, ut vetustatis ratione in enumerando utar, apud Sicyonios, Argivos, Athenienses, Corinthios non minus, quam apud Lacedaemonios extilisse videntur. Lacedaemoniorum quidem regum Successiones, Αἰδοῖχαι τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευσάτων, distincte memorantur a Plutarcho, ipso lumine vitae Lycurgi, eaeque, si quid video, non diversae a vetustissimis illis Recensionibus, ad quas ob eundem Lycurgum provocat biographus adv. Colot. cap. 17: γροτιζώτεροι οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν περὶ Ιουνόρον χρησίμον ἐν ταῖς παλαιοτάταις ἀναγραφαῖς ἔχοντες. Quippe huc non aliarum rerum fuerunt descriptiones, quam τῶν διαδοχῶν ἀναγραφά, quas cum CHARON³³⁹⁾ et HERODOTUS HALICARNASSENSIS³⁴⁰⁾ compilasse videntur, tum praecler alios ERATOSTHENES CYRENARUS et APOLLODORUS ATHENIENSIS chronicis libris suis inseruisse traduntur a Plutarcho Lyc. cap. 1: οἱ δὲ ταῖς διαδοχαῖς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευσάτων ἀραιεζόμενοι τὸν χρόνον, ὥστε τὸ Ερατοσθένης καὶ Ἀπολλύδωρος τοι. Cf. MUELL. FGH. p. 444. fr. 75. Interierunt quidem prisca illa Lacedaemoniorum παρατίγματα una cum primariis caeteris harum rerum fontibus: sed dubium non est, quin inde huius sint regum Graecorum canones, quos et Castor olim alio Africanus proposuerunt, et ab utroque mutuatus est Eusebius, at Eusebio Syncellus. Neque tamen soli regum indices chronologiae inservierunt usque, sed coacti sunt ad idem servilium etiam summi quidam civitatum magistratus, qui regum vel in temporum descriptione facti vicarii inveniuntur non tantum apud Athenienses, quorum in digerendis historiis abolito regno ad Archontes consugiendum necessario fuit, verum etiam apud Lacedaemonios, quorum res gestae, ipsa regum, reliquarum genium regnis multo diutius perdurantium, aetate, Ephorum nominibus notari coepitae sunt. Prorsus singulare in hoc genere institutum erat apud Argiros, quorum cum desissent reges, asciti quidem sunt Ἀρτίται³⁴¹⁾, sed horum nullus in chronologia usus fuit. Concessit potius Argis curia templo, ma-

MUTHIUS, not. 38. ne Suidae quidem oblitus, DAG. ed. I. a. 1826. Vol. I, 1. p. 195: 'Daher ist auch das Wort (Prytanis) mit Basilens innig verwandt und wird nicht selten statt dessen oder als bedeutsame Bezeichnung des Herrscherthums gebraucht.' Nam Prytanes itemque Archontes non minus, quam Reges, honorem ab ipso, ut cum Cicerone de Legg. II, 12. loquar, foco civitatis erant consecuti. Vid. Aristoteles Polit. VI, 8, 11. p. 1322b (Bekk.): ἀπὸ τῆς κοινῆς ταῖς ἱεροῖς ἔχονται τὴν ταῦτα χαλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τούτοις, οἱ δὲ βασιλῖτες, οἱ δὲ πρετάριτες. Hinc saepenumero nomen Regis cum Prytani aut Archonte commutatum. De qua commutatione vid. C. F. HERMANNUS APO. ed. III. p. 131, 10. Charonis πρετάριτες reges intelligit etiam MUELLERUS PH. p. xviii. Caetera vero apud Suidam: ἡ ἄρχοντας τοῖς pro interpretatione ipsius lexicographi satis inepto habenda esse existimo: id quod vel sola ostendit orationis conformatio, prolixae descriptioni operis, quam simplici inscriptioni similius.

338) Cf. regum index celeberrimus, quem comparatis regum annis cum aera Nabonassaria et Philippica astronomiae usibus accommodavimus Ptolemaeus, unde a Syncello aut κατὰ βασιλέων sive βασιλῶν, aut κατὰ ἀρχονταῖς sive μαθηματικοῖς vocatur: in quo praeter Graecorum (i. e. Macedonum) Reges et Romanorum Imperatores Reges Assyriorum et Medorum, itemque Persarum recensentur. Vid. de hoc quadripartito „canone“ Basileūn Ασσυρίων καὶ Μεδῶν, Περσῶν, Ἐλλήνων, Ρωμαίων Ideleri Enchirid. I. p. 109. seqq. coll. Halma in Commentaire de Théon d'Alexandrie sur les tables manuelles astronomiques de Ptolémée etc. Paris 1822. 4.

339) Cf. MUELL. PH. p. XVIII.

340) Vid. I, 65 ibique ΒΑΣΙΛΕΑ, itemque VI, 52 seqq.

341) Vid. Thuc. V, 47. coll. WACHSMUTHI I. I. I. p. 178. I. 2. p. 87.

gistratus sacerdotio, et Iunonis quidem sacerdotio, cuius antistitas, ‘*Hρεσίδας*³⁴²), e priscis, ni fallor, templi *Ἄραγγαῖς* petitas, primus, quod hodie cognoscas, in rei chronicae utilitatem convertit HELLANICUS LESBIUS, ὁ τὰς ἴσχεις — Dionysii verba sunt AA. RR. I, 72: — τὰς ἐν Αἴγαιι ταὶ ταὶ εἰάστην πολυθέρα συναγαγών. Qua quidem in collectione ita versatus est, non ut vulnrem secundum generntiones numerandi morem prorsus relinqueret, sed ut utramque interdum et hanc vetustiorem et illam recentiorem computundi rationem coniungeret³⁴³). Hellanici exemplum postea secuti sunt cum alii, quos statim afferam, tum HERACLIDES PONTRICUS, qui tamen generntiorum sacerdotum in rebus gestis recensendis usum, quem Hellanicus praeiverat, intra noctiores terminos cohibuit, siquidem Sicyonine cuiusdam *Ἄραγγαῖς* fundamento nixus, ἐν Συναγωγῇ τῶν ἐν Μοναχῇ solas poëtarum et musicorum aetates. Sacerdotum nominibus distinxit. Cf. Plut. De Mus. cap. 3. Consuluit autem idem Hellanicus certiori temporum descriptioni etiam alio quodam, quod de *Carneonicis* exaravit, opusculo: in quo quidem minime nudam victorum enumerationem proposuisse, sed tempora rerum, ad poetas et musicos eorumque inventa spectantissim, inde ab Olymp. XXVI, iudicii istius initio³⁴⁴), Carneonicarum nominibus insignisse videtur prorsus eodem modo, quo politicam, quam dicunt, Graecarum civitatum historiam ad Sacerdotum seriem recensuisse putandus est³⁴⁵). Eodem fere tempore aut paullo post — quis enim talia rimetur subtilius? — ad Carneonicas necessisse videntur caeterorum ludorum, qui sneri proprio nomine vocabantur, victores, *ἰερότατοι*, iisque pnullatim ideo primarii extiterunt temporum vindices.

Ex his duplicem apparet a Charone et Hellanico propositam fuisse chronologiae rationem, quarum alteram *politicum*, vel, secundum tritissimam dicendi consuetudinem, *profunam*, alteram *sacrum* appelles. Constitit deinceps utraque ratio et per satis longum temporis spatium altera iuxta alteram perduravit, quamvis templis et sociis civitatum variantibus. Mox tamen, cum caeterorum templorum laudem superaret templum Iovis Olympicum, et reliquarum civitatum prytnaea obscuraret ἀρχαιοτέροι Atticum: chronologia evagis per sacra et publica Graecarum urbium tabularia erroribus ad constantiam quendam pervenit certisque fixa sedibus est, ultra quidem Olympiae in nominibus *hieronicarum*, altera vero Athenis in *Eponymis* reipublicae. Occurrunt quidem etiam ex illa inde aetate nonnullae temporum notae aut in Ephoris Lacedaemoniorum, aut in Argivorum Heresidibus suspensae, verum hae rarissimae sunt, nec usquam solae apparent, sed ubivis cum altera potissimum, quoniam dixi, rationum coniunctae et comparatae. Quid? quod nec Olympionicarum aut Archontum chronologia constanter usi sunt, qui logographos exceperunt historiarum conditores. Certe THUCYDIDES Olympionicae eiusdem nomen semel dumtaxat adhibuit unicum temporis indicium lib. III, 8, et secundum Eponymorum Atticorum ordinem epochas tantummodo belli et pacis desinit, praecunte ipso historiae patro HERODOTO HALICARNASSENSI. Ab hoc *Xerxis transitus* lib. VIII, 51, ab illo lib. II, 2. V, 19. 25. epocha belli Peloponnesinci itemque pacis in annos inter Athenienses et Lacedaemonios factae nominibus notatur Archontum: quibus Thucydides constanter etiam addit Ephorus et uno loco (II, 2) praelerea Iunonis Argivae Sacerdotem. In singulis vero belli annis dispescendis Thucydides non minus, quam qui historias eius continuavit, XENOPHON — de hoc quod repugnare videatur, infra removebo — naturales potius anni vere, aestate, hie me divisi nolns sectentur. Praeterea Archontum chronologiam usitatam fuisse reperias in duabus polissimum rerum generibus, in *decretis* vel

342) Cf. Elym. Magn. s. v. ‘*Ηρεσίδες*.

343) Vid. FRAGM. 53. ap. MUELL. p. 52. coll. reliqq. inde a pag. 51.

344) Cf. not. 75 ad SCALIOERT Recensum.

345) Vid. MUELL. p. xxix coll. fr. 85. 122. 123. pagg. 57. 61.

*aliis id genus monumentis publicis Atticis³⁴⁶⁾ et in observationibus astronomicis aut in universum historiam naturalem spectantibus. E decretis Atticis eadem consuetudo transiit ad oratores, LYSIAM maxime, DEMOSTHENEM, AESCRINEM³⁴⁷⁾: quos sequori aetate imitante deprehendas AELIUM ARISTIDEM. Neque vero eum, qui vitas X oratorum composuit ementito Plutarchi nomine, eandem rationem adoptasse mireris. ARISTOTELIS denique in *Meteorologicis* eodem computo nisi vestigia fideliter expressit THEOPHRASTUS discipulus, PLINII utroque loco³⁴⁸⁾), ubi hic tempora ad Archontes revocat, auctor: quorum morem postea snum fecit etium astronomorum veterum longe accuratissimus CLAUDIUS PTOLEMAEUS. Praeterea que supersunt χρονολογίας ἀρχοτεύσης aut in Graecis scriptoribus oblata aut e Graecis in Latios derivata vestigia, ea ad certam aliquam normam referri non possunt³⁴⁹⁾). Quae ut servata sint beneficio fortunae, minimo tamen fortuita ipsa est huiuscemodi chronologiae fragmentorum paucitas. Imo huius paucitatis caussa est certissima, e communis scilicet repeienda interitu eorum omnium, qui operam et studia posuerunt in Olympionicarum et Archontum nominibus colligendis digerendisque. His igitur de scriptoribus, ad quos dudum tetendit disputatio mea, nunc ita dicam, ut simul conspectum chronologiae Gracce, quem inchoavi, ad finem perducam. Enumerabo autem primum *Olympionicarum*, deinde *Archontum Scriptores*, in calce denique adiungam eos, qui *Olympionicas cum Archontibus comparatos recensuerunt*. Quo in numero qui ultimus est, idem ultimum chronologiae progressum significat, ut qui temporum notationem ad tantum evexerit occurrionis gradum, in quo deinceps sine historiae dispendio liceret consistere.*

Et ex eorum quidem genere, quos primo loco posuimus, duos ut minus celebres obiter tango: alterum AGRIOPAM sive COPAM, hominem aliunde penitus ignotum, sed quem Olympionicas scripsisse e loco quadam Plinii³⁵⁰⁾ cognoscas, alterum MENAECHMUM, obscurae non minus memoriae auctorem, quem hac ipsa scripturae ratione superatum ab Aristotele scribit incertus auctor vitae philosophi³⁵¹⁾). Transeo ad reliquos multo istis clariores, quorum aetate primus est:

346) Ex his fontibus vel ex rivulis inde deductis pendent omnes didascaliae poematum choricorum, item qui data copia aut decreta afferunt Atheniensium, veluti CICERO Epist. ad Att. V, II, 6. (Cors. FF. AA. IV. p. 124), Iosephus AA. II. XIV, 8. (Cors. I. p. 279. seq. IV. p. 114. seq.), LUCIANUS in Iudicio Vocalium §. I. (ap. Cors. II. p. 104. seq.) et in Hermet. §. 76. (Cors. III. p. 278), SCHOLIASTA ARISTOPH. Acharn., v. 67, al., aut Panathenaeorum solempnia laudant, veluti PHILOSTRATUS vitt. Soph. II. II. 1. §. 5. (Cors. II. p. 114. seqq. IV. p. 172) et MARCELLINUS vit. Thuc. §. 3; porro lexica STEPHANI BYZANTINI s. v. Αγρίπη (Cors. II. p. 119), ΠΑΡΟΚΡΑΤΩΝIS s. v. διαφύσαις et Ηγονέλαια, PHOTII s. v. Ηροπέλαια, SUIDAE s. ead. v.

347) Morem auctoris sui etiam SCHOLIASTA AESCHINEUS p. 756. Reisk. amplexus est. Cf. Olymp. 85, 4.

348) Nat. Hist. III, 9. p. 225. XXXIII, 37. p. 204. ed. Bipont.

349) Cadit hoc in Suidae testimonium de libro Philochori eo, qui est de Archontibus, s. v. Φιλόχορος. E Latinis scriptoribus Cicero de Fato cap. 9 Epicuri mortem PYTHARATI Archontis nomine delimit, usus sine dubio Apollodori Chronicis. Neque vero biographi oblitus sunt annotare, si quis eorum, quorum vitas describerent, summum Atheniensium magistratum gessisse dicendus erat. Cf. Plutarchus de ARISTIDE Archonte in vita Aristid. cap. 5 et de seinet ipso in Quaest. Symp. II, 10 coll. VI, 8, Philostratus de APOLLONIO in vitt. Sophist. II. n. 20. coll. Cors. II. p. 115. Caesarum Romanorum tres Eponymorum munere funeti perhibentur: DOMITIANUS (Philostr. vit. Apollon. VIII, 16. coll. Cors. IV. p. 162), HADRIANUS (cf. Spartan. in Hadriano c. 18 et Dio LXIX, 16). Caeteros locos vid. ap. Cors. II, 105 seqq., qui Hadriani nonen bis Eponymorum Atheniensium fastis inscribendum censet, et Caesaris et Augusti, Olymp. 222, 4 et 227), GALLIENUS (Trebell. in Gallieno p. 261. ed. Basil. a. 1546).

350) Nat. Hist. VIII, 34. p. 89. seq. Bip.: „Iaque AGRIOPAS (COPAS e nonnullis codd.), qui Olympionicas scripsit, narrat.“ Idem in indice scriptorum, quibus in concinnando Naturalis Historiae libro VIII usus sit Plinius, appellatur AGRIPPA lib. I. p. 27. Ibi tamen AGRIOPAE nomen excudendum curavit novissimus editor IULIUS STILLIG. Vol. I. p. 28. Et recte quidem, ut videtur.

351) ap. AEG. MENAGIUM ad Diog. V, 35. Tom. III. p. 610. ed. H. G. HUERNER in catalogo librorum ali Aristotele scriptorum afferit Ολυμπιονίκες βιβλίος (leg. βιβλίων) ἡ, ἣν υἱοῦ Μέναχμον τρίχησεν. Qui Menaechmus vide an fortasse idem sit cum Sicyonio illo, quem Suidas s. v. Μάνεχμος (Μέναχμος) sub Alexandri successoribus res Alexandri scripsisse refert, cuiusque DE REBUS SICYONIORUM apud Athen.

HIPPias SOPHISTA ELIDENSIS. Plutarchus Num. 1: τοὺς μὲν οὖν χρόνους ἔξαριθμοι ἔστι καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ἀραιότερους, ὡς ΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ ὅψε φασιν ΗΗΗΙΑΝ ἐκδοῦνται ΤΟΝ ΗΛΕΙΟΝ, ἀπ' οὐδενὸς δρμώνερος ἀραιζαίου πρὸς πιστήν. E quibus appareat, scripsisse Hippiam ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ, nec tamen eum in temporum notalione satis firmo usum esse fundamento: quae fortasse causa est, quod is liber ne ad Plutarchi quidem tempora perduravit. FABRICIUS³⁵²⁾ quidem laudat etiam Scholiastam ad Theocriti Idyll. IV, 6, apud quem tamen Hippiae mentionem frusta quaeri iam animadvertisit IAC. GEELIUS Hist. Soph. p. 191. Dixit de Hippiae *Olympionicis* etiam A. GRAEFENHANUS in Hist. Philol. I, 307. 309: id quod anno, ne quid novi ab eo allatum esse existimes.

Palmam autem hoc scribendi genere tulisse videtur ARISTOTELES STAGIRITA. Huius certe *Olympionicae* a veteribus in primis laudantur. Diogenes Laerius V, 6 inter Aristotelis opera recenset Ὁλυμπιονικῶν α', *Olympionicarum librum singularem*, itemque ignotus biographus philosophi attribuit Ὁλυμπιονικας βιβλίον α'³⁵³⁾. Eandem sine dubio Aristotelis scriptio Diogenes respexit etiam VIII, 51. Nec aliunde profecta arbitror, quae philosophi fide et Plutarchus narrat Lycurg. 1 et Scholiasta Theocriti Idyll. IV, 6 iterumque 7. Cf. MEIER in Encycl. Hal. III, 3. p. 166 b, quem sequitur KRAUSUS Olymp. Prael. pag. VIII. Caeterum Aristotleles non solum *Olympionicas*, sed etiam *Pythionicas* descripsérat, uti cognoscere licet ex eodem Diogene V, 26 [Πυθιονικῶν ἔλεγχος α'] et Plutarcho Solon. 11 (Αριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ). Adde Scholiastam Pindari ad Isthm. II. p. 524. Olymp. II. p. 73 et Hesychium s. v. Βούθος vel potius Βοῦθος. Vid. BOECKMUS Explicalt. ad Pind. Olymp. II, 50—62. p. 127. XII. p. 207. Pyth. VI. p. 296. sq.

Proximus est PHILOCHORUS ATHENIENSIS. Celeberrimum hunc Atticis scriptorem etiam *Olympiades duobus libris*, Ὁλυμπιάδας ἐν βιβλίοις β', recensuisse Suidas testis est s. v. Φιλόχορος. Quem librum I. IONSIUS, licet alioquin minime cautus harum rerum iudex³⁵⁴⁾, recte tamen in iis posuisse videtur, qui conspectum Olympiadum et Olympionicarum exhibuerunt, nosq. lib. IV. p. 266. ed. I. C. DORN. lenae a. 1716. Neque Olympiades istas inepte statuas Philochorum post opera de rebus Atticis perscripta, in quibus annos secundum Archontum seriem computavit, in lucem edidisse, posteaquam Olympiadum in notandis temporibus commodiorem usum esse intellexisset. Vid. C. MUELL. PHG. p. LXXXIX.

Sequitur ERATOSTHENES CYRENAEUS. Diogenes VIII, 51: Ἐρατοσθένης ἐν ταῖς Ὁλυμπιονίαις, BERNHARD. Eratosthenic. p. 245. Ex eodem opere hausit VIII, 47, quamquam ibi omissio titulo simpliciter ad Eratostenem provocat. Primum eius librum laudat Athenaeus IV. p. 154 A: Ἐρατοσθένης δ' ἐν πρώτῳ Ὁλυμπιονίᾳ. Praeterea apud Harpocrationem sub v. Εὔηρος de Evenis Pariis rem narrasse traditur Eratosthenes ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, quod opus cum OLYMPIONICIS idem suisse existimio. Post ad eandem sententiam inclinare vidi VOSSIUM DHG. 1. p. 110.

VI. p. 271 D. DE ARTIFICIBUS apud eundem II. p. 65 A. XIV. p. 635 B. 637 F. 638 A. DE CAELATURA apud Pliniū Nat. Hist. XXXIV, 19. p. 243 occurunt commentarii. E Σικυονιακῆς petitus videtur non solum, quod Menaechmo auctore Plinius tradit' alio quodam loco IV, 21. p. 280, sed etiam quod Pindari Scholiasta narrat ad Nem. IX. Contra ex opere περὶ τιμῆτῶν sine dubio profluxit, quod idem interpres Pindarieus e Menaechmo annotat ad Nem. II iterum suppresso operis titulo. Cf. THIERSCHIUS in libro, cui inscriptum est: „Epochen der bildenden Kunst“ p. 61 et A. GRAEFENHANUS HRC. II. p. 210. De aliis Menaechmis vid. Vossius DHG. I. p. 65.

352) Bibl. Gr. I. p. 818. Sine dubio V. D. Hippiam confudit cum Aristotle, qui loco isti Theocriteo adhibetur a Scholiasta. De Aristotle vide quae diximus supra.

353) Verba anonymi plenus attulimus supra nol. 351.

354) Cf. locos nol. 355 sub finem allatos.

Agmen denique claudit IULIUS AFRICANUS. Horum omnium *de Olympionicis commentarii* (*Oλυμπιονίκαι*), a veteribus illi magnopere celebrati, neque ac PULEGENTIS intercederunt omnes, praecler unum stadianiarum catalogum, quem ex Eliacis tabulis haustum³⁵⁵⁾ in chronicon suum transcripsert AFRICANUS. Ex bac autem Africani recensione conjectura fieri potest de universa ratione horum scriptorum, quos non contentos nudis Olympionicarum nominibus simul cum polissimus res e civitatum historiis, tum regum et imperatorum successiones secalos esse, indice isto vel obiter perlustrato, unusquisque intelliget.

Eandem temporum iniuriam experti sunt ii, qui *in Archontibus*³⁵⁶⁾ Atheniensium describendis elaborarunt. Quorum è numero ATTIDUM SCRIPTORES³⁵⁷⁾ praecler Philochororum reliquos excludo: quamquam horum quoque unum et alterum ad regum et Archontum Atheniensium annos librorum suorum divisionem accommodasse probabile est³⁵⁸⁾.

Sed Philochororum constat in definiendis temporibus primo quidem solos Atticos reges secalum esse, non usquam Olympiades: id quod praecler Athidis reliquias etiam evincent libri singularis, quem Suidas³⁵⁹⁾ teste conscripsit, titulus: Ηερὶ τῷν Ἀθήνησιν ἀρχάτων ἀπὸ Σωρατίδον μέχρι Απολλοδόρου³⁶⁰⁾. Quamquam post huius eum rationis poenituisse censeas secundum ea, quae supra de Philochoro Olympiadum scriptore animadvertis.

Prae caeteris autem hoc loco afferendus est aequalis Philochori DEMETRIUS PHALEREUS, cuius ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ landat Diogenes in vita Thaleitis I, 22: οὐ πώτος σοφὸς ὠρούσθη ἀρχότος Ἀθήνησιν Ιαμασίου, οὐδὲ οἱ οὐρανοὶ ἐξίθησαν, ὡς φησι Αημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῷν Ἀρ-

355) Africani stadianicas primus publici iuris fecit SCALIGER, apographum eius indicis e bibliotheca Regia Parisiensi nactus ISAACI CASAUBONI beneficio, suaque Eusebii editioni de conjectura quidem, sed quam egregie comprobavit Interpretatio Armeniaca, suo loco inseruit. Nostra aetate euolem catalogum denuo Graece excedendum curavit Anecdotorum Parisiensium editor CRAMERUS Vol. II, 142.seqq.: qui tam non alio codice usus videtur, atque quem CASAUBONUS olim in SCALIGERI usum compilaverat. Atque eundem dicere videatur Iossius DSUR. IV, p. 266, sic scribens: „Adespoti (sic) chronologiam veterem cum catalogo Olympiadum et Olympionicarum servat bibliotheca Regia Parisiis num. MCCXCVI.“ Videlicet „adespota“ iste Olympiadum et Olympionicarum liber certissime est Africani: id quod tantum ahest ut senserit Iossius, ut Africani stadianicas deploare videatur in desperditis. Sed omnino iste litterator I. 1. mira narrat de Olympiadum et Olympionicarum scriptoribus. Cf. PROLEG. et supra not. 306 et infra not. 380.

356) Ἀρχότος nomen a Latinis scriptoribus vario modo translatum est. CICERO quidem ipsi Graeco vocabulo civitatem concessit, De Fato cap. 9: — „Archonte Pytharatu;“ Quoniam in ea ratione sibi non constitit, quandoquidem alio quodam loco pro Archon scripsit Praetor, Epist. ad Attic. V, 11. Graecum nomen, Latinis perscriptionis elementis, retinuit etiam SPARTIANUS in Hadriano cap. 18, p. 142, ed. Basil. a. 1546. Variat VELLELIUS, sed ita, ut, cum utrinque collderit et Archon et Magistratus, alterum autem ter, alterum semel adhucuerit, Graecum illud praeferre videatur, I. capp. 2 et 8. Contra Latina interpretatione Magistratus plerique usi sunt posteriores, veluti SENECA Epist. 18, PLINIUS Nat. Hist. III, 9, p. 225, ed. Bip. XXXIII, 37, p. 204, IUSTINUS II, 7. Index reddidi HIERONYMUS Chron. Euseb. n. 1240, sed ad Olymp. 6, 3. n. 1263 et ad 74, 4 Princeps: quam et ipsam versionem Ciceronis Epist. ad Famill. XVI, 3 auctoritate munire posses, si, qui ibi princeps appellatur, non ad pseudonymos polius, quam ad eponymos referendas esset. Cf. CORSINI FF. AA. I, p. 367 coll. ВОЕСКИ. De Archonit. Att. pseudolepp. in Actt. Acad. Boruss. a. 1827, p. 130. Denique TABELLINI Pollito Graecum ipsum servavit, addita interpretatione: „i.e. summus magistratus“ in Gallieno p. 261.

357) Atticarum historiarum, quae Graece Ἀτθόδες, scriptores hi sunt sex: CLITODEMUS, PHANODEMUS, DEMO, ANDROTIO, PHILOCHORUS. ISTEN: quorum de vitis et fragmentis post C. G. LENZIUM et C. G. SIEBELISIUM (Lips. aa. 1811, 1812, 8) diligenter et distincte egrarunt ambo MUELLERI, Carolus et Theodorus, FLIG. p. LXXI—XCI, p. 359—427. De Athidis Philochoreae quae vocatur οἰconomia praelerea egregia est disputatio ВОЕСКИ in Actt. Acad. Boruss. a. 1832, p. 1—30.

358) Hoc certe de ANDROTIONE docent fragmenta n. 37, p. 375 et 46, p. 376. Cf. MUELL. p. LXXXVI.

359) s. v. Φιλόχορος.

360) H. e. ab Olym. 101, 3 usque ad Olym. 115, 2. Vid. MUELL. p. LXXXIX.

χόντων Ἀραγραφῆ, iterumque in *Anaxagora* II, 7³⁶¹): ἥρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου, ἐτῶν εἴκοσιν ὅτε, ὡς φησι Αημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῷ ἀρχόντων ἀραγραφῇ, profecto ut mirum sit, Laertium recensionis huius oblitum esse in librorum Demetrii catalogo, quem contextit V, 80—81, quamquam in tanta scriptiorum enumerandarum copia, quam multiplex et secunda istius hominis doctrina protulisse perhibetur, hunc memoriae lapsum lubenter ignoscas. Meminit libri etiam Marcellinus, sed collato ad compendium titulo, in *Vita Thucydidis* §. 32. ed. Popp. Part. I. Vol. I. p. 327: ἀλλὰ δῆλον, ὅτι κάθιδος ἐδάθη τοῖς γείγονσιν, ὡς καὶ Φιλόζοφος λέγει καὶ Αημήτριος ἐν τοῖς ἀρχοντιν. Neque dubito, quin ex eodem hoc opere haustum sit et quod Demetrii Phalerci auctoritate scribit Plutarchus vit. Aristid. cap. 5: καίτοι φησὶν ὁ Φαληρεὺς Αημήτριος ἄρξαι τὸν ἄρδην (Αριστείδην) μιχρὸν ἔμπροσθεν τοῦ θαράτου μετὰ τὴν ἐν Πλαταιᾶς μάχην — de quo quidem Aristidis magistratu non eponymo illo, sed nescio quo alio vid. Boeckius Ind. lecit. Univ. Berol. a. 1827. Corp. Inscriptt. vol. II. p. 338 ad Marm. Par. ep. 49 — et quod ab eodem mutuatur Scholiasta Aristoph. Nubb. v. 37: ΙΗΜΗΤΡΙΟΣ δὲ ὁ Φαληρεὺς αὕτω φησί, καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων'. Cf. Harpocr. p. 78.

Fortasse etiam EUTHYMENES et ARCHEMACHUS simile in chronicis suis institutum erant seculi. Certe quod Homeri aetatem Acasti, Atheniensium regis, temporibus definisse traduntur³⁶²), facit, ut eos ad Archontum aetatem delapsos horum serie pariter alique ante regum catalogo ad temporum notationem usos fuisse coniiciamus.

Dispositionem autem horum librorum non sine magna veri similitudine cognosci posse putamus e CHRONICO PARIO, cuius auctorem cum velcres *Archontum Scriptores* tanquam primarios duces seculum esso constet, vel maxime idoneum esse iudicamus, undo de his ipsis ducibus conjectura retro fiat. Proinde *APXONTΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΣ* istas non simplices Archontum descriptiones, sed chronica fuisse arbitramur, per Archontum annos digesta, quam sententiam haud mediocriter confirmant etiam pauca illae Demetrii cacterorumque reliquiae, quas a Diogene aliisque servatas supra proposuimus. Simil historiae litterariae singularem in hoc genere librorum habitam fuisse rationem caedem ostendunt.

Archontes denique cum *Olympionicis* coniunxit, qui nec ipse ad nostram aetatem pervenit,

STESICLIDES ATHENIENSIS, auctor *APXONTΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗΣ*. Nomen auctoris pariter ac libri titulus innoluit nobis ex unica Diogenis

361) Ad hunc modum corrigenda erit animadversio POPONIS, popularis nostri eruditissimi, qui ad Marcellini l. l. Demetrum bis in vita Thaletis citatum a Larrio dicit, in errorem scilicet inductus a VOSSIUS. l. p. 74. Praeterea l. SCHWEIGERUS Ind. Athenaei Tom. IX. p. 87. ed. Argentor. ex Archontum Recensione deponit enim, quod Demetruis de duabus Socratis uxoribus, tacito operis titulo, narrasse traditur ab Athenaeo XIII. p. 556 a. Seil quidni ista quidem fama potius in libro peculiari, quem Demetruis, teste Laertio V, 81, *DE SOCRATE* (Σωκράτης α') exaravit, sive in DEFENSIONE SOCRATIS (ἐν τῷ Σωκράτος Απολογίᾳ), quo titulo idem, ni fallor, opusculum aceriatius ab eo alibi (IX, 15 et 52) allegatur, locum suum habuerit? Ad eundem commentarium, neque vero ad nostrum catalogum referendum videtur etiam DEMETRIUS de Socratis morte testimoniun, quod extat apud Diog. II, 44 extr. Cf. THEOD. HERWIGIT Comment. de Scriptt. Demetrii Phalerensis in Prolus. Gymnas. Rinteln. a. 1850. p. 13: qui libellus, dum haec typis describuntur, in manus incidit.

362) ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 141 Sylb. 389 init. Potter. Vol. II. p. 80, 32 seqq. R. KLOTZ: Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς χρονικοῖς φησι, συντριβάντι (τὸν Ὄμηρον) Ησιόδῳ ἐπὶ Ακαστον ἐν Χίῳ γενέθαι ποτὶ τῷ διασποροῦ ἦν οἰστερον τῆς Τίλιον ἀλώσας. ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ ἀρχέμαρχος ἐν Εἰρηνίκῶν τρίτῳ. Quorum Euthymenes quidem aliunde penitus ignotus uno a Clemente memoratur, de Archemacho autem cf. VOSSIUS DNG. III. p. 329 seq., CLINTONUS in primo Fastorum volumine aliud agens nil assert praeter nomina ipsa.

Laerlii mentione, quae occurrit in vita Xenophontis II, 56: *κατέστρεψε δέ, παθά φησι ΣΤΗΣΙΚΛΕΙΑΗΣ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ, ἔτι πρότι τῆς πέμπτης καὶ ἵκαστης Ὁλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου* (dicit *Callimedem Olymp.* CV, 1 Eponymum. Vid. not. ad SCAL. RECENS. n. 798), ἐφ' οὐ καὶ φίλαπος ὁ Ἀμύντιον Μακεδόνων ἦρξε.

Postremo loco afferendus est **TIMAEUS TAUROMENITA**, teste Polybio XII, 11, 4, diligens et accuratus scriptor³⁶³⁾, qui cum nec in vaga illa secundum generaliones tempora computandi ratione, nec in solis Eponymorum aut Olympionicarum nominibus, salva rerum gestarum fide, acquiesci posse intellexisset, circa Olymp. CXXIX longe certissimi canonis usum introduxit: de quo sic legere est apud eundem Polybium XII, 12, 1: ὁ γὰρ τὰς συγχρίσεις ποιῶμενος ἀρέκαθεν τῶν ἐφόδων πρὸς τοὺς βασικεῖς τοὺς ἐν Λαζεδαιμονίῳ, καὶ τοὺς ἄρχοντας τοὺς Ἀθήνησι, καὶ τὰς ἱερεῖς τὰς ἐν Ἀργείᾳ παραβάλλον πρὸς τοὺς Ὁλυμπιονίας . . . οὗτος ἐστι (*Τίμαιος*). Ut autem, quid Timaeus in temporum notatione novavit, plenius et distinctius perspicins, necesse est eorum, quae paullo ante disputavimus, recorderis. Nimirum Lacedaemoniorum Reges et Ephorus, Atheniensium Archontes, Argivorum Sacerdotes, quin adeo Olympiades in chronologiae usu finisse iam multo ante Timaeum supra vidimus. Sed antea singulae Olympiades victorum nominibus distinguui solebant secundum solemnum formulam „τετάρτῳ ἔτει τῆς Ὁλυμπιάδος, ἢν ὁ δεῖρα ἐρίζα“, non numeris, a prima omnium Olympiade computatis; neque in adhibendis caeteris temporum lesseris ulla vel apud accuratissimos superioris aetatis scriptores, veluti apud Thucydidem et Xenophontem, emergit constantia. Timaei igitur insigne de chronologia meritum, meo iudicio, hoc fuit, quod primus omnium et Olympindes calculo ex ipsa aera Olympiadum subducto numerare coepit, additis Olympionicis, et non in certis quibusdam rebus cum delectu, sed constanter per universam historiam nomina registratum eponymorum cum Olympionicis contulit. Explicuit autem hanc inventionem suam in libro quodam chronicō, qui inscriptus fuit *OΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ*³⁶⁴⁾: cuius libri inactura dici sane non potest quantum damni attulerit universae temporum doctrinæ. Scripsit quidem praeterea etiam alia nonnulla opera, cum Graecorum, tum Siculorum historias spectantia, quorum recensum, praeceunte Suida, egit C. MUELLERUS FHG. p. L seqq.: sed horum quoque fragmenta supersunt paucissima, eaquo ita comparata, ut, num eandem in illis opusculis amplexus fuerit chronologiae rationem, ne conjectura quidem augureris. Quippe permiro fortunae casu accidit, ut, in tanto tamque constanti, cui Timaeum deditum legimus, Eponymos colligendi digerendique studio, ne unius quidem Archontis — ut nihil dicam de Ephoris aut Heresidibus, minus, ut videtur, celebratis — sed ne Archontis quidem unius apud inferioris aetatis scriptores auctor occurrat. Nihilominus illud aperissimum, Timaeo auctore quantum proficerit chronologia: quae cum non solum serie Eponymorum Graecorum continua, sed, quod multo pluris est, numerorum calculo omnium populorum communī temperari coepit, tum e fortuita et dubia constans et firma, e singulari generalis extitisse dicenda est. Iam enim fundamento superstructa fuit eiusmodi, in quo etiam qui res in patria non

363) ταῦτ' ἴδοντες τιμαῖον, καὶ ταύτην αιρεμένηται τοὺς ἄλλους ανγγραφίας . . . λέγω δὲ κατὰ τὴν ἡ τοὺς χρύσας καὶ ταῖς αὐγοραφαῖς ἐπίφυσιν τῆς ἀκριβεῖας, καὶ τὴν περὶ τούτῳ τῷ μέρος ἐπιμέλειαν, inquit Polybius I, 1. Cf. Diodori V, 1: *Τίμαιος μεγίστην πρόσωναν πεποιημένος τῆς τῶν χρύσων ἀκριβεῖας.*

364) Suidas s. v. *Τίμαιος* . . . Ὁλυμπιονίκας ἐχορεικὸν προσήδια. An voluit ἐχεπίδια? MELLERUS aliquando proposuerat ταῦτα in Encycl. Hal. III 3, 167b, quam tamen conjecturam postea retractavit ibid. p. 489b. Cf. WESTERMANN, Scriptt. vitt. Graec. lib. V, 70 p. 226. Caeterum peculiare opus fuisse, neque vero, ut conicit C. MUELLERUS FHG. p. LIV, argumentum eius historiū intextum existimem. Cf. Polyb. XII, 11, 4. Quanquam adeo novissimum Suidae editorem, GOD. BERNHARDIUM, cuius egregiam interpretationem summo

magis, quam apud exteris gentes gestas συγχρονιτῶς, ut siunt, enarraturus erat, tulus ubique pedem figere posset. Huius autem observationis, mea quidem opinione, verissimae vide qui fructus redundet in scriptiōnē quādām Xenophonitā. Vetus nimirūm controversialia est locos aliquot spectans, in dñobus prioribus Hellenicorum libris oblatos, qui, licet haud paullo ante Timaei Olympionicas conscripti, tamen et ipsi praecler Thucydideas illas vel naturales annorum notas, non solum Archontūm et Ephorūm nomina per quinque annos continuos i.e. ab Olymp. XCIII, 1. usque ad Olymp. XCIV, 1 constanter adiecta, sed etiam priorem illam Olympiadēm numeris definitam repraesentant³⁶⁵). Has igitur numerorum notas pariter alque illos Eponymorū titulos ab aliena manu profectos esse post ea, quae modo exposimus, dubitari amplius non potest. An vero quisquam est, qui illam tanto consensu Timaeo tributam novi in chronologia instituti laudem anticipatam ad Xenophontēm referre audeat? — Ullimum igitur chronologiae Graecae stadium Timaeus constituit, cuius rationem tempora numeratis Olympiadib⁹s describendi unam omnīm exactissimam certatim seculatos posteriores videas scriptores³⁶⁶). Mitto Philochorūm, ERATOSTHENEM, PHLEGONTEM, AFRICANUM supra commemoratos. Amplexi sunt eandem, si non in omnibus historiis omnes, certe in Graecis plerique, veluti SOSIBIUS LACO, EUPHORION CHALCIDENSIS³⁶⁷), HIPPO RHEGINUS³⁶⁸), Polybius, HERMIPPUS SYRNAEUS³⁶⁹), APOLLODORUS, SCRIPTOR LYDIACORUM, quae Xanthi Lydi nomine feruntur³⁷⁰), THALLUS, CASTOR, DIODORUS SICULUS, SOSICRATES RHODICUS³⁷¹), DIONYSIUS et CHALCIDENSIS³⁷²) et HALICARNASSENSIS, THRASYLLUS³⁷³), Flavius Iosephus³⁷⁴), Plutarchus, Arrianus, HELIODORUS³⁷⁵) et PAUSANIAS PERIEGETAE, HIPPOSTRATUS³⁷⁶), Appianus³⁷⁷), MENNO³⁷⁸), Sex. Empiricus³⁷⁹), DIogenes LAERTIUS,

cum dolore meo rarissime tantum conserre contigit, testimonio lexicographi fidem derogare video, assentiente JUL. ARNOLDO in Prolos. Gymn. Gumbin. a. 1851. p. 13.

365) Lib. I, 2, 1 occurrit Olympias, et numero XCIII et stadioīcae nomine distincta, cuis

ibidem annos 1)

lib. I, 3, 1 annos III

lib. I, 6, 1 annos III

lib. II, 1, 10 annos IV

lib. II, 3, 1 annos I

proximae Olympiadis item Ephori et Archontis mentione, Olympias

autem ipsa stadioīcae nomine, nullo compito descripta prodit.

365a) Consulto dixi scriptores. Latius enim non patuit usus aerar Olympiacae, certe ad vitam publicam aut privatam pertinuit nunquam. Cuīs rei documento est, quod neque in numis, nec in titulis, excepta praeter Cyrenaicam, quam miserrima fraude adulteratam etiam aliunde constat, una tantum Boeckhiana inscriptione mox not. 432 afferenda, nulli Olympiadū numeri deprehenduntur. Neque ex actis publicis, quorū apud scriptores mentio sit, praeter Olymp. 207, a Solino cap. I menorataū assertur ulla. Neque id mirum, quoniamquidem iuritione ista solis doctrinæ desideriis, nullis tamen vitae civilis necessitatibus consultum voluerunt veteres. Vid. los. ECKEL. Doctr. numorm vett. Vol. IV. p. 376. coll. IDELER. Euclid. chronol. Vol. I. p. 379.

366) ap. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 389 POTT. cap. XXI. §. 117. KLOTZ.

366a) ap. Antigon. Caryst. Histor. Mirabb. CXXI (133). Vid. Voss. DNG. lib. III. p. 378. IV. p. 442, collato tamen A. WESTERMANNO in Paradoxogr. Prael. p. XX.

367) ap. Diog. Laert. III, 2.

368) Cf. supra PROLEGG. not. 293.

369) Hunc SCALIGER Can. Isag. III. p. 342 Laconem facit nulla prorsus, quod sciam, veterum auctoritate. An fortasse V. D. SOSICRATEM confudit cum SOSIBIO. Id quod animadvertere oblitus sum ad RECENTS. OLYMPP. 29, I. not. 92. Vid. Voss. DNG. III, 415.

370) Cf. PROLEGG. not. 295.

371) ap. Diog. IX, 41. Cf. PROLEGG. not. 287.

372) Antiqu. Iud. XIII, 8. XIV, 14.

373) Vid. PROLEGG. not. 298.

374) Ibid. not. 306.

375) in Punicis cap. 135.

376) ap. Phot. end. CCXXIV. Cf. PROLEGG. not. 289.

377) adv. Mathem. I, 12. p. 270. FABRIC.

Athenaeus Naucratita, AELIANUS, TATIANUS, CLEMENS ALEXANDRINUS, DEXIPPUS³⁷⁸⁾, PORPHYRIUS, EUSEBIUS, CYRILLUS, SOCRATES SCHOLASTICUS^{378a)}, STEPHANUS BYZANTINUS, TZEIZES, denique inferiore insimaque aetate et qui tempora aut vitas descripserunt, et qui didascalias aut lexica condiderunt³⁷⁹⁾). Sed hoc in transeversu. Redeamus ad propositum.

Hunc igitur conspectum habes plenum, ut puto, eorum omnium, qui Olympioniarum aut Archontum aut utrorumque simul Descriptiones composuisse perhibentur. Quibus qui praelerea addnntur a VOSSIO, IONSIO, LENZIO, GHAEFENHANO, eos verbo moneo falso a viris doctis in huiusmodi scriptorum numero collocari³⁸⁰⁾). Sed etiam detractis illis magna profecto iactum relinquunt gravissimorum scriptorum, quorum quae ad nostram aetatem exilia permanarunt naufragia, excitare potius desiderium, quam expiere videntur. Sensit sine dubio hanc litterarum Graecarum lacunam, tenebris operam acvi medii, JOSEPHUS SCALIGER, quem hanc inepte dicas ad eam sortem natum esse, ut mirificam lucem iis assunderet scriptoribus, qui mirifica premerentur caligine. Praedicat autem singularem hanc SCALIGERI fortunam Eusebium, qui cuni multa per saecula in obvione iacisset, conjecturis Viri Summi revixit felicissimis et ita revixit, ut ne Armeniae quidem interpres multum ei vigoris addere posuerit. Atque praedicat eandem Olympiadum Descriptio, quam a SCALIGERO en mente concinnatam esse indicamus, ut, scribendi generis eius, quod, olim ΑΝΑΙΡΑΦΩΝ nomine celebratum, penitus perisset, proposito exemplo quodam, priscorum librorum cum laudem aemularetur, tum iacturam repararet. Quod quidem propositum quomodo peregerit SCALIGER, hoc est veterum scriptorum quomodo mentem assecutus sit, rationem imitando effinxerit, certo diiudicare per ingentem stragem ipsorum exemplarium Graecorum non licet. Coniectura tamen, quo ntitatur, Phlegontis habet fragmentum, e clade servatum a Photio cod. XCVII et ipso a SCALIGERO Olymp. CLXXVII, 1. 3. 4 transcriptum: e quo universam fere harum Recensionum οἰζωροπιαῖς dilucide perspicimus. Prorsus autem, ut in nostro Recensu factum videmus, etiam in Phlegonte opere describitur Olympias, in quinque distincta areas, quarum prima numerum Olympiadis in fronte gerens nil nisi nomina prodit Olympioniarum, quatuor vero reliquae caeteras res per orbem terrarum gestas delectu certo coque, ut statim palebit, nostrae Descriptioni gemino per singulos persequuntur annos. Unum est, quo discrepare videatur, a libro nostro Phlegontes, Archontum scilicet defectus Atheniensium, quos SCALIGER singulari cura putavit colligendos, utul negligatos a Phlegonte. Quanquam huius quidem in fragmento defectus culpam prope-

378) Vid. Eusap. in Praef. ad Excerpta Dexippi p. 246 sq. in Vol. II Collect. Scriptt. vlt. ed. ANG. MAT. ROM. a. 1827. = Scriptt. Hist. Byz. ed. Boni. a. 1829. P. I. p. 56. seqq.: unde intelliges, Dexippi CHRONICAM HISTORIAM dispositam fuisse ad eandem fere rationem, quam in definiendis temporibus adhibuit Diidorus.

378a) Vid. not. PROLEGG. n. 429.

379) E Latinis scriptoribus Olympiadum computationi insignem operam in libro, quem inscripsit De Die Natali, impendit CENSORINUS, eademque in digerendis historiis constanter usi sunt HIERONYMUS et PROSPER AQUITANUS, passim CICERO et SOLINUS.

380) Sunt autem hi: ASCLEPIADES ALEXANDRINUS, HIPPOSTRATUS, ANDROTIO, PTOLEMAEUS. Quorum ASCLEPIADEM quidem ALEXANDRINUM, quem τοὺς κατὰ δῆμον ἀρχούτας consignasse secundum Scholiastam Aristoph. Nub. v. 37 alfirmat VOSSIUS BHG. IV. p. 507, recte ex hoc genere scriptorum expunxit IONSUS DSHP. II. p. 249: ut mirum sit, quomodo veterem errorem recoquere potuerit LENZIUS Philoch. Fragm. ed. C. G. SIEBELIS p. 8. Ideo tandem IONSUS quod HIPPOSTRATO IV. p. 266 attribuit 'Οἰκουμένων ἄραιρας, ipse in errore versatur, quem notavimus supra PROLEGG. p. XLI. not. 306. Ut in Asclepiade, sic etiam in ANDROTIONE Archontum scriptore fallitur LENZIUS: cuius hallucinationem iam redarguit SIEBELIS in Epistola ad LENZ. Philoch. Fragm. praemissa p. XIX. PTOLEMAEUM denique PHALEBEUM, quem GRAEFENHANUS HPC. Vol. II. p. 165 inter Archontum scriptores referit, quin cum DEMETRIO PHALEBEO confuderit vir doctus, non ddnito: quanquam hic omnino non prope imbuls videtur horum scriptorum notitia, quippe qui paulo inferius p. 166 non dubitaverit chronici Parisi auctorem annis Parisi usum dicere, secundum GIBERTI sententiam, inerito explosam a BOECKMIO C. I. II. p. 307. seqq.

modum adducor ut Photio attribuam, non Phlegonti ipsi: quippe quem ex aliis indicis, in primis vero ex eo, quem de *Mirabilibus* scripsit, libello Eponymorum istorum studiosissimum suisso appareat. Certe laudamus SCALIGERUM, quod Olympionicas non nude posuit, sed Archontes cum illis comparavit, TIMARI et STESICLIDIS³⁸¹⁾ auctoritates secutus locupletissimas. De argumento autem horum librorum iam supra aliud agentes nonnulla praecepimus. Nimurum Olympionicarum illae Archontumque Descriptiones non sola continebant eorum, quos titulus p[ro]ae so fort, nomina per annos digesta. Tale enim scriptio[n]is genus, sterile et ieenum, vix, credo, amplexi essent Aristoteles, Demetrii, Timaci. Continabant potius *omnes res civiles et bellicas, graviores non magis, quam leviores*, discriminis ratione si non nulla, certe non nimia. Id quod iterum cognoscas e Phlegontis fragmto saepius laudato, nec non ex Africani stadioniarum catalogo, in quo et ipso praeter victores Olympicos res memorabiles, veluti Romae origines³⁸²⁾, regum³⁸³⁾, tyrannorum³⁸⁴⁾, imperatorum³⁸⁵⁾ auspicia et exitus, reperiuntur annotatae. Insignem vero diligentiam antiqui ANAPIAΦΩΝ conditores impendisso videntur litteris, quarum historias ipsis litterarum luminibus illustrare voluisse putandi sunt. Nam, ut Aristotelis de *Lycurgo*³⁸⁶⁾ et de *Empedocle* aro, item Eratosthenis de *eodem Empedocle*³⁸⁷⁾ et de *Pythagora*³⁸⁸⁾, denique Timaci et de *Lycurgo*³⁸⁹⁾ et do *Empedocle*³⁹⁰⁾ et de *Pythagora*³⁹¹⁾ aliisque testimonia ut minus perspicua silentio praeteream, compara mihi Demetrii de *Thalete*³⁹²⁾ et de *Anaxagora*³⁹³⁾, Stesiclidem de *Xenophonte*³⁹⁴⁾, Phlegontem denique de *Virgilio*³⁹⁵⁾ testantem: facile concedes, quod do auctorum indice dixi, decore horum librorum praecipuo. Proinde tres potissimum historiae locos in his RECENSIONIBUS illustratos suisse patet, quamquam non eadem omnes diligentia excusso[n]is, quorum primus in Olympiorum victoribus et Albeniensium Archontibus, alter in rebus domi militiaeque gestis, tertius in omni genere bonarum litterarum versabatur. Potius autem, si quid video, primum genus fuit atque tertium, alterum paullo incuriosius habitum. Atque eadem prorsus delectus ratione in Recensione sua uti videnius SCALIGERUM, sapienter scilicet antiquitatis genium non sno ipsius modulo atque arbitrio, sed ipsis veterum populorum moribus et exemplis metientem. Ingenti enim industria et successu minime mediocri Archontes Atheniensium, tantum non ex omnibus scriptoribus Graecis colligendos, contulit eosque cum *Olymponicis*³⁹⁶⁾ coniunctos digessit; et pri-

381) De *TIKAE* cf. POLYB. XII, 12, 1: *καὶ τοῦτον ἐπέβαλεν οἱ Σιησικλιδῆς οἱ Αθηναῖοι*. Σιησικλιδῆς οἱ Αθηναῖοι διετέλεσαν τὴν ἀρχὴν τῶν καὶ Ολυμπιονικῶν ἀγαράρι, . . . επὶ ἀρχοντος Καλλιδημίου (Καλλιδημόνες).

382) Olymp. VII.

383) Olymp. VII. CXII. CXIV. CXXXIII.

384) Olymp. XXXV.

385) Olymp. CLXXXIII. CLXXXIV. CXCIV. CCV. CCVIII. CCXII. CCXI. CCXV. CCXIX. CCXXIV. CCXXIX. etc.

386) ap. Plut. Lycurg. cap. 1.

387) ap. Diog. VIII, 51.

388) ap. eundem Diog. VIII, 47.

389) Fragm. MUELL. 47. p. 202 a. coll. 152. p. 232 b.

390) Fragm. 81. 88. 88 a. 93. 98.

391) Fragm. 78. 81.

392) ap. Diog. I, 22.

393) ap. eundem II, 7.

394) ibid. II, 56.

395) ap. Phot. cod. XCIV. coll. ad Olymp. 177, 3 not. 1317.

396) Prae Olymponicis, ut supra animadverti PROLEG. p. XXIX, Pythionicas caelerorumque ludorum sacrorum victores tantum non neglexit. Consulto, ut nunc patet, et rationi modo demonstratae convenienter. Olympicorum enim, neque vero aut Pythiorum aut reliquorum hieronicarum exhibere descriptionem voluit. Proinde Pythiadum Olymp. 48, 3. Isthmiadum 49, 1. Nemeadum 53, 1 notatis initii (Vid. PROLEG. p. XXIV. seq. nott. 180—185), rarissime ad ista redit certamina, Isthmiorum victorum nullum, Nemeaeorum unum, Pythiorum paucos attigit, Pindari quippe celebratos Musa, quamquam ne hos quidem complexus est.

mus omnium Archontum simul et Olympionicarum catalogum confecit: quo postea praecepio cum fructu usi sunt omnes ii, qui Fastos Atticos aut Graecos composuerunt, non MEURSIUS tantum et CORSINUS superioribus saeculis, sed etiam nostro tempore CLINTONUS.

omnes, nec suo quemque loco collocavit. Nam horum quidem hieronicarum nomina, minus, quam Olympiorum, ipsos apud veteres celebrata, minori etiam numero ad nos pervenisse verum est. Nihilominus tamen SCALIGER iis, quos contulit, sat multo plures uancisci et e Pausania (x, 7, 4) et e Scholiasta Pindarico, si id egisset, facilissime potuisse. Et Pausaniae quidem, quem dixi, locus brevem ille litorum PYTHIACORUM historiam, victorium singulis deinceps certaminis generibus principum nominibus distinctam delineans dignus vel imprimis, qui notetur, hic est: τῆς δὲ τεσσαροκοστῆς Ὀλυμπίας καὶ ἀγδύης... εἰτε τριτῷ ἀθλῳ ἔθεσαν οἱ Αὐγεινόντες καὶ θρασύδιας μὲν κυθὴ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεσαν δὲ καὶ αὐλωδίας ἄγνωστον καὶ αὐλῶν. ἀνηγορίησαν δὲ νικῶντες ΚΕΦΑΛΗΝ τε ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ καθηρώδεις καὶ αὐλωδὸς ΑΡΚΑΣ ΕΧΕΛΒΡΟΤΟΣ, ΣΑΚΑΔΑΣ δὲ ΑΡΓΕΙΟΣ ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς, ἔθεσαν δὲ καὶ ἀθλού τοῦ ἀθλητικοῦ πρώτου, καὶ αὐτοὶ νομοθετήσαντες δολίχον καὶ διαιλον πιστίν εἶπαν δρόμον. δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι (h. e. Olymp. 49, 3) οὐκ ἐπὶ ἀθλοῖς ἐκάλεσαν ἦν ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἄγνωτον αὐτὸν κατεπήσαντο, καὶ αὐλωδίαν τούτην κατέλεσαν, καταγνώστες οὐκ εἶναι τὸ ἄκοντον εὐφρυνοῦ... προσέθεσαν δὲ καὶ ἅππων δρόμον, ἀνηγορίην δὲ ἐπὶ τῷ ἄρματι ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ ὁ ΣΙΚΥΩΝΟΣ τραμενήσας. Οὐδόν δὲ Πυθιάδι (proinde Olymp. 55, 3) προσένομοθετήσαντες καὶ θυροπτάς τοὺς ἐπὶ τῶν κρονιάτων τῶν ἄγνωτων, καὶ ΤΕΓΕΑΤΗΣ ἑτεραριότοις ΑΙΓΕΛΑΟΣ. τρίτῃ δὲ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς εἰσοσι (Olymp. 70, 3) προσειθέσαντες ὁ πλίτην δρόμον, καὶ τῷ πετῶ ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ ή ΦΛΙΟΥΝΤΟΣ ἀνειλέτο τὴν δύρην. ὄγδοη δὲ ἐπὶ τεσσαροκοστῷ Πυθιάδι (Olymp. 95, 3) καὶ συνωρίδος εἴποι κατεπήσαντο δρόμον, καὶ ΕΞΗΚΕΣΤΙΛΟΥ ΦΩΚΕΩΣ ἐνίκησαν ἡ συνωρίδη. Πέμπτῃ δὲ Πυθιάδι ἀπό ταύτης (Olymp. 100, 3) πώλοντος ἐνίκησαν ὧνδι ἄρματι καὶ παρέδραμεν ΟΡΦΩΝΑΑ ΘΗΒΑΙΟΥ τεθρίππον. παγκράτιον δὲ τὸ παισὶ καὶ συνωρίδα τε πώλων καὶ πώλων κέλητα πολλοῖς ἔτεσιν ἐπερον κατεδέσατο Ἡλίων, τὸ μὲν πρώτη Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς ἐξήκοσται (Olymp. 108, 3), καὶ ΟΔΑΙΔΑΣ ἐνίκα ΘΗΒΑΙΟΣ. διαιπόντες δὲ ἀπὸ ταύτης μέτρων (Olymp. 110, 3) κέλητι ἔθεσαν δρόμον πώλων, ἐπάγη δὲ τοῖς ἐξήκοστα (Olymp. 116, 3) συνωρίδη πωλεῖται, καὶ ἐπὶ μὲν τῷ πώλων τῷ κέλητι ΛΥΚΟΡΜΑΣ ἀνηγορίη ΛΑΡΙΣΑΙΟΣ, ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ δὲ ἐπὶ τῇ συνωρίδι ΜΑΚΕΔΩΝ... Δύφρης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Ηλιάδων τῇ νίκῃ καὶ ἄλλο μὲν λοχίν ἐστίν οὐδέν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρός Ἀπόλλωνα ἰρασθῆσαι κατέσχεται ἡ φήμη. Ex hoc igitur rerum Pythiarum fonte longe uberrimo SCALIGER postquam paucia, ad indicandum Pythiadum initium spectantia (sub Olymp. 48, 3), delibavit, reliqua, imprimis tot, quae occurunt, Pythionicarum nomina intacta reliquit omnia. Complura, ut supra significavi, prosecit e Scholiasta Pindari, quamquam nec huius copias aut excusit penitus aut ita, ut debuit, ubi in usum suum convertit. Nam praeter eos, quos inde depromptos protulit, Pythionicas — in quibus tamen Megaclis, Hippocratis filii, τεθρίππον non ad Olymp. 75, 3, nedum ad 129, 3, sed ad 72, 3 = Pyth. 25 (quam Pythiadem qui olim vulgarem secutus opinionem cum Olymp. 73, 3 comparaverat ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ not. 1 ad Scholl. p. 391, post in Explicatt. p. 305 correxit errorem) itemque Hieronis Syracusani κέλης Φερέτιχος iterum victor non ad Olymp. 75, 3. Pyth. 28, sed ad Olymp. 74, 3. Pyth. 27 pertinet; vid. nott. ad RECENSUM, n. 321, 324 — ibidem ollertur Ergoteles Himeraeus Olymp. 76, 3. Pyth. 29 cursu (Olymp. XII. inscr. p. 261, ubi quae altera memoratur Ergotelis palma Pythia, ea num Pyth. 25. Olymp. 72, 3 recte ascripta sit, dubites, vid. ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ not. 1 ad Schol. l. l. coll. tamen eiusdem Explicatt. p. 208), porro Aristomenes Aegineta Olymp. 80, 3. Pyth. 33 puerorum lucta (Pyth. VIII. inscr. p. 394. Codicis Gottingensis scripturam λη̄ in λβ̄ (ΛΗ in ΛΙΙ) deflectens. od. MUELLERUS Aeginett. p. 178. etsi acumen ingenii probavit ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ in not. 7. ad Schol. l. l., acuminī tamen cedere debet ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ ipsius, vulgata in Scholiastae lectioνem ΑΕ in ΛΙ' mutandam censem Explicatt. p. 308 seq. Cui adversatus qui ΑΑ praecoptat e. g. KRUEGERUS Studd. histt. philoll. Berol. 1836. 8. p. 191, vereor, ne vim intulisse videatur traditi codicum scripturis), postremo Epharmostus Locrus Opuntius iisdem Pythiis lucta inter viros victor (Olymp. IX, 17 p. 210 e codicis Vrt. A lectione, quam tinetur ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ in Explicatt. p. 187). ISTHMIONICAS nil moror, ut quorum quae in iisdem Scholis memorantur victoriae, incerti temporis sint omnes. Nam qui soli in TEMPORUM INDICE ΒΟΕΚΗΝΙΑΝ certo sub anno Olymp. 75, 3 notati reperiuntur: Phylacidas Aegineta et Xenocrates Agrigentinus, non tam disertis Scholiorum testimoniis, quain ineris virorum doctorum conjecturis nituntur. Vid. de Phylacida inter pancratistas iterum coronato, L. DISSENKI Explicatt. ad Pind. Isthmum. IV. p. 510. Nemini. V. p. 391, de Xenocrate ex equitis victore ΒΟΕΚΗΝΙΟΝ ad Pyth. VI. p. 296. Olymp. XI, V. 54 seqq. p. 127. η ΝΕΜΕΝΙΚΑ unum SCALIGER attulit Sogenem Aeginetam, eum tamen Olymp. 59, 3 Nem. 14. perperam assignavit, scilicet et Scholiastae Pind. Nemini. VII. p. 474 vitio et sua ipsius Nemeadum numerandarn ratione deceptus. Vicit is potius Olymp. 79, 4. Nem. 54, e quinqueru puerorum palmarum adeptus, una Nemeade postquam ipsum peutathli certamen Neineae primum erat iustitatum. Vid. not. ad RECENSUM n. 209. Hanc ita molto post ludi Nemeaei intermissi videntur et cessasse satis din, donec denou sunt restaurati Olymp. 116, 2. curante et apparante Cassandro. Auctor Diodorus xix, 64, quem in Animadver. ad Euseb. p. 92a erroris accusat SCALIGER, ut qui Νεμέων ἄγνωτα in Olympicos annos 1 et 3 incurare sibi persuaserit. Proinde nec testimonium eius recepit in RECENSUM. Sed constat hodie, rem prorsus contra se habere, inque culpa non Diodorum, sed SCALIGERUM ipsum versari. Vid. PROLEG. p. xxiv.

Cf. *ff. nn.* Vol. II. Prooem. p. xxvii. ed. KAUFM. Item *chronologiam historiae litterariae*, praecipue Graecae, amissis antiquioribus biographis³⁹⁶⁾ sere omnibus laceram et lacunosa, atque in diversissimos scriptores, unde operose congerenda et concinnanda erat, disiectam et dissipatam, admodum feliciter instauravit et restituit primamque omnium eamque uberrimam veterum scriptorum recensionem chronologicam, Graecorum quidem nominibus paulo clarioribus omnibus, Romanorum vero paucis iisque celeberrimis distinctam, exhibuit. Alteram vero rerum seriem, in *politiciis*, quae proprio nomine vocantur, versantem, negari sane non potest minus illam quidem plene et accurate esse digestam, certe ita, ut nostrae actatis usui omni ex parte sufficiat, non ubivis tractatam: quippe quae compluribus locis dicenda sit et e rerum delectu et e temporum notatione haud leviter claudicare. Veruntamen si SCALIGER non omnia scitu digna attulerit, neque ea, quae attulit, recte omnia assignaverit, simul reputandum illud est, Virum Summum nusquam alienae operas depeculatorum, sed suum ubique ipsius exemplum, sine ullis praeter fontes ipsos, quorum uberrimo, Eusebii chronicis, certa de causa³⁹⁷⁾ ne ulendum quidem existimat, litterarum subsidiis et adminiculis, novum hocce scriptionis genus, in historiis antiquis secundum temporis ordinem recensendis occupatum omnium primum condidisse: profecto ut laudandus polius, quod tot rerum tempora recte eruerit, quam quod nonnulla non invenerit aut prorsus neglexerit, vituperandus esse videatur. Copiosissime autem, ut par erat, res Graecas recensuit, tyrannidis deinde ex Asia in Graeciam traductae initia et progressus laudabili diligentia annotavit, regnorum denique et in primis imperii Romani fortunas ac successiones apte digessit, non omnes quidem singulorum populorum reges, tyrannos, imperatores, sed qui per se epochas constituerent, maxime sectatus³⁹⁸⁾. — Vide igitur, quam egregio triplex Recensionis nostrae argumentum, quin ipsa quoque mutua singulorum generum inter se ratio conspiret cum veteribus Olympiadum et Olympionicarum Descriptionibus. Nimurum hic, ut illic, iidem tres historiarum loci praecipue respecti, eorumque hic, ut illic, iidem duo insigni cura observali, tertio paulo liberius tractato: proinde ut SCALIGER, quemadmodum nec expectes aliter de subtilissimo antiquitatis existimatore, priscarum hoc genus Recensionum indolem et recte cognitam habuisse et scienter expressisse censendus sit.

Haec igitur sunt, quae de scribendi opportunitate auctori e deperditis Olympiadum Descriptionibus nata et de tripartito libri argumento in universum dicenda habeo. Cuius quidem disputationis hic fructus est, non solum ut iam reclusi simul et aequius de rebus ipsis indicari, sed etiam ut ingens earum moles sub certa quaedam capita veterum Recensionum exemplo collecta certius et facilius perlustrari queat. Itaque quod superest officii nostri, ut singula et delectus et temporis ratione habita examinentur, eo nunc quidem paucis defungi licet. Sed vel in summa brevitate fieri non posset, quin novos tanquam fastos ipsi scriberemus, si tria illa rerum genera iudicando percurrere, omissa supplere, perperam assignata emendare vellemus. In primisque alterum genus, quamvis cum caeleris comparatum minus copiose, imo tenuius tractatum esse constet, nihilominus tamen et simul propter ipsam tenuitatem suam, pro immenso scilicet politicae, quam dicunt, historiae ambitu, tantam tamque variam offert annotandi maximeque supplendi materialia, qua sola scile usus totum librum implere possit. Quare istas quidem res hic non amplius attingimus, sed lectorem delegamus ad ea, quae et in Notis infra et supra in Prolegomenis cap. II. pag. xviii — xxii ipsoque huius capituli initio pag. xlvi aut ad

396) Cf. de his vitarum scriptoribus deperditis GRAEFENHANUM MPC. Vol. I. p. 319 seqq. II. p. 192 seqq.
III. p. 409. seqq.

397) Cf. PROLEG. p. xvi.

398) Hoc quidem ex stemmate, supra PROLEG. xviii—xx. proposito, satis apparebit.

illustrandum hunc locum aut ad explendas lacunas eius observata sunt. Sic primum genus relinquitur et terrium, quorum hoc me magnopere ad se invitat propterea, quod quidquid ad litterariorae historiae chronologiam pertineret, hoc libro collectum afferre constitueram. Ac de plurimis quidem scriptoribus et poëtis a SCALIGERO propositis fuse egi in textus ipsius vindiciis. Reliquorum³⁹⁹⁾ vitas cum longiorem disputationem postulare viderem, ipsis his PROLEGOMENIS aliquando reservaveram. Nunc vero, cum rerum, non minus numerorumque copia, quam concessi, fines huius quaestitionis excedere videatur: totum hoc caput alius et loci et temporis opportunitati relinquero satius duxi. Interim vel e solo scriptorum indice, ad calcem libri digesto, nec non ex Animadversionibus nostris Recensui ascriptis, quo iure supra tam honorifice de hac libri particula iudicaverim, coniici poterit. Exclusis igitur duobus posterioribus quod superest genus primum optionem dat eligendi inter Archontes et Olympionicas. Ac de Archontibus quidem rursus satis nobis disputasse videtur in Notis, simul usi iis, quae ex A. BOECKHII *Monumentis Navalibus* in fructum eius disputationis redundant: inde ut et quid SCALIGER in hoc argumento praestiterit et quid posteriores, NEURSIUS, CORSINUS, CLINTONUS, sive pessum dederint sivo emendarint, certo iudicio cognosci posse existimem. Ita quo qui cum nomine libri nostri cognatissimi soli reliqui sunt Olympionicae, in eis me continebo eorumque a SCALIGERO confecta recensione, quomodo Noster argumentum suum tractare consuerit, ostendam, hoc scilicet exemplo usus uno pro multis, quo lute lanquam obrussa quadam veritatem nostri de reliquis operis particulis iudicii experiare.

Primum autem videamus, num recte SCALIGER usus sit fontibus suis, tum num eos exhauserit. Iam antiquissimis quidem Olympiadum Descriptionibus caremus ipsi, caruit NOSTER: nec PHLEGONTEI libri reliquiae praeclariora magis, quam rarae sunt. Solus integer qui superest AFRICANI catalogus, is etsi stadionicas tantummodo percenset, nec reliquorum victorum meminit, nisi eorum, qui novo quoque certaminis genere primi palmarum meruerint, tamen cum propter fontium, unde profluxit, praestantiam, tum propter continuam, quam continet, nominum seriem, per Olympiades digestam singulari fide dignus et primo loco censendus est. Proximus huic auctoritate PAUSANIAS est, qui agonis Olympici initia et progressus enarrans in Eliacis (lib. v, capp. 8 et 9) haud raro ad Olympionicas ipsos descendit, idem nominibus eorum etiam in aliis Graecorum historiis ad notationem temporum haud infrequenter usus. Atque temporum indices Olympionicae apud historicos occurunt multi, cum apud THUCYDIDEM passim et DIONYSIUM HALICARNASENSEM, tum vel constantissime apud eos, quorum insignis in notandis stadionicis Olympicis diligentia est, PSEUDOXENOPHONTEM (Hellenicorum interpolatorem) et DIODOREM. Denique nonnulla Olympionicarum nomina occasionem nacti cum aliis produnt, tum ETYMOLOGICI MAGNI SCRIPTORI et SCHOLIASTAE, veluti Homeri, Thucydidis, maximeque Pindari. Horum sano auctoritas, comparata cum reliquis illis, levior est et pro diverso auctorum, quos quoque loco secuti sunt, pretio diversa. His igitur testibus

399) e. c. Arctini not. 22 ad Recens., Archilochi not. 44, Anacreontis not. 72, Alcmanis not. 80, Tyrtaci not. 117, Sapphus et Eriunae not. 134, Onomacrili not. 168, Ibyci not. 182, Lasi not. 198, Theagenis Regini not. 225, Dionysii Milesii not. 237, Cynaethi Chii not. 253, Pratiniae Phliensis not. 264, Hellanicci not. 272, Phrynidis not. 316, Panayoidis not. 370, Ionis tragicorum not. 423, Aristomenis comicorum not. 490, Dingorae not. 571, Antimachi not. 617, Astydamiani tragicorum not. 642, Clesiae not. 644, Philoxeni not. 645, Timothei ibid., Telesitis ibid., Sophoclis minoris not. 648, Theopompi not. 660. 802. 888, Callisthenis not. 688. 815, Carcinis minoris not. 713, Duridis Samii not. 754, Theodectis not. 768, Anaximenes Lampsaceni not. 789, Philisti ibid., Anaxis not. 795, Dionysodori ibid., Demophili not. 814, Diylli not. 816. 900, Ephori not. 899, Callimachini not. 1097. De Melanippidis vita et arte disputationinus in Prolus. Gynnasii Gubensis an. 1848. 4.

SCALIGER ita usus est, ut, si dissentirent cum Africano caeteri, in gravioribus quidem discrepantiis singulorum dissidium diserte annotaret, in levioribus autem unum, eunque, uti par erat, sive dignissimum, sive dubitatione amplectetur, in his tamen in universum caeteris credere, quam Africano tutius duceret. Quemadmodum vero in universa lucubratione, sic etiam in hac libri particula criticum nostrum plus semel in errorem induxit *conditio codicum et editionum, quibus usus est, tristissima*. Ac primum quidem Africani stadianicarum index Graecus, quo primario in his rebus fonte utendum erat, multis ille locis corruptus vel mutilatus, statim ab initio prohibuit, quominus operam suam omni ex parte probare posset nostrae natali, qui suffragio adiuvamur codicis Haicanus. Is primum *supplet lacunas aliquot, quas reperiuntur apud SCALIGERUM*. Olymp. xxxiii truncam orationem: προσετέθη καὶ ... persauat addita voce ζέλης. Idem et Olympiadem cxxix novi certaminis memoria locupletat: προσετέθη συνωρίς πωλική, καὶ ἐρίζα φιλιστική Μαζέτις, et cxxxii: προσετέθη μόνιππος πωλικός, καὶ ἐνίκα Ιπποκράτης Θετταλός⁴⁰⁰). Porro Olymp. clvi ante Ρόδιος nomen inserit Ἀριστόσερος. Tum clxxiv stadianica ex Armeniacis emersit aliunde penitus ignotis: Αημόστρατος Λαρισαῖος⁴⁰¹). Ad clxxxvii SCALIGER apposuit: Σώλαρος Ἀργεῖος, notatis ad proximam Olympiadem lacunae signis. Succurrunt hic quoque MAII Armeniaca p. 158 et quadam ex parte adeo Anecdota CRAMERI Vol. II. p. 150: clxxxvii. Ἀριστων Θούριος τὸ β'⁴⁰²), clxxxviii Σώλαρος Ἀργεῖος. Postremo ad cccxii post Κάλλιππος Σιδῆτης στάδior codex Haicanus ex AUCHERI versione p. I. p. 310 coll. MAII p. 161 addit: 'Rursus equi currunt', i. e. πάλιν ὥπποι ἔδραμον, vel, interprete NIEBUHRIO p. 215, ἀνερεώθη τῶν ὥππων ὁ δρόμος. Praeterea quaedam ad Graecum SCALIGERI textum additamenta leguntur in oreis Olympiadum clxxviii et cciv; ea tamen ab utroque Armeniacorum interprete parum intellecta Graece reddere vix audeas. Cf. NIEBUHRUM p. 214 seq. — Deinde haud pauca *Olympionicarum nomina* identidem prodierunt emendatoria: Olymp. xxv Θάλπιος pro Θάλιος, xxxiii. Ιὔλιος pro Ιὔγιος, xxxix. Ριψόλαος pro Ριψόλος, xlvi. Χρυσόμαχος pro Χρυσάμαχος, lxxx. Τυριμμᾶς pro Τορύμμας, xciii. Εὐρώτας vel potius, corrigente PAUSANIA VI, 8, 3⁴⁰³), Εὐβώτας pro Εὐζατος, cxlvii. Κλειτόστρατος pro Κλειτόστρατος, cciv. Νιζόστρατος⁴⁰⁴) pro Στράτης, cxcvi. Πάτιος pro Πάπιος vel Πάπης, ccxi. Αρουρίων pro Αρουρί, ccxlii. Μάγρος pro Μάγης, ccxlvii. Σατορίρος pro Σατορίος. Tum *nolas aliquot gentilicias, aut propter complurium urbium συνομιαν ambiginas aut nimis generales artius et accuratius definitas exhibet codex Ar-*

400) Sic scilicet Latina AUCHERI p. I. p. 299 Graece reddidi, praeeunte NIEBUHRIO in Scriptt. histt. philoll. minn. collect. I. p. 214, nisi quod pro Μαξεδίς praetuli Μαξέτις. Hoc enim et AUCHERI scriptura: *Philistiachus Maceti et usus requirit linguae Graecae, de quo vid. LOECK. Pathol.* p. 32. Praeterea pro μόνιππος maluerum κέλης propter Pausaniae (v, 8, 3) πάλος κέλης. Vid. nott. ad DESCRIPT. OLYMP. 1112. et 1113 coll. 1103.

401) Sic certe AUCHERI interpretatio defectum textus Graeci explendum ostendit p. I. p. 303. Secundum MAII sane Armeniaca potius rescribendum fuerit: Αημόστρατος Λαρισίτης p. 157. Hic tamen scriptura altum obstat totius antiquitatis of Lariensis silentum. Est quidem, unde Lariones effici posse putes, locus quidam Strabonis I. p. 89. OXON. Vol. I. p. 162. I. p. SIEGENKEES. Sed hunc manifesto corruptum emendavit D. COHES. Cf. FR. FRIEDEMANN ad Strab. I. I. Vol. VII. p. 426.

402) Illud τὸ β' perperam omisit Graecus CRAMERI codex.

403) Cf. NIEBUHRUM p. 216.

404) An vero potius Νικόστρατος? Hanc certe nominis formam et perspicue exhibet codex Armeniaens AUCHERI p. I. p. 307. MAII p. 159, nec parum commendat lectio Στράτης, uncis inclusa a SCALIGERO p. 44. Στράτης autem vel Στράτης e Στρατος ortum puto, uti Χρύμιος e Χρυμιος, alioque duplicitis huius terminacionis exempla, quae cf. apud peritissimos harum rerum indices LEHNISIUM de Arist. Studd. Hornm. p. 280. not. et LOECKIUM Path. Serm. Gr. p. 502. seqq. Denique e Στράτης sit Νικόστρατος prorsus eodem modo, quo v. c. Ηόλυμπης ex Ύμης.

meniacus. Sic Olymp. cxx et clxxii ad *Máγνης* addit: ἀπὸ *Μαιάνδρου*, cxxxii ad *Ἄιτωλός*, ἐξ *Αμφίσσης*, cxlii ad *Σαλαμίνος* ἐξ *Κύπρου*, cxlix ad *Σελευκεῖς* ἐξ *Πιερίας*, cliii ad *Λέσβιος* ἐξ *Ἀντίσσης*, cxxxxvi ad *Ἀλεξανδρεῖς* τῆς *Τρωάδος*, cxviii ad *Προυσσαῖς* πρὸς *Ολύμπῳ*, ccxlii ad *Μάγρος* *Λίθυς*. Praeterea etiam Olymp. lxix *Θετταλός* restituit pro *Θεσσαλεῖς*, cxxxxix *Σικώνιος* h. e. *Σικώνιος* pro *Σιδώνιος*, cxxxxv *Ἐλατεύς* pro *Ἐρατεύς*, quod nihil est. Uno loco Olymp. xxix (coll. not. ad RECENS. n. 89) *numerum correxit zβ'* pro *vβ'*, in mensura nimirum saltus Chionidei, alias prodigiis et in homine post saltum integro relicto prorsus singularis. Nam qui, si fides est epigrammaticis poëtis, Chionim saliendo superavit, transmissa įv pedum longitudine, *Phayllus Crotoniates Pythionica*, ingentis ausi poenas dependit clauditate. Vid. Scholl. Aristoph. Acharn. v. 214. Eustath. ad Hom. p. 1591, 56 = Anthol. Gr. ed. FR. IACOVS Vol. IV. n. 205. p. 160. XI. p. 411. Suid. s. v. ὑπὲρ τὰ ἐσχατιμένα coll. Paus. x, 9, 2 et Herod. VIII, 47. Aliae emendationes levioris quidem momenti sunt, quamquam certae non minus, veluti Olymp. ccxi ὑπὸ *χηρύκων* pro *κηρύκων* ἀγῶνα⁴⁵). Hoc igitur praestantissimo uberrimoque criticis facilitando subsidio licet destitutus esset SCALIGER, ingenio tamen huius viri sagacissimo haud paucas contigit divinando praecoccupare emendationes, quae, aut in OLYMPIADUM RECENSU aut in ADDENDIS NOTIS ad Graeca Eusebiana p. 426 seqq. propositae, nunc Armeniaca versionis auctoritate quamvis hic illuc vitiata muniuntur egregie et confirmantur. Eiusmodi sunt Olymp. vi *Οἰβώτας* pro *Οἰβώλας*, xiv. *Ὑπίνιος* pro *Ὑπῆρος* (RECENS. not. 34), xviii. *Αάμπις* pro *Λαυπίας* (ibid. not. 55), xxxii. ὅτε καὶ πνυγμὴν *Κομαῖος* pro ὅτε καὶ *Κομαῖος* (ibid. not. 105), xl. *Συβαρίτης* pro *συκαρίτης*, xlvi. *Πολυμήστωρ* pro *Πολυμητῶρ*⁴⁶), lxv. *Ηραίεὺς* pro *Ηρακλείδης* (ibid. not. 235), lxvii. ἐτρίσσευσεν στάδιον, διαυλον, ὅπλον pro ἐτρίσσευσεν διαυλον, ὅπλον, lxx. *Νιζίας* pro *Νιζάστας*, civ. *Φωκίδης Αθηναῖος στάδιον* pro *Φ. Α. πάλη*, cv. *Πώρος* pro *Παῦρος*, ex. *Ἀντικλῆς Αθηναῖος*, quod supplementum et SCALIGER requirit ADDEND. p. 428^b et revera offert codex Haicanus apud AUCHERUM I. p. 296, quamquam forma nominis paullulum a vero deflexa *ΑΝΙΚΛΕΣ*; porro cxiii. *Ἀγεύς* pro *Ἀργεύς*, cxxxxviii. *Αιγινήτης* pro *Αινίγητης*. Passim quidem elementa Graeca inendi aliquid traxerunt ex alienis litteris: sed vel ipsa corruptela Armeniaca interpretationis hic illuc coniecturis SCALIGERI patrocinatur disertissime. Quo e genere notavi Olymp. vii. *Δαρκλῆς* h. e. *Δαϊζλῆς* pro *Διοκλῆς*, xcvi. *Μίρων* h. e. *Μίρως* pro *Μέρος* aut *Μέρων*, cxvi. *Δειμοσθένης* h. e. *Δεινοσθένης* pro *Δημοσθένης*, quod in ADDEND. p. 428^b iure repudiatum in RECENSU recoquere non debebat Vir Doctus, cxlii. *Κάπος* h. e. *Κάπης* pro *Κάρος*, clx. *Ἀνόδωρος* h. e. *Διόδωρος* pro *Ἀνώδωκος* vel *Ἀνόδωκος*⁴⁷).

405) Proposui supra eas tantummodo lectiones novas, in codice Armeniaco oblatas, quae uti praestant Scaligerianis, sic constant per se. Caeteras exclusi numero haud paucas, quae licet et ipsae novitatis laude commendentur, genuinas tamen formas non integras, sed peregrinorum manu interpretum minus magis obscuratas continent. Has igitur examine critico etiam secundum STEPHANUS, qui colligendas duxit p. 216, iudicium minime indignas sagacioribus resingendas relinquo.

406) *Πολυμήστωρ* quidem duobus locis et in OLYMPIADUM RECENSU p. 316 et in OLYMPIONICARUM DESCRIPTIONE p. 348 exhibuit SCALIGER. Idem tamen in Eusebii χρον. λόγ. p. 40 *Πολυμητῶρ* edidit, Bocchi, ut videtur, sive apud Solinum p. 15. An vero deteriorem hancce formam hypothetae deberi dicamus? Huc sane inclinat animus, atque hinc emendes, quae panilo iucautius indicavimus not. ad RECENS. n. 146.

407) Nonnullas harum lectionum, veluti *Θίλπις*, *Πιψόλιος*, *Κλεινόστρατος*, porro *Λίμπις*, *Πολυμήστωρ*, *Ἀγεύς* confirmant nunc etiam Anecdota CLEMENCI. Eadem in *Χρονομήχος* certe litteram o tuentur in antepaenultima. Denique Olymp. 32 ante *Κομαῖος* vocem πνυγμὴν, atque 67 ante αὐλον (sic!) στάδιον inserunt et ipsa, pp. 142—148. Vol. II.

In nonnullis tamen sed paucissimis coniectandi periculis SCALIGERUM a vero aberrasse eadem evincunt Armeniaca. Sic nec Δέσμων Olymp. XIV, nec Πελληνεύς LXVII, quorum alterum ille in Δάσμων, alterum in Πριηνεύς difinxit, medicina indigero, sed formis memoriae proditis rectissime se habere ostenderunt. Alias quidem lectiones depravatas esse constat, quarum tamen quas SCALIGER proposuit emendationes, respuunt Armeniaca. Eiusmodi sunt Τορύμας Olymp. LXXX et Εὐζατός XCIII, a critico nostro in Τυρύμας et Εὐζατός deflexa (ADDENDO. p. 428^b), refragantibus, quod e superioribus intellectum puto, Armeniacis. — Tantum do genuini Eusebii vindice Haicano, ut et egregio, SCALIGERI tamen usibus negato. Pergo ad eos Olympionicanum auctores, qui aderant Nostro. Aderant autem, quos supra excitavi, Pausanias, Diodorus, alii, quos SCALIGER omnes diligentissime excutiendos, plerosque adeo respiciendos praecipue existimavit, cum in recensendo Eusebii textu, tum in hac Olympiadum concinnanda Descriptione. Quum autem in NOTIS AD GRAECA EUSEBII haud raro satis habuerit, si qui Eusebii a cacteris dissensus emergeret, eum simpliciter indicasse, nulla addita iudicij significatione, in RECENSU critici munus ita explevit et consummavit, ut, non dubia scilicet varietatis disceptatione, unam lectionem, eamque, sua quidem opinione, praestantissimam, deligeret solamquo proponeret. Delectum vero ipsum non usquam libidine et arbitrio, sed iudicio ubivis et ratione instituit, neque uni alicui scriptori se totum addixit, sed suum cuiusque pretium e certis critices legibus aestimavit. Hinc nunc Africano Pausaniam aut de reliquis unum, nunc Pausaniae et reliquis Africanum praeoptandum duxit. Et Africanum quidem Olymp. VI. XIV. XVIII. XXV. XXXVIII. LXV. LXXIII. XCIX. Pausaniæ, LXXV. XCI. XCIII. XCIV. CIII. CV. CVII. CXVII Diodoro, CLXXVII Phlegonti, LXXIV Dionysio, VII utrique et Dionysio et Phlegonti⁴⁰⁸), Pausaniam vicissim XXVII et XCIII Africano, LXXV. XCIII. CV Diodoro, LXXIV Dionysio⁴⁰⁹) concedere iussit, non quidquam usquam, pro subsidiorum quidem ratione suorum, inepit aut idonea sino causa molitus⁴¹⁰). Quotiescumque vero aut in scriptura nominum aut in temporum descriptione dissensio veterum maior apparuit, quam ut certo componi posso videretur, utramque et nominis scripturam et temporis rationem diligenter enotandam suoque loco significandam existimavit. Nominum quidem discrepantias exhibuit sat multas: Olymp. IX. Σενοδόκος ἡτοι Σενοκλῆς, Μεσσήνιος, στάδιον, XXVIII. Χάρμις Λάκων στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων, XXIX. Σενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον, XLVIII. Τλαυζίας, ἐνίοις δὲ Τλύχων, ὁ Κροτωνιάτης, στάδιον, LXXI. Πυθαγόρας κέλητι. οἱ αὐτὸς κέλητι, LXXVII. Δάτης, ἡτοι Δάνδης, Αργεῖος, στάδιον, LXXX. Τορύμ-

408) Rejectis Eusebii lectionibus SCALIGER Pausaniam expressit in Οἰθώνις, Δάσμων, Λύμπης, Παγάνδης, Εὐτελίδης, Ἡραιεύς, Άστυλος, Στρυμοῦτης, Diodorum in Λαυχος, Ξεινετος, Εὐβατος, Σώσιππος Άθηναῖος, Πυθαγόρας Άθηναῖος, Πλάρος, Σιαχίνας, Παρμενίων, Phlegontem in Ξεατόμνος, Dionysium in Λατυλλος, hunc denique enndem cum Phlegonte consentiente in Δαικλῆς.

409) Contra repudiata Pausaniae auctoritate Africanum secutus est in Εἰρνθος et Πολυδάμας, Diodorum in Λαυχος, Βύρβατος, Πλάρος, Dionysium in Λατυλλος.

410) Hoc tantum excipiā, quod ex uno eodemque trium Olympiadum continuarum (73. 74. 75) stadianica effecit tres: Άστυλος, Άστυλλος, Άσνχος: quorum hoc nomen ne Graecum quidem videtur. Certe quod ad similitudinem eius proxime accedit Άσνχις, hominis barbari est apud Herodotum II, 136. Jam vero putidum sit, coniecturam periclitari propter Stephanianae Diodori editionis marginem, quo solo lectio ista nititur firmamento. Alioquin sponite se offerat Άσνχος Dorice pro Ήσνχος. Constat enim, veram nominis formam esse Άστυλος sive, secundum Arcadii praecepta (ap. LOECK. Pathol. p. 121), Άστυλος, a quo Άστυλλος non magis differt, quam v. e. Δέρκυλλος a Δέρκυλος. Vid. LOECK. p. 137. Cf. tamen etiam not. ad REGENS. n. 695.

βας Θεσσαλὸς στάδιον, οἱ δὲ Τορύλλας, καὶν. Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Λασθένης ὁ Οηβαῖος, καὶν. Εὐπόλεμος Ἡλεῖος στάδιον, οἱ δὲ Εῦπολις, καὶν. Τεφιναῖος Ἡλεῖος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεύς, στάδιον, εἰν. στάδιον Εὐβώτας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Αθηναῖος, εἰν. Στρόμομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Απολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον, εἰν. Σιόδωρος Σικυώνιος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, Αρώδωνος. Calculos autem variatos quinquies offendas, primum in coronis Olympiorum victoribus tribui coepitis (Olymp. vii: Δαιζῆς Μεσσίης ... πρῶτος πάντων ἐστεφανώθη, xxvii: ὁ ἀγών πρῶτον στεφανίης ἔγενετο κατά τινας), deinde in inchoato per Orsippum Megarensem nudorum cursu (Olymp. xv: Ὁρσίππος Μεγαρεὺς στάδιον καὶ γυμνὸς ἐδραμον, xxxii, i: Ὁρσίππου τοῦ Λακεδαιμονίου ἀγωνίζομένου, λυθὲν τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ ἥττης ἔγενετο, ἐξ οὗ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν), tum in Lygdamide Syracusano pancretiastarum primo coronato (Olymp. xxviii: τοὺς ἐσελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμος συγκατειργάσαστο Συρακούσιος, xxxiii: Λύγδαμος Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἔνικτος κατά τινας), tum in Crauxidae Thessali victoria equo desultorio prima (Olymp. xxxi: Κραυξίδας Κραυώνιος κέλητι πρῶτος, xxxiii: προστέθη καὶ [κέλης] καὶ ἐνίκη Κραυξίδας Θεσσαλός) denique in abrogato rheadae mularis certamine (Olymp. lxxix, i: τὸ πρὸ ἡ ἐπών ἀπίρη, τοῦτο ἔστιν ἄρματι ἐξ ἱμάτων ζευχθέντι, ἀγωνίζεσθαι υπὸ Ασανθράστου ἐπιτήδευθέν, ἐν τῷδε τῷ ἐπι μιλέθη, lxxxiv: ἀπίρης δρόμος ἐν Ὁλυμπίᾳ κιρύγματι ἀπιγραφεύθη⁴¹¹⁾). Insunt quidem in his nonnulla varietatis exempla, quae e meris iisque manifestissimis codicium vitiis nata et propagata facile cognoscas nec penitus removenda dubites. Quo e genere Xenophon ille, Olymp. xxix stadii victor ascriptus, *Pausaniae* debetur, iam aperte corrupto, ut mireris SCALIGERUM non perspexisse errorem. De quo non repelo, quae fnsius dixi ad RECENS not. 88. Nec magis laudes, quod Olymp. clx ex Eusebii textu item vitiato editum iuxta Σιόδωρος collocavit Αρώδωνος, quorum hoc ex illo depravatum esse, perspicue demonstrant verae scripturae vestigia, quae, ut supra annotavi, servavit Armeniacorum Αρόδωρος. Caetern vero, licet partim nec rectius habeant istis, nec aliunde, quam e scriptorum eorum, quos supra harum rerum auctores enumeravi, minus quidem Pausaniae et Africani, quam reliquorum, naevis et hallucinationibus originem trahant, alias sunt quaestionis, difficilis, sntor, et variae, in tanta autem difficultate rerumque in censum venientium varietate magnam partem tam parum gratae et frugiserae, ut SCALIGERO, quod non omnes ubivis dubitationes tollere, non omnia in clara luce collocare contigerit, quis criminis veritat! De his igitur singulis deinceps accuratius disputabo. — Nunc absolvō ea, quae de pravis codicium lectionibus, errorum SCALIGERI parentibus, dicere institui. Saepissime autem praeter reliquos, quos notavi, imposuit Nostro corruptus Pindari Scholiastes, cuius tollere menda hodie praeclaris BOECKH in Pindarum collatis studiis licuit. Hoc igitur duce freti *Theronis Agrigentinorum tyrauni* curulem victoriam ex Olymp. lxxvii ad lxxvi protrahendam (vid. ad RECENS. not. 347), Epharmostī autem *Locri Opuntii* partam lucta palmam ex Olymp. lxxxi in lxxxii detrudendam significavimus not. 291. Unus adeo ex Olympionicarum numero penitus deleri debuit, *Megacles Atheniensis*, Hippocratis filius, Periclis avunculus, Olymp. lxxxviii a SCALIGERO assignatus idemque duobus aliis locis importune oblatus

411) Caeterorum, veluti *Lampidis*, *Eurybatī*, *Euagorae*, *Xenodami* item dupliciter digestas victorias hic consulto omisiimus, ut quarum alterulā mentio non veterum testimoniis, sed incuriae morte debeat. Vid. PROLEG. p. XLIV cum not. 322.

(cf. PROLEGG. p. XLIV), quem Olymp. LXXII, 3 quadrigis non Olympia, sed Pythia viciisse idem probavit BOECKHUS. Vid. not. ad RECENS. n. 321. Denique etiam Photii editio, qua SCALIGER usus est, maculis inquinata fuisse videtur turpissimis. Certe quos Olymp. CLXXVII inde profert victores Olympiorum, e Phlegonte depromptos, eorum alii sunt mendose scripti, aliis rursus plane omissis, ut nihil dicam de certaminum, quibus vicerint singuli, generibus mirifice mixtis et turbatis. Neque hunc locum viliis purgare suis, post BEKKERUM et MEIERUM, magni negotii fuit. Vid. not. 1308.

Nequaquam tamen sola codicum corruptela SCALIGERUM in errorem induxit. Saepius etiam a recta via enim deflexit *interpretandi ratio parum idonea*, qua duplice potissimum modo peccavisse arguendus est. Aut enim, quoscunque a Pausania aliquaque laudatos repperit victores Olympicos, stadianicis unnumerandos esse perlinaciter censuit, aut verba scriptorum maximeque temporum notas, in veterum libris inventas, falso retulit et computavit. Priori ex causa natam putes maximam partem earum SCALIGERI animadversionum, quibus memoriae de Olympionicis ambiguitatem quandam significat, quae, ubiunque rem accuratius rimere, nulla est. Olymp. XXVIII de curriculi palma certantes proponuntur *Charmis* et *Chionis*, uterque *Lacedaemonius*. Quorum ille quidem stadio, at hic alio certaminis genere, diaulo eoque primum, viciisse dicendus erat. Vid. not. ad RECENSUM 83. Redit idem Chionis proxima statim Olympiade XXIX, iterum cum stadii competitorе quodam commissus: Ξενοφῶν ὁ Κορινθίος στάδιον ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις τὸ δεύτερον. Quorum adeo nentrum verum est. De Xenophontis prorsus intempestiva mentione aliis locis diximus. Sed nec Chionis ista quidem Olympiade alteram, sed primam stadio meruit palmam, quamquam eadem alteram quoque eamque diaulo, ni fallor, iterum reportatam adeptus esse traditur. Itaque nota illa sic erat concipienda: Χίονις Αἴανος στάδιον ὁ αὐτὸς διάυλον, ὡς ἔχει, τὸ δεύτερον. Cf. nott. ad RECENS. 88 et 89⁴¹²⁾. Occurrit porro Olymp. LXXI novum par aemulorum Olympioniarum, de eadem non stadii quidem, sed equi desultorii Victoria inter se contendentium, *Pythagoras* et ὁ αὐτός, h. e., ut haud inepte alibi nobis conieciisse videmur, *Glaucus* (*Ιλαῦνος*). Iam Pythagorae quidem in certaminum Olympicorum labulis multi celebrantur, aut de cursu illi (Olymp. XVI. CXX. CXXI) aut de pugilatu inter pueros (XLVIII) coronati, sed de celeste ne unus quidem. Contra Glauci nomen praeterea pugilem illum Carystium, a Demosthene De coron. p. 331, Pausania VI, 10, 1, Suida s. v. *Ιλαῦνος* memoratum, inter Olympionicas prorsus inauditum est. Ne multa: utique certum esse arbitramur, cedere utrumque isto debere loco, SCALIGERI in referendis Laerlii VIII, 51 seqq. verbis lapsu aliquique damnis turpissime deformato, et cedere quidem *Empedocli Agrigentino*, sedem vacuam optimo sibi iure vindicanti, cuius caussam ab adversariorum importunitate strenue defendimus in Not. ad RECENSUM 270. Ambigitur paullo post rursus de stadianica Olymp. XCIV: *Κροκίρας Λαρισσαῖος στάδιον*, ὡς δὲ ἄλλοι, *Λασθένης ὁ Θηβαῖος*. Sed haec quoque discrepantia, quam Noster in veterum libris sibi repperisse visus est, mere scilicet deprehenditur. Vicit enim Olympiade illa et *Crocinas Larissaeus* et *Lasthenes*

412) Non quidem sum nesciens, istam primum a CORSINO monstratam Pausaniae cum Africano conciliandi componendique rationem nonnullis displicere Viris Doctis, quippe qui, ubiunque rateres scriptores annos per Olympionicas definitos, neglecta tamen certaminis accuratiore notatione, ediderint, de stadianicis constanter intelligendos esse censeant. His satis habeo exemplum opposuisse THUCYDOTOS, auctoris, ut saeteri dehebunt, locupletissimi, quem lib. III, 8 notandi temporis caussa meminerint Victoria uti Dorie Rhodii Olympia iterum reportata, nihil ipsum de genere Victoriae significantem. Simpliciter enim Ολυμπίας, inquit, οἱ Διονύσιοι Πόδιοι τὸ δεύτερον τρίτου. Qui proinde Dorieus ex istorum quidem ratione stadii victor pntaretur, nisi peropportune animadverteret Pausanias VI, 7, 1, tria deinceps Olympia eum palmam cepisse de pancratio. In hac autem sola Thucydidis auctoritate vel maxime idoneum opinionis nostrae firmamentum situm esse, nemo profecto diffitebitur. Cf. idem Thuc. v, 49.

Thebanus, ille quidem cursu simplici, hic vero cursu cum equo contendens. Vid. not. 622. Porro ad Olymp. xcvi de eiusdem certaminis victore duplex notatur fama, quae revera simplex et una: *Tεπιραιῶς Ἡλεῖος*, ὡς δὲ ἄλλοι, *Φορκίων Ἀλιζαγρασσεύς*, στάδιον. Nam de *Terinaei Elidensis* palmarum cursu res certissima est minimeque dubia. *Phorino autem Halicarnassensis* endem Olympiade pugilatus abstulit coronam, auctore Pausania v, 21, 2. Vid. not. 669. Deinceps Olympias civ hoc insertum dilemma: ἐνίκα στάδιον Εὐβάτιας Κυρηναῖος, ἢ Φωκίδης Ἀθηναῖος. Non magis accurate. *Phocidam* quidem Atheniensem Olympiade ista stadio viciisse constat, teste Diodoro xv, 78, e quo sinu Eusebii Graeci, luctae ei palmarum attribuentis, elucet error, quem emendant Armeniaci. Vid. not. 777. *Eubotas* vero *Cyrenaeus* retulit sane et ipse aliquando cursus coronam, neque tamen, ut hic fertur, Olymp. civ, sed e congruis Diodori xiii, 68, et Africani calculis, xcmi. Atque de hac, si quid video, Eubotae corona loqui putandus est Pausanias vi, 8, 3, quamvis tempus eius indicare neglexerit. Vid. not. ad RECENSUM 596. Eodem loco quod Eubotae etiam victoram curulem uscibir, hac ipsa, in qua versamur, Olympiade partam, famam tradit (ἰέγεται), non rem dubitationi exemptam. Itaque scilicet supra sic potius edere debebat: ἐνίκα στάδιον Φωκίδης Ἀθηναῖος. Εὐβάτιας Κυρηναῖος ἀρματι, ὡς λέγεται. Denique etiam ultimum huius generis evanescat dissidium, de his traditum antagonistis Olymp. cxviii: Ἀρδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Απολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον. Quorum hic quin revera istis ludorum Olympicorum sollemnibus de curriculo victor renunciatus sit, ambigi nequit ob disertum Diodori xx, 37 testimonium. Vicit quidem eodem certamine etiam *Andromenes Corinthius*, sed proxima demum Olympiade cxix, auctoribus Diodoro xx, 91 et Africano. Quorum alter quod eundem Andromenem etiam Olymp. cxviii de stadio coronatum perhibet, error est manifestus librarii, non Casauboni, quem exempli sui manum recte fideliterque expressisse, documento sunt CRAMERI Anecdota Tom. ii. p. 147, nequaquam vero Africani ipsius. Hic enim, si Andromeni duabus Olympiadibus continuis stadii palmarum adiudicare voluisset, profecto altero loco, Olymp. cxix, non credo, nomen ipsum, certe non plenum, inscite iterasset, sed aut simpliciter scripsisset ὁ αὐτός, quod nulla alias rei mentione interiecta, constanter amplexus est⁴¹³⁾), adeoque aliena, ut hic Antenoris, memoria in medio posita, praetulit⁴¹⁴⁾), aut, quod tamen dicendi genus, sub eadem hac conditione, minus frequentavit Ἀρδρομένης sive Ἀρδρομένης ὁ αὐτός, abiecta gentilicia appellatione, posuisset⁴¹⁵⁾), nec solemne illud τὸ δεύτερον, quod non usquam neglexit, addere oblitus esset. Sed, ut dixi, error librarii est, qui, cum victorem Olympiadis cxviii oculis nimis festinantibus transiluisse, commisit, ut nomen Andromenis e proxima praereptum superiori allineret, cum ex Africani sententia potius solam ad Olymp. cxix pertineret. Proinde vix dubites, quin Olymp. cxviii genuina lectio sit Απολλωνίδης Τεγεάτης, eaque pro Ἀρδρομένης Κορίνθιος Africano restituenda. *Antenoris* tamen periodonice memoriam loco suo (Olymp. cxviii) et ipsam esse deturbatam, nequaquam inde collegerim. Cf. not. ad RECENSUM 1037. Sed satis de hoc genere Olympioniarum, pristinum in pulvere Olympico certamen cum competitoribus suis hodieque in Olympiadum laterculis continuantium, quorum quid cuique debeatur iuris, aequis ponderatum momentis nobis reddidisse videmur. Non confundendum autem est cum illo genere alterum quoddam genus eorum, qui ipsi a popularibus suis dupli nominis revera sunt vocati. Horum

413) Cf. Olymp. xxii, xxx, LXIX, LXXIV, LXXXIV, LXXXIX, XCII, CII, CVI, CXXIII, CXXX, CLV, CLXVII, CXCV, CCVIII, CCXXXVII, CCXXXIX, CCXLIX.

414) CLXXXIV et CCXLVI.

415) Posteriorem hanc rationem, diremplo per inserta additamenta orationis tenore, semel utramque adoptavit, alteram Olymp. CXXI, alteram LV.

nonnullos quidem statim ab initio a reliquis secludo, Σεροδόχος sive Σεροκλῆς ix, Πλύκων sive Πλαυζλας xlviii, Αάρης sive Αάρδης lxxvii, Εύπολεμος sive Εύπολις xcvi: ut qui utroque appellantur Graeco nomine, altero scilicet ex altero aut laudis cuiusdam significandae aut infamiae vitando causa, motibus vocum Graecarum facillimis gratissimisque, deflexo levius aut vario. Haec igitur nihil aliud esse pulaverim, nisi exempla veteris cuiusdam δισσογραφίας, cuius rationes aliquot solita subtilitate rimatur LOBECKIUS Pathol. p. 505. seqq. Annumerandum istis quodam modo etiam Τορύμβας sive Τορύλλας lxxx censerem, nisi de huius stadionicae genuino nomine aliud suaderet et dialecti Thessalicae ratio et Armeniae auctoritas. Vid. nol. ad RECENSUM 394 et supra PAOLEGG. Caeteri vero, qui, Africano duce, in OLYMPIADUM DESCRIPTIONE offeruntur genuina insigni appellatione stadionicae, quamquam cum illis aliquatenus cognati, iidem suam potius et peculiarem sequuntur rationem, ab isto genere paullulum diversam. Quos seorsum colloco. Sunt autem hi: Ἰδαιος ἦ Νικάτωρ, Κυριγαῖος cxvii, Ρόδων Κυμαῖος, ὃ Θεόδοτος ccxiii, Απολλοφάνης, ὃ καὶ Πάτης, Ταρσεύς (sic. leg.) ccxvi, Απολλώνιος ἦ Ηλιόδωρος, Αλεξανδρεύς ccxviii, Θεωρᾶς, ὃ καὶ Συάραγθος, Αλεξανδρεύς, ccxxi, Διονύσιος, ὃ Σαμψεύς, Αλεξανδρεύς ccxxvi, ccxxvii, Ἐπίδανος, ὃ καὶ Αμψάνιος, Αλεξανδρεύς ccxxix, Αρούσιων, ὃ καὶ Φειδούς, Αλεξανδρεύς ccxi, Ἐπινίζιος Κυζικηνός, ὃ καὶ Κυρᾶς ccxlvii, Ηλιόδωρος, ὃ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεύς ccxlvi. Postremo huc pertinet etiam pugil quidam Pausanianus, ob iniuriam ludis factam ab Eleis pecunia multatus, Απολλώνιος ἐπίζητος Πάρτης, Αλεξανδρεύς ccxviii. Horum plerosque *Aegyptios* esse animadvertis, e capitali Aegypti urbe *Alexandria* oriundos, ad quos accedit *Afer* praeterea unus *Cyrenensis* simul cum tribus civibus *Asianis*. Et Alexandrinis quidem patrium suis cognomina habere Pausanias⁴¹⁶⁾ adnotat, id scilicet, quod sine eius admonitione unicuique patet, dicens diserte, contra quod explicatione vel maxime indiget, quae sit ratio rei, quod tempus, ne verbo quidem attingens. Videntur autem non solum Alexandrini, sed Aegyptiū omnes geminum nomen, alterum patrium, alterum Graecum, sive etiam utrumque Aegyptium, vulgo assumere soliti sub Imperatoribus Romanis, religionum gratia. Atque ex hoc profecto usu duplicita illa Olympionicarum Alexandrinorum nomina, quae supra ex Africano et Pausania represeant RECENSUS, explicanda esse arbitror⁴¹⁷⁾. Quibus prorsus simile addere iuvat exemplum, e Nubiensi illo pelitum titulo, cuius facundissimus interpres exilitis NIEBUHR⁴¹⁸⁾). Ibi nimirum suaē ipse laudis praeco prodit ΑΥΡΗΑ. ΒΗΣΑΡΙΩΝ Ο ΚΑΙ ΑΜΩΝΙΣ, Αύρηλ. Βησαρίων, ὃ καὶ Αμώνιος, i. e. Aurelius Besario, qui et Ammonius vocor: in quo observes adeo dicendi formulam eandem, quam in componendis plerisque istis nominum paribus (Olympp. ccxvi. ccxxi. ccxxix. ccxl. ccxlvi) seclatus est Africanus, in Διονύσιος ὃ Σαμψεύς⁴¹⁹⁾ ccxxvi levius variatam. Occurrit quidem apud hunc altera quoque per ἦ particulam copulandi ratio,

416) v. 21, 5: καὶ πιὸς καὶ ἐπιχώριος τὸ δὲ τὰς ἐπικλήσιες τοῖς Αλεξανδρεῦσιν ἔστιν.

417) Ratio huius sententiae in plerisque tanquam sponte sua eluet. In duobus tantummodo paribus paullo est abstrusior et altius repetenda, in Απολλώνιος ἦ Ηλιόδωρος ccxviii et in Ηλιόδωρος, ὃ καὶ Τρωσιδάμας ccxlviii: quippe quorum utrumque nomen genuine Graecum esse nec quidquam Aegypti patriae redolere videatur. De his igitur sic velim existimes, Ηλιόδωρος nihil aliud esse, nisi merum Aegyptiaci nominis interpretationem, ad verbum expressam sic, ut forma quidem et origine bene Graecum sonet, re autem et significatione peregrini quiddam traxerit ex sacris Aegyptiorum; Απολλώνιος autem, deo Aegyptio, qui primitus inhaeret nominis, in Graecum deum dignitate parem converso, praeter formam simul notionem Graecam et divino Graecorum cultui accommodatam ascivisse. Apollinem enim Graecorum respondere solari Aegyptiorum numini, notissimum est. Vid. Euseb. Praep. Evang. iii, 15 coll. WESSELING. ad Diod. i, 25. Similiter etiam de altero indices, Ηλιόδωρος ὃ καὶ Τρωσιδάμας, nisi quod hic cognomen Τρωσιδάμας aliounde, quam e deorum delubris, arripuit.

418) In scriptt. hist. et philol. min. zizae collect. Bonn. a. 1843. 8. p. 181.

419) Haec lectionem aliquando temptavi conjectura quadam (Not. ad RECENS. 1607), de cuius pretio penes peritores iudicium sit.

sed eam, Alexandrinorum uni dumtaxat ccxviii adhibitam, potiorem habuit in reliquis (cxxvi. ccxiii. ccxvi. ccxlvi) et ter deinceps frequentavit, in his rursus priori illa minus probata nec saepius, quam item semel ccxlvi, obvia. Sed omnino horum caussa ab illo genere aliquantulum differre dicenda est. Qnamvis enim et ipsi altero nomine vocentur patrio et nativo, altero Graeco et ascito: hoc tamen non propter religiones nescio quas, sed ambitione quadam et ut gratos se praestarent erga tantao laudis suae auctores Graecos, post partam Olympiae palmam assumpsisse videntur. Ulra aulem singulorum nomina agnoscas nativa, ultra ascita, noli dubitare. Nativa quidem sive patria manifesto haec sunt: Ἰδαιος cxxvi, Ρόδωρ ccxiii, Πάτης ccxvi, Κυρᾶς ccxlvi, quorum quod duo priora antecedunt alteris, posterioru sequuntur, negligentia quadam factum pulem Africani, non nimis religiosi aut constantis in tuendo legitimo reique congruo nominum ordine, quippe nec alias, in binominium Alexandrinorum mentione, ubivis (cf. ccxlviii) servalo, et hic adeo in duobus (cxxvi et ccxiii) prorsus inverso. Atqui pleraque ista, licet Graeco de fonte derivata, tamen praeterquam in barbarorum aut inferioris aetatis hominum appellationibus vix invenias⁴²⁰), unum (Κυρᾶς) praeterea contemplationem resipit peregrinitati admixtam⁴²¹), ultimum denique (Πάτης) mere barbarum est. Itaque abollendae barbariae, simulque extinguae ignominiae caussa et Cyrenensem illum et hos Asialicos bieronicas, de curriculo Olympico praeter palmam nominis quoque novi et gloriosi nobilitatem cepisse coniecerim. Cuius quidem conjecturae haud mediocre firmamentum positum est in exemplo eorum, quibus corona Olympicā, si non nominis, at certe cognominis parens exsilitte traditur. Debemus notitiam horum cognominum, quae ἀπὸ συμβεβηκότος, ut aiunt, dedacta et Olympioniarum maximisque periodoniarum nominibus tanquam laudis paeonia quaedam a Graecis ipsisque sortis ab Hellanodicis imposita censeas, maxima ex parte eiusdem beneficio Africani, unde rursus mutualius SCALIGER repraesentat in hisce: Ἀρτίρωρ Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, περιοδονίχης, ἀληπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλιαῖς cxviii, Κλεόσερος Ἀλεξανδρεύς, περιοδονίχης, ἀτραυαδιστος cxxxv, Αιαζίρης Μιλήσιος ὁ γλαυκιᾶς cxcix. Unum praeterea eiusdem generis decore insignem, *pancratiastum*, arripuit e Pausania vi, 4, 1: Σώστρατος Σιννώριος, ἐπίκλητος ἀγροχερσίτης civ. Atque addere huic numero poterat, inio debebat etiam *luctatorem* illum Phlegonteum: Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεύς, ἀπτωτος περιοδονίχης clxxxvii, cuius cognomen ἀπτωτος sive ἀπτως, in laudandis athletis alias quoquo obvium (v. c. in Epigr. Alcaeī Messenii Anthol. Graec. ed. FR. JACOBS Vol. I. p. 239 = Anal. R. F. PH. BRUNCK. Vol. I. p. 488), non animadversa scilicet Pholiani textus corruptela, a cognominato imprudenter distractum pro Olympionicae alias et ab Isidoro diversi eiusque patria caren-

420) ΙΔΑΙΟΥ nomen sane notissimum est ex Homero, quem tamen inemineris eo solis in Troianis, nullo in Graeco homine appellando uti. In quo secula est Homerum posterior aetas, qua nec ipsa nomen illud offendas, nisi in peregrinis. GUIL. PAPIUS quidem in Lex. nom. prop. Graec. s. v. Ιδαιος praeter Idaeos Homeri duos tantummodo eius nominis recenset, alterum e Tzetze Hom. 441 proferens Alexandri ex Helena filium, alterum ipsum Cyrenensem nostrum, sed hunc solius Pausaniae vi, 12, 2 auctoritate, non simil Africani. Hic scilicet scriptor prorsus ignotus suis videtur isti lexicographo una cum fonte nominum propriorum longe uerrimo, stadianicarum catalogo. Fuit tamen praeteren aliis quoque Idaeus, a PAPIO ille omnino neglectus, Λισσι φίλιος Rhodius, incertae quidem, sed sine dubio et ipse sequioris aetatis poeta epicus, Homericorum, ut feritur, interpolator et peculiaris alienius de rebus Rhodiorum poematis, tria fere nullia versuum complectentis, auctor: cuius obscurior paollo in memoria ne penitus interiret, providit Suidas s. v. h. Idem fere, quod de Idaeo, dicendum etiam est de ΡΟΔΩΝΟΣ nomine, cum in titulis, tum in scriptoribus oblate compluribus, his tamen iterum non aliis, quam temporum novissimorum. Vid. BOECK. Corp. Inscripti. Vol. I. n. 353, p. 422. n. 572, p. 493. et quos locos e Callimacho et Leonila Tarentino suppediat Papius s. v. ΡΟΔΩΝ. De KYNΑΣ statim agam not. 421.

421) In nomine KYNΑΣ sola in ἄς terminatio hominis ei peregrinitatis et turpitudinis cuiusdam malefici notati facunda index est (Vid. FR. MEHLHORN. Gramm. Gr. Fase. I. p. 138 seq. et LOBKOWICZ. Pathol. p. 507), ut nullam vocis a canicula originem, et per se, credo, parum honorificam, et Olympionicae nominis iuslo indecentiorem.

lis nomine venditat. Vid. not. ad RECENS. n. 1308. Porro Ἐρμογέρους Σαρδίου Olymp. ccxv et ccxvii de curriculo victoris oblitus est cognomen ἵππου indicare facelissimum, quod cum tribus Olympiorum solemnibus coronam octies meruissest, a Graecis obtinuisse dicitur Pausaniae vi, 13, 2. Quid? si, coniuncta Africani cum Antigoni Carystii narratione quadam ex Hippone Regino desumpta *stadionica* Olympiadis xlvi, plene sic appellatum: Ἀριάπας ὁ χροσόμαχος Λάζων, ad eundem ordinem ascribas? Quo sane mirum quantum inclinaret animus, siquidem et certa esset CORSINI numerorum in Antigono correctio, nec omnino suspecta videretur scriptoris istius ne mediocriter quidem docti et in referendis aliorum sententiis parum accurati auctoritas⁴²²⁾. Nunc vero de hoc, quemadmodum etiam de alio quodam, quem olim in hoc Olympionicarum genere numerandum putavi ccxxvi (vid. not. ad RECENS. n. 1607), verbum non amplius addam, scilicet ne iam his ingenii lusibns diatius immorata videatur disputatio nostra, vel maxime veritus. Relictos igitur relegenti cursus de *numeris* mihi panca dicenda esse video indicibus temporum, nonnusquam contra apertam veterum scriptorum mentem *computatis* a SCALIGERO aut etiam *emendatis*. Videlicet conjecturarum quoque genus quoddam, quamvis id critici magis, quam interpretis munus esse, ideoque proximae potius, quam huic dissertationis parti convenire videatur, pro arctissima utriusque quaestione in unam plerumque coeuntis multua necessitudine, hoc simul conspectu complecti in animo est. Primum autem quam parum scite ad calculum vocaverit numeros quosdam Pausaniae v, 8, 3, luculentis exemplis docent et *Lygdamidis Syracusani* prima de pancratio parta *victoria*, Olymp. xxviii ascripta, et *Crauxidae Thessali* corona de celete prima, Olymp. xxxi illata, cum tamen, secundum veram Pausaniae rationem, Africano omnino consentaneam, ultraque conferenda esset in Olymp. xxxiii: qua de refusus alio loco dixi, PROLEG. p. xxxii seq. Nec si quid de conjectura immutavit in numeris, id ubique tale est, quod verum agnoscas. Mitto tres diversis locis redeuntes, totidem Scholiae Pindarici emaculandi pericula aequa irrita obtrudentes, *Megacris* intentiones, satis illas decantatas. Ad Pausaniam redeo, eius de Hellanodicarum numero paullatim aucto proferens testimonium v, 9, 5, in Olympiadum numeris aperte multilatum aut corruptum: πέντη δὲ Ὁλυμπίᾳ τὰὶ εἰκοστὴ ἑντέα Ἑλλαροδίκας κατέστησεν deinde, paucis interieclis, pergitur: δευτέρη δὲ ἀπὸ ταύτης Ὁλυμπίᾳ προστεθῆται τὰὶ δέκατος ἀπὸ θέτης. Hic numerum *vicenarium* falsum esse, rerum apud Pausaniam ostendit consecutio, quae tamen eadem SCALIGERI suspicioni, sub Olymp. cv ἐκατοστῇ pro εἰκοστῇ scribendum innuentis, omnem abrogat veri similitudinem. Vid. not. nostr. 797 coll. KRAUS. Olymp. p. 127. not. 6, cui adde — quem l. l. indicare neglexi — ΜΕΓΑΚΡΙ, in Encycl. Hal. iii, 3. p. 310^r οὐ γένεται pro τε προponentem. Sed ut probabilis sit ista SCALIGERI emendatio, vix tamen apte δευτέρων ἀπὸ τῆς πέντης τὰὶ ἐκατοστῆς parem esse existimes *centesimae sextae*: quam profecto numerandi rationem non minus ab antiquorum hominum, quam a nostra consuetudine alienam, sub Olymp. cvi criticum nostrum amplexum esse inre mireris.

Restat denique multiplicis et haec in OLYMPIADUM RECENSU erroris genitrix, *perversa quaedam critices facilandue ratio*, qua SCALIGERUM hic illic abdnclum deprehendas, ut nec singulorum scriptorum auctoritatein aequa ubivis lance ponderaret, nec, quis esset melioris, quis deterioris notae, quis fide dignus, quis minus dignus rerum auctor, in magnō discrimine poneret. Cadit haec viluperatio in eos potissimum locos, quibus

422) Antig. Caryst. Mirabb. cxxi (133) p. 90 WESTERMANNI Παραδοξοράφων. Vid. CORSINI Dissert. Agon. p. 124. FF. AA. I. p. 328 seq. coll. not. nostr. ad RECENSUM n. 146. Ut unum afferam, unde liquido cognoscas, qualis istius hominis Minerva fuerit: rem, quam narrat, faciam somniant Olymp. xxxvi, rege Athenis Epaeneto. Sapienti sat, ut opinor.

diversae veterum de auctis Olympionicarum ornamentiis aut decertandi quibusdam rationibus ascitis vel abrogatis sententiae recensentur. In his enim cum par esset plurimi fieri Phlegontem, Africanum, Pausaniam, bisque cedero debere reliquos: nonnusquam SCALIGER et locupletissima illorum testimonia et Scholiastae Pindarici vel Homericu[n]i nugas ineptissimas eadem referre diligentia non dedita est. Quo virum alias *χριτιζώτατον* culpam quandam contraxisse *ἀξιοίας* quamquam non dissimulandum est: eam tamen ipsam, amabilis quippe in suspiciendis et aestimandis veterum testimoniis vel superstitionis vel verecundiae notam, excusandam quodammodo et ignoscendam existimaverim. Praeterea exempla praeposterae illius rationis rarissima sunt. Primum quidem eorum area offert Olympiadis xxvii, utpote cuius victori primum coronao ex oleastri ramusculis nexae datum esse ornamentum perhibetur, solemne illud, sed unicum omnium deinceps Olympionicarum virtutis praemium. Atqui stadianicas Olympicos multo prius coronatos esse constat, primumque omnium *Daicem Messenium* eiusmodi coronam abstulisse Olymp. vii SCALIGER ipso asserit e Phlegonte, qui rursus e primariis et incorruptis harum rerum fontibus hausit, quocum proinde comparata cuiusvis alias scriptoris auctoritas tantum non evanescit. Iam vero coronas primum Olymp. xxvii victoribus dari cooptas esse, quis tandem auctor est? Olim quidem (in Not. ad RECENSUM 79) mihi persuasorum, Strabonis testimonium quoddam SCALIGERO imposuisse. Sed falso. Impostor non aliis est, quem Aristodemus Eleus, scilicet sic ille scribens ap. Eusebium SCAL. p. 38, 18 seqq.: *ώς ἀπὸ ελκοστῆς καὶ ἐβδόμης Ὀλυμπιάδος ἥρσαντο οἱ ἀθληταὶ ἀραιγάμεσθαι, οἱ δηλαδὴν τινηρόφοι.* Ergo — sic enim haud dubie ratiocinatus est SCALIGER — si demum inde ab Olymp. xxvii fastis inferri soliti sunt hieronicae, nec potuerunt ante illud tempus coronari: de cuius argumenti ratione et ipsa licet fortasse cum SCALIGERO expostulare. Sed accipianus conclusiunculam, patiamur etiam auctorem Elidensem, caeteroquin haud indoctum hominem, de quo cf. VOSSIUS DUG. I. p. 137 seqq.: *Olympias septima et vicesima*, quam dicit Aristodemus, neutiquam *Coroebi* intelligenda est, sed Iphili: id quod dubitare non potest, nisi qui praeiudicatis captus opinionibus id, quod in aprico est, videre non vult. Nam andi mihi tantum, quae sequuntur: *τῇ δὲ ελκοστῇ ὄγδοῃ τὸ στάδιον τικῶν Κόροιβος Ἡλεῖος ἀνεγράψη πρώτον. καὶ η̄ Ὁλυμπίας αὐτῇ πρώτη ἐτέχθη, ἀπ' η̄ς Ἐλληνες ἀριθμοῦνται τοὺς χρόνους.* Solis igitur luce, ut dicitur, clarius est, Aristodemum de initio loqui Olympiadum Coroebearum, idque, quamvis aliis aliter computantibus, de quo dissensu vid. not. 1. ad RECENSUM, cum Iphitea Olympiade duodetricesima comparare. En, quantas SCALIGER poonas dederit solemnis erroris sui, cui etiam in caeteris libris suis chronologicis⁴²³⁾ indulgens annos Coroebi cum Iphiteis constanter confundit: quo sane errore ne ipsos quidem veteres scriptores omnino liberos esse dicendum est⁴²⁴⁾. Porro SCALIGER non debebat, certe non sine aliqua dubitationis significacione debebat, e Scholiastae Homericu[n]i Iliad. xxiii, 683 et Etymologici Magni p. 220. Lips. penu depromplam recoquere historiolam, qua Orsippo Megarensi amissum Olymp. xxxii, I subligaculum caussam extilisse amissae victoriae indeque primum nudos cucurrisse traditum est. Neque enim ista narratincola in censum venire poterat, collata cum disertis, non dicam Scholiastae Thucydidei I, 6 aut Hesychii s. v. *ζώσατο*, sed Africani et Pausaniae I, 44, 1 congruis inter se testimoniis, unde Orsippum Megarensem Olymp. xv et vicensse et primu[m] omnium nudum coronatum esse constat certissime. Quo magis mireris, quod adeo OD. MELLBAUS Dor. II. p. 260 seq. not. 1. Orsippi victoriam Olymp. xxxii assignavit. Sensit tamen is postea et correxit errorem. Cf. not. 40 ad

423) Cf. Einend. Tempp. v. p. 387 a. 405 c, alibi.

424) Vid. Clem. Alexandr. Strom. I p. 145. SYLB. Vol. II. cap. 21. §. 137, 24. KLOTZ. coll. TUKERT Enchirid. chronol. Vol. I. p. 374. not. ei nola nostra I ad RECENSUM.

RECENSUM, ne ipsum quidem sub Olymp. xv verioris rationis immemorem. Denique officium cauli et considerati critici vereor ne SCALIGER deseruisse videatur in eo, quod e satis dubiae auctoritatis teste locum quendam de cessante ἀπήνης certamine, cum per se confusum et inconditum, tum alias eiusque fide dignissimi scriptoris testimonio aperte repugnantem, paucis leviter mutatis, in RECENSUM transcribere non dubitavit sub Olymp. LXXIX, 1 : τὸ πρὸ ἡ ἐτῶν, inquiens, ἀπήνη, τοῦτο ἔστιν ἄρματι εἰς ἡμέρων ζευχθέντι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ Ασανδράστου ἐπιτηδευθέν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελύθη. Fucum fecit critico nostro narratio quaedam Scholiastae Pindarici ad Olymp. v, 6. p. 119 falsis et veris mirifice mixtis in hunc modum conscripta: ἀπήνη δέ ἔστιν ἄρμα, εἰς ἡμέρων ζευχθέν. εἴθισμένον δὲ ὑποις ἀγωνίζεσθαι, Ασάνδραστος ἐπετίθενται καὶ ἡμέραις ἀγωνίζεσθαι. χρόνος δέ τις οὐ μακρός, ἀλλὰ δεκατῆς τοῦτο διέλυσε διελύθη γὰρ περὶ τὴν ὁγδοηκοστὴν ἐννάτην (sic vulgo) Ὀλυμπιάδα. Atqui rhedae mularis cursum Olymp. LXX institutum, LXXXIV abrogatum tradit Pausanias v, 9, 1 non plus ille minusve iusto, sed tantum inter duos terminos constituens spatii, quod cum aliorum, tunc *Psaumidis Camarinæ* aliunde notae mulari palmae suo loco (Olymp. LXXXII) collocandæ satis faciat. Huic igitur dupli temporis notationi Pausanianæ, quam nec ipsam SCALIGER neglexit ille quidem (cf. RECENSUS sub iis, quas diximus, Olympiadibus), quamquam, quod non solam amplexus est, mire secum ipse pugnans, obstrigillat Scholiastes, loco supra laudato mularum ludos, post decem annorum quos perdurarint intervalluni, Olymp. LXXXIX praeconio antiquatos asserens. Iam illud quidem recte intellexit Noster, halbutientem Scholiastam decem non annos, sed *Olympiades* dicere voluisse, eique inhaerens opinioni, numeris π. in ο. desflexis, verba supra laudata Olympiadi LXXIX ascripsit. Hoc quoque — excepto dumtaxat, quod vel decem Olympiadum tempus iusto brevius Scholiastam dixisse constat — recte SCALIGER, certe rationi congruenter suæ: quandoquidem ab Olymp. LXXXX ad LXX, quod ἀπήνης initium fuit, inclusis terminis retro supputanti decem revera Olympiades numerantur. Illud non item, quod, cum semel coepisset interpolare Scholiastam, vocem δεκατῆς non in δέκα Ὀλυμπιάδων potius, quam in δέκα (i.) ἐτῶν immutavit: omnino sane — dicam enim, quod in universum de hoc loco dicendum videtur — multo ille rectius multoque magis e verae criticæ desideriis facturus, si nihil prorsus moratus missum fecisset scriptorem istum, tam male doctum, ut, quae sentiret, ne sciret quidem, quomodo apte eloqueretur. Cuius hominis vel inscientia vel insanitia quantopere ingenia exercuerit criticorum, infra (ad RECENSUM) explicuimus notula 386: cui ne nunc quidem habeo, quod addendum putem, praeterquam numeros quosdam, eidem Scholiastæ debitos, tempus abrogatarum mularum amplius etiam variantes, ad Olymp. vi init. p. 129. Eum igitur locum hic diserte adiectum volo⁴²⁵⁾. Ibidem vero quod ipsi coniecuram aliquam procedimus, Peerlkampianis, ut puto, non multo deteriorem, viliorum quippe non librarii, sed scriptoris ipsius emendatricem, nunc quidem si lusisse arguar, non serio repugnem. Sed satis hinc intelligi posse videtur, quantopere auctoritatem libri sui elevaverit SCALIGER, auctoritatem elevans optimorum scriptorum, hos nimirum non meliore, quam pessimos, loco dignatus. Quid vero? quod passim ipsos auctores illos, quorum in rerum Olympiacarum iudicio praerogativam esso constat, a RECENSU suo omnino prohibuit eorumque suffragia ne audienda quidem existimavit, quamquam nusquam illa, ne praे Dionysio quidem aut Diodoro, impune contempta. Hic igitur, quin arbitrii cuiusdam aut lubidinis insimules criticum nostrum, non recusabo. Sic Olymp. LXXX edidit: Τορύμβας. οἱ δὲ Τορύλλας, illud quidem e Dionysio AA. RR. x. init., hoc vero e Diodoro xi, 77 expiscatus: et

425) Est autem hic: κατελύθη δὲ ἡ ἀπήνη, ᾧ τινὲς φασιν, ὁ γδοηκοστὴ πέμπτη Ὀλυμπιάδι, καὶ ἔτιον δὲ, ὁ γδοηκοστὴ δέκατη. Cf. Bozetti. Explicit. ad Olymp. iv. p. 141.

tamen, quam tacite reiecit, Africani lectionem *Tορύμηας*, genuinae nominis formae propiorem ideoque praeferendam demonstrant Armeniaca. Eadem quidem cupiditate, sed ratione ductus non magis idonea, nomen stadioniae illius, qui tria deinceps Olympia LXXIII—LXXV coronam abstulit, trifariam variatum nunc Ἀστυλος, nunc Ἀστυλος, nunc Ἀσυχος vocavit. De quibus supra (PROLEGG. not. 410) animadverti nonnulla, e grammaticorum mutualia scriniis. Unde quam unice probabilem produxi formam Ἀστυλος sive Ἀστυλος, eius praeter alios auctores minus desertos locupletissimus testis extat Pausanias vi, 13, 1, a quo Dionysii (AA. RR. VIII, 77 REISK.) Ἀστυλος non abludit, nisi per licentiam dittographiae cuiusdam exemplo ibidem illustratae. Prae huius igitur scripturae pondere nihil debebant valere caeterae, nihil, inquam, non solum Ἀστυλος Africani, qui hoc loco repudiatus merito est, sed, qui nperta infuscatus barbaria *Astyalo* multo etiam minus desideraretur, Ἀσυχος Diodori xi, 1. At enim SCALIGER cum Diodori et Dionysii mentionibus in transcurso facilius plus, quam desertissimis Pausaniae et Africani testimoniis confidere studiose perseveraret, Astylum aliis quoque affecit iniuriis, si quidem, neglecta omni repetitae in eodem victoriae significatione, ex uno victore effinxit tres. eosque non nomine tantum, sed ex parte adeo patria diversos: quas ego turbas alibi (vid. supra PROLEGG. l. l. infra RECENS. n. 287), uti par est, exprobratas hic in SCALIGERO notare supersedeo.

Taendet cumulare alia istis leviora, quae etsi excusare non magis ausim, tamen nec gravius tulerim in tanti opere apparatus. Progredior ad examinandum ipsuni Olympioniarum indicem, a SCALIGERO confectionum, qui num omnes, quorum quidem certa sit victrix Olympias (PROLEGG. pp. XII. XLV), plene continental, postremo inquirendum et e fontium, quorum isti netati aditus patuit (p. XL), rationibus aestimandum est. Quae etsi quaestio non iudicandi facultatem nut interpretandi sollertia tangit, sed solam spectat investigandi dexteritatem et colligendi diligentiam in auctore conspicuam: tamen cum haud parum ad censendam utilitatem operis momenti habeat, devitari omnino non posse videtur. Et indagare quideni atque reperire idoneos rerum auctores difficile esse non potuit SCALIGERO, quippe multa imbuto veterum lectione et habitanti fere Graecis in litteris. In compilandis nutenti et excutiendis libris eorum tanta ubivis versatus est diligentia, ut vix tenuissimum posterioribus reliquerit spicilegium. STADIONICAE igitur, quos ut certaminis principes primo etiam loco ponere decet, non magnus labor fuit recentendi. Eos enim tanquam sponte obtulit Africani catalogus Casaubonianus, qui, exceptis paucis, quorum nominis aut oblitera penitus aut suo loco mota aut depravata memineris, cursores Olympicos accurate persecutur, qui inde ab initio Olympiadum Coroebearum usque ad Olymp. CCXLIX victoriam adepti sint, continuo deinceps ordine omnes complexus. Propagata quidem est πανήγυρις τῶν Ὀλυμπιάδων, licet saepius intermissa et instaurata⁴²⁶⁾, neque eodem, quo antea, honore habita. duobus fere saeculis etiam post Olympiadem illam CCXLIX perduravitque in Theodosium usque Imperatorem, cuius anno sexto decimo, secundo autem Olympiadis CCXCI p. Chr. 394 tandem in perpetuum abrogata est, teste Georgio Cedreno⁴²⁷⁾). Harum tamen Olympiadum, ab CCL

426) Studuit omissa dudum Olympiorum Iudicrae pristinae solemnitati reddere pecuniis largiendis Julianus Apostola Olymp. 285. (Vid. Juliani Epist. 35. Opp. p. 408 coll. SCALIG. Add. Nolt. ad Graec. Euseb. p. 429b et RUTHERFORD in Encycl. Hal. III, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 54), studuit item paullo post, h. e. Olymp. 287. p. Chr. 369, Valens Augustus (vid. Hieronym. chron. n. 2384 et Cedren. ap. SCALIG. Annot. p. 258b, coll. CORSIN. FF. AA. IV. p. 194). Sed frustra. Scilicet semel obsoleverat laus huiusmodi certaminum, neque aut ipsa aut reliqua artium ingenuarum studia probabantur amplius novo istorum temporum ingenio, quippe barbariei.

427) Hist. comp. T. I. p. 326 ed. Par. Vid. de Olympiade a Theodosio e temporum descripione defeta etiam Ioannes Lydus De Mensis. 64. p. 258. ed. G. KOETHE. cap. I. p. 110. NIC. SCHOW. E recentioribus de hac re laudasse sufficiet CONSINUM Diss. agon. I, II, IDELERUM Enchirid. I. p. 377. not. I,

ad ccxcmi pertinentium, memoria cum praeter unam cclxii, *Dionysii Alexandrini* Victoria insignem, quae in excerpto quodam servata Herennii Dexippi⁴²⁸⁾ oblivionem effugit, non stadioniarum nominibus, sed solis aut chronographorum aut patrum ecclesiasticorum⁴²⁹⁾ numeris contineatur, nec aequae, ac priorum, superstes sit integra: SCALIGER intactas reliquit omnes, eundem ille *Olympiadum suarum*, quem et *stadioniarum* repperit, finem constituens (Vid. PROLEGG. pp. v. xii). Neque tamen satis habuit, indicem illum e CASAUBONI exemplo Graecis Eusebianis inserto simpliciter transcripsisse, sed idem ut cum emendatior, tum auctior prodiret in RECENSU, quantum per fontium inopiam liceret, operam dedit vel maxime. Atque huius profecto laboris id consecutus praemii est, ut stadioniarum catalogus ab ipso concinnatus exemplo fuerit futurusque sit omnibus, qui nostra aetate paullo accuratius de huiuscemodi rebus aut commentari sunt aut commentabuntur. Et scripturae quidem menda qualenus SCALIGERO tollere contigerit, supra expositum est. Numerum autem stadioniarum, lacuna quadam apographi Casauboniani (Olymp. cx. vid. not. ad Recens. 901) e Diodoro xvi, 77 suppleta, in Olympiadum Descriptione exhibuit iusto non minorem, nisi uno Olymp. clxxiv victore, *Demostrato Larissaeo*, cuius nomen nunc demum innotuit Armeniacorum beneficio. Vid. PROLEGG. not. 401. Alterum non omisit ipsum, sed partae gloriae dimidio fraudavit, *Aristonem Thurium*. Is enim non una Olymp. clxxxv, cui in RECENSU ascriptus legitur, Olympia curriculo vicit, sed idem alteram eodem certamine coronam abstulit Olymp. clxxxvii, quam qui apud SCALIGERUM occupavit *Sopater Argivus*, in vacuam proximae Olympiadis sedem detrudendus est. Scilicet iterum decepit Nostrum trunca et disiecta manus CASAUBONI, quam ita, ut indicavi, reficiendam cum MAI Armenia ostendunt, tum Parisiensia Crameri Anecdota. Vid. not. ad RECENSUM n. 1391. coll. PROLEGG. not. 402. Praeterea nullus omnino extat stadii victor, qui cum locum in RECENSU SCALIGERIANO iure sibi possit vindicare, debita careat mentione. Nam qui Olymp. viii curriculi palmarum meruisse traditur *Phayllus*, a Pythiorum victore Crotoniata, quem supra memoravimus, plane diversus, quamquam a veteribus ipsis nonnusquam cum illo confusus, eum cum et alia Olympiade et certamine alio, sed incerto, si quidem vicit, vicensse necesse sit; merito SCALIGER non a stadioniarum solo, sed ab universo Olympionicarum recensu suo exclusit⁴³⁰⁾). Immerito autem idem stadionicis immiscuit nonnullos — *Lasthenem* dico *Thebanum* xciv, *Phormionem* *Halicar-*

KATHGEBERUM Encycl. iii, 3. p. 161. not. 79. p. 291. not. 60, MEIERUM ibid. p. 168. Adde KRAUSTUM Olymp. not. 43, quamquam is fere totus pendet a KATHGEBERO. — Eundem Cedrenum, abolitas Olympiades INDICATIONIBUS concessisse dicentes, erroris arguant Fasti Siculi, quorum et Chronicci Paschalis nonne est, p. 187. B. Par. = 355, 13. Bonn. et p. 281B = 522, 13, unde Indictiones in Syria quidem provinciam iam inde ab Olymp. 182, 2. a. Chr. 49, in universo autem imperio Romano saltem ab Olymp. 273, 1. p. Chr. 313. initium cepisse constat. Vid. IDELERI Enchirid. II. p. 350 seq. coll. MEIERO Encycl. iii, 3. p. 168b.

428) ap. Eusebii quandam Eclogarium, cuius verba SCALIGER profert Add. Not. ad Graec. Euseb. p. 429b. Is etsi Dionysium illum simpliciter dicit νικήσαι, quin de stadii palma loqui voluerit, non dubito. KATHGEBERUS quidem Encycl. iii, 3. p. 161 not. 79. hanc victoriā Olymp. 242 ascripsit, sed non alio, ut videtur, quam memoriae errore. Cf. Pholii cod. 82.

429) EUSEBIUM puta, ΙΤΕΛΟΝΤΥΜ, PROSPERUM AQUITANUM, CHRONICI PASCHALIS conditorem, a quibus eas, quas diximus, Olympiades ipsas quoque reperias perpetua serie continuatas. Unam et alteram passim etiam apud alios, sed similis aut eiusdem generis scriptores, deprehendas numeratam, v. c. CCCLIV apud CENSORINUM, De Die Nat. cap. 18 (coll. IDELERI I. p. 375. not. 1), et CCLXXI apud SOCRATEM SCHOLASTICUM, cuius historia ecclesiastica ab hac Olympiade orditur, i. p. 6A. VII. 391B. ed. H. VALX. Mogunt. a. 1677. Pol. Quid? quod in Chronico et Prosperiano et Paschali, tuendae nimis in temporum notatione constantiae causa, Olympiades adeo infra ccxciii, omnium, ut vidimus, ultimam, deductae et ad finem uliusque libri, tum illius in cccv, tum huius in ccclii desinentis, digestae sunt. Atque eodem usus calculo Socrates quoque historias suas in Olymp. cccv definit VII. p. 391 v. Haec igitur non verae et genuinae Olympiades sunt, sed fictiline et adulterae.

430) Schol. Arist. Acharn. v. 214: ἐγένετο δὲ καὶ Στρός (Φάῦλλος) ἀθλητὴς ὁ γδόην Ὀλυμπιάδα νικήσας. Cui loco medicior illa, qua in similibus non frustra nobis usi esse videmur, adhiberi non potest.

nassensem xcvi, *Eubotam Cyrenaeum* civ — quos cum aliorum potius certaminum oleastra cepisse constet, iis quidem, quae diximus, Olympiorum solemnibus e cursus simplicis victoribus aut prorsus tollendos, aut eo certe, quo producuntur, loco movendos esse supra docuimus. Tantum de stadionarum catalogo Scaligeriano, quem cum Noster tanquam fundum posuissest totius opusculi, in colligendis digerendisque reliquis Olympionicis minus laboravit. Horum igitur quotquot aliud agenti obviam facti sunt, cupide arripuit, eos tantum, qui quoque certamine primi vicissent, data opera sectatus. Vid. PROLEGG. p. xxviii. Quamquam ex istis Olympiorum victoribus ut in RECENSU multi desiderentur, ne sic quidem commisit, quin committere vix potuit, quandoquidem horum omnium non aequa, ac stadionarum, perpetuis transmissa indicibus, sed fortuitis iisque perraris innixa veterum mentionibus, obscura admodum et oblitterata ad nostram aetatem permanavit memoria. Itaquo CURSUS DUPLICATI VICTORES nactus est omnes, excepto uno *Chionide Lacedaemonio*, quem praeter tres coronas de curriculo acceptas, minimum totidem etiam diaulo retulisse sane certissimum est, sponsorē Pausania⁴³¹). Has tamen quin eodem duce iv, 23, 2. iv, 23, 5. viii, 39, 2. Olympiadibus xxviii—xxx continua assignaret Noster, caussa fuit falsa huius scriptoris interpretatio, qua deceptum SCALIGERUM supra ostendimus. Pariter nec eorum, qui DE LONGIORE STADIO palmam meruerunt, quorum de *Acantho Lacedaemonio* vid. not. ad RECENS. n. 40, inepte omisit quemquam, praeter unum rursus, cumque novissimis demum temporibus ex Inscriptione quadam Iasensi, alias quoque vel maxime memorabili⁴³²), in lucem protractum, *T. Flavium Metrobium*, Olymp. ccxvii virorum dolicho victorem. Vid. ric. CHANDLERI Inscript. ant. p. I. n. lv. p. 19 = BOECKH. Corp. Inscriptt. Vol. ii. n. 2682 p. 466. In LUCTATORIBUS porro unum perperam numeravit, *Euthymum Locrum Epizephyrium*, quem, auctore Pausania vi, 6, 2, triplici pugilatus corona (Olympp. lxxiv. lxxvi. lxxvii) ornatum, Olympp. lxxvi et lxxvii iterum tertiumque lucta viciisse scribit, calami errore manifesto, quem notavimus supra PROLEGG. p. xlvi. Contra neglexit *Paeanium Eleum*, qui una Olympiade ante Caprum popularem suum, proinde Olymp. cxli, adversarios stravit in palaestra, tradente rursus Pausania vi, 15, 10. Venimus ad PUGILES. Horum *Euthymo* et *Phormioni*, quorum ille

Nam ista quidem Olympiade praeter cursum nulla committebantur certamina. Neque vero numeri simplex correctio satis adiuvaret Scholiastam, quippe a prima Olympiade saltem usque ad Olymp. ccxlix nullus vacans est locus, quem occupet iste stadionica. Itaque nihil superstes, nisi ut, quod supra statui, revera utrumque statutatur. Qua autem Olympiade (an cviii, propter Plutarchi Amat. 16 narrationem?), aut quo certaminis genere Phayllus iste vicerit, quis tandem conjectura definire ausit? Cf. VALKEN. ad Herod. viii. p. 640. 10. WOLF. in Epist. ad Vaterum in Aristot. Rhet. iii, 16. p. 215. MUELL. Doriensis. II. p. 308. KRAUS. Olymp. p. 350 seqq. WELCKER. Cycl. Epic. in Mus. Rhen. Suppl. I. p. 48. not. 63. SCHNEIDER. ad Zenob. Cent. vi, 23.

431) III, 14, 3: Χίονις ἀνὴρ Λαχεδαιμόνιος δρόμου νίκας ἀντίτετο ἄλλας τε καὶ Ὀλυμπίασιν. Σταῦρος δὲ ἐπὶ τῷ λγένοντο νίκαι, τεσσάρες μὲν σταύροι, διαύλου δὲ αἱ λοιπαί. In quo cursim moueo numerum τέσσαρες falsum esse, quamquam non librarii culpa, sed memoriae errore Pausaniae ipsius. Qui τριῶν potius scribere dehebat. Plures euim curriculi victorias non concedit Chionidi Africani plenam stadionarum seriem ex ordine tradentis catalogus. Proinde si recte se habet ἐπιτίτι nuuerus, Chionis adeo quattuor de duplicato stadio palmas abstulisse existimandus erit, licet earum tres diuixat Olympiadum numeris descriptas deinceps proserat Pausanias. Alter iudicat BOECKHUS in Explicatt. ad Pin. p. 206, quamquam vereor, ut recte. Vid. not. ad RECENS. 83, 89, 94.

432) Is nimis titulus omnium, qui quidem genuini ad nos pervenerunt, unus solusque est, in quo temporis descriptio annis Olympicis applicata occurrit. Producuntur quidem praeterea in Inscriptionibus Boeckhianis nonnullae Olympiades, veluti prima Vol. I. n. 342, secunda n. 1345, denique alia quaedam, deleto numeri signo mutilla, n. 446. Has tamen ad unam omnes cave pro Coroebeis existimes. Hadrianeas enim illae sunt, ab Olympicō Attico, Olymp. 227, 3 per Hadrianum dedicato, computandae. Vid. CORINTI FF. AA. II. p. 105 seq. BOECKH. I. c. n. 1345. p. 657. RATHGEBER. Hal. Encycl. III, 3. p. 195a. Hinc corrige, quod cupidius paullo iudicat MEIERUS Encycl. I. I. p. 168b. not. 57., quem tamen nunc ipsum video in Addend. p. 489 seq. sententiam retractare.

bis pro luctatore, hic pro cursore in RECENSU nostro iniuria venditatur, sua utriusque iura restitui. Addo quatuor paelerea caestuum certamine victores, *Daippum Crotoniatam* Olymp. xxvii, *Theugene Thasium* LXXV, *Diagoram Rhodium* LXXIX, denique *Clitomachum Thebanum* CXLI⁴³³): quorum mentio omnium cum desit apud SCALIGERUM, duorum saltem, nulla SCALIGERI culpa, deest, Daippi et Diagorae, siquidem illius memoriā universam, huius certe victricem Olympiadē e codicibus Stephani Byzantini et Scholiastae Pindarici, vivo Nostro irreperitis, eruerunt Viri Docti. *Glaucum vero Carystium*, pugilem et ipsum celeberrimum, etsi probe cognitum habuit SCALIGER⁴³⁴), ab OLYMPIADUM tamen DESCRIPTIONE seclusit consulto ob subspectam sine dubio Suidae auctoritatem. Ac profecto Graeculus iste s. v. Ιλαῦζος cum Glaucum nostrum Olymp. xxv inter pugiles coronatum scribit, in errore versatur aperto. Etenim Glauco patri statuam positurum filium opifice usum esse Glaucia Aegineta, diligentissimus scriptor tradit Pausanias vi, 10, 1⁴³⁵). Atqui Glaucias ille famam arte sua consecutus est circa Olymp. LXXIII—LXXV⁴³⁶). Cui suppar aetate Glaucida hercle! non potest patrem habuisse ducentis annis ante in percellendis athletis Olympiae spectatum. Omnino apud Suidam pro πέμπτη καὶ εἰκοστῇ rescribendum videtur πέμπτη καὶ ἑξηκοστῇ. Meminit Glauci Carystii etiam Demosthenes De Corona p. 331. Sequuntur VICTORIAE CURULES, pariae quadrigis iisque integracē aetalis equorum: quod genus equestrium certaminū longe splendidissimum Graece aut ζεύγος, aut ἄρματος τεθρίππου, aut simpliciter vel ἄρματος vel τεθρίππου, nonnusquam etiam Επιωνος nomine appellatur⁴³⁷). Harum e serie rursus una occurrit plane eximenda, non quin curulis sit, sed quod pro Olympia haberi omnino nequit. *Megaclis* dico, *Hippocratis filii, Atheniensis*, Pythiam quadrigarum victoriam, plus semel memoratam, quam scaliger ob somnum quoddam Scholiastae Pindarici ex Olymp. LXXII, 3. Pyth. xxv in Olymp. LXXXVIII deiiciens commisit, ut errorem suum alieno errore auxisse dicendus sit. Qua de re supra monuimus⁴³⁸). Hoc igitur Megacle ex Olympiorum victoribus expuncto, scilicet ne nomen Alcmaeonidarum, quemadmodum aliquando Athenis, sic a nostris Olympicarum tabulis exulet: age, alius Megaclis memoriam Olympicam, indigna oblivione obrutam, si renovare possimus, experiamur. In quo experimento sane cautione opus est tum ob Herodoti in tempore accuratius definiendo solemnem negligentiam tum ob sublestam fidem recentiorum criticorum⁴³⁹). Hos quidem si audis, Alcmaeonidarum genti, qua nulla olim Athenis celebrior fuit, cum aliae, tum Olympicac palmae obtigerunt multae, eaquo omnes, si quid video, curules, quippe quae regalem familiae, equis alendis nobilitatae⁴⁴⁰),

433) De *Daippo* testis Phlego in genuini Stephani fragmento Segueriano, quod anno 1664 a SAMUELLE TENNELIO repertum primus cum excerpto geographi Hermolaico a. 1678 Amstelodami publici juris fecit THOMAS DE PINEDO, s. v. Αυσπόντιον p. 742. Phlegontis Fragm. vi ap. WESTERMANN. Scriptt. Rerr. Mirabb. Graec. p. 208. coll. eodem in censura libri Krausiani, Annalibus Novis Philol. et Paedag. a SEBASTODIO, IANNIO, KLOTZIO editis inserta, Cycl. XII. Vol. XXXVI. Fasc. 1. p. 96. — De *Theagene* Pausanias vi, 6, 5 coll. vi, 11, 4 et vi, 15, 3. — De *Diagora* Scholiasta Pind. Olymp. VII. p. 157. Olympiadis numerum, victoriae indicem, e cod. Vratisl. D et A haustum primus inter Scholia recepit novissimus editor BOEKHIIUS. — De *Clitomacho* Pausanias vi, 15, 3—5. coll. Suid. s. v. Κλειτόμαχος. Extat in eum Epigramma Alcae Messenii IX. Anthol. Graec. ed. TACOBS Vol. 1. p. 239 = Aoal. BRUNCK. Vol. 1. p. 488.

434) Vid. SCALIGERI Ηγαγραφῆς τῶν πάλην ὄμοιν καὶ παγκράτιον τικτουρίτων Appendicem ab ipso Graece conscriptam Thes. Teimp. p. 350.

435) Cf. TISCHBEIN. Vas. of Hum. IV, 46.

436) Vid. MUELLERI Aeginet. p. 103. coll. RATHGEBERO in Encycl. Hal. III, 3. pp. 142 b. 144 b.

437) Vid. Paus. VI, 1, 4. 10, 7. 12, 7. 16, 6. saep. coll. MEIERO Hal. Encycl. III, 3. p. 305 a.

438) Vid. ad RECENS. not. 321. PROLOG. p. XLIV. LVIII. LXIV seq.

439) Scriptores Argumentorum Aristoph. Nubb. II. p. 77 et x p. 79. ed. FR. DUKEBNER: quos excripsis Tzetzes l. c. ap. CORNIN. FF. AA. II. p. 61.

440) Vid. Herod. VI, 125 coll. Argumentt. Nubb. II et x et Scholiast. Nubb. 64 p. 84.

opulentiam unice deceant. Nos nihil moramur caeteras victorias, solis inhaerentes Olympicis. Harum vero numerum tantum esse non posse, quantus ab Aristophanis Nubium Enarratoribus eorumque pedissequo Ioanne Tzetza⁴³⁹) perhibetur, argumentatione ad persuadendum efficacissima probavit BOECKHIIUS Explicatt. ad Pind. Pyth. vii. pp. 303—305, omnes ille coronas Olympicas Alcmaeonidis tributas amolitus, praeter duas, alteram *Alcmaeonis*, ab Herodoto vi, 125 et Pindaro Pyth. vii, 14 seq. in memoriam, alteram *Megaclis*, *Pisistratu aequalis*, a Scholiasta Pindarico emendato⁴⁴⁰) Olymp. LVII ascriptam. Quarum illa quidem, cum temporis indicio caroat, nihil ad nos; haec vero, licet a victore exule tanquam redditus pretium Pisistrato remissa⁴⁴¹) dicatur, nihilominus non nulla Megacleis mentione in velutis Eleorum tabulis notata fuisse videtur; quam ob rem nostris eam Olympioniarum catalogis inscribendam utroque nomine censeo. Praeter Megaclem istum, victoriam suam Pisistrato gratificantem, alii quoque nonnulli ex equitatis oleastrum adepti traduntur, a SCALIGERO derelicti: quos hoc loco supplemus. Primum igitur Olymp. xxxiii nota *Myrone*, deinde LXXXVIII *Hieronem*, alterum *Sicyoniorum*, alterum *Syracusanorum* tyrannum⁴⁴²). Porro Olymp. xc fortasse desideres *Lichae Lacedaemonii*⁴⁴³) victoriam, quamquam eam certa de caussa, e Thucydidis v, 49 et Pausaniae vi, 2, 1 narrationibus nolissima, memineris non *Lichae*, sed *populi Thebani* nomine in Eleorum fastos fuisse illatam. *Eubotas* vero *Cyrenensis*, qui Olymp. civ quadrigis viciisse fertur, an ex hoc Olympioniarum ordine absit rectius, dubites una cum famae eius auctore Pausaniae vi, 8, 2. Unius restat corona currus partae memoria, in Stephani Byzantini fragmento superstes supra laudato⁴⁴⁴), quod primum, vergente saeculo xvii, proinde post SCALIGERI aetatem, in communem virorum eruditorum usum pervenit, non tamen, quod maxime dolendum, sine foedis quibusdam lacunis. Eiusmodi lacuna ipsum infestavit Phlegontis testimonium, quod in reliquiis istis Stephanianis s. v. Λυστόντιον oblatum, si integrum esset, rei nostrae egregie consuleret. Nunc vero, oblitterato Olympionicae nomine, nihil amplius inde proficias, nisi Olymp. xxvii *Eleum quendam e Dysponentio oriundum* Olympia viciisse quadrigis⁴⁴⁵). Defectum qui supplere conatur, Elidensium aliquot Olympioniarum nomina e Pausania aucupatus A. WESTERMANNUS ēr ΠΑΡΑΔΟΞΟΙΓΡΑΦΟΙΣ Phleg. fragm. vi p. 208, si nesciendi quoque aliquam artem et scientiam esse meminisset, ut opinor, inani eiusmodi conatu abstinuisset. — In PANCRATIASTIS, ad quos deinceps dedit le-

441) Pyth. vii. inscr. p. 391: τὴν γὰρ τεσσαρουχοστὴν ἐβδόμην ἔκτηνος (*Μεγαλῆς*) Οἰκρυπιάδα ἀναγραφεται γενικήως quo loco pro μη̄ numero hanc dubie vitatio νῦν restituendum docet BOECKHIIUS Explicatt. p. 304.

442) Scholiasta Aristoph. Nubb. v. 64. p. 84 auctore.

443) De *Myrone* vid. Pausanias vi, 19, 2. De *Hierone* Scholiasta Pind. Olymp. i. inscr. p. 21 coll. BOECKH. Explicatt. p. 101.

444) Ολύμπια . . . οἵς Αρδροσθένης Αρχάς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἔτει, b. e. (cf. not. ad RECENTUM n. 545) Olymp. xc: Thucydides l. c.

445) Vid. not. 433.

446) ēr x̄^o (*Ολυμπιάδι*) . . . *Ηλέος* (sic WESTERMANNUS pro codicis lectione *Ηλεῖον*) ēr Αὐστονίτιον τεθριππον. In quibus eandem animadverte dicendi ἀκρίβεια, quae, ni fallor, e genninis harum rerum fontibus, Eleorum tabulis, traducta etiam in Africani Olympioniarum catalogo occurrit haud raro. Compare Olymp. cxxxii: Σεροπάνης Αἴτωλος ἐξ Αμφισσῆς, cxxiii: Αρισταρχος Αἴσαβιος ἐξ Αρισσῆς aliaque eiusdem usus in Armeniaco Ensebio exempla. Qua de re expressis verbis moneo, ne quis putet vocem *Ηλέος* habendam esse pro nomine virili, cuius vices eam una cum multis aliis eiusdem generis gentilibus (quas vide apud LEHRS. De Arist. Stud. Hom. p. 283) passim et in fabularum et in rerum gestarum memoria sustinere in vulgus notum est. Vid. RAPTIUS Lex. nom. propr. Gr. s. v. *Ηλέος*. Quid vero, si Phlegontis locum neque multum neque omnino corruptum existimantes, universi Eleorum e Dysponentio populi (*Ηλεῖον*) eum currum fuisse dicamus, eodem scilicet modo, quo etiam Thebanorum civitatem aliquando (vid. Paus. vi, 2, 1 coll. Thuc. v, 49) ex equitatis victricem et renunciatam Olympiae et Olympioniarum indicibus inscriptam esse constat? Quamquam huic quoque rationi quid obstat videatur, intelligo.

poris ratio, SCALIGER non neglexit *Androsthenem Lichae filium, patria e Maenalo urbe Arcadem*; sed cum duae eiusdem certaminis palmae ei obligisse tradantur⁴⁴⁷), eorum unam tantummodo diserto recensuit, priorem, Olymp. xc recte collocatam, posteriorem vero, incertae quippe Olympiadis, merito praetermisit silentio. Nam etsi verisimile est, secundam hanc Androsthenis victoriam duabus de Olympiadibus altera, aut xcii aut xciii, fuisse paratam: harum tamen utri revera competit, certo definiri omnino non potest. Omissos autem ex hoc numero quattuor deprehendi, quorum suo quinque loco inseras OLYMPIADUM RECENSIONI: *Olymp. LXXV Dromeo Mantinensem, LXXVI Theagenem Thasinum, LXXVII Calliam Athenensem, cxli Clitomachum Thebanum*⁴⁴⁸). — Proximum iam est examen eorum, qui EQUO DESULTORIO, eoque admissario, adulto, cuius apud Graecos nomen ἵππος ζέλης sive ζέλης μονάμπυς aut nude vel ζέλης, vel ἵππος, passim etiam μονάμπυς sive μοναμπυζία, uno et altero loco μονοζέλης vocatum reperitur⁴⁴⁹), coronam oleaginam meruisse dicuntur. Horum in numerum primum Olymp. LXXI pro *Pythagora* et *Glauco*, quos celetis victoribus a SCALIGERO temere immixtos supra (PROLEGG. p. lxv) delevi, substituo *Empedoclem Agrigentinum*. Vid. not. ad RECENSUM n. 270. Praeterea *Olymp. LXXIV addo Calliam* i., *Phaenippi filium, Athenensem*⁴⁵⁰) et cvi *Philippum, Macedonum regem*⁴⁵¹). *Hieronis Syracusani* non oblitus quidem SCALIGER est, sed semel tantum Olymp. LXXIII meminit de equo singulari coronati. Addidit tamen Hiero priori illi victoriae alteram, celeste Pherenico partam, Olymp. LXXVII⁴⁵²). Quamquam de hoc quidem defectu cum SCALIGERO expostulare vereor. Facile enim fieri potest, ut Scholiastae verba ea, quibus istius palmae memoria continetur, in codice suo ne scripta quidem reppererit⁴⁵³). — Caeterorum certaminum victores licet generatim complecti. Quorum nomina antiquitus tradita colligenti et cum iis, quae SCALIGER concessit, comparanti proximi mihi occurserunt quidam, numero rursus totidem, quot Olympiadis anni sunt, debitam adhuc in RECENSU mentionem expectantes. Ex his duo CURSORES sunt, INTER PUEROS coronam conseculi: *Sosistratus Pellenensis et Damiscus Messenius*, quorum illum quidem Olymp. LXXX, hunc vero cui ascribendum esso, certissime evincas e Pausania⁴⁵⁴). Eodem teste, duobus certaminibus, et BRUGIS INTEGRAE AETATIS EQUIS (*τελείᾳ συνωρίδι*) et PULLORUM CURRU (*πώλων ἄγουατι*), una Olympiade cui vicit renunciatus est *Troilus Eleus*⁴⁵⁵), quem et ipsum frustra quaeras apud SCALIGERUM. Quartus isque PULLI DE-

447) Vid. Paus. vi, 6, 1, coll. Thuc. v, 49.

448) De *Dromeo* vid. Paus. vi, 11, 2. coll. vi, 6, 5; de *Theugene* id. ibid., de *Callia* id. v, 9, 3 coll. vi, 6, 1. Procul dubio hic Callias paneratiastes idem est cum Callia i., Phaenippi filio, celetis victore, cuius meminit Scholiastes Aristoph. Avv. v. 283 coll. Psendo-Herod. vi, 122. Vid. BOECKH. Oecon. reip. Attic. Vol. I. p. 630. ed. IIidae. De *Clitomacho* denique cf. Paus. vi, 15, 3. coll. PROLEGG. not. 433.

449) cf. MEIER. Encycl. III, 3. p. 305 a.

450) Callias Atheniensis, qui in gentis stemmate, a BOECKHIO Oecon. reip. Attic. I. p. 630. ed. IIidae proposito, eius nominis primus numeratur, celeste Olympia vicil τὴν τετάρτην καὶ πεντηκοστὴν Ὁλυμπίᾳ, sponsore Scholiasta Aristoph. Avv. v. 283. p. 217a, cuius numerum io τὴν τετάρτην καὶ ἑβδομήκοστήν, praeceunte MEURISTO Archonti. Athean. II, 4, probabiliter resingit CORBINUS FF. AA. III. p. 159. Meminio eius victoriae, sed nullo temporis indicio, personatus Herodotus vi, 122. Caeterum hunc Calliam a paneratiasta paullo ante laudato non diversum videri, supra not. 448 animadvertisimus.

451) Tradit Plutarchus vit. Alexandri cap. 3: Φιλίππῳ δὲ ἄρτι Ποτίδαιαν ἥρηκότι τρεῖς ἡχον ἀγγεῖαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ μὲν Ἰλλυρίους ἡττᾶσθαι μάζῃ μεγάλῃ διὰ Παρμενίωνος, ἡ δὲ Ὀλυμπίασιν ἵππων κέλητι νενικηέναι, τρίτη δὲ περὶ τῆς Αλεξάνδρου γενέσεως. Quae omnia, nisi in verbo ἄρτι nimis aoxie haeseris, in Olymp. cvi ioeuntem optime quadrare intelliges coll. oot. noslr. ad RECENSUM n. 820.

452) Testis Scholiastes Pind. Olymp. I. iosc. p. 21: ὁ δὲ αὐτὸς (Ιέρων) καὶ τὴν οὖτα κελητι.

453) Eruit BOECKHUS ex Vrat. A. B. MOSC. B. HAFN.

454) De *Sosistrato* VII, 17 extre. coll. vi, 3, 4. de *Damisco* vi, 2, 10 coll. iv, 27, 6. Adde nolt. ad RECENSUM n. 242. 399. — 751. 756. 759.

455) vi, 1, 2.

SULTORII (*πωλικοῦ κέλητος*) palmam adeptus, desideratur *Callippus*, patria *Eleus*, in victorum Olymp. CLXXVII coronatorum catalogo commemoratus Phlegonete, quem in RECENSUM transcripturus SCALIGER cum alia turbavit, de quibus statim dicam, tum Callippi nomen oculis nimis festinantibus totum neglexit. Vid. not. ad RECENSUM n. 1308. Desunt quidem in RECENSU nostro duo praeterea Olympionicae, sed eos, Scaligeriano saeculo ignotos, sero in hominum doctorum notitiam attulerunt Armeniaca. Eorum alter *Hippocrates Thessalus* ex eo ipso, cuius modo in Callippo mentionem feci, certaminis genere recens ascito (*πωλικῷ κέλητι*) princeps omnium victoram reportavit Olymp. CXXXI, alter, *Aristoxenus Rhodius*, Olymp. CLVI tertium sibi locum peperit in numero eorum, qui de PANCRATIO SIMUL ET LUCTA coronam cepisse perhibentur. Hinc emendanda SCALIGERI RECENSIO, in qua locis iniuria proinde occupatis cedere debebunt et *Tlepolemus Lycius* et *Leonidas Tarentinus*, quorum hic ex Eusebio Graeco lacuna deformato petitus, minime quidem a stadianicis, at certe ab athletis, ille e Pausaniae, famam illius (v, 9 extr.: *λέγονται*), non historiam narrantis fide receptus, ab Olympienicis omnino relegandus est. Vid. not. ad RECENSUM n. 1113. 1214 coll. PROLEGG. p. LXI. Deinde unus, alter afferendus est, qui, etsi non deest in SCALIGERI catalogo, tamen cui ascriptus reperitur certamini, eo non vicit. Quo e genere *Hellenicus* est et *Clistius* sive *Cletias*, uterque et *Eleus* et Olymp. CLXXVII coronatus, quorum prior, quum duas eisdem Olympiorum solemnibus palmas reportasset, alteram PULLORUM, non, ut in RECENSU fertur, bigis, sed QUADRIGIS (*πωλικῷ τεθρίππῳ*), hic unam, quam cepit, non pullo desultorio illam, sed BIGIS PULLORUM (*πωλικῇ συνωρίδι*) obtinuit. Creavit, ut dixi, errores istos obiter inspectus Phlegontis locus apud Photium cod. 97. Denique qui eadem Olympiade a SCALIGERO assertur *Aplotus* periedonices, eum non solum ex Olympioniarum, sed ex omni hominum memoria extinguendum esse alibi probavimus, PROLEGG. p. LXVIII coll. not. ad RECENSUM 1308.

Sed haec hactenus. Certissimum enim de prelio Scaligerianae huius lucubrationis iudicium effectum putamus iis, quae buc usque disputavimus. Quorum summam paucis complectenti illud quidem statim ab initio diffidendum non est, Olympienicarum descriptionem, a SCALIGERO concinnatam, mendis quibusdam laborare, aliis quippe victorum nominibus perperam scriptis, aliis certaminis genere falso in fastos collatis, aliis denique penitus omissis vitiata. Quum tamen vilia ista parlim temporis potius, quam scriptoris habenda, parlim festinationi cuidam, in tanto, tam laborioso, tam late patenti opere non nimis aegre ferenda tribuenda esse videantur: equidem non dubito de SCALIGERI catalogo in universum sic profecto iudicare, ut ne hoc quidem studii eius bonis litteris consecrati specimen, in Olympienicarum et nominibus colligendis et definiendis temperibus non sine lante, quantum per aelatem consequi licuit, successu versatum, magno auctore suo indignum esse censem. Atque idem fere cum etiam de reliquis rerum generibus, in RECENSU nostro tractatis, dici optimo iure possit (vid. PROLEGG. pp. XLV. LVII seqq.): operae prelium me facturum putavi, si totum SCALIGERI libellum, ex indignis THESAURI tenebris, quibus oppressus una cum multis aliis ingenii Scaligeriani monumentis non minus egregiis delitescit, pre virili parte emendatum et auctum in lucem preferendum communibusque, quibus in rarescentium exemplorum paucitate magis magisque carere coepit, usibus restituendum curaverim. Quam quidem curam si non frustra susceplam iudicarint viri barum rerum periti: fructum eius honestissimum ex illorum mihi iudicio videbor consecutus. —

Scribebam Gubeneae Lusatorum d. XIV. m. Aprilis a. b. s. LII.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ

EX

ΙΟΣΕΦΙ ΣΚΑΛΙΓΕΡΙ ΘΕΣΑΥΡΟ ΤΕΜΠΟΡΥΜ

ED. II. AMSTELOD. a. MDCLVIII. p. 313—343.

11.1.206

43335 14

LXXI-1

Ολ. Α. Κόροβος Ἡλεῖος στάδιον¹⁾.

α. Αἰσχύλου ὄρχοντος Ἀθηναίων ἔτος β²⁾). Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου Λακεδαι- p.313a³⁾ μορίων βασιλέως ἔτος λδ³⁾.

¹⁾ Numeris, quos margini adscripti sunt, paginae indicantur Thesauri Scaligeriani.

1) Hancit Noster e Sex. Iulii Africani stadianicarum catalogo, qui rursus ex ipsis petitus Ele- orum tahulis, cum rerum Olympiacarum testis locupletissimus, tunc Scaligeri per universam hanc Recen- sionem princeps habendus dux et auctor est. Eusebius quidem Ἀθηναῖον scripsit in Excerptis Scalig. p. 45, 19. Voluit tamen sine dubio Ἡλεῖον, certe dehuit. Ipsius quippe auctoris, non librariorum id mendum esse, ex redeunte cognoscas apud pedisegnum Eusebii, Georg. Syncellum p. 157B Paris., eiusdem vocis impor- tunitate. Superest, amissis Africani reliquis, egregium fragmentum illud et in manuscripto quodam Grae- corum Eusebianorum Parisiensi, quod post Scaligerum p. 39 seqq. primus nostra aetate excudendum cu- ravit Cratnerus in Anredd. Pariss. Vol. II. p. 142 seqq., et in codice Eusebii Armeniaci Haianco, super re- perto, quem Latina interpretatione Armeuiacis addita publicavit I. B. Aucherius Vol. I. p. 282 seqq., A. Maior et I. Zohrahi sola Latina offerentibus p. 142 seqq. Cf. Prolegg. pp. I. not. I. II. V. LII. LXXII. Extat eiusdem Africani de Coroebo, Olymp. I victore, testimonium, e quarta de promptum Historicorum libro, apud Syncellum p. 197 C. Praeterea stadianicae huius meinierunt Callimachus ap. Eusebium Scalig. p. 39, 20, n Syncello p. 196 C exscriptum, Aristodemus Eleus ap. eosd. ibid., Castor rursus ap. Eusebium, Africani, ut videtur, sive fretum p. 28, 21 — quamquam hinc perperam Κόροβος audit, — Strabo VIII. p. 355. Vol. III. p. 134. ed. C. H. Tschucke, Phlego De Olymp. fragm. ed. II. Fr. Franz. p. 130. ed. A. Westernmann. p. 205, 7, Pausanias V, 8, 2. VIII, 26, 3. coll. I, 43, 7, I, 44, I, Athenaeus IX p. 382 B, Eusebii Praepar. Evang. X, 9 p. 484. Etsi igitur tot gravissimorum scriptorum auctoritate constat, Coroebum Eleum primum omnium a popularibus suis in Olympiadicarum fastos esse relatum: haec tamen ipsa Coroebi Olympia post restauratos ab Iphito iulos Olympicos quota censenda sit duhitatur. Aristodemus quidem, praecente Polyblio, Iphitean Olympiae Coroebea XXVII Olympiadibus anteponit, Callimachus autem XIII. Convenit cum Polyblio et Aristodemo Phlegonti, at facit cum Callimacho Africanus ap. Sync. I. c. Quae quidem peritissimorum auctorum de intervallo Iphitum inter et Coroebum constituendo dissensio licet certa ratione componi omnino non posse videatur: hoc tamen sine ulla controversia certissimum est, alterum ab altero satis lungo temporis spatio distare. Vid. L. Ideleri Enchirid. chronolog. math. et techu. Vol. I. pp. 372, 374. not. Neque magis duhiuin illud est, temporum rationem a Graecis deductam esse a Coroebea Olympiae, non usquam ab Iphitea. Aristodemus I. I.: Κόροβος Ἡλεῖος ἀνιγράφη στά- διον νικήσας, καὶ ἡ καὶ αὐτὸν Ὄλυμπιας πρώτη ἡγεθή, ἀρ' ἡς Ἡλεῖος ἀριθμοὺν τι δοκοῦσιν ἀρι- βῶς χρονικόν. Castor I. I.: Ὁλυμπιας ἡγεθή, ἡν ἱκέτη Κόροβος (leg. Κόροβος) Ἡλεῖος στάδιον. ἵκειθεν δὲ κατὰ τὰς Ὄλυμπιας ἀριθμητικῶν τοτὲς χρόνους. Atque recte Coroehi Olympiae omnium primam idem appellat Castor, accincte Africano I. I. Errant igitur qui a Lycurgo positam primam Olympiadem potant Ciceronis chronologi, ab ipso quidem Cicero eo nomine expressis verbis castigati De Republ. II, 10, nihilominus tamen perversae opinionis suae participem naeti Plutarchum Lycurg. cap. 1, errant item qui numeratum ab Iphito Olympiadum initium scribunt Solinus, Polyb. p. 2 E. ed. Claud. Salinas., et Chro- nici Paschalisi auctor p. 104 C. Par., errat denique idque ineptissime Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 336B. Sylb. Vol. II. p. 92, 24. R. Klotz. τὴν Ἰπέτου Ὄλυμπιαδιν dicens eam, qui stadio vicit Coroebus. Quid vero? quod ipse adeo Scaliger praeposteram istam loquendi rationem amplexis, ubincunque annos Coroebi intel- ligili vult, constanter de annis Iphiti narrat. De quo errore monitionis in Prolegg. p. LXX. not. 424. Cf. E. W. Fi- scheri Tahl. chronol. Grac. et Rom. I. p. 41. — Reliquas veterum de aerae Olympiacae initio a regum aut magistratum annis computato sententias complexi sumus nota proxima p. 2. In universum autem de anno Olympico vid. Ideleri I. I. ntque de certaminibus Olympiae celebratis M. H. E. Meieri disput. in Encycl. litter. Ital. III. 3 p. 293 seqq. coll. G. Rathgebero ibid. p. 157 seqq. et I. H. Krause in libro, cui inscriptum Olympia Vienn. a. 1838. p. 61—69.

2) Αἰσχύλου ὥροτος] Eusebius; interprete Hieronymo, ad annum MCCXL: 'Hic constituitur OLYMPIAS prima secundo anno Aeschylus Atheniensium iudicis.' Ipsam auctoris manum servavit Eclo- garius Scalig. p. 38, 48: Αἰσχύλου τῷ β' ἔτει πληρούμενῳ, τῷ τρίτῳ αὐτοῦ ἔτι, ὃς τὸν καθ' θυσιαῖς Ἀθηναῖον αὐτὸν ποιῶν αὐτὸν Κέρωπος τοῦ διηνέος, ὃς δὲ τοῦ διὰ πίαν ὥροτον, η πρώτη Ὄλυμπιας ἡγεθή, et paulo accuratius Syncellus p. 195 CD: Αἰσχύλου τῷ β' ἔτει πληρούμενῳ καὶ ἀρ- χούμενῳ τῷ γ' αὐτοῦ ἔτει, ὃς καὶ. Cuius numeros β' et γ' qui in i^β et i^γ mutavat G. Dindorfus ed. Bonn. p. 369, 8, vereor ut verisimili utatur enumeratione. Is scilicet calculus potius est Castoris, qui dissidens ab Eusebio revera in duodecimum Aeschylei annum primam Olympiadem consert, np. Euseb. Scalig. p. 28, 21. Aucher. P. I. p. 274. Elxostōs, inquit, ἥρας Αἰσχύλος Ἀγαμήστος ἐτη καὶ, ἤπ' οὐ έτει διδεκάτῳ πρώτη Ὄλυμπιας ἡγεθή. Verum hoc ipsum decennum, quo initium Olympiadum retardasse videtur, post ita compensat, ut Αλκμαντη, cuius regno Eusebius lieunum tantum tribuit, annos XII assignet. Sic Castor, quavis in statuendis Olympiadum et Alcmaeonis, Aeschylei successoris, initii cum Eusebio dissentiat, in annis tamen a prima Olympiade usque ad Alcmaeonis obitum sive ad decennalis prae- turae initium numerandis in concordiam cum illo redit: proinde ut Scaliger in Notis ad Graeca Eusebia p. 426a et Corsinus Fast. Att. T. III. p. 2 in laudato Castoris loco διεύλη πρὸ διδεκάτῳ (β' πρὸ i^β)

β.

γ.

δ.

Oλ. B. Ἀντίμαχος Ἡλεῖος στάδιον⁴.

scriendum frusta conieccisse videantur. Chronici Paschalis scriptor satis habet Olympiadem primam ad Aeschyli tempora collegisse, sententiae auctore usus Africano, p. 104 B. C. Releo ad Eusebium. Is scilicet etsi Olympiadum exordium computat ab anno Aeschyli secundo, signat tamen anno tertio: quo facto Aeschyli (ab anno 2 ante Olymp. I — Olymp. VI, 1), Alcmaeonis (ab Olymp. VI, 2 — VI, 3), item Choropis (ab VI, 4 — IX, 1), Aesimedis (ab IX, 2 — XI, 3), Clidici (ab XI, 4 — XIV, 1), Hippomenis (ab XIV, 2 — XVI, 3) praeturas, cum Olympiadum annis comparatas, toto anno reddidit priores, quam pro accurratori temporum ratione, a Dionysio tradita, cuius eiusdem in Marmore Pario similex disertissimus extitit Boeckhius, Corp. Inscriptt. Vol. II. pp. 306 seqq. Animadvertisendum tamen, illud ipsam, quod diximus, anni temporis discrimen post Hippomenem exarquari eo, quod haec quoque Archonti, cui e Dionysii ratione novem tantummodo anni, aut, si anni Attici cardinaliter mutatum statueris, anni novem et semestre concedi posse visentur, decennium totum largitur Eusebius. Hinc utrinque canon, quorum alter ab altero, re salutibus examinata, ne discrepat quidem, manifesto congruit in Leocratis auspicio, ex ultraque ratione in Olymp. XVI, 4 collatis aut conferendis. Exstat autem praeter hanc sive Dionysiacam sive Eusebianam computationem altera quoque Archontum chronologia, priorem ilam toto quinquennio antevertens, quam, a Pausania memoriae transmissam, Noster significat Olymp. V, 4. VIII, 2. X, 4. XXIII, 4. De hac quidem post dicemus not. 66. coll. 16. 20. 27. Nonne absolvam ea, quae direce inchoavi de aerae Olympiacar ab aliis alter constituto principio. Id quidem anno post Troica CCCCVIII ponit Eratosthenes ap. Clement. Alex. Strom. I. p. 92, 26 Vol II. Klotz., neque alter Apollodorus ap. Diod. I, 5 et Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 28, 45, sed decennio inferius Clemens p. 92, 30, post Lycurgum CVIII Eratosthenes I, 1, Polybius cum Aristodemus ap. Euseb. Scal. p. 39, 16 = Syncell. p. 197 C. Cicero De Republ. II, 10, Phlego De Olymp. p. 130 ed. Frau. p. 205, 9 West., Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 28, 45, CL autem Tatianus adv. Graec. p. 141 B (secundum emendationem Scaligeri certissimum, Animaly. p. 63a.) et Clemens p. 56, 26, post Homerum circiter XC Sosibius Laco in Descriptione Temporum ap. euodem Clem. p. 81, 15, denique Nicandri regnantis XXXIV idem Sosibius, sed Theopompi X Apollodorus (cf. not. 3). En numeros satis variis, quorum qui ab Ilacis, Homero, Lycurgo sunt deducti, eorum duplex sive ratio est. Nonnullos quidem, verbi causa 90 = 3.30 et 150 = 5.30, secundum actas humanas computatos esse patet; reliquos vero haud ineptum videtur exigere ad normam cycli eiusdem. Cyclos scilicet vocavit chronologi annorum orbis certis intervallis repleentes, quorum decursu rationes solis et lunae visae sunt exaequari. Quod genus cyclorum imprimit in notabilis temporibus iis, quae Olympiales superant, usitatum fuisse constat. Superiore unum eorum, LX annos solares continentem, Homericæ chronologiarum tantopere dissidente et multiplici illustrandæ haud infeliciter adhibuit Iul. Fr. Lauerns, quem præmatura morte sibi creptum lugent Litteræ. Vid. Histor. Hom. p. 117. seqq. Hic aperte non tam LX, quam XLVIII annorum cyclum habet in numeris 408 et 108, quorum ille octo compleat et dimidion, hic duo cum quadrante. Carteras temporum notas 34 et 10, si quis e vetustissimis illis, de quibus supra Prolegg. p. XLVIII disputavi, Regum Lacedaemoniorum Successionibus depromptas statuerit, non erit magnopere, quod contra dicens. — Superest, ut de scriptoribus Christianis pauca moneantur. Quos quidem in Regum Indiaorum aetatis pedeis fixisse consentaneum. Et Africanus quidem Olympiadem primam comparat cum anno I Achaz regis, libb. III et IV Historicorum apud Syncell. p. 197 C. D. XI somnit qui Excerpta barbaralatina consacrauit apud Scal. p. 70 init. Accedit Africano in Præpar. Evang. X, 9 p. 484 Eusebii. Idem tam in Gauone et Africani consensu falso praetexens et mire secum ipse pugnans Olympiadum cardinaliter computat ab regno Ioathum, accientius Cedreno p. 88, 41 ed. Basil. et Chronicus Paschali p. 104 B, sed signat anno I. Azariae, Iudeorum regis, qui et Ozias. Quamquam ne hunc quidem Azariae annuum numerum constanter tenuerunt posteriores, si quidem Chronicum Paschale (p. 104 C) IJ habet pro I, Syncellus autem sibi adeo ipse repugnans, cuius tamen repugnantiae causam librarius tribuendam putaverit, duobus deinceps locis (p. 193 D et 199 B) modo XXXIX offert, modo XLV: quorum numerorum hunc (*αε*) ex uno loco in alterum redixit Iac. Goarus. Eadem Syncello p. 197 C falsi poemis dedit Eusebii, utrinque autem et obliuonis et incognitiae Scaligerio Prolegg. ad Thes. p. 6, iterumque Animaly. p. 69 ab. In tot igitur tantisque et singulorum inter se et Eusebii a semet ipso discrepantibus quis termi perivedat? Sed omnino ista chronologia, quidquid de ea meruit enim alversarii suis Scaliger, illuc suum expectat sospitare.

3) Νικάρδος] Testis Sosibius Lacedaemonius apud Clementem Alex. Strom. I. p. 327 C. ed. Sylb. Vol. II. p. 81, 15. Klotz.: Σωτήρος δὲ ὁ Αἴαντος ἡ γόρτυν ἀναπορῇ κατὰ τὸ ἔδαφος τῆς Χαρίλλου τοῦ Ηλεύθερον βασιλεὺς Ομηρος γέρει. Βασιλεὺς μὲν αὐτὸς Νικάρδος ἐντὸς εἰρηνοτελεσθαι τοῖς πρώτην πράτην Ολυμπιάδα. Fuit autem Nicander, qui alias Nicostatas, octavus rex a Procle, regiae alterius Lacedaemoniorum fauillae auctore. Cf. præter Herod. VIII, 131 Scaliger (ad Euseb. Animaly. p. 71a.). XV annorum metachronismo a Sosibio discedit Apollodorus, qui teste Diodoro (ap. Euseb. Tom. I, p. 320. Aucher.) Olympiadum initia cum X anno Theopompi et Alcæneus regum comparat. Vid. Car. Henr. Lachm. in Lacedaem. Republ. Venistl. a. 1836. pag. 310 seqq.

α.

β. Ρωμύλος καὶ Ρήμος ζγεννήθησαν⁵).

γ.

δ.

ΟΛ. Γ. Ἀνδροκλος Μεσσήνιος στάδιον⁶).

α. Ἀβαρις ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτῆς εἰς τὴν Ἑλλὰν ἤλθει).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Δ. Πολυχάρης Μεσσήνιος στάδιον⁷).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Ε. Αισχίνης Ἡλεῖος [Μεσσήνιος] στάδιον⁸).

α.

β.

γ.

4) Ἀντίμαχος] Africanus ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39. Discrepat ab Africano Phlego (ap. Steph. Byz. secundum fidem codicis Segueriani, de quo vid. Prolegg. p. LXXV, not. 433, s. v. Ανανάνιον Fragm. Phleg. 4 ap. Westerm. p. 208, 8), a quo quarta demum Olympiade stadio vicisse dicitur. Αντίμαχος Ἡλεῖος ἐκ Αντιοχίας, nisi fortasse ibi Φλέγων ἐν Ολυμπιάδι β' pro Φλ., ἐν Ολ. δ' scribendum est. Philostrati vero (Heroic. II, §. 6.) testimonium, qui Plutarchum quendam secunda Olympiade contra Heriniam Aegyptiaca virorum pugilato certasse prodit, librariorum manu corruptum esse inde certum est, quod πυγμῆς ἀθλα Olymp. XXIII primum instituta diserte testantur Pausanias V, 8, 3 et Africanus ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39.

5) Ρωμίλος καὶ Ρήμος] Hoc ex Tarutii vel Tarrutii calculis (L. Tarutius Firmanus audit Ciceroni de Divin. II, 47, 98, Ταρρούτιας δὲ μαθηματικός Iohanni Lydo in Excerptis Varii Argumenti ed. Nic. Schow, p. 6, ed. G. Roether, p. 14, L. Tarutius mathematicorum nobilissimus Solino, Polyh. p. 2. Salm, p. 101 ed. Henr. Petrin. Cf. Roether ad Lyd. l. l.) testatur Plotarchos vit. Romul. cap. 12: ὑπερίνατα (ἀπὸ Ταρρούτιος) τὰ μὲν ἐν τῇ μητρὶ τοῦ Σωτῆρος γεγονέναι σύλληψιν ἔτει ποώτῳ τῆς δευτέρας Ολυμπιάδας, τὰ μὲν εντιττεῖται, τὰ μητρὶ Θεοῦτε ναόρι πρώτη μετ' εἰκόνα περὶ ἥλιον ἀνατολάς. Ad eundem annum natale Romuli deducit fama, quam, eodem Tarutio auctore, tradit Solinus l. l., non dissentiente Dionysio AA, RR. II, 56, p. 357, 2. Reisk.: 'Romulus ait spicato fundamenta murorum iecit, duodeviginti natus annos.' Quem annorum numerum si ab Olymp. VI, 3 retro suppunaveris, profecto in hunc ipsum incides ann. 2 Olymp. II. Eadem hoc Olympiadi, sed primo eius anno Romuli et Remi natales assignat Chronicon Pasch. p. 105 C.

6) Ἀρδρυκλας] Atric. ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39.

7) Ἀρμαρις] Testatur ex Nicosiatis — de quo cf. Prolegg. p. XLI, not. 306 — sententia Harpocratioris s. v. Ἀρμαρις. Καὶ Ἀρμαρις ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτῶν ἀρχιερεῖς λέγονται. ὁ δὲ χρόνος, ἐν τῷ παγαγέγοντι, διαφορεῖται. Ἰππόστριτος [Νικέσιον τοτος recte lm. Bekker.] πέρι γὺν κατὰ τὴν τρίτην αἰώνιν Ολυμπιάδα λέγει παραγγεῖσθαι, caeteris, quibus usus est lexicographus, temporum scriptoribus Olymp. XXI. praeferebantibus. Pindarus vero (ap. ennd. ibid.), quem sequitur Ed. Corsinos Fast. Att. T. III. p. 6, Crossi temporibus, chronologi denique Eusebiani (ap. Syncell. p. 239 A. 248 A) partim Ol. LIV, 2., partim Ol. LXXXII, 4. Abarim χρησορούντον (Clem. Alex. Strom. I. p. 334 A.) e Scythia in Graeciam venisse scribunt. Vid. de Abari etiam Strabo lib. VII. Vol. II. p. 365 Tzsch., Pausanias III, 13, 2, Porphyrius De vit. Pythag. (in Lindelphi editione Th. Kirssling. Lips. P. II. §. 28. p. 58), Hieron. Or. XXV. ed. G. Wernsd., Sudas s. v. Ἀρμαρις, Scholiasta Aristoph. Equitt. v. 739 coll. Seal. Anonymadv. ad Euseb. s. n. 1454, 1568, Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 10, M. S. F. Schoell. HLG. Vol. I. p. 417 seq. ml. Berol. a. 1830.

8) Ηλεχύρης] Africanus ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39 et Pausanias IV, 4, 3. Idein Polychares Messenius una cum Enaephno Spartanio helle Messenien primo caussam dedisse dicitur Diodoro Excerptt. de virt. et vit. Peiresc. Cf. Henr. Vales, p. 38 (p. 547, 5. Tom. II. ed. Pet. Wessel. — Vol. V. p. 447 sq. ed. L. Dindorf.).

9) Αλαζίνης] Testis Africanus ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39, Aeschinem (e cod. Arinen, ap. Aucher. P. I. p. 283 Echidem) Elidensem Ol. V stadio Olympia virisse. Verbum Μεσσήνιος ex iis, quae proxime praecedunt: Ηλεχύρης Μεσσήνιος στάδιον, perpetam in textum irrepsit.

- δ. Ἔτος πρῶτον Χάροπος κατά τινας¹¹).
 Ο. Σ. Οἰβάτας Ολύνιον Δυμαῖος στάδιον¹²). Ἐδοξε τοῖς Πελοποννησίοις μαντεύσασθαι,
 εἰ στέμματα περιθῶσι τοῖς νικῶσι, καὶ πέμπουσι τὸν βασιλέα Ἰγίτον εἰς θεοῦ¹²).
 α.
 β.
 γ. ΑΛΚΜΑΙΩΝ¹³). Κατά τινας Ρώμης κτίσις¹⁴).
 δ.

10) Ἔτος πρῶτον Χάροπος] Incidit Charopis, Archontis inter decenniales primi, initium in Olymp. V, 4 ex Pausaniae (IV, 5, 4) calculis a Dionysiana computatione, in Recensu Nostro Olymp. VII, 1 not. 16 indicata, de qua in universum diximus not. 2 coll. 66, plane diversis. Is scilicet cum Aesimedis, Charopis successoris, annum quiotum in Olymp. IX, 2 conferat, et sic fit ut Aesimedis annum primum Olymp. VIII¹⁵ secundo, ideoque Charopis initium Olymp. VII¹⁶ quarto assignari voluisse videatur: in qua ipsa ratione mirifice sibi constat Pausanias, id quod suis deinceps locis demonstratum. Eiusdem Pausaniae computum significavit Scaliger Olymp. VIII, 2. κατά τινας Αἰσιμίδος ἔτος πρῶτον et Olymp. X, 4. Ἔτος πρῶτον Κλεοδίκου κατά τινας, in reliquorum Archontum decennalium auspiciis neglexit. Quod ni fecisset, de Thessiae principatu calculos non taotopere turbasset. Sed de hac re confer not. ad Olymp. XXIII, 4. Caeterum Charopis nomen Χάροψ scribitur a Dionysio Hal. R. A. I. p. 61 v. 36, neque aliter ab Eusebio Scalig. χρον. λόγ. I. p. 28, v. 27. p. 47 v. 31. et Syncello p. 211 D. Eiusdem tamen Dionysii codices alio loco (R. A. I. p. 58 init.) exhibent Χαροποῦ. Pro quo equidem malum Χαρόπον. Certe Χαρόποιο Homerus Iliad. B, 672, tuente Scholiasta Veneto. Vid. Lehrs. De Arist. Stud. Homer. p. 290.

11) Οἰβάτας Ολύνι] Haec nominis scriptura, quam Scaliger repudiata Africani apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39 lectione Οἰβάλας, e Pausania (VII, 17, 3. VI, 3, 4) proficit, auctoritate confirmatur cod. Armen. apud Auch. I. p. 283. Vid. Prolegg. p. LXII.

12) Ἐδοξε τοῖς Πελοποννησίοις] Verba sunt Phlegontis Tralliani de Olymp. fragm. ed. Fr. Franz. p. 140 ed. II. Vid. Carol. Henr. Lachmann. Laced. Republ. p. 314 coll. not. nostr. 15 et Prolegg. p. LXX.

13) Άλχμαιόν] Regnabit Aeschylus Agamemnon filius annos XXIII, teste Africano, cuius verba servavit conditor Chronicus Pasch. p. 104 B. Africanum, qui rursus e Castore profecisse videtur (vid. Euseb. Scal. χρον. λόγ. p. 28, 20), secutus est Eusebini in canone num. MCCXXXIX. Abludit Syncellus, relicta temere Eusebii vestigiis regno Aeschyleo XIV tantummodo annos concedens, p. 193 C. Successit Aeschylus Alcmaeon Olymp. VI, 2 ex Eusebii canone, sed VI, 3 e Dionysii calenlis, de quibus vid. not. 2. Fuit autem Alcmaeon perpetuorum Archontum ultimus, quo post duo principatus annos deluncto decennalis praetura constituta est. Ita quidem Eusebius, eique congruenter Syncellus p. 211 C D. Discedit tamen Alcmaoeni duodecim annos largitus Castor, de ruius dissensu et ipso supra monimus. Caeterum cf. Vel- lieius I, 8 et Orosius II, 1.

14) Κατά τινας Τινῆς κτίσις] Magna veterum de anno Romae conditae dissensio est. Expressit Noster hoc loco notissinam M. Terentii Parronis sententiā, cui infra Olymp. VII, 1 subiungit M. Porci Catonis calculos non minus celebratos. Et illum quidem origines Urbis in ver. anni 3 Olymp. VI collatas voluisse, eti nec ab ipso usquam, nec ab ullo veterum alio disertis verbis traditum est, satis tamen certo colligitur ex Ceosorini (De Die Nat. cap. 21) disputatione accuratissima comparata cum Plutarcho Ronul. cap. 12. Vid. Ideleri Enchirid. II. p. 152 seqq. Adstipulati sunt Varroni T. Pomponius Atticus et M. Tullius, teste Solino (cap. I. p. 14a ed. H. P.), coi Ciceronem ipsum De Republ. II, 10 adversari falso sibi persuasit Ang. Maius. Cf. Idel. I. l. p. 156. Denique riuisdem sententiam tuerit Velleius I, 8 eaque eius temporibus publice receptam ostendunt Eutrop. I, 1: 'Romulus . . . urbem exiguum in Palatino monte constituit XI Cal. Maii Olympiadis sextae anno tertio', Orosius II, 1, Iohannes I. ydus Excerptt. var. argum. ed. Schow. p. 5. ed. Roether. pp. 12. 14: 'Πορτεῖος δὲ κτίσει τεῖν Τινῆς τὴν πρὸ δεκαπτυῖς Καλεῖται Μαῖον.' Reliquorum calculos paucis perstringam. Itaque anno XXXVIII ante primam Olympiadē h. e. a. a. Chr. 814 Ronam aedificataū statuit Timaeus ap. Dionys. AA. RR. I, 74 p. 187, 5 coll. Syncell. p. 193 D, Olymp. VII, 1 M. Porcius Cato, censuentibus, ut infra not. 16 patet, Dionysio ipso, Solino, Eusebio, Olymp. VII, 2 Eratosthenes et Apollodorus, Q. Lutatio Catulo (sine dubio in libro, quem De consulari et Rebus gestis suis scripserat, vid. Cicer. Brut. cap. 35 coll. Voss. DHL. I. p. 38 seq. et Bernhardi HLR. p. 203 ed. sec.) et Cornelio Nepote (in chronicis, de quibus coll. Voss. I. p. 70 et Bernhl. p. 538 vid. Gellius NN. AA. XVII, 21) comprobantibus ap. Solin. I. l., item Polybius ap. Dionys. I. l., accinente P. Cornelio Scipione ap. Cicer. De Rep. II, 10 coll. Idel. I. l. p. 156, postremo Diiodorus ap. Euseb. Chron. Vol. II. p. 386. Aucher. et Syncell. p. 194 C (fragm. Diiod. ap. I. Diindrf. XIX. p. 188 Vol. II, 2), Olymp. VII, 4 Chronicum Paschale p. 1091, Olymp. VIII Q. Fabius Pictor ap. Solin. I. l. et Syncell. I. l., Olymp. VIII, 2 chronologi nonnulli ap. Lydium I. l. p. 14, Olymp. XII, 4 L. Cincius Alimentus (de quo vid. Voss. I. p. 16 seqq. et Bernhard. p. 524) ap. Dionys. I. l. coll. Syncell. I. l. et Solino I. l., quorum tamen hic neglecta anni notatione solam edit Olympiadē. Plerorumque veterum sententias accurate enumerat diligenter excentit præter Scaligerum Ewenda. Temp. V. p. 362 seqq., Petavius Doctrin. Temp. IX. cp. 50 sq., Ed. Corsinum FF. AA. T. III. p. XXIX, L. Idelerus Enchirid. II. p. 152 seqq.

ΟΛ. Ζ. Δαιχλῆς Μεσσήνιος στάδιον, καὶ πρῶτος πάντων ἐστεφανώθη¹⁵).

α. ΧΑΡΟΨ. Ἀρχόντων Ἀθήνησι δεκαετία. Ρώμη ἐκτίσθη ὑπὸ Ρώμου καὶ p. 313 b. 'Ρωμέλου¹⁶).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Η. Ἀνολυμπιάς. Πισσῖοι τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ὅμα Φείδωνι τῶν Ἀργείων τυράννῳ τῷ ἐν Ἑλλάδι μάλιστα υβρίσαντι¹⁷). Ἀντικλῆς Μεσσήνιος στάδιον¹⁸).

α.

β. Ἐντεῦθεν τὰ Ναζονασάρου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἐτη ἀριθμεῖται¹⁹). Ἐτος πρῶτον Λασιμήδους κατά τινας²⁰).

γ.

δ.

ΟΛ. Θ. Ξενοδόχος, ἢτοι Ξενοκλῆς, Μεσσήνιος στάδιον²¹).

15) Δαιχλῆς] Auctor Phlego Trallianus de Olymp. p. 140 — 207 extr.: πρῶτος δ' ἐστεφανώθη Δαιχλῆς Μεσσήνιος, ὃς (e. coni. Meursii) τῇ ἰθόῃ Ὄλυμπιάδι στάδιον ἔνικα. Meminit Daiclis huius etiam Dionys. Hal. AA. RR. I, 71 p. 57. Sylb. p. 180, 3. Reisk. — Africanus ap. Euseb. Scalig. p. 39 eum Δαιχλῆς nominat, pro quo cod. Arto. ap. Aucher. P. I. p. 283 Δαιχλῆς exhibet corrupte quidem, sed tamen ita, ut vel in corruptela sua verae lectionis Δαιχλῆς vestigia haud obscure ostendat. Vid. Prolegg. p. LXII. Quod autem Phlego l. l. victores Olympicos primūn Ol. VII corona donatos dicit, discrepat ab eo Clemens Alex. Paedag. II, 8, p. 181 B. Sylb. Vol. I. p. 236, 12 Kl., demum post bella Medica, quoniam Graecia opibus crevisset, coronas inter athletas certaminum distribui coepatas esse animadvertis. Cuius tamen a locupletissimo harum rerum auctore dissensus quam parum valeat, vel me non invenire uniusquisque intelligit. Vid. Prolegg. LXX.

16) Ξάροψ. Ἀρχόντων] Tradit Dionysius AA. RR. I, 71. p. 179 seq.: τῷ δὲ ἕγης ἔτι τῆς Νομίτωρος ἀρχῆς, διντέρῳ δὲ καὶ τρικοστῷ καὶ τετρακοσιοστῷ μετὰ τὴν Ἰλίου πλωσιν ἀποικιαν στελλατες Ἀλβαροι, Ρωμέλον καὶ Ρώμου τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς ἐχόντων, κτίζονται Ρώμην, ἔτος ἐνετιώτος πρῶτον τῆς ἐμδόμης Ὁλυμπιάδος, ἣν ἔνικα στάδιον Δαιχλῆς Μεσσήνιος, προχοτος Ἀθήνησι Χαροποῦ ἔτος τῆς δεκαετίας πρῶτον. De Charopo quidem vel potius Charope, decennium Archontum principe, supra diximus not. 10. — Aerai autem, quam vulgo vocant, significatain vides Catonianum, quam ab auctore ipso, M. Porcio Catone, ab anno excisi Ilii CCCCXXXII computatam, temporum rationibus usus Eratosthenicis, secundum annos Olympicos computavit Dionysius I, 74 p. 187 seq., assentiente Syncello p. 194 A. Fructum computationis suae et loco supra exscripto praecedit et profert denuo lib. II, 2 p. 238 init. Idei ad eundem annum Urhias natalem, Olymp. VII, 1, deducitur I, 76 p. 192, 5, aliis innixus suppurationis fundamentis, ab ipso inventis, quae operae pretium est contulisse. Hos igitur Dionysii calculos et assensu meo comprobat, collatis Romanorum Graecorumque temporibus, Solinus, Polyh. cap. I. p. 14b., et in chronicō canone suo sectatur Eusebius. Caeterum cf. not. 14.

17) Ἀνολυμπιάς.] Auctor Pausanias VI, 22, 2. Vid. de Phidone Argivo Olympiorum agonotheta etiam Herodotus VII, 127 et Ephorus ap. Strab. VIII. p. 358. Vol. III. p. 153 Tz., de eodem mensurarum et ponderum inventore praeter eosdem auctores Marmor. Par. ep. 30, Plinius Nat. Hist. VII, 57 Vol. II. p. 58 seq. Bip., Didymus ap. Schol. Pind. Olymp. XIII, 27 p. 272 B. coll. p. 270 ad v. 20 — quo loco quod Corinthium vocat, confudit sine dubio cum Phidone, Corinthiorum legumlatore, de quo testis est Aristoteles De Rep. II, 6 — Eusebius n. MCCXVII coll. Syncell. p. 198 C, Etymologicum Magn. pp. 388, 55. (352 Lips.) 613, 12 (555) coll. Boeckh. Oec. reip. Ath. Vol. I. p. 772 ed. II. Quotus fuerit ubi Hercule, dissentient inter se veteres, quorum dissensum idem qui expendit Boeckhius ad Marm. Par. I. I. Corp. Inscriptt. Vol. II. p. 335, veram eius aetatem circa Olymp. III et XII ponendam dicit. In universum cf. Larcheri dissertation sur Phidion in Actt. Academ. Inscriptt. XLVI. p. 37 et Muelleri Aeginet. p. 60 sq.

18) Ἀντικλῆς] Africannus apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39. De Scholiastae Aristoph. Acharn. 214. (213), Olymp. VIII Phayllum quandam vicisse dicentes, testimonio aperte corrupto, vid. Prolegg. LXXIII. not. 430.

19) Ἐντεῦθεν] Testis Ptolemaeus μηγάλ. συντάξ. IV, 5. p. 244 ed. Hahn., qui aera Nahonassaria constanter usus est ad definienda tempora coelestium suarum observationum. Quam sicut caussam existimes, quod ex omnibus temporum computandorum rationibus, apud veteres usitatis, ista aera ab omni parte accuratissime descripta ad nos pervenit. Consurgit autem initium eius sive I Thoth anni Nabonassarii a.d. XXVI m. Februario a. 3967 P. I. = 747 a. Chr., cuius prius semestre cum octavae huius Olympiadis anno competit primo exeunti, memoriam rei e severiori ratione anno potius proxime antecedenti annotandam fuisse intelligitur. Verum hanc calenti severitatem sciens Scaliger in hoc libro neglexit. Cf. Scaliger Emend. Temp. V. p. 367 sqq., Petavius Doctr. Temp. IX. ep. 57, Ideo Enchirid. I. p. 98 seqq. Caeterum in textu supra pro Ναζονασάρου, quod nihil est, restitutus Ναζονασάρου.

20) Ἐτος πρῶτον Δαισιμήδους] Ex Pausaniae calculis, de quibus vid. not. 10 coll. 2 et 66. De

- α. Ἀρχῖνος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπόγονος Μιλήσιος ἐγνωρίζετο²¹).
 β. Ἀρχὴ πρώτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων πολέμου κατά τινας²²). Τὴν Ἀμφειαν πόλισμα πρὸς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὅν οἱ Λακεδαιμόνιοι αἴφοῦσι²³).
 γ. ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ τοῦ Αἰσχύλου²⁴).
 δ.
ΟΛ. I. Λωτάδης Μεσσηνίος στάδιον²⁵).
 α.
 β.
 γ.
 δ. ἔτος πρώτον Κλειδίκου κατά τινας²⁶).
ΟΛ. IA. Λεοχάρης Μεσσηνίος στάδιον²⁷).
 α. Ἡσίοδος κατά τινας ἡχμαῖε²⁸).

Aesimede Charopis successore, testes sunt Castor ap. Euseb. Scal. p. 28, 28, Eusebius ipse p. 47, 32. Syncellus p. 211D.

21) Σινοδόκος] stadioica est Pausaniae IV, 5, 4, Σινοχλῆς Africani apud Euseb. et Graec. χρον. λόγ. p. 39 et Armen. Cf. Prolegg. p. LXVII.

22) Ἀρχῖνος] Testem excitat Scaliger Animadrv. ad Euseb. p. 69 b. Artemonem Clazomenium — de quo vid. Vossius DHG. III. p. 335 — apud Suidam s. v. Ἀρχῖνος Τήλεω τοῦ Ναύτεω ἀπόγονον (supra ἀπόγονος ε. coni. Scal.), Μιλήσιος, ἐπονούς, μαθητής Ὄμηρου, ὃς λέγεται ἐν Κλαζομένιος Ἀρτέμιμον ἐν τῷ νερὶ Ὄμηρου, γεγονὼς κατά τὴν θ' Ὁλυμπιάδα, μετὰ τετρακούσια ἦτη τῶν Τρωϊκῶν. In multo inferiora tempora detruit Phanias Eresius — de quo vid. Recens. s. Olymp. CXI, 1 not. 925 coll. Voss. I. p. 49 seq. — Arctinum cum Lesche Lesbio commissum ab eoque victimum scribens, ap. Clement. Alex. Strom. I. p. 333B. Vol. II. p. 88, 29. Quod si verum est, floruerit circa Olymp. XXX. Huic enim Olympiadi auctorem purvæ Iliadis ascribit Eusebius coll. Syncell. p. 213B. Proprius ad Artemonis sententiam accedit Hieronymus, ad Olymp. III aut IV — e diversis scilicet Scaligeri et Maii (Collect. Vatic. Tom. VIII. a. 1833. 4) editionibus — haec de suo annotans Chronicum Eusebiano: 'Arctinus, qui Aethiopidam composit et Ilii Persin (Iliaceam vastationem codd.) agnoscitur.' A quo non multum ab ludit Cyrilus adv. Iul. lib. I. p. 123 (ed. Ioan. Aubert. Lutet. a. 1638, Tom. VI. Cyril. Opp.): πρώτην Ὁλυμπιάδα Μιλήσιος ἐπονούς Ἀρχῖνος λέγεται γεγονέναι. Nec dissentit Dionysius, qui AA. RR. I. 68 p. 55 Sylb. p. 172, 8 de Palladio loquens παλινούτατος δὲ ὡν ἡμές ιμερ, ait, οἱ ποιητὴς Ἀρχῖνος. Quo ex loco qui Arctinum poetarum omnium antiquissimum fuisse colegerunt, vehementer errant, quoniam eum a Dionysio sic potius commemorari appareat, ut primus omnium Palladii mentionem inieciisse videatur, id quod recte observavit Fabricius Bibl. Graec. Tom. I. p. 9. Vid. F. Th. Welcker de cyclo epico in Mus. Rhen. Supp. I. a. 1835 p. 6 not. 22 coll. Voss. DPG. cap. II p. 10 et Bernhard. HLG. II. p. 152.

23) Ἀρχὴ πρώτοι] Eusebius Lacedaemoniorum contra Messenios bellī vicennialis initium Ol. IX, 1 assignat, ad quem locum haec adnotat Scaliger in Anim. ad Eus. p. 75 b.: 'Viginti annos absolutos bellū durasse ait, quare recte initium eius accommodaretur anno I Olymp. IX. Sed Tyrtaeus εἰχοτεῖ ἔτει terminatum canit, quapropter XIX annos tantum duraverit.'

*Εἰχοτεῖ δὲ οὐ μέν κατὰ πιοντα ἕργα λιπόντες
Φεῦγον Ιθαγενίον ἐξ μητρῶν ὄρκεαν.*

Finem enim hoc bellū cepisse scribit Pausanias (IV, 13, 5) anno I Olymp. XIV. hoc est anno LIII Iphiteo (Voluit Coroebo). Quare deductis XIX solidis annis de LIII, initium bellī cadet in ann. 2 Olymp. IX. Vid. Paus. IV, 13, 4. IV, 15, 1. et Strabon. VI. p. 279 Cas. Vol. II p. 289 Tz. coll. Corsiu. F. A. I. p. 8. II. p. 84. III. p. 17 et Clint. FF. HH. T. I. sub Olymp. IX, 2.

24) Τίνι Αρχειαν] Pausanias IV, 5, 3.

25) Αἰανίδης τοῦ Αἰανίδος] Indicit Dionysii computationem, e qua Aesimedes, Aeschylus filius, (Pausan. IV, 5, 4) Charopi successisse putaudet est Olymp. IX, 3. Vid. not. 20, coll. 2.

26) Λωτάδης] Alricanus apud Euseb. p. 39.

27) ἔτος ποιῶν Κλειδίκου] E Pausaniae computo. Vid. not. 10 coll. 2 et 66. Excepit Aesimede Clidicus, testibus Castore ad Euseb. Scal. p. 28, 29, Eusebio ipso p. 47, 33, Syncello p. 211D. Caeterum nomen Archonitis Κλειδίκος audit Castori, sed reliquis Κλειδίκος. Cf. not. 31.

28) Αἰανίδης] Scaliger Αἰανίδης e conjectura posuit pro Africani Αἰανίδης, quae nobis scriptura videtur preferenda.

29) Ἡσίοδος] Tzetzem (Chil. XII, 198. XII, 650 et Proll. ad Hes. p. 15 ad Operum v. 652) auctorem ipse laudat Scaliger Animadrv. ad Euseb. p. 72 a.:

*Κατὰ τὴν ἐνδεκάτῃ δὲ ἡ τῶν Ὁλυμπιάδων
Ἡσίοδος φαινόμενος ἀρμάζεται ἐν τῷ βίῳ.*

Quod quidem ineptissimi scriptoris testimonium quid valeat, nemo nescit. Veterum chronologorum de He-

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΒ. Ὁξύθεμος Κορωναῖος στάδιον³⁰).

α. ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ³¹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΓ. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον³²).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΔ. Λάσμων Κορίνθιος στάδιον³³). Προσετέθη δίαυλος. Ὅπηνος Πισσαῖος πρῶτος δίαυλον³⁴).

α. Ἰθώμης ἀλωπῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Τέλος Μεσσηνιακοῦ πολέμου³⁵). Ἀριστομένης βασιλεὺς Μεσσηνίων ἐτελεύτησε³⁶).

β.

γ. ΗΠΠΟΜΕΝΗΣ³⁷). Μαρδοκεμπάδου τοῦ Χαλδαίων βασιλέως ἦτος πρῶτον.

p. 314 a.

siodi aetate testimonia quaedam Suidas s. v. Ἡσίαδος collegit, cum aliorum, quos nil moror, tum Porphyrii, quo auctore Hesiodus, Homero centum annis posterior, Olympiadum initium annis triginta duobus anteretur. Vid. Vossius DPG. cap. II. p. 11. coll. Clinton. FF. HH. Vol. I. p. 359 — 361 et Beruhard. HLG. Vol. II. p. 168.

30) Ὁξύθεμος Africenus apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39.

31) Κλειδίχος] Inuit Dionysianam Archontum chronologiam, de qua vid. not. 2. coll. 27.

32) Διοκλῆς Κορίνθιος] Africenus apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39.

33) Λάσμων Κορίνθιος] Pausanias IV, 13, 5. pro Λάσμων hunc victorem Λάσμων appellat. Africenus apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39 lectionem, Armeniaci quoque codicis (apud Aucher. P. I. p. 283) auctoritate stabilitam, et frustra corredit Meursius de Archont. Ath. I. ep. 5. p. 13, et immixto prae Pausania contempnit Muellern Dorr. II. p. 488. Cf. Prolegg. p. LXIII.

34) Ἡροποτέθη δίαυλος] Testis Pausanias V, 8, 3, ubi Ὄλυμπιάδι δὲ ἔστερον, inquit, τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ προσετέθη αριστος δίαυλος. Ὅπηνος δὲ (sic enim rectius, quam Ὅπηνος, scribitur) ἄντρος Ησιαῖος ἀνείλετο ἐπὶ τῷ διαύλῳ τὸν χότιον. Minus accurate, quoad nomen et patriam victoris, loquitur Africenus ap. Euseb. χρον. λόγ. p. 39, cui Ὅπηνος Ἡλεῖος audit. Maitameni Armeniaca recte Hypenum exhibent.

35) Ἰθώμης ἀλωπῖς] Auctor Pausanias IV, 13, 4. 5.

36) Ἀριστομένης] In his erroribus Scaligeri latere manifestum est. Expendamus temporum momenta. Aristomenem quidem, Messeniorum regem, belli Messenici secundi temporibus viginisse diserte testatur Pausanias IV, 6, 2. Qui quin res, ab Aristomeni tunc temporis gestas, inde ab eiusd. lili. cap. XV. seqq. exposuisset, cum finito bello Rhodum concessisse, ibique lugam ad Ardyn et Phraortem, Lydorum alterum, alterum Medorum regem, parantem morte oppressum esse affirmat, cap. XXIV, 2. Ergo Aristomenem hic commemorari non posse intelligitur. Sine dubio pro Ἀριστομένης legendum est Ἀριστοδημος, quem de patriae salute desperante, septimo regni anno, ad filiae pro republica frustra devotea tunulum brevi ante captam a Lacedaemoniis Ithoneum semet ipsum interfecisse idem auctor est Pausanias IV, 13, 2.

37) Θύνος] Hoc quoque de Thaso condita testimonium errore aut operarum aut Scaligeriani calamis hunc locum occupavit, quoniam potius ad Ol. XV, 1 pertineat; id quod in Annabadv. ad Eus. p. 37 a. ipse his verbis testatur Scaliger: 'In Collectaneis nostris Θύνος ἐξ ισ ο η Ol. XI'. Cf. quae ad Ol. XV. diximus.

38) Ἰννομένης] Successit Clidico in decennali praetura Hippomenes, cuius initium secundum Dionysii sententiam in Ol. XIV, 3, e Pausaniae calculis in Ol. XIII, 2 incidit. Vid. Castor ap. Euseb. Scal. p. 28, 30, Eusebius ipse p. 47, 34, Syuccellus p. 211 D. coll. nott. 2 et 66. De eius in filiam sacvitia cf. Dind. Excerpt. de Virt. et Vit. ed. Dind. Vol. II. P. II. p. 80, Aesch. in Timarch. p. 176. ibiq. Taylor., Heraclid. Pont. c. 1, Nicol. Dain. p. 42 cum Orell. coimn. p. 189, Dio Chrysostom. Orat. 32. Falilitur prout dubio Suidas, quod s. v. Ἰννομένης coll. v. πύρινον καὶ χόρη Hippomenem propter crudelitatem illam imperio excidisse scribit. Nos certe, licet secus statuat C. F. Schoemannus Ant. iur. publ. Gr. Gryph. a. 1838. p. 169, caeteris credendum putamus auctorialis, qui uno omnes consensu singulos Archontes decennales septem numero integrum regnasse decennium testantur. Disertissime Velleius I, 8: 'cooperunt (Archontes) in denos annos creari, quae consuetudo in annos LXX mansit.' De qua annorum summa ut pluriorum remiserint semestre, si quidem verum est, quod coniicit Boeckhius ad Marm. Par.

"Εκλεψις σελήνης³⁹).

δ.

OΔ. IE. "Ορσιππος Μεγαρεὺς στάδιον. προσετέθη δόλιχος, καὶ γυμνοὶ [εδραιον⁴⁰]. Λάμπις Λακεδαιμόνιος πρῶτος πένταθλον. ἡ Εὐρύβατος Λακεδαιμόνιος πρῶτος πάλην⁴¹). Ἀκανθος δίαυλον⁴²).

Corp. Inscriptt. Vol. II. pp. 306. 332, in naturis Archontum decennalium temporibus mutatum esse anui Attici cardinem.

39) *Μαρδοχειράδου* Testis Ptolemaeus μεγ. ουρ. IV, 5. p. 244 ed. Halma. Vid. de Mardocem-pado Scal. Euseod. Temp. lib. V. p. 369, et de lunar. quae primo regni eius anno contigit, defectione eiusd. lib. p. 371 coll. Petav. Doctr. Temp. lib. XII. cap. 26. p. 256 et Idel. Euchirid. I. p. 98 seq.

40) Ορσιππος — in exemplari perperam expressum erat Ορσιππος —] Praeemunte Africano apud Euseb. χρον. λόγ. p. 39, tres huic Olympiadi res assignavit Scaliger, valde ambiguas multisque plenas difficultatibus, primam Orsippi Megareus partam stadio victoriam, alteram δόλιχον primum simplici et duplicato cursui additum, tertiam concessam athletis nudato corpore certandi libertatem. Orsippus alius aliter audit. Patriam nominis formam Ορσιππος servavit Inscriptio Megarica (ap. Aug. Boeckh. C. I. n. 1050. p. 553 coll. Iacob. Anthol. Gr. Paralip. Vol. III. P. III. n. 41 p. 796. Anthol. Pal. Vol. II. p. 843 et Scholiast. Thucyd. I, 6.), unde deflexa est Ορσιππος scriptura, quam praebent Scholia Homer. Iliad. ψ', 683 et Minora et Veneta A. Ορσιππος vero, quod in Ερσιππος corruptum offert Victorianus codex Schol. Homer. Αἰτιῶν (cf. Gregor. Corinth. p. 153 ap. E. Popp. Thuc. I. p. 209) nominatur, uti ab Africano, Pausania I, 44, 1, Scholista Thuc. I, 6, sic ab auctore Etyin. Magn. p. 220 ed. Lips. et Eustathio ad Hom. II. ψ', p. 1324, 12 ed. Rom. Tom. IV. p. 316, 17. ed. Lips. De Megaris, Orsippi patria, convenit cum Marinore Africano, Pausaniae I. I., Thucydidis Scholiastae I. I. Scriptor tamen Etym. Magn. I. I. et Scholiastae Homerici (Venet. A et Min.) Lacedaemonium suisse Orsippum tradunt, cuius famae caussam repepe e Thucydidis lib. I, 6, primos Lacedaemonios artein gymnasticam nudo corpore exercuisse narrantis, testimonio comparato cum Pausaniae I. I., ubi Orsippus, pro veteri athletarum more praecinctus, metam nudus attigisse et coronam adeptus esse dicitur. Quamquam ne de victoria quidem res sine controversia custat, si quidem Interpretes Homer. praeter Venetum A unives, quorum a minori, qui vocatur, Didyniano sua sub Olymp. XXXII, I mutnatus est Scaliger, solutum nolenti subligaculum caussam Orsippo sive clavis sive mortis exitisse asserunt, non dissentiente Etymologo nec quidquam decernente Eustathio. Quid? quid Veuetus alter (B), quamquam suppresso Orsippi nomine, ita loquitur, ac si res, quae agitur, non Olympiae, sed Athenis facta sit; neque aliter, qui inde pendet, Isidors Origg. XVIII, 17. Quorum profecto non disserentium, sed somniantium litteratorum nugas hic redarguere nil attinet. Sufficiet et opposuisse commentis istis locupletissimorum de rebus gymnasticis scriptorum testimonia, Africani et Pausaniae, qui Orsippi, non Athenis aut alio nescio quo loco victi, sed victoris Olympiae coronati, disertis verbis meminerunt, accidente praeterreto Veneto priore (A). Omnino enim et qui minori Homer. Scholia concinnavit et Magni Etymologici auctor et codice hausisse videntur depravatissimo: id quod rursus cognoceas Olympiadis numero λη̄ i. e. XXXII, quem Orsippo in studio recurrenti ascribunt. Verum in hac quoque re nobis pluris est Africani auctoritas, Orsippi nostri palinam digerentis sub Olymp. XV: qui numeri ob continuam, qua in recensendis Olympioniceis Africanus usus est, Olympiadum seriem corruptelae argui prorsus non possuot. Consentint in tempore notando cum Africann Eustathius et Schol. Hom. codex Victorianus, nisi quod in hoc per seculum illam in notis chronologicis permutterinum μετὰ abuit in κατά. Succurrit Hesychius, in universum ille animadvertis s. v. ζώστη, primum Olymp. XV sine subligaculo Olympiae certatum esse; quin quodammodo vel ipsa Veneti alterius (B) mendosa lectio κατὰ δὲ τὴν τερψ, quam ε μετὰ δὲ τὴν δεκάτην τετράτην ortum ducere acute demonstrat Boeckhins I. I. p. 555, cuius universa de Orsippo disputatio accuratissima nos egregie adiuvit. Od. Muellerum quoque honoris causa nomino, Euchirid. archaeul. §. 336. n. 2. ed. pr., quamquam is de hoc ipso, qui nos in Orsippo tenet, veterum dissensu aliquando aliter statuerat Dor. T. I. p. 89. II. p. 260. de qua re vid. Prolegg. p. LXX. Postremo unus superest remuendus scrupulus, quem vulgari de Orsippo famae obliuicere visa sunt verba Dionysii Halicarn. Ant. Rom. lib. VII. p. 475. v. 45., Olymp. XV non Orsippum Megarensem, sed Acanthum Lacedaemonium nudum Olympia vicesse scribentis. Hinc Scaliger ad OΔ. IE. a'. Ολυμπίας πρῶτος γυμνὸς ἔδραινες Ἀκανθος ὁ Λακεδαιμόνιος. Veruntamen quin Dionysius Acanthum Lacedaemonium Olympiade XV primum nudo corpore cœcurrisse simpliciter affirmet, non indicato, quo cœcurrerit, certaminis genere, Africanus autem eadem hac Olympiade primam eum δόλιχον palinam abstulisse nudum testetur: omne hoc de Orsippo et Acantho auctorum dissidium fortasse sic poterit componi, ut statuatur, Olympiade quinta decima primum Orsippum Megarensem, postquam praecinctus ille quidem cursum incepit, sed lapso cingulo metam nudus attigerit, stadii palina dignum esse visum, deinde lege a iudicibus sancta, ut athletae nudi certarent (cf. Ed. Cors. F. A. T. III. p. 23), Acanthum Lacedaemonium primum δόλιχον incepisse nudum, eiusque palinam meruisse. Haec coniecturam cui probavero — probavero autem, cui leges novas inter ludos ipsos promulgandi libertas Hellanodicis fuerit concedenda visa — is Pausaniae locum lib. V, 8, 3, quem respiciunt verba Scaligeri: Ἀκανθος δίαυλος, confusum esse intelligit. Nos, nec Siebelisii ad Paus. p. 250 interpretatione, nec Kuh-

a. Ὁλυμπίασι πρώτος γυμνὸς ἔδραμεν Ἀκανθός ὁ Λακεδαιμόνιος⁴³). Θάσος ἐκτίσθη Ἀρχιλόχος ἤχμασε κατὰ Διονύσιον⁴⁴). Σύβαρις ἐκτίσθη⁴⁵).

β.

γ.

δ.

ΟΔ. ΙΓ. Πυθαγόρας Λάκων στάδιον⁴⁶).

α. Ἡλίου ἔκλειψις⁴⁷). Ρωμύλος ἥφαντος⁴⁸).

β.

γ. Πομπήλιος Νομᾶς εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἔκλιθη⁴⁹).

δ.

nii ad Paus. I. I. Meursium Misc. Lac. IV. 8. amplectentis, conjectura contenti, Krausii de Olymp. p. 340 vestigia sequimur, sic emendantes: Ὁλυμπίαδι δέ ἕτερον πετάρη καὶ δεκάτη προστελθῆ αρίστη διαυλος. Υπῆρος δέ ἀνήρ Παπιᾶς ἀνείλετο τὸν κόπινον· τῇ δὲ ἔξης Ἀκανθός ἦν τῷ δολιχῷ. Quae emendatio etiam in aiores probabilitatis speciem nanciscetur, ubi memineris, Pausaniam in loco classico de ludiis Olympicis, procedente tempore auctis, eam sequi rationem, ut, omissis caeteris, qui palmarum retulerint, nonnisi qui vix primus renuntiatus sit, significare, hunc tamen in unoquoque deinceps addito certaminum genere nominare soleat. Numirum hanc ipsam deseruisse videretur consuetudinem, si locus sanus esset. At sanus non est, sed ad eam, quam proposuimus, rationem corrigendum.

41) Λάρνης] Quo jure hanc utramque et Lampidis quinquertio, et Eurybati lucta partam victoriaν, ad Ol. XVIII. refereudam, huic anno assignaverit Scal., nescimus, nisi forte ideo, ut qui primus et cursu nudus, et quinquertio, et lucta vicerit, uno obtutu simul intelligeretur. Cf. n. 55..

42) Ἀκανθός] Cf. not. nostr. 40.

43) Ὁλυμπίασι] Cf. notam item 40.

44) Θάσος ἐκτίσθη. Ἀρχιλόχος ἤχμασε κατὰ Διονύσιον] Dionysius apud Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. Utraque enim et Θάσου κτίσις et Ἀρχιλόχου ἄρμη in idem fere incidit tempus, quandoquidem coloniae, e Dionysii calculis Ol. XV. in Thasum insulam a Pariis deductae, vel Archilochum ipsum praefuisse, vel cum patre Telesicle interfuisse, ex Apollinis oraculo, a Stephano s. v. Θάσος allato, perspicuum est. Cf. de Thaso, a Phoenicibus cum Cadmo et Thaso couditi, Scymnus Chius, Ch. G. Heyn. Annott. ad Apoll. p. 530, Steph. I. I.; de colonia, a Pariis eo deducta, praeter eundem Steph. I. I. Clementeque Alex. I. I. et Strabonem lib. X. p. 335 v. 43 ed. Isaac. Casaub. a. 1587. Scaliger. Animadv. ad Eus. p. 37 a. b. — Quod vero ad Archilochi aetatem attinet, alii, imprimis Cyrill. adv. Julian. lib. I. p. 12. C. tom. VI. opp. ed. Ioan. Aubert. Lutet. a. 1638. et Euseb. Praep. evang. X, 11, praeante Tatian. adv. Graec. ed. Wilh. Worth. Oxon. 1700. 8. cap. 49. p. 109. eum Ol. XXIII. floruisse dicunt. Clem. Alex. I. I. simpliciter Olympiadem definit, ante quam non inclarerit, vicesimam. Herodotus vero lib. I. 12. eum Gygis, qui (cf. not. nostr. ad ΟΑ. IH. a.) Ol. XVIII. Lydorum imperio potitus est, aqualem facit. Fuit autem Archilochius poeta mordacissimus, iamborumque, ut fertur, inventor. Cf. Valer. Max. 6, 3, Clem. Alex. Strom. I. p. 308 D., Tzetz. Chil. I. Hist. XXV. 686 seq. cum Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 572. et Clint. F. H. I. Oxon. a. 1834. ad Ol. 18. p. 175 et 177. Vid. etiam Prolegg.

45) Σύβαρις ἐκτίσθη] Scaliger ipse Animadv. ad Eus. p. 79 a. in definiendo anno Sybaris conditae teste utitur Mariano τῷ περιηγητῷ, vel potius Scymno Chio (ed. Erasm. Paul. F. Vinding. Hafn. 1662. 8.) vv. 361 — 364., qui eam urhem eversam scribit, postquam annos CCX. steterit. Atqui delecta est Sybaris, auctore Scaligero, Ol. LXVII, 3: unde si annos CCX. deduxeris, ad Ol. XV, 1. pervenies, quo anno aedificata Sybaris. Quo iure tamen V. D. priorem Sybaris eversionem ΟΑ. ΞΖ. γ'. assignaverit, infra videbimus. Cf. diversa testimonia examinantem Ioan. Theodor. Voemel. in Exam. Solemu. Gymn. Francof. ad Moen. a. 1833. 4. p. 3 sq.

46) Πυθαγόρας] Testes sunt Afric. ap. Eus. Ἐλλ. Ολ. p. 39 et Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 120. v. 39.

47) Ἡλίου ἔκλειψις] Tradit Plut. vit. Rom. cap. 27., Romulum obiisse Nonis Iuliis, quo die soleum defecisse, densissimisque repente tenebris esse obductum, et foedissimam tempestatem cum ingenti tonitruum vi ventorumque turbine consecutam scribit: eui suffragantur Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 119, 16. et Liv. I. 16. Memoratur illa solis defectio, quam d. Maii XXVI. contigisse docent Scal. Emend. Tempp. lib. V. p. 372 et Petav. Doctr. Tempp. lib. X. cap. 21., etiam a Seneca ad Luc. lib. XIX., a Cic. de Rep. II. ep. 10., a Floro I, 1, 16, ab Ovid. Fast. II, 491., ab Auctore chron. Pasch. p. 117 a. ed. Paris. = p. 217 ed. Bonn. De anno autem, quo obierit Romulus, cf. not. 48.

48) Ρωμύλος ἥφαντος⁴⁸] Indicat Scaliger Dionysii Halicarnassei calculos, qui, Romuli auspiciis Ol. VII, 1. aut potius Ol. VI, 4. veri (cf. Idel. enclurid. II. p. 159 sub fin.) assiguatis, eum post XXXVII. annorum imperium i. e. Ol. XVI, 1. anno aetalis LV. obiisse (lib. II. p. 119, 22.), deinde totum annum insequentem i. e. Ol. XVI, 2. interregnum expleuisse (lib. I. p. 61, 22.), post ab Ol. XVI, 3. regnasse Numam (lib. II. p. 120, 36) scribit. Alii, quos secutus est Petav. Doctr. Tempp. lib. X. cap. 21, eodem, quo Quiriuus obiit, anno interregnum fuisse statuant.

49) Πομπήλιος κτλ.] Verba Scaliger debet Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121, 8. seq., ubi χαρ

ΟΑ. ΙΖ. Πώλος Ἐπιδαύριος στάδιον⁵⁰⁾.

α. **ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ** (leg. **ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ**)⁵¹⁾. Τούτου ἔτους ἐνισταμένου ἐν Βιθυνίᾳ τὴν Ἀσταχον (rect. Ἀσταχὸν) ὡκισαν Μεγαρέων ἀποικοι ἀπό την τῶν λεγούμενων Σπαρτῶν καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις Ἀστάχου (leg. Ἀσταχοῦ) τὴν κλῆσιν· ιστορεῖ Μέμινων⁵²⁾.

β.

γ. **Μύσκελος Κρότωνα ἔκτισε⁵³⁾.**

δ.

ΟΑ. ΙΗ. Τέλλις Σικυωνίος στάδιον⁵⁴⁾. Πένταθλον, καὶ πάλη προσετέθη. **Λάμπις πιντάθλῳ, Εὐρύβατος πάλῃ, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι, ἐνίκησαν⁵⁵⁾.**

α. Γύγης τὴν Αυδῶν βασιλείαν ἐξεδίξατο. Οὗτος πρῶτος ὀνομάσθη τύραννος ιστορεῖ Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλιαδῶν⁵⁶⁾. Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Σάνθον τὸν Αυδόν⁵⁷⁾.

ὅτι, ait, χρίστος δὲ Νομᾶς ἵπποι τὴν βασιλείαν ἐκολεῖτο ἐπὸ Ρωμαῖον, οὗπω πόλις ἦν ἡ Κρότων. De initio Numae regni confer not. 48. Id quamdiu duraverit, magna apud veteres scriptores dissensio est, quandoquidem Numam Dionys. Ant. Rom. lib. I. p. 61 cum auctore chron. Paseh. ed. Paris. p. 117 A. — ed. Bonn. p. 217. XLIII, Georg. Cedren. p. 122. XLII, Kusebius chron. I. p. 214, II. p. 323, ed. Med. et Georg. Syncellus p. 168 ed. Venet. — 211 B. ed. Paris. XLII, Hieronymus chron. lib. II. p. 118. XI., Polybius apud Cic. de Rep. II, 14. (sequitur autem potissimum Polybium nostrum, quo nemo fuit in exquirendis temporibus diligenter) XXXIX, annos Romanis imperitasse testatur.

50) **Πώλος**] Testis Afric. ap. Euseb. Ἑλλ. Ὁλ. pag. 39.

51) **Λιοκράτης**] Indicat Scaliger Dionysii sententiam, quam qui sequitur Leocratis, Hippomenis in decennali praetura successoris (cf. Euseb. Scal. p. 47, Georg. Sync. p. 169. ed. Venet. — p. 212. A. ed. Par., Hieron. chron. lib. II. p. 118, initium Ol. XVII, 1. assignet necesse est. E Pausaniae calculis Leocrates Ol. XV, 4. regnare incepert. Cf. not. 10.

52) Τοῖτος ἔτους κτλ.] Tradit Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV. Τὴν Ἀσταχὸν δὲ Μεγαρέων ὡκισαν ἀποικοι Ὄλυμπιάδος ἐνισταμένης εἰς Ἀσταχὸν ἐπίκλητην κατὰ χρησμὸν θύμεροι ἀπὸ τηρος τῶν λεγούμενων σπαρτῶν καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις, Ἀσταχοῦ τὴν κλῆσιν, ἀνδρὸς γενναλον καὶ μεγαλόφρονος. Cf. Scal. Animadvv. ad Euseb. p. 78 a. Hanc Astacum, Bithyniae urbem, Ol. CXXIX, 3. vel 1. Nicomediam a se nuncupavit Nicomedes. Cf. Hieronym. chron. lib. II. p. 119 et Euseb. Mai. p. 351 cum iis, quae ad Ol. CXXIX, 3. diximus.

53) **Μύσκελος Κρότωνα ἔκτισε**] Secundum Dionys. Ant. Rom. lib. II. p. 121, 10 seq. Accuratus Crotonis origines exponit Strabo lib. VI. pag. 181, qui tamen quod Crotona post Sybarim quidem, at eodem fere cum Syracuse tempore aedificata esse (cf. lib. laud. p. 186, 13 seq.) affirmit, duas dicit temporis notas, quarum altera alteri repugnat, quandoquidem Sybaris Ol. XV, 1. (cf. not. 45.), Syracuse autem (cf. quae nos ad Ol. XLV, 1. invenimus), Ol. IX, 4. conditae esse videntur. Talem vero repugnantiam diligens lector haud raro reperiet in classicorum de his rebus antiquissimis scriptorum testimoniosis. Caeterum conditor Crotonis a Dionysio I. l. et a Scymno Chlio Orth. descript. ed. Erasm. Paul. F. Vinding. v. 329. Μύσκελος, in Epigrammate autem ap. Strab. p. 121. et Diod. Excerptt. Vatic. Vol. III. p. 9. ed. Vind. Μύσκελλος appellatur. cf. Phil. Cluv. Ital. ant. p. 1310 sqq.

54) **Τέλλις**] Testis African. ap. Euseb. Ἑλλ. Ὁλ. pag. 39. Cod. Armen. ap. Aucher. P. I. p. 284. Tullum exhibet.

55) **Πένταθλον κτλ.**] Auctores Scaliger sequitur Paus. V, 8, 3. et Africanum apud Euseb. χρον. λογ. p. 39, quorum tamen posterior Pausaniae Λαμπίδα nominat Λαμπίαν. Sed Pausaniae scriptura confirmatur textu Armeniaco ap. Aucher. P. I. p. 284. Recte igitur Meurs. Arch. Ath. I, 7. p. 20. **Λάμπις** pro **Λαμπίας** Africano restituendum censem. Pro Eurybato Ilybatum corrupte exhibet cod. Arin. I. l. Cf. Kraus. Olymp. p. 286.

56) **Γύγης**] Testis Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 327 C, ubi Eὐφορίων, ait, ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων, κατὰ Γύγην αὐτὸν (τὸν Ὀμηρον) τιθησι γεγονέται· ὃς βασιλεύειν ἥρξατο ἀπὸ τῆς δικαίατης Ὄλυμπιάδος, ὅτι καὶ φρεσὶ πρώτοι ἀνομάσθαι τίχοντο. Scaliger corruptam Ἀλιαδῶν scripturam servavit, mutandam illum in Ἀλευαδῶν· quomodo scriptum esse videmus a Valesio ad Harpocr. p. 75, a Toupio ad Theocr. p. 519, nec non ab Aug. Meinekio in Euphor. Chalcid. Fragmentt. Gedan. a. 1823. 8., qui illum de Aleuadis librum secundo inter Euphorionis opera historica loco collocavit. Cf. Scal. Animadvv. p. 79 a. b. Quod autem Euphorio Gygem primum tyrannum appellatum tradit, consentit Hippias sophista ap. anet. Argum. Soph. Oed. Reg. Archilochei temporibus reges asserens tyrannos denominatos, et confirmat Herod. I, 14. Vid. Fr. Creuz. Hist. Gr. antiq. Fragm. Heidelb. a. 1806. 8. p. 150 seq. not. 7.

57) **Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο κατὰ Σάνθον τὸν Αυδόν**] apud Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΙΘ. Μένων Μεγαρεὺς στάδιον⁵⁸).

α.

β.

γ. ΑΨΑΝΔΡΟΣ⁵⁹). Ἀρχίλοχος ἡκμαζε⁶⁰).

δ.

ΟΛ. Κ. Ἀθηράδας Λάκων στάδιον⁶¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΑ. Παντακλῆς Ἀθηναῖος στάδιον⁶²).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΒ. Παντακλῆς Ἀθηναῖος τὸ δεύτερον στάδιον⁶³.)

α. ΕΡΥΞΙΑΣ ἔσχατος τῶν Μεδοντιδῶν⁶⁴).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΓ. Πυγμῆς ὁδὶα ἀπεδόθησαν. Ἰχάριος Ὑπερηφαίνεις στάδιον. Ὄνομαστος Σμυρναῖος πρῶτος πυγμῇ, ὃ καὶ τῇ πυγμῇ νόμους θέμετος⁶⁵).

α.

β.

γ.

Vid. notam nostram 44. coll. Fr. Creuzer. Historic. Graec. antiquiss. fr. Heidelb. a. 1806. p. 227, qui tamen Xanthū testimonium perperam ad Leschem, nec vero ad Thasi κτίσιν rettulit, Archilochi coaeval.

58) Μένων] Teste Africano ap. Euseb. χρον. λογ. pag. 39, Ol. XIX. stadio vicit Μένως Μεγαρεὺς. quam scripturam, etiam cod. Arm. auctoritate (ap. Auch. P. I. p. 284.) munitam, frustra et ad Euseb. verba laud. corrigit et hoc loco corrigendam innuit Scaliger.

59) Ἀψανδρος] Apsandri, qui Leocrati successoris (Eus. Scal. p. 47, Hieron. chron. lib. II. p. 119, Georg. Syncell. p. 169. ed. Venet. = ed. Paris. p. 212 A.), initiom e Dionysii sententia in Ol. XIX, 3, e Pausaniae calculis in Ol. XVIII, 2. conferendum est. Vid Freculph. I, 2, 14. Cf. etiam not. 10.

60) Ἀρχίλοχος ἡκμαζε] Archilochi Ol. XIX, 3. floruisse, quantum scimus, neino veterum diserte testatur. Verum non dubitamus, quin nota ista huic locum ipso invito Scaligero occupaverit, quem potius ad Ol. XX, 3. pertinent, ita ut Scaliger Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 333 B. de Archilochi aetate sententiam indicare voluisse videatur. Cf. not. 44.

61) Ἀθηράδας] Auctor est Afric. ap. Eus. χρον. λογ. p. 39.

62) Παντακλῆς] Idem testis est Afric. I. l. { Cramer. Anecd. Par. Vol. II. p. 142. Παντακλῆς exhibent.

63) Ερυξίας κτλ.] Eryxiae, Apsandri successoris, (Euseb. Scal. p. 47, Hieronym. chron. lib. II. p. 119, Georg. Syncell. p. ed. Venet. 169. = ed. Par. p. 212 A.), qui fuit ultimus Medontidarum, annus primus ex Dionysii calculo Ol. XXII, 1, ex Pausaniae autem sententia Ol. XX, 4. assignandus est. Vellei. I, 8. eum Erycem appellat. Cf. not. 10.

65) Πυγμῆς κτλ.] Auctor Africani. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 39, a quo tamen Ἰχάριος nominatur Ὑπερηφαίνεις. Rectiore formam Ὑπερηφαίνεις Scaliger Strab. lib. VIII. p. 264. l. et Paus. V, 8, 3. IV, 15, l. debere videtur, quorum tamen alter nomen stadionicae non Ἰχάριος, sed Ἰχάρος exhibet. Sed tueritur formam Ἰχάριος etiam textus Armeniacus ap. Auch. P. I. p. 284. Denique Onomastum Smyrnaeum hac Olymp. victoriam lucta primam rettulisse tradit praeter Afric. I. l. Paus. V, 8, 3.

δ. ΤΛΕΙΣΙΑΣ⁶⁶). ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου⁶⁷).

ΟΔ. ΚΑ. Κλεοπτόλεμος Λάκων στάδιον⁶⁸).

α.

β.

γ. ΚΡΕΩΝ, πρῶτος ἐνιαύσιος ἀρχων Ἀθήνησι⁶⁹).

δ.

66) *Τλησίας*] Hanc de Tlesia mentionem qui cum iis comparat, quae ad ΟΔ. ΚΑ. γ'. de Creonte notata leguntur, eum, praesertim si non cognitam habet Olympiadum scriptoris rationem, haud diffitemur sane in hanc incidere posse sententiam, ut Eryxiae, octavo magistratus anno sive defuncto sive amoto Ol. XXIII, 4. Tlesiam suffictum, expletisque ab eo, qui de Eryxiae decennio restabant, annis tribus Ol. XXIV, 3. Creontem annuam praeturam auguratum esse statuat. Quid mirum, quod Ioan. Meursium de Arch. Ath. lib. I. cap. 8., qui Olympiadum recensionis auctorem tantum abest, ut e veteribus pendere totum arbitretur, ut ipsum veterem et, si non maiori, certe pari cum caeteris auctoritate habendum esse censeat, illi ipsi opinioni indulgere videmus? Si ut cangruam efficeret refragantem Pausaniae lib. IV, 14. extr. sententiam, qui, quamvis Tlesiae praetura Ol. XXIII, 4. assignet, idem tamen archontes tam annos suisse assertit, hanc sibi levem repperisse visus est medicinam, ut inter verba Pausaniae Ἀθήνησι δὲ et οἱ καὶ ἐνιαύτοις ἡσαν ἥδη τότε ἀρχοντες particula οὐχ insereretur. Omnes hasce ineptias, quas resellere nil attinet, evitasset Vir alioquin prudentissimus, si Anonymum suum perspexisset non alio nisi, quam Pausaniae testimonio. Quod enim persuasum est, is de Tlesiae praetura, Ol. XXIII, 4. illata, sic iudicabit, respondere eam accuratissimis, Dionysianam computandi et Charopis et Creontis initū rationem (cf. nott. 10 et 69.) toto quinquennio antevententibus, Pausaniae calculis, qui quum decennale imperium Ol. V, 4. incepisse, idque, interiecto LXX. annorum intervallo (cf. Vell. I, 8.), Ol. XXIII, 2. annuam praeturam consecutam esse demonstrent, Pausaniae simul ipsi, belli Messenii secundi principium Ol. XXIII, 4. assignant, anni eius archontem, Tlesiam, iam inter annos referendum suisse ostendunt. Inde vero qui hausit Scaliger, in eam incurrit vituperationem, quod postquam in definiendi archontum Atheniensium temporibus praeter Dionysii calculos (ΟΔ. Ζ. α'. Θ. γ'. ΙΒ. α') etiam Pausaniae sententiam ΟΔ. Ε. δ'. Η. β'. Ι. δ'. verbis κατά τινας constanter annotavit, deinde vero ΟΔ. ΙΑ. γ'. ΙΖ. α'. ΙΘ. γ'. ΚΒ. α'. solam Dionysii computationem indicavit, hoc loco recurrens ad spretam quater Pausaniae rationem verba ista κατά τινας adūcere neglexit.

67) *ἀρχὴ κτλ.*] Auctor Pans. lib. IV, 14. extr. Cf. not. 66.

68) *Κλεοπτόλεμος κτλ.*] Testatur Africenus ap. Eus. χρον. λογ. pag. 40 init. In textu Armeniaco nomen Cleopolemi in *Κλεοπτόλεμος* corruptum esse videtur secundum Aucheri Tom. I. p. 285 versionem, quamquam Angelo Maio Cleopilemus audit.

69) *Κρίτων κτλ.*] Significat Scaliger Dionysii computum, qui quum Charopis initium in Ol. VII, 1. conferat (cf. not. 10.), capta post LXX. annos (v. Vell. I, 8. et Euseb. Scal. p. 47 coll. Castore ap. Euseb. Arm. ed. Mediol. a. 1818. fol. lib. I. p. 134 ep. 29.) a Creonte annuam praeturae auspicia Ol. XXIV, 3. assignet necesse est. Cf. not. 66, ubi Pausaniae calculis effici indicavimus, ut Creon quinque annis ante i. e. Ol. XXIII, 2. archon suisse videatur. Ad hunc sere annum, si quidem recte interpretor, etiam Africani (ap. Eus. χρον. λογ. p. 47 et Georg. Syncell. p. 169 ed. Venet. = p. 212 ed. Paris.) testimonio deducor hocce: ἀρχὴ οὐ (Κρέοντος) ἐπὶ τὴν διακοσιοστήν πεντηκοστήν Ὁλυμπίᾳ (int. excluso termino) ἀρχοντες ἑταῖροι καὶ τρεῖς μέχρι Φιλίον, καὶ ὁ ἐπάντευον Ρωμαιών Γράτος Συβιανῆς καὶ Σλένχος. Fuit is annus tertius M. Aurelii Antonini, qui et Heliogabalus dictus est, quartus autem Olymp. CCXLIX., in qua explicit opus chronicorum Africani. Cf. los. Scal. in Add. Nott. ad Gr. Eus. p. 426 a. b. cum Bapt. Aucheri ad Eus. Arm. p. 313 annotatione. Supputatis igitur iude ab Ol. CCXLIX, 4. annis 903, Creontis annum Ol. XXIV, 1. Africenus assignari velle videatur. Illoc tamen quominus statuas, duo impediunt ἀραρχίας anni, quos vel in lacunosis, quibus utimur, Fastis Atticis notatos reperimus. Primum enim Olymp. XCIV. anni 1., quo anno XXX. tyramni Athenas tenuerunt, Pythodorus nominatur ille quidem archon a Lys. orat. VII. de Trunco oleae sacrae exciso pag. 74 ed. Car. Foertsch. et a Pseudo-Plutarcho de X. Oratt. vit. Lys. p. 324, sed in Annales videtur non relatus esse ab Atheniensibus, qui annum illum aut τὴν ἀραρχίαν (cf. Diod. lib. XIV, 3) aut τὴν πρὸ Εὐκλείδου ἀραρχίαν (cf. Pseudo. Plut. l. l. p. 323.) vocare consueverant. Ecce verba in Xenoph. Hell. II, 3. init. Τῶν δ' ιτιόντων ἔτει, ἐν τῷ δὲ Ὁλυμπίᾳ, ἡ τὸ στάδιον ἵπτα Κροκλέας Θετταλός, Εἰδίον δὲ Σπάρτη ἐφοτίοντος, Πιθοδώρον δὲ ἐν Ἀθήναις ἀρχοντος, ὃν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ὀλυμπιακὸν ἥρθη, οὐκ ὀρμάζονται, ἀλλὰ ἀραρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦνται κτλ. Hanc accuratissimam temporis significationem cum multis aliis, quae in Xenophontis Hellenicis reperiuntur, aequo plenis et exactis, etsi bene scimus Dodwellum et Marshamum (cf. et Idel. chron. tom. I. p. 372 not. 2.) a Xenophontis manu profectam negare, quippe quoniam, teste Polybio XII, 2, primus Tunaēus ἐν κοινωνίᾳ ιστορίας Atheniensium archontibus ephorisque Lacedaemoniorum et Argivorum sacerdotibus ad annos designandos usus esse perhibeat: tamen eam homini, talia qui scire posset, debeti certum est, ita ut rem, de qua agitur, Xenophontis auctoritas, non fides historiae deserere putanda sit. Alter ἀραρχίας annus est Olymp. CCXV, 3, de quo testis Phlegon. de Mirabb. cap. 24. (Cf. quae ad ΟΔ. ΣΙΕ. γ'. annotamus.) Utraque autem ἀραρχία quum 903 annis, quos inde a Creonte usque ad Philinum praeterlapsos esse propter archontum numerum, ab Africano indicatum, statui debet, annum 904 et 905 addat: Creontis praetura, ex Africani calculis, non in Ol. XXIV, 1, sed in Olymp. XXIII, 3. conferenda ita videtur, ut, quoniam civilis Atheniensium annus sine dubio tum

ΟΛ. ΚΕ. Θάλπιος Λάκων στάδιον⁷⁰). Ἰππων τελείων δρόμος προσετέθη. Παγώνδας Θηβαῖος ἄρματι τελείῳ πρῶτος⁷¹).

α. Ἀναχρέων ὁ λινρικὸς ἥξιαζε κατὰ τίνας⁷²).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΚΖ. Καλλισθένης Λάκων στάδιον⁷³). Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλος τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε⁷⁴). Κιθαρῳδῶν ἀγῶν⁷⁵). "Ἐως ὅδε τὴν προστασίαν ἔσχον τοῦ τε ἵεροῦ, τοῦ τε ἀγῶνος οἱ Ἡλεῖοι. Οἱ δὲ Πιστᾶται τὴν οἰκείαν ἀπολαβόντες αὐτοὶ συνετέλεσαν τὸν ἀγῶνα, ὅρῶντες εὐδοκιμοῦντα⁷⁶).

α. Τὰ Κάρφεια ἀγῶν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ⁷⁷.

β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ. Τύλλος Ὁστίλιος μετὰ Νομᾶν Πομπίλιον Ρώμης ἐβασίλευσε⁷⁸).

γ.

δ. κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἰντεράμνα (leg. Ἰντέραμνα) ἐκτίσθη⁷⁹).

a Gamelione ordiebatur (cf. Idel. chron. T. I. pp. 286, 369.), semestre de eius imperio incurrevit in Olymp. XXIII., 2, ad quem ipsum annum supra nos deducebat etiam Pausaniae computus.

Tota haec a nobis monstrata Africani cum Pausania in concordiam revocandi ratio ea nititur condicione, ut Africanum l. l. revera archontum annuorum, qui a primo omnium usque ad Ol. CCXLIX, 4. Athenis imperitassent, non vero annorum, qui per illud temporis spatium praeterlapsi essent, numerum indicare voluisse concedatur. Quod qui non largiuntur, Africanum Ol. XXIV, 1. Creonis annum significare dicentes, habent et hi, quibus nitantur, gravissima testimonia, nimirum Africani ipsius hocce: χιλιόποιος ἡγήσατο ἑναύσιος ἄρχων Κρέων ἐπὶ τῆς εὐστῆτος τετάρτης Ὀλυμπιάδος ap. Eus. χρον. λογ. p. 28, v. 34 sq. Cf. Periz. ad Aelian. V. II. V, 13., Cors. Fast. Att. tom. I. p. 7. tom. III. p. 33. seqq., Clint. Fast. Hell. I. p. 182, Boeckh. in ean. ad chron. Par. ep. 27. Corp. Inscr. II. p. 307.

70) Θάλπιος κτλ.) Testis Afric. ap. Eus. χρον. λογ. p. 40. Cramer tamen Anecdota pag. 143 cum text. Euseb. Armen. scripturae Θάλπιος patrocinantur.

71) Ἰππων κτλ.) Auctor Paus. lib. V, 8, 3. Pro Pagonda Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. corrupte scribit Πάτων. Mendum indicat textus armeniaci Paorōn.

72) Ἀναχρέων κτλ.) Testis est corruptus locus apud Suidam s. v. Ἀναχρέων, ubi Anacreon, Teius, lyricus, Scythini vel Eumeli vel Parthenii vel Aristocrítæ F., secundum nonnullos chronologos i. Ol. XXV. vixisse dicitur, Cyro et Cambysae aequalis. Οἱ δὲ ἐπὶ Κίρον καὶ Καμβύσου τάσσουσιν αὐτὸν (int. τὸν Ἀναχρέωντα), κατὰ τὴν κε' Ὀλυμπιάδα. Quis credit? Nos τέ pro κε corrigitur putamus. Scaliger Suidae verba aut conjectura tentare noluisse, aut inserta inter αὐτοὺς et κατὰ formula οἱ δι legisse censendus est. Caeterum κατὰ τίνας scripsit, quia infra Suidae ipsius sententiam Anacreontem Ol. LII. Polyceratis Samii tempore floruisse scriptentis, ad ΟΛ. ΝΒ. Α. prolatus est. Sed hic quoque numerus Welckeri correctione indigere videtur, in lib. de cycl. ep. p. 244. not. 384. ξβ̄ pro νβ̄ probabiliter rescribenti. Certe Hieronymus Anacreontem Ol. LXII, 1. (Mai. Arm. Ol. LXI, 2) inclarusse testatur chron. lib. II. p. 128. Athenaeus lib. XIV. cap. 9. p. 635 E. eum simpliciter dicit aetate posteriore fuisse, quam Sappho. Fuit autem Anacreon amatorii carminis inventor (Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 308 C.) vixitque, teste Lucian. Macrob. 26. p. 226 tom. III. ed. Reiz., annos LXXXV. Cf. Prolegg.

73) Καλλισθένης Λάκων στάδιον] teste Afric. ap. Eus. χρον. λογ. I. p. 40.

74) Φιλόμβροτος κτλ.) Ibidem tradit Africanus. Textus Armen. corrupte Φιλόμβροτος appellat.

75) Κιθαρῳδῶν ἀγῶν] Africanus l. l. ad ΟΛ. κς'. Κύρια ἐτέθη πρῶτον ἐν Λακεδαιμονίῳ κιθαρῳδῶν ἀγῶν. Distraxit Scaliger, quae non sunt distrahenda, citharoedorum certamen a Carneis, quae sub ΟΛ. Κς. α'. primum Ol. XXVI, 1. Spartaē celebrata esse annotat, non intelligens, verba κιθαρῳδῶν ἀγῶν apud Africanum nil aliud esse, nisi Carneorum explicationem. Unde factum est, ut citharoedorum certamen ad ludos Olympicos referendum censuisse videatur, quum tamen μονοτικῶν ἀγῶνων certum sit Olympiae non actos esse, nisi iubente Nerone Ol. CCXI, 3. Cf. quae ad ΟΛ. ΣΙΑ. γ'. annotavimus. Confirmat Africani testimonium etiam Sosibios ap. Athen. lib. XIV. cap. 9. p. 635 E. unde hausit Scaliger, quae ad ΟΛ. κς. α'. adscripsit. Celebrahantur autem Carnea eodem fere tempore, quo ludi Olympici, mense Lacedaemoniorum Καρνεῖα. Cf. Eurip. Alc. 460. ibique Interpp. de Carneis ludi. De mense Carneo vid. Thuc. V. 54. Cors. F. A. T. II. p. 452. Idel. chron. T. I. p. 363, de Carneonicis Manso Spart. I. 2. pag. 214.

76) Ἐως ὅδε] Strabo VIII. p. 246, 4 solns auctor est hulus rei.

77) Λεωστρατος κτλ.) Commisit quadriennii prochronismum Scaliger, aut, si mavis, eius hypotheta. Pertinent enim utriusque et Leostrati et Tulli Hostilius auspicia in Olymp. XXVII, 2. Testis Dionysius Ant. Rom. lib. III. p. 136 extr. et seq. init. coll. lib. II. p. 63 ubi regnum Pompilii XLIII. annos durasse tradit cf. nos s. n. 49.

78) κατὰ τὴν Ἰταλίαν κτλ.) Testatur vetus Inscriptio, quae extat apud Gruter. p. CXIII. num. 2.

Oλ. ΚΖ. Εύρυβος Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁹). ὁ οὐρανὸς πρῶτον οἰκεανῆς ἔγένετο κατὰ τινας^{79a}).

a. Ἀλκμάν ὁ λυρικὸς ἐγνωρίζετο, "Ἀρδνος Σαλνάττου (leg. Σαδνάττου) πατρὸς τῶν Λυδῶν βασιλεύοντος⁸⁰).

β.

γ.

δ. ΗΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸¹).

Oλ. ΚΗ. Χάρμις Λάχων στάδιον, ὃς σύχοις ἔηροις ἦσκει⁸²). ὡς δὲ ὄλλοι Χίονις Λάχων⁸³). Ταῦτην ἥσαρ Πισσαῖοι, Ἡλείων διὰ τὸν πρὸς Δυμαίους πόλε-

„Genio. municipi. anno. post.

Interannam. conditam.

DCCIII. ad. Cn. Domitium

Ahenobarbum.

Providentiae. Ti. Caesaris. Augusti. nati. ad. aeternitatem. | Romani. nominis. sublato. hoste. perniciosissimo. P. R. | Faustus. Titius. Liberalis. ceteri."

„Haec tabula,” inquit Scaliger Emend. Temp. lib. V. p. 385 laudata ista Inscriptio, „manifesto gratulatur Tiberio Caesari de caede Seiani, quae accidit anno ante consulatum Cn. Domiti Ahenobarbi et L. Vitelli, qui obiit in magistratu, cuius nomen hic derasum est.” Fuit autem Cn. Domitius Ahenobarbus cum A. Vitellio Nepote, in cuius locum M. Furius Camillus suffectus est, Consul a. U. e. 785. i. e. (teste Seal. in Euseb. can. p. 202.) Ol. CCII, 4, unde si retro numeraveris annos 704. i. e. Olympiadas 176. solidas, incides in Ol. XXVI, 4, quo anno conditam Interannam innotuit Inscriptio, de cuius auctoritate disputare ab hoc loco alienum est. Sita fuit Interanna in confluente Liris et Casini. Auctor Strab. lib. V. p. 157 v. 44. et p. 164 v. 17. Vid. Phil. Cluv. Ital. ant. I. p. 633, cuius in adhibendo Anonymi sui testimonio errorem in Prolegomenis castigavimus.

79) Εἴριτος κτλ.] Testis African. ap. Euseb. χρον. λογ. pag. 40. Qui Eurybus stadio vitor ab Africano appellator, is Dionys. Ant. Rom. lib. III. p. 137, l. Eurybates, Pausaniae lib. II. cap. 24. §. 8. Eurybotus est. Sed innotetur Eurybum etiam text. Arin. Caeterum vicerunt hac Olympiade etiam Daippos Crotoniata pugilatu, et Eleus ex Dyspontio quadrigis, uti auctor est Phlegon apud Steph. s. v. Δισπόντιον. Cf. Westerm. in censura lib. Kraus. in „Nene Lahrb. f. Philol. u. Paedagogik. Herausg. v. Seebode, Lahm, Klotz.” XII. cyclo. XXXVI. vol. I. fasc. p. 96.

79a) ὁ οὐρανὸς κτλ.] Haec nota manifesto nititur Scaligeri errore. Nos certe, unde sua repetierit Scaliger, nescimus, nisi forte e loco Strab. VIII. tom. III. p. 136 ed. Tsch. perperam distincto. Vid. Palin. Exercit. ad auct. Gr. p. 308.

80) Ἀλκμάν κτλ.] Testis Suidas s. v. Ἀλκμάν Λύκον ἀπὸ Μεσσάς κυτὰ δὲ τὸν Κράτητα πτάσσοντα (πατρόθεν Schneidew. περὶ ποιητῶν Bernh.) Αὐδός ἐκ Σάρδεων, λυρικὸς, τιὸς Λύματος ἢ Τίτερος. ἢ διὰ τῆς τοῦ Ὁλυμπιάδος, βασιλεὺος "Ἀρδνος τοῦ Ἀλύάττου πατρὸς" καὶ ὡρ. ἐρυτρὸς πάντων, ἐρετρῆς γέγονε τὸν ἵππον μελῶν. Recte perspexit Scaliger, perperam a Suida Ardyis filium dici Alyatteum, cui potius Sadyattem patrem extitisse ex Her. I. 16. satis constat. Idem etiam Ardyis filium Sadyattem suisse testatur, ita ut Σαδνάττου pro Ἀλύάττου Suidae restituendum esse recissime Scaliger indicare videatur. Nam quod supra in textu legis Σαλνάττον, sine dubio error est typographi. Cf. de Alemane Corsin. F. A. T. III. p. 50 sq. Cf. Prolegg.

81) Ηπισίσχατος] Athenis archon fuit teste Pausan. II, 24, 8, anno quarto eius Olympiadis, qua stadio vicit Eurybotus Atheniensis, qui non alius est, quam Eurybus Africani. Cf. not. 79.

82) Χάρμις κτλ.] Testis Afric. ap. Euseb. p. 40, ubi quod Χίονις pro Χάρμις rescribendum esse dicit Krausius Olymp. p. 243 extr. (cf. ibid. p. 260) ei assentiri non possumus. Nam praeterquam quod text. arin. Χάρμις scripturam confirmat, simul si Χίονις l. l. rescriberetur, penitus turbaretur Africani catalogus, qui demum ab Ol. XXIX. per tres deinceps Olympiadas Chionida stadio palmam rettulisse testatur. Cf. not. 84. Verba deinde ab Africano addita „οὗ σίχος ἔηροις ἦσκει” notissimum spectant athletarum ἐγκράτειαν, quae eos, ut ad certaminis sese corroborarent, moderate, caste, ieune vivere iubebat. Ex hoc antiquissimo athletarum more corporis parco cultu cuiuscunq; molestiae assuēfaciendi haud dubie fluxit verbi ἀσκήσιν sensus vulgarissimus, quo a patribus ecclesiasticis usurpatum. Cf. de athletarum ἔηρογαγιᾳ Tertull. de ieuniis ep. IX., de eorum ἀσκήσαι Wetsteinum ad Pauli apost. ad Corinth. epist. I. ep. 9. v. 25. Vid. et Vales. ad Harpocr. v. ξηραλοιφέν, Stallh. ad Plat. Remp. III. p. 389 C., Kraus. l. l. p. 144.

83) ὡς δὲ ὄλλοι Χίονις] Errat Scaliger, quod secundum aliorum sententiam Chionidem Lacedaemonium hac Olympiade stadii palmam rettulisse asserit. Iti enim alii, quos dicit, non alius quam Pausanias est, qui tamen quem lib. IV. 23, 2 simpliciter affirmet Chionidem Ol. XXVIII. Olympia vicensse, cum Africano facilissime sic componi poterit, ut eadem hac Olympiade et Charonis stadio et Chionis sive Anchionis (cf. Paus. III, 14, 3. cum eiusd. VI, 13, 1. et Kraus. Olymp. p. 243) non stadio, sed alio certaminis genere (diaulo; cf. Paus. III, 14, 3) vitor extitisse dicatur. Cf. Corsin. F. A. T. III. p. 44. et quae ad Oλ. ΚΘ. Α. Α.4. diximus.

μον ἀσχολουμένων⁸⁴). παγκρατιαστής τε ἀνὴρ καὶ ἵππος κέλης προσετέθη. τοὺς ἐξελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμις συγκατειργάσατο Συρακούσιος⁸⁵).

α. **ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ.** Εἰρα Μεσσηνίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἔάλω. p. 315 a. ὁ πόλεμος ὁ δεύτερος τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων τέλος ἐσχετ. οἱ ἐκ τῆς ἀλώσεως Εἰρας σωζόμενοι Μεσσηνίοι Κυλλήνην ἀνέκτισαν, τῆς ἀποικίας σφίσιν ἥγουμένου Ἀριστομένου⁸⁶).

β.

γ.

δ. *Ναυμαχία Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους πασῶν παλαιοτάτη⁸⁷.*

ΟΛ. ΚΘ. Σενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον⁸⁸), ως δὲ ἄλλοι Χίοις Λάκων τὸ δεύτερον, οὐ τὸ ἄλμα ποδῶν ἡγ νβ⁸⁹).

84) Ταύτην ἵσαν κτλ.] Secundum Afric. ap. Euseb. p. 40.

85) Παγκρατιαστής τε ἀνὴρ] Haec quum ad Ol. XXXIII. pertineant, Scaliger intulit huic anno ex perperam intellecto Pausaniae loco, qui lib. V, 8, 3. ὅγδοη δὲ, ait, ὑπὸ ταύτης (τῆς εἰκοστῆς male supplevit Scaliger, quum ex iis, quae praecedunt, verbis πέμπτη δὲ ἐπὶ τῆς εἰκοστος potius τῆς πέμπτης ἐπὶ ταῖς εἰκοσι supplere deberet) Ολυμπιάδι ἰδέαντο παγκρατιαστήν τε ἄνδρον καὶ ἵππον κλήηται ἵππος μὲν Κρυπτίου Κραυξίδα παρέρθη, τοὺς δὲ ἐξελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον (ὑ) Λύγδαμις κατειργάσατο Συρακούσιος. Cf. quae ad Ol. XXXIII. diximus.

86) Αὔτοσθένης. Εἰρα κτλ.] Auctor Paus. IV, 23, 1. Verum Pausanias aut eius librarius hallucinatus est. Age temporum momenta paullo accuratius expendamus. Initium est bellum Messenium secundum Ol. XXIII, 4, ut ait lib. IV, 15, init. Tertio porro belli anno victi sunt Messenii ad Taphrum. Cf. lib. IV, 17, 2. Secuta est Irae obsidio per annos XI. Cf. lib. IV, 20, 1. Fiunt ab initio belli anni XIII., qui Ol. XXIII, 4. additi desinunt in Ol. XXVII, 1, non vero, uti Paus. IV, 23. init. vult, in Ol. XXVIII, 1. Illic Pausaniae textum labem contraxisse manifestum est, quam eidem in anno, quo ad Taphrum superati sunt Messenii, quaerendam puto, qui annus forsitan belli non fuit tertius (γ'), sed septimus (ζ'). Alibi sese in mendi latere putat Petav. Doctr. Temp. lib. XIII. p. 301. Ceterum forma nominis Ira fluctuat inter Ιρά, Ιρά, Εἴρα, Εἴρα. Cf. Aug. Meineke in Act. Acad. Boruss. class. hist. phil. a. 1832. p. 113 not. 2. (de Rhiano poeta).

87) Ναυμαχία κτλ.] Testatur Thucyd. I. ep. 13. his verbis: ναυμαχία τε παλαιοτάτη (al. παλαιοτάτη) ᾧ ισμεν γίγνεται Κορινθίων πρὸς Κερκυραίους. ἐτη δὲ πάλιστα καὶ ταύτη ἴσχοντα καὶ διακόσια ἔστι μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου i. e. μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Atqui bellum Peloponnesiacum finem habuit Ol. XCIII, 4. Deductis igitur de Ol. XCIII, 4. integris Olympiadibus LXV., proelii illius annus reperitur Ol. XXVIII, 4. Sed ex mea sententia numeri apud Thucydiadem non accurati sunt, sed rotundi. Cf. Mueller. Dorr. I, 119, 5 et II, 23, 1.

88) Σενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον] Testis Pausan., qui lib. IV, 24, 2. Μεσσηνίων δὲ, inquit, τοὺς ἐγκαταλειφθέντας ἐν τῇ γῇ, συντελοῦντας κατὰ ἀνάγκην ἵς τοὺς Βίλωντας Ἰνέλαυθεν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ὑπέπερ ἀποστῆσαι κατὰ τὴν ἐνύπην Ολυμπιάδα καὶ εἰκοστήν, ἢν Κορίνθιος ἦται Σενοφῶν, Ἀρχιμήδονς Ἀθήνησιν ἀρχοντος. Haec lectio vulgata est; quam Scaliger secutus est. Verum Petav. Doctr. Temp. lib. XIII. p. 300 optime intellexit Pausaniae locum corruptum et ἐβδομηχοστήν pro εἰκοστήν restituendum esse. Olympiade enim LXXIX^{ma} Xenophontem Corinthium stadio viciisse testantur praeter African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41. Dionys. Halic. R. A. lib. IX. p. 617 sq. et Diod. XI, 70. init., qui archontem eiusdem Olympiadis anno primo Athenis fuisse Archedemidem, non Archimedem testantur. Meursius igitur in Arch. Ath. II, 15., Palmer. Exercit., Simson. chroa. cathol. a. m. 3541., Westseling. ad Diod. XI, 63 Pausanias verba sic restituunt κατὰ τὴν ἐνύπην Ολυμπιάδα καὶ ἐβδομηχοστήν, ἢν Κορίνθιος ἦται Σενοφῶν Ἀρχιμήδονς Ἀθήνησιν ἀρχοντος. Cf. nos ad Ol. LXXXIX, 1. s. n. 379.

89) ὡς δὲ ἄλλοι.] Chionis hinc Olympiade victor coronatus est, ex Afric. apud Euseb. χρον. λογ. I. p. 40. Scaligerum illa verba „ὡς δὲ ἄλλοι“ perperam addidisse appareat ex iis, quae modo de Xenophonitis victoria disputavimus. Ceterum de saltu prodigioso cf. Scal. in Add. Not. ad Graec. Euseb. p. 427 a, siquidem tantus fuit, quantus ex Africano fuisse videtur: quod secus se habet. Nunc enim ex textu Armen. ap. Auch. I. p. 286 satius constat, Eusebio ςβ̄ pro ςβ̄ restituendum esse. Neque vero in eo anxiæ haerendum est, quod in Arm. textu duos et viginti cubitos aequasse saltus Chionidis dicitur: quandoquidem cubitus, incertum mensuræ nomen, apud Armenios vel pro pedum mensura usurpari monuit Aucterius in noct. ad I. l., testimonio uans Moysis Chorenensis de Varazdate Armeniorum rege, Tom. III, 40. p. 280 in Whistoni interpr. lat. Deinde quod Scaliger Chionidem sive Anchionidem (Paus. III, 14, 3. IV, 23, 2, 5. VI, 13, 3, Boeckli. Explicatt. ad Pind. Olymp. XII. p. 206, Kraus. Olymp. p. 243), hac Olympiade stadio iterum viciisse affirmat, in errorem inductus est a Pausania. Is tamen, quum IV, 23, 5 (de quo loco rectissime iudicat Siebel. Annotat. Vol. II. p. 142) Chionidem Laconem simpliciter tradat Ol. XXIX. iterum

a. *ΑΡΧΙΜΗΑΗΣ*⁹¹). Πάλιν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων Μεσσήνιοι ἀπέστησαν⁹²). Περιαρδός ἐν Κορίνθῳ ἔγεννήθη, ὁ μετὰ ταῦτα τῆς πατρίδος τυφλανήσας.⁹³) Ἀριων Μηθυμναῖος Κυκλεώς νιὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ γενίσας ἀγῶνα, ἐπὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον τῆς Λακωνίας ἐσώθη⁹³).

β.

γ.

δ.

victorem extitisse, eadem Olympiade unam stadio, alteram alio certaminis genere (fortasse diaulo: cf. Paus. III, 14, 3.) palinam rettulisse videtur.

90) *Αρχιμήδης* Archimedis praeturam Scaliger e Pausaniae loco corrupto (IV, 24, 2.) in hunc avnum intulit, ut paullo ante demonstravimus s. n. 89.

91) *Πάλιν ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων* Idem Pausaniae locus corruptus fraudem fecit Scaligero. Initium enim helli huius ex Pausaniae sententia assignandum est Ol. LXXIX, 1, quod anticipatum ad Ol. LXXVII, 4. rettulit Diodorus XI, 63, de cuius sententia ad Ol. LXXVII, 4. exponemus. Nunc conser Wesseling. ad Diod. I. l. et ad ep. 84.

92) *Περιαρδός* Nititur his Diogenis Laert. (vit. Periandr. I. p. 66. Casaub.) verbis: καὶ δὲ (scil. ὁ Περιαρδός) ἀθυμίους ἐπελέγεται, ἥδη γεγονὼς ἐτη ὄγδοη χοντα. Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροίσου τελευτῆσαι αὐτὸν ἔτεσι τετταράκοντα καὶ ἐν πρὸ τῆς τεσσαράκοντης ἑννίτης Ὁλυμπιάδος. Scal. in Canon. Isag. III. p. 342 hanc Sosicratis suis sententiam ex illis verbis enucleavit: „Sosicrates Lacon eum (sc. Periandrum obiisse scribit) anno ultimo Ol. XLVIII. annos natum LXXX., annis XLI. ante mortem Croesi.” Coniunxit igitur Scaliger καὶ ἐν εἰς τετταράκοντα, verbaque πρὸ τῆς μὗρος Ὁλυμπιάδος sic accepit, quasi statim ante Ol. XLII. i. e. Ol. XLVIII, 4. Periander mortem obiisse a Sosicrate dicitur. Quia si occupavit vel annos natus LXXX., vel anno aetatis LXXX^{mo} (id enim ex verbis γεγονὼς ἐτη δύοτε χοντα perspici nequit) Olympiade vel XXVIII, 4. vel XXIX, 1. natus sit necesse est. At sine dubio falsus est Vir Suminus in explicanda verborum καὶ ἐν ratione: ista enim, id quod viderunt Menagius ad Laert. I. l. — cuius interpretationem Ambrosianae posthabere non debeat Henr. Gust. Huebner. in Diog. edit. Vol. I. p. 68, — Corsin. F. A. T. III. p. 61, Clinton. F. H. Vol. II. ed. II. 4. Oxon. a. 1827. App. p. 296 cum v. πρὸ τῆς μὗρος Ὁλυμπιάδος coniungenda et commate interposito ab iis, quae praecedunt, sic distinguenda sunt: τετταράκοντα, καὶ ἐν πρὸ τῆς κτλ., quae quidem distinctio licet in anno nati mortoique Periandri nil mutet, Croesi tamen inors efficit, ut non cum Scaligero ad Ol. LIX, 1. sed anticipata ad Ol. LVIII, 4. referenda esse videatur. Cf. lo. M. Schultz. Appar. ad Ann. crit. rer. Graec. Spec. II. p. 26 sq. not. 50. Explicata iam Laertii sententia ceterisne autoribus cum eo conveniat, necne videndum est. Solin. ep. 12. Arionem Methymnaeum, postquam in certamine Siculo vitor exstitit, Ol. XXIX. i. e. eodem anno, quo secundum Sosicratem natus est Periander, delphine in Taenarum promontorium delatum esse tradit. Atqui Herod. I. 23. 24. id gestum esse narrat, dum Periander Corinthi principatum, quem Ol. XXXIX, 1. adeptus est, tenet. Ut in iram hanc repugnantiam tollerent, veteres iam duos suis Periandros sumserunt. Sotion, Heraclides, Pamphila (cf. Diogen. I. l.) alterum tyrannum, alterum insipientem, Neantles vero Cyzicenus ἀντιψοὺς suis statuit (Diog. I. l.), quos tamen falli ait Meurs. Arch. Ath. I. ep. 10. p. 38 sq., quandoquidem et regnum tenuisse sapientem satis certum sit, nec ut ἀντίψοι fuerint, temporum permittat ratio. Idecirco duos suis Periandros statuit ille quidem et ipse, sed alterum avum, Cypseli filium, qui etiam ipse filium, patris nomine Cypselum nuncupatuo, habuerit; cuius filium Periandrum dictum alterius nepotem Ol. XXIX, 1. esse. Nec haec Meursii ratio nobis arridet, amplectentibus Corsini sententiam, qui F. A. T. III. p. 48 seq. missis de Arionis aetate ambagibus cum plerisque veterum nonnisi unum Cypselum unumque Periandrum suis statuit, quorum alterum testibus Herod. V, 92 et Aristot. Polit. V, 12. annos triginta, alterum vero annos quadraginta quatuor auctore Aristot. I. l. regnasse demonstrat, ita ut tyrannis Cypselidae ipsa sub patre et filio ann. LXXIV. ohtinuerit. In hac sententia confirmat V. D. locus Herod. III. ep. 53. et oraculum Cypselo redditum, quo eius nepotes imperii expertes fore ostenditur, hocce:

Κτυπεῖς Ἡειδῆς βασιλεὺς κλεινός Κορίνθον

Αἴτος καὶ παιδεῖς, παιδῶν γε μὲν οὐκέτι παιδεῖς

Idem ante Corsiquum etiam Scaliger statuit, Can. Isag. II. p. 169 et lib. III. p. 342, nisi quod Laertio (I. p. 25. Meu.) et Hieron. chron. libr. II. p. 123 testibus Periandro nonnisi XI., annos regni adscribit. Corsinus autem nec Strabonem moratur, qui lib. VIII. p. 260 sq. Cypselum ad heredem tertium propagasse tyrannideum dicit; nec Aelianum, qui Var. Hist. VI, 13. sapienter a deo institutum ait, quod tyrannides ad tertiam generationem non perveniant.

93) *Ἀριων Μηθυμναῖος* Scaliger tempus rei e Solino (cp. XII. p. 28. v. 31 sqq. ed. Basil. 1543.), verba quaedam e Syncello p. 213. D. summis. Sic enim hic: Ἀριων ἐγνωρίζετο Μηθυμναῖος· οὗτος ἐπὶ δελφῖνος εἰς Ταίναρον διεσώθη. Patris nomen tradit Suld. s. v. *Ἀριων*, qui floruisse eum scribit. Ol. XXXVIII. Vid. Prolegg. De salute Arionis prodigiosa mentionem iniecerunt Herod. I, 23, 24 et Strab. XIII. p. 425. Hieron. chron. libr. II. p. 123. et Euseb. Arn. Arionem Ol. XL, 2 vel Ol. XLII, 3 a delphino ad Taenarum allatum esse volunt. De simulacro aeneo cf. Paus. III, 25, 5, qui etiam alterum Arionis delphino incidentis signum in Helicone assert lib. IX, 30, 2. Ceterum cf. Scalig. Animadvv. ad Euseb. p. 84 a. et Fabric. Bibl. Gr. lib. II. cp. 15. 16.

ΟΛ. Α. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον⁹⁴⁾. Πισαῖοι Ἡλείων ἀποστάτες ταῦτην τε ἡξαν καὶ τὰς ἔξης χρ.⁹⁵⁾.

α. Μεσσήνιοι τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην ἐπιχίσαντες Μεσσήνην ἐπωρόμασαν⁹⁶⁾.
Φιγάλεια τῆς Ἀρχαδίας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἔύλω⁹⁷⁾.

β. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ⁹⁸⁾.

γ.

δ.

ΟΛ. ΑΑ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ τρίτον⁹⁹⁾. Κραυξίδας Κραυώνιος κέλητι πρῶτος¹⁰⁰⁾). Ἀβδηρα ὑπὸ Τηῖων ἐκτίσθη¹⁰¹⁾.

94) **Χίονις Λάκων**] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Idem Chionis hac Olympiade etiam tertiam palmae alio certaminis genere (diaulo Paus. III, 14. 3.) rettulit ex Paus. VIII, 39, 2.

95) **Πισαῖοι Ἡλείων**] Testimonio African. apud Euseb. l. l. nititur, cuius verba transcripsit Scaliger. Cf. eiusd. Add. ad Not. in Graec. Euseb. p. 427 a. At suspecta videtur Africani auctoritas Corsino F. A. T. III. p. 47 et Krausio Olymp. p. 51. n. 46, tum quia Pausan. VI, 22. 2. non nisi Olympiadas VIII. XXXIV. CIV. ab Elidensibus Anolympias appellatas esse diserte tradat, tum quia ex Strabon. VIII. p. 245, 26. satis appareat, finito bello Messenio secundo ius praesidii Olympici ad Elidenses redisse.

96) **Μεσσήνιοι Ζάγκλην**] Hanc temporis assignationem quin Scaliger conjectura assecutus fuerit, non dubitamus. Pausan. enim lib. IV, 23 postquam Messenios cum Rhegiis superasse Zanclaeos et cum his iunctos urbem Zanclen, ab ipsis Messanam denominatam, incoluisse enarravit, haec addit §. 5: ταῦτα δὲ ἐπὶ τῆς Ὁλυμπιάδος τῆς ἵρωτης καὶ εἰκοστῆς, ἦν Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἔντικα, Μίλτιάδον παρ' Ἀθηναῖοις ἄρχοντος κτλ. Scaliger, comparato loco lib. VIII, 39, 2, ubi ab eodem Pausania Miltiades praetura ad Ol. XXX. refertur, quodque altera Chionidis stndii palma ab Africano ipsi Ol. XXX. assignatur, et quod praeturam Ol. XXIX, 1. e corruptis Pausaniae verbis Archimedes occupavit, τριακοστῆς reposuit pro ἵρωτης καὶ εἰκοστῆς. „Sed, ut ait Siebel. Annot. ad Pausan. l. l. Vol. II. p. 142, refutaturus Meursium, qui Lect. Att. II. 23. eandem, quam Scaliger indicat, conjecturam proposuit, ibi viciisse dicitur Chionis, quam hoc loco secunda eius memoretur victoria. Miltiades autem, qui ibi quoque summo Athenis magistratu functus perhibetur, iterum archon esse potuit Ol. XXX., quod et ipes concedit Meursius Arch. Ath. I. 10. 11. et sumit Marshanus p. 559.” Hactenus Siebelis., quem velim illud etiam addidisse, Miltiades praeturam a Pausania VIII, 39, 2. non priujo, sed secundo anno Ol. XXXme assignari, ita ut, qui Scaligeri Meursiique conjecturam amplectatur, pro πρώτῳ δὲ ἔτει corrigere coactus sit δευτέρῳ δὲ ἔτει. Huic vero ipsi conjecturae liceat Scaligerum indulssisse ex anno Phigaliae a Lacedaemoniis captiae adscripto (Ol. XXX, 1.) intelligatur, infra tamen apparebit, euia non ita certo consimus esse, ut Miltiadias praeturam non ex integro Pausaniae textu Ol. XXX, 2. assignaret. An Μίλτιάδον nomen Ol. Α. β. errore typographicō occupasse dicamus, quum Scaliger Ol. Α. α. inseri voluerit, ita ut conjecturam seimel adamantem constanter tenererit? Revertamur ad urbem Zanclen. Ea teste Thucyd. VI, 4. 5. primum a piratis Cumaniis condita, tum a Chalcidensibus Euboicis aucta, nomen apud Siculos a falcis, quod ibi ζάγκλον appellatum est, forma (Strab. VI. p. 185. Aliter Diod. IV, 85) adepta est: quam post a Samiis aliisque Ionibus, qui Medos fugientes ad Siciliam appulerunt, libertam mixtisque incolis restauratam Anaxilas, Reginorum tyrannus, a patria sua Messene nuncupavit. Cf. Poppon. Prolegg. ad Thuc. P. I. Vol. II. p. 531. „Zanclen ab Anaxilao Ol. XXIX. captam scribit Pausan. IV. 23. Resellit eum ex ratione temporum (cf. Diad. IX, 48.) et Anaxiloum Ol. LXXVI. mortuum esse ostendit Spanhem. de praestant. et usu numism. Diaesert. VIII. p. 554.” Duk. ad Thucyd. VI, 5. Nos Pausaniae testimonium vindicavimus in Prolegomenis.

97) **Φιγάλεια τῆς Ἀρχαδίας**] Nititur illo loco Pausaniae VIII, 39, 2, de quo modo verba fecimus. Εγένετο δέ, ait, τῆς Φιγαλίας ἄλωσις καὶ Φιγαλέων ἡ ἐξ αὐτῆς φυγὴ Μίλτιάδου μὲν Ἀθηναῖος ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς τριακοστῆς Ὁλυμπιάδος, ἦν Χίονις Λάκων ἔντικα τὸ τρίτον.

98) **Μίλτιάδης**] cf. quae ad Ol. XXX, 1. s. n. 96. dispuntavimus.

99) **Χίονις Λάκων**] Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. Tres igitur stadii palmae a Chionide reportatae ex Africani sententia efficiuntur. Quod vero Paus. III, 14, 3. eum quater stadio, ter diaulo Olympia viciisse dicit, hallucinatus esse videtur, nisi forte sic corrigeremus: ἐνταῦθα (Ὀλυμπίου) δὲ ἐπτὰ τρίτον τίκαι, τέσσαρες μὲν διαύλον, σταδίου δὲ αἱ λοιπαὶ: ita ut forsitan quartam diauli palmae hac ipsa Olympiade meruerit.

100) **Κραυξίδας Κραυώνιος**] Errore typographi aut calami Scaliger. victoria Crauxidae, quae in Ol. XXXIII. pertinet ex Paus. V, 8, 3, hic inculcata est. Pravam autem Scaligeri interpretationem illius loci si spectaveris, adscribenda erat victoria ad Ol. XXVIII. cf. nos ad Ol. XXVIII. s. n. 85 et ad Ol. XXXIII. s. n. 109.

101) **Ἀβδηρα ὑπὸ Τηῖων**] Scaliger secutus est Solinum, qui p. 35, 50. Abderam, inquit, Olympia prima et tricesima senio collapsam Clazomeniū ex Asia ad meliorem faciem restitutam, obliteratis quae praecesserant, nomini suo vindicarunt. Communicaverant autem cum Clazomeniis coloniae Abderam deducendae consilium Teii (Her. I, 168), unde proverbium: Ἀβδηρα καλὴ Τηῖων ἀποικία. Cf. Strab. XIII. p. 443. Est autem verbum χτίζειν, quo usus est Scaliger, non de prima aedificatione, sed, ut saepius, de iustauratione intelligendum: Abdera enim ab Hercule ante condita et ab Abdero, Erimi filio (cf. Strab. Excerpt. lib. VIII. fin. p. 228), denominata docet Apollod. II. et in marmore Farnesiano explicando monet Corsin.

a. Κατά τινας τὸ πρώτον ἔτος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυψέλου τυραννίδος, ἔτεσιν υμζ
ὑπερφον τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου¹⁰²). τὴν πόλιν Ἀβδηρα χρόνῳ ἐφημωθεῖσαν
καὶ ἀρριμένην οἱ Κλαζομένιοι ἀνέκτισαν¹⁰³).

β.

γ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Σελινοῦς ἐκτίσθη¹⁰⁴).

δ.

ΟΛ. ΛΒ. Κρατήρος Μεγαρεὺς στάδιον, ὅτε καὶ πυγμὴν Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν
ἀγωνισάμενος ἐνίκα¹⁰⁵).

α. Πιττακὸς γέγονε κατὰ τούτους τοὺς χρόνους¹⁰⁶). Ὁρσίππου τοῦ Λακεδαιμο-

F. A. T. III. p. 52 sqq. De tempore instauratae Abdereae paene consentit cum Solino Eusebius: Is enim secundum versionem Hieron. chron. lib. II. p. 121 refert ad Ol. XXXI, 2. Paullulum ab ludunt Maii Armeniaca, Ol. XXXII, 2. Abdereae restitutionem assignantia. Cf. Herod. I, 168. et C. F. Hermann. „Versuch einer urkundlichen Geschichte von Abdera“ in Zimmermann. Diarii Scholast. ann. 1830. n. 63 sq. Causa, cur eadem bis legantur (vid. ann. a.), in promptu est, negligentia editoris Mori, Scaligeri mentem non assecuti, qui quum in Thesauri editione priore non exhibuerit nisi verba Ἀβδηρα ὑπὸ Τητῶν ἐκτίσθη, post melius duxit, Solini verba, graece translatā apponere margini, ut in editione nova locum illorum occuparent. Morus nutem quum religioni sibi duxisse videatur, quicquam delere, eadem bis edidit. Vid. Pomp. Mel. II, 2, 108., Scymn. Chii perieg. 668., Steph. Byz. s. v. Ἀβδηρα, Philostr. Heroic. III, 1., Icon. II, 35., Hygin. II, 30. Conditorem Timesiam Clazomenium, non, ut Herod. I, 168. Timesium appellant Plut. de amic. multit. (VII. p. 296, Hutton. p. 374 Wyttentb.) et Aelian. V. H. XII, 9. Cf. Schultz. Spec. II. p. 32. n. 71., qui Teios, in Thraciām profectos, Abderam ibi condidisse et primum urbis conditorem Timesium s. Timesiam ut heroem coluisse Ol. LIX, 4. ex Herod. I. l. et Strabou. XIV. p. 644 colligit.

102) χαρά τινας τὸ πρώτον ἔτος] Auctor Diod. ap. Euseb. Scalig. χρον. λογ. p. 35, 36., auspicio tyrannidis Cypseli Heraclidarum reditu annis CCCCXLVII. posteriora fuisse. Iam vero Hieron. chron. lib. II. p. 98. Aletem, qui primus fuit ex prosapia Corinthiorum Heraclidarum, anno Abrahami DCCCCXVI. assignat, a quo usque ad Ol. I. l. anni numeratur CCCXXVI. Hos si de annis CCCCXLVII. deduxeris, restabit Ol. XXX, 1. annus, eumque Cypseli tyrannidis primum fuisse diserte tradit Hieron. chron. lib. II. p. 121. Euseb. Scal. p. 157 eum Ol. XXX, 3. assignat, videlicet secundum Apollodori calendaris, ex quibus a reditu Heraclidarum usque ad Ol. I. anni computantur CCCXXVIII., cf. Diod. prooem. 5. Apollod. fragm. ed. Heyn. p. 1084. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 145. v. 25., Porphy. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 28. v. 42 sqq., ubi tamen in annis ab Heraclidarum reditu ad Ionicam usque migrationem numeratis non ξ sed ξ̄ legendum est. Hunc calculum secutus est Petav. Doctr. Temp. lib. XIII. p. 302. Exercuit autem tyrannideum Cypelus secundum Hieron. I. l. XXVIII. annos, sed sec. Herod. V. 92. et Aristot. Pol. V, 12. XXX. annos.

103) Τὴν πόλιν Ἀβδηρα] Scaliger transtulit verba Solini p. 35, quae ascripsimus ad Olymp. nostrae init. s. n. 101.

104) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Duo extant de Selinunte condita veterum testimonia, quorum neutrum Scaliger amplexus esse videtur. Thucyd. enim (lib. VI, 4.) tradit, Megarenses, duce Hyblone, rege Siculo, condidisse Megara Hyblaea, indeque CCXLV. annis post a Gelone, Syracusarum tyranno, motos esse. Atqui Gelo, ut infra dicetur ad Ol. LXXXII, 2, teste Diodoro XI, 38. Syracusas oecenpat Ol. LXXXIII, 4. Si igitur annos CCXLV. retro suppontaveris, Hyblaea Megarensia condita esse invenies Ol. XII, 3. Quum vero Thucyd. I. l. C. annos intercessisse inter Hyblaeorum et Selinuntis initia tradat, ex Thucydidis calculo Selinus condita est Ol. XXXVII, 3. Ad alium annum nos ducit Diodorus I. XIII. ep. 59, qui Selinuntem Ol. XCII, 4. (coll. Xen. Hell. I, 1, 27) ab Hannibale Carthaginensi eversam esse testatur, postquam CCXLII. annos steterit. Cluver. Sicil. antiqui. p. 227 in Diodori verbis τριώχοντα προ τεσσαράκοντα (σλβ' οικούμενοι) scribendum censet, ita ut Selinus Ol. XXXIV, 4. condita videatur. Ubi vero ab Ol. XCII, 4 annos CCXLII. retro numeraveris, urbis illius primordia ex Diodori sententia in Ol. XXXII, 2. incidere intelliges. Quod autem Scaliger Selinuntēm Ol. XXXI, 3. conditam apposuit, nullo testimonio veterum nititur, ita ut dubitari vix queat, Scaligerum Diodori sententiam significare voluisse, sed aberrante manu illa verba in Ol. XXXI, 3. irrepsisse.

105) Κρατήρος] African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40, ubi tamen πυγμὴν excidit in textu Scaligeri. Hoc loco Scaliger reposuit, et confirmat cod. Armen. ap. Aucher. P. I. p. 287. Nunc tamen Anecdota graeca Parisiens. Crameri Vol. II. p. 143. fidem faciunt, πυγμὴ legi etiam in Excerptis Ctesiæ, nec in textu Scalig. Euseb. excidisse, nisi errore typothetae. Comaeus ille haud dubie fuit Cratini frater, Megarensis et ipse, cf. Krans. Olymp. p. 312.

106) Πιττακὸς] Suidas s. v. Πιττακὸς· οὗτος γέγονε κατὰ τὴν λβ' Ολυμπιάδα. Quod vero Suidas γέγονε scripsit, indicare videtur tempus natale Pittaci: floruit enim Pittacus sec. Diogenem, Cyrrillum Ol. XLII., ubi conseras nostra ad annum I. et cum Phrynone Olympionica certamen singulare iniit Ol. XXXVI. Pittacus enim Mityleneus, de VII. sapientibus unus (Pans. X, 24, 1, Diog. vit. Pitt. I. p. 19. Men., Euseb. Hieron. chron. lib. II. p. 124) quum adversus Lesbios, Achillitidem regionem (Diogen.) et Sigeum (Suid.) vel universam Troadem (cf. Strab. XIII. p. 413) sibi tanquam iure hereditario vindicantes, bellum gererent Athe-

νίου ἀγωνιζομένου λυθὲν τὸ περίζωμα αἵτιον αὐτῷ ἡττης (λύπης) ἐγένετο, ἐξ οὐ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν¹⁰⁷⁾.

β.

γ.

δ.

Ολ. ΑΙ. *Γύγις Λάκων στάδιον¹⁰⁸⁾.* *Προσετέθη παγκράτιον.* *Λύγδαμις Συρακούσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησε κατά τίνας, ὃς στάδιον ἔξεμέτρησε τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ, μόνος ἔξαρσίας παραθέσεις ποιησάμενος. προσετέθη καὶ καὶ ἐνίκα Κραξιλίδας Θεσσαλός¹⁰⁹⁾.*

a. *Πείσανδρος Πείσωνος, καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειφεὺς ἀπὸ Ρόδου, ὁ τὰ Ἡράκλεια ποιήσας ἐν βιβλίοις β', ἐγνωρίζετο¹¹⁰⁾.*

β.

γ.

δ.

Ολ. ΑΙΙ. *Στόμας* Ἀθηναῖος στάδιον¹¹¹⁾.* *Ἀρολυμπιάς. ταύτην Ὁλυμπιάδα ἀντὶ Ἡλείων ἐθέσαν Πισσαῖοι, καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Πανταλέων ὁ Ὄμφαλίωνος¹¹²⁾.*

α.

nienses, illis praefectus et altercante utrinque fortuna cum Phrynone panceratiasta, Atheniensium duce, pugna singulari congressus, adversarium reti, quod clypeo obduxerat, cepit et trucidavit. Bellum ne sic quidem finitum Periander, a Mitylenais et Atheniensibus arbiter electus, non armis, sed decreto diremit, regionemque Achillitidem et Sigeum Atheniensibus adiudicavit. Cf. Strab. XIII. p. 412 sqq. et Diog. Laert. I. l. Memorant Pittaci stratagema Herod. I, 81, Plut. de malign. Herod. p. 558 A. B., Schol. ad Aesch. Eum. v. 336, Polyaen. Strateg. I. ep. 25., Festus s. v. retiarius. Cf. Hieronym. I. l., Syncell. p. 191 ed. Venet. = p. 239 ed. Paria., Diod. Excerpt. Vatic. p. 21, p. 25, v. 17. p. 24, v. 26, Exc. de virtut. et vit. p. 82 ed. Dindorf. Ibid. lib. V. ep. 6. Phrynoneum Σιγίτιον ἄρχοντα appellat.

107) [Ορούπον τοῦ Λακεδαιμονίου] Resert hic Scaliger Schol. Hom. Min. et auctoris Etymol. Magni p. 220 ed. Lips. sententiam, quorum ille ad II. XXIII. v. 683. πρώτον, ait, ὃς ἦν τοῖς παλαιοῖς περίζωμα φέρει περὶ τὰ αἰδοῖα καὶ οὐτας ἀγωνίζεσθαι. Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν καὶ δευτέραν Ὁλυμπιάδα Ὁρούπον τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἵτιον αὐτῷ ἡττης ἐγένετο, ἐξ οὐ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Sed de his verbis iam satis dictum est ad Ol. XV. s. n. 40.

108) Γύγις] African. ap. Euseb. χρον. λογ. I. p. 40. Text. Armen. secundum Aucheri versionem Γίλις indicat, sed Maii versio praeberet Γύγις.

109) προσετέθη παγκράτιον] Verba sunt Africani ap. Euseb. χρον. λογ. I. p. 40, ubi tamen pro μόνας, quod legitur, Scaliger recte restituit μόνος. Quod deinde ἔξαρσίον scriptum est, ex errore typographi ortum videtur: ἔξαρσία enim praeberunt Exc. Casaub. sec. Cramer. Anecd. graec. Paris. II. p. 143 et Scaliger ipse in Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 427 fin. Lacunam post προσετέθη καὶ verbo κέλης esse explendam, docere poterat Scaligerum Paus. V, 8, 3. (cf. nos ad Ol. XXVIII. s. n. 85.) et nunc docuit nos text. Armen. apud Auch. I. l. Sed quod apud African. Ηραξίλλας legitur pro Κραξίλλας (sic quoque cod. Armen. ap. Auch. I. p. 287.) et in nostro libro Κραξίλλας pro Κραξίδας, quam nominis forma Pausaniae auctoritate (V, 8, 3.) ipse in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427 a. comprobavit Scaliger, hypothetae debetur. Eudem Comis Natal. Mythol. p. 421. Creusidam appellat. De Lygdaunide, cuius nomen cod. Armen. ap. Auch. I. l. exhibet Yggamis, convenit cum Africano Pausaniae V, 8, 3., cuius sententiam a Scaligerio male intellectam et ad Ol. XXVIII. falso relatam supra indicavimus: ex quo errore etiam illud κατὰ τίνας ortum dicit. Extat de Lygdaunide etiam historiola quaedam ap. Solin. p. 12.

110) Πείσανδρος] Testis Suidas s. v. Πείσανδρος. Πείσωνος καὶ Ἀρισταίχμας, Καμιραιῶς ἀπὸ Ρόδου (vid. Steph. Byz. s. v. Κάμιρος) . . . καὶ τίνες μὲν αὐτὸν Εὐμόλην τοῦ ποιητοῦ σύγχρονον καὶ ἔρωμενον ιστοροῦσι, τίνες δὲ καὶ Ἡσιόδον πρεσβύτερον· οἱ δὲ κατὰ τὴν λγ' Ὁλυμπιάδα τάττονται. . . ποιημάται δὲ αὐτοῖς Ἡράκλεια ἐν βιβλίοις β'. Clemens Al. Strom. VI. p. 628 B. Πίσανδρον nominat. Cf. F. H. Clint. F. II. Vol. I. Oxon. a. 1834. 4. p. 199. ad a. Chr. 647. De alio Pisandro, iuniore poëta, qui Severi temporibus vixit, e Laranda oriundo, vid. Zosim. Hist. V, 29 atque Suid. s. vv. Πίσανδρος alt. lemm. et Νίστων coll. Steph. Byz. s. v. Λάρανδα. Agunt de hoc altero Pisandro Heyn. Exc. I. ad Virg. Aen. lib. II. et Muell. Dorr. II. 475 seq. De Pisandro Macrobii Sat. V, 2., impostore, vid. Prolegg.

111) Στόμας* Ἀθηναῖος] Testis Africani ap. Euseb. χρον. λογ. I. p. 40. Quo loco non minus quam nostro Scaliger ad nomen Στόμας asteriscum apposuit, lacunae signum. Sed nihil deesse text. Armen. P. I. p. 287. Auch. evincit, ubi tamen Stomus legitur.

112) Ἀρολυμπιάς. Ταύτην τὴν Ὁλ.] Verba sunt Pausan. VI, 22, 2. Pantaleontem Naevius Pisatilem (Pisā alitem: Both. fragm. tragic. in Poët. scen. lat. T. V, 1. p. 95 seq. not. 24.) nominat ap. Festum s. v. Pisatilem. Cf. de eo etiam Strab. VIII, 4, 10.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΛΕ. Σφαιρος λάχων στάδιον. και δίαυλον Κύλων Ἀθηναῖος ὁ ἐπιθέμενος τυραννίδι¹¹³).

α. ΔΑΜΑΣΙΑΣ¹¹⁴). Θαλῆς ἐγενήθη¹¹⁵). Σφαιρος λακεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο¹¹⁶). Τυραῖος ἀρχιμέθροτου λάχων ἐλεγειοποιὸς ἐγνωρίζετο¹¹⁷).

113) **Σφαιρος λακεδαιμόνιος**] Testatur totidem verbis Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. I. p. 40. At cod. Armen. victorem appellat Σφαιρων. Rectius tamen sese habere videtur Σφαιρος, quam scripturam etiam confirmat Dionys. R. A. III. p. 177, simul tradens, secundo anno huius Olympiadis Romae regnum ad Ancum Marciū pervenisse: id quod miramur Scaligerum non enotasse. De Cylone tyrannidem affectante vid. Herod. V, 71 et Thucyd. I, 126 coll. not. nostr. ad Ol. XLV, 1. n. 141.

114) **Δαμασίου**] Auctor Dionys. Ant. Rom. lib. III. p. 117, qui παραλαμψάρει, ait, τὴν ὑρχὴν δὲ Μάρχιος ἔνιαντῷ δειπέρῳ τῆς τριακοστῆς καὶ πέμπτης Ὁλυμπιάδος, ἢντι ένικυ Σφαιρος δὲ λακεδαιμόνιος, καθ' ὃν χρόνον Ἀθήνησι τὴν ἔνιαντιον ὑρχὴν εἶχε Δαμασίου. Quibus Dionysii verbis Damasiae præteturam in Ol. XXXV, 2 conferri putat Sigonius. Verum Meursius de Arch. Athen. lib. I. cap. 11. p. 40 Sigonium erroris insimulans, scilicet ne Anonymum suum falsum statueret, Dionysii verba illud sibi velle ait, venisse in regni successionem Ancum Marciū anno II. Olymp. XXXV., qua stadio vicerit Sphaerus Lacedaemonius, quem Athenas archon gubernaret Damasias: quod nimis anno praecedente sive primo Olymp. XXXV. factum esse. Sic Dionysium etiam Scaligerum explicuisse, testis est haec Olympiadum descriptio. Sed unice vera est Sigoṇi interpretatio, confirmata illa altero eiusdem scriptoris loco lib. III. p. 194, 9, nostro vere genuino, ubi Scaligerum (ad Ol. XLI, 2) cum Meursio eam ipsam, quam hic spretam vides, explicandi ratione amplum esse iure mireris. Cf. Corsin. Diss. Agon. II. p. 47.

Huic Damasiae I., qui e Dionysii calculis Ol. XXXV, 2 summo Athenis magistratu functus est, omnino διώρυμος Damasias II. in fastis Atticis occurrit eo anno, quo certamen Pythicum institutum est coronarium. Tradit Pindari Scholiasta in Pyth. argum. ed. Boeckh. tom. II. p. 298. init., qui περιεγένετο δὲ, inquit, αὐτῶν ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι μὲν Σμινίδον, Δελδοῖς δὲ Γελίδᾳ . . . μετὰ δὲ χρόνον ἐξετῆ καταγωνισαμένων τῶν μετὰ τὸν Ἰππον τοὺς ὑπολειμμένους τῶν Κιρρων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος Δαμασίου, ἐπὶ δὲ Δελδοῖς Ιοδώρον, ὑπερον καὶ στεφανίτην ἔθετο κατορθωσυτες. Atque iterum eadem pagina extr., ubi alius Scholiasta pro Simonide Simonem, et pro Damasia Damasidem appellans, τὸν Πλευθίκον ἀγῶνα, ait, διέθηκεν Εὔρελοχος δὲ Θεσσαλὸς αὐτὸν τοῖς Ἀμφικτύοις . . . ἐπὶ ἄρχοντος Δελδοῖς μὲν Γελίδᾳ, Ἀθήνησι δὲ Σμινίδῳ, καὶ . . . ἔθετο κρηματικὸν ἀγῶνα . . . καὶ ἐπὶ τούτῳ μετὰ τὴν τῆς Κίρρου ἀλωσιν ἀπεκίνεντα τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Ιοδώρον μὲν ἄρχοντος Δελδοῖς, Ἀθήνησι δὲ Δαμασίδος. Denique Damasia archonte Thaleti cum sex caeteris Graeciae viris Sapientis nomen inditum esse refert Demetrius Phalereus ap. Diog. Laert. I, 22 his verbis: ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, καθ' ὃν καὶ οἱ ἐπὶ τῷ σορῷ ἐκλήθησαν, ὡς γησι Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς ἐν τῇ τοῦ ἄρχοντων ἀγωγαφῇ. Quo tamen loco quin dubitari queat, Damasiasne I., an II., aut, si Dis placuerit, etiam tertius quidam intelligendus sit, dubitationem tollere studuit Cors. F. A. Tom. III. p. 84 seq. Diss. Agon. II. p. 46, qui ex equorum quadrigarumque certamine, quod iudicis Pythicis Ol. XI. VIII, 3 teste Paus. X, 7, 3 ab Amphicytonibus additum sit, nec non ex morte, quam Periander, unus et ipse e VII Sapientibus, Sosicrate ap. Laert. I, 95 auctore, Ol. XLVIII, 4 oierit, Olympiadis XLVIII. anno 3. et Damasiām II. Athenis archontem suisce, et coronarium Pythiis certamen institutum, et vero septem Graeciae viras Sapientium nomine condecoratos esse colligit. Atque huic sententiae adhaerentem video etiam Car. Odofr. Mueller. in C. A. Böttiger. Annalh. tom. I. a. 1820. 8. p. 126. Verum, obsecro, qualis tandem haec est argumentatio? Egone propterea, quod Sosicrates Periandrum Ol. XLVIII, 4. mortem obiisse scribit, quodque is unus de VII illis, quos Damasia archonte sapientes appellatos esse testatur Demetrius, suisce fertur, Damasiām alterum Ol. XLVIII, 3, spreto nimis perspicuo marmoris Oxoniensis testimonio, assignabo? Porro Corsinus nos ablegat ad Pausaniam, quippe qui ipsius patrocinetur sententiae. Verum Pausanias I. l. non ἀγῶνα στεφανίτην, sed αἰλωδὸν ἀγώνισμα καὶ αἰλῶν Ol. XLVIII, 3 ab Amphicytonibus τοῖς καταρρίψις ἔθοις additum testatur: coronarium certamen secunda Pythiade, non, uti Clint. F. H. II. p. 195 seq. vult, altera Pythiorum celebratione, summis praemiosis institutum esse statim post addens. Cui nitidissimo Pausaniae testimonio ubi alterum adiunxeris non minus perspicuum Marin. Par. ep. 39., quo certamen illud Pythicum coronarium Ol. XLIX, 3 Pythiadi secundae respondere colligetur: ita ut Pythiades ab Olymp. XLVIII, 3 numerari coepitas esse appareat, denouque falli videatur Corsinus, qui opinioni, seinel adoptatae, constanter inhaerens Diss. Agon. I. I. F. A. III. p. 86 Pythiades ab Olymp. XLIX, 3 computatas vult. Sed ad Marmor Parium redeo, cuius testimonium quoniam aliis ad aliam tuendam sententiam adiubitum sit, paucis explanandum est. Henr. Dodwell. de vet. Gr. et Rom. cycl. Oxon. a. 1701. 4. p. 236 cum Augusto Boeckhio ep. 39. sic scribit: ἀφ' οὐ στεφανίτης ἀγῶν πάλιν ἐτέθη, ἐτη ΗΗΗΑΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου, annis nimis 318. ante epocham chronici Oxoniensis, quae incidit in Ol. CXXIX, 1 = a. a. Chr. 264. Additis ergo numero

β.

γ.

δ.

263., non 264. annorum (vid. Lud. Ideler. *enclirid. chronol.* tom. I. p. 382), anni 318.: annus evadit a. Chr. n. 581., in quem inuenit incidit posterius, quo ipso celebrabantur ludi Pythici, semestre anni III. Olymp. XLIX. Vides igitur de coronis Pythiis Ol. XLIX, 3 dari cooptis inter se consentire Pausaniam et Marmoris auctorem. Verum Clintonus F. H. II. p. 196, qui in Chron. Paro, praeeunte Chaudero, hos legit numeros: *HHHΔ(A)* II. i. e. 322., Damasiae II. praeaturam certaminisque coronarii institutionem Ol. XLVIII, 3 assignat, anno post bellum Cirrhaeum Simonide s. Simone archonte finitum V. expleto vel VI. inchoato, Pythiades vero inde ab Ol. XLIX, 3 i. e. a secunda ludorum celebratioe (Pans. et Euseb. testibb.) computata esse arbitratur. p. 196 seq. Quam sententiam Clintonus, nixus suis in Chronicis Paro numeris, nixus Eusebio, nixus denique Pindari Scholiastis etiam in Supplem. Vol. III., a. 1830. 4. Oxonii editi, p. 612 — 615. tuerit, hoc tantum modo concedens Boeckhio Expl. Pind. tom. II. P. 2, p. 206., e Pausaniae calculis rem aliter se habere. Cf. eiusd. Vol. I. a. 1834. Oxon. 4. pp. 228 et 230 ad Ol. XLVIII, 3 et XLIX, 3. Assignans igitur Ol. XLVIII, 3, quae in Ol. XLIX, 3, incident, ac rursus Ol. XLIX, 3, quae ad Ol. XLVIII, 3 pertinent, tribuens confudit doctissimus chronologus Pythiadum initium cum certaminis coronarii institutione. Atque haec vetus confusio est. Reperio enim eam adeo apud Pindari Scholiastas, quorum verba non impune contemnit Boeckhius. Uterque enim aut potius communis utrinque auctor de intervalllo quodam verba facturus, eius intervallum non, uti sibi persuasit cum Dodwello I. l. p. 236. Boeckhius l. l., annorum turbavit numerum, sed terminum alterum perperam definit. Quum enim proorsus singulare animadvertere vellet hoc, inter institutum ab Eurylocho Thessalo Pythiorum ἀγῶνα χρηματίτην et proximam huius certaminis celebrationem non, uti inter bioas quasque caeteras ludorum commissions, quadriennium, sed quinquennium (*μετὰ δὲ χρόνον ἔχεται*) intercessisse: alteram illam Pythiorum celebrationem pro altera Pythiade interpretans, tribuit sexto post inductos ludos pecuniarios anno, quod tribuendum erat secundae, quae quidem numerata est, Pythiadi. Atque hoc ipsum quinqueannale intervallum ubi ita, uti diximus, figitur, licet oblongo Boeckhio, rectissime se habet. Nimirum ὁ ἀγών, ut ait Marm. Par. auctor ep. 38., . . . ἐτελθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαζάρων, ἐτη *HHHΔ(A)III.* i. e. anni 327. ante chronic epocham. Computatis igitur anni 327. cum 263: fiet annus a. Chr. 590., cuius prius semestre posteriori Olymp. XLVII, 2, non 3, uti vult Boeckhi, respondet. Hinc sequitur, ludos Pythicos ab Eurylocho positos exclipi a constanti Boeckhio monstrata reliquarum Pythiadum regula, sive Ol. XLVII, 2, sive Ol. XI. VII, 3 priori dimidio, quocum a. a. Chr. 590. posteriori semestre congruit, celebrati sunt. Sed illud mihi videtur verisimilius. Numerantur autem inde ab Ol. XLVII, 2 usque ad Pythiadum initium Ol. XLVIII, 3 anni quinque.

Ut igitur, quae ad Pythicorum ludorum initia et progressus pertinent, breviter complectamur: certamine citharoedorum musico (errat enim Marm. Par. auctor, γυμνικὸς scribens ep. 38.) pecuniario, et spoliis, quae bello Cirrhaeo facta erant, Ol. XLVII, 2. Simonide s. Simone archonte instituto, Olympias XLVIII, 3, auloedorum tibicinumque certamine citharoedico addito, indictisque tum iisdem, qui in Olympiis ponebantur, praeter quadrigram commissions, tum puerorum quoque et longiori et repetito cursu certantium agonibus, omnium prima Pythias censeri vocarique solita est, pentaeteridis quoque lege: tum deum, ni fallor, ab Amphictyonibus constituta. Cf. Pans. X, 7, 3 et Pind. Scholl. Secunda deinde Pythiade Ol. XLIX, 3 auloedorum certamine abolito abrogatisque praemiis, coronarium dumtaxat ut esset certamen sancitum est, archonte Athenia Damasia II. Quo ipso anno etiam VII sapientes sec. Demetrium Phalereum et Eusebium appellati sunt. Neque enim moramur Sosicratem, Periandrum Ol. XLVIII, 4 defunctum esse tradentem, quandoquidem eum e numero illorum virorum diserte expungit Suidas s. v. Πλειανδρος, eoque reiecto alii alium substitunt. Haec usque ad laudata Marm. Oxon. verba ante hos fere quatuor annos scripsi, priusquam ullam Boeckhianae de Pythiadum initio disquisitionis notitiam contraxeram.

115) Θαλῆς] Testis Apollodorus in Chronicis ap. Diog. I, 37 seq. Thaletem Olymp. XXXV, 1 natum esse. Consentunt cum Apollodoro Cyrillus adv. Iul. I. p. 12 D., Hieronymus, Suidas s. v. Θαλῆς prior. lemm. Nec multum ablidunt Mai Armeniae p. 327 ad Olymp. XXXV, 3. Soli Sosicratis ap. Diog. I, 38 calculi tota eum Olympiade iuniorem faciunt. In Phlegontis vero testimonio ap. Suid. I. l., quo Graecorum philosophorum princeps Olymp. VII. floruisse traditur, numerus ζ manifeste corruptus est, in ν ille, ni fallor, e Tatian. or. adv. Gr. p. 141 et Clem. Alex. Strom. I, p. 302 A; 332 B. commutandus. Extendit vitam secundum Hieronymum et Sosicratem usque ad Olymp. LVIII., qui numeri etiam in Armeniaco Eusebii textu pro XLVIII. restituendi videntur. Cf. H. Ritter. Hist. phil. Ion. pag. 6 seq.

116) Σφαιρος] Sphaerus Lacedaemonius auctor nullus fuit. De Sphaero Borysthenita, qui C. fere Olympiadibus post Olympiadem hanc XXXV. inclaruit, vid. Diog. Laert. VII, 177 seq. coll. Io. Ger. Voss. de Hist. Gr. ed. Lugd. Bat. a. 1651. 4. lib. I. cap. 16. p. 104. Sine dubio Scaliger, cum primum a. 1606. Lugd. Bat. Temporum Thesaurum ederet, huic anno haec inscriperat verba: Τυρταῖος Λαχεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο, quae typotheta, aberrantibus ad stadionicae noinen oculis, in Σφαιρος Λαχ. lγν. corrupit. Cf. not. 9. et not. 101. Sero V. D. turpissimum mendum animadvertisit, quod correcturus hanc margini exempli sui ampliore paullo appinxit notulam: „Τυρταῖος Ἀρχιμέροτον Λάχων ἐλεγειοποιὸς ἐγνωρίζετο.” quam priori illi cum deberet substituere, imprudens adiunxit Morus.

ΟΛ. ΑΖ. Φρύνων Ἀθηναῖος στάδιον, ὃς Πίτταχῳ μονομαχῶν ἀνηρέθη¹¹⁸).

- α.
- β.
- γ.
- δ.

ΟΛ. ΑΖ. Εὐρυκλείδης Λάκων στάδιον. δρόμου καὶ πάλης ἐτέθη παισὶν ἄθλα. Ἰπποσθίνης Λακεδαιμόνιος παῖς πρῶτος πάλη. ὃς διαιτηών μίαν, τὰς ἔξης πέντε Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλην ἐνίκησε. Πολυνείκης Ἡλεῖος παῖς πρῶτος δρόμῳ¹¹⁹).

- α. Στησίχορος λυρικὸς ἐγενήθη¹²⁰). Μίμαρμος Λιγυριάδου Κολοφώνιος, ἢ Συνοραῖος, ἢ Ἀστυπαλαῖευς, ὁ ἐπίκλην Λιγυαστάδης ἐλεγειοποιὸς ἐγνωρίζετο¹²¹).

- β.
- γ.
- δ.

ΟΛ. ΑΗ. Ὁλυνθεὺς Λάκων στάδιον. προσετέθη παῖδων πένταθλος. καὶ ἡγωνίσαντο τότε μόνον, ἐνίκα Εὔτελίδας Λακεδαιμόνιος παῖς¹²²).

- α.
- β.
- γ.
- δ.

117) *Τυρταῖος Ἀρχιμβρότου*] Suidae verba sunt s. v. *Τυρταῖος, Ἀρχιμβρότου, Λάκων* (*θίσιι, αὐτοῦ vero Atheniensis ex Aphidnis Atticis*: v. Plat. de Legg. I. p. 629 A. coll. Strab. VIII, 4, 10), ἢ *Μιλήσιος, Ἑλευσιούς καὶ αὐλῆτης*. ὃν λόγος τοῖς μέλισι χρησάμενον παροιτῶνται Λακεδαιμόνιον, καὶ πολιτοῦντας Μεσσηνίος ταύτη ἐπικριτιστέρους ποιῆσαι. ἵστι δὲ παλαίτιος, σύγχρονος τοῖς ἐπτὰ κληθαῖσι σοφοῖς ἡ καὶ πακτιτερος· ἡχμαῖε γοῦν κατὰ τὴν λέπτην Ολυμπιάδα. Vid. veterum de Tyrtaei aetate testimonia expidenter Nic. Bachl. in Callin. Ephes. Tyrt. Apliudn. Asii Sainii reliquiis. Lips. a. 1831. 8. p. 46 seqq. nott. 14. 15. 16., qui, quibus Paus. IV, 16, 1 bellum Messenicum secundum, Ol. XXIII, 4 et Ol. XXVIII, 1, iisdem Tyrtaei ἀκριτήν circumscribit terminus. Hanc qui Ol. XXXV. collocant, cum flore Tyrtaei mortem poëtæ confundisse videntur. Caeterum Τέρτιος forma Attica est, Platoni probata, *Tυρταῖος* vulgata et fortasse Dorica; vid. Bachl. I. l. p. 37 not. 1. Cf. Prolegg.

118) *Φρύνων*] Africau. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. De certamine singulari Phrynonis cum Pittaco, quo occubuit Phrynon, diximus ad Ol. XXXII, 1 s. n. 106.

119) *Εὐρυκλείδης*] Testis Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40 de Euryclide, qui tamen et in Graeco et in Armen. textu Εὐρυκλείδας appellatur forma magis Dorica; de Hipposthene et Polynice praeter eundem Afric. l. l. etiam Paus. V, 8, 3, qui de priori illo etiam in lib. III, 15, 5, et III, 13, 7 consulendus est.

120) *Στησίχορος*] Auctor Suidas s. v. *Στησίχορος Εὐρόδοθον ἢ Εὐρήμον, ὃς δέ ἄλλοι Εὐκλείδον, ἢ Υέτους, ἢ* (cf. Welcker. in Iahn. Annal. Paedag. et Philol. tom. IX. fasc. II. p. 138 seqq.) *Ησιόδον·* καὶ πόλεως Ιμέριας τῆς Σικελίας, οἱ δέ ἀπὸ Μιτυνίας τῆς ἐν Ιταλίᾳ . . . τοῖς δέ χρόνοις ην γενέτερος Ἀλκμάνος τοῦ ἀνρικοῦ, ἐπὶ τῆς Δέλτας Ολυμπιάδος γεγονὼς. ἐτελέτησε δέ ἐπὶ τῆς νεού εἰληθῆ δὲ Στησίχορος, ὃτι πρῶτος κιθαρωδίῃ χορὸν ἵστησεν, ἐπει τοι πρότερον Τίσιος ἐκάλεστο. Cyrill. adv. Iul. I. p. 12 D. E. et Hieronymus Stesichorum Olymp. XLII, 1, Mai vero Armeniaca Ol. XLII, 1 inclanruisse testantur. Mortem eius Hieronymus Ol. LV, 1, Eusebini autem Armen. e Syncell. p. 239 C. Ol. LV, 3 assignat. Lucian. Macroh. 25. Tom. III. p. 228 Reitz. Stesichoro 86. vitae annos tribuit. Hinc, qui fragmenta Stesichori concessit, Otto. Fr. Kleinius Berol. a. 1828. 8. p. 7. Stesichorum Ol. XXXIII, 4 natum, Ol. XLII, 1 cognitum, Ol. LV, 1 mortuum pouit. Cf. Welcker. l. l. ubi censuram libri Kleiniani agit, p. 134. De Stesichoro, qui bis in Marm. Par. ep. 51. et ep. 74. occurrit, discedit a Kleinio p. 7. Welcker. l. l. — Caeterum Tisiae nomen in Stesichorum eadem lege deflexum est, qua Simonides Melicertus, Tyrtaamus Theophrasti, Ioannes Patriarcha Chrysostomi cognomen accepit. Vid. Fr. G. Sturz. de nomin. Gr. Prol. VII. p. 6 coll. Welcker. l. l. p. 150.

121) *Μίμαρμος*] Testis Suid. s. v. *Μίμαρμος*. Pro Λιγυαστάδης Nic. Bach. Minnern. Reliq. a. 1826. Lips. 8. p. 7 coll. not. 7. scribit Λιγυστάδης, quod cognomen ad artem poëticam sive musicam, quam aut ipse aut universa eius familia exercuerit, referendum esse perspexit idem Vir Doctus in Call. Tyrt. Asii Reliq. p. 5. Cf. de hoc more apud veteres nomina parentum e filiorum virtutibus confingendi Welcker ad. Schwenck. p. 330 seqq., item in Mus. Rhen. a. 1833. p. 396.

122) *Ολυνθεὺς Λάκων*] Verba sunt Africani ap. Eus. χρον. λογ. p. 40, ubi quod et in Graeco et in Armen. textu legitur Αεντελίδας, recte in δ' Εὔτελίδας correxisse videtur Scaliger. Cf. eius Nott. in Graec. Euseb. p. 427 b. Pausanias, qui correctionis fundus est, non solum Eutelidae victoriam quinqueratio puero-

ΟΛ. ΛΘ. 'Ρίψολχος Λάκων στάδιον¹²³).

α. ΔΡΑΚΩΝ¹²⁴). Δράκων τοὺς νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὥν^{124a}). Περίστατρος, Κυψέλου πατρὸς ἀποθανόντος, τὴν Κορινθίαν ἀρχὴν διεδέξατο¹²⁵).

β.

γ.

δ.

p. 316 a.

ΟΛ. Μ. 'Ολυμπεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹²⁶).

α. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγενήθη¹²⁷).

β.

rum partam, sed etiam alteram ex palaestra puerili ab eodem eadem Olympiade reportataum commemorat, simul per vetustam eius effigiem Olympiae extrectam suis affirmans.

123) 'Ρίψολχος] Sic huius Olympiadis victorem appellat African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40. Ρίψολχος scribitur in cod. Arim. et in Cram. Anecd. Gr. Paris. Vol. II. Oxon. a. 1839. 8. p. 144. Neutra scriptura probatur B. G. Niebuhr in Scriptt. hist. et phil. min. collect. I. p. 216. Od. Mueller. Dorr. II. p. 491. 'Ρίψολχος commendat.

124) Δράκων] Dracontem hoc anno archonteum suisse, et ex eo collegit Scaliger, quod eodem leges Atheniensibus tulisse fertur, et ex Paus. IX, 36, 4.

124a) Δράκων τοὺς κτλ.] Haec ad verbum tradit Suid. s. v. Δράκων lemm. I. cum Hesych. Miles. s. v. Δράκων. Eodem hoc anno Dracontem floruisse, praeente Tatian. adv. Graec. p. 140 seq., scribit Clem. Alex. Strom. I. p. 309 B. Consentit Hieronymus, a quo paullulum discedunt Armeniaca, quorum editio Mediolanensis Ol. XXXIX, 4, Veneta autem Ol. XI, 1. Dracontis nomen ascriptum habet. Tzetzes, qui Chil. V, 350 inter Dracontis et Solonis leges (Ol. XLVI, 3) septennium intercessisse prodit, septem Olympiades intelligi voluisse videtur. Sed numeros Diodori ap. Ulp. ad Demosth. or. adv. Timocrat. p. 243 B, quippe qui Dracontem XLVII. annis ante Solonem suisse indicent, sese recte habere non posse intelligitur. Vid. Clint. F. H. I. p. 213. Cf. de Dracontis θεμοῖς, non νόμοῖς (Ael. V. II. VIII, 10, Etym. M. s. v. Θεομοθέται), praeter lo. Meurs. in Solone et Aeg. Menag. ad Diog. I, 53, in primis C. F. Schöemann. Antiquit. iur. publ. Gr. p. 170 seq.

125) Περιάνδρος] Quodsi Periander et Sosicratis ap. Diog. I, 95 calculis, quos secutus est Scaliger, Ol. XLVIII, 4 mortem obiit, anno tyrannidis aut quadragesimo aut quadragesimo primo — hoc enim dubium relinquitur in Laertii verbis I, 98 ἡτράννησεν ἐτῇ τετταράκοντα — gubernacula dominationis Ol. XXXIX, 1 aut Ol. XXXVIII, 4 acceperit necesse est. Diogenes I, 98 eum floruisse scribit Olymp. XXXVIII, accidente Suida s. v. Περιάνδρος. Hieronymus vero Periandri auspicia Ol. XXXVIII, 1 assignat: a quo unius anni prochronismo discrepant Maii Armeniaca. De Aristotelis Rep. V, 12 testimonio, qui Periandro XLIV. imperio annos ascribit, vid. not. nostr. n. 93. coll. Clint. F. H. I. p. 210 ad n. a. Chr. 625.

126) 'Ολυμπεὺς Λάκων] Testis African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Perperam cod. Arinen. apud Auch. I. p. 289 Olyntus exhibet.

127) Ξενοφάνης] Auctor Apollodoro. apud Clem. Alex. Strom. I, 301 C. D. (cf. Apollod. fragm. ed. Heyn. p. 1089). Απολλόδωρος δὲ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν 'Ολυμπίαν (τὴν ν' 'Ολυμπίαν legendum esse censet H. Ritter. ap. C. G. Krueger. ad Clint. F. H. II. p. 13) γινόμενον παρατετακίναι τῷ τῶν Ιαρίσιον τε καὶ Κέρου χρόνῳ. Cum Apollodoro convenit de tempore Xenophanis natali Sexto Empirico advers. Mathem. I, 12. p. 270 Fabr. Ipse tamen Xenophanes alium annum natalem significat apud Diogen. Laert. IX, 19. (Fr. 7. ap. Th. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. Lips. a. 1843. 8. p. 359), ubi vitae sua vicissitudines enarrans:

'Ηδη δ' ἐπτά τ' ἔστι, οὐκτέλος, καὶ ἐξήκοντ' ἱναγοι
Βληστοῦσσις ἤτη φροντίδ' ἄντες Ἑλλάδα γῆν.
'Εκ γενετῆς δὲ τοῦ τροπαρέλκοσι, πέντε τε πρός τοῖς,
εἶπερ λγώ περὶ τῶνδ' οἵδα λέγενται τείμων.

Numerat igitur a natali suo Olympides XXIII., ita ut, si Ol. LX, 1, quo anno enim floruisse testatur Laert. IX, 20, disticha illa scripsit, Ol. XXXVII. natus fuerit. Vid. Scal. in Animadv. p. 96 b. De tempore, quo usque vitam protraxerit, cum Apollodoro convenit Pseudo-Orig. in Philosoph. Σωκράτης διέμενεν, discrepant autem magnopere ab eius ratione Timaeus ap. Clem. Al. Strom. I. p. 301 C., Athen. II. p. 54 E., Plut. Apophthegm. p. 175 B. C. tom. II. ed. G. Xylandr., qui eum etiam belli Persici temporibus et Hierone imperante vixisse scribunt. Vid. I. M. Schultz. Apparat. Fasc. II. p. 35 seq. not. 77. coll. Clint. F. H. II. ad a. a. Christ. 538. 527. 477. Fuit autem Xenophanes secundum Diog. IX, 18. Dexii s. (v. Lucian. Macrob. cap. 20.) Dexini, secundum Apollodorum (ap. Diog. I. I.) Orthomenis filius. Quo iure eum Hieronym. ad Ol. LX, 4 et Syncell. p. 238 B. praeente Eusebio (Mai. Armen. p. 334 ad Ol. LX, 4) tragoeiarum scriptorem dicere potuerint, Scal. Animadv. ad Euseb. p. 96 b. se nescire profitetur. Lucem huic loco attulit Welck. Epil. ad Tril. Aeschyl. p. 244 de dram. satyr., Xenophani tragoeiam tribuens lyricam, quem scripsisse in primis Pindarus et Simonides seruntur. Idem poëtos genus in Mus. Rhen. a. 1834. p. 239 seq. etiam Hyco Rhegino vindicavit Vir Suminus. Cf. Prolegg. De flore Xenophani vid. not. nostr. ad Ol. LX, 1 n. 212.

γ. Αἰσωπος κατά τινας γράψει τὰ αὐτῷ συμβάντα ἐν Δελφοῖς ἐν βιβλίοις β' ¹²⁸⁾.
δ.

ΟΛ. ΜΑ. Κλεωνίδας ὁ Θηβαῖος στάδιον. Προσετέθη παιδῶν πυγμή, καὶ ἵνα Φιλέτας παῖς Συβαρίτης ¹²⁹⁾.

α. Βάττος Λακεδαιμόνιος Κυρήνην ἐν Αιβύῃ κτίζει ¹³⁰⁾.

β. ΗΝΙΟΧΙΔΗΣ ¹³¹⁾. Ταρχύνιος Πρίσκος τὴν Ρώμης βασιλείαν παρέλαβεν ¹³²⁾.

γ.
δ.

ΟΛ. ΜΒ. Λυκώντας Λάκων στάδιον ¹³³⁾.

α. Σαπφὼ καὶ Ἡρικταὶ ποιήτραι εγνωρίζοντο ¹³⁴⁾. Πιτταχὸς ὁ Μιτυληναῖος Μελάγχρουν τὸν Μιτυληναῖων τύραννον ὄνειλε ¹³⁵⁾.

(128) *Αἰσωπος κατά τινας*] Nititur Scaliger his Suidae verbis: *Αἰσωπος, Σάμιος, ἡ Σαρδιανή ... διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσων φιλοέμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πινθαγόρου, ὃς μεσούσης (sic Scalig. pro mesoū ēpi scribendum docet in Animadv. ad Euseb. p. 92 b. seq.) τῆς μὲν Ὀλυμπιάδος ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β'.* Eum Diog. I. 72 Ol. LII. floruit se scribit, Plutarchus vero Sol. cap. 28. cum Solone componit. Addit Suidas: *ἐν γὰρ Δελφοῖς (φυσι τινες) ἀδίκως ἀπολέθαι ὑπ' αὐτοῖς καταχρηματίζενται ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλοεμένων πετρῶν, κατὰ τὴν νῦν Ὀλυμπιάδην.* Ac profecto Ol. LIV. 1. Aesopum, fabularum inventorem, a Delphis interfectum esse tradunt Euseb. Mai. Armen. p. 332 et Hieronymus. Scaliger in Animadv. ad Euseb. p. 92 b., Eusebio non minus, quam Suidae sive derogata, Aesopum a Delphis interfectum esse negat, propterea quod, eodem Suidi auctore, Ol. XL, 3 chartis mandatum habuissest quidquid sibi contigisset, dum Delphis esset. Quam discrepantiam ita tollere voluit Corsin. Fast. Att. III. p. 93, ut Aesopum Ol. XL. iterumque Ol. LIV. Delphis commoratum, eumque, postquam priori Olympiade artes atque insidias Pisistrati (v. Phaedr. Fabb. 1, 2) fabulae conviciis insectatus esset, Ol. LIV. occisum esse diceret. Cf. Fabric. Bibl. Graec. I. p. 391. Graeculi Alexandri ap. Phot. 252. tradentis ὡς *Αἰσωπος ἀναγρέθης ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίσως καὶ συνεμάχει τοῖς Ἑλλησι περὶ Θερμοπύλας nugae sunt.*

(129) *Κλεωνίδας*] Cleonidem Thebanum Ol. XLII. stadio vicensse auctor est Dionys. Ant. Rom. III. p. 184. African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40 eum Cleondam appellat, Armen. vero Euseb. cod. ap. Aucher. I. p. 289. Cleonthum. — De Philetæ victoria auctor Pausan. V, 8, 3. Sed African. apud Euseb. I. l. eum nominat Φιλέτας συκαρίτης, cui Συβαρίτης restituit in Nott. ad Graec. Euseb. p. 427. Correctionem Scaligeri nunc confirmat cod. Armen.

(130) *Βάττος Λακεδαιμόνιος*] Testis Solinus p. 79 init. ed. Basil. a. 1543. (27, 44) Maior Syrtis ostental oppidum, Cyrenas vocant, quod Battus Lacedaemonius Olympiade quinta et quadrageima, rege Martio res Romanas tenente, anno post Troiam captam quingentesimo octogesimo sexto condidit. Sed numerum Olympiaduum recte sese habere non posse demonstravit Peter Olivarius Valentinus, qui haec adscripsit: Rursus quando Solinus dicit Cyrenen conditam post Troiam captam anno DLXXXVI., alii ab eo dissident. Nam constat ex Dionysio (Antiq. Rom. I. p. 57, p. 60, II. p. 78) post erutum Ilium anno CCCCXXXII. fuisse Romanu conditam: ab urbe vero condita usque ad obitum Anci regis anni sunt ferme CXXXVI. Sunitis itaque annis CCCCXXXII. et CXXXVI. sunt anni DLXVIII.: qui numerus ad Cyrenarum initium referendus est. Solini itaque numerus ad completam urbis illius extirctionem rectus esset, si sic legeretur: Olympiade XLII. rege Martio res Romanas tenente, anno post Troiam captam DLXVIII. Sic profecto Scaligerum verba Solini scripta legisse appetat ex eius Animadv. ad Euseb. p. 73 a. et 83 b. Vid. tamen Salmasii Exercit. Plin. I. p. 348 extr. et p. 349. Alter tempus Cyrenes conditae tradit Theophrast. Hist. Plantt. lib. VI, 3, 3, qui Olymp. LXXV. ante Simonidis (Ol. CXVII, 2) praetoram Cyrenes initia ponit. Devenies igitur ad Ol. XLII, 2. Consentit cum Theophrasto Plinius, qui N. H. XIX, 3 a. U. c. CXLIII. Cyrenen conditam scribit, i. e. secundum aeram, quam ille auctor sequitur (vid. Ideleri Chron. II. p. 165), Varroianam a. 611. a. Chr. s. Ol. XLII, 2. Hieronymus Cyrenen in Libya primum conditam sit anno Abraham. 679. (Mai. Armen. a. A. 683. coll. Sync. p. 162 A.), Theraeorum autem Batti auspiciis eo deductam coloniam e diversorum historicorum sive mox Olymp. V, 3 (Mai. Arm. Ol. V, 2 una cum Sync. p. 212 C. pro Theraeis perperam Thebanos nominant), mox, accinctibus Euseb. Arm. Mai. p. 327 et Sync. 213 C., Ol. XXXVII, 2 assignat. — De Batto ipso, qui proprie Aristoteles, cf. Herod. IV, 155, Diod. Excerpt. Vatic. ap. L. Dindorf. vol. III. p. 15 cum A. Maii nota, Schol. Pind. Pyth. IV, 1, Tzetz. Chil. VI, 345.

(131) *Ηενιοχίδης*] Praetoram Athenis eodem anno gessisse Heniochidem, quo gubernacula regni ad Tarquinium Priscum pervenerunt, tradit Dionys. Hal. Antiqu. Rom. III. p. 184.

(132) *Ταρχύνιος*] ex auctoritate Dionysii loco modo laudato.

(133) *Λυκώντας Λάκων*] testatur African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

(134) *Σαπφὼ καὶ Ἡρικταὶ*] Scaliger sequitur Suidam s. v. Σαπφὼ, γεγονοῦσα κατὰ τὴν μὲν Ὀλυμπίαδα, ὅτε καὶ Ἄλκαιος ἦν, καὶ Στησίχορος καὶ Πιτταχὸς. Idem s. v. Ἡρικταὶ Erinnam ὄμοχρονον Σαπφοῖς appellat. Cf. Prolegg.

(135) *Πιτταχὸς*] Suidas s. v. Πιτταχός· καὶ τῇ μῇ, inquit, Ὁλυμπιάδι Μέλαιγχρον τὸν τέραννον

β.

γ. Ἀναξίμανδρος Μιλήσιος φιλόσουφος ἐγεννήθη¹³⁶).

δ.

ΟΛ. ΜΙ'. Κλέων Ἐπιδαύριος στάδιον¹³⁷).

α.

β. Περὶ τῆς Ἀχιλλείτιδος (leg. Ἀχιλλείτιδος) χώρας μαχομένων Ἀθηναίων καὶ Μιτυληναίων Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν στρατηγῶν συνέθετο μονομαχῆσαι πρὸς Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων παγκρατιαστὴν Ὁλυμπίονίκην· καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τὴν ἀσπίδα λαθραίως περιέλαβε τὸν Φρύνωνα, καὶ κτείνας αὐτὸν περιέσωσε τὸ χωρίον¹³⁸).

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΔ. Γέλων Λάκων στάδιον¹³⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΕ. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον¹⁴⁰).

α. Τὸ Κυλώνιον ἄγος¹⁴¹). Καμάρινα κατὰ Σικελίαν ἐκτίσθη¹⁴²). Οἱ φωκαῖς

Μιτυλήνης ἀνεῖλε. Scal. ex conjectura, ut videtur, dedit Μελάγχον, nam Alcaeus (v. A. Matth. Lips. a. 1827. fr. VI. VII. coll. p. I et Bentl. Epistt. Phal. vert. Lennep. ed. Lips. p. 168) ap. Hephaest. Enchir. ed. Corn. de Pauw. p. 46, Diogenes Laërt. I, 74, Suidas I. l. Μελάγχον, Strabon. XIII. p. 412 Μεγαλάγχον nominant. Pro Megalagro Straboni Μελάγχον rescripsit Simon. Chron. ad Ol. XLII, I. Hac Olympiade floruisse Pittacum tradit una cum Diog. I, 79. Cyril. adv. Julian. p. 12 D.

136) Ἀναξίμανδρος Scaliger calculos iudicat Apollodori: ὃς καὶ φησιν αὐτὸν (scil. Ἀναξίμανδρον) ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ διεντερῷ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὅδόντος ἐτῶν εἶναι ἐζήχοντα τεσσάρων καὶ μετ' ὀλίγον τελευτῆσαι, ακριβάσαντα πη μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σύμου τύραννον ap. Diog. II, 2. Cf. Apollodor. frgim. ap. Heyn. p. 1090. Ergo si Ol. LVIII. anno 2. aetatis sexagesimum quartum aut quintum agebat Anaximander, Ol. XLII, 2 aut 3 natus fuerit. Secundo statuit Schultz I. l. Specim. I. p. 13. not. 32, post mutata sententia Sp. II. p. 26. not. 48 corrigit ἐζήχοστῆς pro πεντηκοστῆς et ἐβδομάχοντα pro ἐζήχοντα, natumque Anaxim. Ol. XLIX, 4 assignat. Floruit Anaximander secundum Cyrilum adv. Julian. lib. I. p. 30 init. circa Ol. L., secundum Euseb. Hieronym. Ol. LI, 2. (Mai. Armen. p. 331 Ol. LI, 4.)

137) Κλέων Ἐπιδαύριος] Cf. Africani apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

138) Περὶ τῆς Ἀχιλλείτιδος] Verba sunt Scaliger ex Diog. Laërt. lib. I, 74, tempus vero certamini assignavit ex Hieronymi calculis chron. lib. II. p. 124, qui Ol. XLIII, 2 (Ol. XLIII, 3 Mai. Armen.) commissum esse tradit. Caeterum cf. nostra ad Ol. XXXII, 1. s. n. 106.

139) Γέλων Λάκων] Verba sunt Africani ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

140) Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος] Africanus testatur ap. Euseb. I. l.

141) Τὸ Κυλώνιον ἄγος] Nullibi tempus diserte desuitur, quo piaculum Cylonium commissum sit, quamvis veteres crebram eius mentiouem iniiciant. Examinemus igitur testimonia, quo appareat, cur Scaliger in hunc annum reuterit. Suidas s. v. Κυλώνιον ἄγος· ἀπὸ Κύλωνος, ὃν καταφυγόντα ἐπὶ τὰς σεμνὰς θεᾶς ἀποσπάσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Μεγαλέα (sic enim pro Περικλέᾳ scribendum esse patet) Ἀθηναῖοι ἀπέκτιναν. Primum ex Thucyd. I, 126 coll. Herod. V, 71 et Plutarch. vita Solon. cp. 12 apparet, scelus illud in undecim Olympiades, quae sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI., necessario referendum esse. Cylon enim Ol. XXXV. diauli coronam ex Iudis Olympicis retulit, secundum Afric. apud Euseb. ad Ol. I., Thucydides autem (I. l.) Cylonem tradit oraculo Delphico admonitum eaque etiam fiducia, quod in Iudis Olympicis victoriam reportasset (cf. Herod. I. l.), nixum occupasse arcein, post custodia arcis novem archontibus, quorum Eponymum Megaclem appellat Plut. Sol. vit. 12, ab Atheniensibus commissa ipsum quidem cum fratre ausfugisse, caeteros vero eius socios vel fame consumtos esse vel ad aram arcis supplices consedisse. Inde abductos nefarie interfectos esse. Plotarchus vero I. l. urbem iam dudum piaculo Cylonio agitatam fuisse scribit, quum Epimenides ab insula Creta accitus Athenas lustrabat; quam urbis lustrationem licet Suidas s. v. Ἐπιμενίδης in Ol. XLIV. conseruat, Scaliger, duce Laertio Diogene vit. Epimen. lib. I, 110, Olymp. XLVI. assignat. Sed ut Scaliger piaculum ipsam in Ol. XLV. referret, auctor ei extitit Herod. V, 71, qui postquam de tyranide a Cylone affectata disseruit, haec subiungit: ταῦτα πρὸ τῆς Ηπιστοράτου ηλικίης ἔγεντο. Atqui Pisistratus e Tatiani et Clementis sententia Ol. L. Athenis dominabatur: quo tempore ubi eum aetatis annum XXXVI. egisse sumseris, Ol. XLV. annum circiter XVI. attigerat neendum τὴν ηλικίαν, quae ab anno XVIII. initium capiebat, erat assecutus. Sed ista incerta sunt.

Μασσαλίαν ἔκτισαν¹⁴³). ἡ τῶν Σαλαμινίων ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς ἀπόστασις¹⁴⁴). Φερεκύδης Βάθιος Σύριος ἐτέχθη, δύν πρῶτον συγγραφὴν ἔξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ιστοροῦσι¹⁴⁵.

Utut vero de Olympiade, qua Cylonis piaculum commissum sit, statueris: hoc Scaliger recte intellexit, in primum Olympiadis iacidere annum, quandoquidem ex Thucyd. perspicuo testimonio Cylon acceptis a Theagene socero copiis appropinquantibus Olympiis arcem occupavit. Vid. et Paus. I, 28 init. I, 40, init. De tempore Cyloiae seditionis alii aliter statuerunt: Corsin. F. A. III. p. 64, cui astipulatur E. W. Fischerus Ann. Gr. p. 105 sq. in Ol. XLII, 1, Clinton. F. H. I. p. 212 in Ol. XL, 1 a. Chr. 620., Boeckh. Expl. Pind. Pyth. VII. p. 301 in a. a. Chr. 598. Ol. XLV, 3 consert. Vid. n. 103.

142) *Καμάρια*] Auctor Schol. vet. ad Pind. Olymp. V, 16 ed. Boeckh. p. 121, ubi Κιτιζεῖται μὲν γὰρ ἡ Καμάρινα πειραρχοῦσα πέμπτη Ὁλυμπιάδι, ἐπιχρησάντων δὲ τῶν Συρακούσων πορθεῖται τὴν νέαν Ὁλυμπιάδι. εἴτα ἐν τῇ περὶ Ὁλυμπιάδι, . . . , ἀνυκτίζεται. Ad haec BOECKHIIUS: *Hoc falsorum esse nemo non videt. Rerum momenta expendit Beckius: „Condita est Camarina a Syracusanis Ol. XLV, 1 eversa a conditoribus sex et quadraginta annis post Ol. LVI, 3. aliis Ol. LVII, 3. iterum condidit Hippocrates Gelae rex circa Ol. LXXII, 3. evertit paullo post Gelo Syracusanorum rex. Secuta est tertia instauratio a Gelois Ol. LXXIX, 4. Thuc. VI, 5, Herod. VII, 154 seqq. Diod. XI, 76 c. intpp. Heyn. opusc. acad. T. II, p. 239.” Errat Beckius in Hippocrate, qui, uti in Prolegomenis ostendimus, Ol. LXXII, 3 non amplius sicut inter vivos. Consentit cum Schol. verbis laudatis Schol. rec. ad Pind. I. I. p. 122. Boeckh. Timaeus ap. Schol. vet. ad Pind. Ol. V, 19. Camarinam a Gelone conditam Ol. XLII. dicit: miro profecto prochronismo, quamquam hac non unica labe istud Scholion laborat. Verum Thucyd. VI, 5 extr. Camarinam primum CXXXV. annis post conditas Syracusas a Dascone et Menecolo aedificatam scribit; Syracusae autem ex eiusdem Thucyd. testimonio VI, 3. 4. V. annis ante Megara aut anno post Naxum conditae sunt, i. e. Ol. XI, 2, quandoquidem Megarorum origo (cf. nos ad Ol. XXXI, 3 s. n. 104) in Ol. XII, 3, Naxi autem (cf. Hieronym. chron. lib. II. p. 117 et Euseb. Mai. Arm. p. 321, quorum tamen haec Anaxus perperam appellant) in Ol. XI, 1 incidunt. Camarina igitur ex Thucyd. calculis Ol. XLV, 1 primum condita est. At profecto etiam Hieronym. chron. lib. II. p. 124 initia urbis Camarinae in Ol. XLV, 1, (Ol. XLV, 3 Mai. Arm. p. 329) ponit. Cf. Poppon. Prolegg. ad Thucyd. P. I. vol. II. p. 506 seqq. — Caeterum supra in textu *Καμάρινα* pro *Καμάρια* Scaligeri scriptissimis.*

143) *Οἱ Θωκεῖς Μασσαλίαν*] Testantur Solinus cap. 2. p. 22, 46, (p. 12 E. ed. Cl. Salm.) et Scymnus Chius ex Timaeo, v. 213 seqq. quorum ille sic: *At ex altera parte per Ligurum oram in Narbonensem provinciam pergit, in qua Phocenses quondam fugati Persarum adventu, Massiliam urbem Olympiade quadragesima quinta condiderunt. Ad quem locum Scaliger in Animadv. ad Euseb. chron. p. 86 b. recte annotat, Solinum abusum esse Phocensium nomine quum Massiliotae non fuerint ex Phocensibus, sed ex Phocaeanis oriundi. Cf. de Massilia Strabo. IV. p. 124. Annūm conditae Massiliae tradit Scymnus I. c. ante pugnam Salaminianam CXX^{mm}, quae pugna quum Ol. LXXV, 1 commissa sic, Massilia condita esse debet Ol. XLV, 1. Retardat Massiliæ origines uno anno Hieron. chron. ad Ol. XLV, 2, septem annis Euseb. Mai. ad Ol. XLVI, 4. — Liv. V, 34, lust. XLIII, 3, Cassiodorus simpliciter Tarquinio Prisco Romæ regnante conditam tradunt. Duces classis Sinos et Protis nominantur a lust. I. I., quorum alterum nemo praeterea memorat, Protis vero, etsi Plut. vit. Sol. cap. 2. Πρώτου nomine agnoscit conditorem, Aristoteles τὸν Μασσαλιωτῶν πολιτεῖται ap. Athen. XIII. p. 576 B. Euxeni conditoris filium e Nani (Nanni: Lust. I. I.) filia Petta (Gypti: lust. I. I.) appellat. Cf. Arist. etiam ap. Harpoerat. s. v. *Μασσαλία*, cuius sententiam corripuit Suidas s. ead. voc. Posteriori aetate maximeque Cyri temporibus Massiliam eorundem Phocaeanis colonis aucta et instauratum esse, haud inepte colligitur ex Isocrate in Archidam. p. 133 C. ed. Steph. (ap. Harpoerat. et Suid. I. I.) atque Paus. X, 8, 4. Vid. Schultz. Sper. II. p. 40 seqq. not. 91 et Clint. F. H. I. pp. 220, 222, ad a. a. Chr. 600. coll. A. Dederich. in Mus. Rhen. a. 1835. cycl. IV. fasc. I. p. 99 — 125.*

144) *Ἡ τῶν Σαλαμινίων*] Non extat testimonium, quo diserte indicetur, quandō Salaminii ad Megarenses defecerint: sed incidit ea defectio in idem sere tempus, quo acelus Cylonium Athenas peragitat, atque dissidia inter Cylonis et Megaclis socios flagrabant maxime. Sic enim Plutarchus rit. Solon. ep. XII. ταῦτας δὲ ταῖς ταραχαῖς καὶ Μιγαρέων συνεπιθεύσαντος ἀπέβαλόν τε Νίσαιαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σαλαμινοὶ ἐξέπτοντο αὐθις. Cf. Pausan. I, 40, 4 ταῦτην τὴν ταῖς λυστέραις φασι περὶ Σαλαμῖνος ναυμαχίσαντες πρὸς Ἀθηναῖον. ὄμολογον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι χρόνον ταῦτα Μιγαρέων ἀποστήναι τῆς νήσου, Σάλων δὲ ὑστερόν φασι ἐλεγεῖν ποιήσαντα προτέψαντα σφᾶς, καταστῆναι δὲ ἐπὶ τούτοις ἐς ἀμφιεψήσησον Ἀθηναῖοι, κρατήσαντες δὲ πολέμῳ Σαλαμίναν αὐθις ἐχειν. Meminit rei Diog. Laert. I, 45 seq. Caeterum bellum illud rectius in Ol. XLIV. inferri ad Ol. XLIX, 1 demonstrabimus.

145) *Φερεκύδης*] Pherecydes Syrius Ol. XLV. natus est, teste Suida s. v. *Φερεκύδης, Βάθιος, Σύριος*. ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλαδῶν ἡ Σύρα — sic insula etiam audit ap. Hesych. Mil. p. 47 ed. Plantin. Antv. a. 1572. 8. Σύρη vel Σύρια ap. Hom. Od. o', 402. et Euseb. Praep. evang. X, 3. p. 465. — πλησίον Αἴγαλον· γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Αἰγαίων βασιλέα Αἰγαλίτην, ὃς συγχρονεῖ τοῖς ζεσφοῖς καὶ τετέχθαι περὶ τὴν μὲν Ὁλυμπιάδα. Et deinde: πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἔξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ιστοροῦσι. Βάθιος habet etiam Strab. X. p. 487 B. ed. Casaub. Sed Alexander Polyhistor ap. Diog. I, 116. Pherecydem Βάθιος filium facit. Hinc veram nominis scripturam Βάθιος coniecit Voss. de Hist.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΜΣ. Χρυσόμαχος Λάκων στάδιον, καὶ Πολυμήστωρ Μιλήσιος παιδῶν στάδιον,
δὲ αἰπολῶν λαγῶν κατέλαβε¹⁴⁶⁾.

α. Ἐπιμενίδης τὰς Ἀθήνας καθαιρεῖ¹⁴⁷⁾). Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος εἰς Ἑλλάδα
ἀπειδήμητος¹⁴⁸⁾.

Gr. IV, 4 p. 443 ed. Bat. Lugd. et de Philosoph. sectis 6, 6. Vossius in universum quidem astipulatur Fr. Guil. Sturz. in Pherec. Fragin. ed. alt. Lips. a. 1824. 8. p. 3, sed de Eustathii loco ad Od. 9, p. 1787, 17. ed. Roin., quo et ipso διαβάνος rescribit Vossius pro διαβούλων, probabiliora profert. Septem sapientibus annumerant nonnulli uti ap. Suidam, ita ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 299 D. chronologi. Floruit sec. Euschinum, a quo tamen perperam historicus appellatur, Olymp. LX, 2 (Mai. Armeniac. Ol. LX, 1), ex auct. chron. Pasch. ed. Bonn. p. 269 = p. 144 A. ed. Paris., qui et ipse philosophum cum rerum scriptore confundit (cf. Sturz. I. l. §. 4. p. 13 §. 10. p. 56 seq., ubi etiam alios in eodem errore versantes ostendit), Ol. LVII., deinde ex Diogene Laertio I, 121 et Cyrill. adv. Jul. I, 13 A. Ol. LIX. Primus philosophorum pedestri oratione librum scripsit. Vid. Suid. I. l. Plin. N. H. VII, 57, Apulei. Florid. p. 351 seq. ed. Elmeh., Isid. Origg. I, 37, Strab. I, p. 18 A. B. coll. Sturz. §. 4. p. 11 seq. Anilro Ephesius apud Laert. I, 119 perperam duos facit Syrios Pherecydes, astrologum alterum, alterum theologum, Badyis filium, cui Pythagoram dedisse operam scribit eum Eusebio. Eratosthenes vero unum tantum ponit Pherecydem Syrnum philosophum eumque recte a Pherecyde Atheniensi, genealogiarum scriptore, (Vid. Dion. Archaeol. I, 13 Sylb. coll. Sturz. §. 10, p. 58 seq.) discernit, qui sec. Strab. I. c. et Porphyrium apud Suid. s. v. Φερεκύδης Ἀθηναῖος Syrio fuit aetate posterior, secundum alios, exiguae fidei testes, (ap. Suid. I. l.) prior. Caetera de Pherecydis Syriū aetate testimonia diligenter collegit Sturz. I. l. §. 2. p. 6 sq. Addit Suidas tertium Pherecydem Lerium, qui tamen idem est atque Atheniensis sec. Voss. Histor. Graec. IV. ep. 4. p. 443, cui astipulantur Sturz. I. l. p. 57 seq. §. 10. et Clint. F. H. II. Append. XXI. n. 17. p. 383 Kr.

146) Χρυσόμαχος] Testatur African. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40, ubi tamen quod legitur Χρυσόμαχος ex errore typographi ortum videtur pro Χρυσόμαχος, uti et ipse hoc loco edidit Scal., et in Anecd. Par. Vol. II. p. 144. Cramerus. Parum tamen ille probasse videtur istam nominis formam, quandoquidem eam in Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, libello nostro (Thes. tempp. p. 349) annexa cum Χρυσόμαχος mutavit, quam scripturam, etiam per se satis probabilem, textus Armeniac. apud Auch. P. I. p. 289 verau esse evincit. Verbo hic comminemoranda est conjectura Corsini, qui quum Ol. XXXVI. apud Antig. quidem Carystium Mirabil. ep. 133. Arytamanten, apud Africanum vero Phrynonem stadio victorem prescriptum invenisset: aut in Antigoni textu Ol. XXXVI. in XLVI. deflectandam et Arytamantis nonen pro Χρυσόμαχον Africano restituendum putavit, aut apud Antigonum et Ol. XLVI. et Chrysamaxim reponendum censuit, Dissert. Agon. p. 124 et Fast. Att. I. p. 328 seq. An fortasse hic σταδιονίχης audiit Ἀρντάμας ὁ Χρυσόμαχος Λάκων? Cf. ad Ol. CXCIX. not. 1440. et ad Ol. CCXXVII. not. 1512. — Stadii inter pueros victorem Scaliger in Eusebii codice (cf. Cram. Anecd. Par. Vol. II. p. 144 cum text. Arm. ap. Auch. I. p. 289) Polymestoris nomine insignitum repperit. Quam scripturam ille quidem in hac nostra Olympiadum Recensione servavit, in Africani autem catalogo Ἑλλ. Ὀλ. p. 40 in Πολυμενῆστωρ mutavit e Solino p. 15, 11. Illic enim, e Bocchi fide, vulgata de eo historiolam prolixè sic narrat: Polymestor Milesius puer quum a matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, et ob id statim productus a gregis domino Olympiade sexta et quadragesima, ut Bocchus auctor est, victor in stadio meruit coronam.

147) Ἐπιμενίδης] Scaliger secutus est Diogen. Laert. I, 110, qui, καὶ δέ (Ἐπιμενίδης), mit, Λάκων Ὁλυμπιάδι τεσσαρακοστῇ ἵκετη ἐκάθησεν αὐτῶν τὴν πόλιν. Discrepat Suidas, qui s. v. Ἐπιμενίδης Epimenidem Phaestii (Phaestii: Diog. I, 109 coll. Car. Fr. Heinrich. Epimenid. Cretens. Lips. a. 1801. 8. p. 12 seqq.) aut Dosiadis aut Agiasarchi (Agesarchi: Diog. I. l.) filium, Cnossium, (Cretensein Phaestoi oriundum appellant Strab. X, 330, 30, Plut. Solon. 12, Tzetz. Chil. V, 18, 629) Athenas lustrasse testator Ol. XLIV. Hieronymus ad Ol. XLVII, 2: Epimenides Athenas subvertit (pro quo quidam quibus nota historia, emundavit supposuerunt: vid. Scal. Animadv. ad Kus. p. 87 b. seq.), nec minus mire Euseb. Armen. ed. Med. ad Ol. XLVII, 1: Epimenides Athenas destruxit. Utrumque igitur et Hieronymum et interpretem Armeniacum decepit verbi Eusebiani KAΘAIPEI accentus, quod illi non καθαιποι, sed καθαιπεῖ pronuntiassse videntur. Tatian. orat. ad Graec. ep. 62. p. 136 ingenti prochronismo Epimenidem inter eos refert, qui Homerum aetate antecesserint. De Platonis testimonio, qui lustrationem illam ab Epimenide actam decennio ante Persica contigisse dicit, cf. Corsini F. A. Toin. III. p. 72 sq. et Fabrie. Bibl. Gr. I. lib. I. ep. VI, 2 p. 36. De lustratione ipsa vid. Plut. Solon. cap. 12. coll. not. nostr. ad Ol. XLVII.

148) Ξενοφάνης] Xenophanes ipse apud Diog. Laert. IX, 19 testatur, sese patria Colophone relicta anno aetatis XXV. aut XXVI. in Graeciam venisse: prouinde ut, si eum Ol. XL, 1 natum statuis cum Scalligero, Ol. XLVI, 1 vel 2 in Graeciam peregrinatus fuerit. Cf. not. nostr. ad Ol. XL. 1 s. n. 127.

β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ¹⁴⁹).

p. 316 b. γ. ΣΟΛΩΝ. Σόλων Ἀθηναίοις ἐνομοθέτησε, καὶ τὸν Δράκοντος νόμους ἀγεῖλε, πλὴν τῶν φονικῶν διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτιμιῶν¹⁵⁰).

δ.

ΟΑ. ΜΖ. Εὐρυχλῆς Λάκων στάδιον¹⁵¹).

α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ¹⁵²). Ἀνάχαρσις Ἀθήνησιν ἐπιδημεῖ¹⁵³).

β.

γ.

δ. Οὐάφρης τὴν Αιγαπτίων ὁρχὴν παρέλαβεν¹⁵⁴).

ΟΑ. ΜΗ. Ιλανκίας (ἐνίοις δὲ Γλύκων) ὁ Κροτωνιάτης στάδιον¹⁵⁵). Πυθαγόρας

149) **Φιλομβροτος**] Plut. Solon. cp. 12 testatur Philombrotum Athenis praeturae gessisse anno antequam Solon et praetor fuerit et leges tulerit. Quem cum Diogenes Laertius in Ol. XLVI, 3 conferat (v. s. n. 150), Philombroti tempus Ol. XLVI, 2 recte assignavit Scaliger.

150) **Σόλων**. Σόλων Ἀθηναίοις Solonem, Ol. XLVI, 3 archontem, Atheniensibus leges tulisse, scribit Sosicrates apud Diog. Laert. vit. Solon. I., 62 his verbis: ἡκματε μὲν οὖν περὶ τὴν τεσσαροκοστὴν ἔκτην Ολυμπιάδι, ἡς τῷ τρίτῳ ἔτει ἥρξεν Ἀθηναῖς, καθα φησι Σωσικράτης· διε ταῦτα τοὺς νόμους. In Olympiade cum Sosicratis ratione consentiunt Tatian. Or. adv. Graec. p. 141 e Meurs. Arch. Athen. I, 12 correctione, Clem. Alex. Strom. I. p. 302 B., Cyrill. adv. Julian. I. p. 12 E., annum variat Hieronymus ad Ol. XLVI, 2 coll. Scal. Animadvv. p. 87 b, annum et Olympiadem Euseb. Arin. ed. Med. ad Ol. XLVII, 2. Suidae chronologi s. v. Σόλων alii Ol. XLVII, alii Ol. LVI. Solonem assignant. Tantum de aetate Solonis, de qua cf. etiam lo. Th. Voemel. de aetate Solonis et Croesi princ. atque Nic. Bach. in Solon. Ath. carmin. reliqq. Bonnae et Lugd. Bat. a. 1825. 8. p. 2 seq. nott. 5. 6. Verba Scaliger summis et Plutarch. vit. Solonis cp. XVII. init., quem et Cyrill. adv. Iul. lib. I. I. τεσσαροκοστὴν ἔκτην Ολυμπιάδι Σόλων τενομοθέτηκε, τοὺς Δράκοντος νόμους περιλὼν πλὴν τῶν φονικῶν et Eusebius Hieronym. chron. I. I.: Solon, Draconis legibus antiquatis, extra eas, quas ad sanguinem pertinebant, sua iura constituit, ante oculos habuit. Τὰ φονικὰ qualia non fuerint, disce ex Schoemann Antiquitt. iur. publ. Graec. p. 288.

151) **Εὐρυχλῆς Λάκων**] Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Perperam Euryces apud interpr. Armen. Auch. I. p. 289. A Schol. Pind. Pyth. VII. p. 391. Boeckh. hac Olympiade Megacles quidam Olympia vicesse dicitur. Sed omnino turbatum est illud Scholion: quod ita componit Boeckhius Explice. ad. Pind. p. 305 coll. not. 3. ad Schol. I. I., ut Megacles Ol. LVII. Pythia vicesse perhibetur. Vid. not. nostr. 321.

152) **Εἰκράτης**] Sosicrates apud Diog. Laert. I, 101 testatur, Ol. XLVII. quo anno Seytha Anacharsis Athenas petierit, ibi praeturam gessisse Encratem. Scaliger nomen eius more suo, in Prolegomenis moustrato, anno I. huius Olympiadis intulit. Id quod illi quidem seculo sacre licut, nobis non item: quippe quos cautos reddit Critias I. in Marmore Paro oblatus, cuius epocha 37. (36. Boeckh.), etsi propter oblitteratos numeros accurate definiri nequit, tamen cogente loci, quo collocatus est Critias, ratione aut uni inter Ol. XLIV, 1 et Ol. XLVI, 1 aut huic ipsi Ol. XLVII, 1 anno debeat assignari. Huc autem si pertinebit Critias, Encrati in annum 3. aut 4. migrandum erit. Nam annum 2. iam occupavit Simon s. Simonides. Cf. not. 157.

153) **Ἀνάχαρσις**] Testatur Sosicrates apud Diog. Laert. I. I. Praeterea cf. Suid. s. v. **Ἀνάχαρσις** et Diodori Excerptt. Vat. XIX. Vol. III. p. 18. ed. L. Dind.

154) **Οὐάφρης**] Testis est Clemens Alexandrinus Stromat. lib. I. p. 331 A. B.: τοῦ ἐνδεκάτου τοίνυν ἑτούς πληρομένου κατὰ τὴν ὁρχὴν τοῦ ἐπομένου, βασιλείοντος Ἰωακείη, ἡ αἰγαλωστὰ εἰς Βαβυλῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναψονχοδούσσορ, τῷ ἐβδόμῳ ἔτει βασιλεύοντος ἀντοῦ Ασσυρίων, Αιγυπτίων δὲ Οἰαφρῆ (de hoc genitivo, cui respondeat nominativus Οὐάφρης, vid. Ph. Buttin. Gr. gr. ampl. I. p. 203 not. 1. coll. G. Ben. Winer. Gram. nov. Test. ed. III. a. 1830. 8. p. 62) βασιλείοντος τῷ δευτέρῳ ἔτει, Φιλίππου δὲ Ἀθήνησιν ὀρχοντος τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὄγδόνης καὶ τεσσαροκοστῆς Ολυμπιάδος. Hinc sane Apiae annus I. in Ol. XLVII, 1 incidenter. Clementis sententiam reddunt Eusebius in Hieronymi versione ad Ol. XLVII, 2, in Arneniaca vero ad Ol. XI. VII, 4 et Chron. pasch. auctor p. 136 seq., nec tamen sine varietate, quandoquidem Hieronymus I. I. pro Philippo nominat Phaenippum, Chronicique pasch. auctor cum caetera nonnihil turbat, tum pro Olymp. XLVIII. insert Ol. XLIV. Atque Phaenippi nomen Philippo verius dicit Scal. Animadvv. ad Eus. p. 88 b. coll. eiusdem de Emend. Temp. lib. V. p. 401 et hac ipsa Olymp. Descript. ad Ol. μη, α'. Ad Ol. XLIV, 2 antem Apiae initium protrahunt Diodori I, 68 calculi, siquidem eum annis LXXVII. ante Amasis Ol. LXIII, 3 defunctum regnum accepisse scribit. Neque enim in annis regni et Apiae et Amasidi ascribendi convenit inter veteres, de quorum dissidio vid. Wessel. ad Diod. I. I. Caeterum Οὐάφρης Clementis Herodoto II, 161 seq. et Diod. I. I. **Ἄνριν** audit, idem qui Ieremi. cap. XLIV. extr. γρετη πόρη appellatur.

155) **Ιλανκίας, ἐνίοις δὲ Γλύκων**] Glancias Paus. X, 7, 3 est, Glycon African. ap. Euseb. **Ἐλλ.** 'Ol. p. 40.

Σάμιος παιδων πυγμήν, ὃς πρῶτος ἐντέχνως πυκτεύσας κομῆτης, καὶ ἀλουργίδα φορῶν, εἰτα ἔκριψες ἐκ τῶν παιδῶν, καὶ χλευασθεὶς αὐτίκα προσέβη τοὺς ἄνδρας, καὶ ἐνίκησε¹⁵⁶).

a. ΦΑΙΝΙΠΠΟΣ¹⁵⁷).

β.

γ. Ἀμφικτύονες ἀθλα Πυθίοις ἔθεσαν κιθαρῳδίας, καὶ προσέτι αὐλῳδίας ἀγώνισμα· καὶ ἐνθερ αἱ Πυθιάδες ἀριθμοῦνται¹⁵⁸). Ἐκλειψις ἡλίου, ἣν Θαλῆς συμβῆσομένην προειρήκει¹⁵⁹).

156) *Πυθαγόρας Σάμιος*] Testatur Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 40, item Eratosthenes et Phavorinus apud Diogen. Laert. VIII, 47. cuius verba, ut ipse profitetur in Notis ad Graeca Eusebian. p. 419 a., Scaliger transtulit. Sunt autem haec: 'Ἐρατοσθένης δὲ φησι, καθὸ καὶ Φαεβωρῖνος ἐν τῇ παντοδιπή ἴστορᾳ παρατίθεται, τούτον (sc. τὸν Δωρικὰ πεπραγματευμένον Πυθαγόραν) εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως πυκτεύσαντα ἐπὶ τῆς ὕδοτος καὶ τετταρακοστῆς Ὁλυμπιάδος, κομῆτην καὶ ἀλουργίδα φοροῦντα ἔκριψθηνται τε ἐκ τῶν παιδῶν, καὶ χλευασθέντα αὐτίκα προσέβηνται τοὺς ἄνδρας καὶ γυναικαὶ, ubi Menagius pro ἔκριψθηνται edidit ἔκριψθηνται, quod etiam Huebnerus recepit. Meminerunt eius victoriae Hesych. s. v. ἐν Σάμῳ κομῆτης, auctor Proverbi. Cent. I, 87, item denique Eusebius Scal. p. 50, 34 seq. (= Syncr. p. 239 B.), qui tamen triennio a Diogene recedens rem Ol. LI. assignat his verbis: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὁλυμπιαθήσειν ἔκριθη παῖδων πυγμήν, ὃς ἀπαλὸς προσβὰς τοὺς ἄνδρας ἤντια τὴν ναὸν Ὁλυμπίαδα, quae verba sic restituit Scal. in Notis ad Graec. Euseb. I. l. Ὁλυμπίασιν (rectius Ὁλυμπίασιν) ἔξεριθη παῖδων, ὃς ἀπαλὸς προσβὰς τοὺς ἄνδρας κτλ.

157) *Φαίνιππος*] Testis Clem. Alexandr. Strom. I. p. 331 B., Ol. XLVIII, 1 Athenis Archontem suisse Philippum, pro quo Phaenippum exhibet Hieronymus, forma Scaligero Animadv. p. 88 b. magis probata. Vid. not. 154. Caeterum si vera esset Ang. Maii ad Euseb. Arm. p. 330 nott. 3. 5. conjectura, qua Clementi (v. not. n. 154) τῆς μητρὸς Ὁλυμπ. pro τῆς μητρὸς Ὁλυμπ. e duobus codicibus restituendum, eique conuenienter lectioni etiam numeros ap. Eus. Arm., Hieronym., chron. Pasch. auctorem corrigendos censem, secundus nobis aut, si Dis placet, tertius de Ol. XLVII. anni 1. praetura competitor nascetur. Cf. not. 152.

158) *Ἀμφικτύονες ἀθλα Πυθίοις*] Auctor Pausanias, qui X, 7, 3 τῆς δὲ, ait, τετταρακοστῆς Ὁλυμπιάδος καὶ ὕδοτος, ἣν Γλαυκίας ὁ Κροτωνίτης ἐνίκησε, ταντὶς ἔτει τρίτῳ ἀθλα ἔθεσαν οἱ Αμφικτύονες κιθαρῳδίας μέν, καθὰ καὶ τέλος ἀρχῆς, προσέθεσαν δὲ καὶ αὐλῳδίας ἀγώνισμα καὶ αὐλῶν κτλ., et deinde: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἔκλεσαν ἔτι ἀγωνίσθεται, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγωνιστὴν ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο. Pausanias igitur eum post memoriam Pythiadem Ol. XLVIII, 3 celebratam, cuius ludos recte pecunarios dicit, eam quae proxime insecura est secundam diserte appellat, Pythiadas ab Olymp. XLVIII, 3 deduxit. Quam quidem Pythiadum computandarum rationem, longe verissimam, περιηγήτης iste sine dubio et Pythionicarum catalogis depromisit, qui Boeckhio Pind. Explicc. Tom. II. p. II. p. 206 iudice soli sere genuini huiusmodi rerum fontes sunt. Illam et hoc loco significat et in Animadv. ad Eus. p. 92 a. merito sequitur Scaliger: quamquam idem in Emend. Tempp. lib. I. p. 51 seqq. ed. a. 1629. sublesta Eusebii et Pindari Scholiorum auctoritate nixus Pythiadum initium in Olymp. XLIX, 3 definiendum esse censem, erroris participes nactus Dodwellum, Corsinum, Clintonum F. H. II. p. 207 seq. Krueg. Vid. Boeckhii Explicat. Pindar. I. l. itenque ad Marmor. Par. ep. 38. Cp. Inscriptt. Vol. II, 1 p. 336 coll. not. ad Ol. XXXV. s. n. 114. Caeterum Pythiorum dies festos in mense Atticum Munychionem incipientem incidere demonstravit Corsin. Fast. Att. III. p. 84.

159) *Ἐκλειψις ἡλίου*] Tradit Herod. lib. I. ep. 74, quum Medi a Cyaxare et Lydi ab Alyatte ducti in eo fuissent, ut confiligerent, repente diem in noctem mutatam esse, quamobrem utramque aciem a proelio destatuisse addit, insertis antea his verbis: τὴν δὲ μεταλλαγὴν ταύτην τῆς ἡμέρης Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τοῖσι Ιωσὶ προηγόρευσε ἵστεθαι, οὔρον προθέμενος ἐνιαυτὸν τούτον, ἐν ᾧ δὴ καὶ ἐγένετο ἡ μεταβολὴ. Herodoti simulque Eudemī in historr. astrologicis auctoritate idem asserit Clem. Alexandr. Strom. I. p. 302 A., quem tamen in Cyaxaris cum Ol. L. comparatione fugit ratio. Melius sibi constat Solinus 15, 16, qui licet ad eundem annum (post Troiam captam 604^{im} = Ol. L, 1) deducat, huic tamen anno convenientem Cyaxaris successorem posuit Astyagem. Hunc habet etiam Cic. de Div. I, 50 itemque Eusebius, qui tamen quod secundum Hieronymi versionem solis defectum cum Ol. XLVIII, 2 (sec. Arnen. Mai. Ol. XLIX, 2), Medorum vero et Lydorum pugnam cum Ol. XLVIII, 3 (sec. Arm. Mai. Ol. XLIX, 3) computat, δοτερον πρότερον commisit, cuius poenam dedit Scal. in Animadv. p. 89 b. Plinius N. H. II, 12, 9, suppresso Medorum rege defectionem sub Alyatte factam in Ol. XLVIII, 4 conferens, posteriorius eius anni semestre intelligi vult: id quod ex ascripto a. U. c. CLXX^{mo} iure colligit Idel. II. p. 166 sq. Quando menorabilis haec solis defectio, cuius praeter laudatos auctores obiter meminerunt Themist. Or. XXVI. p. 317 B. et ex Eusebio Syncellus p. 239 A., contigisse putanda sit, certatum Chronologi et Astronomi recentiores eruere studuerunt. Scaliger eam sub Astyage factam ponit, tertioque Ol. XLVIII. anno uti in hoc Olympiadum Recensu, ita in Animadv. p. 89 b. et Emend. tempp. lib. V. p. 389 ed. a. 1629. assignat. Refutata est eius sententia accuratissimis Franc. Bailii (in Philosophical Transactions etc. for the year. 1811. Part. I. p. 220—241) et Oltmannsii (in Actt. Acad. Boruss. a. 1812. 1813. inque Ephemerid. astronomicis, a Bodio a. 1823. edit., p. 197 seqq.) disquisitionibus, e quibus defectionem illam

δ. Περίανδρος ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραννος. ἐτελεύτης¹⁶⁰).

Ο.Λ. ΜΘ. Λυκίνος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁶¹.

α. Τὰ Ἱσθμια ἀπὸ τῶν χρόνων Κυψέλου τοῦ Κορινθίων τυράννου παρημελημένα ἀνήγθη¹⁶²). Σόλων μαρτίαν πλάττων τοὺς Μεγαρεῖς κατεστρατίγγης¹⁶³).

d. XXX. m. Sept. a. a. Chr. n. 610. (Ol. XLII, 3) contigisse patet. Vid. Ideler. I, p. 209 seq. coll. Schultz. Spec. I, p. 20 seq. not. 39., Clint. F. H. Tom. I, p. 418, Fischer. Annal. Graec. p. 107.

160) **Περίανδρος**] Ex sententia Sosicratis apud Diog. Laërt. I, 95; cuius verba ascripsimus ad Ol. XXIX, 1, ubi cf. quae diximus s. n. 92.

161) **Λυκίνος Κροτωνιάτης**] African. apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 40.

162) **Τὰ Ἱσθμια**] Solinus ep. VII. p. 29, 29. (p. 17 B. ed. Salinas.): *Hoc spectaculum (sc. Isthmiorum) per Cypselum tyrannum intermissum Corinthi Olympiade quadragesima nona solennitati pristinae reddiderunt. Quae verba in brevius contraxit Graeceque redditus Scaliger. Eusebius Hieronymi Isthmia primum post Melicerteum Ol. XLIX, 3 (Olymp. L, 1 e Mai. Arm.) celebrata scribit. Convenit igitur Eusebium inter et Solinum in Olympiade, in eius anno non item. Solino cur se addixerit Scaliger, ipse nperit in Annotad. ad Euseb. p. 92 a. Recte quidem Isthmiorum instauratio in tertium annum Olympiadis XLIX. conjecta est, sed videtur in primo anno eiusdem Olympiadis statui commodius posse. Eo enim anno Corinthii Cypselidorum tyrannide liberati illud ludicum instaurarunt, teste Solino. Cf. eiusd. Can. Isagog. III. p. 342. Agebantur autem Isthmia tertio quoque anno, ita ut Isthniades alterae in Olympici anni 1. incipientis aestatem incidarent, alterae vere vel sub aestatem Olympici anni tertii exequuntur. Cf. Boeckh. Ind. tempp. edit. Pindar. miu. p. XII. qui Corsinum, dies defuiri posse existimantem (Dissertat. Agonist. p. 83), refutavit in Explicat. Pindar. Tom. II. P. II. p. 192 seq.*

163) **Σόλων μαρτίαν πλάττων**] Versutum hoc et callidum factum Solonis, qui cum capitale esset apud Athenienses, legem ferre de vindicanda a Megarensibus Salamine, simulata insania suassisset quod vetaretur, remque prospere gessisset, memoriae prodiderunt multi, veluti Demosth. de Falsa legat. p. 420, 22. Reisk., Strab. IX, 394, Plut. Sol. 8., Diog. I, 46, Polyaen. Strat. I, 20, Aristid. orat. Leuctrica V., Liban. Declam. XVI., Aelian. V. II. VII, 19, Cic. de Ost. I, 30, 108, Frontin. Strat. IV, 44, Iustin. II, 7, addita temporis significazione definivit nemo. Scaliger e male digesta Diog. I, 45, 46 narratione coll. Aesch. adv. Ctes. p. 69 post Solonis legislationem possit, quain si cum Herod. I, 29 seq. et Plut. Sol. cap. 25. seq. proxime insecuta statuis suscepta eius per X. annos itinera: Ol. XLIX, 1 saepe is annus est, quo Athenas reversus reim pro Atheniensibus gerere denuo potuerit. 1) Sed ut difficilem de Solonis itineribus quæstionem, a Clintono F. H. II. p. 313 Kr. agitatum, nunc devitemus: repugnat isti sententiae ordo rerum apud Plutarchum Sol. capp. 8—11., quo Salamina a Solone receptam ostenditur prius quam idem bello Cirrhae sive Crissaeo—Cirrhæ enim et Crissæ nominibus eundem locum designari contra Strab. IX. p. 495 seqq. Tzsch., duo bella fuisse dicentem, quorum altero Cirrha a Crissaeis deleta, altero Crissa et ipsa ab Amphictyonibus eversa sit, luculentiter ostendit Clint. F. H. II. p. 207 seq. not. f. Krueg. — exitit auctor. Cirrha autem capta est Archonte Athenis Simone sive Simonide Ol. XLVII, 2 secundum utrumque Schol. Pind. Hyp. ad Pyth. II, 1 p. 298 Boeckh. coll. Marin. Par. ep. 38. (37. Boeckh.), postquam, teste Callisthene ap. Athen. XIII. p. 560 C., decem annos dimicatum est: proinde ut belli initium Ol. XLV, 1 assignandum esse videatur. Hinc Salaminis occupationem legibus Atheniensibus a Solone Ol. XLVI, 3. datis priorem fuisse sponte intelligitur docetqne praeterea series Plutarchæ Solonis vitae. 2) Invento igitur uno termino, ante quem Solonis in Salamine recuperanda eluxerit sollertia, alterum investigemus. Recurro rursus ad Plutarchum, qui postquam de recepta Salamine deque Cirrhae helli initii locutus est, cap. 12. sic pergit: *Τὸ δὲ Κύλιωνος ἄγος ἦδη μὲν ἐξ πολλοῦ διετρέπεται τὴν πόλιν.* Unde colligo, bellum Megarensse post tyrannidem a Cylone affectatam finem habuisse. Quid? quod ne exarsisse quidem videtur, quo tempore Atheniarum arcem occupabat Cylon: si quidem idoneum eius rei argumentum existimaveris Thucyd. I, 126 testimonium, quo Cyloni a Theagene socero, Megarensiu tyranno, copiae ad opprimendam urbem missae esse perhibentur. Ipsius autem Cylonis piaculum cum earum uni Olympiadum, quae sunt inde ab Ol. XXXV. usque ad Ol. XLVI. et primo quidem harum Olympiindum anno ascribi debet (vid. ad Ol. XLV, 1): mihi quidem nulla Olympiade videtur statui commodius posse, quam Olymp. XLIV, 1, quo anno Pisistratus, si Olymp. LXIII, 2 senex (vid. Thuc. VI, 54 et Arist. Polit. V, 9, 23. Schneid. coll. Schultz. Spec. II. p. 7 not. 6. et Clint. F. H. II. p. 12 Kr.) nonagenarius defunctus sumitur, puer erat XII. aurorum, neendum inveniente aetatis florem (τὴν ἡλικίην Herod. V, 71) attigerat. Lustratum igitur ab Epimenide piaculum est postquam VIII. annos Athenas agitavit. Quod temporis spatium mihi quidem satis convenire videtur Plutarchi cap. 12. expositioni. 3) His praemissis hunc mihi fingo rerum a Solone gestarum ordinem. Cylon, postquam tyrannidis occupandæ periculum in irritum cecidit, Athenis prosfugus Theagenem socerum excitavit, ut Salaminios ad defectionem inclinantes reciperet. Fecit, mox eandem cum genere fortunam experturus. Dissoluta enim a Spartanis Theagenis tyrannide apud Megarenses res populo cessit. Vid. Od. Muell. Dorr. II, 166 coll. Welcker. Prolegg. ad Theogn. Francof. ad Moen. n. 1826. 8. p. X. seq. lisdem arbitris Lacedaemoniis etiam Salaminis recuperationem, dim ab Atheniensiis frustra quaesitam, tandem Ol. XLIV, 4 absolvit Solon. Cf. Plut. cap. 9. seq. Secutæ sunt Cirrhaeorum adversus Apollinem Delphicum iniuriae, quas cum dignas ultione censeret Solon, Eurylochum Amphictyonicarum copiarum prætorem Clithenensemque Sicyonis tyrannum, qui exercitui a Sicyonis missò præfuit, consilio adiuvit, inde ab Ol. XLV, 1 — Ol. XLVI, 1. Vid. Paus. X, 37, 4, Plut. Sol. 11, Aesch. in Ctes. p. 69. Insigne euim hoc quoque bellum bel-

β. Ἐντεῦθεν Ἀντίλοχος τῆς τῶν ιστόφων πραγματείας ὥρχεται¹⁶⁴).

γ.

δ.

ΟΛ. Ν. Ἐπιτελίδας Λάκων στάδιον¹⁶⁵). Ἀγωνοθέται δύο ὑπὲρ Ηλείων κατεστάθησαν κληρωτοί¹⁶⁶). Οἱ ἐπὶ τὰ σοφοὶ ὄντοι μάσθησαν¹⁶⁷).

α. Ὁνομάζετος ὁ Ἀθηναῖος ποιητής, οὐ τὰ εἰς Ὁριέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἰναι, ἦχματεν¹⁶⁸). Οἱ Πεισιστρατίδαι τῶν Ἀθηναίων ἐνθάρρουν¹⁶⁹).

lico Solonis artificio est (v. Paus. I. l. coll. Snid. s. v. Σόλων alt. stemm.); quod tamen Eurylocho Polyae-nus Strat. VI, 13, Nebro autem Thessalus πρεσβύτερος. p. 941 tom. II. ed. Lindem. attribuit. Interea turbae et seditiones, quas Cylonis pepererat pinculum, perdurabant, inter quas et Nisaean, τὸ Μεγαρόν, ut Strab. VIII. p. 14 Tzsch. ait, ἐπίνειον, amiserunt Athenienses et Salamis deinceps ad Megarenses defecit. Plut. Sol. cap. 12. Τυρανὸς δὲ τυρανοῦς καὶ Μεγαρῶν συνεπιθεμένων ἀνέβαλον τε Νισαῖον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σαλαμῖνος ἀξέπονος αὐτῷ θιστοί. Nisaean Pisistratum recepisse notum est ex Herod. I. 59. coll. Aeneae Tact. cap. 4. Qui idem etiam ad Salaminem recuperandam et re et verbis Solonem adiuvit, Olympiadis, credo, XLVI, 1 et 2. Vid. Iust. II, 8. Dua igitur hac tempestate cum Megarensibus bella gesserunt Athenienses, quorum alterum Lacedaemonii arbitris, alterum socio Pisistrato composuit Solon. Tempora confundit popularis fama ap. Plut. cap. 8., Pisistrati quae in altera Salaminis occupatione partes fuerunt, anticipatas ad priorem referens.

164) Ἀντίλοχος] Tradit Clem. Alexandr. Strom. I. pag. 309 B. C. Ἀντίλοχος δὲ αὐτὸς τοὺς ιστορίας πραγματεύμενος ἀπὸ τῆς Ηλυσιγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικοΐδον τελευτήν, γαμηλιών δὲ δεκάτη ισταμένου τερομένην, ἵη γέρει τὰ πάντα τριακόσια διδέκα. Quum vero Epicuri mors in Ol. CXXVII, 2 i. e. in annum Coroebi DVI. incidat, restabit annis CCCXII. inde deductis annis inventutis Pythagorae Ol. XLIX, 2; unde in conscribendis philosophorum vitiis (doctorum chronologiam vertit Upton. ad Dionys. de comp. verb. ep. IV. cum Voss. de Hist. Gr. ed. Westerm. lib. III. p. 390, historiam doctorum lo. Ions. de Scriptt. Hist. phil. II, 3, 3 p. 152) initium sumvit Antilochus. Hac enim potestate vocem ἴστωρ, mere poetam, ab Homero nonnunquam et tragicis usurpatam, Clemens adhibuisse videtur. Quae quid in oratione pedestri significet, disce ex Crenzeri libro: „Die historische Kunst der Griechen“ p. 175. Sunt qui hunc Antilochum cum Antiocho eo, cuius historiarum lib. IX. Theodoreetus Therap. VIII. p. 908 (scilicet e lectione codd. recentiorum, teste Sylburg., vetustioribus Palatino et Augustano Ἀντίλοχος praebentibus) et Clemens Alexandr. in Protrept. p. 29 B. allegent, eundem putantes, eum pro Ἀντίλοχος etiam Dionysio Halicrn. de composit. verbh. ep. IV. p. 66 Schaeff. restituendum censeant. Vid. Voss. de Historic. Graec. ed. Westerm. lib. III. p. 390 seq. An fortasse, si Ἀντίλοχος se recte non habet, Clementi restituendum est Antigonos Carystius ille, quem ἐν τοῖς Βίοις in universum landat Diog. IV, 17, ἐν τῷ Μεγεθίου Βίῳ Athenaeus X, 419 E. coll. Diog. II, 136. 141, ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος Athen. VIII, 345 D. XIII, 563 E. 565 D. 603 E. 607 E. et Diog. III, 66. VII, 12, ἐν τῷ περὶ Ηίρωνος Diog. IX, 62 excitat, quemque idem Diogenes etiam in concinnanda Lyconis V, 67 et Timonis vita IX, 111. adhibuit?

165) Ἐπιτελίδας] Testatur Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Dionys. Hal. Antiq. Rom. IV. p. 206, 34. forma Dorica neglecta Ἐπιτελίδην appellat.

166) Ἀγωνοθέται δύο] Auctor Pausan. V, 9, 4, qui ἀλλὰ, inquit, Ἰφιτος μὲν τὸν ἀγῶνα ἔθηκεν αὐτὸς μόνος, καὶ μετὰ Ἰφιτον ἐπίθεσσιν ὕσπειτις οἱ ἀπὸ Οἴστελον. Πεντηκοστὴ δὲ Ολυμπιάδι ἀνδρασι δύο ἐξ ἀγάρων λαχοῦσιν Ἡλίουν ἐπιτελή ποιῆσαι τὰ Ολυμπία, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀπὸ ἑκάτερον διέμενε τῶν ἀγωνοθετῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν β'.

167) οἱ ἐπὶ τὰ σοφοὶ] Testatur totidem verbis Afric. n. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40 ad Ol. L., cui convenit cum Cyrillo adv. Julian. lib. I. p. 12 E. πεντηκοστὴ Ολυμπιάδι ἔγραψισθησαν οἱ ἐπὶ τὰ σοφοὶ, et Clem. Alex. Strom. I. p. 332 A. B. De nomine Sapientium, septem viris Ol. XI. IX, 3 indito, ad Olymp. XXXV, 1 s. n. 114. verba fecimus.

168) Ὁνομάζετος ὁ Ἀθηναῖος] Verba Tatiani, unde deprendit Scaliger, haec sunt (Orat. adv. Graec. ep. 62 fin. p. 138: τὰ εἰς αὐτὸν (τὸν Ὁδοτὸν) ἐπιτελέμενά φασιν ὑπὸ Ὁνομάζετον Ἀθηναῖον συντετάχαι, γενομένους κατὰ τὴν Πεισιστρατίδων ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν Ολυμπιάδα. Eadem verba repetit Clem. Alexandr. Strom. lib. I. p. 332 D. Sec. Herod. VII, 6 διαθέτεις fuit χρονιῶν τῶν Μονούλου, quos corrumpens cum deprehensus esset a Laso Hermion., pulsus Herodoto Athenis dicitur per Hipparchum. Cf. Prolegg.

169) Οἱ Πεισιστρατίδαι] Verbis Tatiani et Clementis modo landatis usus Scaliger Pisistratidarum tyrannidem in hunc annum iatulit. Phanias antem Eresius apud Plut. Solon. ep. 32. fin. coll. Aelian. V. H. VIII, 16. Pisistratum Archonte Comia, i. e. Ol. LV, 1, uti nos docet nuctor Marmoris Partii ep. 41, occupasse tyrannidem tradit. Anno post, archonte Hegestratou, Solonem obiisse idem testatur Phanias apud Plut. I. l. Ad eundem annum nos deducit Thucydides lib. VI, 59 extr.; quo teste Hippias n. Lacedaemonii exlibusque Alcmaeonidis pulsus ad Darium fugit viginti ante Medica annis, i. e. Ol. LXVII, 3 vel post Ol. LXVII, 2 extr. tribus annis postquam ipsi et Hipparcheo fratri insidias stroxerant Hermiodius et Aristogiton Panathenaicus Ol. LXVI, 3 mense Hecatombaeone, quibus Hipparchus interfactus est. Cf. lib. I, 20 coll. VI, 56. Deductis porro de Ol. LXVII, 2 annis LIX (omnino enī, ut ait Eratosthenes apud

*Ἄριστεας Δημοχάριδος, ἡ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός, ὁ τὰ Ἀριμά-
σπεια καλούμενα ἐπη πεποιηκώς, ἐγνωρίζετο¹⁷⁰).*

β.

γ.

δ. *ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΛΗΣ¹⁷¹*). Σερούνιος Τύλλιος τὴν Ρωμαίων διεδέξατο βασι-
λείαν¹⁷²).

Ολ. ΝΑ. *Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον¹⁷³*.

α.

β.

γ.

δ.

Ολ. ΝΒ. *Ἄγις Ἡλεῖος στάδιον¹⁷⁴*.

α. *Ἀναχρέων ὁ λυρικὸς ἥχματε¹⁷⁵*). Φάλαρις τῆς Σικελίας ὅλης τυραννεῖ¹⁷⁶.

β.

γ. *ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ¹⁷⁷*). Πιττακὸς Μιτυληναῖος ἐτελεύτησε¹⁷⁸.

δ.

Ολ. ΝΓ. *Ἄγνων Πεπαρήθιος στάδιον¹⁷⁹*.

α. ἡ πρώτη Νεμεὰς ἥχθη¹⁸⁰).

β.

Schol. ad Aristoph. Vespp. 500. (522. Lips.) usque ad quinquagesimum imperii annum Athenas gubernarunt Pisistratidae), Pisistrati auspicia in Ol. LV, 1 incidere reperientur. Cf. Fischer. ann. ad Ol. LV, 1 p. 134, Boeckh. in Corp. Inscriptt. II. p. 318, Cluton. Fast. Hellen. II. p. 218 Kr., Schultz. Spec. II. p. 4 seqq. not. 6.

170) *Ἄριστεας* Auctor Suidas s. v. *Ἄριστεας Δημοχάριδος ἡ Καυστροβίου* (Καῦστροβίου Herod. IV, 13 et Tzetz. Chil. II, 724. IV, 522), *Προκοννήσιος* (Προκοννήσιος Scal. cum vett. editt., Προκοννήσιος Tzetz. Chil. II, 725. 739., Προκοννήσιος Steph. s. v. Προκόνηπος). τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἐπη, Clementi Strom. I. p. 334 A. ante Potteri editionem *Ἄριστεας* audiebat. Caetera veterum de Aristea et Arimaspes testimonia diligenter collegit Schultz. Spec. I. p. 4 seq. not. 9, ad quem satis sit lectores relegasse.

171) *Ἀρχεστρατίδης*] Ex testimonio Dionysii Halic. Antiqu. Rom. lib. IV. p. 206, 32 sqq. qui, quo anno Archestratides Athenis praetoram gesserit, Ol. L, 4, Servium Tullium Tarquinio Prisco intersecto ad regnum pervenisse tradit.

172) *Σερούνιος Τύλλιος*] Ex Dionysii Halic. Antiqu. Rom. I. c. Idem lib. I. p. 61, 21. Servio Tullio tribuit XLIV. annos regni, quos Euseb. Arm. ed. Mediol. ad Ol. XLIX, 4 et Hieronymus ibid. toto decennio mutilant. Vid. Scalig. Animadvers. p. 92 a.

173) *Ἐρατοσθένης*] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

174) *Ἄγις Ἡλεῖος*] African. apud Euseb. ibid.

175) *Ἀραχρέων ὁ λυρικὸς*] Memoriae prodit Suidas verbis ad Ol. XXV, 1 s. n. 72. laudatis.

176) *Φάλαρις*] Suidas s. v. *Φάλαρις Αχραγυντῖνος, τυραννίσας Σικελίας ὅλης κατὰ τὴν νῆσον Ολυμπιάδα*. Eusebius ap. Hieronymum sine dubio ex duobus diversis chronologis nunc ab Ol. XXXI, 2 (Ol. XXXII, 3 Mai. Arm.) usque ad Ol. XXXIII, 2, (Ol. XXXIX, 2, M. A.) nunc inde ab Ol. LIII, 4, (Ol. LII, 3 M. A.) annos deinceps XVI. tyranuidem exercuisse refert. Vid. Scal. Animadver. ad Euseb. p. 92 a. coll. Schultz. Specim. I. p. 33 et not. 60. Specim. II. p. 21 not. 41. Boeckh. ad Piud. Ol. II. p. 116 de Phalaridis tyrranide disserens quae, inquit, ut iutricatam de Phalaridis aetate disputationem a Bentleio maxi-
me agitatam nunc devitem, inter Ol. L — LX. ponenda est.

177) *Ἄριστομενης*] Aristomene Athenis archonte Olymp. LII. a. 3. Pittacum diem supremum obiisse testatur Diog. Laërt. I, 79..

178) *Πιττακὸς Μιτυληναῖος*] Ex testimonio Diogenis Laërt. I. c. refert Scaliger, ubi βιοὺς ὑπὲρ ἐτη ἐβδομήκοντα ἡδη γηραιὸς obiisse dicitur Pittacus: ubi Meurs. Archont. Athen. lib. I. cp. 14. et Menag. Observatt. ad Diog. p. 29 E δύδομήκοντα pro ἐβδομήκοντα frustra corrigevidetur. Cf. Corsini Fast. Att. T. III. pp. 56, 90. Quodsi igitur Pittacus Ol. LII, 3 anno aetatis sere 71. mortuus est — βιοὺς ὑπὲρ ἐτη ὀ — natus fuerit circiter Ol. XXXV, 1: ita ut Laërtius dissentire videatur a Suida, qui, quemadmodum ad Ol. XXXII, 1 vidimus, Pittacum Ol. XXXII, 1 in lucem editum scribit.

179) *Ἄγνων*] Testis Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Codex Armeniacus perperum Anon exhibet. *Ἄγνων* tuentur etiam Cram. Anecd. Par. II. p. 144, quamquam fortasse rectius *Ἄγνων* scripseris coll. Thucyd. I, 117 Bekk.

180) ἡ πρώτη Νεμεὰς] Auctor Hieronymus, agonem Nemeacum primum Olymp. LIII, 1 actum esse

γ.
δ.

ΟΑ. ΝΔ. Ἰππόστρατος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁸¹.

α. Ἰβύκος ὁ λυρικὸς εἰς Σάμον ἦλθε βασιλέωντος τῶν Λυδῶν Κροίσου¹⁸²). Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Δελφῶν κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλούμένων πετρῶν¹⁸³). Ἀρραχίων Φιγαλεὺς παγκρατιστὴς πρὸς τὸν κόταλεπθυενοῦ ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ κοτίρου. ὁ μὲν προέλαβεν, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα ἐλέγει ἕζωκώς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίειν ἄμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων ἐκκλῆτον ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε τὴν ψυχὴν ἀφίσσιν ἀγχόενος, καὶ ὁ ἄγχων τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς ὀδύνης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτὸν. Ἡλεῖοι δὲ ἀγηγόρευσαν νικῶντα, καὶ ἐστεγάνωσαν Ἀρραχίωνα¹⁸⁴). Ἀραξιμένης Εὐρυστράτου Μιλήσιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀραξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου, ὃς δέ τινες Παρμενίδου, ἔγνω φίσετο¹⁸⁵).

β.

post eum, qui sub Archemoro (de quo cf. Apollod. Bibl. III, 6, 4, Paus. II, 15, 2, VIII, 48, 2. Clem. Protrept. ad Graec. p. 21 D., Schol. Pind. Hypoth. ad Nem. p. 424 seq., Hygin. Fabb. 74. et 273.) fuerit. Confirmat Syncell. p. 239 B. Omittunt Eusebii Armeniaca. Hieronymi loco illud recte monuit significari Corsinus Diss. Agon. p. 52, non quasi ludi Nemeaei sub Archemoro i. e. in ipso Archemori funere primum celebrati mox obsolessent, tandemque hac Olympiade instaurati fuissent, sed potius, cum certaminibus initio Corinthii, Cleonaei simulque Argivi, mox Cleonaei, postremo Corinthii praesedissent (vid. Schol. Pind. I. I. p. 424 seqq.), primum ea Olymp. XIII. ab ipsis Argivis peracta esse. Initium autem Nemeadum rectius Ol. LIII. anno 2., quam 1. assignaveris, quandoquidem illae trietericae non tam in annos Olympicos 1. et 3. quae est Scaligeri Animadv. p. 92 a. post a D. Petavio ad Julian. Imp. Epist. XXXV. p. 117 et Dodwello de Cyclis VII. p. 300 pluribus firmata sententia, quam potius in annos 2. et 4. incident, aestivae in annum 4. et mensein Olympici anni secundum Metagittineion Atticum d. XII., hibernas in hiemem exeuntem anni 2., uti docuit Corsin. F. A. T. III. p. 91. Dissert. Agon. p. 56 seqq., probante Boeckh. Append. Comment. de Demosth. Mid. temp. in Commentt. Acad. Berol. a. 1831. Class. Hist. p. 91 seq. et Ind. Temp. Minori Pind. edit. praef. p. XII.

181) Ἰππόστρατος] Tradit Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

182) Ἰβύκος] Suidas s. v. Ἰβύκος (sic enim rectius pronuntiaveris, quam cum Scaligero Ἰβυκός). Φετιον (hunc unice verum poetae patrem agnoscit F. G. Schneidevini. in Ibyci Regini carmin. reliq. Goetting. a. 1833. p. 12 seq.), οἱ δὲ Πολυνέκτον τοῦ Μεσσηνίου τοῦ ιστοριογράφον (vid. F. Th. Welck. in censura libr. Schneidevini Mus. Rhen. a. 1834. p. 214 seq.), οἱ δὲ Κέρδυστος (hunc patrem propter lucri studium, quo flagrabit eitharoedus, accepisse videtur eidem Welck. I. I. p. 215 et in Mus. Rhen. a. 1833. p. 405 seq.), γένει Ρήγηνος ἐνθερ δὲ εἰς Σάμον ἤλθεν ὅτε αὐτῆς ἦρχε Πολυχρύστης (οἱ τοῦ τυράννου πατέρες v. Schultz. I. n. 58.) χρόνος δὲ οὗτος ὁ ἐπὶ Κροίσου, Ολυμπιάς νόδος. Caetera de Ibyci temporibus testimonia in Prolegomenis collecta sunt.

183) Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς] Verba sunt Suidae s. v. Αἴσωπος. Vid. not. nostr. n. 128. coll. Clint. F. H. I. p. 239 ad a. a. Chr. 564.

184) Ἀρραχίων] Resert Paus. VIII, 40, 2 sine ulla maioris momenti variatione. In nomine pancretaistarum variant auctores, quorum ab aliis, Paus. I. I. et Suida, Ἀρραχίων, ab aliis, Philostr. Imag. II, 6. p. 817 seqq. Olear. et Syncello p. 239 B., Ἀρραχίων appellatur. Africano ap. Eus. χρον. λογ. p. 40, qui etiam in mortis genere paullulum recedit a Pausania atque Φιγαλεὺς in Φιγαλεὺς corrupit, itemque Eusebio Scal. p. 50, 34. (coll. Scal. Nott. ad Gr. Euseb. p. 419 a. b. et Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a.) audit Ἀρραχίων. Arelion denique Mai. Armeniaca p. 147 exhibent.

185) Ἀραξιμένης] Suidae verba sunt, quae tamen sive hypothetae sive calami Scaligeriani errore hunc locum occuparunt, cum ex auctoris mente ad Olymp. LV, 1 pertineant. Suidas οὐσιών s. v. Ἀραξιμένης haec habet: Ἀραξιμένης Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀραξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου· οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. γέγοντεν (quam vocem ambiguam per ἔγνωσις ετοίμασse expositum Scaliger, accentibus Schultz. Spec. I. p. 15. not. 33. et Clint. F. H. II. pp. 5, 7 Kr., reluctante in animadversione communicata cum Kruegero ad Clint. F. H. II. p. 376 a. H. Rittero, qui cum Larcher. Chronol. d' Hérodote p. 617 coll. 625 γέγοντεν natus est interpretatur.), ἐν τῇ γένει (γῆ corr. Clint. I. I., Schultzio Spec. I. p. 15. not. 33. non sine dubitatione admittente) Ολυμπιάδι, ἐν τῇ Σαρδεων ἀλώσει, διε Κύρος ὁ Πέρσης Κροίσου καθεῖλεν. Deduxit sua Suidas ex portentosis Apollodori verbis, qui ap. Diog. II, 3. ecce monstrum chronologicum! καὶ γεγένηται μὲν, αἰτ., καθά γησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἐγκυοστῇ τρίτῃ Ολυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σαρδεων ἀλωσιν. Quippe Sardes ante Olymp.

γ. ΙΠΠΟΚΛΕΙΣΗΣ. Παναθήναια ἑτέρη¹⁸⁶).
δ.

LXIII. expugnatas esse constat certissime. Hic Oedipo opus esse dicit Scaliger. Animadrv. p. 93 b. Correxit numeros Pelitus Observv. II, I pro ἔξηκοστῇ τρίτῃ e Suida πεντηκοστῇ πληντῇ rescribendum censens. Verbis transpositis Laertii loco mederi studuit Simsonius γεγένηται μὲν πιὸ τὴν Σύρδων ἄλωσιν, ἐπελέγηται δὲ τῇ ξύ 'Ολυμπιάδι, suamque Heynio ad Apoll. III. p. 1091 ed. pr. probavit medelam. Nobis neutra arridet ratio, cum utriquo constantem fere apud veteres (Cic. Acad. Quaestt. II, 37, Plin. N. H. II, 76, Laert. II, 3, Euseb. Praep. Evang. X, 14 p. 504 A., Suid. l. l. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A. et Simplic. ad Phys. I, 2) sannam, qua Anaximenes ab Anaximandro, secundum Apollodori ap. Diog. II, 2 calculos Olymp. XLII, 2. nato pauloque post Olymp. LVIII, 2. defuncto, disciplinam accepisse fertur, reluctari appareat. Negavit propterea omnem illam philosophorum Ioniorum (Thaletis, Anaximandri, Anaximenes, Anaxagorae) successionem H. Ritter. l. l. quam antiquorum tot scriptorum auctoritate firmatam et inter recentiores ab accuratissimo Clintono F. H. II. p. 7 Kr. agnitam ut tueatur omnem lapidem moveret Schultzius. Is igitur Spec. I. p. 15 not. 33. primum Apollodori de Anaximene testimoniūm violenta haec tentat scripture mutatione: καὶ γεγένηται μὲν τῇ τεσσαροστῇ καὶ τρίτῃ 'Ολυμπιάδι: ἥχμασε δὲ πιὸ τὴν Σύρδων ἄλωσιν ἐπελέγηται δὲ . . . quartoque Olymp. XLIII. anno Anaximenis natales figens non mirandum esse ait, cur is Anaximandri sex tantum annis ipso maioris ἐταῖρος potins quam μαθῆτης a diligentioribus auctoribus, veluti a Simplicio l. l., appellatus sit. Post tamen in Spec. II. p. 24 not. 48. andatis illius correctionis eum poenitet, servatisque numeris reliqua mutilata aut Σύρδων perperam intrusum dicit. Contra Apollodori de Anaximandri aetate sententiam ap. Diog. II, 2: δε καὶ φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς ὄγδόης 'Ολυμπιάδος ἐταῖν εἰναι ἐξήκοντα τεσσάρων, καὶ μετ' ὅλιγον τελετῆσαι. duplex in numeris mendum traxisse ratius primum quidem ἔξηκοστῆς ὄγδόης pro πεντηκοστῆς ὄγδόης scribit p. 25, praeterea vero quo Thaleti, qui e Sosicratis ap. Diog. I, 37 seq. ratione Olymp. LVII, 3. mortem oblit novagenarius, successisse dici verius (v. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A.) possit, Anaximandro annorum numerum ἐθεομήκοντα τεσσάρων pro ἐξήκοντα τεσσάρων reddit p. 26, scilicet hoc sibi modo demonstrasse visus, quomodo continua quadam serie alter alterius placita accipere potuerint physici Ioniae philosophi, quorum tempora simul hoc illustrata stemmate constituit l. l.:

Thales	nat. Ol. XXXV. flor. XLV.	mort. LIV, 3. (ex Apoll. ap. Diog. I, 37 sq.) aut LVII, 3.
Anaximander	- - - XLIX, 4. - - - LIX, 4.	- - - LXVIII, 2.
Anaximenes	- - - LXIII.	- - - LXXXIII.
Anaxagoras	- - - LXX.	- - - LXXX.

Nos, nodo illi Gordio, quem Scholae philosophorum Ioniae successio exhibet, ut mox snus contingat Alexander optantes, satis habemus, locis a Schultzio collectis addere Hieronymum et Origenem personatum philos. cap. 7. p. 66, quorum ille Anaximenem Olymp. LVI, 2, hic vero Olymp. LVIII, 1 floruisse scripsit. Pseudo-Origeni se addixit Clint. F. H. II. p. 5 Kr.

(186) Ἰπποκλείδης. Παναθήναια ἑτέρη Verba dat Pherecydes ap. Marcellin. vit. Thuc. §. 3. Ἰπποκλείδης, ἵψον ὁ ἀρχοντος Παναθήναια ἑτέρη. Ex eodem fonte hausit Eusebius, cuius interpres Latinus Hieronymus Ol. LIII, 3. (Ol. LIII, 4. Mai. Armen.) haec ascripsit: Agon gymnicus, quem Panathaeon (leg. Panathenaeon) vocant, actus. Eusebium expressit Syncell. p. 239 B. δὲ τῶν Παναθηναίων γυμνικὸς ἡγὼν ἡχθη. Scaliger Pherecydis testimonium ex Euseblio definitum propositurus ab Olymp. LIII, 3. ad Olymp. LIV, 3. aberravit. Quam a Scaligerio invito profectam discrepantiam non sicut cur disertis verbis indicaret Schultz. Spec. I. p. 29 not. 54. Vid. Scal. Animadrv. p. 92 b. coll. Emend. Temp. V. p. 408. ed a. 1629. — Sei reliquum est, ut videamus quid sibi velint verba Pherecydis. Panathenaeorum enim panegyris antiquissimam suisse constat, quandoquidem ea ab Erichthonio instituta tradit Apollodorus III, 16, 6, idemque ex Hellanici et Androtionis fide testatur Harpocration s. v. Παναθήναια p. 139, 27 seqq.: apud quem etiam Ister historicus ante Erichthonium ea Ἀθήναια, non Παναθήναια appellata esse dicit. Probabilius tamen Pausanias VIII, 2. init. illa prius Ἀθήναια ab Erichthonio vocata, deinde Theseo auctore cum Atheniensium populus in unam suisset civitatem atque intra unius orbis moenia congregatus, ab hac omnium Atheniensium communione Παναθήναια dicta esse statuit: Cf. Plat. Thes. cap. 24. Idem indicat etiam Suidas s. v. Παναθήναια pr. lemm., qui lemm. II. simil cum Harpocratione duplicita suisse Panathenaea adit, altera annua (minor), altera pentæterica i. e. quae quinto quoque anno redirent (maiora). Nec porro quidquam nos iuvant verba: γυμνικὸς ἡγὼν, quae Eusebius cum locutionem Pherecydeam τὰ Παναθήναια τιθέται = aliquid novi in Panathenaicis celebrandis instituere intelligeret, explicandi causa addidit. Sed perperam, siquidem Indos gymnicos iam Thesei temporibus magnam partem Panathenaicorum solemnum effecisse certum est. Cf. H. A. Mueller. Panathen. Bonn. a. 1837. 8. p. 49. An fortasse Pherecydes Panathenaea maiora, quorum ante caesum Olymp. LVI, 3. Hipparchum (vid. Herod. V, 56 et Thuc. VI, 56 coll. Clint. F. H. II. p. 16 Kr.) nulla est apud veteres mentio, Hippoclides Archonte primum acta tradiderat, et acta quidem Pisistrati auspiciis, emerenda populi gratia viam sibi ad tyrannidem munitor? Vid. H. A. Mueller. l. l. p. 42 coll. Welcker. de dram. sat. p. 248 — 252. Gymnico Panathenaeorum maiorum certamini musicum addidit, illorumque usibus Odenuin extruxit Olymp. LXXXIII, 3. [vid. Plat. Pericl. 13 et Schol. Arist. ad Nubb. v. 967 (= Suid. s. v. Φρυνίς) coll. Od. Mueller. Hist. litt. Gr. Tom. II. p. 286 not. 1. eiusdemque Comment. de Phidia I. §. 5. et Enchir. Archaeol. ed. pr. Vratisl. a. 1830. 8. p. 77. not. 4.] athlotheta creatus Pericles, quem proinde observandum non tantum Lycei conditi (vid. Theop. et Philoch. ap. Harp. et Suid. s. v. Λύξειον

ΟΛ. ΝΕ. Ἰππόστρατος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον στάδιον¹⁸⁷).

α. Κῦρος Περσῶν βασιλεὺε¹⁸⁸).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΝΣ. Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον¹⁸⁹).

α. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ¹⁹⁰). Χείλων πρώτος Ἐφορος ἐν Λακιδαιμονι κατέστη¹⁹¹). Στη-

lemm. II. coll. G. G. Nitzsch. de Hist. Hom. fasc. I. p. 169 seq.), sed amplificatne etiam Panathenaeorum magnificentiae laudem cum Pisistrato partiri. — Caeterum Panathenaea maiora, ut diximus, tertio quoque anno Olympico et, teste Proclo Comm. in Timaeum Plut. p. 9 in Scholl. Ruhnk. p. 143 coll. Demosth. Timocr. p. 708 c., τοῦ Ἐκυπεμαῶν τρίτη ἀπίστος, i. e. m. Hecatombaenonis d. XXVIII., non, uti Petitus et Dodwellus sibi persuaserunt (v. Cors. F. A. T. II. p. 359), d. XXIII. agebantur. Minorā vero ex eiusdem Procli auctoritate I. I. p. 9, 27. Comm. in Remp. p. 353 coll. Lys. Ἀπολ. δωροδ. p. 161 seq. (p. 213 seq. ed. Car. Foertsch.) quotannis post d. XIX. m. Thargelionis instaurabantur: quam Meursii sententiam a Petiti Legg. Att. p. 87—92 ed. Wess. et Corsini F. A. Tom. II. p. 357, haec et ipsa Hecatombaenoni ascriventium, argutiis sagaciter vindicavit Clintonus K. H. II. p. 358 seq. not. ff. et p. 346 seqq. vers. Krueger.

187) Ἰππόστρατος] Testis Africenus np. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

188) Κῦρος Περσῶν βασιλεὺε] Referunt Africanos ibid. et Eusebius ex eodem Africano Praep. Evang. X. 10. p. 488 C., ubi etiam testes landuntur Diodorus (Pragm. XXXII. ap. I. Dindorf. Vol. II. P. II. p. 197), Thallus, Castor, Polybius, Phlegon. Κῦρος Περσῶν θμολενστή ἐτι Οἰχα-
νίας ἤθη νέ, ὡς ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν Διοδώρου καὶ τῶν Θάλλου καὶ Κάστορος ιστοριῶν, ἐτι δὲ Πο-
λεύτερον καὶ Φλέγορτος ἔτιν εὐρεῖν· ἄλλα καὶ ἔτέρων οἵσι θελησθεν· Οἰχανίας, ἀπασι γὰρ συνεργάνηστον
ὁ χρόνος. Κῦρος οὖν τῷ πρώτῳ τῆς ὥρης ἐτι, δοτρ ἦν Οἰχανίας νέ ἐτος τῷ πρώτον, καὶ. Ean-
dem temporis significacionem Eusebius repetit in Chronico ni Olymp. LV, I. (Mai. Arm. p. 332), et ex
Eusebio Hieronymus Chron. lib. II. p. 127. Cf. Chron. Pasch. p. 142 B. et Syncell. p. 235 C.
Consentit hinc rationi etiam Curtius IV, 14, 20. Cyrill. ndr. Jul. I. p. 13 iait. Cyrom Ol. LVI. ponit
διέποντα τὸ κράτη Περσῶν. — Regnavit Cyrus annos XXIX. secundum Herod. I. 214, XXX. secundum
Dinonem. Clitarchi (Plin. N. H. X. 49) patrem, ap. Cic. de Divin. I. 23, Iustin. I. 8, 14, Chron. Pasch.
I. I., XXXI. uti ex nonnullorum, qui res sacras scripserunt, ap. Sync. p. 261 C., ita e Sulpicii Severi II,
13. p. 281 sententia.

189) Φαῖδρος Φαρσάλιος] Haec Scaliger ex Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 40.

190) Εὐθύδημος] Archon fuit Atheniensium quo anno Chilon Lacedaemoni Ephori munia obiit secun-
dum Pamphiliam, Sosistrate mixam, ap. Diog. I. 68. Vid. Marm. Par. ep. 42. (41. Boeckh.), ubi archontis
nomen in ΓΟΥΔΗΜΟΣ mutilatum est, coll. not. nostr. 191.

191) Χείλων πρώτος Ἐφορος] Tradit e Sosicrate Pamphila ap. Diog. I. 68. γένος δὲ Ἐφορος (οὐ
Χείλων) κατὰ τὴν πετρηστὴν Οἰχανία. Ημιρητὴ δὲ γῆσι κατὰ τὴν ξετην (scil. καὶ ν') καὶ πρώτον
Ἐφορος γένεσθαι ἐπὶ Εἴθυδημον, ὡς γῆσι Σωσικράτης. Quem locum aperte corruptum alii aliter corrigitur.
Casaubon. in Nott. ad l. I. p. 18, praeemunte Ambrosio et comprobantibus Meursio Arch. Ath. I. ep. 15 p. 49.
Huehnero in Diogenis editione, Schultzio Spec. II. p. 13 not. 14., prius illud ξετην in πέμπτην, Corsin. Inst.
Att. III. p. 104 in ἐβδόμην mutat. Contra servato illo priori ξετην, posterius Palmerius Exercitt. p. 446
in ἐξης, Scaliger Animadvv. ad Euseb. p. 93 b. in πέμπτην deflectit. Scaligeri correctionem miror probasse
Clint. F. H. II. p. 3 ad a. a. Chr. 356. Hoc enim alterum ξετην tentari non posse, nunc evincit testimonio
num Marm. Par. ep. 42. (41 Boeckh.), ubi Euthydemī præmetra in Ol. LVI, 1 referuntur. Eadem Olympiade
floruisse Chilonem festis est etiam Cyrill. adv. Jul. I. p. 13 A. Caeterum Chilon non primus fuit
creatus Ephorus, Ephoris nondum ante constitutis, sed inter quinque Olymp. LVI, 1. Ephorus ordine pri-
mus, ἐπώνυμος, qui Lacedaemoni annum notabat, ut Athenis Archon ἐπώνυμος. Vid. Palmer. I. I. coll.
Menag. ad Diog. I. 68. Hoc tenendum in primis in Eusebii explicatione, qui Olymp. V, 1. (Hieronymo
interprete, Olymp. V, 4. Mai. Armen.) primam Ephorum institutionem, Olympiadi vero LV, 3. (Hieronym.,
Olymp. LVI, 4. Mai. Armen.) Chilonem Ephorum tunc principem assignare voluisse putandus est. Ex
Eusebii sua haec Syncell. p. 185 D. et 143 B. Quod priori loco addit Hieronymus, Ephorum magistratu-
tum inde ab Olymp. V, 1. per CCCL. annos Lacedaemonis durasse, deest in Armeniis et suas habet diffi-
cultates, quas neque Scaligero, ducentos illos et quinquaginta annos omninoque Ephorum initium auctore
Laertio I. 68 a Chiloni Olymp. LVI, 1. Eponymo computanti Animadvv. p. 72 b., neque Corsino, nu-
meros ΦΝ pro TN in Eusebii textu corrigenti F. A. T. III. p. 9 seq., tollere contigit. Uterque enim
Ephorus ultra Cleomenis III., a quo sublatos constat (vid. Plut. Cleom. cap. 7.), tempora extendit, et Scaliger quidem usque ad Olymp. CXLI, 3., Corsinus vero usque ad Olymp. CXLI, 3. Sed Agidarum ille,
qui Spartae regnaverunt, postremus (vid. Paus. III, 6, 5) iam Olymp. CXXXIX, 4. mortem obierat. Vid.
Clint. F. H. II. Append. III. p. 233 Kr. Ac profecto retractat rationem suam corrigitique aliquatenus Scaliger
Animadvv. p. 93 b. Rectius igitur magistratus ille Olymp. CXXXVIII, 3. desuisse existimabitur. Vid.
W. Wachsmuth in Hellen. Alterthuiskunde aus dem Gesichtspunkte des Staats. Hal. 1826 — 30. 8. I, 2,

σίχορος ὁ λυρικὸς ἐτελεύτησε¹⁹²⁾). Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς τῆς ἐν Κέω τῇ νήσῳ πόλεως λυρικὸς ἐγεννήθη κατά τίνας, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἕδυ. καὶ τὴν μημονικὴν δὲ τέχνην εὗρε. προσεξεῦρε καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων, καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φεύγγον¹⁹³⁾.

β.

γ.

δ.

p. 421 et C. F. Hermann. in Griech. Staatsalterthümer p. 115 ed. III. coll. Prolegg. — Magis etiam quam Ephorum abrogatio eorum ambigua institutio est. *Lycurgo* eam vindicant Herod. I, 65, Pseudo-Plato Epist. 8., Xenophon item personatus de Rep. Laced. 8, 3, *Satyrus* ap. Diog. I, 68, Stob. Serm. p. 288 ed. Gean., *Theopompo* Plato Legg. III, 11. p. 692, ubi cf. Ast., Arist. Polit. V, 9, 1 Schn., Plut. Lyc. capp. 7. 27. Cleon. 10., Cic. de Rep. II, 33. de Legg. III, 77, Dio Chrysost. LVI. p. 565 ed. Morell. Par. a. 1604. fol. Chiloni Diogenes l. l. Theopompo, cui optime convenit tempus rei ab Eusebio ascriptum, patrocinantur recentiorum plerique, veluti E. Platner. in Tuebing. Jurist. Zeitschrift V, 1. p. 23, C. W. Tilmann. in Darstellung der Griech. Staatsverfassung. ed. Lips. a. 1822. 8. p. 104, C. F. Hermann. l. l. p. 104. — Fuerunt autem Ephori quinque numero (v. Xenoph. Ages. I, 36 coll. Hermann. l. l. p. 106 not. 1.), quorum primus omnium renunciatus est *Elatius*. Vid. Plut. Lycurg. 7. collatis in universum de hac re Nic. Crag. de Rep. Laced. gener. a. 1593. II. cap. 4, I. Meurs. Misc. Lac. II, 4, I. C. F. Manso Spart. I, 1. p. 243, Od. Muell. Dorr. II. p. 112, K. H. Lachmann in Spart. Staatsverfass. in ihrer Entwicklung und ihrem Verfall. Vratisl. 8. p. 161. Sed haec hactenus. Redimus ad Chilonem, qui ex Diogene l. l. et Suida s. v. Χίλων *Demageti* vel potius *Damageti*, ex Herod. VI, 65. *Demarmeni* filius fuit. Laudes eius persecutur Diod. Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. P. II. p. 82 ed. L. Dind. De scriptura nominis inter Χίλων et Νίλων variante vid. Menag. ad Diog. l. l.

192) Σιησίχορος ὁ λυρικὸς] Auctor Suidas s. v. Σιησίχορος Stesichorum Ol. LVI, 1. mortem obiisse. Caeterum cf. not. nostr. n. 120.

193) Σιμωνίδης] Suidas e Schol. Arist. Vespp. 1402. (1415) s. v. Σιμωνίδης, ait, Λεωπρεποῦς (Λεωπρέπιος Τζετζ. Chil. I, 24, 620., rectius Λεωπρέπιος sec. ipsius Simon. Epigr. fr. 148, 6. 149, 2. ap. Th. Bergk. Poët. Lyr. Gr. p. 789 vel contracte Λεωπρεποῦς, uti habet praeter Suid. l. l. Marm. Par. ep. 54. Scaliger perperam Λεωπρέπιος scripsera. Τούλεψης, τῆς ἐν Κέω τῇ νήσῳ πόλεως, λυρικός, μετὰ Σιησίχορος τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἕδυ. (Explicatio cognominis falsa est. Vid. Welcker. in Iahnni Ann. Philol. et Paedag. Tom. IX, 2. p. 150) καὶ τὴν μημονικὴν δὲ τίγνην τίθεν οὖτος (v. Cic. Orat. II, 86, 351 et Quint. XI, 2, 11 coll. C. G. Schneidew. in Simonid. Cei Reliqq. Brunsvig. a. 1835. 8. p. 11 — 16) προσεξέπει δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων, καὶ διπλᾶ (cf. Scal. Ani- inadv. p. 121 B. coll. iis, quos affert A. Matth. Gr. Gr. Tom. I. p. 22 ed. Ill.) καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φεύγγον. (Quod hic Simonides tertium lyrae tonum invenisse dicitur, error est Suidae ex Schol. Arist. l. l. assumtus, Simonidem lyricum cum cognomine musico confundens cf. Schneidewin. l. l. p. LII.) γέγοντε δ' ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς ἑκτης· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἑπτηκοστῆς δευτέρου γεγράφασι (quae auctorum discrepantia sic videtur componenda, ut Sim. Ol. LVI. natus esse, Ol. LXII. vero floruisse dicendus sit. Utrunque exprimit v. γέγοντε, quod diverso sensu a diversis testibus usurpatum hic unice de nato Simonide intellexit Suidas), καὶ παρέπει μέχρι τῆς ἑβδομηκοστῆς ὄγδοης βιοὺς ἔτη πεντηκοστῆς. καὶ γέγονται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καριέσσον καὶ Δωρίδιον βασιλεῖα, καὶ Ξέλον ναυμαχία, καὶ ἡ (μέν inserit Schneidewin. l. l. p. 5) ἐπ' Ἀρτιμοσίῳ ναυμαχίᾳ (ναυμαχίᾳ delet Schneid.) δι' ἐλεγετας (μετακίνης protrahit Theod. Bergk. Anacr. p. 232), ἡ δὲ ἐν Σαλαμίνι μελικώς, (δι' Λλεγειας id. Bergk. l. l. cf. Eiusd. Poët. Lyr. Gr. fr. I. p. 744) Θρῆνοι, ἔγκυμια, ἐπιγρόμματι, παιάνες καὶ τραγῳδια (has lyrics suisse primum docuit A. Boeckh. Oec. Civv. Athen. II, 362 C. I. n. 1584. I. p. 765 coll. F. Th. Welcker. de Dram. Satyr. 243 seqq.) καὶ ἄλλα. De auno Simonidis natali consentit Cicero, qui de Rep. II, 10: natus Simonides Olympiade sexta et quinquagesima, scribit, quem ex Epigrammate ap. Schol. Hierom. p. 410 (ap. Bergk. Fr. 148.) coll. Marm. Par. ep. 54. (53. Boeckh.) Olymp. LV, 4., e chron. Pario ep. 48. (47. Boeckh.) Olymp. LV, 3. aut. si ἐπειδει τῆς βιοὺς ἔτη ΠΔΔΔΔΔ de inchoato nonagesimo aetatis auno interpretari licet, Ol. LV, 4. lucem aspexerit. Cf. Schultz. Spec. II. p. 12 not. 12. Eusebius e diversis chronologis Simonidem lyricum mox Olymp. LX, 4. (vid. Syncell. p. 238 B.), mox Olymp. LXXXIII, 3. (ex Hieronymo, Olymp. LXXXIII, 2. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.) floruisse dicit. Idem quod poetam nostram adeo Olymp. LV, 2. (sec. Hieronym., Olymp. LV, 4. sec. Mai. Armen. coll. Chron. Pasch. p. 143 A.) elarum habitum affirmat, ἐγεννήθη pro ἔγγωρθεο scribere debebat. Quod idem valet de Cyrillo adv. Iul. I. p. 13 init., Simonidis ἀξιῆν cum anno eius natali confusam ad Olymp. LVI. referente. — Fuit autem praeter hunc Simonidem, ex lulide oriundum, alter multo prior (c. Ol. XXIX. sec. Cyrill. adv. Iul. I. p. 12 C., c. Ol. XXIX, 2. sec. Euseb. Hieronym., Ol. XXVIII, 4. sec. Mai. Armen. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 333 B. et Syncell. p. 213 A.), Iamborum scriptor, Amarginus, quem Amorgi filium inepte nominat Τζετζ. Chil. I, 24, 619. De huius Iambographi vita et poësi cf. Welck. in Mus. Rhen. a. 1885. cycl. III. p. 353 seqq. (ap. Bergk. p. 500 — 511.)

Ολ. ΝΖ. Λάδρομος Λάκων στάδιον¹⁹⁴⁾.

α. Καμάρινα ἡ ἐν Σικελίᾳ πορθεῖται χρατησάντων τῶν Συρακουσίων¹⁹⁵⁾.

β.

γ.

δ.

Ολ. ΝΗ. Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον¹⁹⁶⁾.

p. 317 b.

α. ΕΡΞΙΚΛΕΙΑΗΣ¹⁹⁷⁾. Λᾶσος Χαρβίνου Ἐρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας πρῶτος περὶ μουσικῆς λόγου ἔγραψε, καὶ διδύραμψον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἔριστικοὺς εἰσιγγήσατο λόγους. Τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου¹⁹⁸⁾. Κῦρος Σάρδεις ἐλλε¹⁹⁹⁾. Θυρεατικὸς πόλεμος Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων²⁰⁰⁾. Θαλῆς ἐτελεύτησεν²⁰¹⁾. Ἐν Τεγέᾳ τὰ Ὁρεόποιον ὅστα κατὰ χρησμὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὑρέθη²⁰²⁾.

194) Λάδρομος] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Cod. Armeniacus Lagramus appellat. Λάγρομος vult Niebuhrius.

195) Καμάρινα] Schol. vet. ap. Pind. Ol. V. v. 16, p. 121 et Schol. rec. ad eiusd. Od. v. 19, p. 122. Boeckh. Sed hallucinatur uterque. Condita est n Syracusanis Catinaria Ol. XLV, 1. sec. Thucyd., eversa autem teste Scymno Chio v. 290 seq. post annos XLVI. i. e. Ol. LVI, 3. ab iisdein. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. s. n. 142.

196) Διόγνητος] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 40 et Pausan. X, 5 extr.

197) Ἐρξικλείδης] Praetor Atheniensium Ol. LVIII, 1. ex Pausan. X, 5, 5.

198) Λᾶσος] Schol. Arist. Vespp. 1401. (1415. Lips.) et Suidas s. v. Λᾶσος (sic Schol., Λᾶσος Suid., Λάσος Tzetz.) Χαρβίνος (Χαρβίνον Aristox. ap. Diog. I, 42. Χαρμαντίδον ἡ Σιρμαρίσιον Diog. ipse l. 1. Λαβρίντης) corrupte Tzetz. ad Lycophr. I. p. 251 ed. Chr. God. Mueller. Ἐρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας γεγονὼς κατὰ τὴν ῥῆ^η (sic Enarr. com. cum Pariss. Snidae MSS. Ante Kuesterum in Lexicographo τῇ legebatur) Ολυμπιώδα, δὲ Δαρεῖος δὲ Υστάσπον. Τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ζ σοφοῖς ἀντὶ Ηλιούροφον. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς ἔγραψε λόγου, καὶ διδύραμψον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἔριστικοὺς εἰσιγγήσατο λόγους. Quae verba labem contraxisse nemo est quin videat; quippe cum Darius Hystaspis demum Ol. LXIV, 4. ad regnum pervenerit. Vid. Clint. F. H. II. p. 14. Kr. Vossius de Poet. Graec. Amstel. a. 1654. 8. p. 24. o pro ῥῇ corrigi vult, Larcherus dans l' Histoire d' Hérodote traduite du Grec. Tom. VI. p. 572 seq. ξη̄. Aliam loci medelam reperisse sibi visus est Schultzius p. 22 not. 47, qui γεγονὼς per natūs explicandum, Dariique Hystaspis et Lasi Hermionensis natales in Ol. LVIII. annum primum conserdos censem. Cf. Prolegg.

199) Κῦρος Σάρδεις] Tradit Solinus cp. I. p. 8 C. Salmas. Olympiade octava et quinquagesima Cyprus intravit Sardes. Quocum consentit Eusebius ap. Hieronymum Chron. lib. II. p. 127, quamquam idem ex aliis scriptoribus Sardes Ol. LVIII, 3. a Cyro captas resert. Vid. Hieronym. I. l. quem corfirant Mai. Armen. p. 333 coll. Syncell. p. 240 A. Olympiadi LVIII. Σάρδεον ἄλλων etiam Suidas assignat s. v. Αραξιμένης, si quidem vera est Virorum Doctorum conjectura, ῥῇ pro νῖ^ν in textu eius rescribentium, de quo iterum iterumque (Spec. I. p. 15 n. 33. II. p. 27 n. 50.) dubitat Schultzius. Ad Olymp. LVIII, 4. vel LIX, 1. Croesi mortem deprimit Sosicratis ap. Diog. I, 95. (coll. not. nostr. n. 92.) calculi, et ad Ol. LIX, 3. adeo Marinor Parium ep. 43. ap. Boeckhium. Cum hac vulgari veterum Chronologorum ratione Herodotus pugnare I, 83—91 visus est Volneio chronologie d' Hérodote p. 30 seqq., qui docere studuit, ex Herodoti mente Sardes Olymp. LV, 4. a. Chr. 557. a Cyro expugnatas et Croesum proinde XIV. annorum totidemque dierum imperium (Herod. I, 86) Olymp. LII, 2. a. Chr. 571. auspiciatum esse. Volneio se initio quidem addixit Schultz. Spec. I. p. 19 not. 35. et not. 39., post huius ut eum poeniteret assensus effecit Voemelli dissertatione chronologica de aetate Solonis et Croesi p. 26 sq., qua persuasum est V. D., secundum Herodotum Sardes Olymp. LVII, 1. n. Chr. 552. captas esse, initium vero regni a Croeso suscepti in annum Olymp. LIII, 3. vel 2. incidere. Cf. Spec. II. p. 9 seq. not. 9. Clintonus F. H. vero App. XVII. p. 311 Kr. Herodoti illud a chronographis dissidium nullum esse dicit, dummodo Croesus antequam inde ab Olymp. LV, 1 usque ad Olymp. LVIII, 3. solus imperitasset, iam n patre in regni societatem assumtus fuisse statutur cum Wesselingio ad Herod. I, 30, Larchero ad Herod. I, 29, 30, Wyttbachio ad Plut. Morall. I, 2. p. 934.

200) Θυρεατικὸς πόλεμος] Herodotus, postquam proelium ad Sardes commissum perscripsit, Croesumque obcessum legatos Lacedaemonem misisse dixit, sic pergit I. cp. 82: τοῖσι δὲ καὶ αὐτοῖσι τοῖσι Σπαρτιῆταις κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκετε ἔρις ἐσσα πρὸς Λαγελούς περὶ χώρου καλεούντον Θυρέης. Coaevum igitur Sardibus a Cyro expugnatis bellum illud Thyreaticum posuit Herodotus. Eusebius et Solinus non item, quorū alter illud Ol. XIV, 4. (Mai. Arin. Ol. XV, 3.), alter vero cap. 13. anno Romuli XVII. i. e. Ol. XI, 1. assignat. Direxerunt litem trecenti lecti Lacedaemoniorum contra totidem Argivos pugnantes. Victoria illis obtigit. Meminerunt bellū, quod praedixisse Sibyllam fama est apud Pausaniam X, 9, 12, praeter Herod. I. l., Pausan. II, 38, 5, Strab. I. p. 45 et VIII. p. 376 ed. Casaubon.

β. Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὥν έτῶν ξύ²⁰⁴).

γ.

δ.

ΟΛ. ΝΘ. Ἀρχίλοχος Κέρκυραῖς στάδιον²⁰⁵). Πραξιδάμας Αἰγινῆς πυγμήν²⁰⁶).

α. Κροῖσος ἐτελεύτης²⁰⁷). Φερεκύδης ὁ Σύριος ἐγνωρίζετο²⁰⁸). Φωκυλίδης ἡχμαῖς²⁰⁹).

β.

γ. Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινῆτῶν ἐνίκησε πᾶς ὥν πεντάθλῳ τὴν ιδ' Νεμέαδα²¹⁰).

δ.

ΟΛ. Σ. Ἀπελλαιος Ἡλεῖς στάδιον²¹¹).

α. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος²¹²) καὶ Σενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἡχμαῖον²¹³). Ἰππώνας ἐγνωρίζετο²¹⁴).

Stephanus, de urbis Thyreac situ: ἔστι δέ, inquit, τῆς Κυρουρίας (Κυρουρίας Thuc. IV, 56. V, 41) γῆς ἐν μεσοργίᾳ τῆς Ἀργίτας καὶ Λακεδαιμονίας. Cf. Manso de Spartan. republ. I, 1, 253 et I, 2, 327—339. et Muelleri Aeginett. p. 43. Dorr. I. p. 158. De diversa nominis Θρέπου scriptura cf. Wesseling. ad Diod. XII, 45. et Ruhnken. ad Timaei gloss. p. 74. Ceterum vid. Scal. Animadv. p. 76 b. n. MCCXCVI. coll. Schultz. II, p. 18 not. 27., qui rationibus Herodoti expensis bellum Ol. LVII, 1. a. Chr. n. 532. assignat.

201) Θαλῆς ἐτελεύτης] Testantur Diogenes Laërt. I, 38. et Cyrill. advers. Julian. I. pag. 12 D. Eusebius vero Ol. LVII, 3. (Hieronym., Mai. Armen. Olymp. LVIII, 2.) obiisse Thaletem tradit. Vixit sec. Diog. I. c. Thales LXXXVIII., sec. Sosicratem apud Diog. I. l. XC., secundum chronic. Paschal. auctorem p. 143 C. XCI. annos. Cf. Schultz. I. p. 20 not. 38 et nostra ad Ol. XXXV, 1. s. n. 112.

202) Εἰς Τεγέα] Nititur Scaliger testimonio Solini, qui cp. I. p. 7 A. Salmas. (p. 14. v. 34.): Priscorum autem, at, molem testantur etiam Orestis suprema, cuius ossa Olympiade quinquagesima et octava Tegeas inventa a Spartaniis oraculo monitis didicimus implesse longitudinem cubitorum septem. Meminit rei Paus. III, 3, 6, ubi vid. Siebelissii notam. Philostratus Heroic. p. 640. Par. Lacedaemonios ossa Orestis invenisce tradit εἰς Νεμέα, quod nomen ex Τεγέα corruptum videtur.

203) Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος] Apollod. apud Diog. Laërt. II, 2, cuius verba attulimus ad Ol. XLII, 3. s. n. 136. Vid. n. 185.

204) Ἀρχίλοχος Κέρκυραῖς] Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

205) Πραξιδάμας] Tradit Pausan. VI, 18, 5. Meminit eius victoriae etiam Schol. ad Pind. Nem. VI. v. 30. p. 469. Boeckh. ubi ἐκεῖος, inquit, ὁ Πραξιδάμας, φησι, πρῶτος ἐγένετο τῶν Αἰγινῆτῶν πάντων Ολυμπιονίκης, ἢ τοῦ γένους ἐντοῦ.

206) Κροῖσος ἐτελεύτης] Ad hunc annum Scaliger ascripsit Croesi mortem ex Sosicratis verbis per am. iunctilectis apud Diog. Laërt. I, 95. Assiganda erat potius mors Croesi Ol. LVIII, 4. Vid. not. nostr. 92.

207) Φερεκύδης ὁ Σύριος] In ἀρμῇ Pherecydis Syri definieoda auctorem sequitur Scaliger Diogenem Laërtium vit. Pherec. I, 121, quocum conveuit Cyrillo adv. Iul. I. p. 13 A. Diversas aliorum sententias ascriptas habes ad Ol. XLV, 1. s. n. 145.

208) Φωκυλίδης ἡχμαῖε] Sic Suidas s. v. Φωκυλίδης: Μιλήσιος φιλόσοφος σύγχρονος Θεόγνιδος· τὸν δὲ ἐκύτερος μετὺν χριτὴν τῶν Τρωικῶν, Ολυμπιάδι γενοντίς τῷ. Cyrill. adv. Iul. lib. I. p. 13 A. idem tradit. Sed Eusebius Phocylidem floruisse scribit Ol. LX, 4. coll. Syncell. p. 238 B.

209) Πρῶτος ὁ Σωγένης] Huius victoriae celebrandae destinata est Pindar. Od. Nem. VII., ad quam Scholiasta p. 474 ed. Boeckh. haec commentatus est: Πρῶτος Σωγένης Αἰγινῆτῶν ἐνίκησε πᾶς τὸν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεξαδεκάτην Νεμέαδα. Ιερά δὲ ὁ πενταθλὸς πρῶτος κατὰ τὴν τριακούτην Νεμέαδα. Iam vero Nemeas quarta decima Scaligero, qui ludos Nemeos anno quoque Olympicō primo et tertio celebratos et Ol. LIII, 1. primum actos arbitratur (cf. eius Animadv. ad Euseb. p. 92 a et nostram ad Ol. LIII, 1. not. n. 180.) Ol. LIX, 3. fuit; nobis, qui Nemendes secundis et quartis Olympicō annis actas censemus, in Ol. LIX, 4. cadere videhitur. Verum Sogenem Nemeade quarta decima viciisse omnino negant Viri Docti: quandoquidem sic ante Pindari tempora statuenda esset eius victoria. Quare L. Disseniūs Expl. Pind. T. II. p. 416 et God. Hermannus, qui singularem de Sogenis Aeginetae victoria quinquerupta parta disputationem scripsit Opusc. III. a. 1822. p. 22 seqq. τῷ pro τῷ, et τῷ pro τῷ Scholiastae restituunt, ita ut quinquerūm Ol. LXXIX, 2. ludis Nemeis ascitum et Sogenes Ol. LXXIX, 4. palmam eius meruisse videatur. Aliam rationem Scholiastam ab errore vindicandi initit Corinus Dissertat. Agon. III, 3, quam tamen iusto fundamento destitutam iudicat Disseniūs I. c.

210) Ἀπελλαιος Ἡλεῖς] Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40.

211) Πυθαγόρας ὁ Σάμιος] Significat Scaliger Diogenis VIII, 45 calculos.

Pythagoras παῖδων ἐξεργίθη { Olymp. XLVIII, 1. Eratosth. et Phavor. ap. Diog. VIII, 47 coll. tamen Bernhard. Eratosth. p. 255 et Schultz. I. p. 33. not. 59. Olymp. LI. Syncell. p. 239 coll. Schultz. I. l. et p. 28 not. 51., qui τῷ pro τῷ corrigit.

β. Αλοχύλος τραγωδοποιὸς ἐγενήθη²¹⁴).

γ.

δ.

Oλ. ΣΑ. Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον²¹⁵). Πησίβιος Ὄπούντιος παγκράτιον²¹⁶).

<i>ἡλικίαν alligit</i>	Olymp. XLIX, 2. Antiochus ap. Clem. Strom. I. p. 309 B. C.
	Olymp. LX. Diog. VIII, 45.
	Olymp. LXI. Diod. Excc. de Virt. et Vit. Vol. II. P. II. p. 84 ed. L. Dind.
<i>inclaruit</i>	Olymp. LXII. Tatian. adv. Gr. p. 141 Clem. Strom. I. p. 302 B. 332 A. Cyrill. adv. Int. I, 13 A.
	Olymp. LXII, 2. Eusebius in Maii Arm. coll. Chron. Pasch. p. 143 A.
	Olymp. LXV, 1. Eusebius Hieronymianus.
<i>iter instituit studiorum causa</i>	Olymp. LIII, 3. annos XVIII. natus sec. Iambli. vit. Pyth. p. 31 et 76 coll. 50. Th. Kiesel.
	Olymp. LIII, 3. secundum Schultz. Spec. I. p. 31 seq.
	Olymp. L. sec. Dionys. Antt. R. II, 121, 3, ubi ἔχοστην corrigit H. Valesius ad Diod. Excc. pag. 41, improbabilibus Bentleio Opusc. p. 183 seq. et Schultz. Spec. I. p. 32 not. 59.
	Olymp. LIII, 3. sec. Bentleium l. l. p. 178 seqq. Dionys. I. I., Antiocho, Eratosthene, Livio I, 18 nixum.
<i>in Italiam proficisciatur, ut ibi scholam condoret</i>	Olymp. LXII, 1. annos LVI. natus sec. Iamblichum p. 50 et 76, annos XL. secundum Aristoxenum ap. Porphy. vit. Pyth. §. 9. p. 20 coll. Schultz. Spec. I. p. 34 not. 59., qui πεντήκοντα pro τεσσαράκοντα enendat. Olymp. LXII, 4. Cic. de Rep. II, 15.
	Olymp. LXVI, 3. cum Hipparchus occideretur. Gell. N. A. XVII, 21, 6.
	Olymp. LXVII, 4. Superbo regnante VII. iisdem fere temporibus, quibus Brutus patriam liberavit Cic. Tusc. I, 16, IV, 1.
<i>vixit annos LXXX.</i>	sec. Heraclidem Lembum ap. Diog. VIII, 44.
<i>XC.</i>	sec. plerosque ap. eundem l. l. chronologos.
<i>XC.</i>	sec. Tzetz. Chil. XI, 366, 95.
<i>c. C.</i>	sec. Iamblich. cap. 36. p. 518.
<i>CIV.</i>	sec. Phot. cod. CCXLIX.
<i>obiit</i>	Olymp. LXX, 2. sec. Eusebium Maii Armen. coll. Syac. p. 247 C.
	Olymp. LXX, 4. sec. Eusebium Hieronymianum.

Cf., quos Kruegerna laudat ad Clint. F. H. II. p. 9, 11, Meiners. Gesch. der Wissenschaften in Griechenland und Rom. Tom. I. p. 304 — 372, H. Ritter. Gesch. der Pyth. Philosophie p. 3 seqq.

212) [Ξενοφύρης] Ex testimonio Diog. Laërt. IX, 20. At Hieronymus eum ex duobus, ut videtur, diversis auctoribus, mox Ol. LXI, 4., mox Ol. LX, 4. clarum habitum esse refert. Consentient Maii Armeniaca, nisi quod sub prioris Olympiadis LXI. anno non 4., sed 1. Xenophon pro Xenophane appellatur. Postremo a Diogenis calculo VI. Olympiadum prochronismo discedit scriptor chron. Paschal. p. 267 Bonn. = p. 143 ed. Paris. Cf. not. nostr. n. 127. et 227.

213) [Ιππόνας λυροφίζετο] Hipponeon [Ιππόνας, non, ut Schweigaeuserian. Athien. cod. A., Greg. Cor. p. 629, Galen. in Gloss. p. 405. Franz. aliquoties, Etymlogus autem et Bekk. Anecd. Gr. constanter scribunt, Ιππόνας: cf. Fr. Theoph. Welck. Hippone. et Ananii Fragn. p. 1. not. 1. Gotting. 1817. 4.], Ηέδεω filius (Suid. s. v. Ιππόνας), Ephesius (Strab. lib. XIV. p. 441, 58.), iambi, qui dicitur, σκάζοντος inventor (Clement. Alex. Strom. lib. I. p. 300 D.), secundum Plinium N. H. XXXVI, 5., quem sequitor Scaliger, Ol. LX. floruit (*Hipponeonis — quem certum est fuisse Olympiade sexagesima.*), sec. Suid. Croesi et Cyri temporibus. Sic et auctor Marm. Parii eum Sardum expugnationi l. e. Ol. LIX, 3. supparem ponit. A quibus ingenti prochronismo dissentientes Eusebius (Hieronymi) et Cyriillus advers. Iul. lib. I. p. 12 C. Hipponeon alter Ol. XXIII, 1., alter circa Ol. XXIX. inclaruisse scribunt. Vitam extendit usque ad Darii tempora secundum Proelium ad calcem Hephaestionis p. 380 Gaisf. Cf. Schultz. II. p. 27 not. 51.

214) *Αλοχύλος τραγωδοποιὸς ἐγενήθη*] Scaliger, ut in Animadrv. p. 99 b. ipse profitetur, secutus est auctorem vit. Aeschyl., qui Aeschylum annos LXIII. natum diem supremum Ol. LXXVI, 1. obiisse tradidit. Hinc ubi retro suppottaveris annos LXIII., invenies annum natalem Aeschylis Ol. LX, 2. At illud testimonium sine dubio corruptum est. Vid. Boeckh. de trag. graec. princ. p. 47 — 50. Item labem contraxere etiam haec Vitae Aeschyl. verba: γεγονὼς κατὰ τὴν τεσσαράκοντην Ὁλυμπιάδα, ubi κατὰ τὴν ξ' Ολ. legendum esse censet Scal. I. l. Corsinus F. Att. III. p. 119 sententiam auctoris Marm. Parii amplexus, qui ep. 49. Aeschylum in pugna Marathonia annos natum XXXV. certasse testatur, annum eius natalem ponit Ol. LXIII, 4. Atque consentit Clint. F. H. II. p. 15. ad ann. a. Chr. 525. Kr.

215) *Ἀγάθαρχος*] African. apud Euseb. χρον. λογ. pag. 40 et Dionys. Rom. Antiqo. IV. pag. 244 (ep. XLI.).

216) *Πησίβιος*] Testatur Pausan. VI, 18, 4.

α. Θέσπις πρώτον δρᾶμα ἐδίδαξε²¹⁷⁾.

β.

γ.

δ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ²¹⁸⁾). Ταρκύνιος ὁ Σούπερθος τὴν Ῥωμαίων δυναστελαν χα-
τέχει²¹⁹⁾).

ΟΛ. ΖΒ. Ἐρυξίδας Χαλκιδεὺς στάδιον²²⁰⁾). Μίλων Κροτωνιάτης πάλην, ὃς νικᾷ
'Ολυμπια ἔχακις, Πύθια ἔχακις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννάκις²²¹⁾).

α. Πυθαγόρας ἥχμαζε²²²⁾), καὶ Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς κατά τινας γέγονε. καὶ παρ-
έτεινε μέχρι οὐ²²³⁾ 'Ολυμπιάδος, βιοὺς ἐτη πθ'. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Λωρίδη
διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου, καὶ Αρείου βασιλεία, καὶ Ξέρσου ναυμαχία δι' ἐλε-
γίας, ἡ ἐν Σαλαμῖνι. μελικῶς θρῆνοι, παιᾶνες, ἐγκωμία, ἐπιγράμματα, καὶ
ἄλλα²²⁴⁾.

β.

217) Θέσπις πρώτον] Suidas s. v. Θέσπις ἐδίδαξε δὲ, inquit, ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ξ' Ὁλυμπιάδος. Sed sideum si habeimus Plutarcho (de Audiendis Poetis ll. p. 16 A. coll. vit. Solon. cp. 29), quin Thespis movere coepisset tragediam reique novitate multitudinem allegisset, Solon quoque audiendi et discendi studio capius agentem Thespidem spectavit, qui, auctore Diog. vit. Sol. I, 59, quam eius dramatis ἀνωφελῆ φεν-
δολογίαν contineret, eum ne tragedias doceret, impedivit, ita ut Thespis ante Ol. LV, 2, quo
anno obiisse Solon dicitur (cf. quae ad Ol. L, 1. ascripsimus s. n. 169.), docere fabulas coepisse putandas
sit. Nolumus tamen hanc urgere consequentiam, utpote lubricis admodum nixam fundamentis. Certe So-
loneum adeo Ol. LXIII. superstitem fuisse, idonea ad persuadendum disputatione efficit Nic. Bach. in Crit.
p. 7 seq. not. ad Philostr. cf. eiusd. Solon. p. 1—3. (Bonn. 1825.) Praeterea omnis de Thespide et So-
lone fabula ficticia visa est viris doctis, et in his omnium longe sagacissimo Ric. Bentl. in Diss. Phal.
p. 303 seq. ed. Lips., quem secutus est Aug. Boeckh. orat. 1812. p. 12. Vid. Welcker. Epimetr. ad Trilog.
Aesch. not. 213. p. 258, qui p. 255 aliter statuit de Plutarchi narratiuncula, quam et ad rem apte inventam
dicit, et a Bentleio temere spretam miratur p. 258, Diogeneum tantummodo ineptum appellans in eo, quod
Thespidem fecit a Solone vetitum fabulas docere. Cf. de Thespide chron. Parium ep. 44. (43. Boeckh.)
et Schultz. II. p. 39 not. 87.

218) Ἡρακλείδης] Dionys. Rom. Antiquitt. IV. cp. 41. p. 244 Ol. LXI. a. 4. gessisse praeturam
Athenis perhibet Ἡρακλέα. Meurs. Arch. Ath. lib. I. cp. 15. p. 51 apud Dionys. Ἡρακλείδον reponi iubet
ex nostra Olympiadum Descriptione. Sed Scaliger mera de conjectura Ἡρακλείδην in opusculum suum
intulit pro librorum Ἡρακλέοντος: ac rectius forsitan scriperit Θηρακλέοντα. Certe Thiericles Ol. LXI. Athenis
Archon fuit, ut est apud Diodor. Excerpt. de virtut. et vit. ed. Dind. Vol. II. P. II. p. 84: ἐπ' ἄρχοντος
Ἀρήνησι Θηρακλέοντα κατὰ τὴν ξα' Ὁλυμπιάδα Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Vid. Henr. Vales.
ad l. l.

219) Ταρκύνιος ὁ Σούπερθος] Tradit iisdem verbis Dionysius Hal. Roman. Antiquitt. I. l. Regnavit
Tarquinius Superbus ex plerorumque calculo annos XXV. Eusebius tamen et Maii Arm. p. 333 et Hieronymi
(chron. lib. II. p. 127) eum inde ab Ol. LVIII, 1. (Ilier., Ol. LVIII, 3. M. A.) annos XXXV. regnasse scri-
bit, videlicet decennium, quod Servio ahstulerat, largiens Tarquinio.

220) Ἐρυξίδας] African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 40. Eryxiam appellat, invitoque Scaligero irre-
psisse Ἐρυξίδας evincit eius Olympionicarum Descriptio p. 345. Sed fortasse Iamblichum hoc loco respe-
xit Scaliger, cui huius Olymp. victor Eryxidas est p. 76. Vid. Bentl. Diss. Phal. p. 189 ed. Lips.

221) Μίλων Κροτωνιάτης] Verba sunt Africani apud Euseb. l. modo citato. Meminerunt victo-
riarum eius Pausanias, Diodorus, Suidas aliisque: sed in numero victoriarum dissentient ab Africano. Pau-
sanias enim (VI, 14, 2) ἐγένοτο δὲ, inquit, τῷ Μίλωνι ξέ μέν ἐν Ὁλυμπίᾳ πάλης νίκαι, μία ἐν παι-
σιν ἐξ αὐτῶν, Πυθῶν δὲ ἐν ἀνδρῶν τῇς καὶ μία ἐν τεθύνῃ παισιν ἐφίκετο δὲ καὶ ἐβδομὸν παι-
λαστῷ ξέ Ολυμπίᾳ. Ex Pausan. VI, 14, 5 — 8 Bekk. repetierunt, quae sub vv. Μίλων, τανία,
φρόνημα prodit Suidas cum Schol. ad Aristoph. Ran. v. 55. Confirmat sex victorias Olympiae Diod. Sic.
lib. XII, 9, a quo Milo dicitur ἔχακις Ολύμπια νικηκώς, sed in Simonidis lyrici epigr. Anthol. Pal.
T. II. p. 631. Πίση ἐπτάκι νικήσους, ubi an ἔχακι pro ἐπτάκι scribendum sit, necne dubius haeret Siebel.
ad Pausan. I. l. adnot. T. III. p. 52. Septimam (victoriam) sibi assignavit ipso, et non illiberalis poëta
Cetus: F. G. Schneidew. Sim. Cei carm. Reliqq. Brunsvig. a. 1835. Prolegg. p. XXIX. coll. p. 206. Vid.
Krausii I. l. et Diog. Laërt. VIII, 39. Cic. de senect. 10, 33. Solin. cp. IV. p. 13. Strabo VI. p. 181 cet.
Argum. Theocrit. Idyll. IV. auctori, Milonem Ol. VII. Olympiae lucta viciisse affirmanti, τῇ ἐβδόμῃ καὶ ἔχα-
κοστῇ recte cum Casaubono restituent VV. DD.

222) Πυθαγόρας ἥχμαζε] Ex testimonio Tatiani Or. adv. Gr. cap. 63. p. 141, Cyrilli advers. lul.
I. p. 13 AB, Clementis Alex. Strom. I. p. 302 et 332 A. Diversas aliorum de aetate Pythagorae seu-
tentias recensuimus ad Ol. LX, 1. s. n. 211.

223) Σιμωνίδης ὁ λυρικός] Suidae sunt verba s. b. n., quorum partem ad Ol. LVI, 1., partem nostro

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΙ'. Παρμενίδης Καμαριναῖος στάδιον²²⁴).

α. Θεαγένης ὁ Ρηγῖνος χρονογράφος ἦκμαζεν²²⁵). Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγεννήθη²²⁶).

β. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φιλόσοφος ἥδη ἐτῶν ἑνεπίκοντα δύο γεγονὼς ἐγνωρίζετο ἐν τῇ Ἑλλάδι²²⁷).

γ. Ἀμασίς ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς τὸν βίον κατέστρεψε βασιλεύσας ἐτῇ νε'²²⁸). p. 318 a.
Καμβύσης τὴν Αἴγυπτον παρεστήσατο²²⁹).

δ.

loco apposuit Scaliger. Caeterum observandum, Virm Doctum e conjectura scripsisse: Ξέρσου ναυμαχία δι' Λεγείναι, η ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς θρῆνοι κτλ. pro Suidae verbis Ξέρσου ναυμαχίᾳ, καὶ η ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ, δι' Λεγείναι, η δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Θρῆνοι κτλ., de quibus vid. not. nostr. n. 193.

224) Ηρμενίδης] Testes Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Diodor. I, 68 extr., eius verba mox apponemus s. n. 228.

225) Θεαγένης ὁ Ρηγῖνος] Theagenem Reginum Cambysis temporibus floruisse memoriae prodiderunt Tullianus Orat. adv. Graec. ep. 48. extr. p. 105 seq. et Eusebius Praepar. Evangel. lib. X. ep. 11. p. 491 Viger. Atqui Cambyses Ol. LXII, 3. teste Eusebio Persarum regnum adeptus est. Scaliger igitur ex probabilitate Theagenis ἄκμὴν anno Cambysis tertio assignavit. Vid. Prolegg.

226) Ἀναξιμένης — ἐγεννήθη] Nititur Scaliger testimonio Apollodori apud Diog. Laert. II, 3. Vid. not. nostr. ad Ol. LIV, 1. a. n. 185.

227) Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος] Defendat sua Scaliger ipse. Is enim illustres Xenophanis versus, quos not. 127. attulimus, sic commentatur in Aniadv. p. 96 b: XXIII. Olympiadus numerat a natali suo. Si secundum hunc locum Ensebii scribebat illa Olympiade LX, natus fuerit Olympiade XXXVII., obierit Olympiade LXII. desinente, aut LXIII. ineunte. Censorinus scribit maiorem annorum C. obiisse, quod convenit iis, quo modo diximus. Nam CIV. annos ut minimum vixisse videtur. Haec scilicet insulta hora composuit Vir Suanus. Alioquin hercle nonagesimum tertium Xenophanis annum non cum eius ἄκμῃ contendisset. Sed interdum etiam dormitat Homerus. Propius ad poetae mentem accessit Welckerus Cycl. epic. p. 401 seq. n. 646., cuius egregia animadversionem, turpibus, credo, hypothetae mendis liberatam, hoc transcribere iuvat. Die Bekanntheitserwerbung der Ideen (φροντίς) des Philosophen in Hellas beginnt ganz natürlich mit der Auswanderung desselben aus Phokaia, als er 25 Jahre alt war. Diese war sehr wahrscheinlich bewirkt durch den Harpagos, auf welchen Cousin (in Nouveaux fragmens philosophiques p. 13.) sehr glücklich die Worte aus den Paradien (ap. Athen. II. p. 54 E.) πηλίκος ἡσθ' ἔστ' ὁ Μῆδος ἀρίστερο; zu beziehen gelehrt hat. Zu Ol. LX, 1. (Ol. LIX, 2. potius Phocaenses ab Harpalu obsecuti patriam reliquerunt secundum Hieronymum coll. Herod. I, 164 seq.) aufgerechnet 67 Jahre, machen die 76 Ol. voll; und Timaeos, der im Chronologischen und, wo er unpartheiisch war, im Sicidischen nicht zu verachten ist, setzt den Xenophanes in die Zeit des Tyrannen Hieron und des Epicharmos (ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 C.) Simonides soll von ihm κιμβίς genannt worden sein (Schol. Aristoph. Pac. 698.), wobei auch an die Zeit des Hieron gedacht wurde. Mit unserer Rechnung stimmt überein, dass Hieronymus Ol. LVI. (anno 4. Mai. Armen. anno 1.) hat: Xenophanes Colophonius clarus habetur (ἔγνωστο), Ol. LX. (anno item 4.) aber: Simonides lyricus et Phocylides clari habentur, et Xenophanes physicus, scriptor tragoeiarum: denn der zweite Ansatz, womit der Diogenes (IX, 20.) ἦκμαζε (gleich unbestimmt) κατὰ τὴν ἵξησος τὸν Ὁλ. überein kommt, gründet sich gerade auf die Persischen Eingriffe, wie aus den Worten der Theol. Arithm. p. 40 sich ergiebt — αὐτὸς τῶν Τρωϊκῶν μέχρι Ξενοφάνους τὸν γνωκοῦ καὶ τῶν Ἀράχειοντος τε καὶ Πολυκράτος χρόνων καὶ τῆς ὑπὸ Αρπάγον τοῦ Μῆδον Ἰώρων πολιορκίας καὶ ἀραστίστως, ἣν Φωκαῖς φυγόντες Μασσαλίαιν ἤκιναν, und dann geht der erste nur mit geringem Irrthum (für LIII, 4.) das Geburtsjahr des Xenophanes an, der nur wenige Jahre älter als Simonides sein würde. Für Apollodorus (qui Xenophanem Ol. XI. natum ponit. Vid. n. 127.) streitet Schneidewin in Zinnemann's Zeitschr. für Alterthumsforsch. 1834. S. 735, indem er mit Karsten (Xenopli. Carm. rel. p. 11) die Angabe des Diogenes (IX, 18): οὗτος ἱκνεών τῆς πατρίδος ἐν Ζύγχῃ τῆς Σικελίας διέτρεψε καὶ ἐν Κατάνῃ, aus unbekannten Umständen, vielleicht allzufreien Aeußerungen über die Sitten seiner Mitbürger, erklärt, und allzufrei annimmt, dass derselbe auch Hellas durchzogen habe, als Rhapsode seiner eigenen Gedichte aufstrebend. Die in Hellas herumgehende φροντίς aber ist für jene Zeit sicher nicht angemessen; auch war im 25. Jahre das Hauptwerk, wovon der Alte doch allein hier sprechen könnte, noch nicht geschrieben. Der andern Vermuthung in Betreff des τὰ ἑυτοῦ ἔργων δι-

228) Ἀμασίς ὁ τῶν Αἰγυπτ.] Diod. Sicul. I, 68 extr. assert haec: βασιλεύσας δ' ἐτῇ πέντε πρὸς τοὺς πεντήκορτα (ἢ Ἀμασίς) κατέστρεψε τὸν βίον, καθ' ὃν χρόνον Καμβύσης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐστράτευεν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἵξησος τῆς Ολυμπίας, ἢν εὐκα στάδιον Ηρμενίδης Καμαριναῖος. Hinc annum Amasis ultimum cum Ol. LXIII, 3. computavit Eusebius (Hieronymi, Ol. LXIII, 4. Mai. Arm.), annis regni variatis, in quibus alii quoque chronologi inter se dis-

ΟΛ. ΣΔ. Εὐανδρος Θεσσαλεὺς στάδιον²³⁰).

- a. **ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ**²³¹). Οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Κυμαῖοι πολλὰς Τυρρηνῶν, καὶ Ὄπικῶν μυριάδας ἐνίκησαν²³²).
- β. Ἡ σελήνη ἐξέλειψεν οὐκ εἶται Καμβύσου²³³).
- γ.
- δ.

ΟΛ. ΣΕ. Ἀκοχᾶς Ταραντῖνος στάδιον²³⁴). Τῶν ὄπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη. τοὺς δραμόντας ἀσπίσι πρῶτος Δημάροτος ἔχρατησεν Ἡραίεν²³⁵).

- a. **Πίνδαρος** ἐγεννήθη²³⁶). Ἐκαταῖος Ἡγησάνδρου Μιλήσιος ιστορικὸς Πρωτα-

sident. Ensebius Amasidi dat XLII., Herodot. III, 10 una cum Africano apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris. XLIV., Syncell. p. 168 C. Ven. = p. 210 Par. (Euseb. Scal. p. 47, 4.) L., solus Diidorus I. l. LV. Caeterum Amasis Eusebio et ap. Syncell. p. 76 C. et Maii Armeniaco p. 105. 332 seqq. *Αμωσίς* dicitur.

229) *Καμβύσης*] Trudit Diidorus verbis modo ascriptis, quibuscum cf. Herod., qui lib. III. cp. 14. Psammenitum mense septimo postquam Amasidi patri successerat, (ιὸς μῆνας βασιλεύσαντα, Herod. I. l., sexto mense Africani. apud Syncell. p. 60 D. Venet. = p. 75 Paris., qui eum Psamnecheritem appellat) a Cambyses vicitum, Aegyptumque in ditionem redactam scribit. In Olymp. LXIII, 3. Aegypti per Cambyses occupationem confert e Diidoro Eusebius (Hieronym., Ol. LXIII, 4. Mai. Arinen.), in Olymp. LX, 1. auctor chron. Paschal. p. 144 D. Paris. = p. 270 Bonn.

230) *Εὐανδρος*] Testis est Africani. apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. Θετταλὸς ex cod. Armen. restituendum esse videtur.

231) *Μιλιάδης*] Auctore Dionysio Hal. Rom. Antiquitt. VII. p. 419, 1. Sylb. Ol. LXIV, 1. prae- turam Athenis gessit Miltiades.

232) *Oī κατὰ τὴν Ἰταλίαν*] Ex loco Dionys. Hal. modo laudato p. 418 extr. seqq., ubi haec leguntur: ἐπὶ τῆς ἐξηκοστῆς καὶ τετάρτης Ὄλυμπίαδος, ὥροντος Ἀθήνησι Μιλιάδου, Κύμηγ τὴν ἐν Ὄπιοις Ἑλληνίδα πόλιν, ἦν Ἐριτραῖς τε καὶ Χαλκιδεῖς ἐκτισαν, Τρρητῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον κα- τοικοῦντες, ἐκεῖθεν οὐδὲ τῶν Κελτῶν ἐξελαυνέντες σὺν χρόνῳ, καὶ σὺν αὐτοῖς Ὁμηρικοὶ τε καὶ Δα- γυῖοι καὶ συγνοὶ τῶν ἄλλων βαρβύρων, ἐπεχείρησαν ἀρελεῖν, et paullo inferiori; καὶ οὕτως ὅντις τὸν ἀριθμὸν ὀλίγοι, τὰς τοσούτας ἵπεστησαν μυριάδας. Scaliger igitur hrevitatis studiosus pro Umbbris, Dauniis caeterisque barbaris τοὺς Ὄπιοὺς posuit, quod nomen apud Graecos omnes gentes Italiae inferioris barbaras complectebatur. Cf. B. G. Niebuhr. Hist. Rom. Tom. I. p. 69 ed. alterius.

233) *Ἡ σελήνη*] Septimo Cambysis anno i. e. teste Hieronymo chron. lib. II. p. 128. Ol. LXIV, 1. (rectius statueris Ol. LXIV, 3. coll. de annis Cambysis regni Clint. F. H. II. p. 14 ad a. a. Chr. 521.) defecisse lunam auctor est Ptolem. μεγάλ. συντάξ. lib. V. cp. 14. p. 341 ed. Halma. Cf. de illo deliquio lunari Scal. Emendat. tempp. V. p. 402 et Petavii Doctrin. Tempp. lib. X. cp. 15.

234) *Ἀκοχᾶς Ταραντῖνος*] Auctor Africani. apud Euseb. χρον. λογ. p. 41: sed scrihendum videtur *Ἀροχος* ut sit tanquam *Ταραντῖνος* quidam, qui Ol. LXVIII. et LXIX. stadio Olympia vicit. Cod. enim Armen. apud Auch. P. I. p. 291 eum appellat *Anachum*, quod nomen levi mutatione in *Ἀροχος* mutari debet ex Pausan. VI, 14, 5. Quamquam enim Pausanias non indicat Olympiadem, qua *Ἀροχος* οἱ *Ἀδημάτα Ταραντῖνος* σταδίον καὶ διώλουν νίκην reportaverit, dubitari tamen nequit, quin idem sit, atque noster *Ἀρο- χος Ταραντῖνος*. Cf. Krausii Olymp. p. 244. 239.

235) *τῶν ὄπλιτῶν ὁ δρόμος*] Verba sunt Pausaniae V, 8, 3. Meminit rei etiam Africanus I. l. his verbis: προστέθη ὄπλιτης (vel ὄπλιτοδρόμος Schol. Pind. ad Pyth. IX. Argum. p. 401 Boeckh.) καὶ ἐνίκα *Δημάροτος* (*Δημάριος* Cramer. Anecd. Paris. P. II. p. 145 vulgari η et i vocalium permutatione, Dame- ratus Aucher. Armen. I. p. 291) *Ἡρακλείδης*, pro quo *Ἡραίες* reponendum esse indicant Aucheri Armen. I. l. De eodem *Δημαράτῳ* vel *Δημαρίτῳ* (vid. Eustath. ad Hom. Odys. η'. v. 54. p. 1567 coll. Sturz. de Nominib. Graec. V. p. 10 sq. VI. p. 13) cf. Pausaniae praeter I. l. etiam VI, 10, 2. VIII, 26, 2. X, 7, 7. Diversi a nostro Demarato sunt *Δημάρετοι* illi apud Paus. V, 5, 1. VI, 6, 1. VI, 14, 5, quamquam noster quoque constanter per ει in paenultima, in prima autem nunc (V, 8, 10. VIII, 26, 2. X, 7, 7.) per η, nunc (VI, 10, 4) per α scribitur ab Imin. Bekkero. Caeterum armatus cursus ὄπλιτης δρόμος Pindaro Isth. I, 23. Boeckh. eiusque Schol. ad c. l. v. 1. p. 401 Boeckh. et Pausaniae VIII, 26, 2, ὄπλιτῶν ὁ δρόμος vel ο τοῦ ἀπλίτου δρόμος eidem Paus. V, 8, 3. VI, 10, 2, ὄπλιτικὸς δρόμος Schol. Pind. Olymp. XIII, 51. p. 275. Boeckh., δηλον denique Africano ad Ol. LXVII. et, indicante Scaligero in Add. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 a. Artemidoro, Heliodoro, aliis appellatur.

236) *Ηίρδιρος ἐγεννήθη*] Ex Suidā, qui s. v. *Πίνδαρος*. Θηβαῖος, inquit, Σχοπιλίνον νιός, κατὰ δὲ τινας, Δαιδαλον, δὲ καὶ μᾶλλον ἀληθές. ὁ γὰρ Σχοπιλίνον ἐστὶν ἀρχαιότερος καὶ προγενῆς Πίνδαρος. Τινὶς δὲ καὶ Πλαγωΐδον ιστόρους αὐτὸν. Πλαθητὴς δὲ Μυρτίδος γεναικός, γεγονὼς κατὰ τὴν ξένη Ὄλυμπίαδα, κατὰ τὴν Σέρζον σφατεῖαν ὃν τινὲς μ' i. e. Ol. LXXXV, 1. quo eum floruisse scribit Diod. Bibl. XI, 26. Clinton. F. H. II. p. 17 Kr. Olymp. LXV, 3. in lucem editum ponit Pindarum, qui Boecklio iudice Pind. II, 1, p. 14. Ol. LXIV, 3., mense Munychione ipsis Pythiis (Plut. Symp. VIII, 1) natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus est.

γόρου ἀκουστῆς ἐγνωρίζετο, δότις πρῶτος ιστορίαν πεῖως ἐξήνεγκε. Τότε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος ιστοριογράφος²³⁷). Μελανιππίδης Κριτώνος Μήλιος διδυραμβοποιὸς ἦχμαζε²³⁸).

β.

γ.

δ. Οι Πειστρατίδαι Ἀθηνῶν ἐξεώσθησαν²³⁹).

ΟΛ. ΣΤ. "Ισχυρος Ἰμεραῖος στάδιον²⁴⁰). Κλεοσθένης Ἐπιδάμνιος ἄρματι²⁴¹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΤ. Φανᾶς Πελληνεύς, ἡτοι Πριηνεύς, πρῶτος ἐτρίσσευσε στάδιον, δίαυλον, ὄπλον²⁴²).

237) Ἐκαταῖος 'Ηγησάνδρου] Suidas s. v. 'Ἐκαταῖος 'Ηγησάνδρου (v. Herod. V, 125. VI, 137) γίγονται κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους τοῦ μετὰ Καρβύσην βασιλεύσαντος. ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν ὁ Μιλήσιος ἐπὶ τῆς ὁλυμπιάδος, ιστοριογράφος (λογοποιὸς sec. Herod. II, 143. V, 36. 125) . . . καὶ ἦν ἀκοντίς Πρωταγόρου (in Scal. textu hypothetæ errore legebatur Πρωταγόρου. Πνθαγόρου pro Πρωταγόρου scribit Sevin. dans les Mémoires de l'Acad. Roy. des Inscriptt. Vol. VI. p. 474 et proponit dubitanter Schultz. Spec. II. p. 21 not. 42. Utrique lectioni temporum rationes adversari ostendit Creuzer. in Hist. Graec. antiquiss. fr. p. 4—16, quamquam neutram habere negat, quo probabiliter descendatur) ὁ Ἐκαταῖος. πρῶτος δὲ ιστοριῶν πεῖως ἐξήνεγκε. de quibus postremis vid. Prolegg. Creuzer. Suida graviorem Herodotum V, 36 secutus auctorem Hecataei ἔκμητν cum bellī Iōnici initii Olymp. LIX, 1. computat, natalemque eius annum una cum Larchero (in Tab. chronol. ad calcem interpretationis Herodotii) Olymp. LVII, 4. sicut p. 3 seq. Vid. Clinton. F. H. II. ad a. a. Chr. 520. 501. — De Dionysio cf. Prolegg.

238) Μελανιππίδης] Haecit Scaliger ex Suida s. v. Μελανιππίδης· Κριτώνος, γεγονὼς κατὰ τὴν ξένη Ολυμπιάδα, Μήλιος. ἔγραψε δὲ διδυράμβων βιβλίῳ πλεύσα. Sed corruptus est Suidae locus. Vid. Prolegg.

239) Οι Πειστρατίδαι] Auctorem Scaliger secutus est Ensebiūm, qui Hipparchom, Pisistrati filium, Athenarum tyrannum, Ol. LXV, 1. (Hieronym., Ol. LXV, 3. Mai. Armen.) ab Harmodio et Aristogitone interfectum tradit. Nam vero, quem ex Herod. V, 55 et Thucyd. VI, 59 coll. Plat. Hipparch. p. 229 B. et Schol. Arist. Lysistr. 619. (—ἐνὶ ἐτῇ γ', οἱ δὲ δ'). Hippiam occiso fratre et ipsum quarto tyrannidis anno electum esse constet, necessario supremus Pisistratidarum Ol. LXV, 4. ausigerit. Verum enim vero Eusebii de Hipparchō occiso testimonium sive indignum est, unde sit, ut etiam Hippiae fuga in alium annum referenda esse videatur: qua de re cf. not. nostr. ad Ol. L, 1. s. n. 169: ubi tyranni fugam Ol. LXVII, 3 aut 2. ponendam esse docuimus. Vid. Corsin. Fast. Att. III. p. 123, Clinton. Fast. Hellen. II. ad a. a. Chr. 510. Append. X. p. 220 Kr., Boeckh. in canon. ad Marinor. Parii ep. 45. Corp. Inscriptt. II. p. 337.

240) Ισχυρος Ἰμεραῖος] Testis est Afric. apud Euseb. χρον. λογ. p. 41.

241) Κλεοσθένης Ἐπιδάμνιος] Nuditur Scaliger testimonio Pausaniae lib. VI. ep. 10. §. 2.

242) Φανᾶς Πελληνεύς] Africanus apud Euseb. Scal. I. c. ἐξηστη ἐβδόμη, inquit, Φανᾶς Πελληνεύς στάδιον· πρῶτος ἐτρίσσειν δίαυλον, ὄπλον. Interpres Armen. ap. Aucher. I. p. 292, etiā nomine victoris duplici N Phannas edens nobis minus probatur (v. alium Phanam Messenium δολικοῦ victorem ap. Paus. IV, 17, 5.), tamen ante δίαυλον verbum στάδιον inserendum esse recte indicat. Quod nec in Graeco textu excidit nisi errore Scaligeri vel typographi. Legi enim illud in cod. Paris., cum haec Olympiadum Descriptio, tum Crameri Anecd. II. p. 145 fidem faciunt. Caeterum Scaliger supra ἡτοι Πριηνεύς de suo addidit, mendum scilicet, quod in verbo Πελληνεύς latere videbatur, amoturus. Quum enim Oehotas, qui Olymp. VII^a primus ex Achaeis Olympia vicerat, nullum apud cives suos eo nomine praecipuum honorem esset adeptus (γέρας οὐδὲν ἐκάπερον Pausan. VI, 17, 5.), imprecatus esse fertur Achaeis, ne quis unquam eorum in posterum palivam Olympicam reportaret. Quam execrationem quum ratam fieri viderent Achaei, utpote quorum nemo inde ab Ol. VI. usque ad Ol. LXXX. praemio Olympicō ornaretur, Olymp. LXXX. oraculo Delphico admoniti Oehotae manes statua, in eius honorem Olympiae posita, placarunt, quo facto Sostratus, Pellenensis, pueros stadio vicit. Cf. Pansan. VII. 17, 3—6. cum Siebelissi et nostr. ad Ol. LXXX, 1. annotatione. Ad hanc igitur narrationem respiciens Scaliger Πριηνεύς pro Πελληνεύς scribendum esse coniecit. Krausio Olymp. p. 350 magis arridet Παλληνεύς, Arcas ex urbe Pallene. Mibi tota ista Pausaniae narratio non tanti aestimanda videtur, quandoquidem etiam Ol. LXXI. Pataecus ex Dyme Achaeorum oriundus κάλπῃ vicit, eodem teste Pausanias V, 9, 1. Quare Πελληνεύς Eneaebii non tento, confirmatum illud etiam locupletis Arm. cod. (p. 148 ed. Mediol.) auctoritate. Cf. tamen not. ad Ol. LXXI. s. n. 268.

a. Φρύνιχος Ἀθηναῖος τραγικὸς ἐνίκησε²³).

β.

γ. Οἱ Κροτωνιᾶται, Μίλωνος τοῦ ἀδλητοῦ στρατηγοῦντος, ἐπιφανεστάτῃ μάχῃ τοὺς Συβαρίτας ἐνίκησαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν διαρράσαντες παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν²⁴).

243) **Φρύνιχος Ἀθηναῖος**] Tradit Suidas s. v. **Φρύνιχος**. Πολυφράδυμος (Schol. ad Arist. Ran. v. 750.) ἡ Μιρύρου, οἱ δὲ λόροκλέοντος (hoc patris nomen ad insipidas easdem grammaticorum facetias referendum arbitror, quae etiam Arionis patrem genuere Kunckleum. Vid. et not. 120.) Ἀθηναῖος, τραγικός, μαθητῆς Θάσιδος, ταῦ πρώτου τὴν τραγικὴν εἰσινέκαντος, ἐνίκα τοῖν τὴς ξῖ (sic etiam Eudoc. p. 428.) ὑλυμπιάδης. Cyrill. adv. Iul. I. pag. 13 B. Phrynicum tragicum cum Choerilo Ol. LXXXIV. floruisse scribit, cuius eiusdem Olympiadis anno 2. (Hieronym., 3. Mai Arn.) illa nomina ascribit Eusebius. Ante Aeschylum eum floruisse dicit Schol. Arist. Ran. v. 941. In universom vide de hoc Phrynicho eiusque tragediis Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II. I. p. 23—25. Praeter Phrynicum tragicum fuit et comicus eiusdem nominis, qui Ol. LXXXVI. primam fabulam docuit: secundum Suidam, cui tamen πζ̄ pro πζ̄ ex Anonymo de comoed. p. XXIX. Lips. restituendum censem Meinek. Histor. crit. com. græc. p. 147 et Clinton. F. II. II. n. 76. Kr. De tertio Phrynicho saltatore videoas eundem Meinek. p. 148 seq. disserentem.

244) **Οἱ Κροτωνιᾶται**] Verba sunt Diodori, XII. 9. ad Ol. LXXXIII. 3. Ita enim ille: στρατιώντων δ' ἵνα αὐτοῖς τῶν Συβαριτῶν τράχοντα μυριάσιν, ἀντετύχθησαν οἱ Κροτωνιᾶται δέκα μυριάσι Μίλωνος τοῦ ἀδλητοῦ ἱγούμενον. Et cap. 10. τῶν δὲ Κροτωνιατῶν διὰ τὴν δργήν ζυγραῖν μὲν μηδένα βούληθενταν, πάντας δὲ κατὰ τὴν φυγὴν τοὺς ἐποπεσόντας ἀποχειράντων, οἱ πλεῖον κατεκόπησαν· τὴν δὲ πόλιν διέρρεσαν καὶ παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν. Addit deinde LVIII. annis post Sybaritam a Thessalis instauratain, post annos vero V. iterum vastatam, eiusque loco Thurios conditos esse Ol. LXXXIII.

3. Ex huc igitur calculo Sybaris Ol. LXVII. 4. a Crotoniatis duce Milone eversa, et Ol. LXXXII. 2. a Thessalis instaurata est. Cur igitur cladem eius Ol. LXVII. 3. intulit Scaliger? Nae eodem Diodoro duce, qui alio loco lib. XI. 90 ad Ol. LXXXI. 4. Thurios conditos esse scribit sex annis post restitutam a Thessalis Sybarim, eamque restitutionem Ol. LXXXI. 4. annis post prius per Crotoniatas excidium LVIII. factam esse tradit. Hos vero calculos secuto Scaligero prius profecto Sybaris excidium Ol. LXVII. 2. vel 3. assignandum erat.

Sed ego mihi nunquam persuadere potui, Diodorum tam infirma suisse memoria, ut quod paullo ante affirmasset, paullo post se affirmasse nesciret, aut tam rudem mathematicum, ut ne simplicissimi quidem subducendi calculi calleret artem. Dudum igitur cogitavi, quomodo eius modo monstrata hallucinatio tolleretur. Medelam tandem obtulit necuratior capp. 88—91. lib. XI. consideratio, inter quae Ol. LXXXII. annum 1. excidisse constat. Animadvertis lacunam Petr. Wesselungius, eiusque inter cap. 90. et 91. sedem indicavit, ita ut capp. 88. 89. 90. ad Ol. LXXXI. 4. pertinere, capiteque 91. ad archontem Antidotum Ol. LXXXII. 2. transiliente, totius Ol. LXXXII. anni primi facta interiusse putanda essent. Secutus est Wesselungiu Lud. Dindorfius in novissima Diodori editione. Vereor ut recte. Ego certe liatum priori loco et quideam in verbis cap. 88. ἅμα δὲ τούτοις πραττομένοις Τολμίδης ὁ Εἵρος στρατηγὸς εἰς τὴν Εὐβοίαν παριλθὼν ἄλλοις χιλίοις πολίταις τὴν τῶν Ναξίων γῆν διένεμε deprehendisse mihi videor. Quid enim? Cur opus est ut in Euboeam transiret, qui colonos in Naxum duderet? Deinde Tolmides, teste Paus. I. 27. 5. non solum in Naxum, sed etiam in Euboeam colonos, nec porro mille illuc, sed quingentos dumtaxat deduxit, referente Plutarcho vit. Pericl. pag. 158 B. Sensit difficultates istas Wesselungius, et conjectura sua ταύτην καὶ τὴν τῶν Ναξίων γῆν facile sustulisset omnes, nisi in universum probabile esset, plura illo loco Diodorum de Tolmide attulisse. Quid est enim, quod eum inde a lib. XI. cap. 84. usque ad lib. XII. 6 gessisse prodat? Persequamur singula. Primum Tolmides, praefectus classi Atticae, Myrniidae gloriam aenulaturus, Laconicam Olymp. LXXXI. 1. adit, nemini ante vexatam, Methonam capit, expugnat Gythium, Lacedaemoniorum denique ibi navalia incendit. Hinc in Cephaleniam delatus omnes eius urbes subiicit. Regressus deinde Naupactum occupat, ibique illustres Messeniorum viros, n Lacedaemoniū aequo foedore dimisso, collocat Ol. LXXXI. I. Diod. XI. 84. Per totum annum insequentem in Boeotia moratur, itemque forsitan Ol. LXXXI. annum 3. Saltem nulla res n Tolmide gesta spud Diodorum reperitur. Tandem cap. 88. Ol. LXXXI. 4. recurrit. Tolmidae mentio verbis supra allatis: quibus accedit lib. XII. 6 mortis, quam apud Chaeroneam ab ipso captam Ol. LXXXIII. 2. obierit, indicium. Haec tota est Tolmidae historia, quatenus a Diodoro exhibetur. De captis vero ab eo Euboea Cytheroruine insula (Paus. I. 27. 5), vel de expugnata Corinthiorum Chalcide (Thuc. I. 108 fin.) eiusve in Sicyoniorum fines expeditione (Paus. I. 1. et Thuc. I. 1.) ne verbum quideam additur. Atqui de his omnibus, quo loqueretur Diodorus, cap. 88. aptus erat locus. Quare longe certissimum est illo, quem significavimus, loco post verba ἄλλοις χιλίοις πολίταις vel ante ea magnam figendam esse lacunam, quae etiam anni 1. Ol. LXXXII. gesta hausit pleraque. Servata tamen ex eo anno iudicabis, quae inde a verbis cap. 88. κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν κτλ. usque ad cap. 90. extr. enarrantur. Hoc concessu prior Diodori de Sybaris fatis expositio cap. 90. lib. XI. nou amplius ad Ol. LXXXI. 4. sed ad Ol. LXXXII. 1. pertinebit, quain cum altera lib. XII. cap. 9. seq. Ol. LXXXIII. 3. comparata in illustremus, hoc usi stemmate:

δ.

ΟΛ. ΣΗ. Ἰσχόμαχος ὁ Κροτωνιάτης στάδιον²⁴⁵). Οἱ Φειδάλου παιδες κέλητι²⁴⁶).
α. ΙΣΑΙΟΡΑΣ²⁴⁷). Πρῶτοι ὑπατοὶ ἐν Ῥώμῃ κατέστησαν, βασιλέων καταλυθέντων²⁴⁸).

Diod. XI. cap. 90. ad Ol. LXXXII, 1.

Κατὰ δὲ τὴν Ἱαλλαν μετὰ τὴν (Οlymp. LXVII, 3.) κυτασκαφὴν τῆς Συβύρως ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν ὑστερον ἔτεσιν ὀκτὼ πρὸς τοῖς πεντήκοντα (i. e. ipso anno 1. Olymp. LXXXII). Θετταλὸς συραγγὺς τῷς ὑπολοίποντος τῷ τε Συβύρῳ τε τῇ Συβύρῳ, κυμένην ἄγα μέσον ποταμῶν δυοῖν, τοῦ τε Συβύρος καὶ Κράθρος. ἡγέτην δ' ἔχοντες χώραν ταχὺ ταῖς οὐσίαις ἐπηγένσαν. κυτασχόντες δὲ τὴν πόλιν ἐτῇ ἐξ ἐξέπεισον ἢ τῆς Συβύρως. (i. e. εἰτι ἔτη, Olymp. LXXXII, 2. Nisi forte sic scriptum erat a Diodoro: ἐτῇ εἰς ἐξέπεισον, corruptela ita progrediente, ut abolita primum E littera vocabulum ἐξέπεισον disiunctum in ἐξ ἐπεισον abiret: unde post inscritus librarius ἐξ ἐξέπεισον emendans, scilicet mirum quantum sibi mentem Diodori perspexisse visus est.)

Conditi igitur sunt Thurii et Diodori calculis Ol. LXXXIII, 3. Repugnat Diodoro Dionys. vit. Lys. vol. V. p. 452 et Scriptor vit. Lys. in Vitis X. Oratt. p. 835 C., quorum uterque, accurate exunianatus, Thurios Ol. LXXXIV, 1., Archonte Athenis Praxitele, Atheniensium auxilio e ruinis resurrexisse affirmat. Hos ut cum Diodoro componerent, alii aliam tentarunt viam. Et Wesselings quidem ad Diod. XII, 10. p. 484, 55. fatendum esse dicit, aut statim Lysiam, quem Ol. LXXXIV, 1. Thurios commigrasse laudati vitae eius scriptores tradunt, iter non fuisse ingressum; sed urbe paene instaurata, aut consilia reficiendae urbis agitari cum maxime fuisse coepta, legatosque Lacedaemonem et Athenas super ea re missos, qui deinde Athenienses in operis societatem pellexerint. Quorum illud mihi satis probabile esse videtur. Verum Ioannes Theodorus Voeuelius in Prolus. Examin. Solemn. Francof. ad Moen. a. 1833. 4., qui de anno, quo Thurii conditi sint, singularem conscripsit disputatinclum, fidem duobus, quos diximus, vitae Lysianae auctioribus addicens, Diodori textum lib. XII. cap. 10. his vexat interpretationibus et conjecturis p. 7. Θετταλοὶ δὲ ἔτενιν ὀκτὼ πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλοὶ συράγκισαν. καὶ μετ' ὅλην ἐνδὶ Κροτωνιατῶν ἐξέπεισον, ἐξ (quod pro πέντε εἰς lib. XI. cap. 90. brevi manu adduxit) ἔτεσιν ὑστερον τοῦ δευτέρου συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιρούς, ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθένησι Καλλιμάχου. (συράγκισθη. delendum e sent. Voem.) καὶ μετὰ δραχὺν (i. e. post unum sere annum) μετασταθῆσα εἰς ἔτερον τόπον προσηγορίας ἐτέρας ἐτύχε (Olymp. LXXXIII, 3.).

Vide Scaligerum de Sybaris fortuna exponentem in Olymp. Descript. ad Ol. LXXXI, 4., LXXXIII, 3., LXXXIV, 1., qui dici vix potest quantum fucum fecerit Ph. Cluvero Ital. antiq. tom. II. p. 1269. Cf. et Clint. II. p. 54 seq. ad a. a. Chr. 443. Theodori Muelleri vel Lud. Schilleri libellos, qui nuper a. 1839. praemio philosophorum Gottingensium excitati de Thuriorum republica alter, alter de rebus Thuriorum commentatus est, inspicere non potui.

245) Ἰσχόμαχος] Testatur Dionysius Antiquitt. Roman. lib. V. p. 277, 26. Pro Ἰσχόμαχος Africanus ap. Euseb. Ἑλλ. Ολ. ed. Scal. I. p. 218. Armeniaca Aucter. I. p. 292., Cram. Anecd. Par. II. p. 145. Ἰσχόμαχος praebebat: quam scripturam in II. Thesauri editione p. 41 e Dionysio correxit Scaliger.

246) Οἱ Φειδάλου παιδες] Hansit Scaliger ex Eleorum monumentis ap. Pausaniam VI, 13, 6.

247) Ἰσαίορας] Archon fuit Athenis teste Dionysio Antiquitt. Rom. lib. I. p. 61, 8. et lib. V. init. Confirmat Marmor. Oxoniense ep. 47.

248) Πρῶτοι ἔπατοι ἐν Ῥώμῃ] Scaliger in tanta testimoniorum diversitate Dionysii Antiquitt. Rom. lib. I. p. 68, 8 et lib. V. p. 277, 19 computationem amplexus est, quam omnium optimam ipse iudicat

Diod. XII. cap. 10. ad Ol. LXXXIII, 3.

Τὴν δὲ πόλιν διήρπασαν καὶ παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν (sc. οἱ Κροτωνιάται Olymp. LXVII, 3.). Ἐπιτερον δὲ ἔτεσιν ὀκτὼ πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλοὶ συράγκισαν (i. e. Olymp. LXXXII, 1.), καὶ μετ' ὅλην ἐνδὶ Κροτωνιατῶν ἐξέπεισον, πέντε ἔτεσιν ὑστερον τοῦ δευτέρου συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιρούς. (i. e. circa ea, in quibus sermo versatur, tempora, Olympiade niimirum media LXXXIII., et quidem, si accuratius rimeris, non III., sed II. a.) (ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθένησι Καλλιμάχου συράγκισθη, haec verba auxili lectoris additamentum redolentia sine dubio ex in margine in textum irreperserunt. Delenda igitur sunt.) καὶ μετὰ δραχὺν (i. e. post unum sere annum) μετασταθῆσα εἰς ἔτερον τόπον προσηγορίας ἐτέρας ἐτύχε (Olymp. LXXXIII, 3.).

Ol. LXXXIII, 3. Repugnat Diodoro Dionys. vit. Lys. vol. V. p. 452 et Scriptor vit. Lys. in Vitis X. Oratt. p. 835 C., quorum uterque, accurate exunianatus, Thurios Ol. LXXXIV, 1., Archonte Athenis Praxitele, Atheniensium auxilio e ruinis resurrexisse affirmat. Hos ut cum Diodoro componerent, alii aliam tentarunt viam. Et Wesselings quidem ad Diod. XII, 10. p. 484, 55. fatendum esse dicit, aut statim Lysiam, quem Ol. LXXXIV, 1. Thurios commigrasse laudati vitae eius scriptores tradunt, iter non fuisse ingressum; sed urbe paene instaurata, aut consilia reficiendae urbis agitari cum maxime fuisse coepta, legatosque Lacedaemonem et Athenas super ea re missos, qui deinde Athenienses in operis societatem pellexerint. Quorum illud mihi satis probabile esse videtur. Verum Ioannes Theodorus Voeuelius in Prolus. Examin. Solemn. Francof. ad Moen. a. 1833. 4., qui de anno, quo Thurii conditi sint, singularem conscripsit disputatinclum, fidem duobus, quos diximus, vitae Lysianae auctioribus addicens, Diodori textum lib. XII. cap. 10. his vexat interpretationibus et conjecturis p. 7. Θετταλοὶ δὲ ἔτενιν ὀκτὼ πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλοὶ συράγκισαν. καὶ μετ' ὅλην ἐνδὶ Κροτωνιατῶν ἐξέπεισον, ἐξ (quod pro πέντε εἰς lib. XI. cap. 90. brevi manu adduxit) ἔτεσιν ὑστερον τοῦ δευτέρου συνοικισμοῦ, κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιρούς, ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθένησι Καλλιμάχου. (συράγκισθη. delendum e sent. Voem.) καὶ μετὰ δραχὺν (i. e. post duos annos) μετασταθῆσα εἰς. Nimirum Sybarium paullo post Thessalorum Ol. LXXXI, 4. restitutionem, h. e. sex annis post, eo tempore et Archonte Callinachio, de quo ibi egerit Diodorus, Olymp. LXXXIII, 3. iterum a Crotoniatis eversam esse. Paullo post id tempus, i. e. post duos annos, scil. Olymp. LXXXIV, 1. a. Chr. 444. coloniam Atheniensium Thurios missam esse. Ut taceant de πέντε invitis cunctis codicibus in ἐξ mutato: calculi ne sic quidem sine arbitrio subducti sunt. Neque enim ab Ol. LXXXI, 4. usque ad Ol. LXXXIII, 3. sex, sed septem anni numerantur, neque si Ol. LXXXI, 4. cum a. a. Chr. 452. computatur, cur Ol. LXXXIII, 3. cum a. a. Chr. 446. computandus sit, ullam caussam video. Quidni, hercle, urbs uti vere inc. refici coepta, ita incerte aestate deleata esse sumatur? Quod vero idem Vir D. verba ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθένησι Καλλιμάχου euicenda putat, Inbenter astipulamus, quamquam nobis quidem eorum quisquis fuit auctor non κατὰ τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς iis explicare, sed brevi ista notula tempus cap. 10. complexus memoriae et oculis consulere voluisse videtur.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΩ. Ἰσχόμαχος Κροτωνιάτης το δεύτερον²⁴⁹). Θετταλὸς Κορίνθιος πινιάθλῳ καὶ σταδίῳ²⁵⁰).

α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ²⁵¹). Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ὁ Σχοτεινὸς ἐπικαλούμενος ἐγνωρίζετο²⁵²). Κύραιθος Χίος πρώτος Συραχούσαις ἐρραψώδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, ὡς Ἰπποστρατός φησι²⁵³).

β.

γ. Ἡ σελήνη ἐξέλειψεν ἕτερον καὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου²⁵⁴). Ἰπποκλῆς Θετταλὸς τὴν χρὶ Πυθιάδα ἐνίκησε διαυλοδρόμῳ²⁵⁵).

δ.

Canon. Isagog. III. p. 297. Dionysium in definiendo consulum Romanorum initio toto quadriennio antevertit Eusebius.

249) Ἰσχόμαχος] Dionysius Roman. Antiquitt. lib. V. p. 306, 13. coll. Afric. Ἐλλ. Ολ. p. 41. Vid. not. nost. n. 245.

250) Θετταλὸς Κορίνθιος] Testatur Scholiastes Pindari ad Ol. XIII. p. 267. Boeckh. Τριεστικού πινιάθλου παρ' ὅσον τρεῖς νίκαις μέτοῖς συμβίβηκε γενέσαι τῷ μὲν παιδὶ δέν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πινιάθλῳ καὶ σταδίῳ ἀγωνισαμένῳ· τῷ δὲ πατρὶ, Θεσσαλῷ τοῦτον, πρώτος ἦν οὐδὲν Ολυμπιάδι. Itaque Thessali fil., Xenophon, stadio et quinqueruic vicit iucarta Olympiade (LXXIX?), Thessalus autem ipse Olympiade quidem certa (LXIX.), sed incerto certaminis genere (diaulo aut dolicho). Cors. F. A. III. p. 132. aut diaulo aut dolicho aut armato cursu aut puerili stadio. Boeckh. Expl. Ol. XIII. p. 211). Scaliger filii victorias perperam patri attribuit Thessalo, quem aequo perperam Θέτταλος pro Θετταλὸς ediderat. Neque enim uomen proprium a gentili diversum fuit. Vid. Carol. Lehrsii egregium de Aristarchi studiis Homeris librum capite de accentibus, p. 283.

251) Ἀκεστορίδης] quinto anno post exactos Roma reges Archon fuit Athenis ex Dionysii Antiquitt. Roman. lib. V. p. 306, 11, ubi ἐνιαυτῷ δὲ, inquit, πλευτῶν μητὸν τὴν ἐπολέμην τῷ βασικεῖ Ολυμπιὰς μὲν ἦν ἐνιάτη καὶ ἐξηκοστή, ἦν ἐνίκα στάδιον Ἰσχόμαχος Κροτωνιάτης, Ἀθήνησι δὲ τὸ δεύτερον ἄρχων Ἀκεστορίδης. Quae verba sine dubio sic transponi voluit Scaliger: ἦν τὸ δεύτερον ἐνίκα στάδιον Ἰσχ. Κρ., Ἀθήνησι δὲ ἄρχων Ἀκεστορ. Cf. Schultz. in Apparatus ad Ann. Crit. rer. Gr. Spec. III. vernaculo sermone scripto (Beitrag zu genaueren Zeitbestimmungen der Hellenischen Geschichten von der 63. bis zur 72. Olympiade) Kilon. a. 1841. 8. p. 30.

252) Ἡράκλειτος Ἐφέσιος] Testis est Diogenes IX, 1. Ἡράκλειτος Βλέσιας (Βλέσιας ἦν Βλεύτωνς Suid., Βαύσωνς Clem. Alexandr. Strom. I. p. 302 B.) ἦν ὁ τιμεῖς, Ἡράκλιονς (Ωραίον Suid.), Ἐφέσιος· οὗτος ἥκμαζε μὲν κατὰ τὴν ἐνιάτην καὶ ἐξηκοστὴν Ολυμπιάδα. Diogenem excipit Suidas s. v. Ἡράκλειτος stemm. II. Clem. Alex. Strom. I. p. 332 B. Heraclitum simpliciter post Pythagoram vixisse ait. Eusebius e diversis historicis eum nunc Olymp. LXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXX, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 238 C.) nunc Olymp. LXXX, 1. (Hieronym., Olymp. LXXX, 3. M. A. coll. Syncell. p. 254 A.), nunc Olymp. LXXXI, 1. (Hieronym., Ol. LXXXI, 2. M. A. coll. Syncell. p. 254 C.) Horruisse scribit. Eusebium secutus Cyrus adversa. Julian. I. p. 13 B. Ἡράκλειδην (leg. Ἡράκλειτον) τὸν ἐπίκλητην σχοτεινὸν γενέσαι testatur Olymp. LXX. De huius cognominis ratione vid. testimonia a Meoagio ad Diog. IX, 6 diligenter collecta. Heraclitum ex Orpheo multa mutuatum esse insinuat Clem. Alex. Strom. VI. p. 629 A. In universum de hoc philosopho cf. Fr. Schleiermacheri disputat. in Museo Antiquitat. a Wollso et Buttmanno edit. Vol. II.

253) Κύραιθος Χίος] Hippostratus apud Schol. Pindar. ad Nem. II. p. 445 Boeckh. ἦν δὲ Κύραιθος Χίος καὶ... οὗτος οὖν ὁ Κύραιθος πρώτος ἦν Συραχούσαις ἐρραψώδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐνιάτην Ολυμπιάδα, ὃς Ἰπποστρατός φησι. Pindari Scholiastam compilavit Eu-stath. ad Hom. II. ed. Lips. a. 1827. 4. p. 6, suppressis tamen numeris. Cum Cyneetho idem est Κύραιθων. Vid. Welck. cycl. ep. p. 242 seq. not. 382. coll. Prolegg.

264) Ἡ σελήνη] Tradit Ptolemaeus μεγ. συντ. lib. IV. cp. 8. p. 269. Halma. Annus autem regni Darii Hystaspis vicesimus incidit in Ol. LXIX, 3. (Ol. LXIX, 4. Mai. Arm.) Vid. Euseb. Praep. Evangel. X, 9 et ap. Hieronym. II. p. 135 coll. Scaligeri de Emendat. Teinpp. lib. V. p. 403.

255) Ἰπποκλῆς Θετταλὸς] Tradit Scholiastes Pind. Argum. ad Odiam Pyth. X. p. 410 Boeckh. Ἰπποκλέας (Haec enim forma Ἰπποκλέας sec. eund. Schol. l. l. verior est, quam Scaligeri Ἰπποκλῆς) Θεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ dedicatau: ἦν μὲν τὸ γένος ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλεως δὲ Πελινναίου. ἐνίκησε δὲ τὴν εἰσοτήν δευτέραν Πυθιάδα (In textu Scaligeri τὴν β' Πυθιάδα pro τὴν χρὶ Πυθιάδα expressum fuit errore typographi.). Et deinceps: ἐνίκησε δὲ καὶ οὐδὲ καὶ οὐ Ολυμπιάδα. Pythias vicesima secunda incidit in Ol. LXIX, 3. Pythiadum initio ab Ol. XLVIII, 3. computato. Sed indigneum semetipsō errorem commisit Scaliger in verbo διαυλοδρόμῳ, quod victoris est, non certaminis. Scribere debebat aut διαυλοδρόμος, aut διαύλῳ.

O. O. Νικίας ὁ Λοχρός ἐξ Ὀποῦντος στάδιον²⁵⁶). Τῆς ἀπήνης δρόμος ἐπέθη²⁵⁷). p. 318 b.
Θερσίας ὁ Θεσσαλὸς ἀπήνη πρώτος²⁵⁸).

a. **ΜΥΡΟΣ**²⁵⁹). Ζήνων Ἐλεάτης ἥχμαζεν²⁶⁰). αἱ Αἰτίων πόλεις ἀπὸ τῆς φιλίας τῶν Ρωμαίων ἀπέστησαν²⁶¹). Ἀριστόδημος ὁ ἐπίκλητος Μαλακὸς τῆς Ἰταλιώτιδος Κύμης τυφαννεύει²⁶²). Ἀναξαγόρας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἔγεννήθη²⁶³). Προτίνας Πυρρωνίδου, ἦ Εγκωμίου, Φλιάσιος, ποιητὴς τραγῳδίας ἀντηγωνίζετο Αλοχύλω, καὶ Χοιρίλω²⁶⁴).

256) *Nixias*] Sic dedit ex conjectura Scaliger (cf. eius Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 a.) pro *Nixalos*, uti est apud African. in Euseb. χρον. λογ. p. 41. Idem restituendum esse Dionys. Rom. Antiquit. V. p. 316, 16. Sylburgius censuit (in Nott. p. 36 b.), ubi legitur *Nixulus*. Scaligeri conjecturam confirmat interpr. Armen. apud Auch. P. I. p. 292.

257) *Tῆς ἀπήνης δρόμος*] Testatur Pausanias lib. V, 9, 1. coll. Bentl. Dissert. Phalarid. p. 238 ed. Lips. Caeterum ἀπήνη, interprete Schol. Pind. Olymp. V, 6. p. 119 Boeckh., ἄρμα est ἐξ ἡμιόνων ζευχθίν.

258) *Θερσίας*] Rhedae mularis cursu primus vicit Θερσίας Θεσσαλὸς secundum Pausaniam V, 9, 1, prius certare instituit Ασύνδραστος secundum Schol. Pind. Olymp. V, 6. Scholiastae Ασύνδραστον in Θέρουρδός τις refingit idque nomen Θερσίον nominis synonymum dicit Bentleius Opusc. p. 238 ed. Lips., parum accurate ille quidem, ut indicat Boeckhius ad Schol. l. l. p. 119 not. 1. Cf. not. infra 386.

259) *Μύρος*] Archon fuit Athenis Olymp. LXX, 1. secundum Dionysium AA. RR. V. p. 316, 17.

260) *Ζήνων Ἐλεάτης*] Zeno natura quidem Telentagorae (Diog. IX, 25 coll. Ign. Rossii commentatt. Laërtian. §. LXVI. p. 190, cuius correctionem recepit H. G. Huehnerus in Diog. edit. vol. II. p. 351, et Suid. s. v. *Zήνων* lemm. l.), adoptione autem Parmenidis (Diog. l. l.) filius, Elea oriundus (Strab. VI. p. 174, 18), Parmenidis (Alcidamas ap. Diog. VIII, 56, Diog. IX, 25, Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D., Suid. l. l.) vel Xenophanis (Suid. l. l.) discipulus, Periclus praeceptor (Plut. Peric. cap. 4.), floruit κατὰ τὴν ἐβδομηκοστὴν Ὁλυμπιάδα ex Diog. IX, 29 ed. Froben. et Steph. nec non cod. Arund., κατὰ τὴν ἑταῖρην καὶ ἐβδομηκοστὴν sec. ed. Aldhorrand., Menag., Huehner. Priorem lectionem expressit Scaliger. Alteri tamen, quae Zenonem in inferiora tempora deprimit, patrocinantur chronologi, quorum nonnulli, quos Suidas l. l. adhibuit, Olymp. LXXXVIII., alii vero ab Eusebio exscripti nunc Olymp. LXXXI, 1. (Hieronym., Olymp. LXXXI, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 254 C.), nunc Olymp. LXXXVI, 1. (Hieronym., Olymp. LXXXVI, 4. M. A. coll. Syuc. p. 257 C.) Zenonem inclarusse testantur. Necatus est in tormentis cum Nearchi vel Diomedontis vel Demyli, Eleatarum tyranni, interficiendi consilium in irritum cecidisset. Vid. Laërt. IX, 26. cum Menagii nota. Adde Diod. Excerpp. Vatic. 42. Vol. III. p. 36 seq. ed. L. Dind. coll. Kruegero ad Clint. F. H. II. a. a. Chr. 492.

261) *Αἱ Αἰτίων πόλεις*] Dionysius Hal. AA. RR. l. l. sub Ol. LXX, 1. haec habet: ἀπέστησαν αἱ Αἰτίων πόλεις ἀπὸ τῆς Ρωμαίων γιλίου.

262) *Ἀριστόδημος*] Aristodemus, Aristocratis fil., vir non obscuri generis, qui a civibus nominabatur ὁ Μαλακός (Dionys. AA. RR. VII. p. 418, 36 seqq.). Cumanorum tyrannidem occupavit anno vicesimo post Miltiadis apud Athenienses praeturam vel post Olymp. LXIV, 1. (v. Dion. l. l. p. 418 extr. coll. p. 420, 32) anno vero decimo quarto ante T. Geganii Macerini, P. Minucii apud Romanos consulatum vel post Olymp. LXXII, 1. a. U. c. 262. (v. Dion. l. l. p. 417 int. coll. p. 426, 36) i. e. Olymp. LXVIII, 4. Scaliger igitur si Aristodemi nupsicia indicare voluit, V. annorum metachronismum comisit.

263) *Ἀναξαγόρας*] Testis Apollodorus ap. Diog. II, 7. Anaxagoram, Hegesibuli (Diog. II, 6 Clem. Alex. Strom. I. p. 301 A. Suid. s. v. *Ἀναξαγόρας*) vel Eubuli (Diog. II, 6) F., Clazomenium (Strab. XIV, p. 444, 13), γεγεννᾶθαι . . . τῇ ἐβδομηκοστῇ Ὁλυμπιάδι, τεθνήσκαι δὲ τῷ πρώτῳ ξει τῆς ἐβδομηκοστῆς ὄγδόνς. Quorum numerorum alterum corruptum esse nemo non videt. Obiit enim Anaxagoras annos natus non 32, sed (sec. Diog. II, 7) 72, quorum ei duo inepte demit Suidas l. l. Priorem Olympiadem, quae anni Anaxagorae natlīs index est, in ἐξηκοστῇ deflectit Casaubonus Nott. p. 30. Sed illam vindicat et Laërtios ipse l. l. et Demetrius Phalereus ap. Laërt. l. l., quorum consensu Anaxagoras circa Xerxis transitum vel Calliae præteritam i. e. Olymp. LXXV, 1. — perperam enim Calliae annum Olymp. LXXXI, 1. intelligit H. Ritter. in Hist. phil. Ion. p. 204 vid. not. nostr. 308. — vicenarius fuit. Verum vidit Sculiger, qui, uti ad Olymp. LXXXVIII, 1. not. 506. apparebit, ὄγδομηκοστῆς ὄγδόνς pro ἐβδομηκοστῆς ὄγδόνς emendandum censuit. Eandem conjecturam præconitib[us] Meursio Att. Lectt. III, 27. de Arch. Ath. II, 12. p. 13 et Petavio Ration. Tempp. I, 3 cap. 8. proposuit Heynius Apoll. Fragm. p. 1091. Mirum autem, quod quibus annis Anaxagoram vitam circumscribit Apollodoros, eorum altero quidem natali Ol. LXX, 1. Eusebius (Hieronym., Olymp. LXIX, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 238 C.), altero vero emortuali Olymp. LXXXVIII, 1. Origenes in Philosophicis ap. Menag. ad Laërt. II, 7. Anaxagoram floruisse scribit. Qnorum Eusebium chronologi, quem excrispsit, verbum γέγονε fefellit. Idem philosophum nostrum obisse ait Olymp. LXXIX, 4. (Hieronym., Olymp. LXXIX, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 254 C.), constanter scilicet inhaerens semel adoptatae rationi. Caeterum de Anaxagora, Anaximenis discipulo, vid. Diog. II, 6, Strab. l. l., Clem. Alex. l. l., Cic. De Nat. Deor. I, 11. coll. not. nostr. 185.

264) *Πρατίνας*] Suidas s. v. *Πρατίνας* totidem verbis, et s. v. *Αλοχύλως*, ubi tamen perperam 3'

3.

7.

δ. Λεωτυχίδης βασιλεύει Σπάρτης ἐπη χρ²⁶³).
τον πόλεων της Καρπάθου οι οποίες στην περιοχή της Αργοστολίδης

ΟΛ. ΟΑ. Τίσικράτης Κροτωνιάτης στάδιου²⁶⁵). Δρόμος κάλπης εἰσήχθη²⁶⁶). Πάται-
κος Ἀχαιὸς ἐκ Λύμης πρῶτος κάλπη²⁶⁷). Πυνθαγόρας κέλητη²⁶⁸). Ἐξαιρετος
Ἐμπιθοκλέους Ἀκραγαντίνου νιὸς πάλη. ὁ αὐτὸς κέλητη²⁶⁹).

pro o' scribitur. Sustulerunt mendum Meurs. de Archontt. Athen. lib. II. cp. 2. p. 55, nixus scilicet Anonymo suo et Petit. Misc. III, 14 Tom. I. p. 165. Idem Meurs. I. l. apud auctorem Aeschyli vitae Scholiis praemissae, ubi: συνεργόντες δὲ Πλεύραφ κατὰ τὴν μ' Ὀλυμπίαδα legitur, recte rescribit κατὰ τὴν ο' Οἰ. Vid. Clint. F. H. II. p. 23 Kr. et Welch. Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 17 seq. coll. Prolegg.

265) Λεωνικίδης] Diodorus XI, 48 init. Leotychideum, Proclidam sive Eurypontidam, Ol. LXXVI, 1. diem obisse supremum tradit, anno regni vicesimo secundo. Calculis igitur retro subductis auspicia eius in Ol. LXX, 4. inciderint.

266) Τοιχότης] Auctores extant Africanus apud
VI. init. p. 341, 9.

267) Δρῦμος κάλπης] Ex Pausaniae lib. V, 9, 1.
 268) Πάτισικος Ἀχαιός ἐκ Δίμητρος] Pausanias l. modo l. Atqui paullo ante not. 242. ex Pausania ascripsimus faunam, qua inde ab Ol. VI^{ta} usque ad Ol. LXXX^{mam} nemo Achaeorum Olympiae coronatus fertur, propter Dynaei Oebotae imprecationem, quae proinde sic rata facta videtur, ut nemo Achaeorum stadii ferret palinam.

²⁶⁹⁾ Ηὐθαγόρους κτλητι] Errat manifesto Scaliger, quandoquidem paullo post hac Olympiade ὁ αὐτὸς κτλητι victoriam reportasse dicitur. Cf. not. 270.

270) Ἐξαντερος Ἐμπεδοκλέων] Haec mire turbata testimonio nituntur non minus confuso Diogenis Laertii vit. Empedocl. lib. VIII, 51 — 54. Dicamus primum de fonte, post de ducto exinde rivo. Recensens autem I. l. Diogenes diversa de Empedoclis patre testimonia, poëtam celeberrimum prius quidem filium dicit Metonis secundum Hippohotum, Eratosthenem, Aristotele nixum, Apollodorum, quibus, ut hoc statim defungar, astipulantur una cuin Timaeo ap. Eudoc. p. 169, Plutarch. de Placit. Phil. I, 3, Iustin. Mart. Cohort. ad Graecos p. 5 b. ed. Col. a. 1688., Eusebio Praep. Evang. 14, 14 ed. Colon. a. 1688., nonnullisque ap. Suid. s. v. Ἐμπεδοκλῆς chronologis Frid. Gnil. Sturzius in Empedocli. sui Tom. I. Lips. a. 1805. 8. p. 4 et Simon Karstenius Phili. Gr. vet. Opp. Vol. II. Empedocli. p. 3 seq. p. 5 not. 6. Add. p. 528 not. 1. Amstel. a. 1838. 8, Tzetzae Chil. II, 901, IV, 526 et Anonymi script. fragm. in Rhett. Gr. ed. Walz. Vol. III. p. 663, Metonis nomen in Melitoneum depravantium sententia, quam et ipsam spectavit Suidas, contenta. Discrepat ab his Telauge, Pythagorae fili. Suidae nec hic neglectus, Empedoclein, aliis auctoribus, Archinomo natum perhibens. Huic vero Telauge sententiae ap. Diog. I. l. 52. 53. haec antecedunt: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν ὡς ἦν Μέτων μὲν νίος, εἰς δὲ Θορίοντος αὐτὸν νεωτερά παντελῶς ἀπιστούντους Γλαῦκος θλθεῖν φρονίν· εἴθι ὑποβάς. Sequuntur senarii, quos restituerunt Aug. Meinek. ad Menandr. et Philem. Reliqq. p. XXIV. atque Henr. Clinton. F. H. II. p. 53. 55, quorum hic etiam quae praecedunt in versus redegit. Cf. Henr. Gust. Huebner. in App. crit. ad Diog. Vol. II. p. 740. Pergit Diogenes: ὃ δὲ πρώτη καὶ ἴδιομηχαστὴρ Ὄλυμπιάδα υειχησίον κατέτινεν τούτων πάντων ἦν ὄμώντιος . . . Σάτυρος δὲ ἐν τοῖς βίοις φρονίν δι τοῦ Ἐμπεδοκλῆς νίος μὲν ἦν Ἐξαντερος, κατέλιπε δὲ καὶ αὐτὸς νίον Ἐξαντερος. ἐπει τε τῆς αὔτης Ὄλυμπιάδος τὸν μέρη ἵππῳ κατέτινεν υειχησέντων δὲ νίον αὐτοῦ πάλιν ἥ, ὡς Ἡρακλεῖδης ἐν τῇ ἐπιτομῇ, δρόμῳ. ἕγω δὲ καὶ . . . Καλλικράτην. Manifestum est, Diogenem Satyri verba de Empedocle poëta physico intellexisse, quin tamen, uti dudum videbunt Henr. Dodwellus de aetat. Phalar. et Pythag. Lond. a. 1704. 8. p. 220 et Ed. Corsinus F. A. tom. III. p. 137, quibus assentiuntur Sturzius I. l. p. 5, p. 16 et Karstenius I. l. p. 5 seq., luce clarissim sit, Satyrum dixisse Empedoclein, physici poëtac avum, virum, testibus Hermippo et Timaeo ap. euud. Diog. 51, illumstrem, equorumque, uti Heraclides ibidem prodidit, altorem, nepoti illius pro Graecorum, Sturzio in prolus. IV. de Nominib. Graec. explicata, consuetudine πάντων vel, secundum idoneam Karsten. p. 6 not. 11. correctionem, πάππον ὄμωνταν. Itaque qui secundum Satyrum lucta, vel, secundum improbabilem Heraclidis sententiam, cursu vicit Exaenetus, Empedoclis fili., Metonis frater, idemque vatis, Aetnaeo saltu incliti, patruus dicendus erit. Palma autem celeste parta avi est Empedoclis, non nepotis, ad quem retusto errore a Phavorino ap. Diog. 53. et ab Athenaeo I. p. 3 E. transfertur. Haec cum rectissime intelligeret Scaliger, potuit sane, ino debuit coniuncta Satyri, secundum quem, qua Olympiade pater Empedocles equo singulari, eadem filius Exaenetus lucta vicit, et Aristotelem securi Eratosthenis auctoritate, qui hanc Empedoclis victoriā in Ol. LXXI. (inutilis enim est Menagiū conjectura, ζ' pro οὐ' ap. Diog. rescribentis. vid. Karst. p. 5. not. 11.) confert ap. Diog. 51. Exaeneti palmau lucta reportatam, huic ipso Olymp. LXXI. ascribere. Sed ecce! addit: ὃ αὐτὸς κατέτινεν Quid audio? Eundemne Exaenetum hac Olympiade etiam celeste Olympia vissse credam? Ino, dixerit quispiam, verba ὃ αὐτὸς ad Empedoclem refer. Sed hunc si voluisse, αὐτὸς sine articulo nudum posuisse Scaliger, quippe probe iubatus Graecis litteris. Ego me ex hoc loco, qui sine dubio ex turbatis sorte Scaligeri adversariis turbatione etiam in Olympiadum Descriptiōnem transmigravit, non aliter extrico, nisi hac conjectura, qua Γλαῦκος pro ὃ αὐτὸς εἱναι Summi calamo

- α. ΙΠΠΑΡΧΟΣ²⁷¹). Ἐλλάνικος Λέσβιος ιστορικὸς ἐγεννήθη²⁷²).
 β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ²⁷³). Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγεννήθη²⁷⁴).
 γ. Ξενοκράτης Ἀχραγαντῖνος τὴν καὶ Πυθιάδα ἵπποις ἐνίκησε²⁷⁵). Μίδας Ἀχραγαντῖνος αὐλητῆς ἀγωνιζομένου αὐτοῦ, ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκονσίως, καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ τῆς σύριγγος ἥψησεν. οἱ δὲ θεαταὶ ξενισθέντες τῷ ἥχῳ ἐτρόφησαν. καὶ οὕτως ἐνίκησεν²⁷⁶).
 δ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ²⁷⁷). Ἀγασίλας Ρηγίνων καὶ Ζάγκλης δυναστεύει ἐπη ἡ²⁷⁸).

fluxisse coelendo. Inspice modo Laertii verba supra allata: ὃ δὲ πρώτην καὶ ἐβδομηκοστὴν Ὁλυμπιάδα νενικηκὼς τούτον πάντας ἦν ὄμώνυμος: fateri debelis, τούτον a festinanti lectore ad Glaucum, de quo paulo ante locutus erat Diogenes, referri potuisse. Ac profecto huic Glauco, Rhegino, Democriti, ut idem Diogenes IX, 39 prodidit, aequali, πάντας ὄμώνυμον, e Laertii auctoritate Ol. LXXI. celeste victorem, a Scaligeri Collectaneis illatum suis arbitrio. Quid? quod Glaucum hic legisse Menagium, ex eius ad Diog. I. l. annotatione appetet. An fortasse inter se discrepant Thesauri exempla? Ille vero adeo sic scribit de Glauco: Vicit χίλητι, sive equo singulari, teste Scaligeri in *Descriptione Olympiadum*. Et magnum Diogenis interpretem in errore errantem! Caeterum ut supra in stadii palma assignanda Heraclidi antetulit Africauum Scaliger, ita hic in celestis victoria Aristotelis Eratosthenisque et Satyri testimonio, qui hac Olympiade Empedoclem Agrigentini poetae avum equo singulari viciisse tradunt, ipsum praetulit Diogenem: hoc tantummodo discrimine, quod illud iusta ratione, hoc imprudenter fecit. Haec si probabiliter a nobis disputata sunt, totum hunc locum e Scaligeri mente sic refungi licebit, ut Γλυκός pro ὃ αὐτὸς, verbisque Πυθαγόρας κλῆτι deletis ὁ Ρηγίνος substituatur:

Ἐξινέτος Ἐριπεδοκλέος Ἀχραγαντίνον τὸν πάλη. Γλυκός ὁ Ρηγίνος κλῆτι.

Quae Glauci Victoria sane quanto Scaligeri errore nitatur, etiam sine adiunctione mea unusquisque videt.

271) Ἰππαρχος] Archon sicut Olymp. LXXI, 1. secundum Dionysium AA. RR. V. extr. VI. init.

272) Ἐλλάνικος] Hellanicus Leshius (Strab. XIII. p. 425, 40, Mytilenaeus: Suid. s. v. Ἐλλάνικος), historicus, teste Pamphila apud Gellium NN. AA. XY, 23 initio belli Peloponnesiaci LXV. annos natus sicut. Quos ubi ab Olymp. LXXXVII, 2. retro suppatur, consurget annus Hellanici natalis Olymp. LXXI, 1. Suidae aliorumque de Hellanici aetate testimonia vid. in Prolegomenis.

273) Φιλίππος] Philippus II. Archon Atheniensium Olymp. LXXI, 2., e fide Biographi Sophoclis anonymi. Vid. not. 274.

274) Σοφοκλῆς] Tradit laudatus vitae Sophoclis auctor, γεννηθῆναι δὲ αὐτὸν φασιν ἐβδομηκοστὴν Ὁλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἀρχοντος Αθένησι Φιλίππου. Quod addit: ἦν δὲ Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη ιζ, Εὐριπίδον δὲ παλαιότερος καὶ falsum est. Transpone numeros denarios in hunc modum: — Αἰσχύλου μὲν νεώτερος ἔτη ιζ, Εὐριπίδον δὲ παλαιότερος ιγ'. nec multum ablutet a recepta ratione Biographus. Eusebius Sophoclem simul et Euripidem Olymp. LXXVII, 3. (Hieronymi, Olymp. LXXVIII, 1. Mai. Armen.) inclaruisse dicens, hallucinatur manifesto. Vid. Scal. Animadv. p. 102 a. coll. not. nostr. n. 609 a. Suidae denique de Sophoclis natali testimonium Olymp. LXXIII, 3. respexit Scaliger, ubi v. not. nostr. n. 295.

275) Ξενοκράτης] Secundum Scholiastam Pindari Pyth. VI. p. 387 B. Γλυρωπται Ξενοκράτης Ἀχραγαντίων νενικηκότι κατὰ τὴν καὶ Πυθιάδα i. e. (v. not. nostr. 158) Olymp. LXXI, 3.

276) Μίδας] Paullulum variat amplificatque Scholiastes Pindari Pyth. XII. p. 421 B., e quo sua haec Scaliger: Γλυρωπται ἡ ὠδὴ Μίδης Ἀχραγαντίων. οὗτος ἐνίκησε τὴν εκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα καὶ τὴν καὶ φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθηναίων νενικηκέναι, ιστοροῦσι δὲ τι ίδιον πίπτωμα σεμβεβηκέναι περὶ τῶν αἰλητῶν τούτοις ἀγωνιζομένουν γὰρ αὐτοῦ ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκονσίως καὶ προσκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος αὐλησαι, τοὺς δὲ ἀκρούτας ἥσθεντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἥχῳ τερροθῆναι, καὶ οὕτω γιγῆσαι αὐτόρ.

277) Θεμιστοκλῆς] Archon sicut Athenis Ol. LXXI, 4. sec. Dionysium AA. RR. lib. VI. p. 367, 35 εῷ: μετὰ ταῦτα παραδιμιθύνοντα τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν Αἴλος Οὐεργίνιος Μονταύρος, καὶ Τίτος Οὐετούριος Γέρινος, ἀρχοντος Αθένησι Θεμιστοκλέους, ἐξηστητῷ καὶ διακοσιοτῷ μετὰ τὴν κτίσιν ἔτει, μελλούσης τούτων τῆς ἐβδομηκοστῆς καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος, ἦν ἐνίκησε τετάρτην Στησικράτης (leg. Τιμηριτης) Κροτωνάτης. Atque hic profecto est annus ille, quo Themistocles Neoclis F. Archon portum Piraeum aedificare coepit, teste Thucydide I, 93. Cuius Scholiastes errat certissime, illam Themistoclis praeturam proximo ante bellum Persicum anno i. e. Olymp. LXXIV, 4. assignans. Sic nimis non statuimus cum Boecklio de Archontibus pseudoponymis p. 2 seqq. (Ind. lectt. Univers. Berol. hiem. a. 1837.) et Schultzio Spec. III. p. 45, quorum rationem nuperim Stesinbroti ap. Plut. Themist. cap. 4. auctoritate firmissim stabilivit Gust. Droysenius in Studd. Kiloniens. philologg. p. 79. Alter tamen indicat Clintonus, qui FF. III. II. Prooein. p. XV. seqq. Tabb. p. 24, 30 Kr. celeberrimum illum Themistoclem a Dionysii Themistocle Olymp. LXXI, 4. praetore distinctum e fide Scholiastae Thucydidei Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit. Huius vestigia in universum sequitur Kruegerus, nisi quod reiecto Scholiastae istius testimonio Themistoclem praetorem extrectumque eius auspiciis Piraeum in Olymp. LXXIV, 3. definire mavult. Cf. eius Studd. hist. phil. Berol. a. 1836. 8. p. 13 seqq.

- O.A. OB.** Τισιχράτης Κροτωνιάτης στάδιον τὸ β' ²⁷⁸⁾). Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεὺς Ἰξώ πυκτεύων ἀγδρὶ Ἐπιδαυρίῳ αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ, καταγγωσθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἄδικα εἰργάσθαι καὶ ἀφηρημένος τὴν νίκην ἔκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης ²⁸¹⁾). Ἰπποχέας Θεσσαλὸς διαυλόδρομον ²⁸²⁾).
a. ΔΙΟΓΙΝΗΤΟΣ ²⁸²⁾). Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη ²⁸³⁾.
β. ΥΒΡΙΛΙΑΗΣ ²⁸⁴⁾). Γέλων ὁ Διονομέρους Συρακουσῶν ἐκράτησε μετὰ Ἰπποχράτην τὸν ἀδελφόν ²⁸⁵⁾.

278) Ἀναξίλας [Ῥηγίων] Diodoro Siculo lib. XI. ep. 48. init. auctore Anaxilas sive Anaxilaus (Arist. Polit. V, 10, 5), Cretinac F. (Her. VII, 165), obiit mortem Ol. LXXVI, 1. ὀνυστεύεις ἐτῇ δεκαοκτώ. Subiunctis igitur calculis Scaliger Anaxilam ad dominationem pervenisse repperit Ol. LXXI, 4. Quo tamen anno ille quidem Rhegii dumtaxat tyrannus extitit, non uti Scaliger asserit, Rhegii et Zancles. Hanc enim urbem post demum occupavit. Cf. Prolegg. Caeterum pro Ῥηγίων Diodor supra Ῥηγίων dedit V. D.

279) Τισιχράτης Λρωτιάτης] Testis est Africanus apud Euseb. ἔπον. λογ. p. 41. Pausanias VI, 9, 2. simpliciter eum hac Olympiade stadii palinam retulisse scribit. Meminat huius Olympionicae etiam Dionysius AA. RR. lib. VI. bis. p. 367, 40 et p. 378, 42, quorum tamen priori loco pro Στησιχράτης, quod plerique libri mss., aut pro Ηπιπράτης, quod Ven. praeberet, Τισιχράτης, altero autem ἐπὶ τῆς ἐρδομηχοστῆς καὶ δευτέρας Ὁλ. pro ἐπὶ τῆς ἐρδομηχοστῆς καὶ ἐρδόμητης Ὁλ. rescribendum est. Cf. Meursii Archonit. Athen. lib. II. ep. 4. p. 58.

280) Κλεομήδης] Totidem verbis enarrat Pausan. lib. VI, 9, 2.

281) Ἰπποχλίας] Scholiastes Pindari Pyth. X, p. 410 B. postquam Hippocleam Thessalum Olymp. LXIX, 3. diaulo inter pueros vicensse Pythia scripsit, haec addit: ἐνίκησε δὲ καὶ οὐ φέρει τὸν Ὄλυμπιάδα, certaminis tamen genere, quo utramque palmaria Olympicam menerit, non indicato. Scaliger eum διαύλων (sic enim et hic et infra ad O.A. Ol. 1. scribere debebat; v. not. nostr. 255.) Olymp. et LXXII. et LXXXIII. vincere facit, prava de conjectura. Caeterum Scholiastae cur dissideret Krausins Olymp. p. 300, nulla prorsus caussa fuit.

282) Διόγηνης] Archon Athenis fuit Ol. LXXII, 1. ex Dionysio AA. RR. lib. VI. p. 378, 42 seqq. coll. not. nostr. n. 279.

283) Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη] Huc Scaligerum deduxit Dionysius, qui AA. RR. lib. V. p. 291, 25 seqq. proelium illud XVI. annis post Brutii obitum commissum testatur. Atqui Brutus primo libertatis anno cum Arunte Tarquinio singulari certamine congressus cecidit, i. e. Ol. LXVIII, 1. Cui anno si Olympiadas IV. solidas addideris, pugnae Marathoniae annus Ol. LXXII. evadet primus. Cum Dionysio convenit Eusebio Hieronymi coll. Syncell. p. 246 C. Vid. Scal. Animadv. p. 100 a. Verum Sigonius, secutus Plutarchum Aristid. ep. V. p. 321 E., Phainippo vel potius Phaenippo Archonte Ol. LXXII, 3. apud Marathonem dimicatum esse vult. Quem licet refutare studuerit Meursius Archonit. Athen. lib. II. ep. 4. p. 59 tamen omnino verum vidisse, nunc evincit auctor Chron. Parii, qui ep. 49. pugnam Marathoniam in Ol. LXXII, 3. incidere docet. Nihilominus Gellio NN. AA. XVII, 21 nun a. U. C. CCLXIV. pro CCLX. restituи debeat dubito. Illius enim scriptoris consilio melius convenient rotundi numeri. Sed Sulpicio Severo Hist. Sacr. II., qui victorianum eidem p. U. c. anno CCLX. assignans, eum tamen cum Macerino et Augurino Coss. contendit, et ab his usque ad Stiliconis consulatum annos DCCCI. XXXVIII. numerat, manifesto imposuerunt Fastorum consularium conditores. Vid. Scal. Animadv. I. I. Etiam mensem pugnae alii aliter definient. Quorum Aelianum quidem VV. III. II, 25. d. VI. m. Thargelionis appellantem refutavit Corsinus FF. AA. T. III. pag. 150. Plutarchum vero, qui de Herod. Malign. cap. 25. (Il. p. 861 E.) de Glor. Athen. cap. 7. (p. 349 E.) vit. Camill. cap. 19. (I. p. 138 B.) VI. Boedromionis trahit, diei celebratae cum die reportatae victoriae confusisse post Freretium dans les Mémoires de l'Acad. Royale des Inscriptions Tom. XVIII. p. 134 seqq. accuratius ostendit Boeckhius in Ind. lecti. Univ. Berol. auct. 1816. iterumque de Soph. Antig. in Acti. Acad. Boruss. a. 1824. p. 48 not. 3. Huius igitur nunc constat disquisitionibus, pugnatum esse apud Marathonem Metagitnionis die non VI., uti Freretius voluerat, neque XVIII., uti priori loco ipse statuerat, sed XVI. aut XVII. Vid. Herod. VI. 106, 120 coll. Idele. Enchir. chronol. I. p. 291 seq.

284) Υβριλίδης] Archon Athenis fuit Olymp. LXXII, 2. secundum Dionysium AA. RR. VII. p. 417, 42 et Pausaniam VI, 9, 2. Cum hoc Hybrilide eundem esse, quem Κερβίδος nomine e Philochoro offert Hesychius s. Ἀγραιὸς Ἐρμῆς, Boeckhii est opinio de Archontibus pseudoponymis in Ind. lecti. Univ. Berol. hiem. 1827. et in Acti. Acad. Boruss. a. 1827. class. hist. pag. 131., cul adversatus Kruegerus in Studd. hist. phil. p. 23 seq. coll. not. 3. Cebridem Olymp. LXXIV, 4. Archontem ponit, quamquam non negat nominis formam suspectam videri.

285) Γλώρ] Incaute Scaliger Gelonem et Syracusas hoc anno occupasse et Hippocratis fratrem dicit. Illud fecit Pausaniae VI, 9, 2 auctoritate, cui tamen scriptori in Siculis histuriis solemnis error est, hoc Dionysii AA. RR. VII. p. 417, 34 fide, qui Hippocratem, Gelensium tyrannum, cum Hippocrate, Theronis propinquum (Schol. Pind. Ol. II, 8, Hippostrat. ap. Schol. Pind. Pyth. VI, 4) vel patrueli (Schol. Pind. Ol. II, 173), confudit. Verum hoc est: Successit Gelo Hippocrati, eius satelles (ἴππαρχος) fierat (Herod. VII, 154. Schol. Pind. Nem. IX, 95), in Gelensium tyrannide Olymp. LXXII, 2, Syracusis deinde VI. annis post potitus. Vid. Prolegg.

γ. Μίδας Ἀχραγαντίνος αὐλῆτὴς ἐνίκησε τὴν κέ Πυθιάδα²⁸⁶).

ΟΛ. ΟΓ. Αστύλος Κροτωνιάτης στάδιον²⁸⁷). Γέλων Λεινομένους Γέλωνος ἄρματι²⁸⁸). Ἰπποκλέας Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β'²⁸⁹). Ιέρων Αἰτναιος Συρακούσιος κέλητι. Ἐφάρμοστος Ὁπούντιος πάλη, τούτου προειρημένου αὐτῷ πάλαι ὑπὸ τῆς Πυθίας²⁹⁰).

α. ΑΓΧΙΣΗΣ²⁹¹). Χιονίδης ὁ χωματίς τῆς ἀρχαίας χωματίας ἥκμαζεν²⁹²). Δει-

286) Μίδας Ἀχραγαντίνος] Testis Scholiastes Pindari Pyth. XII. p. 421 B., cuius verba ascripsimus ad Olymp. LXXI. 3. s. n. 276.

287) Αστύλος Κροτωνιάτης] Auctur Dionysius AA. RR. VIII. p. 480, 47 coll. Africano ap. Euseb. Ἐλ. p. 41 et Pausania VI, 13, 1., e quibus tamen Africanus nominis formam paullulum depravavit. Idem athleta uti hac Olympiade, ita etiam duabus proximis non cursu solum, sed diaulo quoque vicit, teste Pausania l. l. Consentit de stadii palmis, tacet de diaulo Africanus. Mirum igitur, quod Scaliger tres illas Olympiadibus LXXIII, LXXIV, LXXV, ab eodem deinceps partas cursu victories inter tres diversos Astylinum, Astyllum, Asychum dispergit. Imposuit V. D., qui tamen in Olympioniarum Descriptione pag. 344 coll. Nott. in Graec. Euseb. p. 428 a. aliquatenus corrigit errorem, varia nominis scriptura apud Dionysium et Diodorum, quorum ille AA. RR. VIII. p. 544, 16. Αστύλον Olymp. LXXIV., hic Bibl. XI, 1. Αστύλον sec. plerosque codices, "Ασυγόν sec. lectionein, quam a Stephanio margini editionis suae a. 1559. ascriptam Scaliger adoptavit, Olymp. LXXV. stadio viciisse testatur. Porro illi non Crotonein patriam, sed Syracusas nominant. Postremo uterque de reliquis stadionicate sibi victoriis ne verbum quidem addit. Quorum hoc sane non accurate, illud non sine caussa fecerunt, quam caussam ex his disce Pausaniae verbis l. l.: Αστύλος (sic leg.) δὲ Κροτωνιάτης Πυθυγόρον μὲν ἔστιν ἔργον, τρίτης δὲ ἐρεχθῖς Ολυμπίαν σταδίον τε καὶ διαύλον νίκας ἔσχεν. δι τὸ δέ διό ταῦς ἔστρεψες ἐς χώριν τὴν Ἱέρωνος (Malim Γέλωνος sed in Pausaniae error fuerit, non librariorum) τοῦ Διειρημένους ἀντίγραφαν εἰντὸν Συρακούσιον, τούτων ἕνεκα οἱ Κροτωνιάται τὴν ολυμπίαν αὐτοῦ δειμωτήριον εἶναι κατέγραψαν, καὶ. Denique de diversis nominis formis nos aequa veram agnoscimus "Αστύλον vel potius Αστύλον, quam scripturam cum praeter Dionysium VIII. p. 480, 37 et Pausaniam l. l. Clemens Alexandrinus Strom. III. p. 447 B. et Plinius N. H. XXXIV, 18 tueantur, tum Diodoro post Wesselingium recte restituit L. Diendorfius, et Αστύλον, uti eum appellat Plato De Legg. VIII. p. 840 B., itemque altero loco VIII. p. 544, 16 Dionysius. Quippe eadem varietate Choerilus et Χοιρίλος et Χοιρίλλος audit. Reliquas scripturas velut Αστύλος Africani, Αστύλον Photii Ante-Porsonianii s. v. παριγειρόμενοι, Αστύλον Suidae ead. voc., Αστύλον Apostoli XV, 97 magis minusve corruptas puta. Celebravit Astylum nostrum epinicio carnine Simonides ap. Schneidewin. p. 39. Caeterum vid. Odofr. Mueller. Doriensis. II. pp. 308. 497.

288) Γέλων Λεινομένος] Testatur Pausanias VI, 9, 2. Caeterum rectior, quam Γέλων (sic enim voluit Scaliger, quamquam in Thesauro expressum est Γέλωνος), forma Γέλωνος videtur.

289) Ἰπποκλέας Κροτωνιάτης] Resert Scholiastes ad Pind. Pyth. X. p. 410. Vid. not. ad Ol. LXXII. n. 281., ubi etiam errorem, quem Scaliger verbo διαυλόδρομον commisit, castigavimus. Cui errori hic alterum addidit, Hippocleam memoriae lapsu Crotoniatam facieus, cum fuerit Thessalus.

290) Ιέρων Αἰτναιος] Scholiastes ad Pind. Olymp. I. p. 21. Boeckh. ἐπιγέγραπται ὁ ἐπιτίχιος Ιέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν οὐ' Ολυμπιάδα, ἦ, ὡς ἔνοι, ἄρματι. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν οὐ' Ολυμπιάδα νικᾷ κέλητι, τὴν δὲ οὐ' τεθρίππῳ καὶ. Caeterum quod Αἰτναιος Συρακούσιος ex eodem Scholio addidit Scaliger, temporum rationibus adversatur. Syracusas enim Olymp. LXIII, 4. demum occupavit Gelo, cui Olymp. LXXV, 3. Hiero successit, qui rursus tertio imperii anno Aetnam condidit. Vid. Boeckh. Introd. ad Olymp. I. et Pyth. I. coll. Prolegg.

291) Ἐφάρμοστος Ὁπούντιος] Scholiastes ad Pind. Olymp. IX, 17 p. 210 Boeckh. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος [sc. πάλη] καὶ Ολύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια, ἐθδομηκοστῇ τρίτῃ Ολυμπιάδι. Quae verba miro errore sic scripta distinctaque legit Scaliger: ἐνίκητε δὲ καὶ Ολύμπια, ὡς προεῖπε καὶ [ἡ] Πύθια, οὐ' Ολ. Scholiastae numeri falsi sunt. Vicit enim Epharmostus Locrus Opuntius Pythia quidem Pyth. XXXIII. h. e. Olymp. LXXX, 3. sec. cod. Vratisl. A. lectionem coll. Boeckh. Expl. p. 187, Olympia vero Olymp. LXXXI. sec. Boeckh. l. l. Caeterum vid. de Epharmosto Kraus. Olymp. p. 279.

292) Ἀγχίσης] Praeturam Athenis pessit Ol. LXXIII, 1. ex Dionysio AA. RR. VIII. p. 480, 38.

293) Χιονίδης] Resert Suidas s. v. Χιονίδης. Αθηναῖος, χωματίς τῆς ἀρχαίας χωματίας, ὃν καὶ λέγοντο πονταγωνιστὴν γινέσθαι τῆς ἀρχαίας χωματίας, διδυσκειν δὲ ἔτεσιν δεκτῶν πρὸ τῶν Πλεσικῶν. Eadem Eudocia Violar. p. 436. Atqui Xerxes Ol. LXXV, 1. in Graeciam traiecit, ita ut, si Suidae et Eudociae fides habenda est, Chionides Ol. LXXIII, 1., ut Scaliger voluit, fabulas docuerit. Vid. Wolfsi Prolegg. ad Homer. p. LXIX. not. 34. A Suida discedit Aristoteles, qui Poët. cap. III. ἔκτιθεν, inquit, (sc. ἐκ Σικελίας) γάρ τὴν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς πολλῶ πρότερος ἦν Χιονίδον καὶ Μάγνητος. Atqui Epharmus, uti statim not. 296. videhimus, hac ipsa demum Olympiade inclinavit. Quare Meinekius hist. crit. com. gr. p. 28 seq. Chionidem vix ante Olymp. LXXX. collocari posse censem; patrocinatur tamen Lexicographo Grysarius de Doriensis. comoed. p. 152. Caeterum de scriptura Χιονίδης inter et Χιονίδης variante cf. Interpp. ad Polluc. X, 43 et Meinek. l. l.

νόλοχος Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, νιὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητής, ἐγνωρίζετο. Ἐδίδαξε δράματα οὐδ' Αωρίδι διαιλέκτῳ²⁹⁴).

β.

p. 319 a. γ. Σοφοκλῆς ἐγεννήθη κατά τινας²⁹⁵). Ἐπίχαρμος κωμῳδοποιὸς Συρακούσιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Κῶρος ἐγνωρίζετο ἐν Συρακούσαις διδάσκων²⁹⁶). Ἀθήνησι δὲ Εὔαιτης, καὶ Εὐξενίδης ἐπεδείκνυντο²⁹⁷). Τέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος τὴν κές Πυθιάδα ἐνίκησε κέλητι²⁹⁸).

δ.

ΟΛ. ΟΛ. Ἀστύλλος Συρακούσιος στάδιον²⁹⁹). Ἀγησίδαμος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ποῖος πυγμῇ³⁰⁰). Εῦθυμος Ἀστυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμήν³⁰¹).

α. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ³⁰²).

β. ΝΙΚΟΥΙΗΜΟΣ³⁰³). Θήρων Ἀκραγαντίνων δυναστεύει³⁰⁴).

γ.

δ. ΑΦΕΨΙΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη κατά τινας³⁰⁵). Φερεκύδης ὁ Λέριος ἴστορικὸς ἥκμαζεν³⁰⁶).

294) Διενόλοχος] Suidas s. v. Διενόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, κωμικός· ἢν επὶ τῆς Οἰκυπιάδος, νιὸς Ἐπιχάρμου, ὡς δέ τινες, μαθητής. Ἐδίδαξε δράματα οὐδ' Αωρίδι διαιλέκτῳ. Qui a Suida pro filio aut discipulo Epicharmi venditatur Dinolochus, eius ab Aelian. H. A. VI, 51. antagonistista rectius appellatur. Cf. Voss. de Poët. Graec. p. 5 ep. 27 et ep. 6. p. 40.

295) Σοφοκλῆς ἐγεννήθη] Eodem Suida teste s. v. Σοφοκλῆς, Sophocles Ol. LXXIII., annis XVII. ante Socratem in lucem editus est. Socratis autem natales ex Diogene Laertio II, 44. incident in Ol. LXXVII, 4. Inde Scaliger annis XVII. retro numeratis Sophoclem natum scripsit Ol. LXXIII, 3.

296) Ἐπίχαρμος] Suidas s. v. Ἐπίχαρμος, Τιτέρου, ἢ Χιτιάρου, (De his patris nominibus vid. Welck. ad Schwenck. Observ. etym. myth. pag. 351 coll. O. Mueller. Dor. II. p. 352, 3. Vero nomine Epicharini pater Ἡλούθιλές audiri sec. Diog. VIII, 7. et 78.) καὶ Σικίδος, Σερφακούσιος ἢν δὲ πρὸ τῶν Ηλερσικῶν ἐτη ἔξι, διδάσκων ἐν Συρακούσαις, i. e. Ol. LXXIII, 3. In idem sere tempus Epicharmum confert Grammat. περὶ κωμῳδίας apud Meinek. I. I. p. 535 his verbis: Ἐπίχαρμος· οὗτος πρῶτος τὴν κωμῳδίαν διερριμμένην ἀνεκτήσατο πολλὰ προσγιλοτεγνήσας. Χρύνοις δὲ γέγονε κατὰ τὴν οὐρανούποδα, τῇ δὲ ποιῆσι γνωμικὸς καὶ εὐρετικὸς καὶ φιλότεχνος· σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα μ', ἀντιτιλέγονται δ'. Vitam extendit usque ad Hieronis tempora nec Ol. LXXVII, 1. desisse videtur fabulas docere. Vid. Marm. Par. ep. 56. coll. Plut. Morall. p. 68 A. p. 175 C.

297) Ἀθήνησι δὲ Εἴαιτης] Refert Suidas s. v. Ἐπίχαρμος — ubi tamen Eἴαιτης scriptum est.

298) Τέρων Αἰτναῖος] Scholiastes ad Pind. Pyth. III. p. 327. Boeckh. Hieroni duas victorias Pythicas Pyth. XXVI. et Pyth. XXVII. celeste partes assignat. Τέρωνι γιγίσκωτι κέλητι, τὴν εἰκοστὴν ἔκτην καὶ ἰβδόμην Ηνθιάδυ. Idem ad Pind. Olymp. I. ἐνίκησε τὴν κές Πυθιάδα καὶ τὴν ἔξις κέλητι, τὴν δὲ καὶ ἄρματα. Cf. nos s. n. 290.

299) Ἀστύλλος Συρακούσιος στάδιον] Dionysius AA. RR. VIII. p. 544, 16. Sed cf. ad Ol. LXXIII. s. n. 287.

300) Ἀγησίδαμος] Scholiastes ad Pind. Ol. XI. p. 238. Boeckh. auctor est, Agesidamum Olymp. LXXIV. (Ol. LXXVI. sec. cod. Vratisl.) pugilatu inter pueros Olympia viciisse.

301) Εἴθιμος Ἀστυκλέων] Ex testimonio Pausaniae VI, 6, 2.

302) Λεώστρατος] Archon fuit Athenis Ol. LXXIV, 1. sec. Dionysium AA. RR. lib. VIII. 544, 17.

303) Νικόδημος] Archon Athenis Ol. LXXIV, 2. a. U. c. CCLXX. sec. Dionysium AA. RR. VIII. 549, 41.

304) Θήρων Ἀκραγαντίνων] Diodorus lib. XI, 53 tradit. Theronem, Agrigentinorum tyrannum, quem annos XVI. regnasset, defunctum esse Ol. LXXVII, 1. Unde intelligitur, eum Ol. LXXIII, 1. Agrigentum occupasse. Nota igitur Scaligeriana: Θήρων — δυναστεύει, quae perperam hunc locum occupavit, ad Ol. LXXIII, 1. reiicienda erit.

305) Ἀρεψίων. Σωκράτης] Testis Apollodorus apud Diog. Laert. II, 44. ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης, καθάριος Απολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ἐπὶ Ἀρεψίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς εἰδομητοστῆς καὶ ἰβδόμης Οἰκυπιάδος, Θαργηλιώτος ἔκτῃ, τε καθηύρωντο τὴν πόλιν Ἀθηναῖοι etc. Alqui, inquit Scaliger Aniamadw. p. 102 b., Arhepsion eo anno non erat ἀρχων, sed Phaedon, teste Diodoro [XI, 63]. Correcta igitur in hunc sere modum Apollodori sententia: ἐπὶ Ἀρεψίωνος ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς εἰδομητοστῆς τετάρτης Οἰκυπιάδος, Arhepsionem praetorem Olymp. LXXIV, 4. non quidem memoriae lapsu, uti Bentleio Opuse. p. 308 ed. Lips. visus est, sed consulto assignarit. Hac emendatione etsi illud sane assecutus est, ne iam aut dissentire ab Apollodoro Diodorus, aut unus annus duo sibi Archontes vindicare videretur, eadem tamen gravius quoddam Apollodori et Thrasylli ap. Diog. IX, 41 de Socratis natali effecit dissidium, quod intentatis Diogenis verbis nullum est omnino. Nihilominus repererunt Scaligeri conjecturam Meursius de Archontt. Athen. II, 7. p. 57, Leo Allatius de Scriptt. Socrat. p. 117 ipseque durus

ΟΛ. ΟΕ. Ἀσυχος Συραχουόσιος στάδιον³⁰⁷⁾.

α. ΚΑΛΛΙΑΣ³⁰⁸⁾. Χάρων Αμφακηνός, νιὸς Πυθοκλέους, ιστορικὸς ἐγγωρίζετο³⁰⁹⁾. Διάβασις Σέρξου ἐς Ἑλλάδα³¹⁰⁾). Σέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλὼν τὴν μὲν χώραν ἐδήσατε, τὰς δὲ Ἀθήνας κατέσκαψεν, καὶ τοὺς ναοὺς ἐνέπρησεν³¹¹⁾). Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι ναυμαχία³¹²⁾). Εὐριπίδης ἐγεννήθη³¹³⁾). Γέλων Συραχουόσιων τύραννος τοὺς Καρχηδονίους καρτερῷ ναυμαχίᾳ καταγωνισάμενος

Scaligeri antagonistā Petavius de Doctrin. Temp. P. II. p. 13 ed. Paris. a. 1629. Mittimus Petiti Miscell. III. cap. 18. ineptias, iam a Lessingio in Soph. vita Opp. Tom. VIII. p. 318 seqq. ed. Car. Lachm. castigatas. Lessingius ipse se Palmerio Exercit. p. 452 addixit, cuius sententiam amplius exornavit Corsinus FF. AA. T. III. p. 182 coll. T. II. p. 45 seqq. Ille igitur Diodorus cum Apollodoro sic componere voluit, ut unum eundemque annum civilē Olymp. LXXVII, §. duos archontes eponymos habuisse statueret, quorum alterum Apsephionem Olymp. LXXVII, 3. exenti simulque 4. ineunti, alterum Phaedoneū Apsephioni suffectum reliquae anni parti ascripsit. Sed tota illius viri et de Archontibus pseudoeponymis et de anni Archontici ab Olympico discrimine sententia concidit post luculentas Boeckhii disquisitiones. Idem praeeuntibus Stanleio Hist. philos. Latin. conv. p. 110. ad Aeschyl. p. 706, Bentleio l. I., Wesselingio ad Diod. XI. 63, quae nos hic tenet difficultatem feliciter sic expediti ad Marm. Par. ep. 56. C. I. II. p. 340, ut quin extremam mutilati nominis particulam — ψιονος vel — φιονος in Φαιδρων vel Φαιδρων facillime abire potuisse appareat, eundem in Diodoro et Apollodoro Archontem agnoscat, de cuius tantummodo nominis scriptura nihil certi decernere audet. Inter Αγριψλων et Αψιφλων fluctuant Laertii editorēs: illud praehet Plutarchus Cim. cap. 8. p. 483 E., sed Αψηφίον Marm. Par. ep. 57. (56. Boeckh.). Quam discrepantiam hoc modo expendit Boeckhius l. I.: Illud igitur mihi certum, ψ primo, φ secundo loco ponendum esse, in genitivo utrum ω an ο et in secunda syllaba utrum ε an η assumas, dubiles. Αψηφλων quidem magis Graecum sonat, quam Αψιφίον: sed posterius tamen praeferunt auctorum codices. Caetera veterum de anno Socratis natali testimonia vid. not. 364. collecta.

306) Φερεκύδης] Suidas s. v. Φερεκύδης λέγος, ιστορικός, γεγονώς πρὸ δὲ λίγον τῆς ἰδεμητοστῆς πλέπτης Ολυμπιάδος. Recte igitur Olymp. LXXIV, 4. Pherecydis nomen intulit Scaliger: quo tamen anno eum non debebat inclarusse, sed natum esse scribere. Suidae enim γεγονώς illo quidem loco non ἔχει, sed λγενήθη significat certissime. Vid. Prolegg. coll. not. 145.

307) Λόγγος] Secundum corruptum Diodori XI, 1. textum. Vid. not. nostr. n. 287.

308) Καλλίας] Calliam huius anni Archontem appellant Demetrius Phaleretus ap. Diog. II, 7, Hieronymus ad Olymp. LXXIV, 4., uterque Euripidis vitae scriptor Thoin. Mag. ap. Musgr. et Ms. ap. Elmsl. ad calc. Bacch., Calliadēm vero Herod. VIII, 51, Dionysius AA. RR. IX. p. 559, 19, Diodorus XI, 1, Diogenes II, 45. Hoc nomen, quamquam perperam Ol. LXXIV, 3. ascriptum, tuetur cum Syncell. p. 250 D. Eusebius Maii Armeniacus, et confirmat locupletissimus Marin. Par. ep. 52. auctor.

309) Χάρων Αμφακηνός] Suidas s. v. Χάρων, Αμφακηνός, νιὸς Πυθοκλέους (οἱ Πύθεω· Paus. X, 38, 6), γενόμενος κατὰ τὸν πρῶτον Δαρεῖον, οὗ (§9 corrigit Creuzer in Historiec. Graec. antiquiss. fragm. p. 89, accidente Clintonō FF. HH. II. pp. 19, 21. Kr.) Ολυμπιάδι μᾶλλον δὲ ἐν τῶν Ηεροτικῶν κατὰ τὴν οὐ Ολυμπιάδα, ιστορικός. Nec ideam post Xerxis mortem circa Olymp. LXXVI, 4. historias scribere desierat, teste Plutarcho Themist. cap. 27. Vid. Creuz. l. I. p. 89 seqq. et Clint. FF. HH. Append. XXI, 12. p. 382 Kr. coll. Prolegg.

310) Διάβασις Σέρξου] Ex Eratosthenis computo, qui apud Clem. Alex. Strom. I. p. 336 B. inde a prima Olympiade ἐπὶ Σέρξου διάβασιν annos CCXCVII. numerat, Xerxes Olymp. LXXV, 1. Hellespontum traeceit. Consentit Diodorus XI, 1., atque eodem ducit Diogenes II, 7, quod Anaxagoram, ex Apollodori calculis Olymp. LXX. 1. in lucem editum, κατὰ τὴν Σέρξου διάβασιν annos XX. natum dicit. Rectius tamen illum Xerxis transitum Olymp. LXXIV, 4. exenti assignaveris, quandoquidem teste Herodoto VII, 37. ἄμα τῷ ἔτοι Sardibus in Europam movit Persarum exercitus. Vid. Cors. FF. AA. T. II. p. 45. coll. Scalig. Emend. Temp. lib. V. p. 407. Can. Isag. lib. III. p. 297 seq.

311) Σέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν] Testis Diodorus XI, 14. Captae autem a Xerxe incensaeque Athenae sunt tribus mensibus post traiectum Hellespontum, ineunte Calliadae anno, Olymp. LXXV, 1. Hecatombaeone mense. Vid. Herod. VIII, 51 coll. Corsin. FF. AA. T. III. p. 165. Errat igitur Eusebini Athenarum incendium Olymp. LXXIV, 4. (Hieronym., Olymp. LXXIV, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 250 D.) assignans.

312) Ἡ ἐπὶ Σαλαμῖνι μάχη] Tradit Diodorus XI, 14 seqq., quem nunc confirmat Marm. Par. ep. 52. Incidit autem pugna Salamina in inysteriorum tempis (Herod. VII, 65), m. Boedromionis d. XX. (Herod. l. I., Plut. Camill. cap. 19., qui tamen alio loco De Glor. Athen. cap. 7. p. 348 F. m. Munychion. d. XVI. perperam appellat, Polyaen. III, 11.) i. e. m. Septemb. d. XXIII. (Petav. Doctr. Temp. XIII. p. 313) aut m. Octobr. d. XX (Dodwell. de Cycl. IV, 14). Conf. Ideler. Enchirid. I. p. 309.

313) Εὐριπίδης λγενήθη] Testis Diogenes II, 45: (Εὐριπίδης) τῷ ποιώτῳ ἔτει τῆς ἰδεμητοστῆς πλέπτης Ολυμπιάδος λγενήθη ἐπὶ Καλλίαδος. Consentit Suidas s. v. Εὐριπίδης et reliqui vitae Euripiidae scriptores, quorum testimonia vid. ap. Clint. FF. HH. II. p. 31 Kr. Abludit unus Marin. Par. ep. 51. auctor, qui Euripidem Olymp. LXXIII, 4. natum affirmat. Lucem ille aspergit eadem die, qua apud Salamina pugnatū est, sec. Plut. Sympos. VIII, 1. p. 717 C. et Suidam l. I.

- τοῦ ἀνθρωποθετεῖν αὐτοὺς ἐπαυσε³¹⁴). Χάρων Λαμψαχητὸς, νιὸς Πυθοκλέους, ιστορικὸς ἔγνωρίζετο³¹⁵). Φρύνης κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος πρῶτος δόξας κιθαρῳδῆσαι παρ' Ἀθηναῖοις Παναθήναια ἐνίκησε³¹⁶).
β. ΣΛΑΝΘΙΠΠΟΣ³¹⁷. Ἡ περὶ Πλαταιῶν μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυζάλην κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν³¹⁸).
γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ³¹⁹. Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν πόλιν τειχίζουσι³²⁰). Μεγαλῆς Ἀθηναῖος τὴν κτήνη Πυθιάδα ἐνίκησε τεθρίππῳ³²¹), Τελεσιχράτης δὲ Κυρηναῖος ὄπλιτη³²²), Θρασυδαῖος Οηβαῖος παῖς σταδίῳ ἄνδρας³²³), Ἰέρων Αἰτναῖος Συρακούσιος κέλητη³²⁴). Ἐν Ἀργει Χρυσίς ἴέρεια τῆς Ἡρας ἴερώθη³²⁵). Θεμιστοκλῆς ἐνίκησε χορηγῶν τραγῳδοῖς, Φρυνίχου διδάσκοντος³²⁶).

314) *Γέλων*] Gelo, Syracusarum princeps, Amilearem, Cartaginensium ducem, ad Himeram terrā marique fundit, quo die Graeci cum Persis aut ad Thermopylas aut apud Salaminem de summa re congressi sunt. Illa Diodori XI, 24, haec Herodoti est lib. VII, 166, etiam ab Aristotele Poët. 23, 3. Herm. confirmata, sententia. Inter pacis conditiones illud quoque fuit, ne Carthaginenses Saturno amplius humanas inactarent victimas. Tradit Theophrastus in libro de Tyrrhenis ap. Schol. Pind. Pyth. II, 3. pag.

312 B. τὸ γοῦν ἀνθρωποθετεῖν . . . πιέσασθαι αὐτοὺς (τοὺς Κυρηναῖον κτλ.) Γέλωνος προστάτας, et confirmat Plutarchus Apophthegm. p. 175 A. de Sera Num. vindicta p. 552 A. coll. Wessel. ad Diod. XI, 26.

315) *Χάρων Λαμψαχητὸς*] Haec verba cum in fronte anni huius recte legantur, hoc loco inepte Alexandri Mori a nobis iam not. 116. notata iteravit incuria.

316) *Φρύνης*] Testatur Suidas s. v. Φρύνης vel potius Φρύνης κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος, ὃς ἐδόκει πρῶτος κιθαρίσαι παρ' Ἀθηναῖοις, καὶ νικῆσαι Ηπαναθήναια ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. Suidas sua transcripsit e Schol. Arist. Nubb. v. 967. Cf. Prolegg.

317) *Σάνθιππος*] Ex Diodoro lib. XI, 27 init. Plutarchus Aristid. cp. 5. p. 321 E. eum Σάνθιππος appellat. Sed Diodori scripturam veram esse nunc evicuit Marmor. Par. ep. 63.

318) *Ἡ περὶ Πλαταιῶν μάχην*] Ad Plataeas et ad Mycalen eodem die dimicatum esse una cum Diodoro lib. XI, 35 tradit Herodotus IX, 90. Est autem dies ille XXVII. mensis Attici Metagituonis sive Panemi Boeotorum secundum Boeckh. Indic. lectt. Univ. Berol. aest. a. 1816. p. 4 coll. Ideler I. l. p. 365. Celebrata solemniter pugna est Boedromionis die IV. (Plut. Aristid. cap. 19.) sive III. (id. Camill. cp. 19.)

319) *Τυμοσθένης*] Archon Ol. LXXV, 3. ex Diodoro XI, 38, cuius nomen adversus Meursium de Piraeo cp. 2. Themistoclem Diodoro restituendum esse censeunt, satis tueretur Marin. Par. ep. 54.

320) *Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν πόλιν*] Non satius accurate Scaliger duas res coniunctas eidem anno ascripsit, quarum una ab altera toto distat anno. Atque urbis quidem murus hoc sane anno absolutus est, sed Piraei anno deueni insequenti. Vid. Diod. XI, 39. 41 et Thuc. I, 89—91. 93 coll. Kruegeri Studd. histol. p. 12 seq. Utraque autem temporis assigatio longe certissima est, quamvis de Piraei iuueniis dissentiat Eusebius, qui ea secundum Latinum interpretetem Olymp. LXXXV, 2., secundum Armeniacum Olymp. LXXI, 1. excitata scribit. Sed duplex illi chronologorum, quos excripsis, error impo- sit, quorum alii murum Piraei cum urbis muro, Olymp. LXXXV, 2. exēunt. aedificari coepit (V. Krueg. I. l. p. 12), alii cum portu Piraei, Olymp. LXXI, 4. inchoato (V. not. nostr. n. 277.), confusisse videntur. Ex Eusebio sua hausit Syncellus p. 247 C.

321) *Μεγαλῆς Ἀθηναῖος*] Scholiastes Pindari ad Pyth. VII. p. 391 B. Γέγραπται ἡ ὥδη Μεγαλῆς Ἀθηναῖων νικήσαντι τὴν ὄγδοηκοστὴν δύδοντ (χεὶς ε. cod. Gotting. Boeckh. i. e. Ol. LXXII, 3.) Πυθιάδα τεθρίππῳ ἐστι δὲ οὗτος εἰχ ὁ τὸν Ὀλυμπίαν νικητής, ἀλλ᾽ ἔτερος· τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν (πεντηκοστὴν) scribendum e sententia Boeckhii Expl. p. 394 et Voennelii in Exercit. chronol. de aestate Solon. et Croesi p. 24) ἐβδόμητη ἔκτην τὸν Ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νικητής, ὁ δὲ τὴν ὄγδοηκοστὴν δύδοντ (χεὶς iterum expressit Boeckhins) Πυθιάδα. Scaliger in his Scholiastae verbis εἰκοστὴν pro ὄγδοηκοστὴν reponendum censuit: quam conjecturam, supra verbis τὴν κτήνη Πυθιάδα iudicata, recepit Corsinus F. A. Tom. II. p. 60. Idem quod infra ad Ol. LXXXVIII. iterum tertiumque ad Ol. CXXIX, 3. Megacelis victoriam ascripsit, non hercle diversas Megacelis victorias, sed diversas numeros Scholiastae emendandi rationes propinare voluit. De quibus coniecturis cf. Prolegg. De Scholio autem illo, e Grammatici aliquius schedis male excerpto, vid. Boeckh. Explicatt. Pindar. Pyth. VII. p. 303 seqq. coll. not. 3. ad Schol. I. l.

322) *Τελεσιχράτης*] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX. p. 401 Boeckh. Γράφεται Τελεσιχράτης Κυρηναῖος ὄπλιτοδρόμῳ νικήσαντι τὴν κτήνη Πυθιάδα, τῇ δὲ λ' στάδιον.

323) *Θρασυδαῖος Οηβαῖος παῖς*] Idem Scholiastes Pindari ad Pyth. XI. p. 416. Γέγραπται ἡ ὥδη Θρασυδαῖος Οηβαῖος παῖδει σταδίοι νικήσαντι κτήνη Πυθιάδα, καὶ λγ' ὄπλικον ἡ στάδιον ἄνδρας.

324) *Ἰέρων Αἰτναῖος*] Auctor Scholiastes Pindari ad Pyth. III. p. 327 Boeckh: Ιέρων νικήσαντι κέλητη τὴν ελκοστὴν ἔκτην καὶ ἐβδόμητη Πυθιάδα. Καθίσταται δὲ ὁ Ιέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν οἵης Ὀλυμπιάδα, τῆς ελκοστῆς ὄγδοης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδει συγχρόνον οὖσῃς. Secundum hanc sane Scholiastae rationem, qui Pythiades ab Ol. XLIX, 3. numerat, Pythias XXVII. Ol. LXXV, 3. respondet. Sed Scaliger in hac Olympiadum Descriptione recte Pausaniae computationem fide multo di-

δ. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ³²⁸). Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ τειχίζουσιν³²⁸). Ἰέρων, Γέλωνος ἀδελφοῦ τελευτήσαντος, τὴν Συραχούσιαν δυναστείαν παραλαμβάνει³²⁹). Πανσανίας λακεδαιμονίος προδοσίας ἔάλω³³⁰).

ΟΛ. ΟΣ. Σκάμανδρος Μιτυληναῖος στάδιον³³¹). Ἀσώπιχος Ὀρχομένιος παῖς Κλεόδάμου στάδιον³³²). Εῦθυμος Ἀστυκλέους λοχὸς Ἐπιζεφύριος πυγμὴν τὸ β'³³³).

α. ΦΑΙΔΩΝ³³⁴). Ἰέρων τὴν Κατάνην ἐπικτίσας Αἴτυην μετωνόμασε³³⁵). Λεωτυχίδας ὁ τῶν λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐτῇ κβ'³³⁶). Ἐτελεύτησε καὶ Ἀραξίλας Ρηγίνων καὶ Ζαγκλαίων τυραννίσας ἐτῇ ιη'³³⁷).

gniorem amplexus (v. not. nostr. 158.) Pythiades ab Olymp. XLVIII, 3. deducit. Debet igitur, ut sibi constaret, alteram hanc Hieronis celeste partam Pythius victoriam add. τὸ β' Ol. LXXIV, 3. ascribere, uti priori Olymp. LXXIII, 3. ascripsit. Caeterum cf. quae ad Ol. LXXIII. de verbis Αἰτιαῖος Συραχούσιος monimus.

326) Ἐν Ἀργει] Thuc ey dides lib. II, 2 bellum Peloponnesiacum exarsisse scribit ἐπὶ Χρυσάδος ἐν Ἀργει τότε πεντηκοντα δυοῖν δεοντα ἐτῇ ιερωμένης καὶ Αἰτιαῖον ἐργόν τῷ Σπάρτῃ καὶ Ηλείαδώρον ἐτὶ δύο μῆνας ἀρχοντος Ἀθηναῖος. Incidit autem belli Peloponnesiaci initium in Olymp. LXXXVII, 2. unde retro suppeditatis XLVII. annis annos Olymp. LXXV. tertius reperitur primus Chrysidos. Caeterum cf. nos ad Ol. LXXXIX, 2. s. n. 535.

326) Θεμιστοκλῆς] Plutarchus Themistocl. ep. 5. (T. I. p. 283 Hutton.): ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς, μεγάλην ἥδη τότε σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγώνος ἔχοντος, καὶ πίνακα τῆς γένης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἔχοργει, Φρένιχος ἐδίδυσκεν, Αδείμαντος ἥρχεν. Atqui Adimantus Archon Athenis fuit Olymp. nostrae anno 4. Scaliger igitur unius anni prochroniconem commisit. Meursius autem cum a Suida s. v. Φρένιχος ἐνίκα τούτων ἐπὶ τῆς ξενοποιίας eandem victoriam indicari putaret, nimis audacter lexicographo οὐ restituere voluit, de Arch. Athen. lib. II. ep. 9. p. 71. Caeterum Phoenissis Phrynichi vicit Themistocles. Vid. C. M. Wiel. Mus. Att. IV. fasc. I. p. IX. seq., G. Hermann. de Aesch. Persis p. 5, Fr. Th. Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 19.

327) Αδείμαντος] Ex Diodoro XI, 41 init. Meininerunt eiusdem Auctor Marmor. Par. ep. 54., Plutarchus Themist. cap. 5, item Epigramma a Scholiasta Hermogenis p. 410 servatum (ap. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. p. 789 Simon. fr. 148, 1.).

328) Ἀθηναῖοι τὸν Πιεραιᾶ τειχίζουσιν] Auctor Diod. XI, 41 coll. Thuc. I, 93. Vid. not. nostr. n. 320.

329) Ἰέρων Γέλωνος ἀδελφοῦ] Hiero Geloni fratri in Syracusarum tyrannide successit secundum Diodorum XI, 38, Ol. LXXV, 3., secundum diversos Eusebii chronologos aut Ol. LXXV, 2. (Hieronym., omitt. Mai. Arm.) aut Ol. LXXVI, 2. (Hieronym., Ol. LXXVI, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.). Scholiastes Pindari mox Ol. LXXV., mox Ol. LXXVI. neglecta anni notatione appellat ad Pyth. I. p. 300 et ad Pyth. III. p. 327 Boeckh. — Scaliger igitur medium quoddam tenens Ol. LXXV, 4. Hieronis assigauit auspicia, quae adeo usque ad Ol. LXXVII, 1. deprimit Marin. Par. auctor ep. 56. Sed praestat caeteris Diodori testimonium. Vid. Prolegg.

330) Πανσανίας] Auctor Diodorus XI, 44 seqq. Sec. Krueg. I. I. p. 47. Ol. LXXVI 4.

331) Σκάμανδρος Μιτυληναῖος] Testes sunt Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. IX. p. 576, 42. Diodorus vero lib. XI. ep. 48. eum Σκαμάνδριον appellat, cui ex Africano et Dionysio Σκάμανδρος reddendum censem Meursius de Archont. Att. II. ep. 10. p. 72. Sed Σκαμάνδριος tenuit nunc Craneri Anecdota Parisiens. Vol. II. p. 145, quamquam Maii Armeniaca Scamander praebevit et ipsa p. 149.

332) Ασώπιχος Ὀρχομένιος] Auctor Scholiastes Pindari ad Ol. XIV. p. 292. Ασώπιχω Ὀρχομένιον] οὗτος ἐνίκησε τὴν εβδομηκοστήν καὶ ἐκτηνὸν Ολυμπιάδα σταδίον. De patre pueri Cleodamo vid. Pind. Ol. XIV, 22 coll. Schol. p. 295.

333) Εῦθυμος Ἀστυκλέοντος] Testis Pausanias VI, 6, 2. καὶ ἐπ' ἐκείνης τε αὐτῆς (scil. τῆς ἐκτηνὸς Ολυμπιάδος ἐπὶ ταῖς εβδομήκοντα) καὶ τῆς μετ' ἐκείνην Ολυμπιάδος τὸν ἐπὶ πυγμῇ στέφανον ἀνελεῖτο ὁ Εῦθυμος. Idem primum Olymp. LXXIV. lucta vicebat. Vid. Paus. VI, 6, 1. coll. not. nostr. 301. Scaliger uti hic, ita Ol. LXXVII, πάλην pro πυγμῇ in memoriae lapsu dederat. De patre et genere Euthymi cf. eundem Pausaniam I. I. coll. Plin. N. H. VII, 48.

334) Φαύλων] Archon Atheniensium Ol. LXXVI, 1. sec. Diod. XI. ep. 48. init., Dionys. AA. RR. IX, p. 576, 44., Plut. Thes. ep. 36., Schol. Aeschin. p. 755. Reisk.

335) Ἰέρων τὴν Κατάνην] De Aetna urbe ab Hierone Ol. LXXVI, 1. condita auctores sunt Diodorus lib. XI. ep. 19. coll. Schol. Pind. ad Ol. I. p. 21 et ad Pyth. I. p. 300. Vid. Boeckhii Explicatt. Pindar. p. 224 coll. Prolegg.

336) Λεωτυχίδης] Tradit Diodorus lib. XI. ep. 48. ἐπὶ τούτων (scil. τῶν ὑπάτων Καισαρος Φαύλου καὶ Σπορού Φωερού Μετελλού) Λεωτυχίδας ὁ τῶν λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐτῇ εἶκοσι καὶ δύο, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Ἀρχίδαμος (Legebatur ante Palmerium Ἀρχέλαος. Admadvertit mendum etiam Scaliger Isagog. Can. lib. III. p. 340 cf. Wesseling. ad Diod. I. I. Fuerunt autem Leotychides et Archidamus ex familia regia Proclidarum) ἐβασίλευσεν ἐτῇ τεσσαράκοντα καὶ δύο.

p. 319 b.

β. ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΗΣ³³⁸.

γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ³³⁹). Οἱ Τυρρηνοὶ ὑπὸ Κυμαίων ἡτιηθέντες δεινῶς ἐταπει-
νώθησαν³⁴⁰). Τέφων Αἰτναῖος Συραχούσιος τὴν χθ' Πυθιάδα ἐνίκησεν ἄρ-
ματι³⁴¹).

δ. ΜΕΝΩΝ³⁴²). Πόλεμος Ταραντίνοις πρὸς Ἰαπυγίους³⁴³). Αἰσχύλος τραγῳδὸς
ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιῇ, Προμηθεῖ³⁴⁴).

ΟΔ. ΟΖ. Δάτης, ἥτοι Δάνδης Ἀρχεῖος στάδιον³⁴⁵). Ἐργοτέλης Κρής πόλεως Γινωσ-
σοῦ δολιχόδρομον³⁴⁶). Θήρων Ἀχραγαντίνος ἄρματι³⁴⁷). Εὔθυμος Ἀστυ-
χίενος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πυγμὴν τὸ τρίτον³⁴⁸).

α. ΧΑΡΗΣ³⁴⁹). Ἰχκος ὁ Ταραντίνος λατρὸς ἐγνωφίζετο, οὐ μέμνηται Πλάτων
ἐν Πρωταγόρᾳ³⁵⁰). Θήρων ὁ Ἀχραγαντίνων δυνάστης ἐτελεύτησε³⁵¹). Πρω-

337) ἔτελεύτησε καὶ Ἀναξίλας] Verba sunt Diodori, qui l. modo l. sic pergit: ἐτελεύτησε δὲ καὶ
Ἀναξίλας ὁ Ρῆγός καὶ Ζάγκλης τέραννος διναστέως ἐν τῇ. Vid. Boeckh. Introd. ad Pind. Pyth.
II. p. 240 sq. coll. Prolegg.

338) Δρομοκλειδῆς] Archon Athenis fuit Ol. LXXVI, 2. sec. Diodorum XI, 50.

339) Ἀκεστορίδης] Praeturam Athenis gessit Ol. LXXVI, 3. ex Diodoro lib. XI, 51.

340) Οἱ Τυρρηνοὶ] Refert Diodorus l. c. Adiuverat autem Cumano aduersus Tyrrenos, maris domi-
nationem exercentes, Hiero.

341) Τέφων Αἰτναῖος] Testatur Scholiastes Pindari ad Pyth. I. p. 300 ἐνίκησε δὲ ὁ Τέφων . . .
τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐνιάτην (Πυθιάδα) ἄρματι. Cf. not. nostr. 298.

342) Μέτων] Archon Athenis Ol. LXXVI, 4. ex Diodoro lib. XI. ep. 52. coll. Didascal. ad Aesch.
Persas.

343) Πόλεμος Ταραντίνοις] Diodorus l. l. ἐπὶ ἀρχοντος δὲ Ἀθήνησι Μένωνος Ῥωμαῖοι μὲν κα-
τεστησαν Λεύκιον Αἴγιλιον Μάμερχον καὶ Γάιον Κορονίδιον Λέντουλον, κατὰ δὲ Ἰταλίαν πόλεμος ἐνέστη
Ταραντίνοις πρὸς τὸν Ἰάννην. Scaliger autem minus recte Ἰαπυγίους scripsit.

344) Αἰσχύλος τραγῳδὸς θρίκα] Testis est auctor Didascaliae ad Persas Aeschyli: ἐπὶ Μένωνος
τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιῇ (Ποτνίῳ leg. e coni. Herm. de Aeschl. Glaucl. a. 1812. p. 4 et Welcker. de Trilog. Aesch. p. 471, quorum alter Glanum Pontinum recte tragoe-
diā fuisse ostendit), Προμηθεῖ (Πυρκαιῷ satyrico, secundum Welcker. de Tril. Aesch. p. 119. 506. Epit-
metr. p. 31. 75. de Dram. sat. p. 314.). Caeterum Scaliger minus recte Ηοτνεῖ dederat.

345) Δάτης ἥτοι Δάνδης] Dates hic stadianica audit Dionysio AA. RR. lib. IX. p. 594, 44. Dann-
des Diodoro lib. XI. ep. 53. init. et Africano apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. Sed Interpres Armen.
apud Auch. I. p. 291 Dandinus, ap. Mai. p. 149 Dadinus expressit. Victoriarum numerum, in IV. iudicis
sacris a Dande reportatarum, servavit Simonidis Epigramma (Antholog. Graec. Pal. XIII, 14. Tom. II.
p. 537. Iacob. p. 791 ap. Bergk. Poëtt. Lyr. Gr. Simon. fr. 154.), ubi qui vulgo Δάνδης scribitur, eum
in Δάνδης mutavit Bergkius. Cf. Scal. Addenda ad Graec. Euseb. p. 428 a.

346) Ἐργοτέλης] Tradit Scholiastes Pindari ad Olymp. XII. p. 261. Ἐργοτέλης Κρῆς μὲν τὴν τῷ
γένει πόλεως Κνωσοῦ, ὃς ἡγωνίστο ἐβδομηχοστὴν ἐβδόμην Ὁλυμπιάδα καὶ τὴν ἔξης Πυθιάδα εἰκο-
στὴν ἐνιάτην. Praeter has palmas Olymp. LXXVII, 1. et Pythiad. XXIX. (i. e. Ol. LXXVI, 3.) partas,
quarum tamēn Olympicam duintaxat dolicho, Pythiam vero cursu meruit (v. Boeckh. Expl. ad Pind. Ol.
XII. p. 207 seqq.), etiam multas alias victorias retulit, quarum meminit Pausanias VI, 4, 7. his verbis: Ἐργο-
τέλης δὲ ὁ Φιλάροος δολιχὸν δέοντες Ὁλυμπίᾳ νίκας, τοσαντος δὲ ἄλλας Πυθιᾶς καὶ ἡ Ισθμοῦ (cf.
Pind. Ol. XII. v. 18.) τε καὶ Νεμέων ἀνηργοτέλης. Fuit quidem Ergoteles, Philanoris f., Cretensis e
Gnoso, sed seditione Gnoso pulsus, ad Himeraeos profugit, ab iisque in civitatem receptus sese Hime-
raeum in certaminibus victorem renuntiari passus est. Vid. Pausan. l. l. et Schol. Pindari l. l. coll. Boeckh.
l. l. Caeterum Scaliger aut dolichodromos aut dolichos scribere debebat. Vid. not. nostr. 255.

347) Θήρων Ἀχραγαντίνος] Scholiastes Pindari vet. ad Olymp. II. p. 58: Γέγραπται ὁ ἐπινί-
χιος Θήρων Ἀχραγαντίνῳ ἄρματι νενικηκότι τὴν ἐβδομηχοστὴν ἐβδόμην Ὁλυμπιάδα. At idem ad v.
168. p. 86 ἐνίκα οὐν, inquit, οσ (scil. Ὁλυμπιάδα), quam posteriorem temporis assignationem aplexus
Boeckhius Scholiastam recentiorem, v. 166. p. 86. Theronem Ol. LXX. viciisse dicentem, plane nugari cen-
set. Vid. eius Introd. ad Ol. II. p. 114 seqq. coll. Krans. Olymp. p. 386.

348) Εὔθυμος Ἀστυχλέοντος] Refert Pausanias VI, 6, 2. coll. not. nostr. 333.

349) Δάνδης] Archon fuit Olymp. LXXVII, 1. testibus Diodoro XI, 53. et Dionysio AA. RR.
lib. IX. p. 594, 44. Extant nonnulla hoius nominis vestigia etiam in Marm. Par. ep. 56. X . . . ητος.

350) Ἰχκος ὁ Ταραντίνος] Stephanus Byzantius s. v. Τάρους sic: καὶ Ἰχκος ὁ Ταραντίνος λα-
τρὸς ἐπὶ τῆς ἐβδομηχοστῆς ἐβδόμης Ὁλυμπιάδος μέμνηται τούτου ὁ Ηλάιων ἐν Πρωταγόρᾳ. Sed
Plato Iccī Tarentini non tantum in Protagora p. 316 D. E. meminit, sed etiam de Legg. VIII. 839 E. pro-
pter eius artem gymnasticam.

351) Θήρων ὁ Ἀχραγαντίνων] Disertis verbis prodit Diodorus lib. XI. ep. 83. Obiit autem anno
quarto potius Olymp. LXXVI. Vid. Boeckh. Explicc. ad Ol. Pind. II. p. 117. seqq. coll. Prolegg.

μαῖοι πρὸς Οὐεῖεντανοὺς ἐνστάντος πολέμου περὶ τὴν Κρεμέφαν, Ῥωμαίων ἡττηθέντων, οἱ τριακόσιοι Φάβιοι, συγγενεῖς ἀλλήλων ὅντες, ἔπεισον³⁵²). Δημόκριτος ἐγεννήθη κατά τινας³⁵³).

β. ΠΡΑΞΙΕΡΙΟΣ ἦτοι ΠΡΗΣΟΥΡΓΙΟΣ³⁵⁴). Ἡλεῖοι πλείους καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνωχίσθησαν, τὴν ὄνομαζομένην Ἡλιν³⁵⁵). Θεμιστοκλῆς ἐξωστρακισθῇ³⁵⁶). Μίκνθος δυνάστης Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης πόλιν ἔκτισε Πυζοῦντα³⁵⁷).

352) Ῥωμαῖοι πρὸς Οὐεῖεντανοὺς] Diodorus XI, ep. 53. bellum adversus Veientes T. Menenio, C. Horatio Coss. gestum his verbis enarrat: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι πρὸς Οὐεῖεντανοὺς ἐνστάντος πολέμου, μεγάλη μάχη συντετη̄ περὶ τὴν ὄνομαζομένην Κρεμέφαν, τῶν δὲ Ῥωμαίων ἡττηθέντων, συνέβη πολλοὺς αὐτῶν πεσεῖν, καὶ τοὺς Φαύβιους τοὺς τριακοσίους (Hunc numerum habet etiam Eusebius. Dionysius vero, Livius, Gellius CCCVI. accuratius appellant), συγγενεῖς ἀλλήλων ὅντες, καὶ διὰ τοῦτο μιᾶς περιειλημμένονς προσηγορίᾳ. Dissidens a Diodoro Dionysius lib. IX. p. 550 seqq. Fabiorum cladem licet T. Menenio, C. Horatio Coss. accidisse testetur et ipse, eorum tamen consulatum in Ol. LXXVI, 1. incidere dicit. V. not. 448. Cum Dionysio faciunt Gellius lib. XVII. ep. 21. et Livius II, 49—51. Sed Eusebius Hieroumī Fabios adeo Ol. LXXII, 4. caecos notans errat certissime. Vid. Scal. Animadrv. p. 100 a.

353) Δημόκριτος] Democritus, Hegesistrati sive Athenocriti sive (cf. Ael. VV. III. IV, 20., Theodoret. Therapeut. Serin. IV., Pseudo-Origen. in Philosoph. ap. Menag. ad Diog. IX, 34.) Damasiippi, secundum Laërtium IX, 34 a Suida s. v. Δημόκριτος I. lemm. transcriptum, F., Abderites, natus est Olymp. LXXVII. ex Suidae nonnullis l. l. et Cyrilli adv. lul. I. p. 13 B. chronologis. Huius eiusdem Olympiadis anno III. eum in lucem editum testatur Thrasyllus ap. Diog. IX, 41. coll. Gell. NN. AA. XVII, 21. (v. not. n. 339.), sed Olymp. LXXX, 1. longe dignissimus sive Apollodorus ap. eund. l. l. (v. not. n. 400.), cuius ratione, ne Suidae quidem l. l. praetermissam, et Diogenes IX, 34 fulcit et ipse ap. Diog. IX, 41. Democritus confirmat. Utriusque tamen et Thrasylli et Apollodori calculos falsos iudicat Wesselius ad Diod. XIV, 11, qui suo se Diodoro XIV, 11 addicens Democritum Olymp. LXXI. ad finem vergente primam lucem aspexisse praeceunte in Animadrv. p. 109 b. Scaliger affirmit. Eadem Olympiade, sed ineunte, natum esse philosophum nostrum πῦξ καὶ λαξ contendit Corsinus FF. AA. T. III. p. 140. Verum Wesselius non minus quam Corsini sententiam iusto carere suadamento ostendit Clintoaus FF. HH. II. p. 45 ad a. a. Chr. 460. coll. p. 123 ad a. a. Chr. 370. Kr. — Floruit Democritus Olymp. LXXXVI, 1. sec. Eusebium (Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 248 B.) et Cyrrillum adv. lul. I. p. 13 B. Obiis Olymp. XCIV, 1. e Diodoro l. l. (v. not. n. 627.), Olymp. XCIV, 3. ex Eusebio (Hieronymi, Olymp. XCIV, 2. Mai. Attin.), quinto Artaxerxis Ochi anno i. e. (prouti Artaxerxis III. initium aut cum Diodoro XV, 90. 93. ab Olymp. CIV, 4. aut cum Canone Regum astronomico ab Olymp. CV, 2. deduxeris: v. Clint. FF. HH. II. Append. XVII. p. 328 Kr.), Olymp. CV, 4. vel CVI, 2. ex Chron. Paschal. p. 169 A. Ac profecto Democritus, Olymp. LXXX, 1. natus, Olymp. CV, 4. annum agebat centesimum quartum, quo excessisse traditur Luciano Macrob. cap. 18. et Phlegonti Macrob. ep. 2., a quibus discrepant Diodorus XIV, 11, Chronicon Paschale l. l. Diogenes IX, 43, ne inter se quidem illi conspirantes, quandoquidem Diodorus XC., Chronicon Paschale. C., Diogenes CIX. vitae annos Democrito largitur.

354) Πραξίερος ἦτοι Πρήσουρος] Archontein anni Ol. LXXVII. secundi Πραξίερον dieit Diodorus XI. cap. 54., quem quod Scaliger etiam Πρήσουρον scribi posse anaotavit, mera de conjectura fecisse putandus est.

355) Ἡλεῖοι πλείους καὶ μικρὰς] Ex sive Diodori lib. XI. ep. 54, ἵππο δὲ τούτων (scil. ὑπάτων) Ἡλεῖοι μὲν πλείους καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνωχίσθησαν τὴν ὄνομαζομένην Ἡλιν. Minus definite Strabo VIII. p. 232, 28 μετὰ τὰ Περσικὰ factum statuit. De Pausaniae V, 4, 1. dissensu vid. Wessel. ad Diod. l. l. coll. Sylb. ad Paus. l. l.

356) Θεμιστοκλῆς ἐξωστρακισθῇ] Diodorus lib. XI. ep. 55. postquam Themistoclem hoc anno proditionis apud Athenienses ab invidis Lacedaemoniis accusatum, patria pulsum esse ostracismo tradidit, sic pergit: ὁ μὲν οὖν Θεμιστοκλῆς τὸν προτιμημένον ψρόνον ἐξοστρακισθεὶς ἴργυρε ἐκ τῆς πατρίδος εἰς^{LXXVI, 2.} Αργος. Cf. tamen Kruegeri Studd. hist. phil. p. 49 seq., cui Themistoclem potius Olymp.^{LXXVI, 3.} electum ostendenti patrocinatur Eusebius, Themistoclis ad Persas fugam Olymp. LXXVI, 4. (Hieron., Ol. LXXVII, 2. Mai. Arm. coll. Sync. p. 254 B.) ascribens. De re cf. Thuc. I, 135 et Plut. Them. cap. 23.

357) Μίκνθος δυνάστης] Ex Diodoro lib. XI. ep. 59. extr. ἄμα δὲ τούτοις πρατιομέτροις (i. e. Ol. LXXVII, 2.) κατὰ τὴν Ἰταλίαν Μίκνθος μὲν ὁ τὴν δυνάστην ἔχων Ῥηγίου καὶ Ζάγκλης πόλιν ἔκτισε Πυζοῦντα. Sic scilicet pro Τευχοῦντα, quam corruptam librorum scripturam securus erat Scaliger, admodum feliciter emendaverunt Palmerins ex Plia. H. N. III. ep. V. et Ph. Cluverus Ital. Antiqua IV. p. 1261. Cf. de urbe Pyxunte, quod Romanis est Buxeatum, Strab. lib. VI. p. 174, 32 seq., Stephan. Byz. s. v. Πυξοῦς, Plin. l. l. coll. Wesselius. ad Diod. l. l. Vol. IV. p. 370 Bipontin., Eckhel. Doctr. Numm. I. p. 152. Adeptus autem est Micythus Rhegii et Zanciae tyrannidem Ol. LXXVI, 1. tutor filiorum Anaxiae (Diod. XI. ep. 48.); quam tutelam quam ferme per decennium religiose administrasset, paternum pupillos regnum Ol. LXXVIII, 2. reddidit. V. Diod. XI, 66 coll. Prolegg.

- γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ³⁵⁸). Δημόχριτος ἐγενήθη κατὰ Θράσουλλον³⁵⁹). Κίμων τὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ ταῖς Περσικαῖς φρουραῖς κατεχομένας ἤλευθέρωσε³⁶⁰). Κίμων τοὺς Πέρσας ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ λαμπρῶς ἐνίκησε³⁶¹). Τελεσιχράτης Κυρραῖος τὴν Λ' Πυθιάδα ἐνίκησε σταδίῳ³⁶²).
- δ. ΦΑΙΔΩΝ³⁶³). Σωκράτης ἐγενήθη³⁶⁴). Σεισμοῦ ἐν Σπάρτη γενομένου μεγάλου αἱ οἰκίαι ἐκ θεμελίων ἔπεσον καὶ τῶν λαχεδαιμονίων πλείους διεμυρίων διεφθάρησαν³⁶⁵).

ΟΛ. ΟΗ. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον³⁶⁶).

- α. ΘΕΑΓΕΝΙΣΙΗΣ³⁶⁷). Ἀργεῖοι τῶν Μυκηναίων μάχῃ κρατήσαντες Μυκήνας κατέσκαψαν³⁶⁸). Κατά τινας Ἱέρων ὁ Συρακούσιος ἐτελεύτησε³⁶⁹). Πανύασις Πολυάρχου Ἀλικαρνασσεὺς ποιητὴς ἐγνωρίζετο³⁷⁰).

358) Δημοτίων] Praeturam gessit Athenis Ol. LXXVII, 3. ex Diodori lib. XI. ep. 60.

359) Δημόχριτος ἐγενήθη] Thrasylli calculos ap. Diog. IX, 41. indicat Scaliger. V. not. nostr. n. 353. De Thrasyllo autem vid. Prolegg.

360) Κίμων τὰς πόλεις] Enarrat Diodorus lib. XI. ep. 60. ἐν' ἀρχοτος δ' Ἀθήνησι Δημοτίωνος Ρωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Πούπλιον Οἰαλέτιον Πολικόλαν καὶ Γύιον Ναύτιον Ροῦφον. ἐπὶ δὲ τούτων Ἀθηναῖοι στρατηγὸν ἐδομένοι Κίμωνα τὸν Μιλτιάδον καὶ δύναμιν ἀξιόλογον παραδόντες ἐξεπιμνυαν ἐπὶ τὴν παρόλιον τῆς Ἀσίας βοηθήσοντα μὲν ταῖς συμμαχοῖσις πόλεσιν, θενθερώσοντα δὲ τὰς Περσικαῖς ἐπὶ φρουραῖς κατεχομένας, quod quidem eum multis in Lycia et Caria urbibus expugnatis Persisque mari (λαμπρῶς) oppressis, etiam consecutum esse deinceps enarrat.

361) Κίμων τὸν Πέρσους ἐν' Εἰργυμέδοντι] Auctor Diodorus XI, 61 coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. p. 37 ad a. a. Chr. 470. et eiusd. Studd. hist. phil. p. 32. Discedit a Diodoro Eusebius, Cimonis prope Eurymedontem reportataem de Persis victoriam Olymp. LXXIX, 3. (Hieronym., Ol. LXXIX, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 C.) assignans. Cf. Thuc. I, 98. seqq. et Plut. Cim. capp. 7. 8. 11. seqq.

362) Τελεσιχράτης Κυρραῖος] Scholiastes Pindari ad Pyth. IX. p. 401 ἐνίκησε μέντοι (Τελεσιχράτης Κυρραῖος) καὶ στάδιον τὴν λ' Πυθιάδα. Vid. not. ad Ol. LXXV, 3.

363) Φαιδὼν] Prostulxit hoc Archontis nomen e corrupto Diodori textu lib. XI. ep. 63., ubi tamen Ἀψεψιῶν aut Ἀψηψιῶν restituendum esse vidit post Palmerium, Bentleium, Stanleium, Wesselungium, Boeckhius, qui (Cp. Inscr. II. p. 340) singula fere nominis elementa expendit. Vide not. nostr. n. 305.

364) Σωκράτης ἐγενήθη] Socrates natus est Ol. LXXVII, 4. ex calculis Thrasylli apud Diog. Laërt. IX, 41, qui Democritum, Ol. LXXVII, 3. natum, Socrate anno natu maiorem testatur. Cf. not. nostr. sub n. 359. Convenit cum Thrasyllo etiam Apollodoro apud Diog. Laërt. II, 44., cuius verba a Scaligero frustra esse tentata supra demonstravimus ad Ol. LXXIV, 4. s. n. 305. Eusebius tamen Socratem Olymp. LXXVIII, 3. (Ilieron., Olymp. LXXVIII, 4. Mai. Arm. coll. chron. Pasch. p. 162 B.) natum affirmit.

365) Σεισμοῦ ἐν Σπάρτῃ] Repetit Scal. ex Diodoro XI. ep. 63. ἐν γῇ Σπάρτη γενομένων σισμῶν μεγάλων αὐτίβῃ πεσεῖν τὰς οἰκίας ἐκ θεμελίων καὶ τῶν λαχεδαιμονίων πλείους τῶν διεμυρίων φραστῆναι. Cf. nostra ad Olymp. XXIX, 1. s. n. 91. Thucyd. I, 101. Plut. Cimon. ep. 16. At v. et not. nostr. 482.

366) Παρμενίδης] Memorant Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Diodorus XI. ep. 65., Diognetus AA. RR. IX. p. 611, 44.

367) Θεαγενίδης] De Theagenide Ol. LXXVIII, 1. Archonte testes sunt Diodorus XI. ep. 65., Diognetus AA. RR. IX. p. 611, 46. Pseudo - Plutarchus Vitt. X. Oratt. Vit. Andocid. p. 835 A. perperam eum Θεογενίδην appellat. Extat nomen eius etiam in Marm. Pario ep. 58.

368) Ἀργεῖοι τῶν Μυκηναίων] Diodorus, quum lib. XI. ep. 65. inter Argirov et Mycenenses, qui sub Argivorum imperio amplius esse nollent, bellum exarsisse perlubuisse, sic pergit: νικήσαντες δὲ μάχῃ τὸν Μυκηναῖον καὶ συγκλείσαντες (scil. οἱ Ἀργεῖοι) ἐντὸς τειχῶν, ἐποιόρκουν τὴν πόλιν. Et pauclo post: οἱ δὲ Ἀργεῖοι τὸν Μυκηναῖον ἀνδραποδισμένοι καὶ δεκάτην ἐξ αὐτῶν τῷ θεῷ καθιερώσαντες τὰς Μυκήνας κατέσκαψαν. Cf. Clint. FF. HH. II. p. 38 ad a. Chr. 468. ibique Kruegerum.

369) Κατά τινας Ἱέρων] Scholiastes Pindari ad Olymp. I. p. 21 αὐτίβῃ δὲ αὐτὸν (τὸν Ἱέρωνα) νικήσαντα τεθρίππῳ τὴν ἐβδομηκοστὴν ὄγδοην Ολυμπιάδα ἐν ταύτῃ τελευτῆσσι. Scaliger ἐν τῇ οῇ Ολυμπιάδι pro consuetudine sua (v. Prolegg.) de primo Olympiadis LXXVIII. anno interpretatus divertitū est ecclit Scholiastae Pindari et Diodori (v. not. 372.), quod rem accuratiū consideranti nullum esse videbitur. Imo Diodorus, qui Ilieronis mortem Olymp. LXXVIII, 2. assignat, confirmari potius dicendus est a Pindari Scholiasta, qui Olympiadē recte definit, annum neglexit.

370) Πανίσσις Πολυάρχου] Snidas, s. v. Πανίσσις. Πολυάρχου Ἀλικαρνασσεὺς [τεραποσκόπος καὶ] ποιητὴς ἐπῶν γένοντες μετὰ τὴν ἐβδομηκοστὴν διγδόνην Ολυμπιάδα. Übi Scaliger κατά, quod edidit Gaisfordius, aut legit aut legendum censuit. Cf. Prolegg.

- β. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ³⁷¹). Έρων δὲ τῶν Συρακουσῶν βασιλεὺς τελευτῇ ἐν Κατάνῃ, τὴν δὲ βασιλείαν παραλαμβάνει ὁ ἀδελφὸς Θρασύβουλος³⁷²).
- γ. ΛΥΣΑΝΙΑΣ³⁷³). Ἀρχεσπίλαος Κυρηναῖος τὴν λα' Πυθαίδα ἐνίκησεν ἄρματι³⁷⁴). Θρασύβουλος τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς ἐξέπεσεν³⁷⁵). Ἐν τῇ Ρώμῃ κατεστάθησαν πρῶτον δῆμαρχοι τέτταρες³⁷⁶).
- δ. ³⁷⁷). Ἀρτάβαρος τὸν Σέρενην ἀναιρεῖ³⁷⁸).
- ΟΛ. ΟΘ. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον³⁷⁹). Φερίας Αγινήτης παιδῶν πάλην³⁸⁰).
- α. ΑΡΧΙΔΗΜΙΑΣ³⁸¹). Παρμενίδης ὁ φιλόσοφος ἥκμαζεν³⁸²). Ἀρταξέρξης

371) Λυσιστρατος] Diodorus lib. XI. ep. 66.

372) Έρων δὲ τῶν Συρακουσῶν] Ex Diodori l. l. Έρων δὲ ὁ Συρακουσῶν βασιλεὺς ἐπιλεγόμενος ἐν Κατάνῃ καὶ τιμῶν ἡρωϊκῶν ἔτυχεν, ὃς ἢν κτίστης γεγονὼς τῆς πόλεως οὗτος μὲν οὐν ἄδεις ἔη ἔνδεκα [καὶ μῆρας ὅκτων idem add. XI, 38 fin.] κατέλιπε τὴν βασιλείαν Θρασύβουλῳ, ὃς ἤρξε Συρακουσίων ἴναυτὸν ἔν.

Decem tantummodo imperii annos Hieroni attribuit Aristoteles Polit. V, 9, 23. Schn. Vid. not. nostr. s. n. 369. coll. Prolegg. 373) Λυσανίας] Diodorus XI. ep. 67.

374) Ἀρκεσπίλαος] Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. Γέγραπται μὲν ἡ ὄψη Ἀρκεσπιλάω, Πολυμνηστον παιδὶ [Battii IV, potius, ut demonstrat Boecklius Explicati. ad Pind. Pyth. IV. p. 265 seq.] Κυρηναῖον τὸ γένος τῆς Αἰρένης, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθαίδα. Idem ad Pyth. V. p. 377. Γέγραπται καὶ αὐτῇ ἡ ὄψη τῷ αὐτῷ Ἀρκεσπιλάῳ ἄρματι νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυθαίδα i. e. Ol. LXXVIII, 3.

375) Θρασύβουλος] Testis Diodorus lib. XI. ep. 67. coll. 66. Excidit autem tyrannide Thrasybulus ἄρχας ἴναυτὸν ἔν — Diod. XI, 65, ἐνθεάτῳ μηνὶ — Aristot. Polit. V, 9, 23. Schn. V. Prolegg.

376) Ἐν τῇ Ρώμῃ] Diodorus XI, 68. extr. ἄμφα δὲ τούτοις πρωτομένοις ἐν τῇ Ρώμῃ τότε (Ol. LXXVIII, 3.) πρώτως κατεστάθησαν δῆμαρχοι τέτταρες, Γάιος Διοκίτης καὶ Λικείος Νεμετάριος [L. Numitorius Liv. II, 58.] πρὸς δὲ τούτοις Μάρκος Δούσιλλος [Duilius Liv. I. I.] καὶ Σπόριος Αχίλιος [Sp. Icilius Liv. I. I.]. Sed errat Diodorus in tribunorum numero. Omisit enim L. Macellium. Aucti sunt plebis tribuni hoc fere modo. Primum duo, qui tres sibi collegas creaverunt, in seditione comitiis curiatis creati Sp. Cassio Viscellino II. Postumo Cominio Aurunco II. Coss. Olymp. LXXI, 3. a. Chr. 494. Vid. Liv. II, 33 coll. Dionys. AA. RR. VI. p. 410, 19 seqq. cum Fr. Sylburgii p. 46 nota. Tum quinque nulla cooptatione, singuli et singulis classibus, App. Claudio, T. Quintilio Coss. [Olymp. LXXVIII, 3. sec. Diod. I. I.] Olymp. LXXVII, 1. a. Chr. 472. Vid. Piso ap. Liv. II, 38. coll. Pigh. Ann. ad ann. CCLXXXIII. p. 117. Denique duplicito numero decem, et singulis classibus bini, Q. Minucio, C. Horatio Pulvillo Coss. Olymp. LXXX, 4. a. Chr. 457. Vid. Liv. III, 30 et Dionys. AA. RR. X. p. 657, 10 seqq. — Eusebius, qui tribunos plebis Olymp. LXXXIII, 1. [Hieronym., Olymp. LXXXII, 1. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 D.] pro consulibus magistratum inisse testatur, tribunos plebis cum tribunis militum consulari potestate primum Olymp. LXXXIV, 1. a. Chr. 444. creatis [v. Liv. IV, 7 et Diooys. e cod. Vatic. XI, 61.] confudit, uti recte observat Scaliger Animadrv. p. 104 a.

377) Λυσίθεος] Atheniensium Olymp. LXXVIII, 4. Archon sec. Diodorum XI. ep. 69., omissus nimia Scaligeri festinantia.

378) Ἀρτάβαρος τὸν Σέρενην] Artabanus natione Hyrcanus, satellitum princeps, Xerxes obtruncat eiusque sceleris poenas dat Artaxerxi, qui patris caedem caede percussoris expiavit, Olymp. LXXVIII, 4. Sic Diodorus XI, 69, cuius nimium festiuans calamis copiam Artabano vix praebuit regni Persarum occupandi: quod recte per VII. menses tenuisse dicitur Manethoni ab Africano laudato ap. Syncell. p. 75 D., Eusebio, Chron. Paschi. p. 162 C. auctori. His autem septem Artabani mensibus unum et viginti annos, quos Xerxes imperio idem Manetho I. I. et Canon Regum astronomicus Diodoro I. I. non dissentiente attribuunt, ita compleat Clitonus FF. HH. II. App. XVIII. p. 326. coll. tabb. ann. a Chr. 465. p. 42 Kr., ut Xerxi anno a. Chr. 485. ineunte regnum auspicato et Olymp. LXXVIII, 4. item ineunte [a. Chr. 465. med.] sublato Artaxerxem a. a. Chr. 464. ineunte et ipso successisse statuat. Cui temporum notationi fundamentum subtrahere studet Kraegerus in Studd. hist. phil. p. 30 seqq. Diodorum enim ille erroris insimulans Xerxis mortem et Artaxerxis auspicia Olymp. LXXVI + ascribit.

379) Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον] Testes sunt Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. Diony- nius AA. RR. IX. p. 617 seq. Diodorus XI. ep. 70. init. Adde Pausaniam IV, 24, 2: ubi tamen corruptus Olympiadis numerus Scaligeriū ita deceperat, ut eundem victorem in Ol. XXIX. conferret, qua de re supra exposuit ad Ol. XXIX. sub n. 88. Scripsit in Xenophontis laudes Odam Olymp. XIII. Pindarus, cuius Scholiastes p. 268 eum eadem die stadio et quinquerio palmarum meruisse testatur. Pater eius Thessalus Olymp. LXIX. eadem vicerat Olympia. Hinc Xenophontis τρισολυμπιονίκας οἶκος dici potuit. Vid. Boeckli. Introduct. ad Olymp. XIII. p. 211 coll. not. nostr. n. 250.

380) Φερίας Αγινήτης] Pausanias VI, 14, 1. Φερίας δὲ Αγινήτης, (οὗτος γὰρ παρὰ τὸν Αθηναῖον Ἀριστοφῶντα ἀνάκειται) δύσδη μὲν πρὸς ταῦς ἐβδομήκοντα Ολυμπιαδί καμιδῆ τε ἐδοξεν εἶναι τοὺς, καὶ οὐκ ἐπιτήδεος πω νομισθεῖς παλαίτειν, ἀπηλάθη τοῦ ἀγῶνος. Τῇ δὲ ἔτης (κατεδέκατη γάρ τημικαῖτα ἐς τοὺς παιδεῖς) τρίτα παλαίτειν. Cf. de Pheria O. Muelleri Aeginett. p. 141.

381) Αρχιδημίδης] Archon sicut ex Diodori et Dionysii I. I. p. 618. Ol. LXXIX, 1. Αρχιδημίδης,

βασιλεύει Περσῶν ἔτη μ'³⁸¹). Ἀθηναῖοι τὸν Θασίους καὶ Αἰγαίητας ἀποστάντας ἔχειρώσαντο³⁸²). Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν οἰκήτορας πέμπονται³⁸³). Τε πρὸ ἐτῶν ἀπήρη, τοῦτον ἔρματι ἐξ ἡμίσων ζευχθέντι, ἀγωνίζεοθαι ὑπὲ Ασανδράστου ἐπιτηδευθέν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελύθη³⁸⁴).

pro quo Scaliger 'Αρχιδημίδης vix consulto scripsit, quamquam sic etiam a Clintono FF. HH. II. a. Chr. 464. expressum video. 'Αρχιδημίδης scriptura etiam Pausaniae loco IV, 24, 2. recte restituta est a Palmerio, Claviero, Siebelisio, Walzio et Schubartio, pro 'Αρχιδημίδης, quod tenuit Bekkerus.

382) *Παρμενίδης* Parmenides, Pyretis F. [v. Suid. s. v. Παρμενίδης], Eleates [v. Strab. VI. p. 174, 18 coll. Suid. l. l.], Xenophanis [v. Aristot. Metaph. I, 5, p. 846 E. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D. Sext. Empir. adv. Mathem. p. 392 extr. Fabric. Suid. l. l. Anaximandri? Theophrast. ap. Diog. et Suid. l. l. coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 21 a. Chr. 508.] discipulus, floruit κατὰ τὴν ἵνατην καὶ εἰκοστὴν [sic Ed. Froben. et Stephan., κατὰ τὴν ἵνατην καὶ ἔξηκοστὴν Grentemelius ap. Menag., κατὰ τὴν ὄδόν καὶ ἐβδομηκοστὴν Heraldus Advers. I, 2., κατὰ τὴν ἵνατην καὶ ἐβδομηκοστὴν Scaliger et ad oram Diogenis sui et in hoc Olympiadum Recensu, cuius coniecturam, uti solet, pro veteris codicis auctoritate amplectus est Meursius Lectt. Att. IV, 27. de Archontt. Athen. II, 15, assensuque suo approbarunt Fuellehornius Symbol. ad Histor. philos. Fast. VI. p. 14 et Stallbaumius Prolegg. ad Parmenid. Plat. p. XXIV.] Ολυμπιάδα secundum Diogenem IX, 23 coll. 21. Cuius numeris in κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἐβδομηκοστὴν [ΚΘ' vel ΣΘ' in ΟΕ'] Ολυμπιάδα reficit Parmenidis natalem Olymp. LXVI, 1., ἀκμὴν veru Olymp. LXXV, 1. ponit Kruegerus ad Clint. FF. HH. II. Append. XXI. p. 376 not. 6.: prouide ut philosophus noster quinque et sexaginta annos, quos teste Platone Parmenid. p. 127 B. Theaet. p. 183 E. Sophist. p. 217 C. habuit, cum ad spectanda Panathenaea Athenas venit, Olymp. LXXXII, 2. expletos habuisse statuendus sit. Audiebat tunc Parmenidem senem Socrates adolescentulus [vid. Plat. l. l.], uti eiusdem disciplina magistri se imbuedos praebuerant Zeno Eleates [v. de hoc v. etiam Plat. l. l. Diog. IX, 25, Clem. Alex. Strom. I. p. 301 D. Suid. s. v. Ζῆνων Ἐλεάτης] et Empedocles. V. Alcidamas ap. Diog. VIII, 56 et Suid. s. v. Παρμενίδης. — Eusebius igitur, qui e diversis chronologis Parmenidem nunc Olymp. LXXXI, 1. [raro Hieronymi et Mai. Armen. consensu; vid. Syncell. p. 254 C.], nunc Olymp. LXXXVI, 1. [Hieronym., Olymp. LXXXVI, 4. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 B.] clarum habitum esse affirmat, priorem Olympiadem aetati philosophi congruum edidit, posteriore non item. Atqui tuerit hanc ipsam etiam Cyrillus adv. Iul. I. p. 13 B. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 63 a. Chr. 435.

383) *Ἀρταξέρξης* Haec Diodorus XI, 69 sub Lysithe anno, cui Artaxerxis auspicia etiam assignare aut voluit aut debuit Scaliger. In annis regni Artaxerxis sibi constat Diodorus XII, 64 consentiente Eusebio, quamquam Canon Regum astronomicus et Chron. Pasch. auctor p. 162 C. ei XLI. attribuunt. Sed illi uni et quadragesimo Artaxerxis anno simul brevia successorum Xerxis II. et Sogdiani regna annumerarunt. Quae qui singillatim computat Manetho, Africano laudatus ap. Syncell. p. 75 D., Artaxerxis regnum XLI. annorum non accurate statuit. Vid. Clint. FF. HH. II. Append. XVIII. p. 326. De Kruegeri sententia vid. not. nostr. 378.

384) *Ἀθηναῖοι τοὺς Θασίους* Haec hausta sunt ex Diodoro XI, 70 in., qui ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθηναῖοι, inquit, Αρχιδημίδον Ρωμαῖοι μὲν κατέστησαν ὑπάτους Αἰλὸν Οἰτεγύλιον καὶ Τίτον Μινούχιον, Ολυμπιάδα δ' ἡχθῇ ἐβδομηκοστὴν καὶ ἵνατην, καθ' ἡντίκα αἰτίδιον Εὐοσμὸν Κορινθίνον. ἐπὶ δὲ τούτων ἀποστάντες Θάσιοι ὑπὸ Ἀθηναῖων, μετάλλων ὑποτιθησάντες, ἐκπολιορκηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναῖων, γραυκάσθησαν πάλιν ἐπ' ἀκτίνος τάπτεσθαι. Όμοίως δὲ καὶ Αἰγαίητας ἀποστάντες Ἀθηναῖοι γηρασάμενοι Αἴγιναν πολιορκεῖν ἐπεχείρησαν. Cf. Thucyd. I, 100, Plut. Cim. ep. 14. Kruegerus tamen Studd. hist. phil. p. 144 seqq. Thasiorum defensionem Olymp. LXXXVIII, 2. collocat.

385) *Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν* Testis est Diodorus, qui l. l. sic pergit: ἄμφι δὲ τούτοις πρατομένοις Ἀθηναῖοι Θαλασσοχρωτοῦντες εἰς Ἀμφίπολιν ἐξεπεμψαν οἰκήτορας μυρίους κτλ. Ἔντε όδοι πόροι dicebatur, quain qui Olymp. LXXXV, 4. instauravit Hagnon Atheniensis Amphyolin nominavit. V. Schol. Aeschin. p. 755 Reisk. et Diod. XII, 32. 68. coll. Thuc. I, 100. IV, 102. Verum Kruegerus duplice correctione alteram coloniam altera XXX. annis priorem et Olymp. LXXXVIII, 2. Lysistrato Archonte deductam efficit in Studd. hist. phil. p. 145 seq.

386) *Τὸ πρὸ ἐτῶν ἀπήρη* Verba sunt Scholiastae Pindari ad Ol. V. v. 6. p. 119, ἀπήρη δ' ἔστιν ἄρμα τοῦ ἡμίσων ζευχθέντος. εἰδισμένον δὲ ἱπποῖς ἀγωνίζεοθαι, Ἀσάνδραστος ἐπετίθεντος καὶ ἡμίσων ἀγωνίζεοθαι. Χρόος δὲ τοῦ οὐ μαρδός, ἀλλὰ δεκατετής τοῦτο διείλετο. διελόθη γὰρ περὶ τὴν ὄδονηκοστὴν ἵνατην Ολυμπιάδα. Qno loco Scaliger ob Pausaniam V, 9, 1., ἀπήρην Ol. LXX. in Olympiis ascitam esse dicente, tum illud χρόος δικαιεῖς de decem Olympiadum tempore interpretatus esse, tum οὐδὲ πρὸ ποτὲ corrigendum censuisse videtur: qua sane coniectura decem victorias effecit, quippe inde ab Ol. LXX. usque ad LXXIX. reportatas. Nec tamen sic intelligitur, quomodo Psamnis, cui Pindarus Olymp. IV. et V. dedicavit, eodem teste Scholiasta ad Ol. V. p. 117., Ol. LXXXII. Olympia mulibus vincere potuerit? Accedit, quod Pausanias V, 9, 1. τὸ ἀπήρην Ol. LXXXIV. publico praeconio abolitam esse diserte scribit. Haec igitur inter se conciliaturus Bentlejus Diss. Phal. ed. Lips. p. 238 seq., Olympiade LXXXIV. ἀπήρη certatum quidem esse dixit, sed simul pronunciatum, deinceps mulis certandum non esse, ita ut Scholiastae verba διελύθη γὰρ περὶ τὴν περὶ — huic enim ille numerum amplectitur — Ολυμ-

β. ΤΑΗΠΟΛΕΜΟΣ³⁸⁷). Αιγύπτιοι Περσῶν ἀποστάτες Ἰναρων βασιλέα κατέστησαν³⁸⁸.

γ. ΚΟΝΩΝ³⁸⁹). Πίνδαρος ἐτελεύτησεν³⁹⁰). Ἡττα Περσῶν ἐν Αιγύπτῳ ὑπὸ Ἀθηναίων συμμαχούντων Ἰνάρῳ³⁹¹).

πιάδα recte sese habeant, praeterea vero illud δεκατής in δωδεκατής mutandum esse coniecit. Verum ne sic quidem inter se congruent omnia, quandoquidem ἀπήντη ascitam constat Ol. LXX. Felicius igitur in labe, quam numeri Scholiastae ad Ol. V. v. 6. p. 119 contrarerunt, tollenda versatus est Menraius, qui Arch. Ath. II. cp. 15. p. 82 πόδ' pro πόδ' reposuit. Idem coniecit Heinsterhusius ad Polluc. VII, 186. Boeckhius quoque, licet l. l. πί' e Gott. Vratisl. D. receperit, in eiusdem tamen Scholiastae verbis (ad Ol. V. v. 5. p. 117) hisce: περὶ δὲ τῆς ἀπήντης Πολέμων φροντ. ἦγετο δὲ ἐν Ὁλυμπίᾳ ἀπήντης ἄγαρ, καὶ εἰσὶ οἱ ἀγωνίζουσι τούτον. καταλυθῆναι δὲ τούτῳ τὸ ἀγώνισμα κατὰ τὴν οὐδὲν Ὁλυμπιάδα καὶ εἰναι τε [quippe ab Ol. LXXI. usque ad Ol. LXXXIII.] τίκας κτλ. πόδ' pro οὐδὲν corrigendum esse asserit, simulque Scholiastam ad v. 6. et v. 19. minus accurate πέντε exhibere animadvertisit. In verbo Scholiastae ad v. 6. δεκατής, certe in posteriori eius elemento nihil fortasse tentandum est. Quippe similis errore Tzetzem quoque septennium cum septem Olympiadibus confundentem animadvertisimus not. 124 a. An vero haec tibi arrideat correctio: χρόνος δὲ τις οὐ μακρός, ἀλλ' Ὁλ. (i. e. Ὁλυμπιάδων) δεκατρών (sc. χρόνος) τοῦτο διλλοσ; Caeterum de Asandristi nomine cf. quae ad Ol. LXX. s. n. 258. attulimus.

387) **Τληπόλιμος**] Archon Atheniensium Ol. LXXIX, 2. ex Diodoro XI, 71.

388) **Αιγύπτιοι Περσῶν ἀποστάτες**] Resert Diodorus l. l. εἰδὼς οὖν ἀθροιστές δύναμις ἀποστησαν (scil. οἱ τὴν Αἴγυπτον κατοικοῦντες) τῶν Περσῶν καὶ τοὺς φορολογοῦντας τὴν Αἴγυπτον τῶν Περσῶν ἐκβιλόντες, κατέστησαν βασιλέα τὸν ὄντος ὄντος Ἰνάρῳ. Cf. Thuc. I, 104. Clianthus tamen bellii Aegyptii initium Olymp. LXXX, 1., Kruegerus vero Studd. hist. phil. p. 164 seq. Olymp. LXXIX, 4. exeunt. ponit.

389) **Κόρων**] Archon Atheniensium Ol. LXXIX, 3. ex Diodoro XI, 74.

390) **Πίνδαρος ἐτελεύτησεν**] De Pindari aetate variae a veteribus proponuntur rationes, quarum tamen quae mortem eius disertis verbis in Olymp. LXXIX, 3. conferat, nonnullam. Coniectura igitur aliqua nobis offertur Scaligeri, qua si quid video corruptis Thomae Magistri verbis mederi voluerit. Is nimirum vita Pindari T. II. p. 5 ed. Boeckh. sic scribit: τέθηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονός, ἥ, ὡς τινες, ὕδοτοντα, ἐπὶ Ἀβίωρος ἀρχοντος κατὰ τὴν Ἑπτην καὶ ὕδοτοντα Ὁλυμπιάδα. In his Αβίωρος nomen nihil est. Quid ergo si Scaligerum eius loco Κόρωνος substituisse credas, caeteris verbis in hunc modum transpositis: τέθηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονός, ἐπὶ Κόρωνος [Olymp. LXXIX, 3.] ἀρχοντος, ἥ, ὡς τινες, ὕδοτοντα, κατὰ τὴν Ἑπτην καὶ ὕδοτοντα Ὁλυμπιάδα? Certe eadem transpositione locum illum sanare studuit Meursius, nisi quod pro ἐπὶ Αβίωρος ἀρχοντος dedit ἐπὶ Αριστωνος [Olymp. LXXXI, 3.] ἀρχοντος. Item Clintonus FF. HH. II. p. 61 a. Chr. 439. Kr., qui rursus e Dodwello Annall. Thuc. p. 87. et Corsino FF. AA. T. II. p. 58 coll. Wessel. ad Diod. XI, 79. ἐπὶ Βιώρος [Olymp. LXXX, 3.] ἀρχοντος assumit. Quas emendationes cunctas unum refellit illud, quod qui de aetate Pindari annoque eius emortuali proponuntur, diversos calculos simul secundum diversas nescio quas de eius natali rationes computatos esse vix credibile est. Sic scilicet nihil in Thomae testimonio relinqueretur, quo tuus pedem figere posse. Ille igitur, nisi fallor, scripserat in hunc modum: τέθηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἔξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονός ἐπὶ Βιώρος ἀρχοντος, ἥ, ὡς τινες, ὕδοτοντα, κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὕδοτοντα [πόδ' pro πέντε] Ὁλυμπιάδα. Quum enim sic Olymp. LXXXIV, 1. ab Olymp. LXXX, 3., pari atque annus LXXX. ab anno LXVI. distet intervallo: utrosque chronologos, utut spatium vitae Pindari sineque variantes, eius tamen initium in eodem anno definitum habuisse apparet, quippe Olymp. LXIV, 1., unde usque ad Olymp. LXXX, 3. 66., usque ad Olymp. LXXXIV, 1. 80. profecto anni numerantur. Quarum rationem eam, quae Pindari vitam inde ab Olymp. LXIV, 1. usque ad Olymp. LXXXIV, 1. extendit, altera veriore in primitis Psammodis Camarinae victoria a Pindaro Olymp. LXXXII, 1. [v. Scholiasta ad Olymp. IV. p. 111 et ad Olymp. V. p. 117 coll. not. nostr. 421.] celebrata, ostendit. Atque adoptavit eam Boeckhius, nisi quod pro annis primis utriusque Olympiadis maluit tertios. Pythiorum enim solemnibus, ut ipse testatur [ap. Biograph. cod. Vratisl. T. II. p. 9. ed. Boeckh. (Fr. 205. ed. Boeckh. 170. ed. Bergk.) coll. Plut. Symp. Qu. VIII, 1. et Eustath. Prooein. p. 17], natus poeta annos LXXX. explevit etiam secundum Anonymum vitae versibus heroicis scriptae auctorem ap. Boeckh. T. II. p. 7. v. 31. Decessit autem Argis. Vid. Epigram. a Biograph. Vratisl. laudatum ap. Boeckh. p. 10. — Dissentit a Thomae chronologia Suidas s. v. Πίνδαρος, qui Pindarum inde ab Olymp. LXV, 1. annos quinque et quinquaginta vixisse scribit: proinde ut supremum diem obierit Olymp. LXXVII, 4. Vid. Scal. Animadv. ad Eus. p. 100 b. — Eusehius Pindari dumtaxat ἀκμῆς meminit sub Olymp. LXXIII, 3. [Hieronym., Olymp. LXXIII, 2. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 254 B.], quam tamen Olymp. LXXV, 1. assignant Diodorus XI, 26, Suidas l. l., Thomas Magister p. 4. Vid. not. nostr. n. 236.

391) **Ἡττα Περσῶν**] Enarrat Diodorus XI. cp. 74. Aegyptios, quo bellum ipsis ab Artaxerxe illatum repremerent facilius, foedus cum Atheniensibus inisse, eorumque auxilio adiutos Persas Ol. LXXIX, 3. [Olymp. LXXIX, 4. Krueg. Studd. p. 165] viciisse. De morte Inari consulendus est Thuc. I, 110.

δ. ΕΥΠΠΟΣ³⁹²⁾. Τὴν Καμάριναν Γελῶοι κατοικῆσουσι³⁹³⁾.

ΟΑ. Π. Τορύμβιας Θεσσαλὸς στάδιον. οἱ δὲ Τορύλλας³⁹⁴⁾). Ἀρχεσίλαος Κυρηναῖος ἄρματι³⁹⁵⁾). Ἀλκιμέδων παις πάλη³⁹⁶⁾). Ἀμησινᾶς Βαρχαῖος ἀνδρῶν πάλην, ὃς βουνολῶν ταύρῳ ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν σινεγυμνάσθη³⁹⁷⁾.

α. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ³⁹⁸⁾. Οἰβώτᾳ ἀνδρὶ Αυμαίῳ σταδίου ἀνελομένῳ νίκην Ὁλυμπιάδι ἔκτῃ εἰκὼν κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν ἀνετέθη³⁹⁹⁾). Αημόχριτος Ἀβδηρίτης ἐγένετο κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς χρονικοῖς⁴⁰⁰⁾.

β. ΦΙΛΟΚΛΗΣ⁴⁰¹⁾. Ἀθηναῖοι Κορινθίους, Ἐπιδαυρίους, Πελοποννησίους, εἴτα καὶ Αιγαίητας νικῶσιν⁴⁰²⁾). Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα Αἰσχύλου Ἀγαμέμνων.

392) **Εὐιππος**] Archon Athenis sicut Ol. LXXIX, 4. ex Diodoro lib. XI. cp. 76. Eius nomen Euthippus legitur in Marin. Par. ep. 59. Euthippum, Anaphlystium, inter Cimonis amicos a Plutarcho vit. Cim. ep. 17. (T. III. p. 27 A. ed. Tubing.) memoratum, eundem suspicatur Wesselingius ad Diod. I. 1.

393) **Τὴν Καμάριναν Γελῶοι**] Auctor Diodorus XI. cp. 76. ined. μετὰ δὲ ταῦτα Καμάρινα μὲν οἱ Γελῶοι κατοικουσι τε δέκτης κατεκληρούχουσαν. Dissentit Scholiastes Pindari ad Ol. V. 16, eius sententiam Scal. ad Ol. ΠΕ', α' attulit. Cf. nos ad Ol. XLV, 1. s. n. 142.

394) **Τορύμβις Θεσσαλὸς**] Mira varietate huius stadionae nomen editur in veterum codicibus. Dionysio AA. RR. X. p. 627, 8. est Τορύμβις, Diodoro XI, 77. Τορύλλιος, Africano ab Eusebio laudato ap. Cram. Aneid. Gr. Par. II. p. 145 et ap. Mai. p. 149 coll. Niebuhr. In Script. hist. phil. min. I. p. 216. Τορύμμας, sed ap. Aucter. I. p. 293 Τυρίμμας. Scaliger licet in hanc Olympiadam Descriptionem Dionysii et Diodori scripturam receperit, idem in Eusebio suo p. 41. Τυρίμμας expressit. Vid. Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 a. Atque haec mihi quidem scriptura magnopere arridet: nisi quod Τυρίμμας praetulerim. Nimisrum Τυρίμμας etiam tertius Macedonum rex, cuius nomen in Tyrimas ab Hieronymo ad Olymp. I, 4., in Τύρμας a Syncello p. 401, 10. ed. Bonn. = p. 212 D Par., in Τυρίμας a Dexippo ap. Euseb. Scal. p. 57, 23. corruptum est, recte appellatur ab eodem Dexippo ap. Syncell. p. 499, 16. 18. Bonn. = 262 D Par. et ap. Euseb. Scal. p. 57, 22, a Diodoro ap. Euseb. Mai. Armen. p. 169 seq. [fragm. ap. L. Dindorf. Vol. III. p. 192], ab ipso Eusebio ad Olymp. II, 1. Occurrit etiam aliis in fahulis Tyrimas, quippe Epirensis hospes ille, e cuius filia Eupappa Euryalum procreavit Ulysses ap. Parthen. cap. 3. coll. Eustath. ad Hom. Odys. XVIII, 118. p. 1796. Omnino enim Epirotarum populo in deliciis suis videntur consonantium et in primis liquidarum duplicationes. Offeruntur in historiis Molossorum praeter Tyrimma, nostrum Πέρρος [ap. Plut. Pyrrh. 1. et alios], Θρησπός [Plut. I. I.], Αριόβιας [Paus. I, 11, 1. 3. 5. Bekk.] sire Αρρίβιας [Paus. I, 11, 3. sec. cod. Reg. Par. p. et Iust. VIII, 6. XVII, 3.], e quibus postremum Demosthenes Olynth. I, p. 13, 5. Reisk. eumque secuti Ulpianus et Harpocration, item Diodorus XVI, 72. XIX, 88., Plutarchus Alex. cap. 2. in Αρρίβιας eadem deflexerunt ratione, qua supra Tyrimmae nomen ab aliis Τορύμμας, alii Τορύβιας scribi notavimus. Hinc etiam Phinidam illam, qui est ap. Scholiastam Sophoclis ad Antig. v. 955. 962. p. 46 ed. F. C. Wex., pro Τηρύνθια appellare malum Τηρύμμαν vel Τηρύβιαν.

395) **Ἀρχεσίλαος**] Scholiastes Pindari ad Pyth. IV. p. 342. Ἀρχεσίλαος Κυρηναῖος ἄρματι.] Γέγραπται μὲν ἡ ὥδη Αρχεσίλωφ, Πολεμήσατο [Batti IV. cf. nos ad Ol. LXXXVIII, 3. s. n. 374.] παῖδι Κυρηναῖον τὸ γένος τῆς Λιρής, νικήσαντι τὴν τριακοστὴν πρώτην Πυνθίαδα, ἣντι δὲ καὶ τὴν ὄγδοην κοστὴν Ὁλυμπιάδα. Vid. Boeckh. Introd. ad Pyth. IV. p. 342.

396) **Ἀλκιμέδων παις**] Scholiastes Pindari ad Ol. VIII. p. 187. Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προπορευμένως τῷ Ἀλκιμέδονι παῖδι παλαιστῇ, νικήσαντι τὴν ὄγδοην κοστὴν Ὁλυμπιάδα.

397) **Ἀμησινᾶς**] Tradit totidem verbis Africannus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. Ἀνδρῶν de suo addidit Scaliger. Recte: puerorum enim lucta hnc Olympiade vicit Alcimedon, ut modo vidimus not. 396.

398) **Φρασικλεῖδης**] Archontis Ol. LXXX, 1. nomen Coislinianus Diodori XI, 77. codex CXLIX. [A.] praebat Φιλοκλεῖδον, eaeteri Φιλοκλεῖδον. Quam vocem praeenatus Meursio de Archontt. Athen. III, 14, Simsono chron. ad ann. 3545., Hemsterhusio ad Aristoph. Plut. p. 325. canina littera auxit Wesselingius. Eandem hic iam a Scaligero praeoccupatam vides correctionem. Restitendum est Φρασικλεῖδης etiam Dionysio AA. RR. X. p. 627, 9 seq. et Pseudo-Plutarcho Vitt. X. Oratt. p. 835 C. a quibus pro patronymico primitivius exhibetur Φρασικλῆς. Vid. R. C. Krebs. Lectt. Diad. Weilb. a. 1832. 8. p. 77.

399) **Οἰβώτᾳ ἀρδεὶ Αιμαλῷ**] Testis est Pausanias VII, 17, 3, cuius verba laudavimus ad Ol. VI. s. n. 11. quibuscum conferas, quae idem scripsit VII, 17. 6. iterumque VI, 3. 4., deinde nostra ad Ol. LXVII. s. n. 242. et ad Ol. LXXI. s. n. 268.

400) **Ἀημόχριτος**] Apollodori sententiam refert Diog. Laërt. XI, 41. Cf. nos ad Ol. LXXVII, 1. s. n. 353.

401) **Φιλοκλῆς**] Archon Athenis Ol. LXXX, 2. ex Diodoro lib. XI. cp. 78. Meminerunt eiusdem Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. p. 835 C. ubi tamen π' Ολ. pro πῃ Ολ. reponendum esse, recte iam dudum annotarunt VV. DD., iterumque p. 836 A. et Didascaliae ad Aeschyl. Agam. auctor.

402) **Ἀθηναῖοι Κορινθίους**] Diodori lib. XI. cp. 78. verba hue translatis Scaliger. Kruegerus tamen eam victoriam Olymp. LXXX, 1. hieme reportatam probat Studd. p. 164 seqq.

πρώτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἔχο-
φήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς⁴⁰³).

- γ. *BΙΣΣΝ⁴⁰⁴*). *Ανοίας* ὁ δήτωρ ἐγενήθη⁴⁰⁵). *Μεγαρέων καὶ Αθηναίων* ὁ πόλε-
μος περὶ ὄμδρου χώρας⁴⁰⁶). Θρασύνθαις Θηβαῖος παῖς ἐνίκησε τὴν λγ' Πυ-
θιάδα σταδίῳ ἄνδρας⁴⁰⁷).
δ. *MΝΗΣΙΘΕΙΔΗΣ⁴⁰⁸*). *Ανοίας*, ὁ Κεφάλου, δήτωρ, Συραχουσίων ὡν γονέων,
Αθήνησιν ἐγενήθη κατὰ Αἰονίσιον⁴⁰⁹). Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Αθηναίων
στρατηγοῦ λαμπρὰ μάχῃ ἐνικήθησαν⁴¹⁰).

403) Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα] Auctor est Script. Didascal. ad Aesch. Agamenn. ubi pro eloxostῇ ὄγδόν scribendum esse ὄγδοηστῇ primus observavit Petitus ad Legg. Att. I, 67. Cf. Welcker. Tril. Aeschyl. p. 520 seq.

404) *Βίων*] Archon Atheniensium Ol. LXXX, 3. ex Diodoro XI. cp. 79. Meminit eius Thomas Magister vit. Pind. ex Heynli. Dodwelli. Corsini conjectura. Cf. nos ad Ol. LXXIX, 3. s. n. 390.

405) *Ανοίας* ὁ δήτωρ ἐγενήθη] Addit Scaliger ad Ol. II, δ'. *Ανοίας* ὁ Κεφάλου, δήτωρ, Συραχουσίων ὡν γονέων, Αθήνησιν ἐγενήθη κατὰ Αἰονίσιον. Nimurum fluctuant veterum de natali Lysiae calculi, non tamen, uti Scaliger vult, inter Olymp. LXXX, 3. et 4., sed inter 2. et 3., nec caeterorum dumtaxat historicorum, sed ipsius etiam Dionysii. Qui ubi Lys. vit. II. p. 85, 22 seq. Sylb. Lysiam Nicone Olymp. C, 2. aut Nausinico Olymp. C, 3. Archonte defunctum scribit octogeonarium, annum eius natalem profecto inter Olymp. LXXX, 2. et 3. suspensum relinquit. Ad Olymp. LXXX, 3. et idem Dlonysius vit. Isocrat. II. p. 94, 6. et Pseudo-Plutarchus Vit X. Oratt. p. 836 E. deducunt, ubi Lysiam vinti duobus annis maiorem fuisse tradunt Isocrate, quem uidem Olymp. LXXXVI, 1. Archonte Lysimachonatum affirmant. Eundem Olymp. LXXX. annum 3. etiam alio loco Dionysius indicat, ubi vit. Lys. II, 82, 5. 7. Lysiam XV. annos natum Thurios se contulisse tradit, anno XII. ante bellum Peloponnesiacum. Retro suppata ab Olymp. LXXXVII, 2., quod bellum illius initium fuit, annos XXVII.: invenies Lysiae natalem Olymp. LXXX, 3. Sed Lysiam Olymp. LXXX, 2. natum Pseudo-Plutarchus et facta computatione evincit, et disertis testatur verbis. Qui cum Lysiam XV. annorum adolescentem Praxitele Olymp. LXXXIV, 1. Archonte Thurios se contulisse scriberet p. 835 D., annos rhetoris ab Olymp. LXXX, 2. computare debebat. Quo ipso anno etiam aperto significat p. 835 C.: γενόμενος (ὁ Ανοίας) Αθήνησιν ἐν Φιλοκλέος ἀρχοντος τοῦ μετὰ Φραστικλείδην (cf. nos supra s. n. 398.) κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὄγδοηστῆς Ὄλυμπιάδος [nam quod καὶ δευτέρας additur, praeuentibus Palmerio, Taylоро, Reiskio delectunt Krebsius Lect. Diod. p. 77 n., C. F. Hermannus in censura Platonis Reipublicae a Stallbaum editae, quae legitur in Zimmermanni diariis scholasticis a. 1831. editio No. 81. et 82., Iono. Theod. Voemel. Fr. ad Moen. 4. 1833. „Quo anno Thurii conditi sint.“ p. 5.]. Olymp. LXXX, 2. Lysiam in lucem editam ponit Voemelinus I. l. p. 4 seq., codem, sed exeunte anno paullo ante medium aetatem Clintonus FF. HH. II. p. 47 a. Chr. 458. — Scaligeri notae, quorum altera ad Olymp. LXXX, 2., altera ad Ol. LXXX, 3. pertinet, siue dubio typographi culpa de sede sua deiectae sunt.

406) *Μεγαρέων*] Diodorus lib. XI. cp. 79. ἐπὶ δὲ τούτων (Consules intellige anni tertii Ol. LXXX.) Κορινθίοις καὶ Μεγαρεῖσι περὶ χώρας ὄμδρου γενομένης ἀμφισβητήσεως τῆς πόλεων αἱ πόλεις ἐνέπεσσον. Et paullo post: αἰχμένης δὲ τῆς διαφορᾶς οἱ Μεγαρεῖς αἱ μᾶλλον διαιτούμενοι καὶ τοὺς Κορινθίοις φοβούμενοι, συμμάχοις ἐποιήσαντο τοὺς Αθηναίους. Quorum auxilio adiutos victores extitisse Megarenes deinceps tradit. Cf. Thuc. I, 105. Kruegerus Megarenum cum Atheniensibus societatem eorundemque contra Corinthios pugnam Olymp. LXXXIX, 4. assignat Studd. p. 156 seq. coll. p. 161, 166.

407) *Θρασύνθαις Θηβαῖος παῖς*] Testis Scholiastes Pindari ad Pyth. XI. p. 416 obi: γέγραπται ἡ ἄδη Θρασύνθαιων παῖδει Θηβαῖη σταδίῳ, τικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα [Olymp. LXXXV, 3.] καὶ λγ' [Ol. LXXX, 3.] διὰντος ἡ στάδιον ἄνδρας. Posteriorem hanc victoriam Pythicam, tradeote altero ibidem Scholiasta, Thrasydaeus nondum habuit, quo tempore in laudes eius carmen Pyth. XI. condidit Pindarus. Nec tamen propterea eum bis victorem negare debebat Scholiastes ad. v. 21. p. 417. Studiose etiam Scaliger διάλων ἡ ante σταδίῳ omisit: e quibus certaminis generibus si unum eligendum est, praeoptaverim potius διὰντος, quod omisso stadio confirmat alter Scholiasta. Vid. Boeckh. Expl. p. 337.

408) *Μηναιθείδης*] Archon Athenis Ol. LXXX, 4. ex Diodoro XI. cp. 81. *Μηναιθείδης*, quem Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 10. *Μηναιθείδης* appellat. Sed Mnesithides Archon, cuius nomen praescriptione legitur psephismati apud Demosth. de Coron. p. 279, ad Archontes, quos vocant, pseudoponymos pertinet, quibus illa scatet oratio. Vid. Corsini F. A. T. I. p. 356 coll. Boeckh. comm. de Archontis. pseudop. Attic. in Actis Academ. Borussic. a. 1827. Class. histor. p. 140.

409) *Ανοίας ὁ Κεφάλου*] Dionysius in vit. Lys. II. p. 82 init. Sylb. *Ανοίας ὁ Κεφάλου*, Συραχουσίων μὲν τὸ γονέων ἐγενήθη δὲ Αθήνησι. Caeterum cf. not. nostr. ad Ol. LXXX, 3. n. 405.

410) *Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Αθηναίων*] Diodorus XI, 82. sub Olymp. LXXX, 4. Myronidae gloriam, expeditione Oenophyteni partam, sic praedicat: *Μυρωνίδης μὲν οὖν ἐπιφανεῖ μάχῃ τικήσας τοὺς Βοιωτοὺς ἐνάμιλλος ἐγενήθη τοῖς πρὸ αὐτοῦ γενομέσιν ἐπιφανεστάτοις, Θεμιστοκλεῖ καὶ Μιλ-*

ΟΛ. ΠΑ. Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον⁴¹¹).

α. ΚΑΛΛΙΑΣ⁴¹².

β. ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁴¹³. Ἀθηναῖος καὶ Πελοποννησίος πενταετεῖς ἐγένοντο σπουδαῖ⁴¹⁴). Πυρὸς ἐξ Αἰτνῆς φαγέντος, Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀράμενοι διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν⁴¹⁵).

γ. ΑΡΙΣΤΩΝ⁴¹⁶. Οἱ παρὰ Συρακούσιοι πεταλισμὸς παραπλήσιος τῷ τῶν Ἀθηναίων δστραχισμῷ εἰσῆχθη ἄμα καὶ μετ' ὀλίγον διελύθη⁴¹⁷).

δ. ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ⁴¹⁸. Θεσσαλὸς συναγαγὼν τοὺς ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν τὴν Σύβαριν φύκισε⁴¹⁹).

τιάδη καὶ Κίμων. Pugnatum autem est ad Oenophyta Tanagraea LXII, diebus post proelium Tanagraeum sec. Thuc. I, 108, duobus vero mensibus ante vernum tempus Olymp. LXXX, 4. sec. Boeckh. Expl. Pind. ad Isthm. VI. p. 534. Kruegerus tamen Studd. p. 172 s. utramque pugnam Olymp. LXXX, 3. auctummo assignat.

411) **Πολύμναστος**] Testantur Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Diodorus XI. ep. 84., Dionysius AA. RR. X. p. 652, 38. Armen. interpr. apud Auch. P. I. p. 293 corrupte praebet Poly-mastus.

412) **Καλλίας**] Archon Athenis Ol. LXXXI, 1. ex Diodoro XI, 84 et Dionysio AA. RR. X. p. 652, 49. Meminuit eius etiam Marm. Par. ep. 60., Schol. Acharn. v. 10., Auctor Vit. Eurip. ab Elmsl. e cod. Coll. Ambros. editae. Apud Suid. s. v. Χαλκία memoratur Archon Callias, qui ad quem annum (ad Ol. nostr. Ol. XCII, 1. Ol. XCIII, 3. Ol. C. 4.) pertineat, incertum est. Nec liquet utrum cum nostro Callia idem sit necne, quem Phoenippi f. Ol. LXXIV. (vid. Meurs. Arch. Ath. II, 4.) celeste Olympia viciisse tradit Scholiastes Arist. Att. v. 283. Sed referunt ad hunc annum Calliam, quo Archoote Phrynis Panathenaea viciisse fertur [v. Schol. Arist. Nubh. 967. a Suida s. v. Φρύνης compilatum], Meinekius Fr. com. II, 1. p. 329 et Bodini Hist. poës. Gr. II, 2. p. 305. Cf. tamen Prolegg.

413) **Σωσιστρατος**] Archon Ol. LXXXI, 2. ex Diodoro XI. ep. 85.

414) **Ἀθηναῖος καὶ Πελοποννησίος**] Indicias quinquennales inter Atienenses et Peloponnesios auctore in primis Cimone compritis Olymp. LXXXI, 3. enarrat Diodorus XI, 86, quocum ut coveniat Scaliger, nota ista ad annum insequente protrahenda est. Cf. Thuc. I, 112 et Plut. Cim. 18. Periclit. 20. Kruegerus tamen indicias istas Olymp. LXXXII, 2. attribuit Studd. p. 201 seqq.

415) **Πυρὸς ἐξ Αἰτνῆς**] Verba suppedavit Scaliger Aelianus in Collectaneis Stobaei ap. Scal. Animadv. p. 107 a.: πρώτη καὶ ὑδηροστῆ Ὄλυμπιάδι φυσὶ τὴν Αἴτνην φύγαι ὅτε καὶ Φιλόνομος καὶ Καλλίας κτλ. ut supra. Reücienda igitur est Scaligeri notula ad Olymp. LXXXI, 1. Rem enarrat etiam Pausan. X, 28, 2, sed nomina iuvenum, quorum alter patrem, alter matrem humeris sustulerit, tacet. Lycurgus in Leocratem unum tantum commemorat. Qui vero duos afferunt iuvenes, excepto Aeliano, nomina iis Anapis vel Anapias et Amphinomus imponunt. Cf. Strabon. VI. p. 185, 53., Philostr. vit. Apollon. v. 17., Epigramma XVII. Cyzicen. in Anthol. Palat. T. I, 64. coll. Jacobs. Exercitt. T. II. p. 122, Valer. Max. V, 4. 4., Solin. cap. V. p. 14. Salin. De hoc aliisque Aetnae incendiis vid. Scal. I. l., Salmasij Exercitt. Plin. p. 78, Cluv. Sicil. Antiq. cap. IX. p. 120, ioprimitis auctein K. E. A. von Hoff. in libri: Geschichte der Veränderungen der Erdoberfläche Tomo IV.: Chronik der Erdbeben und Vulkanausbrüche. Gothae 1840. 8. p. 141 seq.

416) **Ἀριστών**] Archon Atheniensium Ol. LXXXI, 3. ex Diodoro XI. ep. 86.

417) ὁ παρὸς Συρακούσιος πεταλισμὸς] Ex Diodoro lib. XI. ep. 86. seq. πλεονάκις δὲ τούτου (scil. τοῦ τινος ὡς Τενδυδιλαντος τῆς Δυναστείας δρεγίσθαι) γενομένου, καὶ τῶν ἀνδρῶν τυραννίδος ἐπιθυμούντων, δὲ δῆμος ἐπηγέρχθη μιμήσασθαι τοὺς Ἀθηναῖος, καὶ νόμον θένται παραπλήσιον τῷ παρ' ἐκείνοις γεγραμμένῳ περὶ δστραχισμοῦ. παρὸν γέρον Ἀθηναῖος ἔκαστον τῶν πολιτῶν ἔδει γράφειν εἰς δστραχον τονόμα τὸν δοκοῦντος μάλιστο δίναοδον τῶν πολιτῶν, παρὸν δὲ τοῖς Συρακούσιοις εἰς πέταλον ἐλειας γράφεισθαι τὸν δνατάτων τῶν πολιτῶν. διαιριθμηθέντων δὲ τῶν πετάλων τὸν πλεῖστα πέταλον λαβόντα φεύγειν πενταετῆ χρόνον. Et paulo post: οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τούτο τὸ γέρος τῆς γομοθετούς ἀνόμισαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος δστραχισμόν, οἱ δὲ Συρακούσιοι πεταλισμόν. Quo tamen quinvis effici viderent Syracusani, ut qui virtute excellenter a gerenda republica abstinerent, qui temeritate et nequitia insignes essent, eam capesserent, μεταγνόντες τὸν περὶ τοῦ πεταλισμοῦ γόμον κατέλυσαν, δλίγον γέροντος αὐτῶν γρηγόριον.

418) **Λυσικράτης**] Praetorium Atheniensium gessit ex Diodoro XI. ep. 88. init. Olymp. LXXXI, 4. Meminuit eius etiam Schol. Aeschin. p. 755 Reisk., cui tamen ἐπὶ Λυσικράτου (Ol. LXXVIII, 2.) pro ἐπὶ Λυσικράτους restituendum censet Kruegerus Studd. hist. phil. p. 145 seq.

419) **Θεσσαλὸς συναγαγὼν**] Refert Diodorus XI, 90 his verbis: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν κατασκαφὴν τῆς Συβάριας ὃπο τῶν Κροτωνιατῶν ἐπεισιν ὅκτω πρὸς τοῖς πεντήκοντα Θετταλὸς συνμιγαγὼν τοὺς ὑπολοίπους τῶν Συβαριτῶν ἐξ ἀρχῆς ὕκισε τὴν Σύβαριν . . . κατασχόντες δὲ τὴν πόλιν ἐτῇ ἐξ ἐξέπεσον ἐκ τῆς Συβάρεως. Quo loco τις post Θετταλὸς inserendum putat Wesselius: quamquam idem ad Diod. XII, 10 uni Thessalo Sybaris instaurationem commude tribui negat. Cf. nos ad Ol. LXVII, 3. s. n. 244.

ΟΛ. ΠΒ. Λύκος Θεσσαλὸς ἀπὸ Αἰρίσσης στάδιον⁴²⁰). Ψαῦμις Καμαριναῖος τεθρίπ-
πω, ἀπίγη, καὶ κέλητι⁴²¹).

α. ΧΑΙΡΕΦΑΝΗΣ⁴²²). Ἰων Χῖος τραγικὸς καὶ λυρικὸς καὶ φιλόσοφος, νιὸς p. 320 b.
Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Σούθον, ἥρξατο τὰς τραγῳδίας διδάσκειν⁴²³). Ή εν
Σικελίᾳ Καμάρινα, Ἰπποκράτους τοῦ Γέλων τυφάνου ἀναιρεθέντος, ἀνακτί-
ζεται⁴²⁴).

β. ΑΝΤΙΑΣΤΟΣ⁴²⁵). Σύβαρις ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀγαχτίζεται, πρόσθεν ὑπὸ Κρο-
τωνιατῶν ἀνασκαφεῖσα⁴²⁶).

γ. ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ⁴²⁷). Κίμων Ἀθηναῖον στρατηγὸς τοὺς Πέρσας ναυμαχίᾳ νικᾷ
περὶ τὴν Κύπρον⁴²⁸).

δ. ΠΕΔΙΕΥΣ⁴²⁹). Τοῖς Ἀθηναίοις καὶ συμμάχοις συνθῆκαι πρὸς τοὺς Πέρσας
ἐγένοντο⁴³⁰).

ΟΛ. ΠΓ. Κρίσιων Ἰμεραῖος στάδιον⁴³¹).

α. ΦΙΛΙΣΚΟΣ⁴³²). Μεγαρεῖς Ἀθηναῖοιν ἀπέστησαν⁴³³). Θεσσαλοὶ οἱ τὴν Σύ-
βαριν συνοικίσαντες ἔκτιψ ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἐξέπεσον⁴³⁴).

420) Λύκος Θεσσαλὸς] Testantur Africenus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Dionysius AA. RR. lib. X. p. 676, 43.

421) Ψαῦμις Καμαριναῖος] Testis Scholiastes Pindari ad Olymp. IV. p. 111. Γέγραπται ἡ ὠδὴ Ψαῦμιδι Καμαριναῖῳ, τικήσατι τὴν δύδοηκοστὴν δευτέρην Ὄλυμπιάδα τεθρίππῳ, παιδὶ Ἀκρωτοῖς. Ad-
dit victoriae eorum quadrigis partae mulas et equum desultorium Scholiastes ad Olymp. V. p. 117, Γέ-
γραπται, inquit, ἡ ὠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαῦμιδι τεθρίππῳ καὶ ἀπίγη καὶ κέλητι γενικήτοις τὴν δύδοηκο-
στὴν δευτέρην Ὄλυμπιάδα. Quod etsi amplexus est Scaliger, falsum esse ostendit Boeckhius, e cuius
sententia Olymp. LXXXII. Psalmis sola mulari rheda vicerat, quamquam simul quadrigis equestribus et
equo desultorio decertaverat. Cf. Expl. ad Pind. p. 142 seq.

422) Χαιρεφάνης] Archon Atheniensium Ol. LXXXII, 1. sec. Dionysium AA. RR. lib. X. p. 676, 44.
Apud Diodorūm huius anni et Archon et res gestae pleraque exciderunt. Lacunam supra ad Ol. LXVII, 3.
indicavimus.

423) Ἰων Χῖος τραγικὸς] Totidem verbis refert Suidas s. v. Ἰων, qui sua haesit ex his Scho-
liastae ad Aristoph. Pac. v. 830: Ἰων ὁ Χῖος, διθυράμψων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής.
Et sub fin.: νιὸς δὲ τὴν Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Σούθον. ἥρξατο δὲ τὰς τραγῳδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς
δύδοηκοστῆς δευτέρης Ὄλυμπιάδος: δρύματα δὲ αὐτοῦ διώδεκα, οἱ δὲ τριακοντα, ἄλλοι δὲ τεσσαράκοντα
φασιν. Vid. Harpocrat. s. v. Ἰων, Eudocia Viol. apud Villois. Anecd. Gr. p. 248. s. v. Ἰων, Suid. s. v.
διθυράμψωνδιδάσκαλοι coll. Prolegg.

424) Ἡ εν Σικελίᾳ Καμάρινα] Pindarus cum Oda Olymp. V. v. 8. Boeckh., qua Psalmidis modo
memorataam victoriām celebrant, Camarinam νέοιχον Σύρου appellat, Scaligero auctor fuisse videtur, ut in
hunc annum referset Camarinae restitutionem, a Scholiasta ad v. 16. p. 121 Olymp. LXXXV. assignatam:
cuius et ipsius sententia ad Olymp. LXXXV, 1. fideliter respexit V. D. Vid. not. nostr. 142.

425) Αντίδοτος] Archon Athenis Ol. LXXXII, 2. ex Diodoro XI, 81.

426) Σύβαρις ἵπὸ Θεσσαλῶν] Diodorus XII, 10. Archonte Callimacho Ol. LXXXIII, 3. Sybarim
eversam esse tradit annis quinque post Thessalorum restorationem. Quae ex illis prosectori calculis inci-
dit in Ol. LXXXII, 2. Verum cf. nos ad Ol. LXVII, 3. s. n. 244.

427) Εὐθύδημος] Praetoram gessit Athenis hoc anno ex Diodoro XII. ep. 3. init.

428) Κίμων Ἀθηναῖον] Ex fide Diodori XII. ep. 3. coll. Thucydide I, 112.

429) Ηεδίνης] Archon Athenis Ol. LXXXII, 4. ex Diodoro XII. ep. 4.

430) Τοῖς Ἀθηναίοις] Refert Diodorus XII. ep. 4. his verbis: ὑπακονσύντων δὲ τῶν Ἀθηναίων
(sc. τοῖς τῶν Πέρσων πρεσβεταῖς) καὶ πεμψύντων πρεσβύτας αὐτοχρύτορας, ὃν ἤγειτο Καλλίας ὁ Ἰπ-
πονίχος, ἐγένοτο συνθῆκαι πρὸ τῆς εἰρήνης τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τοῖς συμμάχοις πρὸς τοὺς Πέρσας.

431) Κρίσιων Ἰμεραῖος] Testes sunt Diodorus lib. XII, ep. 5. Dionysius AA. RR. X, 684, 12.
XI. p. 684, 26. Pausanias V, 23, 3. coll. not. 438. Sed Africenus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et
Plato de Legg. VIII. p. 840 A. eundem perperam Κρίσιων appellant, quorum tamen hic in Protag. p. 355 D.
recte Κρίσιων praebet. Idem est, quem Clemens Alexandrinus Strom. III. p. 447 C. corporis virium exer-
cendarum causa rebus amatoriis abstinuisse tradit. Eundem Γρίσιωνος nomine memoraverat etiam Aristophanes,
unde Hesychii ortum glossema: Γρίσιων ὃς Ἀριστοφάνης δὲ ὄνομα δρομέως, γενικήτος ἐν
Ολυμπίᾳ στάδιον.

432) Φίλαχος] Praetoram gessit Atheniensium Ol. LXXXIII, 1. ex Diodoro XII. ep. 5. et Dionysio
AA. RR. lib. XI. p. 684, 27. coll. X. p. 684, 13.

433) Μεγαρεῖς Ἀθηναῖοι] Diodorus I. l. ἐπὶ τούτων, inquit, (intell. coss. Romanos) Μεγαρεῖς μὲν
ἀπέστησαν ἀπὸ Ἀθηναίων, καὶ πρὶς τοὺς Λακεδαιμονίους διαπρεσβευσάμενοι συμμαχίαν ἐποίησαν. Cf.
Thuc. I, 114.

- β. ΤΙΜΑΡΧΙΔΗΣ⁴³⁴⁾.** Ἀθηναῖοι ἵπε τῶν Βοιωτῶν ἡττῶνται περὶ Χαιρώνειαν^{435).}
- γ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ⁴³⁶⁾.** Εὑβοια Ἀθηναῖοι ἀπέστη, ἵν τὸ δεύτερον Λακεδαιμόνιοι πάρεστίσαντο^{437).} Λακεδαιμονίου καὶ Ἀθηναίων σπουδαὶ τριακοντατεῖς ἐγένοτο; Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων⁴³⁸⁾: Κατὰ τὴν Ἱταλίαν ἡ τῶν Θουρίων πόλις ἐκτίσθη^{439).}
- δ. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ⁴⁴⁰⁾.** Ἀθηναῖοι τὴν Εὑβοιαν ἀνακτησάμενοι, καὶ τοὺς Ἑσπιαῖς ἐκβαλόντες, ἀποικίαν εἰσέπεμψαν^{441).}
- ΟΛ. ΠΔ.** Κρίσων Ἰμεραῖος στάδιον τὸ β⁴⁴²⁾. Κάλπης, καὶ ἀπίρης δρόμος ἐν Ὁλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπηγορεύθη^{443).}
- α. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ⁴⁴⁴⁾.** Μέλισσος Σάμιος, ὁ φιλόσοφος, Πρωταγόρας, καὶ Ἐμ-

434) Θεσσαλοὶ οἱ τὴν Σύβαρι] Testis Diodorus lib. XI. ep. 90., cuius verba Ol. LXXXI, 4. s. u. 419. attulimus. Cf. not. nostr. 244.

435) Τιμαρχίδης] Ol. LXXXIII, 2. Archon Athenis ex Diodoro XII. 6.

436) Ἀθηναῖοι ἵπε τῶν Βοιωτῶν] Secutus est Scaliger Diodorum, lib. XII. ep. 6. ἐπ' ἄρχοντος δὲ Ἀθηνῆσι Τιμαρχίδον Ρωμαῖοι μὲν ὑπέτοντο κατέστησον Σπέριον Ταρπίον καὶ Λίλον Ἀστέριον Φορτίνον. ἐπὶ δὲ τούτων Λακεδαιμονίοι μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐπόρθησαν πολλὴν χώραν καὶ τῶν φροντίων ταῦτα πολιορκήσαντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τολμίδης δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς εἶλε Χαιρώνιαν, τῶν δὲ Βοιωτῶν συντραπέντων καὶ τοῖς περὶ τὸν Τολμίδην ἐνιδευσάντων, ἐγένετο μάχη κατερέπη περὶ τὴν Κορώνειαν (sic Wesselius, libri, quos secutus est Scaliger, Χαιρώνειαν), καθ' ἣν Τολμίδης μὲν μαχομένος ἀντρέθη, τῶν δὲ ἄλλων Ἀθηναίων οἱ μὲν κατεκόπησαν, οἱ δὲ ζώτες θλήγθησαν. Cf. Thucyd. I. 113., Plut. Agesil. ep. 18., Pausan. I. 27, 6. Accidit pugna Coronensis circa auctumnum. Vid. Clit. FF. III. II. p. 54 a. Chr. 447. Kr.

437) Καλλίμαχος] Archon Athenis Ol. LXXXIII, 3. ex Diodoro lib. XII. ep. 7. et 10. Callimachum nostrum Od. Muellerus Hist. litt. Gr. Tom. II. p. 286 not. I. invenit etiam ap. Schol. Arist. Nubb. v. 967., a Suida s. v. Φρένις exscriptum, quo utroque loco Calliae nomen tuentur codices. Cf. Prolegg.

438) Εὑβοια Ἀθηναῖοι] Conferas praeter Diodorum XII. ep. 7. Pausaniae lib. V. 23, 3, quod Scaliger secutus esse videtur, disertum hocce testinominiū: ἵστι δὲ πρὸ τοῦ Αἰλὸς τούτου στίλη γαλῆ, Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναῖοι συνθήκας ἔχοντας ἐρήνης ἐς τριάκοντα ἑτῶν ἀριθμόν. ταύτας ἐποίησαντο Ἀθηναῖοι παραστησάμενοι τὸ δεύτερον Εὑβοιαν, ἵτις τρίτῳ τῆς Ὁλυμπίας [ἱερίτης πρὸ τοῦ ὄγδοοκτωτητοῦ inserit Wesselius ad Diod. I. I.], ἢν Κρίσων Ἰμεραῖος [πρῶτος] addit Kruegerus ad Clint. FF. III. II. p. 54 a. Chr. 445.] ἥτικα στάδιον. Cf. Thuc. I. 114 et Plut. Peric. ep. 22. Defecit Euhoea circa aestate Olymp. LXXXIII, 3., recepta est a Pericle decurrente nestate auctumnoque eiusdem anni. Vid. Krueg. Studd. p. 207 et ad Clint. FF. III. II. p. 54 ad a. Chr. 445. Add. Theopomp. ap. Strab. X. p. 407, 9.

439) Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναῖοι] Resert Diodorus I. I. his verbis: μάλιστα δὲ τῶν κατοικούντων τὴν Εἴσοδον τειτεριζόντων Πειρικλῆς αἰρετῆς στρατηγὸς ἴστροπεντεν ἐπὶ τὴν Εὑβοιαν μετὰ δευτύμων ἀξιολόγον, καὶ τὴν μὲν πόλιν τῶν Ἑσπιαίων ἐλὼν κατὰ κράτος ἐξόφυσε τοὺς Ἑσπιαῖς ἐκ τῆς πατρίδος, τὰς δὲ ἄλλις παραπληξύμενος ἡγάγκειος πάλιν πιθαροῖς Ἀθηναῖοις, σπουδαὶ δὲ ἐποίησαντο τριακοντατεῖς, Καλλίου καὶ Χάρητος συνθεμένων καὶ τὴν εἰρήνην βιβασσάντων. Ubi vid. Wessel. coll. Pausan. V. 23, 3. et Thuc. I. 24, 114 seq. Pactum autem est tricennale foedus illud, quod minus accurate Eusebius sec. Hieronymum Olymp. LXXXIII, 4., secundum Armeniacum Maii interpretem coll. Syncell. p. 247 D. Olymp. LXXXIII, 2. assignat, ante finem Munychionis decimi mensis Olymp. LXXXIII, 3. Vid. Clint. FF. III. II. p. 54 ad a. Chr. 445. coll. Krueg. Studd. p. 207.

440) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Pluribus enarrat Diodorus XII. 9 seqq. Vid. not. nostr. 244. coll. Voemelio de anno, quo Thurii conditi fuerint. Francus. a. M. 1833. 4.

441) Ανσιμαχίδης] Archon Atheniensium Ol. LXXXIII, 4. ex Diodori XII. ep. 22. testimonio.

442) Ἀθηναῖοι τὴν Εἴσοδον] Tradit Diodorus I. I. κατὰ δὲ τὴν Ἑλλίδα Ἀθηναῖοι τὴν Εἴσοδον ἀνακτησάμενοι καὶ τοὺς Ἑσπιαῖς ἐξ τῆς πόλις ἐκβαλόντες, ἴδιαις ἀποικίαις εἰς αὐτὴν εἰσέπεμψαν Περικλέους στρατηγὸντος. Cf. Theopomp. ap. Strab. X. p. 407, 9.

443) Κρίσων Ἰμεραῖος] Testes Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Diodorus XII. 23, quorum tamen hic perperam omittit τὸ δεύτερον. De nominis scriptura cf. nos ad Ol. LXXXIII. s. u. 431.

444) Κάλπης καὶ ἀπήνης] Testis Pausanias V. 9, 1. τῆς δὲ ἀπήνης καὶ κάλπης τὸν δρόμον, τὸν μὲν Ὁλυμπίαδι ρυμισθέντα ερδουμηκοστῇ, τὸν δὲ τῆς κάλπης τῇ λαϊξῃ ταύτης, κήρυγμα ὑπέρ ἀμφοτέρων ἐποίησαντο ἐπὶ τῆς τετάρτης Ὁλυμπίας καὶ ὄγδοοκοστῆς, μητερὶ κάλπης τοῦ λοιποῦ μήτε ἀπήνης ἰστιθει δρόμον. Caeterum cf. quae scripsimus. ad Ol. LXXIX. s. u. 386.

445) Πραξιτέλης] Praetoram gessit Athenis Ol. LXXXIV, 1. ex Diodoro XII. ep. 23. Meminit eius etiam Pseudo-Plutarchus. Vitt. X Oratt. II. p. 835 D.

πεδοκλῆς ἡχμαζον⁴⁴⁶). Λυσίας δὲ φήτωρ ἐτῶν γεγονὼς τε ὥχετο τέλος Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὑστερον Θουρίους ἐπονομασθεῖσαν⁴⁴⁷). Ἐν τῇ Ρώμῃ δέκα κατεστάθησαν νομογράφοι⁴⁴⁸).

446) *Μίλισσος — Πρωταγόρας — Ἐπιπεδοκλῆς ἡχμαζον*] *Melissus*, Ithagenis F. [Diog. IX, 24. Plut. Peric. cap. 26. et Theodoret. Therap. Serm. IV. Opp. ed. Io. Lud. Schulze. T. IV. p. 794.], Samius [Diog. I. l. Plut. I. l. Milesius: Theodoret. I. l.], Parmenides discipulus, floruit Olymp. LXXXIV, 1. teste Apollodoro ap. Diog. IX, 24. Confirmat hanc temporis assignationem Hieronymus coll. Sync. p. 248 A. Habet eandem Olympiadē etiam qui res Melissi philosophi et Meliti Socratis accusatoris confudit [v. Clint. FF. III. II. p. 59 a. Chr. 440. Kr.] Suidas s. v. *Μίλισσος*, sed incepit eam cum defensa a Melisso contra Periclem patria computavit. Eluxit enim bellica Melissi virtus demum in Sami obsidione Ol. LXXXV, 1. V. Plut. Peric. I. l. adv. Colot. cap. 32. Themist. cap. 2., Ael. VV. IIII. VII, 14., Suid. I. l. coll. not. nostr. 453. — *Πρωταγόρας*, Arteronias vel, secundum Apollodorum et Dinonem ap. Diog. IX, 59, Maeandri F. [Utrunque patris nomen etiam Suidas habet s. v. *Πρωταγόρας*, nisi quod pro *Μαιαρδόν* praebet *Μαιαρδόνιον*. Solum Maeandrum agnoscit Philostratus Vit. Sophi. I, 10.], Abderites, [sec. Heraclidem Ponticum ip. Diug. IX, 50, item, monente Menagio, sec. Ciceronem de Nat. Deorr. I, 23, Fabium III, 1. §. 10, Gellium V, 3, Sextini Empir. adv. Math. p. 382 Fabr., Minutium Fel. cap. 8. pag. 69 Dav., Philostratum I. l., Stephanum in *Ἀθηνᾶ*, Suidam s. v. *Πρωταγόρας* et *Πρωταγόρης*] vel Teius [sec. Eupolin ap. Diog. ibid. et nonnullos ap. Suid.], Democriti auditor [vid. et Philostrat. I. l.], inclinavit eadem Olymp. LXXXIV., ut ex Apollodori fide resert Diogenes IX, 56. coll. 50. Consentit Eusebius, eius ἀχρήν Olymp. LXXXIV, 2. assignans coll. Syncell. p. 248 A. Athenis versatus est inter Connūm Amipsiae et Adulatores Eupolidis fabulan in scenam productam, i. e. inter Olymp. LXXXIX, 1. et LXXXIX, 3. Vid. Athen. V. p. 218 C. coll. Arg. Aristoph. Nubb. Vixit secundum nonnullos ap. Diog. IX, 55. annos amplius XC., sed secundum Apollodorum, Platone Men. p. 91 E. innixum, ap. eund. Diog. IX, 56 annos LXX., quorum XL. philosophiliae dicaverat. Haec autem quatuor studiorum decennia ubi iude ab Olymp. LXXXIV, 1. computaveris, annum Protagorae natalem Olymp. LXXXVI, 3., einortualem vero Olymp. XCIV, 1. invenies. Quod tamen Plato I. l. Protagoram dicat ἀποθανεῖν λγγὶς καὶ ἐβδομήχοντα τὴν γεγονότα, Clintonus FF. HH. II. Append. XXI. p. 337 not. c. Kr. natalem eius quadriennium inferius depresso Olymp. LXXVII, 3. figit, scilicet ne decem annis amplius maior sit patrono eodemque magistro suo Democrito, qui quonodo hominis insimo loco nati sordidisque intenti laboribus cognoverit solleritiam, enarrantem vide Epicurum ap. Athen. VIII. p. 354 C. et ap. Laert. IX, 53 coll. Suid. I. l. Reiecto autem Philochori ap. Diog. IX, 55, reiecto etiam Timonis ap. Sext. Empir. IX, 57 testimonio, quorum alterum si accurate relatum esset, Protagoram iam ante Euripidis Olymp. XCIII, 2. mortem defunctum, alterum si urgeretur eum Socrati adeo, Olymp. XCIV, 1. vita excedere inso superstitem poneret: idem V. D. tutissimum arbitratus cum Platone I. l. statnere, Protagoram paulo ante quam Socratem supremum diem obisse. — Tandem ad Empedoclem venimus, qui, Metonis F. [v. not. nostr. n. 270.], Agrigentinus, Parmenidis [sec. Theophrastom et Alcidamantem ap. Diog. VIII, 55 seq., Pythagorae sec. Timaeum ap. Diog. VIII, 54 et alios ap. eundem ibid. 50. coll. Clint. FF. HH. II. Append. XXI. p. 377 not. d. Kr. Xenophanis sec. Hermippum ibid. §. 56.] discipulus, Olymp. LXXXIV, floruit, auctore Diogene VIII, 74. Quocum fere convenit Gellio NN. AA. XVII, 21, Empedoclem naturalis philosophiae studio circa ea tempora illustrem dicenti, quibus deceinviros legibus scribendis constituit Roma. Cf. not. nost. 449. Nec multum abhudit Eusebius qui eum e diversorum historicorum fide nunc Olymp. LXXX, 4. [Hieronymi, Olymp. LXXXI, 1. Mai. Arin. coll. Syncell. p. 254 C. et Chron. Pasch. p. 163 B.], nunc Olymp. LXXXVI, 1. [Hieronymi, Olymp. LXXXVI, 3. Mai. Arin.] inclinuisse scribit. Vixit annos LX. secundum Aristotelem ap. Diog. VIII, 74., CIX. sec. caeteros ap. eundem.

447) *Αὐλας ὁ ὄρτωρ*] Ex testimonio auctoris Vitt. X. Oratt. inter Plutarcheas II. p. 835 D. [Hutten. XII. p. 230] Lysias, Archonte Praxitele, annos XV. natus, Sybarin proscutus esse traditur. Ad annum insequentem deducit Dionysius in Lys. II. p. 82, 5 seq., Lysiam iter illud duodecimo ante bellum Peloponnesiacum [i. e. ante Olymp. LXXXVII, 2.] anno instituisse affirmans. Caeterum conferas nostra ad Ol. LXXX, 3. s. n. 406. et ad Ol. LXVII, 3. n. 244.

448) *Ἐν τῇ Ρώμῃ*] Indicat hoc loco Scaliger Diodori sententiam, lib. XII. ep. 23., quam tamen in Animadrv. ad Enseb. p. 103 b. reprobat: *Diodoro non concedimus, qui scribit ἐν τῇ Ρώμῃ δέκα ἄνδρας καταστήναι νομογράφους anno primo Olymp. LXXXIV.* Livium enim secutus lib. III. ep. 33., annum Ol. LXXXII, 1. a. Chr. 452. invenies. Sic enim ille: *Anno trecentesimo altero, quam condita Roma erat, iterum mutata forma civitatis, ab consilibus ad deceinviros, quemadmodum ab regibus ante ad consules venerat, translato imperio. Et deinde: Decemviri creati: Ap. Claudius, T. Genucius, P. Sestius, L. Veturius, C. Iulius, A. Manlius, Ser. Sulpicius, P. Curiatius, T. Romilius, Sp. Postumius, Claudio et Genacio, quia designati consules in eum annum fuerant, pro honore honos reddihas.* Cum tamen Diodorus et Livius in eo conspirent, quod anno T. [Diod. XII, 22. C.: Liv. III, 32] Mennium, P. Sestius Capitolinum Coss. insecuto Deceinviros creatos esse testantur: alterius ab altero dissidium a chronologica Diodori ratione repetendum esse videtur: quippe qui in Olympiadibus cum Romanorum Consulibus comparandis minime accurate versatus, nunc Fabium, nunc Polybium sequatur. Cf. Wesseling. ad Diod. XI, 1. et Niebuhr. Histor. Rom. I. p. 299, II, p. 629. 30. Sic e. g. ut a Fabianis Fastis in Polybianos transiret, post annum primum Ol. XCI. quinque annorum magistratus omisit, rursus

β. ΑΥΣΑΝΙΑΣ⁴⁴⁹). Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς στέλλουσιν ἀποίκους εἰς Θουρίους⁴⁵⁰).

γ. ΑΙΦΙΛΟΣ⁴⁵¹). Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτον ἀπεδείχθησαν χιλίαρχοι μετὰ ἀνθυπάτου ἔξονοις⁴⁵²). Αἱ δώδεκα δὲ λοιποὶ τῶν νόμων ἐν τῇ Ῥώμῃ συνετελέσθησαν⁴⁵³).
δ. ΤΙΜΟΚΛΗΣ⁴⁵⁴). Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν⁴⁵⁵). Πρῶτος πάντων Πε-

ut rediret a Polybianis ad Fabianos post Ol. XCIVIII, 2., quinque extremorum annorum magistratus iterum retulit. Deinde post Ol. LXXV, 4. consules unius anni praetermisit et contra unum consulatum Q. Minucii Augurini et C. Horatii Pulvilli II. sub variis nominibus per tres annos Ol. LXXXII, 1. 2. 3. continuavit. Cf. Krebs. Lect. Diodor. p. 87. Ensehius, qui ap. Hieronymum constitutos Decemviro cum anno U. c. CCC. Olymp. LXXXI, 4. computat, biennii prochronismum commisit.

449) *Λασσανίς* Archon Athen. Ol. LXXXIV, 2. ex Diodoro lib. XII. ep. 24.

450) *Ἀθηναῖοι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς* Testis Dionysius Lysiae vit. II. p. 82, 5. eum cum duobus fratribus Thurios profectum scribit: *κοινωνίσων τῆς ἀποικίας, ἦν ἕστελλον Ἀθηναῖοι τε καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς δωδεκάτῳ πρότερον ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου*. Vide s. n. 405. coll. n. 447.

451) *Διηγός* Praetorium gessit Ol. LXXXIV, 3. ex Diodoro XII. ep. 26. et Dionysio AA. RR. lib. XI. p. 736, 20. Meminerunt eius etiam Hesychius s. v. *Ἐρετριακός πόλεμος*, et Marmor Par. ep. 61.

452) *Ἐν τῇ Ῥώμῃ* Auctor Dionysius XI. p. 736, 14 seqq. ἄλλα γενόμαντι τῆς υῆρου κύριοι, τοὺς ἐκ τῶν πατρικῶν μετίστας αὐτοῖς ἀνδρας ἐπιγαντεῖς, χιλίαρχοις ἀποδικινόνται. *Ἄλλοι Στηπράνιον Ἀτραπίνον, καὶ Λιέκιον Ἀτλίον Ἀργγον, καὶ Τίτον Κλύσιον* [T. Cloelius: Lit. IV, 7]. οὗτοι παραδιδόμαντοι πρῶτοι τὴν ἀνθύπαιον ὥρχην κατὰ τὸν τρίτον ἔναντι τῆς ὁδονοκοστῆς καὶ τετάρτης Ὄλυμπιαδος, ὥρχοντος *Ἀθῆνης Διηγού*. Vid. Lit. IV, 7 coll. not. nostr. ad Ol. LXXXVIII, 3.

453) *Αἱ δώδεκα δὲ λοιποὶ* Auctor Diodorus lib. XII. ep. 26. τῶν γὰρ χιλονομένων δώδεκα πινάκων οἱ μὲν δέκα συνετελέσθησαν, τοῖς δ' ἵπολευπομένους δύο ἀνέγραψαν οἱ ὑπατοί καὶ τελεσθείσης τῆς ἑποκειμένης νομοθεσίας, ταντὴν τοῦ δώδεκα χιλοῦς πίνακος χαράζαντες οἱ ὑπατοί προσγέλωσαν τοῖς πρὸ τοῦ βουλευτηρίου τότε καιμάνοις ἱμβόλοις. Qui de rostris fallitur manifesto. Vid. Wessel. ad l. 1. Nec tempus accurate assignavit. Propositae sunt decem legum tabulae Olymp. LXXXII, 2. a. Chr. 451., his duae additae anno insequenti. Vid. Lit. III, 34. 37. Caeterum δώδεκα δὲ λοιποὶ εἰς τὸν Dionysio AA. RR. XI. p. 725, 20. nominavit Scaliger.

454) *Τιμοκλῆς* Archon Ol. LXXXIV, 4. ex Diodoro lib. XII. ep. 27. Meminit eius etiam Inscriptio ap. Boeckh. C. I. n. 229, 2. Vol. I. p. 349. Scholiastes ad Aristoph. Vespp. v. 283., huius anni Archonten Periclem appellans, suh eius praetura res in insula Samo gestas testatur. At Pericles isti bello non ἀρχῶν, sed στρατηγὸς praefuit. Vid. Plut. Peric. ep. 25 seqq. coll. tamen Seidler. Dissert. de tempore quo primum acta est Soph. Antig. p. XXII. ed. Herm.

455) *Μιλήσιοι Ἀθηναῖοι* Pro *Μιλήσιοι* legendum est *Σάμιοι*. Neque enim hoc anno Milesii, sed Samii ab Atheniensibus desecrerunt, uti tradit Diodorus XII, 28. Omnino autem duo bella Samia distinguenda sunt, temere illa a Diodoro XII, 27 seq. in unum annum Olymp. LXXXIV, 4. coniecta, quorum alterum de finibus Prienensibus [v. Theod. Panofka de rebus Samiorum p. 67] ortum, cum Milesii vere Olymp. LXXXIV, 4. [Thuc. I, 115. et Diod. XII, 27. coll. not. nostr. n. 439.], alterum cum Atheniensibus, quorum Milesii imploraverunt auxilia, inde ab ineunte aestate eiusdem anni per totum sere proximi spatium gesserunt Samii. Rursus alterius hiunc bellum duae, quibus praefuit Pericles, expeditiones fuerunt. Quarum prior vergente Olymp. LXXXIV, 4. suscepta brevi tempore post [Diod. I. 1.] constituto apud Samios populi imperio [Thuc. I. 1. Diod. I. 1. Plut. Peric. cap. 25.] Olymp. LXXXV, 1. ineunte absoluta est, posterior autem illam statim insecura [εἰδῆς ἀπέστησαν sc. οἱ Σάμιοι Plut. I. 1.] Samo novem mensium [ἐνταῦ μηνὶ Thuc. I, 117 et Plut. ibid. cap. 28. ἐνταῦ μηνὶ id. Plut. de Glor. Athen. cap. 8. p. 422 B.] obsidione expugnata finem habuit ineunte aestate eiusdem Olymp. LXXXV, 1. Vid. Scholiast. Aristoph. ad Vespp. v. 283. in cod. Venet. collatis Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1826. p. 46 seqq. et Krueg. Studd. p. 208—214. Verum tota haec temporis assignatio dilueretur, si recte se haberent, quae tradit Sophocles Biographus: *Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν [τὸν Σοφοκλέα] ἐτῶν ὅντα ἐξήκοντα πέντε στρατηγὸν ἔλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεοιν ἐπτὰ ἐν τῷ πρὸς Ἀραιοῖς* [Sic scilicet pro vulgata lectione *Ἀνυνίους* scriendum esse viderunt Suevernius in Actt. Acad. Boruss. a. 1824. p. 38 seqq. et Seidlerus in Soph. Antig. ed. Herm. p. LXXXIX. seqq.] πολέμῳ. Quibus verbis constat bellum Samium significari. Anaeam quippe consuetum suis Samiorum exulun refugium docuit Kruegerus ad Dionys. Historiogg. p. 328 not. 18. Praeterea Sophoclem in alterutra adversus Samios expeditione Periclis collegam suis multis locis confirmavit Car. Wexius in Prolegg. ad Sophocl. Antig. p. 2 seq. Neque dubito, quippe Boeckhii confusis argumentis, quin priori ille interfuerit, secus statuente Wexio p. 20 seq. Certe nomina praetorum, in quibus Sophocles comparet, ab Androtione ap. Scholiast. Aristid. 3. p. 485 laudata, diversa sunt ab iis, quos paullo ante captam Samum delegatos dicit Thucydides I, 117. et in quorum agmen poëtam nostram male cogit Biographus. Iam vero cum praetores illi anno vergente creati solerent, Sophocles secundum ea, quae supra disputavimus, creatus sit necesse est Olymp. LXXXIV, 4. exente: qui tamen annus aetatis eius fuit quinquagesimus quintus, bello Peloponesiaco novem annis prior. Hinc τέ pro ξεῖ et ἐνταῦ pro ἐπτά apud vitae Scriptorum restituendum esse recte iam dudum viderunt VV. DD.

ρικλῆς μηχηναῖς, τοῖς νομίζουμένοις χριοῖς, καὶ χελώναις ἐχρήσατο, πολιορκῶν τὴν Σάμον, Ἀρτέμινας τοῦ Κλαζομενίου παρασκευάσαντος⁴⁵⁶). Μιλησίων γὰρ καὶ Σαμίων μαχομένων, Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν, ἐπεστράτευσαν κατὰ τῶν Σαμίων, Περικλέους ἡγουμένου τοῦ Σανθίπου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν ἐπελθεῖν. καὶ δὴ τοῦτο μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς κατ’ αὐτῶν κατεσκεύασαν, Περικλέους εἰσηγησαμένου αὐτοῖς. τοῦτο δὲ μαθόντες Σάμιοι p. 321 a. μηχανήν τινα κατεσκεύασαν κατ’ αὐτῶν, ἵν μαθόντες Ἀθηναῖοι ὑπὸ τυρος Καρνοτίωνος, ἐφυλάξαντο. καὶ Σαμίους μὲν κακῶς διέθηκαν. τὸν δὲ Καρνοτίωνα ἐτίμησαν σφόδρα μετὰ τοῦ γένους, καὶ τῆς αὐτῶν πολιτείας ἡξίωσαν⁴⁵⁷).

ΟΛ. ΠΕ. Κρίσων Ἰμεραῖος στάδιον τὸ γ'⁴⁵⁸).

α. ΜΥΡΙΧΙΔΗΣ⁴⁵⁹. [Ἴερων κατά τινας τῆς Συρακουσίων ἀρχῆς κρατεῖ μετὰ τὴν Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευτὴν⁴⁶⁰). Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Καμάρια ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πορθηθεῖσα ἀνακτῆσται⁴⁶¹). Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν ἐγράψη, τὸ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Εὔθυμενος ἀρχοντος διαλυθέν⁴⁶²].

β. ΓΛΑΥΚΙΔΗΣ⁴⁶³. Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου⁴⁶⁴).

γ. ΘΕΟΛΑΩΡΟΣ⁴⁶⁵. [Ο πρὸς Ἀραιὸν Ἀθηναῖων πόλεμος, ἐν φ. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς στρατηγὸς ἥρεθη⁴⁶⁶). Κατὰ τὴν Τιαλίαν τὸ ἔθνος τῶν Καμπανῶν

456) Πρῶτος πάντων Περικλῆς] Testis Diodorus lib. XII. cp. 28. coll. Ephor. apud Plut. vit. Peric. cap. 27. Testudines invenisse Artemonem Clazomenium tradunt Plinius VII. 56 et Servius ad Virgil. Aen. IX. 505. Caeterum vid. not. 455.

457) Μιλησίων γὰρ καὶ Σαμίων] Testatur Scholiastes ad Aristoph. Vespp. v. 283. unde et ipse sua sese hausisse profitet Scaliger ad Graec. Euseb. p. 421 b. Ille autem haec: τὰ περὶ Σάμου ἱρευταιδεκάτῳ ἔτει πρότερον Περικλέους [Τιμοκλέους] ἀρχοντος γέγονε. Μιλησίων γὰρ ποτε καὶ Σαμίων μαχομένων Ἀθηναῖοι παρακληθέντες et quae sequuntur eodem modo ut supra. Vid. not. 455.

458) Κρίσων ὁ Ἰμεραῖος] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Diodorus XII. cp. 29., ubi tamen τὸ τρίτον pro τὸ δευτέρον legendum esse iam dudum viderunt Meursius de Archont. Athen. III. cp. 1. p. 95 et Wesselingius ad Diod. l. l.

459) Μυριχίδης] Archon hic Μυριχίδης dicitur a Diodoro XII. 29. Μορυχίδης a Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 67. et a Suida s. v. Εὐθυμένης, Μορυχίδης in Inscriptione Graeca ap. Boeckli. C. I. n. 229, 13. Vol. I. p. 349. Aristophanis vero ad Vespp. v. 283. Scholiastae, in cod. Veneto, ab Imm. Bekkero collato, Δορυχίδον praebenti, recte Μορυχίδον restituunt VV. DD.

460) Ἄιρων κατά τινας] Resert Scaliger Scholiastae Pindari ad Pyth. I. p. 300 calculos, ἔσχε δὲ ὁ Ἄιρων τὴν τῶν Συρακουσῶν ἀρχὴν μετὰ τὴν Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ τελευτὴν ὄγδοηκοστῇ πέμπτῃ Ολυμπιάδι. Sic scilicet vulgo scribitur: cum tamen ἐβδομηκοστῇ pro ὄγδοηκοστῇ legendum esse appareat. Vid. not. 329.

461) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Auctor idem Scholiastes Pindari ad Olymp. V. v. 16. p. 121., cuius verba supra ad Ol. XLV, 1. s. n. 142 ascripsimus, ubi vid. quae diximus, coll. etiam not. 424.

462) Ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν] Tradit Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 67. ἐπ' Εὐθυμένος ἀρχοντος οὗτος ὁ ἀρχῶν, ἐφ' οἷς κατειλίθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραψέν ἐπὶ Μορυχίδον· καὶ ἰσχυστεύ ἐκεῖνόν τε τὸν ἴνιαντὸν καὶ δύο τοὺς ἔχης, Ιχίνων [Ileg. Γλαυκίδον] τε καὶ Θεόδωρου, μιθ' οὓς ἐπ' Εὐθυμένος κατελύθη. Inde sua repetiūt Suidas s. v. Εὐθυμένης. Adens de ea re Boeckh. Oec. civ. Athen. I. p. 345 n., Wachsmuth. lib. de Archacol. Hell. I, 2. p. 442., Franc. Ritter. de Aristoph. Plut. 1828. p. 34, Meinek. Hist. crit. p. 40 seq. coll. Prolegg.

463) Γλαυκίδης] Archon Atheniensium Ol. LXXXV, 2. ex Diodoro XII. cp. 30. init. Sed Γλαύκιος praetor noster audit in didascalia Alcestidis Euripideae, quam nuper in cod. Vatic. repertam primus publici iuris fecit Guil. Dindorf. Oxon. a. 1834. coll. Welck. in Mus. Rhen. III. cycl. a. 1835. p. 508. Quae mihi profecto verior videtur scriptura, quam Diodori Γλαυκίδης. Illuc enim tralunt etiam nominis vestigia ap. Schol. Arist. Acharn. 67., ubi Γλύκων extat.

464) Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου] Resert Diodorus XII. 30. De caussis huins helli consalendus Thucydides I. 24—55.

465) Θεόδωρος] Archon Athenis Ol. LXXXV, 3. ex Diodoro XII. 31. Meminit eius etiam Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 67., item Philochorus ap. Schol. Aristoph. Pac. 604. e correctione Palmerii Exerc. pag. 746. et Cors. F. A. III. p. 217 (Pragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 54), denique etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229, 4. Vol. I. p. 349.

466) Ο πρὸς Ἀραιὸν] Testis Biographus Sophoclis anonymus §. 10. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸς (τὸν Σοφοκλέα) ξέ έτῶν ὅντα στρατηγὸν εἴλοτο πρὸς τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἐπτά, ἵν τῷ πρὸς

συνέστη⁴⁶⁷). Κατὰ τὴν Ἀοίαν οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου βασιλεύσαντες, ὁρμασθέντες δὲ ἀρχαιακτίδαι ἡρξαν ἐτη μζ. διεδέσατο δὲ τὴν ἀρχὴν Σπάρτας, καὶ ἡρξεν ἐτη ζ⁴⁶⁸).

δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ⁴⁶⁹). Ἀχαρνεῖς ἀριστοφάρνους ἐδιδάχθησαν ἐν Αγραίοις⁴⁷⁰). Ἀθηναῖοι τὴν Ἀμφίπολιν συγψισαν⁴⁷¹). Τὸ ψῆφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν γραφὲν ἐπὶ Μυριχίδου ἐλύθη⁴⁷²). Τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως οἰκοδομεῖν ἡρξαντο Ἀθηναῖοι, Μησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἔξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλάθη δισχίλια δώδεκα, πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίασιν, ὡς Ἡλιόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως⁴⁷³).

Ο.Λ. Π. Τεύπομπος Θεσσαλὸς στάδιον⁴⁷⁴).

α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ Μυρρινούσιος. οἱ δὲ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ⁴⁷⁵). Ισονομάτης φήτωρ

Avariorum nomina. Atqui belli Peloponnesiaci initium incidit in Ol. LXXXVII, 2.: quod profecto VII. annis antevertit Ol. LXXXV, 3. Sed multis modis corruptum est Biographi testimonium, quod quomodo sannari debeat, not. 455. diximus. Caeteros veterum de Sophoclis praetura locos diligenter collegit Wexius Prolegg. ad Soph. Antig. p. 2 seq.

467) Κατὰ τὴν Ιταλίαν] Scaliger totidem verbis enarravit, quae Diodorus XII, 31 refert. Consentit propemodum Hieronymus, Campanorum nationem Ol. LXXXV, 4. coaluisse asserens. Nec inultum abludunt Maii Armeniaca p. 340, quae Campanos Ol. LXXXVI, 1. coisse tradunt coll. Sync. p. 248 B. Errat vero Scaliger, in Animadv. p. 105 b. n. MDLXXX, cum Diodoro pugnare ratus Catoneum, quod Capuam a. U. c. 283. Chr. 471. Ol. LXXVII, 2. conditam tradat ap. Vell. I, 7, 3. Res haec est. Tuscum quoniam conditam ab ipsis Ol. LXXVII, 2. Capuam per annos 33. tenuissent soli, Ol. LXXXV, 3. pacem a Samnitibus redemturi, urbem cum his agrumque dividebant: qui sane est ille Campanorum gentis conventus. Cf. Liv. IV, 37. cum B. G. Niebuhr. Hist. Rom. Tom. I. p. 91 seq.

468) Κατὰ τὴν Ἀοίαν] Diodorus I. l. enarrat. Cf. Prolegg.

469) Εὐθυμένης] Archon Athenis Ol. LXXXVI, 4. ex Diodoro XII, 32. Meminerunt eiusdem Philochorus ap. Harpoer. s. v. Προπύλαια [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Scholiastes ad Arist. Acharn. v. 67., Suidas s. v. Εὐθυμένης, Scholiastes Aeschinis p. 755 Reisk. Sed quem anctor didascaliae ad Aristoph. Acharn. Euthymenem vocat, eum Euthydemum rectius appellari statim docebimus.

470) Ἀχαρνεῖς ἀριστοφάρνος] Verba sunt Auctoris didascaliae ad Aristopb. Acharn., ubi ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντος ἐν Αγραίοις scriptum est. Decepit Scaligerum Archontis nomen corruptum, qui dum reposuit Εὐθυμένους, non animadvertisit, quantopere sibi ipse repugnaret, asserens ad Ol. LXXXVIII, 1. ἀριστοφάρνης πρώτον ἐδιδάχει διὰ Καλλιστρύτου ex Photio et Suid. s. v. Σαμίων ὁ δῆμος, e Biograph. Aristoph. Anonym., e Schol. ad Ar. Nubb. v. 529. Quibus testimoniosis constat certissime, Aristophaneum Ol. LXXXVIII, 2. (Scaliger calami errore ad Ol. I. annum 1. ascripsit) primam sub Callistrati nomine fabulam docuiisse Babylonicos, Acharnenses autem anno insequenti Ol. LXXXVIII, 3. Euthydemum Archonte, cuius nomen repone apud Auctorem didascaliae pro Euthymene, qui teste Schol. ad Acharnens. v. 67. XII. annis ante Euthydemum fuit: πρὸ μὲν ἐτῶν ἡρξεν ὁ Εὐθυμένης Ἀθήνησιν. Cf. Petiti Miscell. I, 4., Corsini Fast. Att. II. p. 66., Clint. Fast. Hell. II. p. 71 ad a. a. Chr. 425 Kr.

471) Ἀθηναῖοι τὴν Ἀμφίπολιν] Ex fide Diodori XII. ep. 32. extr. et Scholiastae Aeschi. p. 755 Reisk. Vid. Krueng. Studd. p. 146.

472) Τὸ ψῆφισμα] Indicavimus fontem Scaligeri ad Ol. LXXXV, 1. s. n. 462.

473) Τὰ προπύλαια] Profecit Scaliger ex Philochoro et Heliodoro ap. Hippocrat. s. v. Προπύλαια ταῦτα. περὶ δὲ τῶν Προπυλαῖων τῆς ἀκροπόλεως ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχοντος οἰκοδομεῖν ἡρξαντο Ἀθηναῖοι, Μησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ἄλλοι τε ιστορήσουσι καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. [Athidios scilicet: vid. C. G. Lenz. Philoch. libr. fragm. ed. C. G. Siebelis. Lips. a. 1811. 8. p. 55.] Ἡλιόδωρος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως [de hoc scriptore vid. Prolegg.] μεθ' Εἰρεα καὶ ταῦτα φησιν: Ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἔξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλάθη δισχίλια δώδεκα, πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δὲ ὥν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίωσιν. Heliodori verba praebeunt etiam Suid. et Phot. s. v. Προπύλαια. Vid. Thuc. II, 13 c. Diod. XII, 40. ined., Plut. Peric. ep. 13. coll. Od. Mueller. Archaeol. ed. pr. p. 77 §. 101, 3. 4.

474) Θεύπομπος Θεσσαλὸς] Testantur Diodorus XII. ep. 33. et Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. Idem est, quem inter celeberrimos athletas relationem, Diopompi Thessali nomine insignit Plato de Legg. VIII. p. 840 B. V. Corsin. Dissert. Agonisti. p. 140 et Ast. ad Platон. I. I.

475) Ναυσίμαχος Μυρρινούσιος] Archon Athenis Ol. LXXXVI, 1. ex Diodoro XII, 33 Ναυσίμαχος fuit. Eundem quin Ναυσίμαχον Μυρρινούσιον (de adiecto pagi nomine cf. nos ad Ol. CVII, 4. s. n. 853.) ab Auctore Vitt. X. Oratt. II. p. 836 E. vocari videret Scaliger: Diodorum secutus est in Archontis nomine, eique pagi nomen ex Pseudo-Plutarcho I. l. addidit. Quae minime probabilis ratio est. Imo cum huius anni Archontem praeter Plutarchum personatum, etiam Dionysius Halic. in Isocrat. II. p. 94 init. et Diogenes III, 3. Ναυσίμαχον appellant: sic potius esserenda erat ista notula: Ναυσίμαχος Μυρρινούσιος, οἱ

έγενηθη⁴⁷⁶). Φρύνιχος Ἀθηναῖος χωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐδίδαξε τὸ πρώτον⁴⁷⁷).

β. *ΑΝΤΙΛΟΧΙΔΗΣ⁴⁷⁸*). Ἡ Ποτίδαια Ἀθηναῖον ἀπέστη⁴⁷⁹). Ρωμαῖοι ἐς Ἡρόδεα ἀποίκους ἀπέστειλαν⁴⁸⁰).

γ. *ΧΑΡΗΣ⁴⁸¹*). Ἀρχιδαμος Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Ήγής βασιλεύει Σπάρτης⁴⁸²).

δ. *ΑΨΕΥΔΗΣ⁴⁸³*). Μέτων ὁ Πανσαρίου Λευκορότευς ἥλιοτρόπιον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔθηκε, καὶ τὴν ὄρουαζομένην ἐνερεασαίδετηρίδα ἐξέθηκεν. ὁ δὲ αὐτὸς

δὲ Ναυομάχος. Agnoscit prius nomen etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 229. v. 12. Vol. I. p. 349: proinde ut recte Meursius de Archontt. Athen. III. ep. 2. p. 97. Diodoro quoque Ανοίμαχον restituendum censuisse videatur.

476) *Ἰσοχράτης ὢρτων*] Consentint de Isocratis natali Dionysius I. l., Pseudo-Plutarchus I. l., Diogenes Laërt. I. l., Suidas s. v. *Ἰσοχράτης*. Diogeni, qui licet annum Isocratis natalem Olymp. LXXXVI, 1., Platonis Ol. LXXXVII, 4. assignet, idem Isocratem annis VI. Platone natu maiorem facit, εἰ pro σε restituendum esse coniecit Meursius. De qua conjectura videsis Corsiu. F. Att. T. II. p. 69, qui Isocratem mense Hecatombaene editum esse simile demonstrat.

477) *Φρύνιχος Ἀθηναῖος χωμικὸς*] Suidas s. v. *Φρύνιχος*. Ἀθηναῖος χωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. ἐδίδαξε γοῦν τὸ πρώτον ἐπ' Ὄλυμπιάδι, ubi tamen Meinekius Histor. crit. comic. græc. p. 147 πᾶς corrigit. Cf. nostra ad Ol. LXVII, I. n. 243.

478) *Ἀντιλοχίδης*] Diodorus XII. ep. 34. init. hunc Archontem *Ἀντιλοχίδην* sec. plerosque Codd., *Ἀντιοχίδην* sec. Coisl. CXLIX. et Paris. pr. appellat. Nomen a Scaligero expressum non confirmatur Inscriptione apud Boeckh. C. I. s. n. 229, 1 et 6. Vol. I. p. 349.

479) *Ἡ Ποτίδαια*] Refert Diodorus I. l. Conf. etiam Thue. I. ep. 56—66, in primis ep. 58. Kruegerus Studd. p. 129 coll. uot. 2. pugnam apud Potidaeum commissam vergente aestate Olymp. LXXXVII, 1. ponit e Thueyd. II, 2. et Diod. XII, 37.

480) *Ῥωμαῖοι*] Diodorus I. l. his verbis tradit: κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν οἱ Ῥωμαῖοι πέμψαντες ἀνοιχοὺς εἰς Ἀρδεα [sic Dindor.], Σάρδια Coisl. CXLIX. et Vatic. *Ἀρδεάτην* adiuncto numerum sequente τὴν Laurent. et Paris. alt. *Ἀργάτην* Scaliger errore sine dubio typographi, quem statim correximus] τὴν χώραν κατεκληρούχησαν. Livius IV, 11. rem tradit factam esse iam M. Fabio Vibulano, Postumio Aebutio Coss. Olymp. LXXXIV, 3. a. Chr. 442., triumviros ad coloniam Ardeanum deducendam creatos Agrippam Menenium, T. Cloelium Siculum, M. Aebutium Elvam appellans. Rursus igitur Diodorum fessellit Fastorum ratio consularium. Vid. not. 448. coll. Phil. Cluver. Ital. ant. Tom. II. p. 976 seq., qui tamen solemnī errore pro Diodori auctoritate hanc scilicet Anonymi sui epitomen laudat.

481) *Χάρης*] Athenis Archon fuit ex Diodoro XII. ep. 35. init., cui tamen ἄρχοντος-Κράτητος pro ἄρχοντος-Χάρητος restituendum esse luculententer demonstravit Boeckhius in Actis Academ. Borussic. a. 1834. Class. hist. p. 29.

482) *Ἀρχιδαμος Λακεδαιμονίων*] Diodorus I. l. κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα *Ἀρχιδαμος* ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐτη πεσσαράκοντα δύο, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδιξάμενος *Ἄγις* ἐβιούλεσσεν τὴν εἰκοσιεπτά. At sibi non constat Diodorus, quandoquidem libri eiusd. ep. 47. Ol. LXXXVII, 4., adeoque ep. 52. Ol. LXXXVIII, 1. Archidamum vivum cominemorat. Ortum ducit haec hallucinatio e perperam assignatis Archidami auspiciis, quae quin Ol. LXXXVII, 4. ascribenda essent, auctor ille in Olymp. LXXVI, 4. contulit, solenni, ut acute auimadvertisit Kruegerus Studd. p. 151 seq., Phaedonis et Apsephionis Archontum confusione, de qua vid. not. n. 305. Etenim Archidamus II. Zeuxidami F., e Proclidarum stirpe oriundus, quartum iam annum regnabat, cum Laconica terrae motu concusa est. Plutarchus vit. Cim. ep 16.: *Ἀρχιδάμον τοῦ Ζευξιδάμου τέταρτος ἐτος ἐν Σπάρτῃ βιούλευσις, ἐπὸ σιοσμοῦ μηρίστου . . . ἡ τε χώρα τῶν Λακεδαιμονίων γένουσιν ἐξάλισθε.* Atqui occasionem dedit σιοσμὸς ille bellum Messenio tertio. Thucydides I, 101: διεκώλυθσαν δὲ ὑπὸ τοῦ γενομένου σπιαροῦ [οἱ Λακεδαιμόνιοι], τὸ δὲ καὶ οἱ Εἵλωτες αὐτοῖς καὶ τῶν περιοικῶν Θογριάτων τε καὶ Αἴθεις ἐς Ἱδώμην ἀπέστησαν . . . καὶ Μεσσήνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες. πρὸς μὲν οὖν τοὺς ἐν Ἱδώμῃ πόλιμος καθιστάκτην Λακεδαιμόνιοις. Quod bellum, cum teste Diodoro XI, 64 per decem annos tractum esset, Olymp. LXXXI, 1. finem habuisse idem auctor est XI, 84. Exarsit ergo Olymp. LXXXVIII, 3., quo eodem proinde anno etiam terrae motus Laconiene accidit: quem tamen omnia mirifice turbans Diodorus ad Olymp. LXXXVII, 4. retulit XI, 63. Tu missis eius ineptiis viam modo monstratam persegnatus Archidami regnantis initium quarto ante Olymp. LXXXVIII, 3. anno i. e. Olymp. LXXXVII, 4. eiusque XLII. annis post defuneti obitum Olymp. LXXXVIII, 2. statues. Et habes terminos regni Archidami, etiam ad vindicandam eius sub Olymp. LXXXVIII, 1. a Diodoro injectam mentionem sufficietas. Mortem accuriatius adeo definire licet e Thucydide III, 89, qui cum circa vernum tempus Olymp. LXXXVIII, 2. Archidami successorem Agidem II. memor regem, Archidamum eiusdem anni deceisse intelligis priori semestri. Vid. Krueg. Studd. p. 151., Vales. ad Harpoer. in *Ἀρχιδάμος πόλεμος*, Dodwell. Annall. Thucyd. p. 70., Wesseling. ad Diod. I. l., Corsini Fast. Att. III, p. 224, Clint. FF. HH. II. App. III. p. 226 seq. Kr.

483) *Αψεύδης*] Summo Atheniensium magistratu Ol. LXXXVI, 4. fungitur Apseudes ex Diodoro

καὶ τὰς τροπὰς θερινὰς ἐν τῷ παρόντι ἔτει ἑτήρησεν⁴⁸⁴). Σπάρτακος ὁ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησε· διεδέσατο τὴν ἀρχὴν Σέλευκος⁴⁸⁵).

ΟΛ. ΠΖ. Σώφρων Ἀμβρακιώτης στάδιον⁴⁸⁶). Διοριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον⁴⁸⁷).

p. 321 b. α. ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ⁴⁸⁸). Ἐν τῇ Ρώμῃ Σπόριος Μέλιος ἐπιθέμενος τυραννίδι ἀνηρέθη⁴⁸⁹). Ἀριστομένης χωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας χωματίας ἔγνωριζετο⁴⁹⁰). Αἱ Φοίνισσαι Εὐριπίδου ἐδιδάχθησαν. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης⁴⁹¹). Τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν Ἀθηνᾶς

XII. ep. 36., Philochoro apud Schol. ad Arist. Avr. v. 998. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Ptolemaeo μηγ. συντάξ. lib. III. ep. 2. p. 162 ed. Halm. Nomen mutatum occurrit etiam ap. Boeckh. C. I. l. n. 74, 4. p. 111.

484) Μέτων ὁ Πανσανίον] Testatur Diodorus XII. ep. 36. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Μέτων ὁ Πανσανίον μὲν νίστης, δεδοξασμένος δὲ ἐν ἀστρολογίᾳ, ἐξέθηκε τὴν ὄνομαζουμένην ἐγνεακιδεκατηρίδα, τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος ἀπὸ μηνὸς ἐν Ἀθήναις σκιροφορῶν τριςκαιδεκάτης [i. e. d. XXVII. m. Junii a. a. Chr. 432.] ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις ἔτεσι τὰ ἄστρα τὴν ἀποκατάστασιν ποιεῖται κτλ. Ptolemaeus lib. III. 2. p. 162 καὶ τοιι, τὰ μὲν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀψεύδους ἀναγεγραμμένης θερινῆς τροπῆς μέχρι τῆς ἧπο τῶν περὶ Ἀρίσταρχον τετρημένης, τῷ πεντηκοστῷ ἔτει τῆς πρώτης κατὰ Κάλλιππον περιόδου, καθὼς καὶ ὁ Ἰππαρχός φησιν, ἐπὶ ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. Cf. Philoch. apud Schol. ad Aristoph. Avr. v. 998. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 55], Suid. s. v. Μέτων, Aelian. VV. HH. lib. X. cp. 7. cum Perizon. nota, Theophrast. de Signis Pluviar. p. 416, Censorin. de Die Natal. cp. 18. p. 301 ed. Haverkamp. Lugd. Bat. 1743. Meton de demo Leontidis tribus, cui ascriptus erat, a Phryniccho in Monotropo ap. Scholiastam l. l. et Suida l. l. [cf. Boeckh. ad Cp. Inscr. n. 108. Vol. I. p. 149] Λευκονοεὺς — Scaliger perperam Λευκωνοεὺς dederat — appellatur: quod verbum in Λάκων corrupit Aelianus l. l. Certe Atheniensem fuisse constat etiam Theophrasti l. l. et Censorini l. l. auctoritate. Disputant de Metonis anno magno sive enneadecaeteride Scaliger Eimend. Teinpp. II. p. 72 sqq., V. p. 409 sqq., Petavius Doctrin. Teinpp. I. cp. 8., Petitus Eclog. chronol. I. IV. cp. 12., Dodwellus Dios. III. p. 174, Corsinus FF. AA. III. p. 226, Clint. FF. III. II. Append. XIX. p. 349 sqq., Idelerus Eachir. Chronol. I. p. 325 seqq., e quibus postremus cycli epocham in vespera d. XVI. m. Iulii a. 432. a. Chr. figit.

485) Σπαρτακος ὁ Βοσπόρου] Refert Diodorus XII. ep. 36. init. Vid. Prolegg.

486) Σώφρων] Auctores Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Diodorus XII. ep. 37. Interpres tamen Eusebii Armeniacus praebet Ἐφράνορος, quod Niebuhrio libro saepius laudato p. 216 ex Εὐφράνῳ corruptum videtur.

487) Διοριεὺς Διαγόρου] Pausanias VI, 7. 1. auctor est, Dorium, Diagorae filium, [Thuc. VIII, 35] Rhodium, tribus deinceps Olympiadibus pancratii palmam retulisse. Atqui e Thucydide III, 8. constat, enim Ol. LXXXVIII. τὸ δεύτερον νίσσε: itaque primam eius victoriam Ol. LXXXVII., tertiam Ol. LXXXIX. recte assignavit Scaliger.

488) Ηνθόδωρος] Pythodorus Archon Atheniensium Ol. LXXXVII, 1. ex Diodoro XII. ep. 37. Minerunt eiūs Thucydides II, 2, Philochorus ap. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 604, [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis. p. 54 coll. Kroeg. ad Clint. F. H. II. p. 64], idem ap. eund. Euarrat. ad Avv. 998. [Fragm. coll. p. 55], Suidas s. v. Μέτων, Grammaticus in Argum. altero Euripid. Med., Inscriptio apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 229, 5 Vol. I. p. 349.

489) Ἐν τῇ Ρώμῃ] Auctor Diodorus l. l. Ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθήνησι Πινθόδωρον Ρωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατίστησαν Τίτον Κοίντιον καὶ Νίττον Μενήνιον, Ἡλεῖοι δ' ἡγαγον Ὄλυμπιάδα ἐβδόμην πρὸς ταῖς ὄγδοηκοντα, καὶ δὲ ἡνίκα στάδιον Σώφρων Ἀμβρακιώτης. ἐπὶ δὲ τούτων ἐν τῇ Ρώμῃ Σπόριος Μέλιος [sic Rhodomanus: libri inter Μάνιος, Μάλλιος, Μάλιος, Μάνλιος variant: Scaliger mera de conjectura scripsit Μέλιος] ἐπιθέμενος τυραννίδι ἀνηρέθη. Sed de anno non convenit Diodoro cum Livio, qui lib. IV. cp. 13, 14. Spurium Maelium a C. Servilio Ahala, mag. equitt., obtruncatum esse asserit, T. Quinctio Capitolino VI., Agrippa Menenio Lanato Coss. Ol. LXXXV, 2. a. Chr. 439. Neque dubito, quin Diodorus sub iisdem Consulibus factum tradiderit, dummodo illud Νίττον nobiscum ex Αγρίππαν corruptam statuas. De perversa autem Diodori in annis Consulium cum Atheniensium Archontibus comparandis ratione saepius monitum est. Cf. Krebs. Lectt. Diodor. p. 87. coll. not. nostr. n. 448. Caetera de Sp. Maelii caede veterum testimonia vid. ap. Fischer. Tabb. Roman. chronol. p. 31 a. Chr. 439.

490) Ἀριστομένης] Auctor Suidas s. v. Ἀριστομένης Ἀθηναῖος χωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας χωματίας, οἱ γαν ἐπὶ τῶν Πιλοποννησιακῶν, Ὄλυμπιάδος π. ζ. Meinekius Spec. Quaest. Scen. II. p. 48: „unde profecit Scal. in Olymp. descript., qui tamen in Suida πέντε legisse videtur.“ At Scaliger non in ΟΛ. πέντε, sed in ΟΛ. πέντε retulit; correxit errorem V. D. in Histor. Crit. com. graec. I. Berol. a. 1839. Vid. Prolegg.

491) Αἱ Φοίνισσαι] Haec ut Scaliger ex Argum. altero in Eurip. Med. ιδιδάχθη (ἡ Μήδια) ἐπὶ Πινθόδωρον ἀρχοντος κατὰ τὴν ὄγδοηκοστὴν ἐβδόμην Ὄλυμπιάδα, πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης, Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δικτυς, Θερισταὶ σύντεροι. Memoriae igitur lapsu Phoenissas pro Medea actam refert V. D. Vid. Bentley Diss. Phalarid. p. 268. ed. Lips. Valckenarii praefat. ad Eurip.

- ἐστάθη ἐς τὸν νεών τὸν μέγαν ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστρατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. ἴστορεῖ Φιλόχορος⁴⁹²).
 β. ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ⁴⁹³). Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὃν Θουκυδίδης Ὁλόφου συνεγράψατο⁴⁹⁴).
 γ. ΑΠΟΛΛΟΔΑΩΡΟΣ⁴⁹⁵). Εὔπολις τὰ αὐτοῦ δράματα ἰδίαξε⁴⁹⁶).
 δ. ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ⁴⁹⁷). Πλάιων ἐγενήθη⁴⁹⁸). Ἀθηναῖοι, τὴν Ποτίδαιον πολιορ-

Phoen. p. VI. sq. coll. Clint. Fast. Hell. II. p. 65 Kr. De Euphorione, Aeschyl filio, vid. Welcker. Mus. Rhen. Suppl. II. 3. p. 967 coll. Prolegg.

492) *Τὸ ἄγαλμα*] Philochori verba extant ap. Scholiastam Aristoph. Pac. v. 604. [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 54]: Φιλόχορος ἐπὶ Πυθοδώρου ἀρχοντος ταῦτα φησί· καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν Ἀθηνᾶς ἐστάθη ἐπὶ τὸν νεών τὸν μήχαν, ἔχον χρυσίου σταθμὸν ταλάντων μδ', Περικλέους ἐπιστρατοῦντος, Φειδίου δὲ ποιήσαντος. τούτῳ δὲ ἐξιγυσμαίος ἀποθανεῖ ὑπὸ Ηλείων, ἵνι Σκυθοδώρου, δες λατινῶν τούτους. ἔρθομος. In quibus Archontum nominata corrupta esse fugit Scaligerum. Correverunt ea, Θεοδώρου pro Πνευματικοῦ et Πνευματικοῦ pro Σχολικῷ διάρχον rescripto, Palmerius Exercit. p. 746 et Corsinus FF. AA. T. III. p. 218, quorum emendationem merito amplectus est Od. Muellerus Comment. de Phid. vit. I. et in Enchirid. Archaeol. §. 93. n. 1. ed pr. Proinde Phidas Minervae simulacrum Ol. LXXXV, 3. perfecit, mortem vero Ol. LXXXVII, 1. obiit. Nec multum profecto a priori temporis notatione discedit Eusebius, qui, Hieronymino interprete, ad Olymp. LXXXV, 2. habet: *Phidas eburneum Minervam facit. Consentient singulari fortuna adeo Maii Armeniaci coll. Syncell. p. 248 A.*, Vid. tamen Diod. lib. VII. ep. 39. coll. Krueg. ad Clint. FF. III. II. p. 64 a. Chr. 432. Tantum de tempore: de statua ipsa vid. Plut. Peric. 13. et Suid. s. v. Φειδίας coll. Heyn. Commentarii Antiquar. II. p. 149, Lenz. et Siebel. ed. Philoch. l. l., Mueller l. l.

493) *Ἐνθίδημος*] Archon Athenis Ol. LXXXVII, 2. ex Diodoro XII. ep. 38. Meninit eius etiam Athenaeus lib. V. p. 217 B.

494) *Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ*] Expressit Scaliger sententiam Diodori, qui lib. XII. ep. 38. ex araisse bellum Peloponnesiacum Ol. LXXXVII, 2. testatur. Eodem redit, quod Gellius. lib. XVII. ep. 21. bellum a. U. c. fere trecentesimo vicesimo tertio coepit esse tradit. Atque consecat Eusebius Maii Armeniacus coll. Sync. p. 257 B. Accuratus tamen belli initium in Pythodori. praetoram consert Thucydides II, 2: ἐπὶ Χρυσίδος ἐπὶ Αργείᾳ τότε πεντήκοντα δυοῖν ἀποτελεῖται εἰρημένης καὶ Αλιριαίων ἤρόσουν ἐπὶ Σπάρτη καὶ Πυθοδώρου ἐπὶ δέοντος. [τελευτας i. e. δ. pro δέοντος corrigit Krueger. Studd. p. 223]. μῆτρας ἀρχοντος Ἀθηναίοις ήμα τὸν ἀρχούντων κτλ. Facit cum Thucydide Hieronymus. De Thucydide placet haec ascribere Diodori lib. XII. ep. 37. verba: Θουκυδίδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὴν Ιστορίαν ἐγένετο (Ol. LXXXVII, 1.) ἀρχέματος ἔγραψε τὸν γενόμενον πόλεμον Ἀθηναίοις πρὸς Ακαδαιμορλους, τὸν ὀνομασθέντα Πελοποννησιακόν, οὗτος μὲν οὖν ὁ πόλεμος διεμενεῖ ἐπὶ ἐτη εἰνοι ἐπτά. δὲ Θουκυδίδης ἐτη δύο πρὸς τοὺς εἴκοσι γέγραψεν ἐπιβλοίσι δικτώ, ὡς δὲ τετες διαιροῦνται ἐτύλα. Thucydides Alimusius fuit ex Alimo, Leontidiis tribus pago. V. Plut. Cim. 4., Epigram. ap. Marcell. §. 16, Auon. 10. Patrem eius Ορολον diserte vocat Marcellin. vit. Thuc. §. 16. teste etiam usus Didymo, Ολόρον autem Thucydides ipse IV, 104 cui plerisque auctoribus antiquis, quos diligenter collegit Beckius ad Marcell. ap. Ers. Popp. Vol. I. P. I. p. 318 not. v. Ορολον agnoscent Vossius de Hist. Gr. p. 41, ed. Western. et Fabricius Bibl. Gr. II, 25, 1, sed Ολόρον praeoptat Kruegerus Disquisitt. de Vita Thucydidis [Prolus. gymnas. Ioachim. Berlin. a. 1832. 4.] p. 3. Natus est Olymp. LXXXVII, 2., teste Pamphila apud Gell. XV, 23, eius reiecta auctoritate, Kruegerus p. 7 seqq. Thucydide circa Olymp. XCIV. annos, ut Marcellinos. §. 34. tradit, quinquaginta amplius natum, obisse dicit: proinde ut lucem aspicerit Olymp. LXXX, vel LXXXI. — Floruit sec. Suidam, cui et ipsi dissidit V. D. p. 8. not., Olymp. LXXXVII, 1., sec. Eusebium Olymp. LXXXVII, 3. [Hieronym., Olymp. LXXXVIII, 1. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 253 C.].

495) *Απολλόδωρος*] Archon Athenis Ol. LXXXVII, 3. ex Diodoro XII. ep. 43. Occurrit etiam ap. Athenaeum V. p. 217 B. et ap. Scholiastam Aristoph. in Prolegg. de Comoed. p. XXIX.

496) *Εὔπολις τὰ αὐτοῦ*] Scholiastes Aristoph. in Prolegg. de Comoed. p. XXIX. Εὔπολις Ἀθηναῖος ἰδίαξεν ἐπὶ ἀρχοντος Απολλόδωρον, unde sua hanserunt Suidas s. h. v. et Endocia. Consentient fere Cyrillus adv. Julian. I. p. 13 B. et Eusebini Hieronymi, Eupoliis Ol. LXXXVIII, 1. floruisse scribentes. Mai tamen Armeniacum, quae nomen eius Olymp. LXXXVIII, 2. ascriptum repräsentant coll. Sync. p. 257 C., proprius etiam ad Scholiastae sententiam accedunt. Vid. Mein. Hist. crit. p. 104.

497) *Ἐπαυτίων*] Magna est de huius Archontis nomine in libris veterum scripturae discrepantia, quandoquidem ab Auctore Didascaliae ad Eurip. Hippol. Αυτίων, ab Atheneo lib. V. p. 217 B. Επαυτίων, a Diogene III, 3. Αυτίων, a Diodoro XII, 46. Επαυτίωνδις appellatur. Cum tamen in Diodori hisce verbis: ἐπὶ ἀρχοντος δ' Αθηναῖον Επαυτίωνδον [Laurent. XII. Επαυτίωνδον] pro Επαυτίωνδον, ἐπὶ Αυτίωνος vel ἐπὶ Αυτίωνος sine molestissimo pleonasmō scripsi nequeat, in Didascalia vero l., mouente Dindorfio, Επαυτίωνος pro ἐπὶ Αυτίωνος facilissima emendatione restituī possit: illud επὶ — ad Archontis nomine pertinere probabile fit. Verum nomen Επαυτίων agnoscit Casaubonus ad Ath. l. l., quod idem esse dicit cum Αυτίων, respuente Επαυτίων analogia. Wesselius vero, cui astipulatur Corsinus

χοῦντες μόλις αὐτῆς ἐκράτησαν, ὑποσπένδους τοὺς πολίτας διελθεῖν ἀφέντες⁴⁹⁹). Τρίτον ἔτος Πελοποννησιακοῦ πολέμου⁵⁰⁰). Περικλῆς ἀποδημήσει⁵⁰¹). Τελευτὴν σαρτὸς Περδίκκα, τὴν Μαχεδόνων βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται⁵⁰²). ΟΔ. ΗΗ. Σύμμαχος Μεσσήνιος ἀπὸ Σικελίας στάδιον⁵⁰³). Μεγαλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ⁵⁰⁴). Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον τὸ β'⁵⁰⁵). ΩΜΑ. ΛΙΟΤΙΜΟΣ⁵⁰⁶). Ἀραζαγόρας Κλαζομένιος φιλόσοφος ἐτελεύτης⁵⁰⁷). Πλά-

Fast. Att. III. p. 231, verum Archontis nomen Ἐπαυτίνην sive Ἐπαυτίνδας fuisse existimat, Epaminondam cum Epaminone eundem ostendens ex Hipp. Epidem. I. p. 951 et 957. Praeterea in terminatione — ἀρδας, Thebanorum magis, quam Atheniensium, linguae indolem referente, non anxiæ haerendum esse comparato Chae-rondæ; Ol. XC, 3. in Fastis olitati, nomine docuit cum Wessel. Corsinus, I. c. Denique de permutatione I = EI cum Y doceat disserit Fr. Th. Welckerus Tril. p. 480 not. 776., nec nostri nominis oblitus. Vid. id. in cycl. ep. p. 219 not. 334. 335. a. 1835. Bonn. In Mus. Rhæt. Suppl. I. coll. Guil. Canter. De ratione emend. Graecæ auctores syntagm. recens. auct. Antverp. a. 1571. p. 16. 20. (ap. Fr. G. Sturz. in Hellan. Fragm. ed. alt. Lips. a. 1826. 8. p. 182. 196.).

498) Πλάτων διετηθῆ] Testis Diogenes III, 3. Πλάτων δὲ ἐπὶ Ἀμεινίον γέγονε, ἵψ' οὐ Περικλῆς ἐτελεύτης. Apollodori de Platonis natall calculos vid. n. 507. Aliorum sententias recensuit Astius de Vit. et Scriptt. Plat. p. 14 seqq. Cf. Corsini Disput. de natali die Platon. eiusque aetate et in Italianum itineribus in Gorii Symbolis Litterat. Flor. 1751. T. VI. p. 83 seqq., qui Platonem Apollodoro Archonte Ol. LXXXVII, 3. in lucem editum esse cum Athenaeo V. ep. 217 B. statuit. Corsino astipulatur Clintonus Fast. Hell. p. 67 Kr. et K. F. Hermannus in Hist. et Syst. phil. Plat. T. I. Heidelb. a. 1839. 8. p. 11. Diem natalem definunt Plutarchus Sympos. VIII, 1 et Apollodorus ap. Diog. III, 2 septimum mensis Thargelionis, qui dies anni Metonici est dies XXI, m. Maii anni Juliani. Cf. Ideleri Enclir. I. p. 336 sq. Fallitur igitur Ensebius, Platonis natali cum Olymp. LXXXVIII, 4. [Hieronym., Olymp. LXXXIX, 1. Mai. Arm. coll. Chron. Pasch. p. 165 D.] comparato.

499) Ἀθηναῖοι τὴν Ποτίδαιαν] Scaliger Diodorū secutus est XII, 46. Thucydides autem II. ep. 70, secundo belli anno exeunte, hieme, i. e. Ol. LXXXVII, 3. m. Mart., rem gestam affirmat. De molestiis et difficultatibus (μόλις — — ἐκράτησαν), quas Potidaeae obisidio et expugnatione Atheniensiis creaverat, v. Thuc. I, 62 seq. II, 58. et Diod. XII, 34. 40. 46.

500) Τρίτον ἔτος] Testis Athenaeus V. ep. 18. p. 217 B. Περικλῆς δὲ ἀποδημήσει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀρχοντος Ἐπαυτίνον, ἵψ' οὐ τελευτᾶ Περδίκκας καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Quae verba memoriae lapsu Diodoro vindicat Scaliger in Animadrv. p. 106 b. De anno mortui Periclis consentiant cum Athenaeo Diodorus XII. ep. 46., Laertius vit. Plat. III, 3, Hieronymus. Accuratus tamen Thucydides II, 65 eum tertio belli Peloponnesiaci anno, eiusque mense septimo obisse testatur. Quum vero Pelopon. bellum ineunte mense Thargelione Ol. LXXXVII, 1. exarserit, Periclis obitus in Ol. LXXXVII, 4. inensein Maenacterionem incidit.

501) Τελευτήσαντος Περδίκκα] Vid. Athenei verba, modo ascripta. Sed quid audio? Perdiccamne Olymp. LXXXVII, 4. mortuum credam, quippe quem adeo Olymp. XCI, 1. anno B.P. XVI. exeunte in viuis memoret Thucydides VI, 7? Accedit, quod Diodorus XIV, 37. Archelaum, Perdiccae successorem, Olymp. XCV, 1. mortem obisse dicit. Unde Perdiccae obitus et Archelai initium Olymp. XCIII, 2. ascribi deberet, si quidem integer esset Diodori textus: quod tamen ipsum cave credas. Vid. not. nostr. 640. Multo etiam minus, quād in Athenaeo, acquiescere licet in Euseblio, qui ultimum Perdiccas annum cum Olymp. LXXXVI, 4. [Hieronym., Olymp. LXXXVII, 1. Mai. Armen.] contendit. Nec sufficit accuratisissimis Thucydidis rationibus, quinquaginta proxime ille ad verum accedens Marm. Par. Auctor ep. 62., qui Archelaum defuncto Perdiccae Olymp. XC, 1. successisse scribit. Imo defunctus est Perdiccas Olymp. XCI, 3. Vid. Boeckh. C. I. II. p. 341. coll. not. nostr. 640. Genit us insignem illam veterum de Perdiccae exitu dissensionem altera de eius regni intervallo dissensio, non minus notabilis. Nicomedes enim Acanthius annos eum XL. regnasse dicit, Theopompos XXXV, Anaximenes Lampsacenus XL., Iliouromus Cardianus XXVIII, Matsyas Pellaus et Philochorus [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis. p. 67 seq.] XXIII. ap. Athen. V. p. 217 E. Ultimum numerum habet etiam Dexippus ap. Eusebium Scal. p. 57, 26. ap. Interp. Armen. p. 171. ap. Syncell. p. 262 D., item Syncellus ipse p. 247 B., sed XXVIII. Eusebius.

502) Σύμμαχος Λισσήνος] Diodorus XII. ep. 49. et Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 testes sunt. Meminit Symmachus etiam Pausanias VI, 2. 5.

503) Μεγαλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ] E conjectura Scaligeri. Scholiastes ad Pind. Pyth. VII. p. 391 B.: Γέρυπται ἡ ὥδη Μεγαλῆς Ἀθηναῖος τεθρίππῳ τὴν ὄγδοηκοστὴν Πενθιάδα τεθρίππῳ. Quem locum manifesto corruptum Scaliger duplice sic corrigi posse putavit, ut aut pro ὄγδοηκοστὴν scriberetur εἰκοστὴν aut v. ὄγδοηκοστὴν servato Ολυμπιάδα pro Πενθιάδα reponeretur. Quarum rationum alteram ad Olymp. LXXXV, 3., alteram hic proponit. Sed huic ipsi quain maxime adversatur aetas Pindari, qui vitam in hanc usque Olympiadem non protraxit. Vid. not. 321.

504) Δωριεὺς] Confer nostra ad Ol. LXXXVII. s. n. 487.

505) Διότιμος] Diotimus Athen. Ol. LXXXVIII, 1. ex Diodoro XII. ep. 49. Idem Philotimus audit in Prolegg. Aristoph. p. XXIX.

των γεννάται κατά τινας⁵⁰⁷). Ἀριστοφάνης πρῶτον ἴδιαξε διὰ Καλλιστράτου⁵⁰⁸).

β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ⁵⁰⁹). Λεοντῖος ὑπὸ Συρακουσίων πολεμούμενοι διὰ Γοργίου τοῦ δήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διατρέψεύονται⁵¹⁰). Λέοβιοι ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων⁵¹¹). **Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκπονοῦσι παραδίδόσι⁵¹²**).

γ. ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ, οἱ δὲ ΕΥΘΥΝΟΣ⁵¹³). Ἰππόνικος Ἀθηναῖον στρατηγὸς πάρα ταξάμενος μετὰ Νικίου πρὸς τοὺς Ταναγραίους παραβοηθοῦντας τῶν Βοιωτῶν νενίκηκε⁵¹⁴). Δῆλος καθαρεται⁵¹⁵). Σεισμῶν γενομένων κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἡ Θάλασσα τὴν ἐπὶ Λοχροΐς τοῖς Οποντίοις νῆσον ὄνομαζομένην Ἀταλάντην ἐπέκλινε⁵¹⁶). Λακεδαιμόνιοι τὴν Τραχίνα παλούμενην ὥκισαν, καὶ

506) *Ἀραζαγόρας*] Testis Apollodorus ap. Diog. Laërt. II, 7. in cuius verbis τῆς δύδοηκοστῆς ὁδόης describi voluisse putandus est Scaliger. Cf. nos ad Ol. LXX, I. s. n. 263.

507) *Ιλλάτων γεννάται*] Iterum testis Apollodorus apud Diog. Laërt. III, 2. Καὶ γίνεται Πλάτων, ὃς φησιν Ἀπολλεδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, ὅτι δέη καὶ δύδοηκοστῆ Οἰλυμπιάδι, Θαργηλιώνος ἐβδόμη. Cf. not. 498.

508) *Ἀριστοφάνης*] Scaligeri nota ad annum insequente pertinet. Auctores Photius et Suidas s. v. Σαρίων ὁ δῆμος· τοῖς δὲ Βαθυλαγίοντς ἴδιαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐχλείδον [i. e. Ol. XCIV, 2.] καὶ [leg. κδ' ε] coniectura Corsini FF. AA. III. p. 235] ἐπὶ Εὐχλείδου. Hinc simul intelligis, qua mente Cyrus ad. Iul. I, 13 B. C. et Eusebius Aristophanem Olymp. LXXXVIII. [anno 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 257 C. anno 1. Hieronim.] floruisse scribant. Vid. etiam Clint. FF. III. II. p. 71 a. Chr. 426 Kr.

509) *Ἐξελίθης*] Praetor Athenis Ol. LXXXVIII, 2. ex Diodoro XII, 53 et Scholiasta Aristoph. Equit. v. 237. Praeterea animadvertisendum est, Archontis nostri nomen a Photio et Suida s. v. Σαρίων ὁ δῆμος, item ab Aristotele Meteorol. I. cp. 6. non Εὐχλήτης, sed Εὐχλῆς scriptum esse. V. n. 661.

510) *Λεοντῖος*] Enarrat Diodorus lib. XII. cp. 53. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 69 a. Ch. 427. coll. Prolegg.

511) *Λέοβιοι ἀπέστησαν*] Refert idem Diodorus lib. XII. cp. 55. Ex Thucyd. III. ep. 2. Lesbii anno quarto belli Poloponnesiaci desecerunt, et quidem aestate anni i. e. Ol. LXXXVIII, I. Vid. Clint. FF. III. II. p. 68 a. Chr. 428.

512) *Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδ.*] Ex Diodoro XII. cp. 56. Thucydides III, 52. rem coaserit in aestatem anni quinti, ex quo bellum coepit, i. e. Ol. LXXXVIII 1.

513) *Ἐνθέδημος*] Praetor Athenaeum Ol. LXXXVIII, 3. ex Diodoro XII. cp. 58. Occurrit etiam apud Athenaeum lib. V. p. 218 B. Idem Εὐθύνος appellatur a Philochoro ap. Schol. ad Lucian. Tim. 30. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 59) et a Scriptore Vitae Thucyd. anno. apud Poppon. Vol. I. P. 1. p. 341 v. 8. quo loco Dodwellus Annall. Thucyd. ann. VI. belli Peloponnes. Εὐθύδημον reponere solebat. Non recte. Oinnino verum nomen est Εὐθύνος. „Ita enim vocabatur Archon illius anni, quemadmodum nunc constat auctoritate inscriptionis, quam nuper edidit Rossius.“ Theod. Bergkis in Disputat. de Aristoph. fragm., quae adnexa est Meinekii fragm. com. graecor. II, 2. p. 910 not.

514) *Ιππόνικος*] Testatur Athenaeus lib. V. p. 218 B.: Ο δέ Ιππόνικος ἐπὶ μὲν Εὐθύδημον ἀρχοτος στρατηγῶν παρειστάκται μετὰ Νικίου πρὸς Ταναγραίους καὶ τοῖς παραβοηθοῦντας Βοιωτῶν, καὶ τῇ μαχῇ νεκρήκει. Cf. Thuc. III, 91, qui rem belli anno VI. aestivalis temporibus i. e. Ol. LXXXVIII, 3. assignat. Adde Diod. XII, 65.

515) *Δῆλος καθαρεται*] Diodorus XII, 58. Οἱ δέ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς νόσου τὰς αὐτίας τῆς συμφορᾶς ἐπὶ τῷ θέσον ἀνέπιπον. διὸ καὶ κατά τινα χρημάτων ἔκαθηραν τὴν νόσον. Δῆλος, Ἀπόλλωνος μὲν οὔσιον ιερόν, δοκούσαν δὲ μεμάθαι διὰ τοὺς τετελετηκότας ἐν αὐτῇ τεθάρφθαι. ἀνασκάψαντες οὖν ἀπόσας τας ἐν τῇ Δήλῳ θήκας μεταγέγχυντες τὸν Ρίνειαν καλούμενην νῆσον, πλησίον ἐπάρχοντας τῆς Δήλου. ἐτιμᾶν δέ καὶ ρόμον, μῆτε τίκτειν ἐν τῇ Δήλῳ, μῆτε θύπτειν. Eadem habes apud Thuc. III, 104, qui lustrationem anno belli VI., hiemis tempore perpetratam esse tradit. i. e. Ol. LXXXVIII, 3. [mense Maæmacterione. Dodwell.] Meminit rei etiam Thucydidis Biographus anoni. apud Popp. I. I. ὠσπερ τῆς Δήλου καθάρσεως, ἢν περὶ τοῦ ἔβδομον ἔτος ἐπὶ Εὐθύνον ἀρχοτος γέγενθα φασιν.

516) *Σεισμῶν γενομένων*] Auctor Diodorus XII. cp. 59. ad Ol. LXXXVIII, 3. Σεισμῶν δὲ μεγάλων γενομένων δεισιδαιμονιστεῖς (scil. οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοῖς Πλεοποννησίοντος παραλαβόντες) ἀντικαμψαν τὸν πατρίδην. ἐγκινόντος δὲ συντίθη τοὺς σεισμοὺς γενέσθαι κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος; ὡστε καὶ πόλεις τινὲς ἐπιθαλασσίοις ἐπιχλίσασαν τὴν Θάλασσαν διαφθεῖσαι, καὶ κατὰ τὴν Λοκρίδα γερρονήσουν καθεστώσης ὅπῃσι μὲν τὸν Ἰσθμόν, ποιῆσαι δὲ νῆσον τὴν ὄνομαζομένην Ἀταλάντην. „Imo vero ante hos terrae tremores Atalante insula fuit, ut supra c. 44. significavit. Cum maxime aquarum illa inundatione fuit superfusa, quod Thucyd. III, 89. docenti, sicuti et Philostrato Heroic. XIX, 15. p. 744 credimus. Errorē Diodori easligunt III. Scaliger ad Euseb. Chron. n. MDXCI. et Is. Casaub. in Strabon. IX. p. 651.“ WESSELINGIUS. Thucydides III, 89 inundationes istas terraeque motus, quae Faboeum, Atalanitam, Peparéthum insulas infestarint, anno belli VI., aestate, i. e. Olymp. LXXXVIII 3. accidisse testa-

- μετωνόμασσαν Ἰράκλειαν⁵¹⁷). Ἀρχειδίλαος Κυρραῖος ἐνίκησε τὴν λα' Πυθιάδα ἀρματι⁵¹⁸).
- δ. Στρατοκλῆς⁵¹⁹). Ἐκλειψις σελήνης Βοηθοριώνος πέμπτη ισταμένου⁵²⁰). Κλέων στρατηγὸς ἔχειροτονήθη⁵²¹). Ἡλιος ἔξελειψεν Ἀνθεστηριῶνος ἔπτη ἐπὶ δέκα⁵²²). Ἰππεῖς Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν δι' αὐτοῦ ποιητοῦ δημοσίᾳ εἰς Αἴγαια⁵²³).
- Ο. ΠΘ. Σύμμαχος Μεσσήνιος τὸ β⁵²⁴). Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον τὸ τρίτον⁵²⁵). Ἑλλάνικος ὁ Ἀλκαινέτου παῖς πυγμῇ⁵²⁶).
- α. ΙΣΑΡΧΟΣ⁵²⁷). Ἐνιανίοις σπονδαὶ Ἀθηναῖον καὶ λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος⁵²⁸). Άι πρῶται Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει. Κρατῖνος πυρὶ Πυτίνη. Αμειψίας τὸ δρᾶμα Κοινὸν διδάσκει⁵²⁹). Ἡ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ Δίλιον ἡττα⁵³⁰). Αημοσθένης τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς τὴν Πύλον ἐτείχισε⁵³¹).
- p. 322 a.

tur. Idem Scaliger etiam verba: οὐδὲν ἐπὶ λαχροῖς τοῖς Ὀποντιτοῖς νῆσον debet. Cf. de insula Atalante priori quidem tempore deserta, sed Ol. LXXXVII, 2. ab Atheniensibus munita, id. Thuc. II, 32, Steph. s. v. Αταλάντη et Strab. I. p. 42, 5 seqq. X. p. 293, 18 seqq. Est praeter hanc Atalantam, iuxta Locridem Opuntiorum sitam, etiam altera eiusdem nominis insula, Piraceo Attico opposita, quam commemorat Strab. lib. IX. p. 272, 44 seqq.

517) *λαχροῖς τὴν Τραχίνην*] Refert Diodorus XII. ep. 59. ad Ol. LXXXVIII, 3., Thucydides III, 92 ad Ol. LXXXVIII, 1. Cf. Strab. I. p. 41, 51 et IX. p. 293, 47.

518) *Ἀρχειδίλαος Κυρραῖος*] Arcesilaus ex Scholiasta ad Pind. Pyth. V. p. 377 enrru Pythia vicit Pyth. XXXI.: quae victoria Olymp. LXXXVIII, 3. recte assignata, hic male repetitur. Vid. not. 374.

519) *Στρατοκλῆς*] Archon Athenis Ol. LXXXVIII, 4. ex Diodoro XII. ep. 60. Meminit eius etiam Scholiastes Aristoph. Nubl. v. 585., item Auctor Argum. Eqvitt.

520) *Ἐκλειψις σελήνης Βοηθοριώνος πέμπτη ισταμένου*] Sic procul dubio haec verba legenda sunt. Errore typographi coniuncta sunt πέμπτη ισταμένου Κλέων στρατηγὸς ἔχειροτονήθη. Auctor huius defensionis ipse Aristophanes Nubl. v. 585. est: η αικήνη δ', ἐκλειψεν τὰς ὁδούς, ubi Scholiastes haec habebit: ἐπειδὴ ἐκλειψις ἔγενετο σελήνης τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Στρατοκλέους βοηθοριών (leg. Βοηθοριών). De verbis πέμπτη ισταμένου cf. Prolegg.

521) *Κλέων στρατηγός*] Septimo belli anno, hieme appropinquate, i. e. Ol. LXXXVIII, 4. Cleon dux electus. Auctor Thucydides IV, 28 coll. IV, 39. Vid. etiam Diod. XII. ep. 65. Auct. Didasc. alt. ad Aristoph. Equit. coll. Equitt. v. 391. Ibiique et ad Lucian. Timon. ep. 30. veterum criticorum Scholl.

522) *Ἡλιος Ἐλειψεν*] Testatur Thucydides IV, 52. Cf. Scalig. Emendat Tempp. lib. II. p. 63 ed. 1629. et Petavii Doctrin. Tempp. X, 28.

523) *Ιππεῖς Ἀριστοφάρος*] Auctor Didascaliae alt. ad Aristoph. Equitt. Εἰδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἀρχοτος δημοσίου εἰς Αἴγαια [i. e. Gamelionē], δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάρους.

524) *Σύμμαχος Μεσσήνιος*] Testes Africanus apud Euseb. ζρον. λογ. p. 41 et Diodorus XII, ep. 65. Scaliger perperam verbum στάδιον omisit.

525) *Δωριεὺς Διαγόρος*] Conf. nostra ad Ol. LXXXVII. s. n. 487.

526) *Ἑλλάνικος*] Auctor est Pausanias VI, 7, 3. Ἑλλάνικον δὲ τὸν Ἀλκαινέτον καὶ Θεατον, ἐπὶ πυγμῇ παιδῶν ἀνυγορεύθηται, τὸν μὲν ἵρατη πρὸς ταῖς ὅρδοντα Ολυμπιάδι, τὸν δὲ τὴν ἐφεῖς ταῦτη συντίθεται τὸν Θεατον.

527) *Ἰσάρχος*] Praetor Athenis Ol. LXXXIX, 1. ex Diodoro XII, 65. Meminerunt eius etiam Athen. V. p. 218 D.; Auctor Didascal. ad Nubl. Aristoph., Schol. Nubl. 549. 552.; Philoch. ap. eund. Schol. Vespa. 210. et 716. [Fragm. coll. Benz. ed. Siebel. p. 51 seq. 60.]; quo tamen postremo loco ante Palm. Exerc. p. 738. Ἰσάρχον legebatur.

528) *Ἐνιανίοις σπονδαὶ*] Testis Athenaeus I. l. δῆς οὐκ εἰκὸς ἐπὶ Ἀθίναις ἀσπαλῶς διατρίβεται, πρὸ τοῦ τὰς ἱερωτῶν ἐπὶ Ισάρχου Ἐλαφηβολιῶνος συντελεσθῆναι σπονδαί. Accuratus Thucydides IV, 118 seq. inducas istas d. XIV. Elaphelononis Atheniensium, sive d. XII. Gerastii Lacedaemoniorum, factas esse dicit. Diodorus XII, 72 eas anno insequentem attribuit. V. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 72 a. Chr. 423.

529) *Άι πρῶται Νεφέλαι*] Verba sunt Scholiasta et Aristoph. in Argum. Nubl., αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἀρχοτος Ισάρχου, ὅτε Κριτίος μέρη ἐτίκη Πυτίνη. Αμειψίας δὲ δρᾶμα Κύννον διδάσκει. i. e. (cf. Athen. V. p. 218 C.) biepolio autem Eupolidis Colacas, quae docta est fabula Archonte Alcaeo. Caeterum corruptum illud Κοινῶν, quod servavit Scaliger, in Κόννον mutavit Casaubonus ad Athen. I. l., Meursius Bibl. Attic., Illesterhusius ad Polluc. II. p. 1358. Cf. de Conno Amipsiae Meinek. Hist. crit. p. 201 seqq. quem eundem etiam vide p. 47 seq. de Cratini Πυτίνη.

530) *Ἡ τῶν Ἀθηναίων*] Diodorus XII. ep. 70. — Athenienses Ol. LXXXIX, 1. hieme, [Thuc. IV, 100], apud Delium, quod oppidum in agro Tanagraeo situm [Thuc. IV, 76.] paulo ante expugnatum muniuerant [Diod. XII, 69. Thuc. IV, 90], fusi fugatique, Boeotis illud reddere coacti sunt. Socratem illi proe-

β. ΑΜΥΝΙΑΣ⁵³²): Αἱ δευτέραις Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν⁵³³). τῷ αὐτῷ καὶ Σφήκες Ὄλυμπίων ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Λίραια⁵³⁴). Ὁ νεώς τῆς Ἡρας ἐν Ἀργει κατεξαύθη, Χρυσίδος τῆς ἵρειας λύχνον θείσης ἡμέρεον πρὸς τὰ στέμματα, ἕπτον καὶ πεντηκοστὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἴρωμένης⁵³⁵).

γ. ΑΛΚΑΙΟΣ⁵³⁶): Εὔπολις τοὺς Κόλακας ἐδίδαξε⁵³⁷). Βρασίδας ὁ Λάκων περὶ Αμφίπολεν ἀριστεύσας καὶ πολλὸς τῶν ἀντιτάπομένων Ἀθηναίων ἀνελὼν ἥρωϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον⁵³⁸). Σπουδαὶ πεντηκοσταῖς Ἀθηναίων καὶ Ακαδαιμοίων⁵³⁹).

lio intersuisse notum est ex Platon. Sympos. p. 221 A., Strab. IX. p. 278; 5 seqq., Diog. Laert. II, 22, ubi vid. Menag.

531) Δημοσθένης] Conf. quae ad Ol. XCIV, 4. disserimus.

532) Αμυνίας] De nomine hulus Archontis variant Diodori XII, 72 codices inter Αμυνίας, Μενίας, Αμυνίας, Αμυνίας, Αμυνίας. Postremam vocem praeter plerosque Diodori libr. Mss. habet etiam Argum. Vespp. et ipsa fab. v. 74. Nihilominus vera nominis scriptura Αμυνίας esse videtur (vid. Schol. Nubb. 31.), quam tuentur Auctor Didasc. ad Aristoph. Nubb. (V. apud Bekker.), Athen. V. ep. 18. p. 218 D., Schol. ad Lucian. Timon. ep. 30., item Schol. Nubb. v. 31. 552., nisi quod Αμυνίας pro Αμυνίας praeberet, vulgata ei et i permutatione.

533) Αἱ δευτέραις Νεφέλαι] Testatur Auctor Didascaliae ad Aristoph. Nubb. (V. apud Bekker.) Αἱ δευτέραις Νεφέλαι ἐπὶ Αμενίου ἄρχοντος.

534) Τοῦ αὐτῷ καὶ Σφήκες] Scriptor Argumenti Aristoph. Vespp., Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Αμενίου διὰ Φιλανδίου ἐν τῇ πόλει Ὄλυμπίων, καὶ τὸ δεύτερον, τὸ Λίραια.

535) Ο νεώς τῆς Ἡρας ἐν Ἀργει] Auctor Thucydides IV. ep. 133., cui Pausanias refragatur in eo, quod lib. II, 17. 7., III, 5. 6. Chrysidem non, ut ille, Phiuntem, sed Tegeam ausugisse perhibet. Hinc saltem constare credas Chrysidem. Sed hoc quoque diluit Clemens Alex. Protrept. ad Graec. p. 35 B., Chrysidem una cum templo combustam narrans. Ac facit cum Clemente, uti solet, Arnohius lib. VI. Facile illud veterum de Chryside dissidium componere licet, si liber ille singularis, quem Hellanicus de Argivis Herae sacerdotibus prescripsit [v. Sturz. Hellanic. Fragm. ed. II. p. 79—84], aetatem tulisset. Aetas Chrysidis certior. Agebat enim, teste Thucydido II, 2, duodequinquagesimum sacerdotii annum, quin bellum Peloponnesiacum exarsit, nonoque belli anno, eiusque anni mense sexto Phiuntem ausugit. Fugit igitur Ol. LXXXIX, 2., mense Pyanepsiōne (Boedromione: Dodwell. Annal. Thucyd. p. 156), quinquagesimo sexto sacerdotii anno, quod secundum eundem calculationem Ol. LXXV, 3. auspicata est. Cf. Scal. ad Ol. LXXV, 3. Excepit Chrysidem Phainis. Thucyd. IV, 133. Memorantur Iononia sacerdotes praeter duas istas etiam haec: Callithyia, Pirantia fil., prima sacerdos. Euseb. Hieronymi p. 71 n. 376. coll. Afric. ap. Syncell. p. 149 D. et ap. Euseb. Gr. p. 26, 22., ubi perperam Scaliger Καλλιθεα Σπιραντος dedit. Hypermenstra, Danai fil. Euseb. Hieronym. p. 80 n. 580. coll. Syncell. p. 157 A. [Ens. Gr. Scal. p. 29, 40]. Alcyone s. Alcinoe, Stheneli et Nicippes filia, Pelopis neptis. Heyn. ad Apollod. p. 685, Hellanic. ap. Dionys. R. A. I, 22. τρίτη γενεὴ πρύτανον τῶν Τρωικῶν Αδιμετε, Herculis temporibus. Marm. Farnes. Callisto sub excidium Troiae. Hellanic. np. Tretz. Posthom. 776 sq. Cydippe, temporibus Croesi. Cf. Fischer. ad Aeschin. diall. III, 10. p. 136 sq. et Sturz. Hellan. Fr. ed. II. p. 80.

536) Ἀλκυῶν] Archon Athenis Ol. LXXXIX; 3. ex Diodoro XII. ep. 73. Meminerunt eius Thucydides V, I, 25., Athenaeus V, 215. D. 218. C. E., Scholiastes Aeschi. p. 733, Androton ap. Schol. Aristoph. Nubb. 549. 552. [Fragm. ap. Siebel. pag. 119] Philoch. ap. eund. Schol. Pac. 465. [Fragm. ed. Sieb. p. 60]: quo postremo loco Ἀλκυῶν pro corrupto Ἀλκυάτωρας restituerunt Petit. Miscell. I, 8 et Palm. Exercit. p. 745: denique Auctor Scholii, quod super demum in lucem protraxit Guil. Dindorf. ad Aristoph. Pac. ξείρης δὲ τῷ δράματι ὡς ποιητῆς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκυῶν, πρῶτος Εὔπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάρνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράσιος.

537) Εὔπολις τοὺς Κολ.] Auctor Athenaeus lib. V, 218 B. τεθῆκε δὲ πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκυῶν διδασκαλίας τῶν Εὐπόλεων Κολάκων (Ιππόνικος), Confirmat nunc Scholium ad Arist. Pac. modo ascriptum. Cf. Meinek. Hist. crit. com. Graec. p. 130 seqq.

538) Βρασίδας ὁ Λάκων] Diodorus Brasidae mortem Ol. LXXXIX, 3. assignat, hoc usus praeconio XII. ep. 74.: ὃ μὲν Βρασίδας ἀριστεύσας καὶ πλείστους ἀνελὼν (ἐν τῇ περὶ Αμφίπολιν μάχῃ) ἥρωϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον. Eandem rem tradit Thucyd. V. ep. 10.

539) Σπουδαὶ πεντηκοσταῖς] Testatur Thucydides V, 19 seq. foedus L. annorum inter Athenienses et Lacedaemonios Alcaeo Archonte initum esse d. XXIV. Elaphebolionis Attici (ἔτη γεννούσιος) sive d. XXVI. (τετάρτη φθίνοντος) Artemisiai Lacedaemoniorum [Martio a. 421]. Consentit in anno pacis Diodorus XII. ep. 74. Cf. Scal. Emendat. Temp. lib. I. p. 29 ed. 1629.

δ. ΑΡΙΣΤΙΩΝ⁵⁴⁰). Εύπολις τὸν Αὐτόλυκον ἐδίδαξε⁵⁴¹). Φερεκράτης τοὺς Ἀργείους ἐδίδασε⁵⁴²).

- ΟΛ. 9. Υπέρβιος Συρακούσιος στάδιον⁵⁴³). Θέατρος παις πυγμῆ⁵⁴⁴). Ἀνδροσθένης Ἀρκάς παγκράτιον τὸ πρῶτον⁵⁴⁵). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἡλείων εἰρχθησαν, ὡστε μὴ θύειν, μηδὲ ἀγωνίζεσθαι οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην αὐτοῖς, ἢν ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ νόμῳ. Ἡλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν⁵⁴⁶).
 α. ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ⁵⁴⁷). Ἀθηναῖοι Ἀηλίοις ἀπέδοσαν τὴν νῆσον κατὰ χρησμὸν καὶ κατῆλθον εἰς τὴν πατρίδα οἱ τὸ Ἀθραμύτιον οἰκοῦντες Ἀηλίοι⁵⁴⁸). Οἱ τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πόλεμος ἀναζωπυρεῖται⁵⁴⁹). Σπονδᾶς ἐποίησαντο ἐκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαρτινῆς καὶ Ἡλεῖοι⁵⁵⁰).
 β. ΑΡΧΙΑΣ⁵⁵¹). Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργείους διὰ τὰ ἐς Τροιζηνίους Λακεδαιμονίων συμμάχους ὑπὸ τῶν Ἀργείων παραγεμομημένα⁵⁵²). Λακεδαιμό-

540) [Ἀριστίων] Archon Athenis Ol. LXXXIX, 4. secundum Athenaeum V. ep. 17. p. 216 D. et ep. 18. p. 218 D. et E., quem expressit Scaliger, Ἀριστίων, sec. Diodorum XII. ep. 75. Ἀριστίων, cui et ipsi Ἀριστίων restituendum esse censem Meurs. de Archontt. Athen. III. ep. 7. p. 110. Vid. Schol. Aeschin. ed. Bekker. in Actt. Acad. Boruss. a. 1836. p. 356 coll. Aug. Meinek. in Th. Bergkii et Iul. Caesaris Diariis Antiqq. a. 1843. 2. n. 24.

541) Εύπολις τὸν Αὐτόλυκον etc.] Athenaeus lib. V. p. 216 D. E.: ἔστι δὲ ὁ καιρός, καθ' ὃν Ἀριστίων ἀρχων ἦν, ἐπὶ τούτου γὰρ Εύπολις τὸν Αὐτόλυκον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτόλυκου. Cf. Mein. Hist. crit. p. 117, qui duas fuisse fabulae recensiones doret.

542) Φερεκράτης τοὺς Ἀργεῖους.] Athenaeus V. ep. 18. p. 218 D. λέγει γοῦν „εἰ γάρ εἰπεν ἄνθρωποι Ἀργεῖοι, σίοντος Φερεκράτης ὁ ποιητής ἐδίδαξεν ἐπὶ Αγναλῷ.“ Ἐδιδάχθησαν δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἐκ Ἀριστίωνος ἀρχοντος. Hic nimurum verus est fabulae Pherecrateae titulus, neque vero aut Scaligeri Ἀργεῖοι, aut Scholiastae Aristoph. Ανν. v. 859. Ἀργεῖοι. Vid. Meurs. Biblioth. Graec. I. s. n. Φερεκράτης (cf. Gronov. Thesaur. antiqu. Graec. T. X.), Heinrich. Diss. de locis aliquot Protag. Plat. Kil. a. 1813., Meinek. Hist. crit. p. 71.

543) Υπέρβιος] Ex Africano apud Euseb. χρον. λογ. p. 41 et Diodoro XII. 77.

544) Θέατρος παις] Auctor Pausanias lib. VI, 7. 3., cuius verba excitavimus ad Ol. LXXXIX. s. n. 526.

545) Ἀνδροσθένης] Testis est Thucydides V, 49: Ὁλύμπια δ' ἐγένετο τοῦ θέρους τούτου (i. e. aestate anni, qui duodecimus erat belli), οἵτινες Ἀνδροσθένης Ἀρκάς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκα. Cf. Paus. VI, 6. 1.

546) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Transtulit Scaliger Thucydidis verba e lib. V. ep. 49.

547) [Ἀστύφιλος] Archon Olymp. XC, 1. sec. Athenaeum V. ep. 18. extr. p. 218 D. E., quem amplexus est Scaliger, Ἀστύφιλος, at sec. Diodoruoi XII, 77. Ἀριστόφιλος, ubi tamen Ἀστυφίλου nomen reponendum esse iure statuerunt Palmerius, Vossius, Wesselungius. Confirmat Athenaei scripturam Marin. Par. ep. 62.

548) [Ἀθηναῖοι Ἀηλίοις] Auctor est Diodorus XII. ep. 77. init., ubi eadem sere verba habet, atque hoc loco. Contra Thucydides V, 32. Delios ab Atheniensibus oraculi iussu restitutos in patriam enarrat anno belli undecimo, eiusque aestate, i. e. Ol. LXXXIX, 4. Vid. Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1834. Class. hist. p. 6 coll. Paus. IV, 27. 5., Diod. XII, 78., Thuc. VIII, 108. De Atramytio s. Adramytio (utramque enim et per δε et per ταῦτα scripturam solitam fuisse docet Steph. s. v. Ἀθραμύτιον), Mysiae oppido, vid. praeter Diod. I. c. Strab. XIII. p. 400, 28 et Thuc. V, 1. VIII, 108.

549) Οἱ τῶν Λακεδαιμονίων.] Scaliger mutuatus videtur a Diodoro XII. 77: Τῶν δὲ Ἀθηναίων οὐκ ἀποδιδόντων Λακεδαιμονίων τὴν Ιλύκην, πάλιν αἱ πόλις αὗται πρὸς ἄλληλας διαφέροντο καὶ πολεμικῶς εἶχον. Thucydides tamen lib. V. ep. 35. nova illa post foedus inter Lacedaemonios et Athenienses factum dissidia, quorum causa sibi invicem non habuerint, anno belli XI., ineunte aestate, i. e. Ol. LXXXIX, 4. orta esse dicit. De vocabulo ἀναζωπυρεῖν consulendus est Piersonus ad Moerid. p. 170.

550) Σπονδᾶς ἐποίησαντο] Testis est Thucydides lib. V. ep. 47. init. σπονδᾶς ἐποίησαντο ἐκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μαρτινῆς καὶ Ἡλεῖοι: id quod ex ep. 49. eo anno factum esse appetet, quo Androsthenes pancratio Olympia vicit i. e. Ol. XC, 1. Cf. s. n. 545.

551) [Ἀρχίας] Archon Athenis Ol. XC, 2. ex Diodoro XII. ep. 78. princ.

552) Πόλεμος Λακεδαιμονίων] Diodorus XII. ep. 78. ad Ol. XC, 2. Τούτους δὲ (scil. τοὺς Ἀργεῖους) οἱ Ἀργεῖοι παραλιθότις ἐστράτευσαν ἐπὶ Τροιζηνία πόλιν στρατιώνος Λακεδαιμονίων. Et paullo post: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι παροξυνθέτης ἐπὶ τοὺς τοὺς Τροιζηνίους παριγομήμασιν ἔγρωσαν διαπολεμιῶν πρὸς Ἀργεῖους. διὸ καὶ διέτασιν ἀθροίσαντες ἐπέστησαν ἡγεμόνου Ἀγρίν τὸν βισιτόλην. Thucydides, qui et ipse hanc expeditionem a Lacedaemoniis aduersus Argos anno belli XIV., sub medium aestatem, i. e. Ol. XC, 3. susceptam tradit, eam tamen quum propter Epidaurios ab Argivis perpetuis incursiōnibus lassitos, tum ne glisceret civitatum Peloponnesiacarum defectio latiusve serperet, a Lacedaemoniis decretam affirmat. Cf. V, 57.

νιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς λύσαντες Ἀθηναίους ἐπολέμησαν⁵⁵³). Αἱ δια-
ψηφίσεις; ἦτοι αἱ τῶν ἐν δήμοις ἱστοῖς; εἰσῆχθησαν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τῇ
Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ἔκτῳ τῆς Ἀτθίδος⁵⁵⁴).

γ. **ΑΝΤΙΦΩΝ**⁵⁵⁵). Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διαπρεσβευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους
εἰρήνην ἐποιήσαντο καὶ συμμαχίαν συνθέσαν⁵⁵⁶). Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον ἐκ-
πολιορκήσαντες πόντας τοὺς ἐν αὐτῇ παῖδας καὶ γυναικας ἡβηδὸν ἀπέ-
σφαξαν⁵⁵⁷).

δ. **ΕΥΦΗΜΟΣ**⁵⁵⁸). Ἀγάθων δὲ τραγῳδοποιὸς στεφανοῦται Ἀγναῖος⁵⁵⁹). Πλά-
τωνος τῆς ἡλικίας τεσσαρετετάκοτον ἔτος⁵⁶⁰).

ΟΛ. 94. Ἐξαίνετος Ἀχραγαντίνος στάδιον⁵⁶¹). Εὐαγόρας Ἄλειος συνωρίδι τελείᾳ
πόντος⁵⁶¹).

α. **ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ**⁵⁶²). Σενοκράτης δὲ φιλόσοφος ἐγενήθη⁵⁶³). Ἀρχιπός
Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀρχαῖος ἐνίκησεν ἄπαξ⁵⁶⁴). Ἀντηγνωνίσαντο ἀλλήλοις Σενο-

553) **Λακεδαιμόνιοι τοὺς πρὸς Ἀθηναίους**] Illo enim anno Alcibiades, Atheniensium dux, Argivis contra Lacedaemonios opem tulit. Diodorus XII. ep. 78. coll. ep. 77. et Thucydides V. 42.

554) **Αἱ διαψηφίσεις**] Harpocration, s. v. διαψηφίσεις: Ἐντιλέστατα δὲ διείλεχται περὶ τῶν δια-
ψηφίσεων, ὡς γεγόνασι ἐπὶ Ἀρχιον ὁρκοντος, Ἀνδροτίων (Fr. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 119) ἐν τῇ Ἀτ-
θίδι καὶ Φιλόχορος (Fr. ap. eosdem p. 61) ἐν ἔκτῳ τῆς Ἀτθίδος. Nomine Archontis deceptus Scaliger
ad h. a. retulit, eumque secutus est Meierius de Bonis Dainnator. p. 79, sed luculenter demonstravit Boeck-
lius in Commentat. de Disposit. Atthid. Philoch. iu Actis Academ. Boruss. a. 1832. Class. hist. p. 21, illam
Διαψηφίσειν pertinere ad Archiam Archontem Ol. CVIII, 3. Eiusdem, cuius Scaliger et Meierius, erroris
reus est etiam Schoemannus de Comitiis p. 385, qui tamen nuper in Antiquit. Iur. Publ. Graec. p. 206 re-
tractavit sententiam.

555) **Ἀρτιզῶν**] Archon Athenis Ol. XC, 3. ex Diodoro XII, 80.

556) **Ἄργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι**] Auctor Diodorus XII, 80 ad Ol. XC, 3. Cf. Thucyd., qui lib. V.
ep. 79. illam cum Lacedaemoniis societatem ab Argivis anno belli XIV., hieme exeunte, i. e. Ol. XC, 3.
initiat et ipse testatur.

557) **Ἀθηναῖοι τὴν Μῆλον**] Diodori sub Ol. XC, 3., XII. ep. 80. τὴν τε Μῆλον πολιορκήσαντες
ἡβηδὸν κατέσχασαν, ποίησις δὲ καὶ γυναικας ἐχρύσωποδίσαντο (scil. οἱ Ἀθηναῖοι). Sed Thucyd. V, 116
eandem rem anno belli XVI., ineunte hieme; i. e. Ol. XCI, 1., gestam esse affirmat. Vid. Schol. ad Aristoph.
Aves v. 183. coll. Prolegg.

558) **Εὐφρημος**] praetoram gessit apud Athenienses Ol. XC, 4. ex Diodoro XII, 81. Meminit eius
etiam Athenaeus V. ep. 18. p. 217 A.

559) **Ἀγάθων δὲ τραγῳδοποιός**] Athenaeus l. c. sic: έτε τοιούτων Ἀγάθων ἐνίκησεν, Πλάτων δὲ δικιτεσσάρων
ἔτους μὲν γὰρ ἐπὶ ὁρκοντος Εὐφρήμου στεφανοῦται Ἀγναῖος. Cf. de Agathone Welcker. Mus. Rhen.
Suppl. II. 3. p. 981 seqq.

560) **Ἐξαίνετος**] Testes sunt Diodorus XII, 82, Africenus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Aelianus Var. Hist. II, 8. Corrupte audit apud Afric. Εξάγεντος, pro quo Scaliger Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 a., probante Meursio de Arch. Athen. III, 9. p. 112, Εξαίνετος scribendum censet. Armeniacus tamen Eusebii interpres Auchero Not. P. I. p. 294 teste medium quoddam tenet Εξαγέντος. Caeterum hunc Exaen-
tum Rhipedoclis familiæ cognatum fuisse, haud improbabiliter coniicit Simon. Karsten. in Empedocle suo p. 5.

561) **Εὐαγόρας**] Euagoras Eleus Ol. XCIII. vicit. συνωρίδι τελείᾳ πόντος ex testimonio Pau-
saniae V, 8. 3., Africani apud Euseb. I. I., Xenophontis Hell. I, 2. 1., ita ut mero errore calami Scalige-
riani, aut, si mavis, incuria typothetae in hac Olympiadem irreperitur.

562) **Αριστόμνηστος**] Archon Athenis Ol. XCI, 1. ex Diodoro XII, 82 init. Memorat eundem Enar-
rator Argum. II. Aristoph. Avv., sed **Αρίστηστον** appellat: quo eodem nomine eum insigniunt Isaeus περὶ
τοῦ Θιλοκτίμορος χληρον p. 57 et Heuchius a. v. Ερμοκοντίδαι coll. Meurs. de Arch. Ath. III. ep. 9. et
Lectit. Att. lib. IV. ep. 31.

563) **Σενοκράτης δὲ φιλόσοφος**] Hand facile dictu est, quo nixus auctore Scaliger hunc annum Xenoc-
ratidis natalem statuerit. Nam Diogenes lib. IV, 14. Xenocratem Ol. CX, 2. Lysimacho, qui alias Ly-
simachides; Archonte Athenis in schola regenda Spesippou successisse, annoque postquam ei successit, vice-
simmo sexto, aetatis vero octogesimo tertio mortem obisse dicit, quibus calculis subductis Xenocratem Ol. XCVI,
1. natum, et Ol. CXVI, 3. obisse mortem invenies. An rursus ad Scaligeri nimiam festinantiam consu-
giendum est, quam iam saepius in hoc libello deprehendimus? Certe hoc satius duximus, quam cum Meurs-
io lib. III. ep. 9. p. 114 ex hoc Scaligeri errore in Diogenis loco ἔτος ἥδη γεγονὼς δεύτερον καὶ ἔκαστον
corrigendum esse colligere pro γεγονὼς δεύτερον καὶ ὄγδοηκοστόν. Cf. nostra ad Ol. CX, 2. CXV, 3. CXVI, 3.

564) **Ἀρχιπός**] Auctor Suidas, qui s. v. **Ἀρχιπός** ἐνίκησεν, inquit, ἄπαξ ἐπὶ τῆς ἐνεργησιᾶς
πρώτης Ολυμπιάδος. Accinit Eudoc. p. 68. Conf. Mein. Hist. crit. p. 205.

p. 322 b.

χαῖς καὶ Εὐριπίδης, καὶ πρῶτος γε ἦν Σενοκλῆς Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ. Τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαιήδει καὶ Τρωοῖ καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ⁵⁶⁵).

β. ΧΑΒΡΙΑΣ⁵⁶⁶). Πλειστώνας Αλκεδαιμονίων βασιλεὺς ἦτη η'⁵⁶⁷). Ὁριθές Αριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν αστεί⁵⁶⁸). Ἀθηναῖοι πόλεμον ψηφίζονται κατὰ Συράκουσιν⁵⁶⁹). Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν κατακοτὴν τῶν Ἐρμῶν φυγὴν ἐς Σπάρτην Αλκεδαιμονίους πείθει ἐπιθέσθαι Ἀθηναῖοις⁵⁷⁰). Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόρᾳ τὸν ἄθεον τάλαντον ἐπεκηρύξαντο⁵⁷¹). Ἰμεραιών πόλις ὑπὸ Καρχηδονιών χειρωθεῖσα καὶ κατασκαψεῖσα διέμεινεν ἀοίκητος⁵⁷²).

565) Ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις] Totidem verbis habes apud Aelianum Var. Hist. II, 8, ubi illud quidem recte vidit Scaliger, κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἔκτην Ὀλυμπίᾳ, καὶ^δ ἦτα Εἵδιντος ὁ Ἀχραγυττίος ατάδιος etc. mutandum esse in κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἔντεκτην Ὁλ. Alterum non vidit, pro Τρωοῖ legendum esse Τρωάσι, quod primum restitut Aeliano Musgrav. in Chronol. scen., probantibus God. Hermann. De tetral. compos. p. 13. 5, Welck. in Mus. Rhen. Suppl. II. Sect. II. a. 1839. p. 442. Add. Schoell. in lib. qui inscribitur: „Beiträge zur Kenntniss der trag. Poesie der Griechen.” Tomin. I. Berol. a. 1839. p. 39 not. 11., H. Zindorfer. de chronolog. fabb. Eurip. Marth. a. 1839. p. 69. Iam vero ex Schol. Arist. Vespp. 1317 constat, Troades Euripidis VII. annis post Aristophanis Vespas doctas esse. Ergo Euripidis illud cum Xenocle certamen accuratius Ol. 91, 2. assignabatur. De Xenocle vid. Welck. Mus. Rhen. Suppl. II, 3. p. 1020—1024.

566) Χαθρίας] Summo apud Athenienses magistratu functus est Ol. XCI, 2. ex Diodoro XIII. ep. 2. Meminit eius etiam Scholiastes Arist. Plut. 179., Philochorus ap. ennd. Schol. Avv. 767. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 63), item Enarr. argum. II. et III. Aristoph. Avv. coll. Meinek. Quaest. Scen. I. p. 34. [Hist. crit. com. Gr. p. 41].

567) Πλειστώνας] Auctor Diodorus I. XIII. ep. 75. init. ad Ol. XCIII, 1. προσετίθῃ δὲ καὶ συνωρίς κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀλυμπίᾳ (scil. ηγ.) καὶ παρὰ Αλκεδαιμονίος Πλειστώνας ὁ βισιλεὺς ἐτελεύτητιν ἄρχας ἐν πεντήκοτα, διαδέξαντος δὲ τὴν ἄρχην Πλαστούνας ἡρῷον ἐτη δεκατέττυρα. Sic Dindorfius. Verum pro πεντήκοτα, quod exhibent codd. Coislin. CXLIX., Laur. XII., Paris. pr. et alt., Claramont., Venet. pr., Steph. edit. margo, caeteri exhibent ὄχιτα, quod amplexus Scaliger iure suo Plistonactis, ex familia regia priore Eurythenidarum oriundi, auspicio Ol. XCI, 1. vel 2. assignare potuit. At πεντήκοτα unice vera est scriptura, ita ut Plistonax, licet admodum puer, iam rex factus sit Ol. LXXX, 3. Caeterum his Diodori audacius usus Dodwellus Annall. Thucyd. p. 73. poenas dat Wesselungio ad Diodori I. I. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. III. p. 227 Kr.

568) Ὁριθές Αριστοφ.] Tradit Enarrator Argum. ad. Arist. avv. II., ἐν Χαθρίον τῷ δρῦμα καθηκεν εἰς λατον, διὰ Καλλιστράτου. Cf. argum. I. et Schol. ad Arist. Avv. v. 997. Certarunt autem cum Aristophanis Ὁρίοις Αμύσιας Κηφαστοῦ et Phrynichi Μορότροπος, Dionysiis urbanis i. e. m. Elaphetholione s. Martio a. a. Chr. 414. Verum ante, Gamelione mense i. e. Ianuario, idem Aristophanes Αμυράριου docuerat Lenaeis. Vid. Argum. Avv. II. et III.

569) Ἀθηναῖοι πόλεμοι] Diodorus XIII. ep. 2. init. expeditionem in Siciliam ab Atheniensibus decretam et Niciae, Lamacho, Alcibiadi dñeibus commissam esse tradit Ol. XCI, 2. Sed compulit Diodorus hanc rem, uti nonnullas alias, in hunc annum, quae superioris decursu acciderunt. Illo enim anno (Ol. XCI, 1.) Mercurii statuas inutilatas reserf Hesych. s. v. Ἐρμοκοίδαι, eodemque Athenienses suscepisse bellum una cum Thucyd. VI, 30. docet Isaeus de Philoctem. heredit. p. 57. Cf. Wessel. ad Diod. I. I.

570) Ἀλκιβιάδης διὰ τὴν κατακοπὴν] Diodorus XIII. ep. 5. init.: τούτων δὲ πραττομένων (Ol. XCI, 2.) οἱ κατὰ τὴν Ιδανὴν ἐχθρὸν μασοῦντες τὸν Ἀλκιβιάδην ἐν Ἀθηναῖς, πρόσφατον ἔχοντες τὴν τῶν ἀγαλμάτων περικοπὴν, διέβιλον αὐτὸν ἐν ταῖς δημηγορίαις ὡς συγνωμοσιῶν κατὰ τοῦ δέμου πεποιημένον. Et paullo post: ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐν τῆς Ἰταλίας διαπλένετο ἐπὶ Πελοπόννησον ἔφυγε εἰς Σπάρτην, καὶ τοῖς Αλκεδαιμονίοις παρέβανεν ἐπιθέσθαι τοῖς Ἀθηναῖοις. Cf. Thuc. V, 27 sqq. 61, et maxime 88 seqq., ubi Alcibiades, quinam ad caussam de violatis Hermis dicendam e Sicilia arcessitus et ob desertum capititis iudicium damnatus Spartam petisset, Lacedaemonios ad hellum Siciliensibus inferendum adhortans stimulansque introducevit, anno belli XVII., tempore hiberno, i. e. Ol. XCI, 2. Sed Hermae ipsae mutilatae sunt Ol. XCI, 1. (Cf. Thuc. I, 27 cum nota praeced.) et quidem secundum Plut. Alcib. p. 201 E. ἐντος καὶ μέσας οὔσης i. e. tricesima mensis die idemque a Diodoro XIII. ep. 2. traditur, qui νομηγάλων fuisse scribit. Unde Dodwell. Annall. Thucyd. p. 185 id prima Thargelionis Attici die gestum putat. Contra Corsin. I. Att. II. p. 298 sqq. plenilunio Hermas truncatas esse demonstrat. Cf. Andoc. de Myster. p. 6. Wesselung ad Diod. ed. Argorat. T. V. p. 542.

571) Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι] Auctor Diodorus lib. XIII. ep. 6. ad Ol. XCI, 2. τούτων δὲ πραττομένων Διαγόρις ὁ κληθεὶς ἄθεος διαβολῆς τεχνῶν ἐπὶ μοισιτῇ, καὶ φοβηθεὶς τὸν δέμον, ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόρῳ δεργοῦσον τύλαντον ἐπεκηρύξαν. De Diagora cf. Prolegg.

γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ⁵⁷²). Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παροξυνθέντες τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς ἔλυσαν⁵⁷³).

δ. ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΚΛΕΑΡΧΟΣ⁵⁷⁴). Οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἅγιδος ἡγουμένου καὶ Ἀλκιβιάδου, καταλαβόμενοι χωρίον ἰσχυρὸν Δεκέλειαν, φρούριον ἐποίησαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν ὁ πόλεμος Δεκελειακὸς προσηγορεύθη⁵⁷⁵). Ἐκλεψις σελήνης⁵⁷⁶). Ἡταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, καὶ τῶν στρατηγῶν Δημοσθένους καὶ Νικίου φόνος⁵⁷⁷).

ΟΛ. 9B. Ἐξαίνετος Ἀχραγαντῖνος στάδιον τὸ β'⁵⁷⁸).

α. ΚΑΛΛΙΛΑΣ⁵⁷⁹). Λυσίας ὁ φίτιῳ ὃν ἐτῶν μᾶς ὑπὸ τῶν Θουρίων καταστασιασθεὶς ὡς ἀττικῶν παραγίνεται αὐθὶς εἰς Ἀθήνας⁵⁸⁰). Ἀθήνησιν ὁ δῆμος ἐξεχώρησεν ἐκουσίως τῆς δημοκρατίας, καὶ ἐλόμενος ἄνθρας τετρακοσίους τούτους τὴν διοίκησιν ἐπέτρεψε τῶν κοινῶν⁵⁸¹). Διοκλῆς ὁ τῶν Συρακουσίων νομοθέτης ἐγνωρίζετο⁵⁸²).

572) [Ιμεραίων πόλις] Haec nota huc non pertinet, sed protracta est ad Ol. XCI, 4., quo anno eversam Himeram et scribit Diodorus lib. XIII. ep. 62. et infra asserit Scaliger.

573) [Πελαινδρος] Archon Athenis Ol. XCI, 3. ex Diodoro XIII. ep. 7.

574) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Testis est Diodorus lib. XIII. ep. 8. extit. κατὰ δὲ τὴν Πελοπόννησον οἱ Λακεδαιμόνιοι παροξυνθέντες ὑπὸ Ἀλκιβιάδου τὰς σπονδὰς ἔλυσαν τὰς πρὸς Ἀθηναίους, καὶ ὁ πόλεμος οὗτος διέμεινεν ἕτη δυοκαλεκοῦ. Sic etiam a Thuc. VII. ep. 18. Lacedaemonii in Atticam incursiones anno belli XVIII. hieme exēunte i. e. Ol. XCI, 3. parasse dicuntur.

575) Κλεόχριτος· οἱ δὲ Κλέαρχος] Archon Athenis Ol. XCI, 4. Κλεόχριτος ex Diodoro XIII. ep. 9., Argum. Aristoph. Lysistr., Pseudo-Plut. X. Oratt. Vitt. II. p. 835 E., quorum tamen postremus paulo ante p. 835 D. eundem Κλέαρχον appellat. Sed hoc quoque loco Κλεόχριτον restituendum censem Meursius Lectt. Att. IV, 14, Taylorus Vit. Lys. p. 34, Corsinus F. Att. III. p. 251.

576) Οἱ Λακεδαιμόνιοι Ἅγιδος] Totidem sere verbis tradit Diodorus lib. XIII. ep. 9. init. ad Ol. XCI, 4. Exarserat bellum illud anno belli Peloponnesiaci XIX., primo statim vere, i. e. Ol. XCI, 3. Cf. Corsin. F. A. T. III. p. 250. Caeterum, quod Scal. scripsit Δικελειτικός, hand dubie ex corruptis Diodori codd. petuit. Certe in Wesselungii MSS., in Orat. Isocrat. de Pace p. 244. Platonic. p. 444, apud Demosth. in Androton. p. 386 πόλεμος Δεκελειτικός rectius audit.

577) [Ἐκλεψις σελήνης] Luna defecit Ol. XCI, 4. ex Diodoro XIII. ep. 12. et Thucydide VII, 50. Meminit eius eclipsis etiam Plut. Nic. ep. 23. coll. cum Scal. Emendat. Tempp. I. p. 66, Petavii Doctr. Tempp. N. ep. 28., Dodwell. Annall. Thucyd. p. 207.

578) [Ἡταν τῶν Ἀθηναίων] Describunt hanc cladem, quia Athenienses, omnibus viis interclusi, ad Asinarum (Diod.) sive Assinarum (Thucyd.) fluvium Ol. XCI, 4. maximam partem interficiuntur, itemque miseraam Demosthenis et Niciae, proelio captorum, caedem Diodoros lib. XIII. epp. 19. 33. et Thucydides VII, 84—86.

579) [Ἐξαίνετος Ἀχραγαντῖος] Testes Diodorus XIII. ep. 34. et Africanus apud Euseb. χρον. ζογ. p. 41. Cf. nostra ad Ol. XCI. s. n. 560.

580) Καλλίας] Ol. XCI, 1. Atheniensium praetor ex Diodoro XIII. ep. 34. Meminerunt eius etiam Dionys. Halic. Lys. vit. V. p. 453 Reisk., Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Oratt. Lys. II. p. 835 D. E., Argum. Arist. Lysistr. Philochor. ap. Schol. Lysistr. 173. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 64.)

581) Λυσίας ὁ φίτιῳ] Enarrant Dionysius I. I. et Pseudo-Plutarchus I. I., quorum ille: καὶ παραγενόμενος, inquit, αὐθὶς ἐς Ἀθήνας καταπλόκον Καλλίας, γέδομον καὶ τεσσαρακοστὸν ἔτος ἔχων, ὡς ἀν τις εἰκάσιεν, ἐξ ἑκάτου τοῦ χρόνου διετέλεστι διατριβὰς πουνέμενος Ἀθηναῖσι. Hic autem: τῷ δὲ ἑξῆς, inquit, Καλλίας Ολυμπιάδι διενῆκοστῇ δευτέρῃ αἰτιαθεῖς ἀττικῶν ἑσπέρας μετ' ἄλλον τριακοσίων. Sic enim pro vulgata τριῶν legendum esse, ex facillima numerorum Γ' et Τ' consuptione acute docuit Meursius Lectt. Att. IV. ep. 15. Mēdum servavit Photius Bibl. Cod. CCLXII., μετ' ἑτέρων τριῶν, ubi Taylorus Vit. Lys. p. 66. μετ' ἀδιλέστερων τριῶν suspicatus erat frustra. Cf. Hoelscher. de Vita et Script. Lysiae p. 21 n. 2.

582) [Ἀθηναίων ὁ δῆμος] Quadringenitorum imperium Athenis Ol. XCII, 1. constitutum esse tradunt Thucydides VIII, 63—68 coll. Diod. XIII, 36 et Pseudo-Plutarch. X. Oratt. Vitt. p. 835 E. Regnarunt illi, testibus Harpocratione et Photio s. v. τετρακόσιοι, menses quatror, i. e. uti demonstrat Corsinus FF. AA. T. III. p. 253, ab ineunte Elaphebolione usque ad Hecatombaenon inuenientem. Vid. Thuc. VIII, 67. Harpocr. s. v. συγγραφῆς et τετρακόσιοι, Lysiae or. pro Polystr. §. 2., Suid. s. v. πρόθυνδος, Isocr. Areopag. ep. 24 coll. Taylor. Vit. Lys. in Reisk. Oratt. Gr. VI. p. 115, Ruhnk. de Antiphonte Orat. Att. ib. Tom. VII. p. 814, Schoem. Antiqu. iur. publ. Graec. p. 181 seq., Meier. de Bonis Damm. p. 3 sqq. p. 9, Krueger. ad Dionys. Hal. historiograph. p. 362—390, Clinton. FF. HH. p. 82 Kr.

583) Διοκλῆς ὁ τῶν Συρακούσων.] Auctor Diodorus XIII. ep. 34. et 35. init.

- β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ⁵⁸⁴). Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων ὀλυμπιάδαν κατέλυσαν⁵⁸⁵). Λακεδαιμονίων πρεσβευταμένων περὶ εἰρήνης, ἀποστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσῆχαντο. ιστορεῖ Φιλόχορος⁵⁸⁶). Ἐνταῦθα Θουκυδίδης τὴν ιστορίαν κατέστρεψε περικλαβὼν καὶ ἐτῶν χρόνον ἐν βιβλίοις δύτω. τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς ἑνέα. Σενοφῶν δὲ καὶ Θεόπομπος ἀφ' ὧν ἀπέλιπε Θουκυδίδης τὴν ἀρχὴν πεποίηνται. Καὶ Σενοφῶν μὲν περιέλαβε χρόνον ἐτῶν μη', Θεόπομπος δὲ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ' ἐτῇ ἐπτακαΐδεκα καταλίγει τὴν ιστορίαν εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν ἐν βιβλίοις ι⁵⁸⁷).
- γ. ΓΛΑΥΚΙΠΠΟΣ⁵⁸⁸). Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα Φιλοκτήτης. πρῶτος ἡν Σοφοκλῆς⁵⁸⁹). Λακεδαιμονίοι πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ ἥσσηθέντες ὑπὸ Ἀθηναίων περὶ Κύζικον δεινῶς ἐταπεινώθησαν⁵⁹⁰).
- δ. ΔΙΟΚΛΗΣ⁵⁹¹). Εὑριπίδης τὸν Ὁρέστην ἐδίδαξε⁵⁹²). Κατὰ τὴν Σικελίαν Σελινοῦς ὑπὸ Καρχηδονίων ἔλα, καὶ διηριπάσθη, καὶ τὰ τελή περιηρέθη⁵⁹³). [τὴν] Ἰμεραίαν [πόλιν] ἐν τῇ Σικελίᾳ οἱ Καρχηδόνιοι εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν⁵⁹⁴). Λακεδαιμόνιοι τῆς Πύλου ἐγκρατεῖς ἐγίνοντο οὐκέτη τῶν Ἀθηναίων αὐτὴν κατεσχηκότιν, ἀφ' ὃτου Αημοσθένης αὐτὴν ἐτίχισε⁵⁹⁵).

p. 323 a. Ολ. 9Γ. Εὐβατος Κυρηναῖος στάδιον⁵⁹⁶). Δρόμος δύο ἵππων τελείων συνωρίς κλη-

584) Θεόπομπος] Archon Athenis Ol. XCII, 2., teste Diodoro XIII. ep. 38. Meminerunt eius Lysias Orat. XXI. de Munerib. Accept. p. 213 ed. Foertsch., Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. Antiph. p. 833 D., Philoch. ap. Schol. ad Eurip. Orest. 371 et 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.)

585) Ἀθηναῖοι τὴν τῶν τετρακοσίων Ἀθηναῖοι τὴν ἐκ τῶν τετρακοσίων ὀλυμπιάδαν κατέλυσαν. Meminit rei etiam Pseudo-Plutarchus I. l.: καὶ ἐλεν μέττων ἐξ ἐρίμοντος θύμισμα ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος, ἢ φ' οὐ οἱ τετρακοσίοις κατελύθησαν. Vid. Thuc. VIII, 70, 74. coll. Clit. FF. III. p. 82 Kr.

586) Λακεδαιμονίων πρεσβευταμένων] Philochori verba (Fragm. collect. I. 1.) servavit Scholiastes ad Eurip. Orest. v. 371. et 771.; πρὸ γάρ Διοκλέους, ἐφ' οὐν τὸν Ὁρέστην ἐδίδαξε, Λακεδαιμονίων πρεσβευταμένων — ἀποστήσαντες Ἀθηναῖοι οὐ προσῆκαντο, ἐπὶ — Θεοπόμπου, ὃς ἦν πρὸ Διοκλέους, ὡς ιστορεῖ Φιλόχορος.

587) Ἐριαῖθα Θουκυδίδης] Haec ad verbum pentis dumtaxat aliter collocatis invenies apud Diodorum lib. XIII. ep. 42. extr. Cf. tamen Marcell. vit. Thuc. 45. nec non Heyn. De Fontib. Hist. Diod. in Comment. Societ. Gotting. a. 1784. Vol. VII. p. 110 seq. (Diod. Dindorf. Vol. V. p. CXII. seq.).

588) Γλυκύπιππος] Archon Athenis fuit Ol. XCII, 3. ex Diodoro XIII, 43. Memorat eum etiam Lys. orat. XXI. de Munerib. Accept. p. 213., Dionys. Hal. vit. Lys. V. p. 453 Reisk., Philoch. ap. Schol. ad Aristoph. Plat. 973. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65 seq.), Enarrator argumenti Sophoc. Philoct., item Inscriptio ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 147. p. 219.

589) Ἐδιδάχθη] Tradit Auctor argum. Soph. Philoct., Sophoclem simul primas tulisse asserens.

590) Λακεδαιμονίων πεζομαχίᾳ] De hoc duplice proelio, Ol. XCII, 3. ad Cyzicium commissio, quo La- cedaemonii: victi ipsum ducem amiserunt Mindarum, cf. Diod. XIII. ep. 50 seq. et Xenoph. Hellen. I. 1.9—13.

591) Διοκλῆς] Archon Athenis fuit Ol. XCII, 4. ex Diodoro XIII. ep. 64. Meminit eius praeter Lysiam (Orat. XXI. de Munerib. accept. p. 213) et Philochorum ap. Schol. ad Eurip. Orest. 371. 771. (Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 65.) Inscr. Gr. ap. Boeckh. n. 160, 5.

592) Εὑριπίδης τὸν Ὁρέστην] Tradit Scholiaestes ad huius fab. v. 371. 772.

593) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Auctor Diodorus, qui lib. XIII. ep. 59. ad Ol. XCII, 4. αὐτὴν μὲν οὖν ἡ πόλις (scil. ἡ Σελινοῦς) ἀπὸ τῆς κτίσις οἰκηθεῖσα χρόνον ἐπτῶν τετρακοσίων τετταράκοντα δέοντα ἔλα. Ο δέ Αινίδης περιελὼν τὰ τείχη τῆς Σελινοῦντος ἀνέβιε μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ἐπὶ τὴν Ἰμέρα, ἐπιθυμῶν μάλιστα ταύτην κατασκύψαι τὴν πόλιν. Idem ep. 57. luculentter exponit saevitiam prorsus immanem, qua ceperint utrem, diripuerint, exciderint Carthaginenses. Cf. Xen. Hell. I. 1. 27. et nostra ad Olymp. XXXI, 3. s. n. 104.

594) Ἰμέραιν ἐν τῇ Σικελίᾳ] Tradit Diodorus lib. XIII. ep. 62., Olymp. XCII, 4. Ο δ' Αινίδης τὰ μὲν ιερὰ αειήσας, καὶ τοὺς καταργητότας — ἀποστύνους ἐνέπρεπε, καὶ τὴν πόλιν (Ιμέραν) εἰς ἔδαφος κατέσκαψε, οἰκισθεῖσαν τὴν διακόσια τετταράκοντα. Oppidi excidium memorat Cic. Verr. lib. II. ep. 35.

595) Λακεδαιμόνιοι τῆς Πύλου] Haec ad verbum extant apud Diodorum XIII. ep. 64. extr. sub Olymp. XCII, 4. Secundum Diodorum igitur Pylus Ol. LXXXIX, 1. muniri coepita fuerit a Demosthene. Hinc Scaliger ad Ol. ΠΘ. α'. Αημοσθένης — — ζείγοντες. Sed debebat Diodorus supra ἔκκλιδεα scribere. Munita enim est Pylus a Demosthene Ol. LXXXVIII, 4., ut ipse memoriae prodidit lib. XII. ep. 63. Thucydides rem anno belli VII., verno tempore, factam narrat lib. IV. p. 4. Cf. Wessel. ad Diod. XIII, 64.

596) Εὐβατος Κυρηναῖος] Diodorus XIII. ep. 68. testis est, Ol. XCII. stadio vicisse Eubantum Cyrenaenam. Sed aliter idem apud alios audit: Pausanias cum VI, 8, 2. Εὐβάτας, Xenophon

Θεῖα προσετέθη. Εὐαγόρας δὲ ἐνίκησεν Ἡλεῖος⁵⁹⁵), παιχνάτιον δὲ Πολυδάμας Σκοτονοσσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις πυρὰ Ὄχηρ γενόμενος λέοντας ἀνήρει, καὶ ὡπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσατο. Ἰστη δὲ καὶ ἄρματα ἔλαινόμενα κατὰ χράτος⁵⁹⁶).

a. **EYKTIMΩN⁵⁹⁷**). Ἀγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε⁵⁹⁸). Ἀλκιβιάδους εἰς Ἀθήνας καθέδος⁵⁹⁹). Πλειστώνακτος τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως τελευτήσαντος, Πανσανίας τὴν βασιλείαν παραδεξάμενος ἤρξεν ἐτη ὑδρ⁶⁰⁰). Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες Ἰάλυσσον καὶ Λίρδον καὶ Κάμειρον μετωχίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλούμενην Ῥόδον⁶⁰¹). Θεόπουλος ὁ Χίος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.⁶⁰²) Ἀντιφάνης Δημοφάνους, οἱ δὲ Στεφάνου καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός, ὡς δέ τιτες Συμφραῖος, κατὰ δὲ Αιονύσιον Ῥόδιος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐγνωρίζετο⁶⁰³).

β. **ANTIPENHΣ⁶⁰⁴**).

Hellen. I, 2, 1. *Eὐβόταν* (loco, quem VV. DD. a Xenophonte proiectum negant) Aelianus Var. Hist. X, 2. *Eὐβάταν*, Africanus denique apud Euseb. χρον. λογ. p. 41. *Eὐχαταν* vocat. Scaliger Nott. ad Euseb. Graec. p. 428 a. cum Meursio de Arch. Ath. lib. III. ep. 9. p. 118 *Eὐβατον* ex Diodoro recipiendum esse censem. Armeniacus tamen Eusebii Interpres *Eὐβάτας* agnoscit, unde Niebulius p. 216 colligit, *Eὐβάτας* verum esse nomen. Cf. Kraunii libr. Olymp. p. 282—284.

597) *Ἀρόμος δέοντι ἵππων τελείων*] Totidem verbis e Pausania V, 8, 3. transtulit Scaliger. Ideam tradunt Diod. XIII. ep. 75, Xenoph. Hell. I, 2, 1., African. apud Euseb. χρον. λογ. p. 41.). Caeterum cf. Schol. ad Hom. Il. V, 486, ubi συνωρές τὸ συνεχενυμένον τῶν ἵππων ὄχημα definitur.

598) *Παιχνάτιον δέ]* Invenies eadem verba apud African. Euseb. χρον. λογ. p. 41. Desunt autem ultima verba ιστη δὲ καὶ . . . ἔλαινόμενα in versione Armeniaca. Affert Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 54. v. 46 seq., Suid. s. v. *Παλανδάμας*, Pausan. VI, 5, 3, Schol. Venet. p. 295 Tzetz. Chil. II. hist. 38., ex Diodoro, ut tradit. Diodorum Tzetzae fontem negavit Wesselius in ed. L. Dindorf. Vol. V. p. 538. Quem Vaticanus Mai palimpsestus refellit, Tzetzem veracem declarans ap. eund. Dindorf. Vol. III. p. 22.

599) *Εὐκτῆμαν*] Praetor Atheniensium Ol. XCIII, 1. ex Diodoro XIII. ep. 88. Meminerunt eius etiam Xenoph. Hellen. I, 2, 1. (vel quicunque Olympioniarum et Archontum nomina inseruit. Cf. Dodwell. Dissert. VIII. sect. 23) et Auctor Marm. Parii ep. 63.

600) *Ἀγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς*] Agis, ex regia Proclidarum familia oriundus, regnum suscepit Ol. LXXXVI, 3., annoque eius XXVII. mortem obiit, ex Diodoro XII. ep. 35. Incidet igitur eius mors in Ol. XCIII, 1. Sed confusi sunt istius scriptoris calculi. Neque enim Ol. LXXXVI, 3., sed Ol. LXXXVIII, 2. [vid. not. 482.], imperium auspicatus est, neque XXVII., sed XXVIII. annis imperavit. Obiit ergo Ol. XCIV, 2., superates bello Elio. Vid. Xen. Hellen. III, 3, 1. coll. Clint. FF. III. II. Append. III. p. 228 Kr.

601) *Ἀλκιβιάδον*] Testis Diodorus lib. XIII. ep. 68. sub Ol. XCIII, 1.

602) *Πλειστώνακτος*] Tradit Diodorus I. XIII. ep. 75., cuius verba ad Ol. XCI, 2. attulimus. Annos regni idein XIV, 89. repetit. Caeterum Pausanias, uti Plistonax, ex familia regia priori ortum duxit Eurythenidarum. Vid. not. 664.

603) *Οἱ κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον*] Haecit Scaliger ex Diodoro XIII. ep. 75., οἱ δέ τὴν Ῥόδον νῆσον κατοικοῦντες καὶ Ἰηλυσὸν καὶ Λίρδον καὶ Κάμπιρον μετωχίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλούμενην Ῥόδον. Quo loco aut ἐν τῇ Ῥόδῳ νῆσῳ aut κατὰ τὴν Ῥόδον νῆσον requirit L. Dindorfius. Quorum alterum hic propositum vides a Scaligero. Minus recte idem Ἰάλυσσος edidit. Pro Ἰηλυσὸς, uti urbem praeter Diodorum etiam Homerus II. II, 656. et Thucydides VIII, 44 appellant, Ἰάλυσος exhibet Strabo XIV. p. 450, 59. Idem I. I. v. 19. κατὰ τὰ Πελοπονησιακὰ conditam dicit, minus definite. Eusebii de anno, quo iu unam urbem Rhodum tres insulae civitates coaliuerint, sententiam ad Ol. XCIV, 4. ascripsit Scaliger. Caeterum vid. Plin. N. II. V, 31 et Aristid. Rhod. p. 365 coll. Scal. Nott. ad Graec. Euseb. p. 420 a. b., Io. Meurs. Rhod. lib. I, 10, los. Wass. ad Thuc. I. I, VIII, 44, Wessel. ad Diod. V, 57 et XIII, 75, P. D. C. Paulsen. in Rhodi Descript. Maced. aetate. Gotting. a. 1818. 4. p. 5.

604) *Θεόπουλος ὁ Χίος*] Auctor Suidas s. v. Θεόπουλος Χίος, ύπτηρ, τιδες Διμιασιστράτου, γεγονὼς κατὰ τοὺς χρονους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναῖων ἐπὶ τῆς ἐνερχοστῆς τοίτης Ὁλευπιάδος. Caius γεγονὼς e Suidae mente recte de ἀκμῇ interpretatus est Scaliger. Vid. Prolegg. coll. not. 660.

605) *Ἀριστάνης Δημοφάνους*] Idem verbis tradit Suidas s. v. *Ἀριστάνης* γέγονε δὲ κατὰ τὴν τοίτην καὶ ἐνερχοστῆν Ὁλευπιάδα. Anonymous De comoedia p. XXX. eum fuisse dicit τῶν ἀπὸ Θισσαλίας ἐκ Αριστάνης. Sed errat Scaliger, Suidae γέγονε per ἐγνωρίζετο explicans, cum reddendum esset: ἐγνωρίζη. Vid. Clint. Fast. Hell. II. p. 87 Krueg. ad Ol. XCIII, 2. a. Chr. 407. coll. Meia. hist. crit. com. gr. p. 304—307.

606) *Ἀρτιγένης*] Archon Athenis Ol. XCIII. ex Diodoro XIII. ep. 76. Meminerunt eius Dionysius AA. RR. lib. VII. init. p. 418, Auctor Didascaliae ad Aristoph. Ran., Schol. Ran. 1409., Philoch. ap. eund. 732. (Fragm. coll.

γ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁶⁰⁷). Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν περὶ Ἐρασινίδην στρατηγῶν, ὅτι τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένους οὐχ ἀνεῖλοντο⁶⁰⁸). Σοφοκλῆς καὶ Εὐφιπίδης οἱ τραγῳδοτοιοὶ ἐτελεύτησαν⁶⁰⁹). Ἀρχέλαος Μαχεδόνων βασιλεύει⁶¹⁰). Βάτραχοι Ἀριστοφάνους ἐδιάχθησαν⁶¹¹). Ἡ Ἀκραγαντίνων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων κατεσκάψθη⁶¹²). Αἰονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν Συρακουσίων τυραννίδι ξπανίσταται⁶¹³).

δ. ΑΛΕΞΙΑΣ⁶¹⁴). Αἰονύσιος τῶν Συρακουσῶν κυριεύει⁶¹⁵). Ο Πελοποννησιακὸς

Lenz. ed. Sieb. p. 66), item qui in Xenoph. Hellen. Archontum nomina inseruit, denique Marm. Par. ep. 64. Eiusdem nonnen apud Scholiastam ad Arist. Ran. 33., ubi ἡντὶ Ἀριτίνου ἀρχοντος ad Arginusas pugnatum esse traditur, restituendum esse censuit Corsinus FF. AA. T. III. p. 261.

607) Καλλίας] Praetor Atheniensium Ol. XCIII, 3. ex Diodoro XIII. ep. 80. Memorant etiam Dionysius I. 1., Athenaeus lib. V. p. 218, 4., Xenophon Hellen. I, 6. 1., Mar. Par. ep. 65., Argunn. ad Arist. Ran., Schol. Ran. 406. 504. 737. 1580., denique Didascal. a Fr. Thierschio publicata (in Act. Phil. Monnac. p. 322—326) ad Soph. Oed. Col.

608) Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν περὶ Ἐρασινίδην] Desumpta sunt verba ex Athenaeo V. p. 218 A. Eadem referunt Xenophon Hellen. I, 7. 1., 1, 7. 5. et Diodorus XIII. cp. 101. seq. Caeterum res est notissima, iudicii illius, quo qui Callicratida ad Arginusas victo caesorum cadavera sepelire neglexerant Atheniensium imperatores, capitisi rei agebantur, ἵπποιάτῃ ψίσσε Socratem. Cf. Plat. Gorg. p. 473 E. Apolog. Socr. p. 32 B. et Xen. Meinorab. I, 1. 18. Hellen. I, 7. 9—11. Nomina ducum recenset Xen. Hell. I, 7. 1., quorum sex, ipsis quae forte aderant Apaturiis (Hell. I, 7. 5.), condemnati capitisi poenam solverunt.

609) Σοφοκλῆς καὶ Εὐφιπίδης] Testis est Diodorus lib. XIII. cp. 103. extr., ubi περὶ δὲ τὸν αὔτον, inquit, χρόνον ἐτελεύτησε Σοφοκλῆς, ὁ Σοφίλον [Θεοφίλον scriptum est. Cf. F. Schultz. de Vita Soph. p. 17.], ποιητὴς τραγῳδῶν, ἐπὶ βίωσις ἐπενήκοτι, ρίζας δὲ ἔχων δικτυαλέει. ·Eidem anno Sophoclis obitum assignat Marm. Par. ep. 65. Quod recte factum cognoscimus ex Aristoph. Ranis. In anaorum numero, quos vixerit Sophocles, consentit cum Diodoro Suidas s. v. Σοφοκλῆς: Marmoris Parii auctor Sophoclem obisse tradit, postquam annos vixerit XCI., totidemque haebitis apud Lucian. Macroh. ep. 24., ubi pro πέντε καὶ ἐπενήκοτι scripserit ἐν τε καὶ ἐπενήκοτα. Cf. Ferd. Schultz. de Vita Sophoclis p. 23. In eundem hunc annum etiam Euripidis mortem consert Apollodorus ap. Diodorum I. l.: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ τὴν χρονίην σύνταξιν προγματευσάμενός φησι καὶ τὸν Εὐφιπίδην κατὰ τὸν αὐτὸν ἐνιαυτὸν τελευτῆσαι. Hunc tamen iam anno superiore defunctum et diserte tradit Marm. Par. ep. 64. et confirmat Diodorus I. l. his verbis: τινὲς δὲ λέγοντες παρὸν Ἀρχέλαον τῷ βασιλεῖ Μαχεδόνων κατὰ τὴν χώραν ἐξελθόντα καὶ περιπεσεῖν καὶ δισπουσθῆναι μικρῷ πρόσθετον τούτων τῶν χρόνων. Apollodori sententiam sequitur Clintonus FF. HH. II. p. 87. 89. a. Chr. 406. Kr., at Marmoris calculos unice veros esse luculentissime ostendit Boeckhius in Act. Acad. Boruss. anni 1816. p. 97. Annos eum LXXV. vixisse non satis accurate tradit Erathostenes, aliisque np. Clint. I. l.

609 a) Ἀρχέλαιος] Collegit Scaliger ex Diodori verbis, modo ascriptis: τινὲς δὲ λέγοντες παρὸν Ἀρχέλαιον τῷ βασιλεῖ Μαχεδόνων (scil. Εὐφιπίδην τελευτῆσαι). De Archelai regno v. uott. n. ad Ol. LXXXVII, 4. et XCV, 1.

609 b) Βάτραχοι] Auctor Didascaliae ad Arist. Ran. τὸ δὲ θρῆνα τῶν εὐ καὶ φιλοπόντως πεποιημένων, ἐδιάχθη ἐπὶ Καλλίου ἀρχοντος τοῦ μετ' Ἀριτίνην ἐπὶ Αγρια. Φιλωτίδης ἐπεγράψη καὶ ἐτίχη. Φρίνιχος δευτέρος Μούσαις, Πλύτων τρίτος Κλεορώτη. Aristophanis Ranas et Phrynichi Musas Calliae Archonte doctas esse tradit etiam didascaliae, a Fr. Thierschio publici iuris factae, Auctor ad Soph. Oed. Col.

610) Ἡ Ἀκραγαντίνων πόλις] Tradit Diodorus XIII. cпп. 88. seqq. Incepit urbis oppugnatio verente Antigenis anno (Xen. Hell. I, 5, 21.), finita est urbe post VII. (id. Xen. I. l.) vel VIII. (Diod. XIII, 91.) menses capta anni Calliae mense circiter quinto, Nov. aut Dec. a. a. Chr. 406. Olymp. XCIII, 3. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 88 Kr.

611) Αἰονύσιος ὁ πρεσβύτερος] Dionysium maiorem hoc anno ex vilissima vitae condicione ad tyrannidis fastigium evectum esse, Timaeo teste usus, enarrat Diodorus XIII. cp. 91—96., eumque ad mortem usque per annos octo et triginta gubernacula civitatis moderatum esse affirmat lib. XV. cp. 73. Confirmat hos numeros Helladius ap. Phot. cod. CCLXXIX. p. 1580, item Cicero de Nat. Deorr. III, 33, 81, et Tuscul. Disputatt. V, 20, 57, quo posteriore loco Dionysium simul quinque et viginti annos natum dominationem occupasse addit. Consentit in anno expugnatae a Dionysio tyrannidis Dionysius Ant. Rom. VII. p. 1313. His manifesti erroris arguitur Plutarchus, qui Sympos. VIII. Quaest. I. cp. 1. Dionysium eodem die, quo obierit Euripides, lucem aspexisse affirmat. Vid. Kneug. ad Clint. FF. HH. II. p. 89.

612) Αλέξιας] Athenis Archon fuit Ol. XCIII, 4. ex Diodoro XIII. 104 init. Meminerunt eiusdem Xenophon Hell. II, 1, 7. et Lysias Oratt. XXI. de Muneribb. accept. p. 213. extr. Foertsch.

613) Αἰονύσιος τῶν Συρ.] Assert Scaliger sententiam Xenophontis, qui Hell. II, 2, 14. Dionysium anno belli ultimo, eoque medio i. e. Ol. XCIII, 4. tyrannidem Syracusis arripuisse scribit. At vid. Clint. FF. HH. II. p. 88 Kr.

πόλεμος τέλος ἔσχε⁶¹⁴). Διορεῖος τελευτὴ ἄρξας Περσῶν ἦτη ιδ' οὐ⁶¹⁵). Ἀρταξέρ-
ξης νίδις τὴν βασιλείαν διαδέχεται⁶¹⁶). Ἀντίμαχος ποιητῆς ἡχμαζεῖν⁶¹⁷). Ἀθη-
ναῖοι τοὺς μετοίκους ἐποιτογράφησαν⁶¹⁸). Ἡ περὶ Ἀργινούσας λαμπροτάτη
Ἀθηναῖων νίκη⁶¹⁹). Λίσις πολέμου τοῦ Καρχηδονίου πρὸς Διονύσιον συστάν-
τος ἔτεσιν ψοῦ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως⁶²⁰). Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Καλλίας τις
Ἀθηναῖος τὴν τοῦ κινναβάρεως ἔργασίαν πρῶτος εὗρε⁶²¹).

614) 'Ο Πελοποννησιακὸς πόλεμος] Diodorus, postquam Athenienses ad Aegos Flumnen victos, obse-
saque urbe et commentu intercluso undique pressi, pacem a Lacedaemoniis petisse perhibuit, eiusque duras
conditiones addidit, sic pergit lib. XIII. cp. 107. fin. δὲ μὲν οὖν Πελοποννησιακὸς πόλεμος μαρτυράτος
γερόμενος, ὁ δὲ οὐμετρινός τὸ τέλος, ἔτη διαιρέτης ἐπὶ τῷ πρὸς τοὺς τίκτουσι. Cf. Xen. Hell. II, 2.
13, II, 3, 7. Finitum autem est bellum mense Munychione sec. Thuc. V, 26 coll. II, 2.

615) Διορεῖος τελευτὴ] Diodorus XIII. cp. 108. init. haec refert: Μικρὸν δὲ τῆς εἰρήνης ὑστερού-
ση τελεύτης Διορεῖος ὁ τῆς Αοίδας βασιλεὺς ἄρξας [inde ab Olymp. LXXXIX, 1. sexto Isarchi Archontis
mense usque ad enēm inensem Olymp. XCIII, 4. Vid. Diod. XII, 71. coll. Clint. FF. HH. II. Append.
XVIII. p. 327 Kr.] ἔτη δεκαετεύλα [Consentint in hoc numero Canoo Regum astronomicus, Eusebius, Ma-
netho ab Africano laudatus ap. Syncell. p. 75 D., Syncellus ipse p. 255 A., Chron. Pasch. auctor p. 163 B.]
τὴν δὲ ἡγεμονίαν διεδέχετο τῶν νιῶν ὁ πρεσβύτατος Ἀρταξέρξης, καὶ ηρξεν ἔτη τρία πρὸς τοὺς τεττα-
ράκοτα· καθ' ὃν δὴ χρόνον καὶ Ἀρτίμαχος τὸν ποιητὴν Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀθηναῖος φησιν ἤνθηκέται.

616) Ἀρταξέρξης] De Artaxerxis regno vid. Diod. I. l. coll. not. nostr. ad Olymp. CIV, 3.

617) Ἀρτίμαχος] Cf. Diodorus I. l. Apollodorum de Antimachi aetate vero tradidisse, firmat Plut.
Lysan. p. 443 D. et Proclus in Timaeum Plat. p. 28. Plato Antimachum Choerilo longe praferendum censem-
bat, [unde eius vox: Εἰς μοι μέριοι]: quo spectat in purissimum Cratetis Epigramma, quod aliorum deslexit
Cl. Salmasius ad Spartani Hadrian. cp. 16. Vide eum et Casaubonum et Is. Vossium in Callist. 323. de Co-
lophonio hoc poeta veterumque de illo iudicis dissidentes. WESSELINGIUS ad Diod. I. l. Add. Suid. s. v.
Ἀρτίμαχος lemin. I. In universum autem vid. Antimachi Coloph. reliqq., nunc primum conquis. et explic.
inst. C. A. G. Schellenberg. Accedit epistola F. A. Wolfii. Halis 1786. 8. coll. Prolegg.

618) Ἀθηναῖοι τὸν μετοίκους] Tradit Diodorus XIII. cp. 97. ab Calliae Ol. XCIII, 3. praetura.
Relicienda igitur videtur nota Scaligeriana ad annum praecedenteum. Scholiastes ad Aristoph. Ran. v. 33.
ut proelium ad Arginusas commissum, ita etiam servos libertate donatos, ad Antinūm [i. e. Antigenem cf.
nos ad Ol. XCIII, 2. s. n. 605.] Archontem refert: τι γὰρ ἐγώ οὐχ ἐκαρμάχον] πρὸς τοὺς χρονούς, διτὶ⁶²²
τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀρτίον, διτὶ περὶ Ἀργινούσας ἐκτίκτων γανγραχίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι συμμιχούντων δού-
λων, προκαθέτες ἄλλαις γανγραχίῃς· οἵς τὸν θεόντων. Cf. Santa-Crucius sur les Metoeques dans
les Memoires de l'Academ. Royale des Inscriptt. T. XLVIII. p. 180. Anno Ol. XCIII, 3. assignat Meierius
de bonis damnat. p. 50 n. 156. Xenophon Hell. I, 6, 24. tantum narrat servos et liberos omnes in na-
ves coactos esse, de donata autem civitate tacet. Caeterum verbis πολιτογραψεῖν et πολιτογραφία utitur
Diodorus XIII, 86.

619) Ἡ περὶ Ἀργινούσας] Delecta haec quoque sunt sede sua. Omnes enim scriptores veteres, ex-
cepto Schol. ad Arist. Ran. v. 33., qui Ol. XCIII, 2. pugnatum esse tradit, proelium ad Arginusas com-
missum ad Ol. XCIII, 3. referunt. Sic Xenophon Hell. I, 6, 24. Diodorus XIII, 97, Athenaeus V.
p. 218 A.: ἐγένετο δὲ ἡ γανγραχία ἐπὶ Ἀργινούσας ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τῆς Περικλέους τελευτῆς ὑστε-
ρού ἔτει καὶ δ'. Inserenda igitur sunt Scaligeriana ista ad Ol. XCIII, 3. ante verba: Διαψησισμὸς
κατὰ τῶν περὶ Ἐρεστιδήν στρατηγῶν etc. Cf. Corsini. FF. Att. III. p. 261 et Clinton. FF. III. II. p. 86
a. Chr. 406.

620) Λίσις πολέμου] Ascripsit Scaliger Diodori sententiam, qui postquam lib. XIII. fin. bellum a
Carthaginensibus adversus Dionysium gestum, pacisque conditiones a Poenis ultro allatas et ab afflictis
Syracusanis acceptas perscripsit, sinein factum narrationi unde haec adiungit: ἡμῖς δὲ πιραγενθέτες ἐπὶ⁶²³
τὴν κατάλυσιν τῶν πολέμων, κατὰ μὲν τὴν Ἑλλάδα τοῦ Πελοποννησιακοῦ, κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν τοῦ
Καρχηδονίου πρὸς Διονύσιον πρώτου στρατίου ἡγούμενα, διόν τιτετελεσμήν τῆς προθέσιως τὰς
ἔξις πρώτης τῆς τὴν ἐχομένην βίβλον καταγωρίσαι. Post in libri XIV. prooemio tempora, quae eo usque
percurritur, sic computat cap. 2.: Ἡ μὲν γὰρ ταῖς πρὸ ταῦτης (τῆς id) βίβλοις ἀντερύψαμεν τὰς ἀπὸ⁶²⁴
Τροιας ἀλώσιες πράξεις ἵνας ἐπὶ τὴν κατάλυσιν τοῦ τε Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἀθηναῖων
ἡγεμονίας, διελθόντες ἔτη ἐπιτυχόσια ἰδομένηντι καὶ ἐτίτα, i. e. ψοθ'. Scaliger, exclusis terminis,
scripsit ψοθ'.

621) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον] Auctor Theophrastus De Lapid. p. 702 Schu. γίνεται δὲ μὲν
επιστάμενον κάτιον κιννάβαρον δὲ δ' ἐπὶ ἄτινον καὶ πλινθού πλινθού. καταδίζεται δὲ φασι καὶ εὔρεται τὴν ἔργασίαν
Καλλίου τινα Ἀθηναῖον ἐξ τῶν ἀρχοντῶν. Paullo post haec addit: οὐ παλαιὸν δ' ἐστὶν ἀλλὰ περὶ ἔτη
μάλιστ' ἐνεργήσαται τῆς ἄρχοντος Πραξιτοῦ Αθηναῖοι. Fuit autem Praxibulus Ol. CXVI, 2. Athenis praetor:
unde si annos XC. retro numeraveris, ad hunc ipsum Ol. XCIII, 4. annum pervenies. Ex Theophrasto
hansit Plinius XXXIII. cp. 7.: Theophrastus XC. annis ante Praxibulum Atheniensium magistratum —
quod tempus erit in orbis nostrae CCXLIX. [leg. CCCXLIX. praecontibus Meursio de Arch. Ath. lib. III.
cp. 12. p. 121. et Salmas. Exerett. Plin. p. 247] tradit inventum minium a Callia Atheniense, initio sperante

- Ολ. ηδ.** *Κροκίνας Λαρισσαῖος στάδιον. ὡς δὲ ἄλλοι Λασθένης ὁ Θηβαῖος⁶²²).*
- a. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ⁶²³). ἥλιος ἐξέλειψεν⁶²⁴). Οἱ λέ τύραννοι Ἀθήνησι κατέστησαν⁶²⁵). Φαρνάβαζος ὁ Δαρείου τοῦ βασιλέως σατράπης Ἀλχιβιάδην τὸν Ἀθηναῖον συλλαβὼν ἀπέκτεινε⁶²⁶). Αἰμόχριτος ἐτελεύτησε ζῆσας ἐπη Ψ, ὡς δὲ ἄλλοι φύ⁶²⁷).*
- β. ΕΥΚΛΕΙΑΗΣ⁶²⁸). Πρωμαῖοι πρῶτον ψηφίζονται τοῖς στρατιώταις καθ' ἔκαστον ἐριαυτὸν εἰς ἐφόδια διδόναι χρήματα⁶²⁹).*
- γ. MIKIΩΝ⁶³⁰).*

aurum posse excoqui harena rubente in metallis argenti. Meminit Calliae eiusque inventi etiam Eustathius ad Hom. II. II.

622) *Κροκίνας Λαρισσαῖος*] Fallitur Scaliger, quod secundum alios Crocinas, secundum alios Lasthenem Ol. XCIV. stadio vicesse perhibet. Vicit enim uterque hac Olympiade, sed suo uterque certaminis genere. Crocinas stadio vicit testibus Xenophonte Hell. II, 3, 1. et Africano ap. Eus. χρον. λογ. p. 41. Confirnat Diodorus XIV. cap. 3. nisi quod Κροκίνας pro Κροκίνας praeberet. Idein de Lasthenae haec scribit lib. eiusdem. ep. 11. extr.: *Λασθένην τε τὸν Θηβαῖον, τὸν νεκρηκότα ταύτην τὴν Ὄλυμπιάδα* (scil. τὴν φύδ') *λέγεται πρὸς ἅππον ἀθλητὴν δραμάντια νικῆσαι, τὸν δὲ δρόμον ἀπὸ τῆς Κορωνίας μέχρι τῆς Θηβαίων πόλεως γενέσθαι. Itaque Olymp. XCIV. et Crocinas Larissaeus cursu solenni, et Lasthenes Thebanus, cursu cum equo contendens, vicesse putandus est. Cf. Meurs. de Arch. Att. III. cp. 14. et Lectt. Att. IV, 9.*

623) *'Αραράχη Αθήνης*] Huius anni Archontem, cuius nomen Pythodori servarunt Lysias Orat. VII. De Trunco Oleae Sacer. Exeis. p. 74 et Xenophontis interpolator Hell. II, 3, 1., Fasti Attici praetereunt, διι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ἤσθη, uti ait Xenophon l. I. Nominarunt igitur hunc annum aut τὴν ἀραράχιαν simpliciter [V. Diod. XIV, 3. Xen. Hellen. l. I. Suid. s. v. Θεόποριπος, quorum postremus quod eam ἐπὶ τῆς φύη Οὐλ. fuisse scribit, prochronismo peccat unius Olympiadis. Add. Aelian. Var. Hist. V, 13.] aut τὴν πρὸς Εὐχλείδον ἀραράχιαν [V. Pseudo-Plut. X. Oratt. Vitt. p. 835 F.]. Dissertuit nuperrime de rebus hoc anno gestis Scheibe: *Die oligarchische Umwälzung zu Athen oder das Archontat des Eukleides*. Leipzig. 1841. 8.

624) *Ἡλίος ἐξέλειψεν*] Testis de hac solis defectione Xenophon Hell. II, 3, 3. Contigit autem secundum Corsinius F. Att. III. p. 274 die trigesimo Metagittionis Attici vel tertio die mensis Septembr. Roman.

625) *Οἱ λέ τύραννοι*] Tradunt Diodorus XIV, 3. init. et Xenophon Hell. II, 3, 2, quorum hic etiam tyraonorum nomina assert. Impositi autem urbi tyranni sunt brevi postquam Athenae captae, earumque muri a Lysandro deiecti sunt Olymp. XCIII, 4. mense Munychione. Vid. Plut. vit. Lys. cap. 14. Gubernarunt Athenas octo menses, teste Xenophont. Hellen. II, 4, 21. coll. Clint. FF. III. II. p. 90, 92 a. Chr. 404. Kr. Vid. not. 634. Eusebius igitur Athenienses tyraonidem passos Olymp. XCIV, 3. [Hieronym., Olymp. XCIV, 1. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] ponit.

626) *Φαρνάβαζος ὁ Δαρείου*] Haec nd verbum sere invenies apud Diodorum XIV, 11. init., nisi quod pro ἀπέκτεινε scribit ἀνεῖλε. Cf. Plut. vit. Alcib. cap. 38. 39. et Corn. Nep. Alcib. cp. 10. Caeterum ὁ Δαρείου τοῦ βασιλέως σατράπης significat eum, qui fuerat satrapes Darii. Ipse enim Darius iam Ol. XCIII, 4. mortem obierat. Eusebius Alcibiadem a Pharnabazo intersectum Olymp. XCIV, 4. [Hieronym., Olymp. XCIV, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 257 D.] ponit.

627) *Ἀημόχριτος ἐτελεύτης*] Testis Diodorus lib. XIV. cp. 11. sub Ol. XCIV, 1. περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Ἀημόχριτος ὁ γιλδαρος ἐτελεύτης βίσσας ἐπη ἐνεργούται. CIV. vitae annos ei tribuunt Phleg. Macrob. 2., et Lucianus Macrob. cap. 18. Caeterum cf. not. 353.

628) *Εὐχλείδης*] Archon Atheniensium Olymp. XCIV, 2. ex Diodoro XIV, 12. Memorant eum Andocides De Myster. p. 12, 4. 10. p. 13, 38., Lysias De Muperr. Accept. p. 214, Isaeus p. 61, 6. p. 74, 3, Demosthenes Timocrat. p. 742 bis. Eubulid. p. 1307 B., Aeschines Timarch. p. 65 Reisk., Scholiastes ad loc. p. 728 Reisk., Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. p. 835 F., Lucianus Hermon. cap. 78. Catapl. cap. 5. coll. Scholiasta, Plutarchus Aristid. cap. I, 1., Athenaens XIII. p. 577 B. coll. Cors. FF. AA. T. III. p. 275, Scholiastes Eurip. Phoen. v. 709., Photius et Suidas s. v. Συρίων ὁ ἀημός, Scholiastes Hermon. p. 17, Tzetzes Chil. v. 986., Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 213, 10. Vol. I. p. 343. Cf. Scheibii librum s. n. 623. laudatum.

629) *Πρωμαῖοι πρῶτον*] Haec ad verbum extant apud Diodorum XIV. cp. 16. Cf. Liv. IV, 59. sub a. a. Clir. 406. Ol. XCIII, 3., Lyd. de Magg. I, 45, Zonaras VII, 20.

630) *Μίχων*] Praetor Atheniensium Ol. XCIV, 3. *Μίχων* sec. Diodorum XIV. cp. 17., sed *Μίχων* sec. Auctorein Marm. Par. ep. 66. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. II. p. 342, coll. Boeckh. ad n. 151, 26. Vol. I. p. 237, ubi tamen *Μίχων* calami errore edidit V. D. Verior enim scriptura *Μίχων* esse videtur. Sic scilicet etiam Scriptor Didasc. ad Soph. Oed. Colon. ab Elmslio editae: *ἴδιαστερ ἐπὶ Μίχωνος, ὃς τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, λῃ ὃν φασιν οἱ πλεῖον τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι, nisi quod Μίχων in Μήχων solenni errore depravaverat.* [Scholiastes ap. Thiersch. in Actt. Monac. I, 3. p. 323.]

δ. ΕΞΑΙΝΕΤΟΣ ἡτοι ΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣ⁶³¹). Ἀνάβασις Κύρου, ἡν Ξενοφῶν Γρύλλον Ἀθηναῖος συνεγράψατο⁶³²). Ρόδιοι ἐκ τῆς τριπόλεως εἰς μίαν συνήλθον p. 323 b. πόλιν όπος ἔτει⁶³³). Θρασύβουλος ὁ Τυρεὺς ὑνομαζόμενος κατελάθετο τὴν Φυλήν, τὴν Μονυχίαν, καὶ τὸν Πειραιᾶ⁶³⁴). Τῶν λέτραννων καταλυθέντων, οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πάτριον πολιτείαν ἀνεκομίσαντο, καὶ τοῖς ἴδιοις νομίμοις ἐπολιτεύσαντο⁶³⁵).

ΟΛ. 9E. Μίρως Ἀθηναῖος στάδιοι⁶³⁶.

α. ΛΑΧΗΣ⁶³⁷). Σωκράτης πιὼν κώνειον ἐτελεύτησε⁶³⁸). Ψαμμίτιχος τῶν Α-

631) Ἐξαίνετος ἡτοι Ξεναίνετος] Archon huius anni Ἐξαίνετος audit apud Diodorum XIV. ep. 19., Σεναίνετος ap. Lysiam Orat. XVII, 1. De pecuniis publicis p. 177 et Diogenem vit. Xenoph. II, 55. Scaliger calami errore [v. Animadvt. ad Euseb. p. 109 b.] Ἐναίνετος ἡτοι Ξεναίνετος expresserat. Vid. Prolegg.

632) Ἀνάβασις Κύρου] Cyrus contra fratrem Artaxerxem hoc anno expeditionem fecit, quam Xenophon, Grylli filius [Paus. V, 6, 4., IX, 15, 3.], prescripsit. Testis Diogenes II, 55. Vid. Diod. XIV, 19 seq. Cyrus Sardibus movit ante medium aestatem, Aprili mense, proinde antequam Miconis annus exierat. Vid. Clint. FF. IIII. II. pp. 95, 97 ibiq. Krueg. Consentit cum Diodoro Eusebius et Hieronymi et Maii Armeniacus coll. Sync. p. 257 D.

633) Ρόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως] Scaliger Eusebii sententiam indicat: qui ap. Scalig. χρον. λογ. p. 55, 47 seqq. ἔτει, inquit, όποις Ρόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως εἰς μίαν συνήλθον πόλιν καὶ Κέρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀραξέρχην ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀνισθῶν αἴρεται: i. e. Ol. XCIV, 4. Diodori (XIII, 75) de eadem re calculos ad Ol. XCIII, 3. ascriptos habes. Cf. not. 603.

634) Θρασύβουλος ὁ Τυρεὺς] Diodorus XIV. ep. 32. init.: τῶν δὲ Θρησκευτούντων ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ φιλορόνως τοὺς γργάδας ἐποδεχομένων, Θρασύβουλος ὁ Στειρίδης [quod apud Xen. Hellen. IV. p. 422 in Στειρίου corruptum, ex Aeschine in Ctesiph. p. 82 correxerunt Meursius de Popp. Att. s. v. ΣΤΕΙΡΙΔΑ p. 123 seq. et Schottus ad Nep. Alcibiad. ep. 7., probantibus Palmerio, Wesselingio ad Diod. I. l., Hemsterhusio ad Arist. Plut. p. 166, et recipiente in Diodorum L. Dindorff, ubi Τύρεις cod. Claromont., Τύρεις caeteri, quos secutus est Scaliger, afferunt] δρομαζόμενος, ὃν Ἀθηναῖος, ὥποδε τῶν τριάκοντα πενταγενείμενος, συνεργούτων αὐτῷ λιθρῷ τῶν Θρησκευτῶν, κατελάθετο χωρίον τῆς Αττικῆς δρομιζόμενος Φυλήν. Pugna deinde committitur inter tyranos et Thrasybuli aseclae. Μετὰ δὲ τὴν μάχην Θρασύβουλος εἰσθῆται μὲν ἀρμηστεί τὴν Παιανίαν καὶ κατελάθετο τὴν Μονυχίαν. Vid. Diod. I. l. coll. Wesselingii nota. Errant autem cum Diodoro Scaliger et Bentleieu Diss. Phalar. p. 396, quod hanc Thrasybuli victoriaν ad annum quartum Ol. XCIV. referunt, quandoquidem hieme potius [cf. Diod. XIV, 32. Xen. Hellen. II, 4, 21. ἐπεγενήθη πολὺς νιφερός] quinti post Dioclis [Olymp. XCII, 4.] praeturam anni [Philoch. ap. Schol. Aristoph. Plut. 1147., de quo loco studiose egit Petrus. V. Hemsterh. ad Plut. p. 439 seq.], mense post Munychionem octavo [v. Plut. Lysandr. vit. cap. 15. coll. Xen. Hell. II, 4, 21] i. e. anni primi Ol. XCIV. mense Posideone Thrasylbus et ad Phylen Munychiamque rem gessit et tyranos sese magistrum abdicare coegit. Dodwell. Annall. Thuc. et Xenoph. p. 58. 241., lo. Taylor. vit. Lys. p. 50. Wessel. ad Diod. XIV, 33., Corsin. F. Att. III. p. 264. 277, Clint. FF. III. II. p. 84 a. 404. Kr.

635) Τῶν λέτραννων] Pergit Diodorus I. l.: διύποτος Ἀθηναῖος πέρι ἐκμίσουντο τὴν πατρίδα (Scaliger, τὴν πάτριον πόλιτείαν scribens interpretis munere functus est) καὶ τὸ λοιπὸν τοῖς ἴδιοις νόμοις ἐνολλακτόντο. Tyrannos Olymp. XCIV, 4. Athenis oppressos dicit etiam Eusebius Hieronymi, sed Olymp. XCIV, 3. Maii Armen. coll. Sync. p. 257 D. Pertinet tamen hoc quoque factum ad Olymp. XCIV, 1., cuius sub fine, abrogato triginta virorum imperio, decemviris reipublican commissione esse Xenophon Hell. II, 4, 15, 30 auctor est. Cum tamen illi potestia turpiter abuterentur, Pausania adiuvante pax convenit, qui tandem post tracta in X. sere menses [inde a Posideone Pythodorii usque ad Boëdronionem Euclidis V. Clint. FF. III. II. p. 92] dissidium et civitati libertatem, et exiles in patriam restituit. Rediit cum exilibus Thrasybulus in urbem d. XII. mensis Boëdronionis eius anni, Euclide Archonte [v. Plut. de Glor. Athen. p. 349 E.], reversus que legem tulit, ut nimirum illatae iniuriae oblizioni traderentur. Ille ad supplendas instaurandasque leges civitas conversa est, republica interim XX. viris commissa. Examinatis autem scriptisque legibus decretaun est τοῖς νόμοις χοῖσθαι ἀπὸ Εὐκλείδος ἀρχοντος. Vid. Andocid. de Myster. 15, 12. In universum cf. Meier. de Bonis Dannat. p. 187., Ulrich. de XI. viris p. 259, Sievers. Comin. Histor. de Xenoph. Hell. p. 57 seq.

636) Μίρως Ἀθηναῖος στάδιοι] Ita est apud Diodorum XIV. ep. 35., sed eundem Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41. Μίρως appellat, ad quod nomine Scal. in Addendis p. 428 b.: Vox nihil. In collectaneis nostris Μίρως, Armeniacus tamen interpres ap. Auch. P. l. p. 294 patrocinatur scripturae Μίρων.

637) Λύχης] Archon Atheniensium Ol. XCIV, 1. ex Diodoro XIV, 35. Occurrit etiam apud Aristid. II. p. 286 Lebb., in Marm. Par. ep. 67., in Argum. ad Isoerat. encom. Hellen.

638) Σωκράτης πιὼν κώνειον] Diodorus XIV. ep. 37. extr. sub Lachetis prætura: Ἀθήνησι δὲ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ὃν Ἀρέτου καὶ Μελίτου κατηγορθεῖς ἐν δοτβεῖ καὶ φιορῷ τῶν νιῶν θανάτῳ

γυπτίων βασιλεὺς Ταμὼν τὸν σατράπην αὐτῷ προσφυγόντα ἀποσφάττει⁶³⁹). Ἀρχέλαος δὲ βασιλεὺς Μακεδόνων πλῆγεις ἀκονσίως ὑπὸ Κρατέρου ἐρωμένου ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη 5. Τὸν δὲ αὐτοῦ νὶὸν Ὁρέστην παιδα ὄντα τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν διαδεξάμενον Ἀέροπος ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀνελὼν βασιλεύει ἀπὸ αὐτοῦ ἔτη 65⁶⁴⁰).

κατιδικύσθη καὶ πιὼν κώνειον [De cicta v. Menag. ad Diog. II, 42. Add. Arist. Ran. v. 125.] ἐτελέτησε. Socratem Olymp. XCV, 1. necatim esse testatur etiam Apollodorus ap. Diogeneum II, 44. ἐτελεύτησε δὲ τῷ πρώτῳ ἔτῃ τῆς ἱερηστῆς πλευτῆς Ὄλυμπιάδος, ipseque Diogenes II, 55, quo loco eum anno primo post Xenaeneti [Olymp. XCIV, 4.] praetoram obisse dicit. Confirmant hanc temporis assignationem etiam Aristides II, p. 285 lebb. et Marmor. Par. auctor ep. 67. Fallitur igitur Eusebius, Socrates mortem Olymp. XCV, 2. [Hieronym., Olymp. XCVI, 2. Mai. Arm. coll. Sync. p. 257 C,] assignans. Obiit enim sub fine anni, mense Thargelione exente, uti ex Plat. Phaed. p. 58 B. C. demonstravit Cor-sinus FF. AA. II. p. 46 et 320. Ergo si Olymp. LXXVII, 4. m. Thargelione natus [cf. n. 305.] eodemque mense Olymp. XCV, 1. defunctus est Socrates, mortis tempore annum vitae septagesimum inchoatum habuit. Septuaginta annorum numerum, quos eum vixisse scribunt Apollodorus et Demetrius ap. Diog. II, 44, recte Clintonus FF. III. II. p. 99 e Platonis Crit. p. 52 C. ἐν τοῖς ἐβδομήκοντα, et Apol. p. 17 D. πλείω ἐβδομήκοντα repetit: quarum tamen haec minus accurata notatio est. Vid. Clint. I. l. Proein. p. XXI. Kr. 639) Ψαμμίτιχος] Testatur Diodorus XIV, ep. 35. ad h. Ol. a. 1.: εἰλαβηθεὶς οὖν ὁ Ταμὼν τὸν Τισσαρίην ἀπόρεις οἰς Αἴγυπτον μετὰ τὸν στόλον καὶ κατέγνυτε πρὸς Ψαμμίτιχον τὸν βασιλέα Αἰγυπτίων, ἀπόγονον ὅντα τὸν Ψαμμίτιχον . . . ὁ δὲ Ψαμμίτιχος . . . ἀπέσχαξε τὸν ιχέτην. Nihil variant libri scripti, quorum tamen poliores Ψαμμίτιχον eum Aegypti regem, unde hic genus nomen derivabat, L. I, 67., adpellabant. Hunc atrocem atque ingratum regem, qui praeter Diodorum memoraverit, recordor neminem. WESSELINGIUS ad Diod. I. l. Mili tamen verisimile videtur, dici a Diodoro regem illum, e Mendesiorum dynastia tertium, qui a Manethone ap. Euseb. Scal. Graec. p. 55, 28 et ap. Syncell. p. 77 A. Ψάμμιον θεόν, in Armen. Euseb. cod. ap. Mai. p. 106, 343. Psamminthes, ab Hieronymo p. 135. Psammites appellatur, annoque Olymp. XCVII, 4. [Hieronym., Olymp. XCVIII, 2. Mai. Arin.] regnasse fertur. Quae etsi temporis notatio cum Diodoro conciliari nequit: non tamen propterea de sententia mea desistam. Non magis enim Nephereus, Mendesiorum princeps, a Diodoro XIV, 79 sub Olymp. XCVI, 1. oblatus, ei quo ab Eusebio ponitur convenit loco. Vid. not. 654. coll. Prolegg.

640) Αρχέλαος] Diodorus XIV, 37 sub Olymp. XCV, 1. Κατὰ δὲ τὴν Μακεδονίαν Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ κυνηγῷ πλῆγεις ἀκονσίως ὑπὸ Κρατέρου [Sic L. Diodorius pro vulg. lect. Κρατηροῦ. Vid. Lelirs. de Aristarch. Studd. Homer. 292. Scaliger Κρατέρου scripserat.] τὸν ἐρωμένον τὸν βίον μετέλλαξι, βασιλέως ἔτη ἐπτὸν τὸν δὲ ἀρχὴν διεδέσθη Ὁρέστης παις ὁ, ὃν ἀνελὼν Ἀέροπος ἐπιτρόπος ὡν κατέσχε τὴν βασιλείαν ἔτη 65. Quae singula accurate examinanda sunt. Et primum quidem puerum illum delicatum alii aliter appellant, quorum Aristoteli Pol. V, 8, 11. Κρατέας, Aeliano VV. III, 9. Κρατεύας audit. Ex his Κρατείας et Κρατερός idem nomen esse, nisi quod Κρατερός Ἑλληνικών sit, Κρατείας autem magis Macedonismum redoleat, Kuhnii sententia est, a Wesselino comprobata. Cf. Suid. s. v. Εὔρωπης. Quod porro Diodorus Archelaum regem a Cratero sauciatum esse tradit invito, falsum hoc esse patet ex Aristotele I. l., qui eum in amazris caput una cum Hellenocrate et Decannicho conspirasse testatur, accidentibus Platone in Alcib. II. p. 141 D. E. et qui ab eo pendet Aeliano I. l. Nec magis aliorum historicorum, quin ne ipsius quidem Diodori rationibus congrui sunt VII. anni Archelai regno ab eo tributi. Qui inde ab Olymp. XCV, 1. retro suppeditati ordiuntur ab Olymp. XCIII, 2. Sed hoc anno ne figas Archelai auspicia, eiusdem scilicet Diodori aliis prohibet locus XIII, 49, quo rex ille Macedonum Pydnaeis imperium detrectantes bello aggressus esse dicitur Olymp. XCII, 3. Quare Θ. Lydiatus ad Marm. Oxon. p. 8. εἴκοσι πρὸ τῆς ἡτοῖς refingere volebat. Sed Olymp. XC, 1. nondum regnasse Archelaum, et Thucydide VI, 7 liquet, qui anno adeo belli Peloponnesiaci XVI. exente i. e. Olymp. XCI, 1. in vivis memorat Perdiccaem, Archelai decessorem. Viderunt ipsum quod verum est Hunfr. Prideauxius ad Marm. Oxon. p. 222 et H. Dodwellius Annall. Thucyd. p. 32, Archelao πλαστὴ καὶ δέκα τῇ tribuentes, quot annos eum regno praevisse Dexippus scribit ap. Syncell. p. 263 A. Hinc regem factum intelligis Olymp. XCI, 3. Contraria ei, qua Diodorus, ratione erravit Marin. Par. ep. 62. auctor. Quanto enim temporis spatio Archelai imperium ille inferius, tanto hic fere superiorius [Olymp. XC, 1.] quam debebat collocavit. Interfecto autem Archelao Craterus et ipse post tres vel quatuor dies insidiis oppressus periret, teste Platone I. l. Successit Olymp. XCIV, 1. Orestes, Archelai F., purpuramque regiam, uti Dexippus ap. Syncell. I. l. auctor est, tutoř et gubernatore Aēropo per IV. annos gessit: quorum quarto decurrente Aeropus pupillo trucidato regnum solus invasit et in duos praeterea annos retinuit. Mortem obiit [V. Diod. XIV, 84 coll. Polyaen. Strateg. II, 1. 17., IV, 4, 4.] Olymp. XCVI, 2., quo tempore sex annos, quos inclusis tutelae annis Aēropi regno largitur Diodorus XIV, 37, non habuit expletos, sed sextum demum inchoatum. Neque accurate post Orestis caedem eum IV. insuper annos dominatum scribit Dexippus I. l. — Dodwelli temeritatem, qui Aēropum e catalogo regum Macedoniae excludendum censuit, egregie refutavit Wesselius ad Diod. XIV, 37 et 84. Caeterum vid. Boeckh. ad Marm. Par. ep. 58. [C. I. Vol. II. p. 341] coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 240 Kr.

- β. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ⁶⁴¹). Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδοποιὸς πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξεν,
ἔτησε δὲ ἐτῇ ἔσήκοντα⁶⁴²).
- γ. ΙΘΥΚΛΗΣ⁶⁴³). Κτησίας ὁ συγγραφεὺς λατρὸς Κνίδιος, νιὸς Κτησιόχου, τὴν τῶν
Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου
καὶ Σεμιράμεως⁶⁴⁴). Ἡκμαζον κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἐπισημότατοι διθυ-
ραμβοῖοι Φιλόξενος, Τιμόθεος Φιλήσιος, Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος,
ὅς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν⁶⁴⁵).
- δ. ΛΥΣΙΑΛΗΣ⁶⁴⁶). Ὁ Συρακουσίων τύραννος τοῦς Καρχηδονίους πόλεμον ἐπι-
κηρύττει⁶⁴⁷). Διονύσιος τὴν Μοτύην εἶλεν⁶⁴⁸). Ἐν ταῖς Ἀθήναις Σοφοκλῆς ὁ
Σοφοκλέους τραγῳδίαν διδάσκειν ἥρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα⁶⁴⁹).
- ΟΛ. η. Εὐπόλεμος Ἡλεῖος στάδιον. Οἱ δὲ Εὐπόλις⁶⁵⁰). Προσετέθη σαλπιγκτής, καὶ
ἐνίκα Τίμαιος Ἡλεῖος. προσετέθη καὶ χίρυξ, καὶ ἐνίκα Κράτης Ἡλεῖος⁶⁵¹).
- α. ΦΟΡΜΙΩΝ⁶⁵²). Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Μεσσάνην εἰς ἐδαφος κατέσκαψαν, ὥστε

641) Ἀριστοχράτης] Olymp. XCV, 2. Athenis Archon ex Diodoro XIV, 38. Meminit eius Auctor Marin. Par. ep. 68, et Inscriptio Graeca ap. Boeckh. C. I. n. 150, 12 seq. Vol. I. p. 234.

642) Ἀστυδάμης ὁ τραγῳδοποιὸς] Testatur Diodorus XIV, 43 sna.: Ἀστυδάμας δ' ὁ τραγῳδο-
γράπος τούτος πρῶτον [Ol. XCV, 2.] ἐδίδαξεν. ἔτησε δὲ ἐτῇ ἔσήκοντα. Cf. Prolegg.

643) Ιθυκλῆς] Archon Atheniensium Ol. XCV, 3. ex Diodoro XIV, 44. Mentionem eius iniicit Inscriptio Graeca ap. Boeckh. Cp. Inscr. n. 150, 2. Vol. I. p. 234. Cf. etiam n. 151. ibid. p. 237.

644) Κτησίας ὁ συγγραφεὺς] Fundus huius notae Diodorus XIV. ep. 46., ubi tamen scriptum est
χωτάροφεν. Diodori testimonio verba λατρὸς Κνίδιος, νιὸς Κτησιόχου Scaliger ex Tzetz. Chil. I. Hist.
I. inseruit:

ὅ δὲ Κτησίας λατρὸς νιὸς τοῦ Κτησιόχου,
ἔσωρθμητέος πόλεως ἡ Κνίδου τῆς Κυρρίας. Cf. Prolegg.

645) Ἡκμαζον κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν] Haec quoque ad verbum ap. Diodorum lib. XIV. ep. 46. extr. invenies, nisi quod praeterea ad Θελόξενος addit Χνθήριος. Quod propter difficillima Philoxenorū discrimina fortasse non temere neglexit Scaliger. Idem tamen in Timotheo Θελήσιος e corrupto Diodori textu imprudenter retinuit, cui tamen e Stephano s. v. Μιλήσιος et Suida s. v. Τιμόθεος Μιλή-
σιος faciliū erat restituere Μιλήσιος: quam vocem, suadentibus Meursio de Archontt. Athen. lib. III.
ep. 16. p. 132, Io. Vossio de Poet. Graec. p. 46, Iac. Upton ad Dionys. de Composit. Verb. p. 157 (p. 132
Vol. V. Reisk.), in textum receperunt Wesselius et Dindorfius. Caeterum de triumviris illis, dithyrambi-
cae Musae operatis, vid. Prolegg.

646) Ανοιάδης] Archon Atheniensium Ol. XCV, 4. ex Diodoro XIV. ep. 47. Lysias autem Orat. VII.
de Trunc. Oleae sacr. excis. p. 74 hunc praetorem Σουνιάδην appellat: quod verum eius nomen fuisse
nunc evicat Inscr. Gr. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 150, 7. Vol. I. p. 234, unde Corsinum FF. AA. III.
p. 282, praeente Meursio de Archontt. Ath. III. ep. 16. p. 132, in Lysiae Orat. I. Ανοιάδην frusta re-
posuisse liquet.

647) Ὁ Συρακουσίων τύραννος] Testis Diodorus XIV, 47 ad Ol. XCV, 4.

648) Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Auctor Diodorus XIV. ep. 53. extr. sub Olymp. XCV, 4. At negat Suidas s. v. Σοφοκλῆς lemm. II. [Eudoc. p. 384], huic τῷ νεωτέρῳ, ut ait Clemens Protrept. p. 19 A., inter Sophoclis filios locum fuisse, nepotem eius ex Aristone filio, avo cognominem, prodens. Rem decernere nou audet Wesselius ad Diod. I. I. Cum tamen Suidae sententiam confirmet Argum. Soph. Oed. Col., e cod. Laurent. editum, errasse liquet Diodorum, quippe litterarum Graecarum historia non magnopere imbutum. Eandem in sententiam etiam Welckerus Mus. Rhen. Supp. II, 3. p. 978 de Diodori loco animadvertisit: „sollte heißen νιώνος oder νιδονος.“ Vid. Thiersch. Act. phil. Monac. I, 3. p. 323, Clint. FF. HH. II.
p. 101 a. Chr. 396, L. Dindorf. ad Diod. I. I. Porro etiam in victoriarum numero a Diodoro discedit Suidas, ἐδίδαξε δέ, inquiens, δράματα μ', οἱ δὲ φασιν μ', νίκας δὲ εἶλεν ζ', cui Boeckhius quidem, praeente Petito, de Trag. Gr. Princip. p. 116 οἱ δὲ φασι νι', νίκας δὲ εἴλεν ι', Clintonus vero FF. HH. Prooem. p. XXXVII. not. e. Kr. ἐδίδαξε δὲ δράματα μ', νίκας δὲ εἴλεν ζ', οἱ δὲ φασι νι' restituit. Cf. Welcker. I. I. coll. Prolegg.

649) Εὐπόλεμος] Ex Pausania VI, 3, 3. coll. VIII, 45, 3 et Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41.
Εὐπόλεμος, ex Diodoro XIV. ep. 54. init. Εὐπόλις.

650) Ηροσετέθη] Haec totidem verbis refert Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41. Nomen victoris praec-
conum apud interpr. Arm. in Αχερος transiit. Quippe non raro propria Graecorum nomina elemento A in fronte
praeposito auctiae afferuntur. Sic Iliad. ε', 612. Ηιασός appellatur, quod oppidum Troadis ibid. β', 828. Απαι-
σός nudit. Vid. Strabon. XIII, 878 A., cuius verba Stephan. Byzant. s. v. Απαισός transcripsit, coll. Eustath.
ad Il. β', p. 356. Sic Ασπληδών et Σπληδών praeberit Etymol. M. 157, 32. Sic Αρίστειαν trisyllabum
edit Eustathius 355, 34, pro quo alii Αδρηστειαν scribunt. Cf. Spitzner. ad Hom. Il. β', v. 828.

651) Φορμίων] Praetor Athenis Ol. XCVI, 1. ex Diod. XIV, 54.

ἄγνωστον είραι, όπου ποτὲ τὴν πόλιν ὠκησθαι συνέβαινεν⁶⁵²). Οἱ Καρχηδόνιοι κατὰ τὴν Σικελίαν νόσῳ καὶ πολέμῳ κακουχούμενοι δεινῶς ἀπήλλαξαν⁶⁵³). Λαχεδαιμονίοι πρὸς Νεφρέα Αιγαίων βασιλέα πρεσβεύονται⁶⁵⁴).

β. ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ⁶⁵⁵). Ἀθῆναι τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή⁶⁵⁶). Τὸ ἐν Τεγέᾳ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλίας ἵερὸν ἔκανθη⁶⁵⁷). Παυσανίας Μακεδόνων ἄρχει ἐνιαυτὸν α'⁶⁵⁸). Λαχεδαιμονίοι τὴν θαλαττοχρατίαν ἀπέβαλον⁶⁵⁹). Θεόπομπος ὁ Χίος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους ιβ', καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς περὶ Κυνὸς σῆμα ναυμαχίας, εἰς ἣν θουκυδίδης κατέληξε πραγματείαν. ἔγραψε δὲ χρόνον ἐτῶν ιζ' ᾧ.

p. 324 a.

652) Οἱ Καρχηδόνιοι] Diodorus XIV, 58 sub Ol. XCVI, 1.

653) Οἱ Καρχηδόνιοι νόσῳ] Diodorus lib. XIV. cпп. 71—75.

654) Λαχεδαιμονίοι πρὸς Νεφρέα] Diodorus XIV. ep. 79. med. τοῖτων δὲ πρωτομέτων Λαχεδαιμονίοι μὲν πρόστιμος ἀπέστιλον πρὸς Νεφρέα τὸν Αἰγαίου βασιλέα περὶ συμμαχίας. Sic scilicet nomen reguli e cod. Paris. pr., Coislin. CXLIX., edit. Steph. marg. ediderunt Wesselius et Dindorfius, Νεφρέαν habet Paris. alt., Νεφρέα caeteri, quos secutus est Scaliger, coll. Animadv. in Euseb. p. 108 b. Νεφρέτης dicitur Manethoni ap. Eusebion Seal. Gr. p. 53, 26. Mai. Arm. p. 108, 344. Hieronym. Lat. p. 134 s., eidemque ap. Syncell. p. 77 A. Alio rursus loco p. 342. Eusebii cod. Arm. absorpta littera initiali N solitaque I et E confusione Ephirites præphet. Iustinus VI, 2 init., quem secutus est Orosius III, 1., in Hercynionem corrupit: de quo scriptore, in aliis quoque rebus a Diodoro discedente, cf. Wessel. ad Diod. I, 1. Regnavit Nepherites, e Mendesiorum dynastia princeps, annos VI. inde ab Olymp. XCIII, 2.—Olymp. XCIV, 3. sec. Euseb. [Hier., ab Olymp. XCIII, 4. — Olymp. XCV, 1. Mai. Armen.] iterumque in eis IV. Olymp. XCVII, 4. sec. eundem Euseb. Hieronymi. Quorū regnorum alterū, quod omiso Nectanahide I. per XVIII. annos inde ab Olymp. XCVIII, 3. usque ad Olymp. CII, 4. extendunt Maii Armeniacā, respicere videntur Diodori supra allata verba. Quod quominus statuatur, certe diversa temporis notatio non impedit. Vid. not. nostr. 639. coll. Prolegg.

655) Διόφαντος] Archon Athenis fuit Ol. XCVI, 2. ex Diodoro XIV. ep. 82. et Pausania VIII, 45, 3. Διόφαντος, cuius nomen typographus Scaligeri in Διοφάνιος corruperat. Meininit eius Inscriptio Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 229, 10., Vol. I. p. 369, item fortasse Hesychius s. v. δραχμὴ χαλαζῶσι, Zenobius III, 27.

656) Ἀθῆναι τὸ θεωρικὸν] Hesychius s. v. δραχμὴ χαλαζῶσι· ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν [sic correxitus Scaligeri errorem, qui supra θεωρητικὸν scripserat] ἐγένετο δραχμὴ. Cf. Zenob. Cent. III. Prov. 27. „Urbs erat in re tenui, ἀσθετῆς καὶ οὐδὲ μιαραν καὶ τημένη, ut Demosth. in Leptin. p. 291 ait. Et credemus, tantum pecuniae in ludos insunere voluisse? Arbitror istum Diophantum alium atque hoc multis annis priorem fuisse.” WESSELINGIUS ad Diod. XIV, 82. Cui cave calculum sine mora adiicias. Instituta sunt pecuniae theatrales auctore Pericle, cuios ab aetate usque ad haec tempora cum praeter Olymp. XCVI, 2. Archontem nullus in Fastis occurrat Diophantus: nihil relinquitur aliud, quam ut duos obolos, qui antea ludorum scenicorum diebus pauperioribus reddi solebant, hoc ipso anno ad drachinam auctos statuas. Mox etiam præventum aerarii inopiae Eubuli lege Anaphlystii, ut qui pecuniam theatralē in militarem convertisset, capite plecteretur. Vid. Philoch. apud Harpocr. s. v. Θεωρικὰ et Ulpian. ad Demosth. Olynth. I. p. 13 A. coll. Ruhukens. Hist. Crit. Oratt. Graec. p. LXVI., Siebel. ad Philoch. Fr. coll. Leuz. p. 70—72, Boeckhii Oecon. civ. Ath. I. p. 235—40.

657) Τὸ ἐν Τρία] Testis est Pausanias VIII, 45, 3. Cf. eiusd. II, 17, 7., III, 5, 6. de Tegeatarum Minerva Alea.

658) Παυσανίας Μακεδόνων] Diodorus XIV. ep. 84. extr. περὶ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀέροπος [Dexippus ap. Syncell. p. 263 A. est Ἀέροπας] ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο νόσῳ, βασιλεύσας ἐτῇ ἐστι. [Cf. not. supra 640.] τὴν δὲ ἡγεμονίαν διαδέξαντος Παυσανίας ὁ νιός τρόχεν ἐνιαυτόν. Perit Pausanias insidiis Amyntae [Diod. XIV, 89 coll. not. 665.], qui Αέροπι ἐπηρέτης καὶ δοῦλος fuit. V. Aelian. VV. HH. XII, 43. Hic Pausanias, a plerisque chronographis propter brevissimum regni tempus neglectus, fortasse non aliud est, atque Pausanias ille, quem Rusebius unius anni [Ol. XCV, 1. Hieronym., Ol. XCV, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 260 B.] regem facit, sed post Amyntam deiectum. Vid. Wessel. ad Diod. XIV, 84.

659) Λαχεδαιμονίοι] Diodorus lib. XIV. ep. 84. med.: καὶ Λαχεδαιμονίοι μὲν ἀπὸ τούτον τοῦ χρόνου [i. e. ab Ol. XCVI, 2.] τὴν κατὰ Θάλατταν ἀρχὴν ἀπέβιλον. Aniserunt autem Lacedaemonii mariis imperium, Pisandro duce apud Cnidum a Conone fusi: quam stragem rectius Olymp. XCVI, 3. assignaveris e Lysiae sententia Orat. XIX. De Bonis Aristophantis p. 193: ἐγένετο δὲ ἡ ναυμαχία ἐν Εὐβοϊκού [cf. not. 661.] ἀρχοντος. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 102 a. Chr. 394.

660) Θεόπομπος] Diodorus XIV, 84 sub Diophanto archonte [Debetur sub Euclidide vid. not. 659.]: Θεόπομπος δὲ ὁ Χίος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν squae communissa est Olymp. XCVI, 3. nonnullis diebus ante solis deflectionem, XIV. m. Augusti die factam. V. Lys. p. 193 et Xenophon. Hell. IV, 3, 10. coll. Krueg. ad Clint. FF. HH. II. p. 102

γ. ΕΥΒΟΥΛΙΑΝΗΣ⁶⁶¹). Περὶ τῆς Ἰσθμίαν θέσιως διαφορᾶς γενομένης οἱ τῶν Κορινθίων φυγάδες τὸν ἄγαντα ἔθεσαν⁶⁶²). Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου, διατελέσαντος ἐτῇ η'⁶⁶³). Πανσανίας Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔφυγεν, ἀρξας ἐτῇ ιδ'. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ νιὸς Ἀγησίπολις ἡρξε τὸν ἵσον τῷ πατρὶ χρόνον⁶⁶⁴). Πανσανίας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναιρεθεὶς δόλῳ, ὑπὸ Ἀμύντου, ἀρξας ἐνιαυτὸν. Τὴν δὲ βασιλείαν κατασχὼν Ἀμύντας ἡρξεν ἐτῇ κδ⁶⁶⁵).

δ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ⁶⁶⁶). Ἀμύντας, ὁ Φιλίππου πατήρ, ὑπὸ τῶν Ἰλλυρίων τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσεν, ἦν ὑπερον ἀνεκτήσατο ὑπὸ Θεσσαλῶν καταχθεῖς⁶⁶⁷). Σάτυρος, ὁ Σπαρτάκου νιός, βασιλεὺς δὲ Βοισπόρου, ἐτελεύτησεν ἀρξας ἐτῇ ιδ'. Τὴν δὲ βασιλείαν διεδέσατο ὁ νιὸς Λεύκων ἐπ' ἐτῇ μ'⁶⁶⁸).

ΟΔ. Ζ. Τεριγαῖος Ἡλεῖος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρνασσεὺς στάδιον⁶⁶⁹).

a. Chr. 394.), γράψας βίβλους δώδεκα. ὁ δὲ συγγραφιὸς οὗτος ἡρξται μὲν ἀπὸ τῆς περὶ Κυρδὸς σῆμα [quod Neocbae sepulcrum appellant Diodor. XIII, 40, Strab. XIII, 409, 39, Meln II, 2.] τανυμαχίας, εἰς ἦν Σορχυδίης [cf. lib. VIII, 104 seq.] κατέληξε τὴν πραγματειῶν, ἔγραψε δὲ χρόνον ἐτῶν δεκαεπτῶν. Ceterum vid. de Theopompo eiusdem operibus historicis Prolegg.

661) Εὐθουλίδης] Ol. XCVI, 3. Atheniensium praeceptor ex Diodoro XIV. ep. 85. Meminit eius etiam Aristides Platon. II. p. 286 lebh. Idem a Lysia De Bonis Aristophan. Orat. XIX. p. 193. Εὐθουλίδης dicit Meursius de Arch. Athen. lib. III. cap. 17. p. 134. Qui si cogitavisset — Id quod recte observavit ad Diod. I. I. Wesselius — primitivum et patronymicum nomen eodem in homine saepè locum obtinere, ea opera abstinnisset. Cf. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 151, 27.

662) Περὶ τῆς Ἰσθμίων θέσιως] Diodorus XIV. ep. 86. sub fin. ubi sic: εὐθές δὲ τῶν Ἰσθμίων ἐπελθόντων διερέφοτο περὶ τῆς θέσιως τοῦ αὐγῶντος. καὶ πολλὰ φιλοτεχηπάτων ἱκράτησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ τοῖς φυγάδας ἐποίησαν θέσιαι τὸν αὐγῶντα. τῶν δὲ κατὰ τὸν πόλιον δεινῶν σχεδόν τι περὶ τὴν Κόρινθον γενομένων ὁ πόλιος οὗτος ἐκλήθη Κορινθιακὸς καὶ διήμετεν ἐτῇ ὥστᾳ. Xen. Hell. IV, 4, 1. et 5, 2. hinc suisse huius anni Isthmum enarrat, quorum altera exiles celebrasse Corinthios, altera post illorum discessum ipsos egisse Argivos asserit.

663) Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ] Cf. Diodori verba modo ascripta.

664) Ηλιούριος Λακεδαιμονίων] Haec totidem verbis testatur Diodorus XIV. ep. 89. ad h. Ol. a. 3. Exactus est Pausanias paullo post Lysandri mortem, itaque anno 2. postius eius, in qua versamur, Olympia. Vid. Paus. II, 5, 5—6, Xenoph. Hell. III, 5, 7—26, Plut. Lysand. c. 30. coll. Clint. FF. HH. II. Append. III. 228. Kr. Fuit autem Agesipolis I, sicuti Pausanias, ex gente Lacedaemoniorum regia Eurythenidarum.

665) Πανσανίας ὁ τῶν Μακεδόνων] Auctor Diodorus XIV. ep. 89. sub Olymp. XCVI, 3. Fuit Amyntas iste, qui Pausania, Αἴροπι filio, e medio sublato, regnum invasit, Tharrhalei [Diod. XV, 60. Audacis virtutis audacter Ex. Spanheim. Diss. VII. de Numism. Praest. p. 379] vel Meaelai [Iustin. I. VII, 4. Aelian. V. H. XII, 43] vel Aridaei [Dexipp. ap. Syncell. p. 263 A.] filius, Αἴροπι ἐπηρέτης καὶ δοῦλος, teste Aeliano V. H. lib. XII, 43. Mortem obiit Ol. CII, 3. V. Diod. XV, 60. Ergo conveaniunt numeri κδ', a Diodoro ter XIV, 89, 92, XV, 60 repetiti, quorum in ambitu simul etiam continentur anni, quos regno privatus alibi egit Amyntas. [Cf. Diod. XIV, 92. s. Ol. XCVI, 4. id. XV, 19 sub Ol. XCIX, 2.] Ap. Eusebium inde ab Ol. XCIV, 4. usque ad Ol. CI, 3. [Hieronym., inde ab Olymp. XCV, 1. — CI, 4. Mai. Arm. coll. Sync. p. 260 B.] ter occurrit Amyntae nomen, interiecti Ol. XCV, 1. [Hieronym., Olymp. XCV, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 260 B.] Pausaniae anno et Ol. XCVI, 4. — Olymp. XCVIII, 1. [Hieronym., Olymp. XCVII, 1. 2. Mai. Arm. coll. Syncell. I. I.] Argei s. Argaei [v. Diod. XIV, 92 fin.] biennio. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 240 seq.

666) Δημόστρατος] Archon Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIV. cp. 90. Demostratus. Rundem Mnasi pum appellare videtur Lysias ap. Harpocr. s. v. Αἴγαιος, quippe qui, quod hoc anno captum esse e Xenoph. Hell. IV, 4, 1—13. coll. Aristid. T. II. p. 286 constat Lechaeum, Μνασίππου ἀρχοντος expugnatum scribat. Sed Mnasiippum potius pro pseudonymo habendum ostendit Boeckhius in Ind. Lect. Univ. Berol. a. 1837. p. 5 et in Actt. Acad. Boruss. a. 1827. p. 134.

667) Αμύντας ὁ Φιλίππου πατήρ] Diodorus XIV. ep. 92. sub Olymp. XCVI, 4. Itaque post pri- mum regni annum pulsus est Amyntas. Consentit Dexippus ap. Syncell. p. 263 A. Αμύντας ἐτος α' βασι- λείας ὑπὸ Μακεδόνων ἐξεβλήθη. Vid. not. nostr. 665. coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 241 Kr.

668) Σάτυρος ὁ Σπαρτάκου] Diodorus XIV. ep. 93. sub Olymp. XCVI, 4., ubi vid. doctam Wesselius notam coll. Clint. FF. HH. II. Append. XIII. p. 298 Kr. et Prolegg.

669) Τεριγαῖος Ἡλεῖος] Hac Olympinde stadio Olympia vicit Τεριγαῖος Ἡλεῖος sec. Africana ap. Kuseb. χρον. λογ. p. 41, sed Τεριρης sec. Diodorum XIV, 94, quorum alteri ex altero Τε- ριραιος restituendum censuit Meursius de Archont. Athen. III, 18. p. 136, probante Simsono Chron. ann.

- α. ΦΙΛΟΚΛΗΣ⁶⁷⁰). Οι Γαλάται ἐπικείμενοι τῇ Μαχεδονίᾳ λεηλατοῦσιν αὐτήν⁶⁷¹).
 β. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ⁶⁷²). Εὐαγόρας τῆς κατὰ Κύπρου Σαλαμῖνος βασιλεύει, Ἀβδαι-
 μονα τὸν Τύριον ἐξβαλών⁶⁷²).
 γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ⁶⁷³).
 δ. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ⁶⁷³). Κελτῶν διάβασις τῶν Ἀλπεων⁶⁷⁴). Πλοῦτος Ἀριστοφά-
 νος ἐδιδάχθη⁶⁷⁴).

3613. Tenuerunt tamen Τερίον Wesselius et Dindorfius. — Quod deinceps addit Scaliger: ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλιχαρασσοτῆς στάδιον diversa eum certaminis genera confusisse patet. Vid. not. ad Olymp. XCIV.s. n. 622. coll. Prolegg. Vicerunt enim hac Olympiade et Terinaeus et Phormio, sed ille stadio, hic pugilatu. Quae Phorionis victoria teste nititur Pausania V, 21, 2, pro quo non magis accurate in Add. Nott. ad Gr. Euseb. p. 428 b. Diodorum excitat Scaliger.

670) Φιλοκλῆς] Praeturam gessit Athenis Ol. XCVII, 1. ex Diodoro XIV, 94. „Olim legebatur Φιλοκλέοντος αρπ Schol. Aristoph. Plut. 179, nunc corrupte Φιλοκλέοντος. V. similem corruptionem in Archontis nomine 322. [i. e. Olymp. CXIV, 3. not. nostr. 979.]“ CLINTONUS FF. HH. II. p. 104 a. Chr. 392.

671) Οἱ Γαλάται] Galli Senones sive Celtae, gens, ut ait Florus I, 13, natura feroci, moribusque incondita, suis non contenti sedibus novas quaerunt, Macedoniam populantur Olymp. XCVII, 1. Auctor Dexippus, quem secutus est Scaliger, ap. Euseb. eius p. 58, 50 seq.: κατὰ δὲ τοὺς χρόνους οὓς [Ολυμπίαδος] τῶν Γαλατῶν ἐπικειμένων τῇ Μαχεδονίᾳ καὶ λεηλατοῦντων αὐτήν. Confirmat Appiani fragmentum, a Fulvio Ursino editum [Excerpt. Legatt. de rebus gall. II.]: δια Ολυμπίων τοῖς Ἑλλήσις καὶ οἵ γε γενημένων, τῆς γῆς τῶν Κελτῶν οὐκέτι ἀρκούσσης αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος, ἀνίσταται μοῖρα Κελτῶν τῶν ἀμφὶ τὸν Πήρον ικανή [Quo de inscito additamento vid. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 122 b.] κατὰ ζητησίαν οἰτέρας γῆς. Quibus simul annus significari videtur, quo Galli Alpes superariant, Alpesque inter et Padum sedes posuerint. — Non ita longo tempore post iidem Romanum ceperunt, Olymp. XCVII, 3. Plinius N. H. XXXIII, 6: Captia est Roma anno CCCLXIV. Orosius II, 1: Anno ab U. c. CCCLXIV. Roma persensit capillitatem. Entropius II, 1. Anno trecentesimo sexagesimo quinto a. U. c. post captam autem primo pro duobus consulibus facti trib. mil. cons. pot. Cf. Liv. V, 40. et Cicer. de Divin. I, 44. extr. Confirmat Eusebius Maii Armeniacus sub Olymp. XCVII, 3: Galli et Celtae Romam praeter Capitolium occupant. Sic scilicet ille, quasi diversi essent a Gallis Celtae. Transcripsit tamen errore illum Syncellus p. 258 C: Γαλάται καὶ Κελται Ρώμης ἔκρατησαν, πλὴν τοῦ Καπιτωλίου, item Chron. Paseh. auctor p. 167 C: Γαλάται καὶ Κελτοὶ κτλ., quo posteriori loco ante καὶ articulum ὅτι recte inserit Scaliger Thes. Teinpp. p. 250. Sed Hieronymus, quo interprete Olymp. XCVII, 1. Galli Senones Romani invaserunt, exceptio Capitolio, annum transitus Alpium cum anno captiae Urbis confudit. Vid. Scal. Animadv. p. 122 b. Contrariae confusionis reus est Diodorus XIV, 113, qui Gallos Alpes transisse tradit, quo tempore Dionysius Rhegium occuparit, i. e. Olymp. XCVIII, 2. Vid. not. nostr. 676. Illa enim anno Romanus potius auctor Diodori significat Polybius I, 6. ἔτος μὲν οὐν ἐτέστηχε πρὸ δὲ τῆς [Olymp. CII, 2. V. not. nostr. 747] ἐν Λεύκτροις μάχης ἐκκαιδεκάτον . . . Γαλάται δὲ ἀλόντες τὴν Ρωμην κατεῖχον πλὴν Καπιτωλίου. E Polybio sua etiam hausit Iustinus VI, 6. Medium quoddam tempus inter Olymp. XCVII, 3. et Olymp. XCVIII, 2. posuit Dionysius Hal. AA. RR. I. p. 60, 34 seqq., τὴν Κελτῶν καθιστον, καθ' ἥν ἡ Ρωμαίων πόλις ἐδίλη, Olymp. XCVIII, 1. ascribens. Vid. not. nostr. 683. Caeterum vid. Nieb. Hist. Rom. II. p. 622 — 638. coll. Fischer. Tabl. Rom. p. 42.

672) Νικοτλῆς] Archon Athenis Ol. XCVII, 2. ex Diodoro XIV. ep. 97. init. Meminit eius Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 229, 11. Vol. I. p. 349.

673) Εὐαγόρας τοῦ κατὰ Κύπρου] Testis Diodorus XIV. ep. 98. sub Olymp. XCVII, 2., ubi Ἀβδήμονα scriptum est. Caeterum ante Scaligerum et Palmerium Abdemon ille Τύρσιος nominabatur: Scaliger margini libri sui Τύριον appinxit: quam vocem a Palmerio et Rhodomanno comprobatam in textum repperunt Wesselius et L. Dindorfius. A Theopompo tamen in Photii Bibl. cod. CLXXVI. Κτιεὺς appellatur, quam dissensionem sic compounit Wesselius ad Diod. I. l., ut Abdemonem in Cypri urbe Citio, aliqui ex Phoenice ortum, sedem antea habuisse statuat. Vid. Isocrat. Evag. p. 283 coll. eodem Wesselio. Praeterea de bello, quod Evagoras contra Persarum regem in Cypro gesserit, necnon de auxiliis, ipsi ab Atheniensibus missis, quae Teleutias Lacedaemoniorum dux intercepit, v. Xen. Hellēn. IV, 8, 24. coll. Clint. FF. III. II. p. 106 Kr. coll. Prolegg.

674) Δημόστρατος] Praeturam gessit Athenis Ol. XCVII, 3. ex Diodoro XIV, 99. Occurrit etiam in Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. Vol. I. p. 237.

675) Αντίπατρος] Archon Athenis Ol. XCVII, 4. ex Diodoro XIV. ep. 103. Meminit eius etiam Auctor Didascal. ad Aristoph. Plut. et Schol. ad v. 103.

676) Κελτῶν διάβασις] Ex Diodoro sese repetisse testatur Scaliger ad Euseb. n. MDCXXV. p. 122 h., qui lib. XIV. ep. 113. init. sub Olymp. XCVIII, 2. καὶ δὲ, inquit, καρδὸν μάλιστα Ρήγον ἐπολιόρκησιον, οἱ κατοικοῦντες τὰ πέρατα τῶν Ἀλπων Κελτοὶ τὰ στενὰ διελθόντες μεγάλως δυνάμεσι κατελάβοντο τὴν μεταξὺ χώραν τοῦ τε Αντίπατρον καὶ τῶν Ἀλπων ὑψών, ἐκβάλλοντες τοὺς κατοικοῦντας Τυρρηνοῖς. Ex Diodori igitur sententia Galli, quo tempore Dionysius Rhegium oppugnavit, Alpes transierunt. Atqui quum idem et Antipatro (ep. 106.) et Theodoto (ep. 111 seq.) Archonte Reginos a Dionysio

- Ολ. η.** Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον⁶⁷⁸). "Ἐξ Ζῆνες ἐκ χαλκοῦ ἐποίηθησαν ἐν Ὁλυμπίᾳ ὑπὸ χρημάτων τῆς ἐπιβληθέσης τοῖς πύκταις ζημίας ὑβρίσασιν εἰς τὸν ἀγώνα⁶⁷⁹). Ἀριστόδημος Ἡλεῖος πάλην, οὐ μέσα οὐδεὶς ἔλαβεν⁶⁸⁰).
 α. ΑΙΤΥΡΙΙΣΩΝ. οἱ δὲ ΗΥΠΡΙΩΝ⁶⁸¹). Ξενοφῶν ἤχμαζε σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς⁶⁸²). Κελτικὴ ἔφοδος εἰς τὴν Ῥώμην⁶⁸³).

obsessos esse testetur: Scaliger annum etiam relictæ a Celtis patriæ nunc Olymp. XCVII, 4. nunc Olymp. XCVIII, 2. Diodori fide proponit. Nomen testis sui diserte appinxit ad Ol. XCVIII, 2.: οἱ Κελτοὶ Ἀλπεις διβήσου, ὡς Διοδώρῳ δοκεῖ. Neque alium ei auctorem fuisse, ut eandem rem etiam huic, in quo versamur, anno ascriberet, ex ipsius in Eus. Animadv. p. 122 b. intelligitur. Ibi enim haec: „Haec [Appiani] videtur verior sententia, quam Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadis eiusdem [i. e. XCVII.].” Sed haec posterior mira profecto et studiosa est ratio interpretandi, quam, ut caetera taceam, et Diodorus ipse, qui rem sub Olymp. XCVIII, 2. enarrat, et quo ille fonte hausit Polybius I, 6 satis refellit. Vid. not. nostr. 671.

678) *[Πλούτιος Ἀριστοφάνους]* Auctor Didasc. ad Aristoph. Plut. III. Ἐδιδάχθη [Plutius alter] ἐπὶ ἀρχοντος Ἀρτιπάτρου, ἀρταγανιζούντος αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωνιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοχάρους δὲ Ἀδωνίδι, Ἀλκιον δὲ Πασιδύη. Prior Pluti editio pertinet ad Ol. XCII, 4., auctore Schol. ad Plut. II. v. 173.

678) *[Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον]* Testis Diodorus lib. XIV. ep. 107. Sed Africanus ap. Eusebium Σώσιππος ἀδελφός. Sic codex, cuius lectionem Scaliger p. 41 de conjectura in ὁ Αἰλφός [Vid. eius Add. Nott. in Gr. Euseb. p. 428 b. coll. Cram. Anecd. Par. II. p. 146] desexit. Cui tamen scripturæ uti diserte refragatur Diodorus, ita illud quoque obesse videtur, quod victoris cuiusque patriam Africanus alias omisso articulo apponere consuevit. Armeniaca nil iuvant, quippe illo loco corrupta. Hinc consultissimum arbitramur, ἀδελφὸς apud Africanum retinere, qui quin suum stadionicarum catalogum sine dubio ex Olympioniarum descriptione collegerit, conjectis in cursorem oculis, caeterorum victores certaminum, in quibus forsitan fuit Σώσιππος Ἀθηναῖος, transluisse videtur.

679) *[Ἐξ Ζῆνες]* Pausanias V, 21, 2. Πρὸς δὲ τῇ χρηπίδι (scil. τοῦ δρόν τοῦ Κρονίου) ἀγάλματα Διὸς ἀνάκτειται χαλκᾶ. Ταῦτα ἐποίηθη μὲν ὑπὸ χρημάτων ἐπιβληθέσης ἀθληταῖς ζημίας ὑβρίσασιν ἐς τὸν ἄγωνα, χαλκοῦται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Ζῆνες. Πρώτοι δὲ ὑριθαύοις ἐξ ἐπὶ τῆς ὄγδοης ἱστησαν καὶ ἐνεργοστῆς Ὁλυμπιαύδος. Eupolus enim Thessalus tres adversarios corruperat, inter eos Phormionem, victorem superioris Olympiadis.

680) *[Ἀριστόδημος Ἡλεῖος]* Haecit Scaliger ex Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41, ubi idem pro μέσοις, quod in codice legi Cramerii Anecdota Par. II. p. 146 probant, μέσοις edidit, respiciens ille, nisi fallor, ad Aristophanis Acharn. 576. (570.) ἕχομαι μέσος coll. Scholii et Pausania VI, 3, 2. Celebratur Aristodemus noster in Epigrammate Simonidis ab Hephaest. Enchir. p. 64 ed. Corn. de Pauw. servato, quod cum Ceo poëtae ob temporum rationem non licet, iuniori cuidam Magneti vindicat Iacobius Anthol. Pal. III. p. 912 coll. Westermann. in Censura Olymp. Kraus., Diariis Novis Philol. et Paedag. inserta, Cycl. XII. Vol. XXXVI. Fass. 1. a. 1842. p. 94 seq. Est autem hocce sec. Corn. de Pauw:

"Ισθμία δέ, Νέμεα δέ, [Νέμεα, δέ Scal.] Ολυμπία [Ολύμπια Scal.] ἴστεφανώθην,

Οὐ πλάτει νικῶν σωματος, ἀλλὰ τέχνη,

"Ἀριστόδημος Θράσιδος, Ἄλιος, πάλη.

Θράσιδος nimurum pro θρασούς, quod, a codicibus oblatum, per metri leges ferri nequit, e Pausania VI, 3, 2. restituendum acute primus vidit Scaliger l. l. Idem Pausanias cum Aristodemum his Pythia, seu in Olympia vicesse dicat, Westermannus l. l. praeceuntibus Brunckio et Iacobio, etiam Ισθμία in Ηὔθια mutavit, totum primum Epigrammatis versum recte sic repraesentans:

Πίθια δέ, Νέμεα δέ, Ολύμπια ἴστεφανώθην.

681) *[Ανυργίων]* οἱ δὲ Πυρρίων Lege Πυρρίων· οἱ δὲ Πυρρίων. Alpha enim littera, quae primum Olympiadis annum indicat, in Archontis nomine male repetita est. Πυρρίων Olymp. XCIVIII, 1. Archon nominatur a Dionysio AA. RR. I. p. 60, 34, Πυρρίων a Diodoro XIV. ep. 107.

682) *[Ξενοφῶν ἤχμαζε]* Tradit Diogenes Laert. vit. Xen. lib. II. 59: ἐφόν δὲ ἀλλαχόθι ἀκμάσαι αὐτοὺς [τὸν Ξενοφῶντα] περὶ τὴν ἐννέατην καὶ ὄγδοηκοστήν Ολυμπιαδα σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς. Quod quidem Diogenis testimonium quoniam cum aetate, Xenophonti ab aliis ascripta, iusto minus conveniret, sic sere refingendum putasse censendus est Scaliger: περὶ τὴν ἐννέακοστην ὄγδοην [ἔη pro ποθ]. At vereor ne recte emendarit. Certe Suid. s. v. Ξενοφῶν lemmat. I: ἤχμαζε κατὰ τὴν ἐννέακοστην ὄγδοην Ολυμπιαύδα. Vid. tamen Clint. F. H. II. ad Ol. LXXXIX, 1. coll. Krueg. Quæst. de Xenophont. vita p. 6 seqq. Eusebius Xenophontem Olymp. XCV, 1. [Hieronym., Olymp. XCV, 4. Mai. Armen.] clarum habitum affirmit. Portentose autem, qui vulgo fertur Grylli F. [v. Diog. II, 48. Suid. l. l. alios], Gryllæ et Diodori in Maii Armeniacis l. l. et portentosius etiam in Chron. Pasch. p. 168 C. Orzylai F. vocatur.

683) *[Κελτικὴ ἔφοδος]* Dionysius Hal. AA. RR. I, I. p. 60, 34 seqq.: ἡ Κελτῶν ἔφοδος, καθ' ἥν ἡ Ρωμαῖον πόλεις ἔλαν, συμφωνεῖται σχεδὸν ὑπὸ πάντων ἀρχοντος Ἀθήνησι Πυρρίωνος γενέσθαι, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὄγδοης καὶ ἐννέακοστῆς Ολυμπιαύδος. Caeterum cf. not. nostr. 671.

β. ΘΕΟΛΟΤΟΣ⁶⁸⁴⁾. Οἱ Ἀργῆνοι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἔνδεκα μῆνας πολιορκούμενοι παρέδωκαν ἵεντοὺς Διονυσίῳ τῷ Συρακουσίων τυφάννῳ⁶⁸⁵⁾). Οἱ Κέλτοὶ τὰς Ἀκτης διέβησαν, ὡς Διοδώρῳ δοξεῖ⁶⁸⁶⁾). Εἰρήνη ἀρταζέρῃ πρὸς τοὺς Ἑλληνας⁶⁸⁷⁾). Καλλισθένης ὁ ιστοριογράφος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν γενομένης ἀρήνης τοῖς Ἑλλησι πρὸς ἀρταζέρῃ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα τὴν ιστορίαν ἤρχει γράψειν. διελθὼν δὲ τριακονταετῇ χρόνον ἔγραψε μὲν βίβλους δέκα, τὴν δὲ τελευταίαν κατέπαυσε τῆς συντάξεως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως κατάληψιν τοῦ ἐν Λειφοῖς ἰεροῦ⁶⁸⁸⁾).

γ. ΜΥΣΤΙΧΙΑΗΣ⁶⁸⁹⁾. Εὐαγόρας λάθρᾳ τῆς Κύπρου ἐξέπλευσεν εἰς τὸν Αγυπτίων βασιλέα⁶⁹⁰⁾).

p. 324 b.
δ. ΑΕΞΙΘΕΟΣ⁶⁹¹⁾. Εὐαγόρας ἔξισταται πασῶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, μόνης δὲ τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύειν συνεχωρήθη, ὥστε τελεῖν τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὀφίσμένον⁶⁹²⁾). Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐκπολιορκηθέντες ἤναγκάσθησαν τὴν ίδιαν πατρίδα κατασκάψαι, εἰς δὲ τὰς κώμας μετοικῆσαι⁶⁹³⁾).

ΟΔ. 90. Δίκων Συρακούσιος στάδιον⁶⁹⁴⁾. Πώλων ἄρμα προστείθη. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης πρῶτος τὸν στέφαγον τῶν πώλων ἔσχε τοῦ ἄρματος⁶⁹⁵⁾). Σωτάδης Κρῆς δολιχύν⁶⁹⁶⁾).

684) Θεόδοτος] Archon Athenis Ol. XCVIII, 2. ex Diodoro XIV. ep. 110: Meminit eius etiam Aristides Toin. II. p. 286 Iebb.

685) Οἱ Ἀργῆνοι] Refert Diodorus XIV. ep. 111. sub Ol. XCVIII, 2. Vid. Polyb. I, 5. coll. ad Diod. Wesselino.

686) Οἱ Κέλτοὶ τὰς Ἀκτης] Auctor Diodorus XIV. ep. 113. Cf. not. nostr. 676.

687) Εἰρήνη ἀρταζέρῃ] Pax toti illa Graeciae ignominiosa, quae Antalcidae dicitur, cum Artaxerxe facta est Ol. XCVIII, 2., auctore Diodoro XIV. ep. 110. Memornt Aristides T. II. p. 286: ὅποι Εὐσονίδους πάλιν ἄρχων ὕδος Θεόδοτος, ἐγ̄ οὐδὲ ἡ εἰρήνη ἔγινε. Vid. Xen. Hell. V, 1, 28. et Polyb. I, 6. coll. Corsin. F. Att. T. III. p. 293 et Clint. FF. III. II. p. 110 a. Chr. 387.

688) Καλλισθένης ὁ ιστοριογράφος] Extant apud Diodorum lib. XIV. ep. 117. extr. sub Olymp. XCVIII, 2. Vid. not. nostr. 815. coll. Prolegg.

689) Μαντινίδης] Archon Atheniensium Ol. XCVIII, 3. ex Diodoro XV. ep. 2. Offert eum etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 151, 27. I. p. 237.

690) Εὐαγόρας λάθρᾳ] Testatur Diodorus XV. ep. 4. sub Olymp. XCVIII, 3. Rex Aegyptiorum, ad quem confugit Euagoras, Ἀχωρίς audit Diodoro XV, 3., Ἀχωρίς vel Ἀχωρίς Eusebio Scal. p. 55, 26. ap. Syncell. p. 77. coll. Mai. Arinen. p. 106, 343. et Hieronym. p. 134, Ἀχωρίς Theopompo ap. Phot. cod. CLXXVI, e quo paullo ante oblatum Ηὔχωρίς nomen corruptum est. Vid. Scal. Animadav. p. 109 a. b. Regno eius XIII. annos Eusebius in priori quidem Chronicorum libro attribuit, sed in posteriori XII., quos inde ab Olymp. XCIV, 4. usque ad Olymp. XCVII, 3. [Hieronym., ab Olymp. XCIV, 2. — Olymp. XCVIII, 1. Mai. Arm.] deducit. Quo de prochronismo vid. not. nostr. 639.

691) Δεξιότος] Atheniensium Archon Ol. XCVIII, 4. ex Diodoro XV, 8 init. Respicit eum etiam Pseudo - Plutarchus Vit. X. Oratt. II. p. 845 D., item Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 240 n. 151, 1.

692) Εὐαγόρας ἔξισταται] Auctor Diodorus XV. ep. 8. nd Ol. XCVIII, 4. Cf. Prolegg.

693) Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων] Tradit Diodorus XV. ep. 12. sub Ol. XCVIII, 4. Caeterum pro Μακεδόνιων supra legendum est Λακεδαιμονίων.

694) Δίκων Συρακούσιος] Auctores sunt Africarus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Diodorus XV. ep. 14., Pausanias VI, 3, 5. Assert de Dicione hoc Epigramma ad Diod. I. c. Wesselius:

Ἐμὶ Δίκων τὸς Καλλιμβύτον· αὐτῷ ἐνίκων
Τιρρήνις ἐν Νησί, δίς Όλύμπια, περτακι Πεθοῖ,
Τρίς δὲ Ισθμῶ, πιπεριῶ δὲ ἄστο Συρακοσίων.

Pro Καλλιμβύτον Pausanias praeberet Καλλιμβρότον, idemque duabus, quas Dicomi Epigramma vindicat, victoriis Olympiciis tertiam addit: Όλυμπικάς μιας μὲν ἐν παισι, διὸ δὲ ἀλλας ἀνδρῶν. Hinc in secundo versu τρίς Όλύμπια scribere mavult Wesselius. Puer quidem Dico, teste Pausania, vero patriae nomine, Canioniates renunciatus, quem autem vir factus viciisset, praemiis corruptus Syracusanum deinceps se appellari passus est.

695) Πώλων ἄρμα προστείθη] Auctor Pausanias V, 8, 3: Ἰννάτη ἡρισεν Όλυμπιάδι καὶ ἐνεγ-

- α. ΑΙΟΤΡΕΦΗΣ^{ων}). Ἀριστοτέλης ἐγενήθη κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον^{ως}).
 β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ^{ων}). Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς τὴν Ἰδίαν βασιλείαν ἀνεκτήσατο^ω). Ἐκλεψις σελήνης Ποσειδεῶνος καὶ πάλιν Σκιρροφοριῶνος^{νι}).
 γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΑΝΔΡΟΣ^{να}). Ἐκλεψις σελήνης Ποσειδεῶνος^{νι}). Οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Θήβαις Καδμείαν κατελάβοντο^{νι}).
 δ. ΙΗΜΟΦΙΛΟΣ^{να}). Δημοσθένης ὁ δῆτωρ ἐγενήθη τρίτῳ ἔτει μετὰ Ἀριστοτέλη^{νι}).

κοστῷ καὶ πώλων ἄρμασι ἀγωνίζεσθαι. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε τὸν ἄρματος. Africanus autem I. l. in hoc novo certaminis genere exstitisse victorem tradit Eurybatam [sic Scal., Eurybatum Cram. Aneid. Par. II. p. 146, Eurybasum Mai. Arinen. p. 151] Lacedaemonium, cuius mentionem Scaliger immerito neglexit. Adhaesit quidem eius nominis vox στάδιον, sed eam male additam manifestum est et recte omissunt Armeniaca.

696) Σωτάδης Κρῆς δολικόν] Pausanias VI, 18, 4: Σωτάδης δὲ ἐπὶ δολικῷ νίκαις Ὄλυμπιάδι μὲν ἴντατη καὶ ἐνενήκοστη^{νι} Κρῆς, καθάπερ γε καὶ ἡ, ἀντρόποθη, τῇ ἐπὶ ταύτῃ δὲ λαβὼν χρήματα παρὰ τοῦ Ἐφεσίων κοινοῦ Ἐφεσίων εἰςενόλησαν αὐτὸν. καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ φυγῇ ζημιούσαν οἱ Κρῆτες.

697) Διοτρέψης] Archon Ol. XCIX, 1. Athenis ex Diodoro XV. ep. 14. Meminit eius etiam Dionys. Hal. Epist. ad Ammaeum II. p. 121, 27. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Vol. I. pag. 240, n. 151. 3, ubi alia forma audit Διειτρέψης, et p. 345. n. 215.

698) Ἀριστοτέλης ἐγενήθη] Aristoteles, Nicomachi et Phaestiadis s. Phaestidis F. [vid. Diog. V, 1. et Suid. s. v. Ἀριστοτέλης Lemm. I. coll. Menag. et Stahr. Aristot. T. I. p. 32], Stagirites, natus est Olymp. XCIX, 1. Apollodorus ap. Diog. V, 9: Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, γεννηθῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἴντατης καὶ ἐνενήκοστης Ὄλυμπιάδος. Dionysius, qui Apollodorum in notandis Aristotelis temporibus manifesto secutus est, Epist. ad Amm. II. p. 121, 27 seq.: Ἐτρύνθη κατὰ τὴν ἐνενήκοστην καὶ ἴντατην Ὄλυμπιάδι, Διοτρέψης Ἀθήνησιν ἀρχοντος. Hinc Suidas I. l. Ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ ἐνενήκοστην ἴντατην Ὄλυμπιάδι. — Sed Αἴονυμος in Vita ἀνεκδότων ap. Menag. ad Diog. V, 9: Ἐγενήθη δὲ ἐν τῇ σφῇ Ὄλυμπιάδι, ubi Q̄ corrigendum esse recte censuit Menagius. — Athenas venit Olymp. CIII, 2. V. not. 764. Floruit Olymp. CIII, 3. V. not. 773. Ad Hermiam, Atarnei tyrannum, proficiscitur Olymp. CVIII, 2. V. not. 663. Mytilenen abit Olymp. CVIII, 4. V. not. 876. Inde ad Philippi aulam Olymp. CIX, 2. V. not. 882. Athenas petit Olymp. CXI, 2. V. not. 927. Moritur Olymp. CXIV, 3., mense fere Pyanepsiōne, anni Attici quarto. V. n. 980. Quo tempore ubi annum agebat sexagesimum tertium [v. not. 980.], lucem aspexerit in eunte anno 1. Olymp. XCIX.

699) Φανόστρατος] Archon Atheniensium Ol. XCIX, 2. ex Diodoro XV, 15. Meminit eius bis Ptolem. μεγ. σύνταξ. lib. IV. ep. 10. p. 275 et 276 Halm.

700) Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων] Refert Diod. XV. ep. 19. sub Ol. XCIX, 2. Cf. not. nostr. ad Ol. XCVI, 3. s. n. 665.

701) Ἐκλεψις σελήνης] Hipparchus ap. Ptolemaeum μεγ. συντ. de priori eclipsi lib. IV. ep. 10. p. 275 Halm. Γεγονέναι δὲ τὴν πρώτην [scil. Ἐκλεψις σελήνης] ἀρχοντος Ἀθήνησι Φανόστρατον μηνὸς Ποσειδεῶνος· καὶ ἐκλειστέναι σελήνην βραχὺ μέρος τοῦ κύκλου ἀπὸ θερινῆς ἀνατολῆς τῆς γενετὸς λοιπού ὅντος ζημιωρούν. De altera paullo post p. 276: Πάλιν τὴν ἔξι Ἐκλεψίν φησι γεγονέναι ἀρχοντος Ἀθήνησι Φανόστρατον Σκιρροφοριῶνος μηνός. Cf. de utraque lunae deflectione Scal. Emendat. Temp. p. 80 seq.

702) Μέναρδος, οἱ δὲ Εἴναρδος] Archon Atheniensium Ol. XCIX, 3. Εἴναρδος ex Demosthene in Timocrat. pag. 743 R. et Ptolemaeo μεγ. συντ. lib. IV. pag. 278 ed. Halm., Μέναρδος ex Diodoro XV. ep. 20. init. Sed corruptus est Diodori locus: cui, suadente Meursio de Arch. Ath. lib. III. ep. 19. p. 140, Εἴναρδος restituit L. Dindorfius.

703) Ἐκλεψις σελήνης] Hipparchus ap. Ptolemaeum I. l. Τὴν δὲ τρίτην [Ἐκλεψις σελήνης] φησι γεγονέναι ἀρχοντος Ἀθήνησι Εἴναρδον, μηνὸς Ποσειδεῶνος τοῦ προτέρου. Cf. Scal. Emendat. Temp. pag. 81.

704) Οἱ Λακεδαιμόνιοι] Phœbidas Cadineam οcupat Olymp. XCIX, 3. Diodorus XV, 20. Aestate. Xenophion Hell. V, 2, 29. Aristidi vero T. I. p. 258 lebli. scribenti: Πν θινων δητων η Καδμεια κατεληθη, recte sicut abrogat Kruegerus ad Clint. FF. HH. II. p. 112 a. Chr. 382., quamquam Clintonus ipse illo vel maxime loco utitur ad sententiam suam de Pythiorum solemnibus in eunte Attico anno actis confirmandam. V. Append. I. p. 211 Kr.

705) Δημόφιλος] Archon Ol. XCIX, 4. Athenis ex Diodoro XV. ep. 22. Init.

706) Δημοσθένης ὁ δῆτωρ ἐγενήθη] De Demosthenis Paeanensis, patre quidem cognomine, matre autem Cleobula orti [v. Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 844 a.], aetate tres sere inter se diversae a veteribus proponuntur rationes. Quarum prima Demosthenem Dexitheo Archonte Olymp. XC VIII, 4. natum prodens, hocce nuditur Pseudo-Plutarchi testimonio in Vitt. X. Oratt. p. 845 D: Ἐπιτά δὲ καὶ τριάκοτα τῇ γεγονώ, λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέον τις Καλλίμαχον, ἢφ' οὗ παρ' Ὄλυμψίων ἥκει πρεσβύτερος περὶ τῆς βοηθείας — ἵπεσε ἐκπέμψαι τὴν βοηθείαν. Et profecto Callimachus [Olymp. CVII, 4.] a Dexitheo [Olymp. XC VIII, 4.] utroque numerato tricesimus septimus est. — Discedit ab hoc

O.L. P. Διονυσόδωρος Ταφαντίνος στάδιον⁷⁰⁷). Σωτάδης Κρής δολικόν. νικήσας το δεύτερον, λαβών χρήματα παρὰ τοῦ Ἐφεσίων κοινοῦ, Ἐφεσίοις εἰσεποίησεν αὐτὸν· καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ φυγῇ ζημιοῦσιν οἱ Κρῆτες⁷⁰⁸).

a. ΠΥΘΕΑΣ⁷⁰⁹). Ἀγησίπολις Λαχεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε νόσῳ, ἀρξας ἐτη ιδ⁷¹⁰). Κλεόμβροτος ὁ ἀδελφὸς αὐτὸν διεδέξατο ἐπ' ἐτη θ⁷¹¹). Οἱ Λαχεδαιμονίοι τὴν⁷¹² Ολυνθον ἐκ πολιορκίας ἐλόντες πάσης τῆς Ἑλλάδος κατὰ γῆν καὶ

computo quatuor fere annis Dionysius, qui in Epistol. ad. Attm. II. p. 120, 44. Οὗτος, inquit, ἐγενήθη μὲν ἵναντι πρότερον τῆς ἔκαστης Ὀλυμπιάδος, ὄρχοντος δὲ [Olymp. CIV, 1.] Τιμοχρύτους εἰς ἕτος τὴν ἡμιεβδηκῶν ἐπιτυχιδέκατον· δῆμοσίους τε λόγος ἔζηστο γράψεις ἐπὶ Κυλλιστράτου [Olymp. CVI, 2.] ὄρχοντος, τικοτὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἕτος. Secundum hanc igitur rationem Demosthenes Olymp. XCIX, 4. lucem asperxit. Eundem annum Dionysius etiam alio loco p. 121, 27 significat, ubi Deinosthenem Aristotele, Olymp. XCIX, 1. in lucem edito, tribus annis natu minoream facit: Ἐγενήθη [Ἀριστοτέλης] κατὰ τὴν ἑνενηκοστὴν καὶ ἵνατην Ὀλυμπιάδα, Διοτρέφους Ἀθηνῆσιν ὄρχοντος, γ' [Sic scilicet pro γ' detracta decade scribendum esse et supra significat Scaliger et ad Dionysium animadvertisit H. Wolfius] ἔτοις Δημοσθενοῦς πρεσβύτερος. Ergo Olymp. CIV, 1., quo tempore iuvenis unius et viginti annorum tutores suos iudicio persecutus est auctore Pseudo-Plutarchio l. l. p. 844 C. 845 D., secundum Dionysii rationem annum egit vicesimum septimum, sed Olymp. CVI, 2., cum de publici rebus verba facere institueret, annos habuit non viginti quinque, uti perperam edidit Dionysius, sed viginti sex. Redit tamen apud Dionysium idem etiam infra error. Vid. Clint. FF. HH. II. Append. XX. p. 361 not. f. Kr. Consentit cum Dionysio in natali Demosthenis anno pedissequus eius Zosimus Ascalonita in Vit. Demosthen. ap. Reisk. T. IV. p. 151: Ἐγενήθη δὲ ἵναντι πρότερον τῆς ἔκαστης Ὀλυμπιάδος. Ideum tamen parum sibi constat in annorum numero, vitae Demosthenis ascripto: εἴσισται δὲ ἐτη ξ καὶ τρία. Qui numerus Pseudo-Plutarchi potius, quam Dionysii calculis respondet. Annū enim sexaginta tres ab Olymp. CXIV, 3., in quo anno oratoris emortuali conspirant omnes [v. not. 989.], retro computati natalem eius ad annum quartum noui XCIX., sed XCVIII. Olympiadis reducunt.— Melius inter se convenient temporum notae, a Gellio NN. AA. XV, 28 transmissae: Ab utriusque oratoris studiosis animadversum et scriptum est, quod Demosthenes et Cicero pari aetate illustrissimas orationes in causis dixerint, alter κατὰ Ἀρδροτίνος — septem et viginti annos natu, alter anno minor pro P. Quinctio, septimoque et vicesimo pro Ses. Roscio. Vixerunt etiam non nimis numerum annorum diversum; alter tres et sexaginta annos; Demosthenes sexaginta. Nam uti septem et viginti anni a Callistrato [Olymp. CVI, 2.], ita sexaginta a Philocle [Olymp. CXIV, 3.] retro numerati Demosthenem natum ostendunt Olymp. XCIX, 3. Qui proinde Gellio calculus a Dionysiano anni spatio discrepat. Consentit cum Gellio propemodum Plutarchus vit. Demosthen. cap. 15. l. p. 852 F. seq.: Τῶν δὲ δημοσίων, ὁ μὲν κατ' Ἀρδροτίνος καὶ Τιμοχρύτους καὶ Ἀριστοχρύτους ἑτέροις ἐγράψησαν, οὕτω τῇ πολετείᾳ προσελήνθέτος· δοκεῖ δὲ δυοῖν ἡ τριῶν δέορτα ἐτη τριάκοντα γεγονὼς ἐξεγέγει τοὺς λόγους ἐκείνους. Itaque annum Demosthenes, quo primam concione habuerit, inter vicesimum octavum et vicesimum nonum suspensum relinquit, quorum illum sua auctoritate fulcit Gellius. Eundem, quem Noctium Atticarum auctor, oratoris nostri natalem significant etiam Libanius Prolegg. ad Olynth. p. 3: Ὁ των ἀπόλετων τούτων τούτων τοὺς ἐπιτρόπους ἥγανιζετο. Nam XVIII. anni Olymp. XCIX, 3. additi desinunt in Olymp. CIV, 1. Archonte Timocrate, quo notum est tutoribus item intendisse Deinosthenem. E tribus igitur illis de natali Deinosthenis anno rationibus primam satis sublestā personati Plutarchi fide confirmatam secuti sunt Pettinus Legg. Att. p. 267 ed. Wessel, Corsinus FF. AA. T. II. p. 138, F. A. Wolfius Prolegg. ad Lept. Demosth. pag. LXII., A. G. Beckerus in libro: „Demosthenes als Stantsmann und Redner” pag. 7 seq., Boeckhius in Att. Acad. Boruss. a. 1818. class. hist. p. 77 seq., alteram a Dionysio memoria traditam in hac Olympiadum Descriptione expressit Scaliger, tertiam denique Gellii, Plutarchi, Libanii auctoritate munitam, quoniam sola cum iis congrua sit, quae orator ipse de aetate sua in Aphob. I. p. 814 et in Onet. I. p. 868 coll. II. p. 880 prodiderit, unice veram ostendit Clintonus FF. HH. II. Append. XX. p. 362 sqq.: proinde ut Demosthenes Evandri anno Olymp. XCIX, 3. et primo quidem eius mense [V. not. n. 989.] primam lucem aspexerit.

707) Διονυσόδωρος] Testis est de Dionysodoro stadianica Africanus apud Euseb. Χρον. λογ. p. 41 coll. Cramer. Aeneed. Graec. Paris. II. p. 146. Interpres tamen Armen. apud Aucher P. l. p. 295 appellat Dionysidorum. Itaque veram nominis scripturam servaverit Diodorus, cui lib. XV. ep. 23. Dionysiodorus audit, cuique Eusebii lectionem reddere non debebat L. Dindorfius.

708) Σωτάδης Κρής] Auctor Pausanias lib. VI, 18, 4. coll. ad Olymp. XCIX. not. n. 696.

709) Ἰνθέας] Archon Athenis Ol. C, 1. ex Diodoro XV, 23. init. Mentionem eius fecit Auct. Marm. Par. ep. 70. et Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 1688, 1. Vol. 1. p. 805.

710) Ἀγησίπολις] Auctor Diodorus lib. XV. ep. 23. sub Ol. C, 1. „Febri absumpius est κατὰ θέροις ἀκμήν, tertio anno belli adversus Olynthios gesti.” CLINTONUS FF. HH. II. Append. III. pag. 229 Kr.

711) Κλεόμβροτος] Diodorus l. l. Fuerunt autem et Agesipolis l. et Cleombrotus Eurysthenidae.

κατὰ Θάλατταν τὴν ἡγεμονίαν ἔσχον⁷¹²). Καρχίνος Ἀκραγαντῖνος τραγικὸς ἐγνωμονίζετο⁷¹³).

β. ΝΙΚΩΝ⁷¹⁴). Οἱ Λίβυες, οἵ τε τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες ἀπὸ Καρχηδονίων ἀπέστησαν⁷¹⁵). Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Σαρδὼ ἀνεκτήσαντο⁷¹⁶). Μαύσωλος δὲ τῆς Καρίας δινάστης ἐτελεύτησε⁷¹⁷).

γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ⁷¹⁸). Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ πολέμου τοῦ Λακεδαιμονίους καὶ Βοιωτοῖς συστάντος. Οἱ Θηβαῖοι τὴν Καδμείαν ἀνέλαβον, τοὺς αὐτὴν κατέχοντας Λακεδαιμονίους πολιορχίᾳ παραστησάμενοι⁷¹⁹). Οἱ Ἀθηναῖοι διηρέθησαν κατὰ συμμορίας. ιστορεῖ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος⁷²⁰).

δ. ΚΑΛΛΙΑΣ⁷²¹). Αἱ υπὸ Λακεδαιμονίους τεταγμέναι πόλεις ἀπὸ αὐτῶν ἀπέστησαν⁷²²). Ἀθηναῖοι υπὸ Λακεδαιμονίων παρασπονθηθέντες ἔκριναν αὐτοῖς πολεμεῖν⁷²³). Χαβρίας Ἀθηναίων στρατηγὸς τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Νάξον ἐπιφανεστάτη γεννυμαχίᾳ ἐνίκησεν⁷²⁴). Ἐν τῇ Ῥώμῃ Μάρκος Μάνλιος τυραννίδι ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται⁷²⁵).

712) Οἱ Λακεδαιμονίους] Resert Diodorus I. I. Cf. Xenoph. Hell. V, 3, 26.

713) Καρχίνος Ἀκραγαντῖνος] Suidas s. v. Καρχίνος. [sic enim rectius scribitur quam Καρχίνος. Illud contra Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 513 not. 11. defendit Welckerus Mus. Rhen. Suppl. II, 3, pag. 1017 seq. not. 3. Καρχίνος τamen una cum Meinekio aestimator harum rerum subtilissimus edidit Lehrsius De Aristarch. Studd. Homer. p. 300, simul proprium illud, quamquam cum Καρχίνος substantivo congruum, accentum tamen non retrahere animadvertisens] Ἀκραγαντῖνος τραγικός, καὶ Καρχίνος Θεοδίκειον ἡ Σενοκλέοντς, Ἀθηναῖος τραγικός, δράματι θύμασι φέσ. Ἐνίκησε δὲ αἱ Ἡματίαι κατὰ τὴν ἔκατοστὴν Ὀλυμπιάδην, πρὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας τοῦ Μακεδόνος. Itaque Carcinus iunior Atheniensis, neque vero, nisi Scaliger. ruit, antiquior ille Agrigentinus hac Olympiade floruit. Cf. Prolegg.

714) Νίκων] Archon Athenis Ol. C, 2. ex Diodoro XV. ep. 24. Meminit eius etiam Dionys. Halic. in Lys. II. p. 85, 22.

715) Οἱ Λίβυες, οἵ τε τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες] Auctor Diodorus XV. ep. 24. med. et extr. sub Olymp. C, 2, ubi tamen Σαρδύνα edidit Dindorfius.

716) Μαύσωλος δὲ τῆς Καρίας] Plinius N. H. lib. XXXVI, 6.: Is [Mausolus] obiit Olympiadis C. anno II. urbis Romae CCII. Unde mutuatus est Scaliger, non videns ille numeros corruptos esse. Vid. Prolegg.

717) Ναυσίριχος] Praeturam Athenis gessit Olymp. C, 3. ex Diodoro XV. ep. 25. init. Meminit eius etiam Dionysius Hal. in Lys. II, 85, 23, Demosthenes Orat. in Androt. p. 660, in Neaer. p. 1367, Philochorus ap. Harpoer. et Suid. s. v. συμμορία [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 72]. Respicit etiam Inscr. Gr. ap. Boeckh. in C. I. n. 83, 1. Vol. I. p. 123, item altera in eiusdem Monum. Naval. tab. X, c, 150. d, 70. coll. Boeckh. p. 18.

718) Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ] Exules Thebani, ab Atheniensibus adiuti, Cadmeam pulsis Lacedaemoniis recuperant, hincne [V. Plut. Pelop. 9. et Xenoph. Hell. V, 4, 14], non quidem Nausinici Archontis, ut praeneunte Diodoro XV, 25 asserit Scaliger, sed Niconis. Vid. Plut. Ages. cap. 24. et Xenoph. Hell. V, 4—9 V, 3, 26. coll. Clint. FF. III. II. p. 114 a. Chr. 379. Kr.

719) Οἱ Ἀθηναῖοι διηρέθησαν] Tradit Philochorus ap. Harpoer. s. v. συμμορία. διηρέθησαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίου ἀρχοντος, ὡς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος. Hinc Suidas s. v. συμμορία. διηρέθησαν δὲ ποτῶν Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίου ἀρχοντος, ὡς Φιλόχορος. Cf. fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis p. 72. Vid. etiam Diod. XV, 28, 30 coll. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 50 seqq.

720) Καλλίας] Archon Athenis Ol. C, 4. ex Diodoro XV. ep. 28. init. Καλλίας. Idem Καλλίας audit in Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 158, 1. Vol. I. p. 256 et in Marmor. Par. ep. 71.

721) Αἱ υπὸ Λακεδαιμονίους] Tradit Diodorus lib. XV. ep. 28. sub Ol. C, 4.

722) Ἀθηναῖοι υπὸ Λακεδαιμονίου] Auctor Diodorus lib. XV. ep. 29. med. Ol. C, 4. Caeterum pro αὐτοῖς Dindf. receperit αὐτοὺς ε Coislin. CXLIX. Paris. alt. Claromont., reliqui codd. omnes praebeant αὐτοῖς.

723) Χαβρίας Ἀθηναίων] Tradit Diodorus XV, 34 seq. sub Olymp. C, 4. Eodem spectat, quod ad Olymp. C, 4. annotat Eusebius Hieronymi: Athenenses principes Graeciae facti. His testibus male confisi Scaliger, Corsinus FF. AA. T. III. p. 303, Boeckhius celebrem illam victoriam Olymp. C, 4. assignant. Facta enim potius est anno insequenti Olymp. CI, 1. [v. Demosth. Aristocr. p. 686 et Xen. Hell. V, 4, 63.], inesse Septembri [Plut. Camill. c. 19. τοῦ Βοηδρομιώνος περὶ τὴν πανσήληνον. Idem Phoc. 6. ἤριτων μεγάλοις μυστηρίοις τῇ ἔκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιώνος.] Vid. Clint. FF. III. II. p. 116 a. Chr. 376., cuius sententiam confirmant etiam Maii Armeniacae sub Ol. Cl, 1.: Athenenses principatum Graeciae obtinuerunt.

724) Ἐν τῇ Ῥώμῃ Μάρκος Μάνλιος τυραννίδι ἐπιθέμενος ἀναιρίσται] Diodorus XV. ep. 35. extr. sub Olymp. C, 4.: Ἐν τῇ Ῥώμῃ Μάρκος Μάνλιος ἐπιβαλόμενος [Scal. de suo ἐπιθέμενος] τυραννίδι καὶ

O.A. PA. Λάμαν Θούριος στάδιον τὸ πρῶτον⁷²⁵⁾.

p. 325 a.

- a. **ΧΑΡΙΑΝΔΡΟΣ⁷²⁶⁾.** Χαθρίας ναύαρχος Ἀθηναίων τοὺς ἀβδηρίτας τῆς τῶν βαρβάρων δουλείας ἔξελόμενος μετ' ὄλγον ὑπό τινων ἐδολοφονήθη⁷²⁷⁾). Ἐρμείας ὁ Μηθυμναῖος συγγραφεὺς τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψε, γράψας βίβλους δέκα, ὡς δέ τινες διαιροῦσι, δώδεκα⁷²⁸⁾). Ἀναξανθρίδης Ἀναξάνθρου Ρόδιος ἐκ Καμείρου, κατὰ δέ τινας Κολυφωνίος, κωμικός, ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ἕξ, ἐνίκησε δὲ τοῦ πρῶτος οὗτος ἐρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν⁷²⁹⁾). Εὐβουλος, Κήττιος, Ἀθηναῖος, νιὸς Εὐφράνορος, κωμικός ἥκματε, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ παλαιᾶς⁷³⁰⁾).
- b. **ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ⁷³¹⁾.** Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις, παρεκτὸς τῆς τῶν Θηβαίων, απονδᾶς ἀλλήλαις ἐποίησαντο παρακλήσεις ἀρταξέρξου τοῦ Πέρσων βασιλέως⁷³²⁾).
- c. **ΣΩΚΡΑΤΙΔΗΣ⁷³³⁾.** Η τῶν Πέρσων εἰς Αἴγυπτον στρατεία ἀπρακτον τέλος ἔσχεν⁷³⁴⁾). Οἱ λακεδαιμόνιοι τὰς Πλαταιαὶς κατέσκαψαν, καὶ τὰς θεσπιὰς ἔξε-

χριτηθίες ἀνησκεθῆ. Quod ille factum narrat L. Papirio, A. Manlio, P. Cornelio, T. et L. Quinetius [v. Wessel. ad Diod. XV, 28.] tribunis militum ius consulaire exercentibus i. e. p. U. c. a. 369. a. Chr. 385. Olymp. XC VIII, 4. Livius VI, 18 seqq., supplicium Manlianum anno insequenti assignat. Quocum consentit Gellius NN. AA. XVII, 21: *M. Manlius convictus est consilium de regno occupando inisse, damnatusque capitilis . . . eo anno, qui erat post recuperatam urbem septimus.* Gallorum invasio sec. plerosque Romanorum scriptores incidit in a. U. c. 364. [v. not. nostr. ad Olymp. XC VII, 1.], a quo annus U. c. trecentesimus septuagesimus, computatis terminis, profecto septimus est.

725) **Λάμαν Θούριος** Diodorus XV, 36, Pausanias VII, 25, 2, Africanus apud Euseb. *χρον. λογ.* p. 41, nisi quod Diodorus omittit τὸ πρῶτον.

726) **Χαρίανδρος** Archon Athenis Ol. Cl. I. ex Diodoro XV, 36. **Χαρίανδρος.** Qui vero nomine **Χαρίσανδρος** appellatur in Inscriptionibus Graecis ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 85, 5. p. 124. n. 158 A, 5. p. 256. n. 158 B, 8. 24. n. 230, 5. p. 363.

727) **Χαθρίας ναύαρχος** Diodorus XV, 36. Charisandri anno: *Τηλίκαιτῇ δὲ οιρηρῷ τῶν Ἀβδηριῶν περιπεπικότων, καὶ μελλόντων πολιορκεῖσθαι Χαθρίας ὁ Ἀθηναῖος ναύαρχος* Scal. de suo addidit] *ἴησαντεις μετὰ δινάμεως ἔξελετο τῶν κινδύνων τοὺς ἀβδηρίτας, καὶ τοὺς μὲν βαρβάρους [Τριβαλλοῖς] ἐξίλουεν τὰς χώρας, ἢ δὲ τῷ πόλει προρρήτην διξίλουγον καταλιπὼν αἵτος τῷ τινων ἐδολοφονήθη.* Sed qui illo loco insidiis apud Abderitas peremtus dicitur Chabrias, cap. 68. sub Olymp. Cl. 4. redivivus, et lib. XVI, 7 extr. sub Olymp. CV, 3. iterum moribus introducitur. Atque hoc profecto anno satum explevit. Periūt enim bello sociali cum Chium oppugnare Athenienses. Cf. Demosth. Orat. in Leptin. p. 294. et Cornel. Nep. Chabr. cap. 4. Vidit et notavit hallucinationem illam, quam Sealignerum fefelleris inior, Wesselius, qui tamen iusto magnificentius de scriptore isto sentiens culpam erroris in librarios congerit. Mihi minime aliena videtur a Diodoro ipso, quippe cuius in testium suorum et fide examinanda et mente assequenda negligenter sexcenta doceant exempla. Sufficiat communissime de Archidami historia, cui et ipsi dupliceum vitum tribuit Diodori incuria. Vid. not. nostr. 482.

728) **Ἐρμείας ὁ Μηθυμναῖος** Tradit Diodorus XV, 37 extr. sub Olymp. Cl. I. Vid. Io. Ger. Voss. de Histor. Graec. III. p. 373 coll. Heyn. de Fontt. Hist. Diod. in Comment. Societ. Gotting. a. 1744. p. 116.

729) **Ἀναξανθρίδης Ἀναξάνθρου** Suidas s. v. **Ἀναξανθρίδης.** **Ἀναξάνθρου Ρόδιος** ἐκ Καμείρου [vel potius Καμίου] vid. Mein. Hist. Crit. Com. Gr. p. 367 n. 71.], γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶνι Φελλίππων τοῦ Μακεδόνος [cf. Prolegg.] *Ολυμπιάδε ἐκατοστῆ πρωτη·* κατὰ δὲ τινας, Κολοφώνιος· ἔγραψε δὲ δράματα ἐξήκοντα πέντε. ἐνίκησε δὲ τοῦ πρῶτος οὗτος ἐρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν. Cf. eundem s. v. **Καμιουρος λοχίς.**

730) **Εὐβουλος** Suidas: *Εὐβουλος· Κήττιος, Ἀθηναῖος, νιὸς Εὐφράνορος, κωμικός· ἐδίδαξε δράματα καὶ τὸν δὲ κατὰ ταύτην οὐκέτι οὐκέτι μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.* Quorum postrema se recte non habent. Quippe Eubulum, medinae comediae poētam, in confiniis mediae et antiquae comediae collocari non posse docebat Meinekius Hist. Crit. p. 355 seq.

731) **Ιππόδαμος** Archon Atheniensium Olymp. Cl. 2. **Ιππόδαμος** ex Diodoro XV, 38, sed **Ιππόδαμας**, quae verior est forma, ex Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 158, 2. 8. p. 256 et n. 230, 6. p. 353. Monum. Naval. X. d. 67.

732) **Πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες πόλεις** Auctor Diodorus XV. ep. 38. sub Olymp. Cl. 2. Cf. Xen. Hell. VI, 2, 1.

733) **Σωκρατίδης** Archon Ol. Cl. 5. Athenis teste Diodoro XV. ep. 41. init. Meminuit eius Demosthenes in Nener. p. 1356. in Timoth. p. 1186. 1197. item Suidas s. v. **Φιλόχορος** coll. not. nostr. 738. Occurrit etiam in Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 158, 8. Vol. I. p. 256 Monum. Naval. X. d. 115.

734) **Η τῶν Πέρσων** Auctor Diodorus XV. ep. 44. extr. sub Olymp. Cl. 3.

πόρφησαν⁷³⁵). Κατὰ τὴν Κύπρον Νικοκλῆς ὁ εὐροῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγόραν τὸν βασιλέα, καὶ τῆς τῶν Σαλαμίνιων βασιλείας ἐκυρίευσε⁷³⁶). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι τοὺς Πραιερεσίνους παρατάξει νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν ἀντιταξαμένων κατέκοψαν⁷³⁷). Φιλόχορος Κύρου, Ἀθηναῖος, πραγματείαν συνεστήσατο περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου⁷³⁸).

δ. ΑΣΤΕΙΟΣ⁷³⁹). Καθ' ὅλην Πελοπόννησον συνέβη κατακλυσμοὺς καὶ σεισμοὺς

735) Οἱ Λαχεδαιμόνιοι] Diodorus XV, 46. Socratis anno: Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Θηβαῖοι [Sic recte Laurent. XII. et Par. reg. alt., cæteri, quos sequi non debet] Scaliger, Λαχεδαιμόνιοι, τὰς Πλαταιὰς κατασκάψαντες καὶ Θεσπιὰς ἀλλοτρίως πρὸς αὐτοὺς διακειμένας ἐξεπόρθησαν. Et Plataeae quidem dirutaæ sunt decurrente anni, in quo versamur, aestate, proinde ineunte Socratis anno. Vid. Xenoph. Hell. VI, 3, 1. coll. Clint. FF. III. II. p. 118. Eodem tempore etiam Thespianas deletas statuit Kruegerus ad Clint. I. l. Errat autem Pausanias, Plataearum excidium Olymp. Cl. 4., Thespiatum autem demum post pugnam Lenetricam factum esse prodens. Lib. IX, 1, 3. Ήγένετο δὲ ἡ ἄλωσις Πλαταιᾶς ἡ δευτέρα μάχης μὲν τρίτῳ τῆς ἐν Αιγύπτῳ ἔτει πρότερον, Αστεῖον δὲ Ἀθήνησιν [Olymp. Cl. 4.] ἀρχοντος. Id. IX, 14, 1. ὁ Ἐπαμυγώνδας μετὰ τὴν μάχην — Λαχεδαιμονίους ἐν τοῖς Αἰγύπτοις εἶχεν παριδημούντους . . . Θεσπιῖοι δὲ ἴσχορωμένοις τὴν τε ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν Θηβαίων διεμένειαν καὶ τὴν ἐν τῷ παρόντι αὐτῶν τέχνην τὴν μὲν πόλιν ἔδοξεν ἐκλιπεῖν, ἀντιτείγειν δὲ ἐξ Κερησού . . . τότε δέ, ὡς Ἐπαμυγώνδας Θεσπιῖς κατασφεύγοντας ἐς τὸν Κερησόν ἐξῆλε κτλ. Priorem temporis notationem refutavit Clintonus I. l., alteram ad Diod. I. l. Wesselingius.

736) Κατὰ τὴν Κέρδον Νικοκλῆς] Testis Diodorus lib. XV. ep. 47. extr., cuius tamen verba inendo laborare viderunt Palmerius, Simsonius, Wesselingius. Simsonius, probante Wesselingio, deficientem orationem sic supplevit et emendavit, chron. ad ann. 3601.: Νικοκλῆς, ἐπεὶ ὁ εὐροῦχος — — βυτιλέα, τῆς τῶν ξτλ. Sic parricidii culpa eximitur, atque εὐροῦχος videri desinit Nicocles, caesique Euagorae reus fit eunuchus quidam, cuius nomen Theopompus apud Phot. cod. CLXXVI. Thrasydaeī exhibet. Euagoram ab enucleo interiectum consentit etiam Aristoteles V, 10. Vid. Prolegg.

737) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν] Diodorus XV, 47. Socratis Archonte: Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν Ῥωμαῖοι πρὸς Πραιερεσίνους παραταξάμενοι καὶ νικήσαντες τοὺς πλείστους τῶν ἀντιταξαμένων κατέκοψαν. Quae in brevius contraxit Scaliger. Sed tribuni militum, quibus bellum Praenestinius indicium consentiente Livio VI, 22. testatur Diodorus, ad Olymp. XCIX, 2. a. U. c. 372. n. Chr. 382. pertinent. Debellati sunt Praenestini a T. Quintio Cincinnato, duabus annis post, i. e. Olymp. XCIX, 4. a. U. c. 374. a. Clr. 380. V. Liv. VI, 29. coll. Fest. s. v. triens et Eutrop. II, 2. A. Livio non multum ab ludit Eusebius Maii Armenianus, rem ille Olymp. C, 2. assignans. Hieronymus tamen eam in Olymp. C, 4. depressit iusto, inferius. Ex Eusebio prosecit Syncellus p. 258 C.

738) Φιλόχορος Κύρου Ἀθηναῖος] Suidas s. v. Φιλόχορος: Κύρον Ἀθηναῖος, μάντις καὶ ἱεροσόκονος [ἔγραψεν seu πραγματεῖαν στρεπτόστοι] περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρξάντων ἀπὸ Σωκρατίδου καὶ μέχρι Ἀπολλοδώρου i. e. ab Olymp. Cl. 3. usque ad Olymp. CVII, 3. vel CXV, 2. Utroque enim anno Apollodorus Archon in Fastis Atticis occurrit. At Socratidem eum, unde, Suida teste, Philochorus commentatoris suos orsus est, Olymp. Cl. 3. Archontem fuisse negat Corsinus F. Att. T. II. p. 92 sqq., qui, quum incredibile ducat, Philochorūm opus suum intra tam arctos terminos coarctasse, Socratidem quidem ante Olymp. LXX, Apollodorum autem circa Ol. CXXX. referri ipsu[m]que Philochori librum tanquam nudum indicem maioris cuiusdam partis Archontum Atheniensium considerari vult. Sed, quae sumus, ratione ista mere ficticia quid prosecit V. D? Restat enim nihilominus scrupulus, cur non potius a Creonte opus incepit Philochorus, Archontum annuorum principe? Porro quoniam Annales iatos pro particula amplioris illius operis Philochorei, historiam Atticam dicimus, una cum Io. Vossio de Hist. Graec. I, 18. p. 116 et C. G. Lenzio Philoch. Athen. libr. fragm. ed. C. G. Siebelis p. 8. habeas, gravissimæ obstant causæ, quas demonstravit Boeckhius in Comment. De Dispos. Athidis Philoch. in Actt. Acad. Boruss. a. 1832. p. 5 seq. Is igitur librum illum, ab Attide diversum, ea mente a Philochoro scriptum esse dicit, non ut merum Archontum exhiberet catalogum — quod si voluisset, facilissime altius regredi potuisset — sed ut vitas singulorum accuratius describeret. In qua quidem descriptione nec poterat forsitan ad remotiorem recedere aetatem, nec ei, quo scripsit, tempori consentaneum esse videbatur. — Caeterum Philochorus unus ex iis est auctoribus, quos diserte laudandos censuit Scaliger. Vid. ad Olymp. LXXXV, 4., LXXXVII, 1. XC, 2., XCII, 2., C, 3., CVII, 4., CXIX, 2., CX, 1. 2., CXVIII, 2. 3. coll. Prolegg.

739) Αστεῖος] Archon fuit Athenis Ol. Cl. 4. ex Diodoro XV, 48 init. et Pausania VII, 25, 2, XI, 1, 3. Meminerunt eius etiam Demosthenes in Neaer. p. 1357 in Timoth. 1190, 1192, 1202., Marm. Par. Auctor ep. 72, Inscriptio Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. d. 110. Aristoteles Meteorol. I, 6 ἐπ' Ἀρισταῖον ἀρχοντος exhibit, ubi tamen ex margine Ἀριστεῖον recipiendum est.

γενέσθαι, ὥστε αὐτάνθρους δύο πόλεις ἀφανισθῆναι Βοῦραν καὶ Ἐλίκην⁷⁴⁰).
Κλεομένης βασιλεύει Σπάρτης ἔτη ξ⁷⁴¹).

ΟΔ. ΡΒ. Δάμων Θούριος στάδιον τὸ δεύτερον⁷⁴²).

α. ΑΛΚΙΣΘΕΝΗΣ⁷⁴³). Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλοῦντος, αἱ Ἑλληνίδες πόλεις
κοινὴν εἰρήνην συνέθεντο, πλὴν Θηβαίων⁷⁴⁴). Λαμπτὰς ὥφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν
ἐπὶ πολλὰς νύκτας, τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός,
ώστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιᾶς ποιῶν παραπλησίως τῇ σελήνῃ⁷⁴⁵).

β. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ⁷⁴⁶). Ἡ περὶ Λευκτρα μάχη, ἐν ἧ Κλεόμβροτος ὁ Λακεδαιμονίων
βασιλεὺς ἀνηρέθη⁷⁴⁷). Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρχαδίᾳ συνφύκισθη⁷⁴⁸).

740) *Καθ' ὅλην Πελοπόννησον*] Refert ex Callistene Diodorus XV. 48. Astio Archonte: — κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο πεισμὸν μηγάλοις καὶ κατακλυμαῖς χώραις καὶ πόλεις ἄπιστοι. Et paulo infra: ἐγένετο δὲ τοῦτο τὸ πάδος τῆς Ἀχαΐας περὶ δύο πόλεις, Ἐλίκην τε καὶ Βούραν. Confirmat Pausanias VII, 25, 2: Ἐγένετο δὲ τῆς Ἐλίκης ἀπάλειν Ἀστείον μὲν Αθήναις ἀρχοντος. Id. §. 5.: διε δὲ Ἐλίκην ἴπολησιν ἀδηλον ὁ θεός, τότε καὶ τὴν Βούραν συμψὺς ἐπελαύνει λαχνός. Helices submersae meminist etiam Strabo VIII. p. 265, 16 seq.: κατεκλύσθη δὲ [leg. δ' η] εν coni. Kruegeri ad Clint. FF. III. II. p. 118 a. Chr. 373.] Ἐλίκη δυσίν ἔτει πρὸ τῶν Λευκτρικῶν. Interit igitur aestate. V. not. 747. Hieronymus autem Helices et Burae cladem Olymp. C. 1. assignans VII. annorum prochronismum commisit. Quem aliquatenus corrigit Eusebius Maii Armeniacus ad Olymp. C. 2. coll. Syucello p. 258 B. Porro utraque urbs, eodem teste Eusebio, absorpta est terrae motu, sed fluctibus, secundum caeteros autores, solo excepto Strabone I. p. 40, 57, qui terrae motu alteram, alteram undis haustam esse tradit: Βούρα δὲ καὶ Ἐλίκη, η μὲν ἵπο χύματος, η δὲ ἵπο κύματος γέγαρισθη. Quam discordiam cessaturam dicit Wesselingius ad Diod. I. l., modo eodem illo tempore et χωματα θαλάσσης et χημάτων ἐπιφοραι fuisse statuantur secundum Auctorem de Mondo c. 4. coll. Ammian. XVII, 7. Gravior esse videtur disensus Polyhii, sed videtur tantum. Ille enim haec scribit II, 41: τὸ κονὸν πολλεμένην ἐν δημοκρατίᾳ συνέχειν ἐπειρῶντο, τούτῳ δ' ἡνὶ ἂδεικα πόλειν [In quorum numero praeter Olenum et Helicem etiam Bura fuit. V. Clint. FF. HH. II. Append. XXII. p. 428 not. v. Kr.]. ἃς ἔτι καὶ νῦν σημβατινοὶ διαιρέται πλὴν Ὡλέων καὶ Ἐλίκης, τῆς πρὸ τῶν Λευκτρικῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταποντισθείσης. Verum quia iste ad suam usque aetatem dicit perdurasse Buram, non fuit antiqua illa, sed nova quaedam, quam in vicino colle excitarunt Buraei excidio superstites. Vid. Paus. I. l. coll. Wesselingio. Meminuit rei praeterea Aelianus Hist. Anim. XI, 19. Respicunt etiam Ovidius Met. XV, 293, Seneca Quaest. Nat. VI. ep. 23, Plinius II. Nat. lib. II, 94, a quibus tamen altera urbs non Bura, sed Buria appellatur.

741) *Κλεομένης βασιλεὺς*] Pellenda hac sede nota ista et ad Olymp. CII, 3. deprimenta est. Agidarum enim hac tempestate successio haec fuit. Cleombroto I., Olymp. CII, 2, quemadmodum praeceunte Diodoro XV, 55 recte annotat Scaliger [v. n. 747.], Leuctrica pugna occiso, successit Agesipolis II., a Viro Docto male omisso. Atque Agesipolin deinde, anno insequenti defunctum, Olymp. CII, 3. frater eius exceptit Cleomenes II. Diodorus XV, 60 Dysniceto Archonte: Ἀγησίπολις ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς μετέλλαξεν ἀρξας ἱερατῶν, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος Κλεομένης ὁ ἀδελφὸς ἐβασιλεύειν ἔτη τριάκοντα καὶ τέσσαρα [immo ἔσχοντα conf. not. 1034.]. Vid. Plut. Ag. 3. Notavit Scaligeri errorem etiam Clintonus FF. IIII. II. App. III. p. 230 Kr.

742) *Δάμων Θούριος*] Testes sunt Diodorus XV, 50, Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 41, Pausanias IV, 27, 5. coll. VI, 5, 2. VIII, 27, 6.

743) *Ἀλκισθένης*] Praetoram Athenis gessit Ol. CII, 1. ex Diodoro XV, 50. Meminierunt eius Demosthenes in Neaer. p. 1357, in Timoth. 1193. 1201. 1202. 1203. et Dionysius Lys. vit. II. p. 85, 24.

744) *Πάλιν Ἀρταξέρξου παρακαλοῦντος*] Tradit Diodorus XV. ep. 50. med. sub Olymp. CII, 1. Cf. Xen. Hellen. VI, 3, 8 seq. et Diouys. Lys. I. l.

745) *Λαμπτὰς ὥφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν*] Diodorus XV, 50 sub Olymp. CII, 1: Ὡφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπτὰς μεγάλη κυομένη, ἀπὸ τοῦ σχῆματος ὄνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς Τὴν δὲ οὖν λαμπτὰν τοσαύτην λογητέναι [scil. ἀπεραινότο] λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτός, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιᾶς ποιῶν παραπλησίους σελήνην. Sed errat Diodorus unius anni metachronismo. Visa enī est trabs ista Olymp. Cl, 4. hieme, Astio Archonte, uti diserte tradit Aristoteles Meteor. I, 6 coll. Marm. Par. ep. 72. Quibuscum consentit Callisthenes ap. Senec. Quaest. Nat. cap. 5. eam apparuisse dicens, antequam Burin et Helicen mare absconderet. V. not. 740. Caeterum quae Diodoro trabs appellatur, eandem Seneca effigiem ignis longi describit, Aristoteles autem ap. Sen. et Chron. Par. Auctor cometam explicat.

746) *Φρασικλέδης*] Archon Athenis Olymp. CII, 2. Φρασικλέδης ex Diodoro XV, 51, Pausanias VIII, 27, 6, VI, 5, 2 [quo tamen posteriori loco codices corrupte Φρασικαίδον exhibit], Marmor. Par. Auctore ep. 73. Meminuit eius Deinosthenes Orat. in Neaer. p. 1357. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Naval. X c. 145. d. 128.

747) *Ἡ περὶ Λευκτρα μάχη*] Auctor Diodorus XV, 55, proelium Leuctriens Olymp. CII, 2: factum esse, in eoque [v. not. 741.] Cleombrotum Lacedaemoniorum regem occupuisse. Consentit in anno pugnae

Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος τὴν Σχοτουσσαῖων πόλιν σπονδαῖς καταλαβὼν τοὺς πολίτας εἰς τὸ θέατρον συνειλεγμένους ἀπαντάς κατηκόντισε, πελτασταῖς ἐν κύκλῳ περισχών καὶ τοξόταις, καὶ τὸ ἄλλο ὅσον ἐν ἡλικίᾳ κατεφύνεσε, γυναικας δὲ ἀπέδοτο, καὶ παῖδας μισθὸν εἶναι τὰ χρήματα τοῖς ἔστοις⁷⁴⁹).

γ. ΑΥΣΚΙΝΗΤΟΣ⁷⁵⁰). Οἱ Μεσσήνιοι κατελθόντες τὴν ἑαυτῶν ἀγεσώσαντο⁷⁵¹).

Στάσις ἐν Ἀργεί, καὶ φόνος ὁ λεγόμενος Σκυταλισμός⁷⁵²). Ιάσων ὁ Φερῶν τύραννος ἐτελεύτησε δολοφονῆθες⁷⁵³). Δοῦρις ὁ Σάμιος ὁ ιστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ιστορίας ἐντεῦθεν ἐποίησατο τὴν ὀρχήν⁷⁵⁴). Ἀμύντας Θαρραλέου βασιλεύων Μακεδονίας ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἐτῇ κδ', ἀπολιπὼν τρεῖς νιούς, Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκαν καὶ Φίλιππον⁷⁵⁵). Οἱ Μεσσήνιοι κατῆλθον

assignando Marin. Par. ep. 73. Auctor: . . . γένετο Θηβαῖων καὶ Λακεδαιμονίων, ἢντας οὐκεῖται Θηβαῖοι, τῇ ΗΙΙΙΙ ἀρχοντος Αθήνησι Θρασικλεῖδον. Item Pausanias VIII, 27, 6: τὸ πταιόμυτον ἐγένετο Λακεδαιμονίων τὸ ἐν Λιέντροις, Θρασικλεῖδον μὲν Αθήνησιν ἀρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἐτοι εἰς τῆς ικατοστῆς Ὄλυμπιάδος καὶ δευτέρας. Eodein deducunt et Polybius I, 6 et Strabo VIII, p. 265, 16 seq., quandoquidem alter a capta per Gallos Roma [Olymp. XCIVIII, 2.] ad pugnam usque apud Leuctra commissum [Olymp. Cl, 2.] annos numerat sedecim, alter vero Heliacen duobus ante Leuctracis annis [Olymp. Cl, 4.] deletam statuit. Cf. Xenoph. Hell. VI, 4, 1—5. Diem pugnae definit Plutarchus m. Hecatombaenonis quintum. Camill. 19: Ἐκατομβαιῶνος ιστιμένου πέμπτη. Ages. 28: τῇ δὲ πέμπτῃ τοῦ Ἐκατομβαιῶν ηττήθησαν ἐν Λιέντροις.

748) Ἡ Μεγάλη πόλις] Pausanias VIII, 27, 6: Συνφύλασθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ἑταντῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησὶ [τε] ὀλίγοις τοιεροι, ἢ τὸ πταιόμυτον ἐγένετο Λακεδαιμονίων, τὸ ἐν Λιέντροις κιλ. Prudente fortasse in. Pyamepsione vel Maenacterione [Gamelion: Clint. FF. Hell. II. p. 120 a. Chr. 371.] Diodori XV, 72 de anno conditae Megalopolis disseunsum ad Olymp. Cl, 1. nutavit Scaliger.

749) Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος] Pausanias VI, 5, 2, descripta Scotussaeorum clade sic pergit: Αὕτη Σχοτουσσαῖοις η συμφορδὸν Θρασικλεῖδον μὲν Αθήνησιν ἀρχοντος, δευτέρῳ δὲ Ὄλυμπιάδει ἐν τοῖς ἔκτοτοι, ἢντας Θορίος ἐνίκα τὸ δεύτερον, ταντης ἐτοι δευτέρῳ τῆς Ὄλυμπιάδος. Quae ille quidem non accurate satis. Alexander enim, auinadverte ad Diod. XV, 75 Wesselino, hoc tempore tyrannidis nondum erat potitus, Iasonē res per Thessalam summo cum imperio administrante. Occupavit dominationem anno Ol. Cl, quarto, sicuti e Xenophonte Hell. VI, 4, 35 liquet coll. Diodoro XV, 61. Ipsa autem, qua Alexander Scotussaeos opprescit, perfida crudelitas secundum Diodorum l. l. incidit in Olymp. Cl, 2. Cf. Plut. Pelop. p. 293 E.

750) Δυσκίνητος] Archon Athenis Olymp. Cl, 3. Δυσκίνητος. [In Scaligeri textu expressus erat Διεκίνητος typothetae peccato] ex Diodoro XV, 57 et Pausanias IV, 27, 5. Eundem tamen Δυσκίνητον appellat Demosthenes in Steph. II. p. 1132, cui Δυσκίνητον restituere volerat Meursius de Archi. Ath. IV. ep. 3. p. 147. Δυσκίνητος tamen praeoptat Boeckhius in Can. ad Marin. Par. ep. 73. Corp. Inscr. Vol. II. p. 343 eamque formam Diodoro et Pausaniae reddendam censet. Ac sic prolecto numen Archontis in Diodoro suo exprimendum curavit L. Dindorfius.

751) Οἱ Μεσσήνιοι] Testis Pausanias IV, 27, 5: Κατῆλθον δὲ ἐς Πιλοπόννηπον οἱ Μεσσήνιοι καὶ ἀντιστάντο τὴν αὐτῶν ἐπαύτη καὶ ὕδονήκοντα καὶ διακοσίμας ἵππων μετὰ Εἴρας ἀλωσιν, Δυσκίνητον μὲν Αθήνησιν ἀρχοντος, τρίτῳ δὲ ἐτοι τῆς δευτέρης καὶ ἔκτοστῆς Ὄλυμπιάδος. Quem locum nota supra scripta in brevis contractum, nota autem 736. integrum repreäsentat. Sufficit alterutra. Nos priorem nostram e Scaligeri mente delendam ceusemus. Non raro autem in hoc opusculo occurruit eiusmodi repetitiones. V. not. 116, 315.

752) Στάσις ἐν Ἀργεί] Auctor Diodorus XV. ep. 57. extr. sub Olymp. Cl, 3. „Σκυτάλαις σινούσιοις perpetratæ cuedes. Σκυτάλισμον ἐχάλιπαν, διότι παλοντες ἀλλήλονς ἀνεῖλον. Helladius ait apud Photium Biblioth. p. 1693.“ WESSELINGIUS.

753) Ήσπειρ ὁ Φερῶν] Tradit. Diodorus XV. ep. 60. sub Olymp. Cl, 3. Paullo ante Pythia, Xen. Hell. VI, 4, 29. Ergo mense sere Muaychione. V. Iac. Perizou. ad Ael. VV. III. XI, 9.

754) Δοῦρις ὁ Σάμιος] Diodorus XV, 60 extr. Dysniceti anno: Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ὁ ιστοριογράφος τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ιστορίας ἐντεῦθεν ἐποίησατο τὴν ὀρχήν. De Duride, eiusque vita et scriptis Vid. Prolegg.

755) Ἀμέντας Θαρραλέον] Auctor Diodorus XV, 60 sub Olymp. Cl, 3.: Ἀμέντας μὲν Θαρραλέον βασιλεύον τῆς Μακεδονίας ἐτελεύτησεν, ἀρξας ἐτη τίκαιον καὶ τίταρο [v. not. 665.], τίνος ἀπολιπὼν τρεῖς, Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκαν καὶ Φίλιππον. διεδέσπιστο δὲ τὴν βασιλείαν ὁ νέος Ἀλέξανδρος καὶ ἥρξεν ἐπαντόν. Quae postrema Scaliger negligere non dehebat. Alexandri II. tribuunt quidem unum regni annum etiam Dexippus ap. Euseb. Scal. p. 55, 33. ap. Syncell. p. 263 A, Eusebius Mai. Arm. p. 171. 344., Hieronym. p. 133, Sync. p. 260 C., hunc tamen Ensebianorum interpretum alter cum Ol. Cl, 1. alter cum Olymp. Cl, 4. falso contendit. Marin. Par. ep. 72 B. Alexandri II. nupsicia Ol. Cl, 2. assignans, a vero et ipse aliquantulum aberravit: id quod auctori eius chronici nou semel accidit in Macedoniam, aequo

εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀγεωσάντο τὴν ἑαυτῶν ἐπτὰ καὶ ὡρούχοντα καὶ διαι-
νοσίοις ἔτεσιν ὕστερον μετὰ Εἴρας ἄλωσιν⁷⁵⁴).

δ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ⁷⁵⁵). Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρχας ὑπὸ⁷⁵⁶
Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, ὅστις αὐτὸν διαδεξάμενος ἤρξε⁷⁵⁷
παρατόμως καὶ ὡμᾶς ἐπ’ ἑτη ἔνδεκα⁷⁵⁸). Ἐπαμινώνδας τὴν Μεσσήνην ἀνα-
χτίζει⁷⁵⁹).

ΟΔ. ΡΓ'. Πυθόστρατος Ἀθηναῖος στάδιον⁷⁶⁰). Δώδεκα Ἑλλανοδίκαιοι κατεστάθησαν,
εἰς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς⁷⁶¹).

α. ΝΑΥΣΙΓΕΝΗΣ⁷⁶²). Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης, ὁ Ἀμύντου νιός, Ἀλέξανδρον
τὸν ἀδελφὸν ἀδολοφόνησε, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας ἑτη γ'⁷⁶³). Ἀριστο-

ac Persarum in regibus. Sed ne in Diodoro quidem penitus licet acquiescere, e cuius ratione Alexandri annus exierit in Olymp. CII, 4., quo tamen anno ab eodem Diodoro XV, 61. 67. in vivis memoratur, caede eius in annum insequeantem depresso XV, 71 [v. n. 763.]. E. Diodori igitur calculis Alexander biennium sere regnasse statuendus erit. Vid. Iust. VII, 5. coll. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 241 Kr.

756) Οἱ Μεσσήνιοι κατῆλθον] Auctor Pausanias IV, 27, 5, quem locum supra transcripsimus not. 751. Sed menduum latet in numeris, quod miror Scaligerum non animadvertisse. Quid enim? Quonodo Pausanias Olymp. CII, 3. Messenios CCLXXXVII. annos exiles suisse affirmare potuit, qui ipse IV. ep. 23, 1. Iran Olymp. XXVIII, 1. expugnatam scripsiter? Calculis subductis apparet, inde ab Iran capta usque ad Messenios reduces annos præterlapsos esse CCXCVIII. Quare ἐνεργόντα pro δυούρχοντα reponendum esse viderunt Meursius Archonti. Athen. IV. ep. 3. p. 147, Perizonius ad Aelian. VV. HH. XIII, 42, Simonius Cathol. A. M. 3635., Corsinius FF. AA. T. III. p. 9. Restituti autem sunt Messenii extermi Dynastetii anno. Vid. Isocrat. Archid. 24. p. 127 D. et Plut. Pelop. 25. coll. Clint. FF. III. II. p. 122 a. Chr. 369. Diodorus XV, 66 Lysistrato Archonte refert. V. not. 759.

757) Αρσίστρατος] Athenis Ol. CII, 4. Archon ex Diodoro XV. ep. 61. Meminit eius Auctor Vitt. X. Orat. II. p. 839 D. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. n. 85. Vol. I. p. 124. Monum. Nav. X. d. 60. Athenaeo VI. p. 234 F., Ανχύστρατον appellanti [ἐπὶ δὲ τοῦ φυλῆς ἱερέως παράποτοι, ἐπὶ Ανχοστράτου Γαργύριος, Περικλῆς Περικλείου Πιθείς, Χαρίνος Δημοχάρους Γαργύριος], Meursius quidem Arch. Ath. IV. ep. 3. p. 147 huius anni praetorem Lysistratum, Corsinius anteim FF. AA. T. IV. p. 73. Νικόστρατον Ol. CXXI, 2. Archontem restituit.

758) Πολύδωρος ὁ Φεραῖος] Diodorus XV. ep. 61. init. sub Ol. CII, 4: Ἐπὶ δὲ τούτων Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θετταλῶν ἄρχεις ἐπὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ, προκληθεὶς εἰς μέτρην τὴν διενεστειαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς ἤρξεν ἑτη ἔνδεκα. A quo discedunt Xenophon. Hell. VI, 4, 33 seq. et Plutarchus Pelop. p. 293 E. Quibus testibus Polydorus Alexandri non frater fuit, sed patruus, intersectusque est non ab Alexandre, sed a fratre Polyphrone, quem vicissim, patrui ulciscendi causa, et ipsum transfodit Alexander. Quare Wesselingius in Diodori verbius ἀδελφιδοῦ, et mox ἀδελφιδοῦ, prae-
stare ait. Vid. not. 813.

759) Ἐπαμινώνδας] Auctor Diodorus XV, 66. Lysistrato Archonte. Vid. not. 756.

760) Πυθόστρατος Ἀθηναῖος] Sic Diodorus XV. ep. 71. Sed Africanus ap. Enseb. χρον. λογ. p. 41 eum Ephesium facit. Fuerit igitur utrinusque reip. civis, alterius quidem γένους, alterius autem θέσης.

761) Δώδεκα Ἑλλανοδίκαιοι] Pausanias V, 9, 5: Ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης καὶ ἐκαποντῆς [Ολυμπιάδος], φυλαι τε Ἡλεῖοις δώδεκα, καὶ εἰς ἀπὸ τοῦ φυλῆς ἐκάστης Ἐλλανοδίκης. Ad quem locum vide quae Siebelius Vol. II. p. 209 ex Harpocratone s. v. Ἑλλανοδίκαιοι, Phavorino, Auct. Etymol. M. p. 331 de Hellanodicarum numero disserit.

762) Ναυπηγέτης] Praetor Athenis Olymp. CIII, 1. ex Diodoro XV, 71. Meminit eius Auctor Marm. Par. ep. 75., item Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. n. 88, 8. p. 128. n. 230, 10. p. 353 Monum. Nav. X. d. 135.

763) Ηιολιμνίος ὁ Ἀλωρίτης] Totidem ista verbis enarrat Diodorus XV, 71 sub Olymp. CIII, 1. Alexandrum a Ptolemaeo sub specie saltationis cuiusdam Macedonicae occisum esse confirmat Marsyas Pellaeus ap. Athen. XIV. p. 629 D. Huius in perpetranda caede adiutorem Apollphanem memorat Demosthenes De fals. legat. p. 402. Soli Iustino VII, 5, 4. Alexander insidiis Eurydices matris appetitus occubuisse dicitur. Qui dissensus sic componi posse videtur, ut Ptolemaeus ab Eurydice, cuius et gener ex Euryone filia et adulter esset [v. Inst. VII, 4, 7.], ad occidentium virum immissus statuatur. Eundem tamen quod Diodorus Alexandri fatrem dicit, fallitur manifesto, licet hoc iterum inculcat cap. 77. extr. Fuerat potius ἐπίτροπος τῶν πραγμάτων [v. Aeschin. De fals. legat. p. 32, 7. coll. Plut. Pelop. ep. 27.], sed ἀλλότριος τοῦ γένους, uti ait Dexippus ap. Euseb. Scal. p. 57, 33. ap. Syncell. p. 263 B. In auspiciis eius assignandis eum Diodoro convenit Auctori Marin. Par. ep. 75. Regnavit ἑτη τρίτη, sic scilicet et in libri sui margine et in hac Olympiadum Descriptione codices Diodori, ἑτη τριάχοντα præbentes, emendando vidit Scaliger, et post eum alii, quorum conjectura et ipse infra Diodorus ep. 77. et cum Dexippo I. I. Syncellus p. 260 C. veram evincit. Unus Ensebii ei quatuor regni annos inde ab Ol. CII, 1—4 [Hieronym., ab Ol. CII, 2—CIII, 1. Mai. Armen.] concedit.

τέλης ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἄγων ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι χρόνον εἰχοσαεῖ διέτριψε σὺν αὐτῷ⁷⁶⁴). Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ κτίζεται ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων, καὶ Παρρασίων Ἀρκάδων⁷⁶⁵). Διονύσιος εἰς ἀρρωστίαν ἐμπεσὼν ἐτελεύτησε τυφληγός ἐπη λῃ, ὀλίγον προτοῦ Ἀθήνησι διδάσας τραγῳδίαν καὶ νικήσας⁷⁶⁶). Εὔδοξος Κνίδιος ἤχμαζε⁷⁶⁷). Θεοδέκτης Αριστάνδρου Φασηλίτης ἐκ Λυκίας, φήιωρ, ὄμα καὶ τραγῳδοποιος,

764) [Ἀριστοτέλης] Aristoteles annum decimum octavum agens vel expleto decimo septimo Athenas venit. Apollodorus ap. Diog. V, 9: Φῆσαι δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς — παιδιστεῖν αὐτὸν Ἰλάτων καὶ διατιγμα παρ' αὐτῷ ἔκοπιν ἐπη, ἐπιτυχιδεκτὴν στοτάντα. Εκ Apollodoro sua profecit Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 121, 23 seq.: ἐπι δὲ Ηλείζηλον ἄρχοντος, τιλενήσαντος τοῦ πατρός, ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἔχων εἰς Ἀθήνας ἦλθε, καὶ συσταθεὶς Ἰλάτων, χρόνον εἰχοσαεῖ διέτριψε σὺν αὐτῷ. Appouenda igitur erat nota Scaligeriana ad annum insequarem, qui praetorem habuit Polyzelum, sub quo ipso [Ol. CIII, 2.] Eusebius Hieronymi haec habet: Aristoteles XVIII. aetatis unum gerens Platonis annitor est. Discedunt ab Hieronymo triennii metachronismo Mai Armeniaca sub. Ol. CIV, 1: Aristoteles septendecim annos natus Platonem audiebat. Ex Eusebio hausit Cyrillus adv. Jul. I. p. 13 C: ἔκποστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι Ἀριστοτέλην φασίν ἄρχοντα Ιλάτων, βραχίον ἄρχοντα κομιδὴ τὴν ἡλικίαν, item Syncellus p. 258 D: Ἀριστοτέλης Πλάτωνι ἤμαθήτεσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Vid. not. 698.

765) [Ἡ Μεγάλη πόλις] Resert Scaligere Diodori calculis ad Olymp. CIII, 1. lib. XV. ep. 72. extr.: Μετὰ δὲ τὴν μάχην [ἐν ἣ ἔντειθησαν ὑπὸ τῶν Λυκειδαιούρων] οἱ Ἀρκάδες, φοβηθέντες τας τῶν Λυκειδαιούρων εἰςβολάς, ἔκποσιν ἐπι τον ἔκποσιν τῶν ὀνομαζομένων Μεγάλην πόλιν, αρρώστων τοῖς αὐτῷ κύμασι τετταράκορτα τῶν ὀνομαζομένων Μαιναλίων καὶ Παρρασίων Ἀρκάδων. Alia, atque Diodori, Pausaniae est sententia, ex qua Megalopolin Ol. CII, 2. conditam supra ascripsit Scaliger. Auctor Marm. Par. initia urbis in annum Dysniceti, Ol. CII, 3. infert. Quem testum dissensum ita componit Wesselius ad Diod. I. l., ut Megalopolin statim post Lencticum proelium condi coepit, sed anno denon Ol. CIII. primo absolutam dicat.

766) [Διορέσιος] Diodorus XV, 73. Nausigeno Archonte: μετ' ὅλιγον δὲ χρόνον Διορέσιος εἰς ἄρχωντιν ἔκποσιν ἐτελείτησε, ὀρυσσέσας ἔη τριάκορτα καὶ ὄχιο. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξαμενος ὁ νιος Διορέσιος ἐτράβυεντες ἐπη δύδεκα. Consentit in anno defuncti maioris tyranndeindeque adepti minoris Dionysii assignando Auctor Chronicorum Parvum ep. 76.: ἀρχ' οὐ Διορέσιος Σικελίωντος ἐτελεύτησιν . . . ἐπη H II II, ἄρχοντος Ἀθήνησι Νυστριών. Item Eusebius Hieronymi Olymp. CIII, 1.: Dionysius rex Siciliæ decimo octavo anno moritur post quem junior Dionysius regnum inedit. A quo triennii procliranismo abdident Maii Armeniae ad Olymp. CII, 2.: Dionysius obiit postquam annis XVIII. Sicilia potitus fuerat. Successit ei junior Dionysius. In his quod Eusebius Dionysii superioris tyramni annos XVIII. p. XXXVIII. [η̄ pro λη̄] attribuit, hallucinatio calami est, iam a Scaligero Annotat. p. 223 b. notata, quam tamen transcripsit Syncellus p. 258 C.: Διορέσιος τέραρος ἀνέδεινεν χρυσαντος ἐπη η̄. Undequadraginta ruim, quot Diodorus tradit, aunos et ratio postulat [v. ad Ol. XCIII, 3.] et praeter Helladum ap. Phot. cod. CCLXXIX.: τῆς Σικελίας ἄρχεις ἐπη τετταράκορτη δυοῦ ἀνδρότοι, confirmat Cicero De Nat. Deor. III, 33: Duodecimquadraginta Dionysius tyranus annos fuit opulentissimæ et beatissimæ ciuitatis, iterumque Tusc. Disp. V, 20: Duodecimquadraginta annos tyranus Syracusarum fuit Dionysius. Decessit autem postquam tragœdia Lenariorum solemnibus docta, cuius nomen Ἐκτορος Αέτης servavit Tzetzes Chil. V, 178. [v. Welcker in Mus. Rhen. Suppl. II, 3 p. 1231 seq.], victor extiterat [Diod. XV, 74: δεδιδαχότος Ἀθήνησι Αγραλος τραγῳδίαν καὶ τεχνοτος], et quidem, si Plinio Nat. Hist. VII, 53 credis, huius ipsius gaudio victoriae. Prinde obierit post Gamelionem anni Nausigenis, sive post Ianuarium a. a. Chr. 367. Alter tamen mortis Dionysii rationem exponunt Nepos Dion. cap. 2. et Timaei sive Plutarchus Dion. ep. 6. De Dionysio tragico vid. Welcker. I. l. p. 1229 — 1236 coll. Prolegg.

767) [Εὔδοξος Κνίδιος] Eudoxus, Aeschinis F. [v. Diog. VIII, 86 coll. Suid. s. v. Εὔδοξος], Cnidius, astrologus et geometres, idemque medicus et legislator [v. Diog. I. l. 1.], claruit circa Olymp. CIII. secundum Apollodorum ap. Diog. I. l. §. 90.: δ' οὐδέ τος [Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς] γραμ τὸν Κνίδον Εὔδοξον ἄκρισαι κατὰ τὴν τρίτην καὶ ἔκποστην Ὀλυμπιάδι. Quis tamen numeros pro veris agnoscere dubito propter ea, quae de Eudoxi aetate ἐν τοις Διοδοχαῖς scripta reliquit Sotion ap. Diog. I. l. §. 86. seq. Hoc scilicet auctore Eudoxi tres et viginti annos natus illud in Aegyptum iter, etiam a Diodoro I, 98 memoratum, suscepit, commendaticis Agesilai ad Neetanabim litteris instructus. Atq[ue] Agesilai cum Neetanabide nulla omnino fuit societas praeter illam, qua Aegyptiom in occupando regno adiuvit rex Spartanorum Olymp. CIV, 3. Vid. Diod. XV, 93 coll. nott. 792, 793. Prinde Eudoxus, Olymp. XCIVIII, 4. in lucem editus, Ol. CIII, 1. annua egit diodecesimannum. Qua quidem aetate cum floruisse apte dici vix possit, Apollodoro κατὰ τὴν τέταρτην καὶ ἔκποστην Ὀλυμπιάδι reddiderim. Scriptum erat, ni fallor, κατὰ τὴν Η χιλ., quod numeri quinarii signum inscritus librarius cum Γ, triadis secundum alteram magis usitatam litteras pro numeris usurpandi rationem compendio confudit. Concinit cum hoc tempore etiam altera nota, ab eodem Sotione transmissa, qua Eudoxus ad Mausolum; Cariae inde ab Olymp. C, 4. — CVI, 4. [v. nott. 716, 836.] regulum, venisse traditur. Hunc tamen qui Platonis, cuius ab aliis auditor recte appella-

καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, καὶ Ἰσοχράτης ὁ φίτωρ, καὶ Θεόπομπος ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσόλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης, καὶ ἐνίκησεν ὁ Θεοδέκτης⁷⁶⁸).

β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ⁷⁶⁹.

γ. ΚΗΦΙΣΟΑΩΡΟΣ⁷⁷⁰). Κῶνι μετώκησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν καὶ κατεσκεύασαν αὐτὴν ἀξιόλογον⁷⁷¹). Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔσχε, τοῦ Ἀρταξέρχουν εἰς ελεήμην τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς Θηβαίους προκαλεσαμένου⁷⁷²). Ἀνδρες κατὰ παιδείαν ἀξιομνημόνευτοι Ἰσοχράτης τε ὁ φίτωρ καὶ οἱ τούτου γενόμενοι μαθηταί, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος, ἐπὶ Ἀραξιμένης ὁ Λαμψακηρὸς καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, ἐπὶ δὲ τῷν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι, Σενοφῶν δὲ ἐκχατογήρως ὄν, Ἀρίστιππος τε καὶ Ἀντισθένης, πρὸς δὲ τούτοις Αλοχίνης ὁ Σφίτιος ὁ Σωκρατικός⁷⁷³).

tur [v. Sotion ap. Diog. l. l. §. 86. ibiq. Menagius], in peregrinatione Aegyptiaca comitem facit Strabo lib. XVII. p. 554, 40 seqq. coll. Clem. Alex. Strom. I. p. 303 C., errasse putandus erit, nisi forte dua Platonis in Aegyptum itinera statuere placebit. Quae Clintoni FF. III. II. Append. XXI. p. 378 not. e Kr. sententia est, a C. Kr. Hermanno in Histor. et System. Philos. Platon. Tom. I. p. 114 not. 123. reprobata. Vid. Ideler. in Actt. Acad. Boruss. a. 1828. p. 191 — 194. Non minus falli videntur ii, qui Eudoxum Octaeteridis inventorem venditant, Censorinus de Die Natali cap. 18, Diogenes l. l. §. 87., Suidas s. v. Εὔδοξος. Cf. idem Ideler. in Enchirid. chronol. T. I. p. 304 seqq. Turbatus denique etiam Eusebii textus est ap. Hieronymi, qui Eudoxi ἀκμὴν secundum diversos chronologos nunc Olymp. LXXXIX, 3. [Olymp. LXXXIX, 4. Mai. Arin. coll. Syncell. p. 257 C.], nunc Olymp. XCIV, 1. assignat. Cf. Scal. Awinadv. p. 107 b. Mortuus est Eudoxus aponum agens quinquagesimum tertium. V. Diog. l. l. §. 90. Proinde Ol. CXI. 4.

768) Θεοδέκτης Ἀριστάνθουν Φιστητῆς] Testis est Suidas s. v. Θεοδέκτης lemma. 1.: Ἀριστάνθρον Φιστητῆς ἐκ Αυκίνης, φίτωρ, τραπεῖς δὲ ἐπὶ τραγῳδίας, μαθητὴς Ηλάτωνος καὶ Ἰσοχράτους, καὶ Ἀριστοτέλους [Cf. de Theodecte Prolegg.]. οὗτος καὶ ὁ Ἐρυθραιος Ναυκράτης [Vid. de Nancrate Ruhnk. Hist. crit. Oratt. Gr. p. LXXXIII. seq.] καὶ Ἰσοχράτης ὁ φίτωρ, ὁ Ἀπολλωνιτῆς [De hoc vid. Suid. s. v. Ἰσοχράτης Ἀμύκλαι. Nec tamen hic certamini de laudibus Mausoli dicendis interluit, sed maior Isocrates, Atheniensis. Vid. Theop. ap. Euseb. Praep. Evang. X. 3. p. 464 C., Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Oratt. p. 838 B., Gell. NN. AA. X. 18. coll. Ruhnk. I. l. p. LXXXV. et Clint. FF. III. II. Append. XIV. p. 299 Kr.] καὶ Θεόπομπος [cf. Prolegg.] ἐπὶ τῆς ἐκτοπίσης καὶ τρίτης Ὁλευκαίδος ἐπον ἐπιτάφιον ἐπὶ Μαυσόλῳ, Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προτρεψαμένης, καὶ ἐνίκησε μάλιστι εὐδοκιμήσας ἐν ἡ τραγῳδίᾳ· ἄλλοι δέ [sic Gellius l. l.] φασι, Θεόπομπον ἔχειν τὰ πρωτεῖα. Pro ρ' καὶ γ' recribe ρ' καὶ ζ. Vid. p. 716. coll. Prolegg.

769) Πολύζηλος] Praetor Athenis Ol. CIII, 2. ex Diodoro XV. ep. 75. init. Meminerunt eius Dionysios Ep. ad Afin. II, 121, 20 et Demosth. in Onotor. I. p. 868, item Inscr. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. X d, 75.

770) Κηφισόδωρος] Archon Olymp. CIII, 3. ex Diodoro XV, 76. Meminit eius Demosth. orat. in Onotor. I. 868. coll. Meurs. Arch. Athen. IV, 4 p. 150. Memorat Cephisodorum Archontem etiam Athenaens IV. p. 171 D, qui tamen dubites huiusne anni praetorem, an Ol. CXIV, 2. significarit. Eum vero Cephisodorum, cuius monumentum Athenis in via sacra adversus Eleusineum extruitum memorat Pausanias I, 36, 4, et quem Philippo, Demetrii filio, Macedonum regi, forsiter restitisse dicit, neque in huius Olympiadis annum tertium, nec in Ol. CXIV, 2. conferri posse, conjecturam vel exinde fieri licet, quod Philippus III. seu V., Demetrii II. filius, Antigoni Gonatae nepos, Demetrii Poliorcetae seu I. pronepos, de quo cogitari voluit Pausanias, regnum Macedoniae demum Olymp. CXL. tenebat: ita ut errasse putandus sit Meursius, qui l. l. p. 151. Pausaniae Cephisodorum ad hunc annum retulit. Cf. Inscript. Gr. ap. Boeckh. Cp. Inscr. n. 230. 7. Vol. I. p. 353 et Vol. II. p. 323.

771) Κῶνι μετώκησαν] Diodori verba sunt, e lib. XV. ep. 76. init. repetita.

772) Ὁ Βοιωτικὸς πόλεμος] Auctor Diodorus XV. ep. 76. coll. Xen. Hellen. VII, 1, 27, VII, 4, 10. De Ariaxerxe quod addit Diodorus, falsum est. Vid. Clint. FF. III. II. p. 124, 126.

773) Ἀνδρες κατὰ παιδίαν] Auctor Diodorus XV, 76. extr. Cephisodoro Archonte: 'Υπῆρξαν δὲ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἄνδρες κατὰ παιδίαν ἀξιοὶ μνήμης Ἰσοχράτης τε ὁ φίτωρ [Maii Arnen. ad Olymp. Cl. 1.: Isocrates sophista adolescebat, coll. Syncell. p. 258 C. et Chron. Pasch. p. 168 B. Eusebius Hieronymi ibid.: Isocrates rhetor aguoscitur. Cf. not. 476.] καὶ οἱ τούτου γενόμενοι μαθηταί καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος [v. not. 598.], ἐπὶ δὲ Ἀραξιμένης ὁ Λαμψακηρὸς [de hoc vid. Prolegg.] καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος [Maii Arnen. ad Olymp. Cl. 1.: Plato et Xenophon alii quo Socrati florebant, coll. Sync. l. l. et Chron. Pasch. l. l. Sed Hieronymus ad Olymp. Cl. 3.: Plato et Xenophon, nec non et alii Socrati clari habentur.], ἐπὶ δὲ τῷν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι [v. Diog. Laert. VIII, 46], Σενοφῶν τε ὁ τὰς ἴστοριας συγγραψάμενος ἐκχατογήρως [v. not. 682.] . . . Ἀρίστιππος τε καὶ Ἀντισθένης [v. Plut. Lycurg. 30. coll. Clint. FF. III. II. p. 127], πρὸς δὲ τούτοις Αλοχίνης ὁ Σφίτιος ὁ Σωκρατικός. Quae paullulum variavit Scaliger.

δ. ΧΙΩΝ⁷⁷⁴). Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Πτολεμαῖος ὁ ἀλωρίης ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Περδίκκα, βασιλεύσας ἦτη τρία. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ Περδίκκας ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε⁷⁷⁵).

ΟΔ. ΡΔ. Άνολυμπιάς⁷⁷⁶). Ὁλυμπιὰς ὑπὸ Πισατῶν καὶ Ἀρχάδων ἤχθη, καθ' ἥν ἐνίκα στάδιον Εὐβώτας Κυρηναῖς, ἢ Φωκίδης Ἀθηναῖος⁷⁷⁷). Σώστρατος Σικυώνιος, ἐπίκλητος Ἀρχοχεφούτης παγκράτιον⁷⁷⁸). Όχτὼ Ἐλλανοδίκαι εἰς ἐξάστης φυλῆς χατεστάθησαν, τὰς λοιπὰς τεσσάρας Ἀρχάδων πολέμιψ ἀποτελούμένων⁷⁷⁹).

α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ⁷⁸⁰). Αημοσθέντης ἦτος ἄγων οὗ ἀρχεται δημοσίους λόγους γράφειν⁷⁸¹). Οἱ Θηβαῖοι Ὁρχομενὸν χατασχόντες τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεῖλον

774) Ξίνων] Archon Athenis Ol. CIII, 4. ex Diodoro XV, 77. Memorant eum Demosthenes in Onetor. I, 868. et Inscript. apud Boeckh. Corp. Inscr. n. 230, 1. 11. Vol. I. p. 353.

775) Κατὰ τὴν Μακεδονίαν] Totidem verbis tradit Diodorus XV, 77. extr. sub Olymp. CIII, 4.

776) Άνολυμπιάς] Auctor Pausanias VI, 22, 2., VI, 4, 1., VI, 8, 2. V. Afric. ap. Euseb. χρον. λογ. p. 41 coll. not. 778.

777) Ὁλυμπιὰς ὑπὸ Πισατῶν] Phocidem Athueiensem stadii palinam meruisse Diodorus XV, 78 refert. Quem confirmat Eusebius Maii Armeniacus p. 151. Eusebius tamen Scaligeri p. 41 eundem perpetram lucta viciisse scribit. Quod autem Scaliger ex aliorum sententia Eubotam Cyrenaeum hac Olympiade stadii coronam tulisse annotat, ex Pausaniae lib. VI, 8, 2. verbis collegisse videtur hisce: Εἰβάτους τε ὁ Κυρηναῖος, ἡτο τὴν ἴσουτρην οἱ δρόμον νίκην ἐν Ὁλυμπίᾳ πυρὰ τοῦ μαρτελού τοῦ ἐν Λιβύῃ προπενυμένος, τὴν τε τειχόντα ἐπεποίητο πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας τῆς αὐτῆς ἀνηγορεῖθη τε νικήσους καὶ ἀνέθηκε τὴν τειχόντα. Αἴγετο δὲ καὶ ὡς χριτήσεις καὶ ὑρματι ἐπὶ Ὁλυμπιάδος ταύτης, ἢ λόγῳ τῷ Ἡλεῖον ἐστι κιβδῆλος τῶν ἀγωνοθετησάντων Ἀρχάδων ἕνεκα. Proinde non constat, qua Olympiade stadio vicevit Eubotes. De curulis vero victoria, hac Olympiade parta, nun omnia reportata sit, dubitat Pausanias. Quam cupide igitur Eubotam hac Olympiade stadiouicam scripsit Scaliger intelligitur. Vid. Krausius Olymp. p. 283 coll. Siebelis. ad Pausan. VI, 8, 2.

778) Σώστρατος Σικυώνιος] Testis est Pausanias VI, 4, 1: Σικυώνιος Σώστρατος παγκρατιστῆς ἀνήρ, ἐπίκλησις δὲ ἡ Ἀρχοχεφούτης αὐτῷ [scil. Suid. s. v. ἀρχοχεφούτεσθαι et Ruhnk. ad Timaei lex. p. 19] τὴν τειχότην δὲ Ὁλυμπιάδι τὴν ταῖς ἔκατον (πρώτην γάρ δὴ ἐνικήσει ὁ Σώστρατος ταύτην) οὐκ ἀναγράφουσιν οἱ Ἡλεῖοι κτλ.

779) Όχτὼ Ἐλλανοδίκαιοι] Testis est Pausanias V, 9, 5.: πεισθέντες δὲ ὑπὸ Ἀρχάδων πολέμῳ μοιρῶν τε ἀπέβαλον τῆς γῆς καὶ δοὺς τῶν δήμων ἵσαν ἐν τῇ ἀποτμηθείσῃ χώρᾳ, καὶ οὕτως ἐς ὅχτιν τε ἀριθμὸν γυλῶν [scil. εἰς τῶν δώδεκα] ἐπὶ τῆς τειχότης συνιστάλλουσαν Ὁλυμπιάδος καὶ ἔκατοτῆς, καὶ Ἐλλανοδίκαιοι σφίσιν ἰσοις ταῖς φυλαῖς ἥρθησαν. „Quod si Pausanias Eleos Olympiade CIV. ad octo tribus suis redactos, omissa parte aliqua terrae in bello cum Arcadibus gesto, cum Ol. CIII. adhuc decem tribus numerarentur, id arguit, Eleos pacis Antalcidae conditiones duras Ol. CII, 2. quidem reieciisse, et Scilluntē cum Triphyliis et Marganēsibus relinuisse in sua potestate, sed tandem bello ab Arcadibus illato suis coactos αὐτονομίαν concedere oppidis et populis tribus nominatis.“ SCHNEIDER. ad Xenoph. Anabas. Epim. p. 471.

780) Τιμοκράτης] Archon Athenis Ol. CIV, 1. ex Diodoro XV. ep. 78. init. Meminerunt eius etiam Demosthenes Orat. in Onetor. I, 868. Dionys. ad Aminaum II. p. 120, 44. Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. Demosth. p. 844 C. 845 E. Schol. Aeschin. p. 755 Reisk.

781) Αημοσθέντης] Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 120 seq. (Αημοσθένης) ἀρχοντος δὲ Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἡν ἐμβεβηκὼς ἐπιτηταΐσκατον δημοσίους δὲ λόγους ἥρξατο γράψιν ἐπὶ Καλλιστράτον ἀρχοντος, ἐπικοστὸν καὶ πέμπτον ἔχοντας ἔτος καὶ ἐστιν αὐτοῦ πρώτος τῶν ἐν δικαιοτηρίᾳ κατισκενασθεντῶν ἀγωνῶν ὁ κατὰ Αινδροτίωνος, ὃν γέγραψε Διοδώρῳ τῶν χρίνοντι τὸ ψήφισμα παρανόμων. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔτερος ἐπὶ Καλλιστράτον ἀρχοντος ὁ περὶ ἀγελεῖων. Quae verba Scaliger sic scripta et distincta legisse videtur: ἀρχοντος δὲ Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἡν ἐμβεβηκὼς ἐπιτηταΐσκατον δημοσίους τε λόγους ἥρξατο γράψιν ἐπὶ δὲ Καλλιστράτου ἀρχοντος ἐπικοστὸν καὶ πέμπτον ἔχοντος ἔτος ἐστιν αὐτοῦ κτλ. Verum quoniam manifestum sit, quos Demostheni de publicis rebus peroranti Dionysius ascriperit annorum numeros corruptos esse [de qua re vid. not. 706.]: Archontis tamen nomen Callistrati quin cum prima a Demostheni habita concione recte sit comparatum, ob diserta aliorum testimonia [vid. not. 706. 825.] dubitari non potest. Sed Timocrate Archonte sive Olymp. CIV, 1., quo quidem anno sec. Dionysium XVII., sec. Libanius Prolegg. ad Olynth. p. 3. XVIII., sec. Pseudo-Plutarchum Vitt. X. Oratt. II. p. 844 C. XXI. annos habuit, quid egerit Demosthenes quaeritur. Quam rem, a Dionysio male omissam, ipse Demosthenes indicat in Onet. I, 868.: Πλαχον δὲ τὴν [χατ' Ἀρόβου] δίκην ἐπὶ Τιμοκράτους. Confirmat Pseudo-Plutarchus I. 1.: τελειωθεῖς δὲ λάττω πυρὰ τῶν ἐπιτρόπων παραλιθῶν ἔχριντεν αὐτοὺς ἐπιτρόπης ἐπὶ Τιμοκράτους ἀρχοντος, τριτές δινατας, Ἀφοβον, Θριππόδην, Αημοσθάντα η Αημελαν. Item Libanius I. 1.: δικτηκαΐδεια λέτων ἡγε δὲ πρὸς τούτους [τοὺς ἐπιτρόπους] ἡγωνίσατο.

ἀπαντας, τὰς δὲ γυναικας, καὶ τους παῖδας ἐξηρδραπόδισαν⁷⁸²). Ἡλίου ἔκλεψις⁷⁸³). Πελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς κατὰ Ἀλεξάνδρου Φεραίων τυράννου μαχόμενος τὴν μὲν νίκην περιεποΐησατο, τὸν δὲ βίον ἀπέβαλε⁷⁸⁴). Κλέαρχος Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τυραννεύει ἐπ' ἑτη δώδεκα⁷⁸⁵).

β. ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ⁷⁸⁶). Ἡ περὶ Μαρτίνειαν μάχη⁷⁸⁷). Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου θάνατος, ἐφ' ὃν Σενοφῶν τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν⁷⁸⁸). Ἀναξιμένης δὲ ὁ Λαμψαχηνὸς τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνεγράψατο, ἀρξάμενος ἀπὸ Θεογονίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστροψε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαρτίνειᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. πειρέβαλε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὡδε κατέστροψε, διελθὼν ἑτη πέντε ἐν βίβλοις δυοῖς⁷⁸⁹).

γ. ΜΟΛΩΝ⁷⁹⁰). Ταχὼς Αιγυπτίων βασιλεὺς διὰ τῆς Ἀραβίας ἀνέβη πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην⁷⁹¹). Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἑτη μῆ⁷⁹²). Ἄγη-

782) Οἱ Θηβαῖοι Ὁργομενὸν] Ex Diodoro XV, 79 extr. sub Olymp. CIV, 1. Dissentit Pausanias lib. IV, 27, 6., IX, 15, 3., cui si credis capta urbs et eversa fuerit ante Olymp. CIV, 1., quum Epaminondas abesset bello Thessalico, ut Pelopidam liberaret, occupatus. V. Clint. FF. HH. II. Append. XXII. p. 406 not. b. Kr.

783) Ἡλίου ἔκλεψις] Diodorus XV, 80 sub Olymp. CIV, 1.: τοῦ δὲ Πελοπίδον ταχέως μετὰ τῆς γυνάκειας ἔξιόντος [scil. ut auxiliū ferret Thessalis, bello ab Alexandro, Pheraeorum tyranno, pressis] συνέβη τὸν ἥλιον ἔκλεψεν. Memorat defectionem illam solis etiam Plut. Pelop. p. 295 A. Accedit d. XIII. m. Iun. anni Juliani 364. Cf. Dodwell. Aon. Xenoph. p. 286.

784) Πελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς] Auctor Diodorus lib. XV, 80 sub Ol. CIV, 1., ubi tamen τὸν δὲ αὐτοῦ βίον ἀπέβαλε scriptum est. Praeterea pro ἀπέβαλε nonnulli codices praebeant ἀπέλιπε, quod praeeunte Wesselungio expressit Dindorius. Huc fortasse pertinet, quod Hieronymus Alexandrum Pheraeum Olymp. CIV, 1. agnitus scribit.

785) Κλέωρχος] Refert Diodorus XV, 81 extr. sub Olymp. CIV, 4. Consentit Mennon ap. Phot. cod. CCXXIV. p. 704 XII. annos Clearchum, indignum illum Isoeratis et Platonis discipulum (Isocr. epist. ad Timoth. p. 626), crudelissimum in patria sua exercuisse tyrannideum. Cf. Prolegg.

786) Χαρικλεῖδης] Summo apud Athenienses magistratu functus est Olymp. CIV, 2. ex Diodoro XV. cp. 82. in. Meminit eius Demosthenes Orat. in Mid. p. 572, item Pseudo-Plutarchus II. p. 846 E. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. n. X d, 150.

787) Ἡ περὶ Μαρτίνειαν μάχη] Testes sunt locupletissimi Diodorus XV. cp. 85—88. et Xen. Hellen. VII, 5, 14 seqq. coll. Pseudo-Plutarchi. I. I. Facta pugna est d. XII. m. Scirrhophorionis. Plut. II. p. 350 A: τὴν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σχιρροφοριῶντος ισοτιτῆν ἐποίησεν ὁ Μαρτίνειος ἄγων. De Xenophonte, mesmis tempus suisse dicente, vid. Clint. FF. HH. II. p. 128 Kr. coll. Idel. Enchirid. Chronolog. I. p. 242.

788) Ἐπαμινώνδου] Egregium Epaminondae elogium eiusque mortis descriptionem exhibet Diodorus XV. cp. 87. seq. sub Olymp. CIV, 2. Mox cap. 89. ined. sic pergit: τῶν δὲ συγγερεψίων Σεροφῶν μὲν Αθηναῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν εἰς τοὺς τὸν ἵναντον κατέστροψεν ἐπὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. De morte Epaminondae cf. Cic. Ep. famil. lib. V, 12. de finn. II, 30, Paus. IX, 15, Iustin. VI, 8. Corn. Nep. Epamin. fin.

789) Ἀραξιμένης δὲ ὁ Λαμψαχηνὸς — ἐν βίβλοις δυοῖς] Exponit Diodorus XV, 89 extr. sub Ol. CIV, 2: Ἀραξιμένης δὲ ὁ Λαμψαχηνὸς τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγραψε ἀρξάμενος ἀπὸ Θεογονίας καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων, κατέστροψε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαρτίνειᾳ μάχην καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν· πειρέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὡδε κατέστροψε, διελθὼν ἑτη πέντε ἐν βίβλοις δυοῖς. De Anaximene et Philisto cf. Prolegg.

790) Μόλων] Atheniensium Olymp. CIV, 3. Archon ex Diodoro XV, 90. Meminit eius Demosth. Polycl. p. 1207, Dioussius Dinarch. II. p. 118, 43, Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. X d, 81.

791) Ταχὼς Αιγυπτίων] Diodorus XV, 92 sub Olymp. CIV, 3. auctor est, Tachum, Aegyptiorum regem, una cum plerisque Asiae satrapis bellum contra Persarum regem movisse, mox autem proditione eius, cui regnum mandasset, regno exutum ad Artaxerxes consurgisse atque in gratiam suiscepum. Quod verum est atque Athenaei XIV. p. 616 D. et Aelianii VV. IIII. V, 1. anciortate confirmatur. Idem vero quod mortuo Artaxerxe Tachum ad Agesilaum redisse, huiusque virtute et prudentia regnum recuperasse affirmat, falsum id est inaustero. Rerum momenta bene sic expendit ad Diod. XV, 93 Wesselungius: „Rex Agesilanus, Tacho deserito, sese ad Nectanebum adiunxit, cumque eodem tempore Mendesius quidam Aegypti regnum sibi vindicaret, et in Nectanebum inferret arma, illum, cui operam addixerat, defendit, victoque Mendesio, regem confirmavit, donis praeterea a Nectanebo egregiis auctus. Haec Plut. Ages. p. 618, consentienti-

σίλαος ὁ Σπάρτης βασιλεὺς ἀπὸ Αγύπτου εἰς τὴν πατρίδα ἐπανίὼν διὰ Κυρίνης, ἐτελεύτησε⁷⁹³).

δ. *ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ⁷⁹⁴*). Διονυσόδωρος, καὶ Ἀναξις οἱ Βοιωτοὶ συγγραφεῖς τῶν Ἑλληνικῶν ιστοριῶν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρέψασι τὰς συντάξεις⁷⁹⁵).

ελ. *ΡΕ. Πᾶρος Κυρηναῖος στάδιον⁷⁹⁶*). Ἐγγέα Ἑλλαγοδίκαιος κατεστάθησαν⁷⁹⁷).

α. *ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ⁷⁹⁸*). Ξενοφῶν ὁ Ἰρύλλου κατέστροφε τὸν βίον⁷⁹⁹). Φί-

bus Xenophonte [Ages. II, 28, 31.] et Nepote in Agesil. c. 8. et Polyaeno L. II, 1, 22. Posuit ergo pro Nectanebo Tachum, et in Mendesii eius locum Nectanenum. Conf. Cel. Iac. Perizon. ad Aelian. L. V, 1." — Caeterum qui Diodoro Tachūs appellatur, is Aristoteli Oecon. L. II. p. 507 est Τάος, Polyaeno III, 11, 5. Θάμως, Eusebio ap. Syncell. p. 77 B. Τέως, ap. Hieronym. p. 135. Θεός, ap. Mai. p. 106. 344. Τευς s. Τεός. Idem inde ab Olymp. CII, 4 — CIII, 1. [Hieronym., ab Olymp. CIII, 1 — CIII, 2. Mai. Arin.] Aegypti regnum tenuisse dicitur ab Eusebio, eius a Diodoro dissensum in regum Aegyptiorum successione iam saepius [v. nott. 639. 654.] notavimus. De Nectanebo cf. not. 850.

792) *Ἄρταξερξης*] Artaxerxes mortem et Ochi auspicio Olymp. CIV, 3. assignat Diodorus XV, 93 init. A quo triennio sere discrepat Canon Regum astronomicus, qui initium Ochi ab XXI. Nov. a. Jul. 359. Olymp. CV, 2. repetit. Regnaverat igitur Artaxerxes Mnemon e Diodoro quidem XIII, 108. XV, 93, annos XI.III., sed e Canone XLVI. Magnopere autem annorum ei ascriptorum numerum caeteri quoque variant auctores, quorum Eusebius ap. Hieronym. p. 134 [inde ab Olymp. XCIII, 4 — CIII, 3.] et ap. Mai. p. 342 [inde ab Olymp. XCIV, 1 — CIII, 4.], edit XL. totidemque Syncellus p. 255 B. et Chron. Pasch. p. 166 C. Auctor, XLII. Clemens Alex. Strom. I. p. 331 C., LXII. Plutarchus Artax. cap. 30. Vid. Clint. FF. III. II. Append. XVIII. p. 327 seq. et not. p. Kr. coll. Boeckh. ad Marm. Par. ep. 76. [C. I. Vol. II. p. 343.]

793) *Ἀγηπίλιος*] Agesilaum, Proclidan, Olymp. CIV, 3. eodem anno, quo in Aegyptum expeditionem fecerit, decessisse auctor est Diodorus XV, 93. Qui tamen locus multis modis confusus est. Vid. not. 791. Mortuus est potius, ex Aegypto domum reversurus, Ol. CIV, 4. annos natus LXXXIV, quorum XXXVIII. [Plut. Ages. 40. perperam XI.I. tradit] ei regno exegerat. Vid. Plut. l. l. Cf. Clint. FF. HH. II. Append. III. p. 229 Kr.

794) *Νικότημος*] Atheniensium Olymp. CIV, 4. Archon ex Diodoro XV, 96. Meminit eius Dionysius II. p. 114, 5. 115, 44. 118, 44., item Demosthenes Steph. II. p. 1132 coll. Meurs. De Arch. Athen. II, 25. Macart. p. 1059, et Aeschines Timarch. p. 15, 28. De Schol. Aesch. p. 731, Nicophemo Archonte colonos in Samam missos tradente, vid. Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. p. 86 coll. Clint. FF. HH. II. p. 142 Kr.

795) *Διονυσόδωρος*] Testis Diodorus XV, 95 extr., τῶν δὲ συγγραφῶν Διονυσόδωρος καὶ Ἀναξις οἱ Βοιωτοὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ιστοριῶν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν [Ol. CIV, 4.] κατεστρόφασι τὰς συντάξεις. In his Scaliger duplēcē accusativum τὴν ιστορίαν et τὰς συντάξεις ferri non posse arbitratus, leni correctione τῶν Ἑλληνικῶν ιστοριῶν scripsit, cuius Idem in simili verborum structura e Diodori lib. XIV. ep. 117. ad Ol. XCIVIII, 2. repetita: Καλλισθένης τὴν σύνταξιν — — τὴν ιστορίαν ἔρχεται γεγένεται non ostendisset. Et habet profecto duplex accusativus, quo defendatur. Cf. Matth. Gr. §. 432. 5. ed. III. De Dionysodoro et Anaxi cf. Prolegg.

796) *Πᾶρος Κυρηναῖος στάδιον*] Testis Diodorus XVI, 2. init. eius Ηᾶρον confirmat Africanus apud Euseb. Armen. P. I. p. 296 Auch. Apud Euseb. Seal. χρον. λογ. p. 41 nomen eius in Ηᾶρος, apud Paus. X, 2, 2 in Πᾶρος abiit. Utroque loco restitue *Πᾶρος*.

797) *Ἐρέτη Ελλαροδίκαιος*] Locus classicus de Hellanodicis extat apud Pausaniam V, 9, 5., cuius quae luc pertinent verba corrupta, sunt haec: πέμπτη δὲ Ὁλυμπιάδι καὶ ελκοστῇ ἐρέτη Ελλαροδίκαιος κατέστησαν. Qui locus corruptelam traxit in numeris. Rettulerat enim paullo ante Pausanias ab Olympiade quinquagesima duo agonothetas finisse, eundemque eorum, qui primum sint creati, Hellanodicarum numerum confirmant Hellanicus et Aristodemus ap. Schol. Pind. Olymp. III, 22. p. 95 Boeckh. Ergo Olymp. XXV. non patiemur nobis a Pausaniae librariis novem oħtrudi. Scaliger mendum sic sibi sustulisse visus est, ut pro ελκοστῇ scriberetur ἐκατοστῇ, quam conjecturam etsi adoptarit Meursius Lect. Att. IV, 29, satis refelit Pausanias ipse, quippe qui ab Olymp. CIV. usque ad Olymp. CVIII. octo Hellanodicas fuisse statim post doceat. Quod posuerat Fencius: πέμπτη καὶ ἐκατοστῇ, assensum tulit Clavici et Nibbii. Boeckhius vero, in not. 1. ad Schol. l. l. aut πέμπτη καὶ ἐξηκοστῇ aut πέμπτη καὶ ἐτενηκοστῇ corrigendum esse dicens, persuasit God. Hermanno in Diss. de quinque iudicibus poetarum p. 5. Opuscul. T. VII. p. 90. Vid. Kraus. Olymp. p. 127 not. 6.

798) *Καλλιδημίδης*] Archon Athenis Ol. CV, 1. Καλλιδημίδης teste Stesiclide apud Diog. Laert. II, 56, ubi aliquot eodd. Καλλιδημον exhibent. Sed restituendum est cum Meursio de Archont. Athen. IV, 6 Καλλιδημόν. Quam nominis formam praebeant Dionysius II, 115, 44, Diodorus XVI. ep. 2, Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. c. 61 d, 99. Callimedea sine dubio etiam reddendus est Schol. Aesch. p. 755 Reisk., ubi vulgo legitur ἐπὶ Καλλιδημόνος ἔρχοντος. Vid. Cors. FF. AA. T. I. p. 348 seq., Boeckh. de Archont. Pseudonym. in Actt. Acad. Boruss. a. 1827. p. 130, Clint. FF. HH. II. p. 130 Kr.

λιππος Ἀμύντου διεδέσατο τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπ' ἑτη καθ' αὐτοῦ). Θάσιοι ὥκι-
σαν τὰς καλούμενας κρηνίδας, ἃς μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Φίλιππος πληρώσας
οἰκητόφων Φιλίππους ἀνόμασε⁷⁹⁹). Θεόπομπος ὁ Χῖος τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ
Φίλιππουν ιστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος γέγραψε βίβλους δκτῶ πρὸς ταῖς πεν-
τήροντα, ἐξ ὧν πέρτε διαφωνοῦσι⁸⁰⁰).

p. 326 b.

β. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ⁸⁰¹). Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος τοὺς Ἰλλυρίους ἐνίκησε.

γ. ΚΠΦΙΣΩΛΟΤΟΣ⁸⁰²). Λίων Ἰππαρίουν νίδιον ἐκ τῆς Σικελίας ἔφυγε⁸⁰³). Ὁ
πόλεμος τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς συμμάχους ὁ καλούμενος συμμαχικός⁸⁰⁴). Φί-
λιππος τὴν Ἀμφίπολιν ἐξεποιησάρκησε, καὶ τὴν Ποτίδαιαν, καὶ τὴν πόλιν Κρηνίδας
οἰκητόφων πληρᾶς ἐπανῆσας Φιλίππους ἀνόμασε. ἐκεῖ νόμισμα χρυσοῦν ἔκοψε
τὸ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθὲν Φιλίππειον⁸⁰⁵).

δ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ⁸⁰⁶). Ἀλέξανδρος Φιλίππων ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη⁸⁰⁷).

799) Στροφῶν ὁ Γρύλλον] Testatur e Stesiclidis calculis Diog. Laert. I. I. Sed obloquitur Xenophon ipse, Alexandri, Pheraeorum tyranni, necem meinorans Hellen. VI, 4. 35 seq., quae sec. Diod. XVI, 14 contigit Olymp. CV, 4. vel [cf. not. 813.] Olymp. CV, 2. Vid. Wessel. ad Diod. XV, 76 extr. Clint. Fast. Hellen. II. p. 133, Krueg. de Xenophontis Vita §. 3. p. 28 seq. Vixit 90 annos amplius. Vid. Lucian. Maccrob. 21. et Demetr. ap. Diog. II, 56.

800) Φίλιππος] Auctor Diodorus XVI, 2. Archonte Callimedede: Ἐπὶ δὲ τούτῳ [Intell. Coss. Rom.] Φίλιππος ὁ Ἀμύντον νίδιος, Ἀλέξανδρον δὲ τοῦ Ἡέρους καταπολεμήσαντος πατέρο, παρέλαβε τὴν τῶν Μακεδόνων βασιλείαν. Regnavit annos XXIV, secundum eundem Diodorum XVI, 1: οὗτος γὰρ εἶχοι μὲν καὶ τέτταρα ἔτη τῶν Μακεδόνων βασιλεύειν. XVI, 96 Archonte Pythodemo: ἔτυχε τῆς τοῦ βίου κα-
ταστροφῆς, ἅρξας ἔτη τέτταρα πρὸς τοὺς εἴκοσι. Satyrus tamen in Philippi Vita ei XXII. dumtaxat regni annos concedit ap. Athen. XIII. p. 557 C., sed XXIII. Dexippus ap. Syncell. p. 263 ap. Euseb. Scal. p. 57, 36. et XXVI. adeo Eusebius. „Inde collegaris eum minus quattuor et viginti annos regnasse. Inter Callimedem et Pythodemum Archontes fuere tres et viginti; et si circiter septimo Callimedis mense rex factus sit, tres et viginti annos et sex menses regnaverit: qua ratione Dexippus et Diodorus inter se conciliantur, quinque alter integras tres et viginti annos, alter quartum et vicesimum inchoatum dixerit.“ CLINTONUS in FF. HH. II. Append. IV. p. 243 Kr. Itaque Marin. Par. ep. 77. auctor, Philippi auspicia Olymp. CV, 4. assignans, non multum super biennium a vero discedit.

801) Θάσιοι ὥκισαν τὰς καλούμενας] Auctor Diodorus XVI, 3. extr. ad Ol. CV, 1. Cf. Strabo, qui Excerpt. e lib. VII. fin. p. 228: οὔτε, inquit, ἡ γῆ Φίλιπποι πόλις Κρηνίδες ἐκαλοῦντο τὸ παλαιόν. Vid. nostra ad Ol. CV, 3. s. n. 808.

802) Θεόπομπος ὁ Χῖος] Diodorus XVI. cp. 3. ad h. a. De verbi διαγωνοῦσι significatione vid. Voss. Hist. Graec. I. cp. 7. p. 32. Caeterum cf. de Theopompo Prolegg.

803) Εὐχάριστος] Archon Athenis Ol. CV, 2. ex Diodoro XVI, 4. Meminit eius Dionysius Dinarch. II, 115, 44, item Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. X. d, 155.

804) Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος] Refert Diodorus I. I. sub Olymp. CV, 2.

805) Κηφισόδοτος] Archon Ol. CV, 3. Athenis ex Diodoro XVI, 6. Dionysius Archontem nostrum nunc II. Is. 105, 15. Κηφισόδωρος, nunc Is. II, 106, 8. Din. 115, 47. Κηφισόδοτον appellat. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 132. 135. Hanc formam præbet etiam luser. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. IV. b, 65, sed illam Marin. Par. ep. 76.: Si marmoris lectionem incertam putes, potest Κηφισόδοτον corrigi; ni-
hil famen mutavi, quod in Fastis, quos noster sequitur, archon huius anni potuit Κηφισόδωρος scriptus esse, et si in recentioribus Diodori et Dionysii exemplis erat Κηφισόδοτος.“ BOECKHIIUS. Cf. etiam luser. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 353 n. 230, 7.

806) Λίων Ἰππαρίουν] Diodorus I. I. ad Ol. CV, 3. Res a Dione gestas, expensis temporum momentis, digessit Wesselius ad Diod. I. I.

807) Ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων] Diodorus XVI, 7 ad Ol. CV, 3. Bellum coepit est Cephisodoti anno exeunte, ante med. aestateum a. Chr. 357. Vid. Dionys. Lys. II, 85. 33. coll. Clint. FF. HH. II. p. 134.

808) Φίλιππος τὴν Ἀμφίπολιν] Diodorus XVI, 8 ad Ol. CV, 3. — Appianum tamen si audis Bell. Civil. IV. p. 1040, non Κρηνίδας, sed Λάτον Philippus instaurabat. [Exc. 228.] Qua de re vid. Wessel. ad Diod. I. I.

809) Ἀγωθοκλῆς] Archon Ol. CV, 4. Athenis ex Diodoro XVI, 9. init. Memorant eum Dionysius Dinarch. II, 115, 45. Lys. 85, 32. Demosthenes adv. Euerg. p. 1152, Pausanias X, 2, 2, Auctor Marin. Par. ep. 77., Inscript. Gr. apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 230, 12. Vol. I. p. 353.

810) Ἀλέξανδρος] Testis est Solinus ep. 43., Alexandrum Philippi ex Olympiade filium, Ol. CV, 4. C. Fabio Ambusto C. Plautio Proculo Coss. in lucem editum esse. Aliorum de Alexandri natali sententias vid. ad Ol. CVI, 1. s. n. 820.

Οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν⁸¹¹). Σίων εἰς Σικελίαν κατέπλευσε καταλύσων τὴν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυραννίδα⁸¹²). Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς Ιδίας γυναικὸς Θήβης, καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν ἐδολοφονῆθη⁸¹³). Ἀημόφιλος ὁ Ἐφέδρου ἴστοριογράφου νιὸς τὸν παραλειφθέντα πόλεμον [ὑπὸ] τοῦ πατρός, δρομασθέντα δὲ ἵερον, συντεταγμένος, ἐντεῦθεν ἤρχεται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντίου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως⁸¹⁴). Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἴστοριαν γέγραψεν ἐν βίβλοις δέκα, καὶ κατέστροψεν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ⁸¹⁵). Διῦλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἤρχεται τῆς ἴστοριας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως, καὶ γέγραψε βίβλους κχ⁸¹⁶).

Ολ. Ρ. Πῶρος Μαλιεὺς στάδιον⁸¹⁷). Δέκα Ἑλλανοδίκαιοι κατέστησαν⁸¹⁸).

α. ΕΛΠΙΝΗΣ⁸¹⁹). Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κατά τινας ἐγεννήθη⁸²⁰).

811) Οἱ Φωκεῖς] Pausanias X, 2. 2: Τὴν δὲ τῶν Δελφῶν κατάληψιν ἐποίησαντο οἱ Φωκεῖς, Ἡρακλείδον μὲν πρωτανευόντος ἐν Δελφοῖς καὶ Ἀγαθοκλέους Ἀθηναῖον ἄρχοντος, τετάρτῳ δὲ ἔτει πλευτῆς Ὄλυμπιάδος ἐπὶ ταῖς ἔκατον. Vid. Diod. XVI. ep. 14. extr. coll. not. 822.

812) Διῶν εἰς Σικελίαν] Auctor Diodorus XVI. ep. 9. init. sub Olymp. CV, 4. Dion Zephyrino profiscitur post lunae defectionem, IX. Augusti d. a. a. Chr. 357. factam. Vid. Plut. Dion. 24. coll. Clint. FF. III. II. p. 134. Cf. etiam Nepot. Dion. ep. 5. et Aelian. V. H. VI, 12.

813) Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Φερῶν] Diodorus XVI. ep. 14.: κατὰ τὴν Ἑλλάδα Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς Ιδίας γυναικὸς Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυχόφρονος καὶ Τισιφόνου ἐδολοφονῆθη. οὗτοι δὲ τὸ μὲν πρώτον ὡς τυραννοκτόνοι μεγάλης θύγαντος ἀποδοχῆς ἴστερον δὲ μετανοῆσαντες — ἀντιτίξαντες ταῦτον τυράννοντας. — οἱ δὲ Ἀλευνάδαι — προξελάφοντο Φίλιππον σύμμαχον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, οὗτος δὲ ἐπαρελθὼν εἰς τὴν Θετταλίαν κατέπολιμησε τοὺς τεράννοντας. Coniunxit Diodorus, uti solet, in unum annum, quae in plures erant distribuenda. Ita Philippus, Thessalos adiuvans contra Lycophronem, bellum gerere coepit Olympiadis decimum CVI a. 4., uti ipse infra tradit Diodorus XVI, 35: καὶ τὸ μὲν πρώτον πρὸς Λυχόφρονα τὸν Φερῶν τύραννον διεπολέμει βιηθῶν τοῖς Θετταλοῖς. Atque Lycophronem et Pytholaum, tertium fratrem, quem Diodorus ante memorare omiserat, regno orbiavit anno insequentem. Diodorus: οἱ δὲ τῶν Φερῶν τύραννοι Λυχόφρων καὶ Πειθόλιος — τὰς μὲν Φερᾶς παρέδοσαν τῷ Φίλιππῳ. Hinc Diodorum probabile est trucidati quoque Alexandri tempus non satius accurate enotasse. Certe Xenophon Hell. VI, 4, 37. eius memor caedis est. Et tamen ille triennio ante hunc, in quo versamus, annum i. e. Olymp. CV, 1. mortem occubuisse dicitur Stesicridi. Vid. uot. 799. Accedit quod inde ab Olymp. CII, 4., quo anno tyrannidein Pheris exercere coepit Alexander [v. Diod. XV, 61], usque ad Olymp. CV, 4. non undecim, sed tredecim anni numerantur. Quae cum ita sint, Clintonus FF. III. II. Append. XV. p. 301 Kr. deceim annos integros undecimo inchoato eum regnum tenuisse cum Diodoro statuens, mortem eius Olymp. CV, 2. assignat, et inde usque ad Olymp. CV, 4. Tisiphonum, cuius obitum Diodorus memorare neglexit, imperitatem ponit. Qua ratione Diodorus Alexandri Pheraei mortem uno tantum anno posteriore posuerit, quam per Stesiclidis de Xenophonte defuncto calculos liceat. Eundem Thessalicarum rerum expositionem ad hunc aenum distulisse consentaneum est propterea, quod Philippi opes hoc anno in Thessalia praevalere cooperunt.

814) Ἀημόφιλος] Diodorus XVI, 14. Archonte Agathocle: Αημόφιλος μὲν ὁ Ἐφέδρου τοῦ ἴστοριογράφου νιὸς τὸν παρειπθέντα πόλεμον ὑπὸ τοῦ πατρός, δρομασθέντι δὲ ἵερον, συντεταγμένος, ἐντεῦθεν ἤρχεται ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ καὶ τῆς συλήσεως τοῦ μαντίου ὑπὸ Φιλομήλου τοῦ Φωκέως. Cf. de Demophilo Prolegg.

815) Καλλισθένης] Idem Diodorus I. I. Καλλισθένης δὲ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἴστοριαν γέγραψεν ἐν βίβλοις δέκα καὶ κατέστροψεν εἰς ταῦτα ἡράκλειψιν τοῦ ἱεροῦ καὶ παρανομίαν Φιλομήλου τοῦ Φωκέως. Cf. de Callisthene Prolegg.

816) Διῦλλος] Pergit Diodorus I. I.: Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἤρχεται τῆς ἴστοριας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως καὶ γέγραψε βίβλους εἴκοσι καὶ ἑπτά, συμπεριλαβὼν πάσους τὰς ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γενομένας πρᾶξες περὶ τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σικελίαν. Vid. de hoc quoque Prolegg.

817) Πῶρος] Stadii hac Olympiade victor sec. Diodorum XVI, 15 Πῶρος Μαλιεύς, sec. Africaniūm ap. Euseb. Scal. p. 41 Παῦρος Κυρηναῖος τὸ δεύτερον. Videtur igitur Porus — hoc enim verum eius nomen est — domo Cyrenaeus post priorem, Ol. CV. partam, victoriā in Malienium civitatem receptus esse. Vid. not. 796.

818) Άκη Ἑλλανοδίκαιοι κατέστησαν] Pausanias V, 9, 5. auctor est, secunda a vigesima quinta Olympiade Hellanodicarum numerum evasisse deceim. Sed locum corruptum iam not. 797. ad Ol. CV. tractavimus, ubi Scaligerum πληπτῇ καὶ ἐκτοστῇ pro πληπτῇ καὶ ἐκτοστῇ reposuisse apparuit. Secundum hanc eius correctionem, minime, ut vidimus, probabilem, secunda ab Ol. CV. fuerit Ol. CVII. sive Ol. CVI.

819) Ἐλπίνης] Scaliger calamī lapsu Ἐλπίνον pro Ἐλπίνης expresserat. Ἐλπίνης enim huius anni Archon audit Diodoro XVI. ep. 15. init.: ἐπ' ἄρχοντος Ἐλπίνον. Quam nominis formam confirmat

συμμαχικοῦ πολέμου⁸²¹). Ὁ ιερὸς πόλεμος συνέστη⁸²²). Ἡρόστρατος τὸ ἐν Ἐφέσῳ ιερὸν Ἀρτέμιδος κατέφλεξε⁸²³).

β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ⁸²⁴). Δημοσθένης γράψει πρῶτον τῶν ἐν δικαιοστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων τὸν κατὰ Ἀνδροτίωνος, καὶ πάλιν τὸν περὶ τῶν ἀτελεῖῶν⁸²⁵).

γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ⁸²⁶). Ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ συμμοριῶν⁸²⁷). Τιμόθεος Μενεσθεῖ συστρατηγῶν ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν ἑάλω⁸²⁸). Φι-

Dionysius Din. II. p. 115, 45. Idem tamen in Lys. II. p. 85, 32. Ἐλπινίχην appellat, quam scripturam et praesert Syllurgius nec respuit Meursius Arch. Athen. IV. cp. 7. p. 154. Hic adeo apud Demosth. de Coron. p. 273. ἐπ' Ἐλπινίκων pro Ἰνι Νικίλον probante Dodwello reponere solebat. Sed illum Νικίλον Archontum numero omnino eximendum ostendit Boeckh. de Archontt. Psendep. I. I. p. 139. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. X. c. 150. 166. d. 67. 93. 127.

820) Ἀλέξανδρος] Ad hunc annum nos deducit Arrianus, qui De Expedit. Alexandr. VII, 28. Alexandrum Ol. CXIV. mortem obisse testatur, postquam annos triginta duo et octo menses explerit. Natus igitur fuerit Ol. CVI, 1. Consentit Eusebius [Hieronym., sed ad Olymp. CVI, 2. Maii Armeniacus ad Ol. CVI, 1. coll. Sync. p. 255 C.J. Item Plutarchus, qui quod Alex. cap. 9. Alexandrum annos XVI, eo habuisse tempore scribit, quo Philippus Byzantium oppugnaret, [v. Diod. XVI, 21.] Alexandri natalem profecto Ol. CVI, 1. constitutum habuit. Quamquam hic sibi non constat, cap. 3. Philippo, ἄρτι Ποτίδαιον πρητότι, nuncium de Alexandro nato allatum esse dicens. Atqui Potidaea capta est, Diodoro XVI, 8, si credimus, Ol. CV, 3., prologe ut Alexander anno superiori, Olymp. CV, 4. quo eum etiam natum affirmavit Solinus [v. n. 810.], lucem aspexisse putandus sit. Idein Plutarchus etiam diem Alexandri natalem definit cap. 3: ἵγενηθη δ' οὖν Ἀλέξανδρος ἰσταμένου μηνὸς Ἐκιομβιῶνος, δὲ Μακεδόνες Ἀρῷον καλοῦσσι, ἔχει, καθ' ἣν ἡμέραν [cf. not. 823.] ὁ τῆς Ἐρταίς Ἀρτέμιδος ἴνεργοθή γιώς. Verum errat in mense Macedonico ad mensem Atticum applicando. Neque enim Hecatombaeon respondet Loo, sed Boëdronion [Cf. Ideler. Enchir. chronol. I. p. 406 et in Actt. Acad. Boruss. a. 1820. p. 206 et Boeckh. in Append. ad Commentat. de Midiana orat. Demosth. Actt. Acad. Boruss. 1818. p. 95 not.], cuius d. VI. secundum cyclum Metooicum fuerit d. XIX. Septembbris.

821) Τέλος τὸν συμμαχικοῦ] Auctor Diodorus XVI. cp. 22. extr. sub Olymp. CVI, 1. Facta post tres bellum annos pax videtur media aestate a. a. Chr. 355. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 136.

822) Ὁ ιερὸς πόλεμος] Diodorus secum pugnare videtur, qui quum lib. XVI. cp. 23. bellum, quod vocant, sacrum, Ol. CVI, 2. ortum, indeque per annos IX. gestum esse dixisset, paullo infra cp. 50. init. illud Ol. CVIII, 3., postquam annos X. duraverit, sicutum esse tradit. Quam quidem discrepantiam quum animadvertisset Scaliger, sic componendam iudicavit, ut bellum non secundo, sed primo Ol. CVI. anno exarsisse sumeretur, eamque ipsam conjecturam hoc loco nobis proposuit. Cui noli fidere. Neque enim dubium, quin Diodorus XVI, 50 bellum annos X. durasse eo sensu scripserit, ut anno decimo compositum esse intelligeretur: id quod etiam diserte referunt Aeschines in Ctesiph. p. 74 et Athenaeus XIII. p. 560 B., item Pausanias X, 2, 2, qui tamen a Diodoro entenus dissidet [cf. not. 811.], quod belli sacri initium in Olymp. CV, 4., finem vero in Ol. CVIII, 1. confert. Quae rectior est teoporis notatio, e Diodoro ipso XVI, 14 certe Callisthenis, Demophilii, Diylli sive confirmanda.

823) Ἡρόστρατος] Eadem nocte, qua natus est Alexander Magnus, templum Ephésiae Dianaee celebratum combustum est, sacrilega gloriae cupiditate Herostri. Auctores Plutarchus vit. Alex. cap. 3., Cicero De Nat. Deor. II, 27. §. 69. De Divinat. I, 23, 47, Valerius Maximus VIII, 4, 4, Solinus ep. 40. Cf. Strabo XIV. p. 440, 52.

824) Καλλίστρατος] Archon Athenis Ol. CVI, 2., ex Diodoro XVI, 23. Occurrit idem apud Dionys. Dinarch. II. p. 115, 45. 119, 19, ad Amm. II. p. 120, 45. 121, 1. et in Marmor. Par. ep. 78. Cf. Boeckh. Corp. Inscrip. Gr. I. p. 129 n. 90, 2 Monum. Navv. V. d. 50. Hunc Callistratum cum oratore eundem putat Ruhn. Hist. Crit. Oratt. Gr. p. LIX. De qua re dubius haeret Clintonus FF. HH. II. p. 136. Cf. Niebuhr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1804—1811. p. 93 seq.

825) Δημοσθένης] Testis est Dionysius ad Amm. I. I. Caeterum cf. not. 706.

826) Διόνυμος] Praeturam gessit Athenis Ol. CVI, 3. ex Diodoro XVI. cp. 28. Mentionem eius facit Dionysius Dinarch. II. 115, 45. 119, 19. ad Amm. II, 121, 2. et Inscr. Gr. apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 231, 6. Vol. I. p. 354. Monum. Nav. V. d. 5. 60.

827) Ὁ λόγος Δημοσθένους] Testis Dionysius ad Amm. I. I.: ἐπὶ δὲ Διοτίμου τοῦ μετὰ Καλλίστρατον, ἣν Ἀθηναῖοι πρώτην εἶπε δημηγορούν, ἣν ἱνεργάρονται οἱ τοὺς δητορικοὺς πίνυχας συντάξατες „περὶ τῶν συμμοριῶν“. Cf. Orat. de Symmoris cum Amersfordtii comm. in Schaefer. App. Crit. I. p. 718. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 105 sqq. Jacobs Demosthenes Staatsreden (Lips. 1833. 8.) p. 10—12.

828) Τιμόθεος Μενεσθεῖ] Tradit Dionysius Dinarch. II. p. 119, 15: Ὑπέρ μνιδόσιως, Μεγαλείδη „Ἐλ μὲν ἔδι, ὡς ἀνδρεῖς, πρὸς τοὺς ηγεταράς“. ὁ μὲν λέγων ἔστιν Ἀραρεῖς. ἕξω δὲ πιστῶν Διενάρχον λόγων (ἕξω δὲ τῆς τῶν Διενάρχον λόγων ἥλικας edid. Reisk.). εἰρηται γὰρ ἐπὶ τοῦ αἰρατῆγον Τιμόθεον ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ νεμεσθέσιες νεμέσεως aut νεμέσησεως

λόμηλος ὁ Φωκεύς, ὃ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν καταλαβάν, ἔαυτὸν κατεκρήμνισε⁸²⁹). Φίλιππος Μεθώνην ἐκπολιόρκησε⁸³⁰). Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐτῇ μ'. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ παῖς Σπάρταχος ἤβασιλευσεν ἐτῇ ε⁸³¹).).

δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ: οἱ δὲ ΕΥΘΥΛΗΜΟΣ⁸³²): 'Ο κατὰ Τιμοκράτους λόγος Αημοσθένεος, καὶ δημητρικὸς περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας⁸³³). Ἡ εἰς Πύλας Ἀθηναίων ἔξοδος⁸³⁴). Φίλιππος Μεθώνην ἐκπολιόρκησας, καὶ διαρπάσας κατέσκαψεν, ὅτε εἰς τὸν δραματικὸν πληγεὶς τὴν ὄφασιν διεφθάρη⁸³⁵). Μανώλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐτῇ καθ. τὸν δὲ διαδεξαμένη p. 327 a. Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἥρξεν ἐτῇ σύνῳ⁸³⁶). Κλέαρχος ὁ Ἡρακλείας τύ-

ex Arist. Schol. et Suid. a. v. Τιμόθεος restituens Sylburgius a vero longissime deflexit. Μενισθέως felicissime Valesius ad Harpocrat. ed. Lugd. a. 1683. p. 137 et Wesselius ad Diod. XVI. 21 correxerunt, cuius laudem emendationis etiam Scaliger nota superscripta vindicat.) στρατηγίας, ἵφες τὰς ἐνθύνας ὑποσχὼν εἴλω. Τιμόθεος δὲ τὰς ἐνθύνας ὑποσχήκειν ἐν Διοτίμον, τοῦ μετὰ Καλλίστρατον δὲι καὶ [εἰτε] λεύτησεν supplet Clint. FF. III. II. p. 140) Vid. Nep. Timoth. 3. coll. Clint. I. I. p. 138.

829) Φίλιππος] Auctor Diodorus XVI. ep. 31. med. ad Ol. CIVI, 3. De Philomeli obitu conf. Paus. X, 2, 2. et Phil. apud Euseb. Praep. Evang. VIII, 14. p. 392 D.

830) Φίλιππος Μεθώνην] Diodorus XVI, 31. Diotimo Archonte: "Αμα δὲ τούτοις πραττομένοις Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Μεθώνην μὲν ἐκπολιόρκησας καὶ διαρπάσας κατέσκαψε, Πλαγασὺς δὲ χειρωτάμενος ἥργακοσεν ἐποτυγχάνει. Eodem lib. XVI. cap. 34. extr. sub anno inaequenti repetit: Φίλιππος δ' ὁρῶν τοὺς Μεθωνίους δρμητήσοντος παρεχούστους τὴν πόλιν τοῖς πολιμοῖς ἔαντον, πολιορκίαν συντετάσσοντο — ἐν δὲ τῇ πολιορκίᾳ τυντη συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν δραματικὸν πληγέντα τοξεύματι διεφθάρηνται τὴν ὄφασιν. Quae verba ad Ol. CIVI, 4. ascripsit Scaliger. Posterior temporis assignatio prior videtur. Vid. Demosth. Olynth. I, 9. p. 11 §. 12. p. 12 IV, 35. p. 50.

831) Λεύκων ὁ τοῦ Βοσπόρου] Tradit Diodorus XVI. ep. 81. sub Ol. CIVI, 3. ad quem locum vid. Wessel. coll. Prolegg.

832) Θεόδημος] Appellat quidem hujus anni Archontem Θεόδημον Dionysius ad Amm. II, 121, 7. Sed Archontum catalogus ab eodem Dionysio in Din. II, 115, 46 collocatus, nominis formam eandem quam Diodorus XVI. ep. 32. init. edit. Eὐδῆμος. Et sic pro Εὐδῆμος, qui huc non pertinet, scribere debebat Scaliger. Quamquam animadvertisendum sane, etiam in aliis hominibus, veluti in classis Atticae praetore, a Thucydide oblatto VII, 16, codices Εὐδῆμος inter et Εὐδῆμος variare. Corsinus F. Att. ad Ol. CIVI, 4. Εὐδῆμος probat. Sed Θεόδημος praestare Inscriptiones Graecae evincunt apud Boeckh. Cp. Inscr. n. 230, 13. Vol. I. p. 353. Monum. Nav. V. d, 63, quae dialecto Atticae convenientius nomen Θεόδημος praebeat. Eadem lege Θουκλῆς pro Θεοκλῆς scripsit Thucydides III, 80. 91., VII, 16.

833) Ο κατὰ Τιμοκράτους] Testis Dionysius ad Amm. II, 121, 7: Ἐπὶ δὲ Θεοδήμου τοῦ μετὰ Διοτίμου ἄρχοντος, τὸν τε κατὰ Τιμοκράτους λόγον ἔγραψε (scil. ο Δημοσθένης). Διοτίμῳ τῷ καρνοτῷ παραρόμων τὸν Τιμοκράτην καὶ τὸν περὶ τῆς Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας δημητρικόν, ὃν αὐτὸς ἀπήγειλε.

834) Η εἰς Πύλας Ἀθηναίων] Expressit Scaliger verba Dionysii in Dinarch. II, 119 init., quae cum illi emendatione egere viderentur, duas adhibuit conjecturas, quarum neutram admitti posse demonstrabimus. Verba haec sunt e Dinarchi de nomine ad Boeotum oratione ascripticia: μέμνηται γὰρ ὡς νεωστὶ τῆς εἰς Πύλας ἔξοδου γεγενημένης. ή δ' εἰς τὸν Αἰθηναίων ἔξοδος ἐν Θουμηδον ἄρχοντος λύνετο, τρισκαιδέκατον ἔτος Αἰτινάρχου ἔχοντος. Quo loco quod Scaliger inter εἰς τὸν Αἰθηναίων ex praecedentibus verbum Πύλας inserendum iudicavit, non perspexit, illo quoque loco Πύλας perperam edi. Utroque enim loco Ταμύνας scribendum est. Vid. Cors. FF. AA. T. I. p. 138 IV. p. 30. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 61 sqq. et Comm. de Demosth. Orat. Midian. in Actt. Acad. Boruss. 1818. p. 84. 85. Classis hist. coll. Weink. de hyperbole errorum in hist. Phil. commiss. genitrice p. 37. Deinde falsus etiam in eo est, quod Thumēdū Archontem cum Eudeino aut Thudēmo nostro unum eundemque esse statuit. In quem errorem non incidisset, si alteram, quam Dionysius addidit, temporis significationem accuratius considerasset. Dicit enim Thumēdū archonte Dinarchum annum aetatis tertium decimum egisse. Atqui natus est Dinarchus eodem teste Dionysio (II, 118, 44.) circa Nicopēmi praeturam Ol. CIV, 4. Incidit igitur eius aetatis annus XIII, in Ol. CVIII, 1., quo anno Athenis praeturam gessit Theophilus. Ac profecto expeditionem illam Γαμynensem Ol. CVIII. Archonte Theophilo, quem pro Thumēdo substituit, factam censem Corsinus I. l. probante Wolfo Prolegg. ad Dew. Lept. p. CX. annot. Boeckhius Ol. CIVI, 3. assignat, Dionysium ille errasse perhibens I. l. p. 85. Vid. not. 856. Clintonus denique FF. HH. II. p. 142 sqq. Ol. CVII, 3. attribuit: — Θεσσύλου ἄρχοντος —, ἐνδέκατον ἔτος Αἰτινάρχου ἔχοντος. Vid. Krueg. ad Clint. I. l.

835) Φίλιππος Μεθώνη] Auctor Diodorus XVI. ep. 34. sub Olymp. CIVI, 4. Cf. not. n. 836.

836) Μανώλος ὁ Καρίας δυνάστης] Ex Diodoro XVI, 36 sub eodem hoc anno: Μανώλος ὁ

ραννος, Διονυσίων ὄντων, ἐπὶ θέαν βαδίζων ἀνηρέθη, ἄρξας ἐτῇ (β⁸³⁷). τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ νιός Τιμόθεος ἐβασίλευσεν ἐτῇ (ε⁸³⁸). Κατὰ τὴν Σικελίαν Ἰππαρῖνος ἀνακτησάμενος τὴν πατρῷαν δυναστείαν ἤρξεν ἐτῇ δύο⁸³⁹).

Oλ. PZ. Σμικρίνας Ταφαντίνος στάδιον⁸⁴⁰).

a. **ΑΡΙΣΤΟΙΔΗΜΟΣ⁸⁴¹**). 'Ο κατὰ Ἀριστοχράτους Αημοσθένους λόγος⁸⁴²). Εἰς Σάμον κληροῦχοι ἀπεστάλησαν ὑπὸ Ἀθηναίων, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ιστορίαις λέγει⁸⁴³). Άι Φεραὶ παρεδόθησαν Φιλέππῳ⁸⁴⁴).

b. **ΘΕΣΣΑΛΟΣ**. οἱ δὲ ΘΕΣΣΑΛΟΣ⁸⁴⁵). 'Η περὶ Ροδίων Αημοσθένους δημηγορία, ἐν ἥ πείθει τὸν Ἀθηναίους καταλῦσαι τὴν δημιαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸν δῆμον ἐλευθερῶσαι⁸⁴⁶). 'Ωχος τὴν Αίγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνεκτήσατο⁸⁴⁷). Οἱ Σιδώνιοι ὅρωντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν καὶ τὰ τείχη ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ κατειλημένα, συγχλείσαντες ἑαυτούς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ γυναικας εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέπρησαν ὥστε ὅλην τὴν πόλιν πυρὶ ἀφανισθῆναι,

Καρλας δυνάστης ἱερεύτησεν ἄρξας ἡτη ἔκοσι τέτταρα, τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαύτην Ἀριτεμιστα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνή, δυνάστισεν ἐτῇ δέο. Mausolum Olymp. CVII, 2. non amplius fuisse inter vivos, confirmat Demosthenes Orat. de Rhod. Liberti. p. 198, quam Thessalo Archonite recitavit [v. not. 846.]: οὐδὲ Μαύσωλος ζῶντα οὐδὲ τελευτήσαντος ἔκτινον. Caeterum cf. not. 716. coll. Prolegg.

837) Κλεισχος ὁ Ἡρακλεῖς τίραννος] Testis Diodorus XVI, 36. cf. Memnon apud Phot. Bibl. cod. CCXXIV. p. 705: ἔδει μὲν γὰρ δημοτελῆ θυσίαν ὁ τίραννος, et lusit. XVI, 5. Cf. Prolegg.

838) τὴν δὲ ἀρχὴν] Ex eodem Diodori loco. Omisit autem Diodorus regnum indicare Satyri, Timothei patrui et tutoris, qui, priusquam Timotheus Clearcho succederet, eius nomine Heracleae praefuit. Vid. Isocr. ad Timoth. Epist. p. 624, Memnon ap. Phot. ep. 3. et 4., Iustin. l. l. coll. Prolegg.

839) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Ex Diodoro lib. XVI. ep. 36: extr. ad Olymp. CVI, 4. Fuit autem Hipparinus, non, uti Palmerius efficit Diod. l. l. corrigendo, Dionis, sed Dionysii filius, Dionysii minoris germanus, uti luculenter demonstrat Wesselius ad Diod. l. l. Consentit Hieronymus ad Olymp. CVI, 4.: Hipparinus, Dionysii filius, Syracusis tyrannidem exercet. A quo unius anni metachronismo discedunt Mai Armeniaci coll. Syncell. p. 260 A.

840) Σμικρίνας Ταφαντίνος] Auctores Diodorus XVI. ep. 37. init. et Africani apud Euseb. χρον. λογ. p. 42, quorum quod hic eum Σμικρίναν appellat, nihil interest, ut σμικρός et μικρός, σμικρύδος et μικραγδός, σμικρινθός et μικρινθός, prouincie usurpata, probant.

841) Ἀριστόδημος] Atheniensium Archon Ol. CVII, 1. ex Diodoro XVI, 37. Memoratur a Dionysio in Dinarch. II, 115, 46. 118, 39. Ep. ad Amm. II, 121, 9.

842) Ο κατὰ Ἀριστοχράτους] Dionysius Ep. ad. Amm. l. l. Μετὰ δὲ Θεόδημον ἡντὶ Ἀριστόδημος ἄρχων, ἐφ' οὐ τῶν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν ἥρξιτο καὶ λόγους ἐν τῷ δῆμῳ διέθετο περὶ τῆς ἀποστολῆς ξενικοῦ στρατεύματος καὶ τῶν δέκα Γαδικῶν τριήρων εἰς Μακεδονίαν. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ τὸν κατ' Ἀριστοχράτους ἔγραψε λόγον Εὐθυχεῖ τῷ διάκοντι παρανόμων τὸ φήμισμα.

843) Εἰς Σάμον κληροῦχοι] Philochori τερψαν servavit Dionysius in Dinarch. II, 128, 38: Πρὸς Πεδίαν παραγράψῃ. Κατὰ τὸν νῦνον τοῦτον, οὗτος ὁ λόγος τερψαν ἐπὶ Αριστοδημονοῦ ἄρχοντος ἡς ἐξ αὐτοῦ τὸν λόγον γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποστάλεντες κληροῦχοι κατὰ τοὺς τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ιστορίαις λέγει. [Philoche. Fragn. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 73] Scholiasta tamen Aesch. p. 731 Reisk. colonos ab Atheniensibus in Samum insulam missos ad Olymp. CIV, 4. refert. Neutrū nec Philochori nec Scholiastae testimonium spernendum dicit Boeckhius in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. p. 86. Sed idein Diodorum iure relictū, qui coloniam Olymp. CIII, 3. deductam indicans XVIII, 18 falsus est manifesto. Cf. Wessel. ad Diod. l. l. Cors. FF. AA. T. IV. p. 27, Boeckh. cum loco laudato tuin Oecon. civ. Athen. I. p. 460, Panoska Res Samior. p. 97, Clint. FF. HH. II. p. 142.

844) Άι Φεραὶ παρεδόθησαν] Refert Diodorus XVI. ep. 37. med. ad Ol. CVII, 1.: οἱ δὲ τῶν Φιραίων τίραννοι Λεκάρεροι [qui inde ab Olymp. CV, 4. regnaverat v. not. 813.] καὶ Ηιεύδηλος μετὰ τὴν Ορομάχου τελευτὴν ἔρημος συμμάχων ὄντες, τὰς μὲν Φεράς παρεδόσας Φιλίππῳ, μέτοι δὲ ὑπόσπουδοι γενόμενοι συντριγαγον τοὺς μισθοφόρους ὄντας δεσχιλούς, καὶ μετὰ τούτων φυγόντες πρὸς Φάιλλον συντάχουν τοῖς Φωκαῖσιν.

845) Θέσσαλος· οἱ δὲ Θέλλος] Magnopere variant in huius Archontis nomine veterum codices, quandoquidem Diodorus XVI. ep. 40. in. Θέσσαλον [ed. Basil. Θέσσαλον] nunc Dionysii autem Codd. MSS. Dinarch. II, 116, 44. Θέλλον, nunc ad Amm. 121, 12. Θέλλον, nunc Din. p. 115, 44. Θέσσαλον appellant. Quarum postrema mili placet et scriptura et pronunciatio. Wesselius in Diodoro Θισσάλον, L. Dindorfius Θέσσαλον edidit.

846) Ή περὶ Ροδίων] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II, 121, 12: 'Ἐπὶ δὲ Θείλλον τοῦ μετὰ Ἀριστόδημον, τὴν περὶ Ροδίων ἀπήγγειλε δημηγορίαν ἐν ἡ κτλ. uti supra.

847) Ή ωχος τὴν Αίγυπτον] Tradit Diodorus XVI, ep. 40. med. ad Ol. CVII, 2.

- καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντας γεγονέναι ὑπὲρ τετρακισμυρίους⁸⁴⁸). Ἀρτεμοῖς ή Καρίας συναστεύοντα μετήλλαξε. Τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Ἰδμιεὺς ὁ ἀδελφὸς ἡρόεντος ἔτη ζ⁸⁴⁹).
 γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁸⁵⁰). Νεκτανεβῶς βασιλεὺς Αιγύπτου ἀπογονὸς τὴν βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἐφυγεν εἰς Αιθιοπίαν⁸⁵¹). Ἀρταξέρχης πᾶσαν τὴν Αἰγύπτου παρέλαβε⁸⁵²).
 δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ Πιεργασῆθεν⁸⁵³). Σπάρτακος ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς ἐτελέυτησεν ἄρξας ἔτη ε· τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παρνοσάδης

848) Οἱ Σιδώνιοι ὁρῶντες] Testis Diodorus lib. XVI. cp. 45. med. ad Ol. CVII, 2.: Ἐπειδὴ δὲ τὴν πόλεν ἐώραν [οἱ Σιδώνιοι] καὶ τὰ τέχνη κατειλημένα καὶ πολλαῖς μυριώσι στρωτιωτῶν περιεχόμενα, συγκλεισταῖς ἐνυπούσις καὶ τὰ τέκνα καὶ γυναικίς εἰς τὰς οἰκίας ἐνέπροσαν κτέ. Hieronymus deponit sub Olymp. CVIII, 1.: annotat: Ochus Sidonem subverit. Ad quem locum facete Scaliger in Animadrv. p. 125 a: Non opus fuit subvertere, nam tota flammis conflagravit. Cf. Syncell. p. 256 A.

849) Ἀρτεμοῖς ή Καρίας] Tradit totidem verbis Diodorus XVI. cp. 45. extr. sub Ol. CVII, 2.

850) Ἀπολλόδωρος] Archon Athenis Ol. CVIII, 3. ex Diodoro XVI. cp. 46. Meminit eius Dionysius in Din. II. p. 115, 46. 116, 10, item Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 353. n. 230, 8. Cf. not. ad Ol. Cl. 3.

851) Νεκτανεβῶς βασιλεὺς] Tradit totidem verbis Diodorus XVI, 51 med. ad Ol. CVII, 3. Ἐν δὲ τῇ Μέμφει διατρέψων ὁ βασιλεὺς Νεκτανεβῶς καὶ θεωρῶν τὴν τῶν πόλεων ὁρμήν, οὐκ ἐτόλμησεν ὑποστῆναι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας κινδύνους. ἀπογονὸς οὖν τὴν βασιλείαν καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβών, ἐγγυετε εἰς τὴν Αιθιοπίαν. Consentit Manetho ap. Eusebium Hieronymi ad Olymp. CVII, 3. [Olymp. CVIII, 1. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 256 A.]: Ochus Aegyptium tenuit, Nectanebo in Aethiopiam pulso, in quo Aegyptiorum regnum destructum est. Huc usque Mauetho. Superiori anno expugnationem nondum absolutam suisse Demosthenes significat pro Rhod. Libert. p. 191: Θαυμάζω διτι τοὺς αὐτοὺς ὅρῳ ὑπὲρ μὲν Αιγυπτίων τάραντία πράττειν βασιλεῖ τὴν πόλιν πειθόντας, κτλ. Regnaverant autem liberi in palustribus Aegypti locis reguli annos LXV. ab Olymp. XCI, 3. usque ad Olymp. CVII, 3. [Hieronym., ab Olymp. XCII, 2. usque ad Olymp. CVIII, 1. Mai. Arm., utroque annumerato. Vid. Syncell. p. 77 A. seq. p. 256 D. seq. cll. Clint. FF. HH. II. Append. XVII. p. 328 seq. cum not. v. Kr.] Quorum in regnis digerendis Eusebii textus et Hieronymianus et Armeniacus plus uno loco consensus est. Ut in postreina Tebennytarum dynastia subsistam, eius in priori quidem libro tres fuisse reges ait Eusebius Maii Armeniacus p. 106, quorum primo Nectanebidi I. X, secundo Theo. II., tertio Nectanebidi II. VIII. regni annos attribuit. Cf. Eus. ap. Sync. p. 77 D. Sed ubi in altero libro nomina cum temporibus comparantur, unus tantummodo Nectanebus prodit, eiusque regnum non per VIII. aut X., sed per XIX. annos, inde ab Olymp. CIII, 3 — CVIII, 1., pertexitur, addito verbo adhuc plane prodigioso, cum antea nulla in laterculis eius mentione facta sit. Hieronymus autem Nectanebim quidem per XVIII. annos imperasse [inde ab Ol. XCIII, 2 — CII, 3.], eique intericto Thei biennio, Nectanebum successisse scribit, huius tamen regnum per annos item XVIII. [inde ab Olymp. CIII, 2. — CVII, 3.] continuat sec. Africano. ap. Syncell. p. 77 B. Syncellus ipse p. 257 A., expuncto Thei successore, solum Nektaνεβην agnoscit eiusque imprecio annos VIII. concedit. Similiter in Nephereo erratum esse supra not. 654. notavimus. Quibus in tenebris quis lucem pervideat?

Hoc tamen certum videtur, fuisse duos reges diversos similis nominis, quorum in priori formam in EBIS praefuerunt Hieronymi et Diodori XV, 42 sub Olymp. Cl. 3. codices. Illi enim Nectanebis, huic Νεκτανεβῶς est. Et sic eum etiam Eusebius ap. Syncell. p. 77 D appellat sec. Paris. cod. A. Solus Syncell. p. 257 A., praeante ap. ipsum p. 77 Africano, Νεκτανεβῆς praebat. — Alterum Hieronymus vocat Nectanebum, Nepos Ages. VIII, 6. Chabr. II, 1. Nectan abin, Africano ap. Syncell. p. 77 B., et Eusebius ap. eund. p. 77 D. Νεκτανεβῶς, Diodori et Polyaen Strateg. II, 1, 22. libri iss. XV, 92. 93. XVI, 41. 47. 48. alii Νεκτανεβῶς, alii Νεκτανεβώ, Sotion denique ap. Diog. VIII, 87 et Plutarchus Ages. I. p. 817 B. Νεκτανεβῶς, ex quo qui in Laconic. eiusd. Plut. Apophth. II. p. 214 A. ossertur Νεκτανεβῶς corruptus est. Eusebius Maii Armeniacus p. 106 eodem utrumque nomine Nectanebim insinuit, sed p. 345 posteriorem his vocat Nectanebum. Habuerit igitur hic in ultima nominis syllaba U, in tertia aut A aut E.

852) Ἀρταξέρχης πᾶσαν] Meminit rei Diodorus XVI. cp. 51. ad Ol. CVII, 3.

853) Καλλίμυχος Πιεργασῆθεν] Archon Athenis Ol. CVII, 4. ex Diodoro XVI, 52. Fuit autem oriundus e Pergasa, Erechtheidis tribus demo (Meurs. de pop. Att. p. 101), teste Philochoro apud Dionys. ad Amm. II, 122, 33. De Philochori ratione, Archontes addito demi nomine [cf. Ol. CX, 1. et 2.] accurateius designandi cf. Boeckh. De Disposit. Attid. Phil. in Actio Acad. Boruss. 1832. Class. Hist. p. 22 et in Dissert. de Archonti. pseudopon. ibid. a. 1828. Cl. hist. p. 152. Patuit tamen illa ratio altius etiam quam sibi persuasit Vir Summus. Cf. Diod. XX, 27. Olymp. CXVII, 4. et Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. Isocr. II. p. 836 E. — Meminit Callimachi nostri Dionysius in ead. Ep. p. 121, 14. 122, 32. 123, 4. in Dinarch. p. 115, 46. Athen. V, 18. p. 217 B., Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. p. 845 D, Inscr. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 246 n. 155, 9. Monumm. Nav. IX. c. 25.

p. 327 b.

ἥρξεν ἔτη λη⁸⁵⁴). Φιλόχορος ἐν σ' βιβλίῳ τῆς Ἀτθίδος· Ὁλυνθίοις πολεμούμένοις ὑπὸ Φιλίππου, καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποίησαντο, καὶ βοήθειαν ἐπειψαν, πελταστὰς μὲν δισκιλίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὸς μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπλήρωσαν. Πάλιν· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ Θράκης Θλιβομένων τῷ πολέμῳ, καὶ πρεσβευσαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημοιο αὐτοῖς ἐπειψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐν Ἑλλησπόντῳ στρατηγόν· ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις, καὶ πελταστὰς τειρακισχιλίους, ἵππεῖς δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ἥλθεν εἰς τε Παλλήνην καὶ τὴν Βοσσιάνην μετ' Ὁλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε, καὶ μετ' ὅλιγα· Πάλιν δὲ τῶν Ὁλυνθίων πρέσβεις ἀποστειλάντων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δεομένων, μὴ περιῆδεν αὐτοὺς καταπολεμήντας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις δυνάμεσι πέμψαι βοήθειαν μὴ ξενικήν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναίων, ἐπειψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑτέρας ἐπτακαίδεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὄπλίτας δισκιλίους, καὶ ἵππεῖς τριακοσίους ἐν ναυσὶν ἐπιτηγοῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός⁸⁵⁵). Ὁ κατὰ Μειδίου λόγος Λημοσθένεος⁸⁵⁶).

O.4. PH. Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον⁸⁵⁷). Οἱ Ἑλλανοδίκαιοι ἐπανῆλθον αὐθις ἐς ὀνδρῶν δέκα ἀριθμού⁸⁵⁸).

a. ΘΕΟΦΙΛΑΟΣ. οἱ δὲ [ΘΕΟΜΝΗΤΟΣ]⁸⁵⁹). Φίλιππος χρατεῖ τῆς Ὁλυνθίων

854) Σπάριτχος ὁ τοῦ Πάντοι] Diodorus XVI, 52 extr. mortem Spartaci, quem Spartocum potius scribendum docent tituli ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 107. p. 147. Introd. ad Vol. II. 12. p. 91, ad Ol. CVII, 4. refert. Codices, quos Scaliger et Wesselius secuti sunt, successorem eius Ηλυνθαύδην appellant; pro quo Dindorius, praecunio Angelo Cospo, dedit Ηλυρισάυδης. Sic vocatur etiam a Strabone VII. p. 214, 40, Polyætan VII, 37, ubi pro Bosporo Pontus nominatur sicut Diod. I. I. cf. XX, 22, 23. 24., Παρετσάυδης a Demosthenes Or. in Phorm. p. 545. Occurrunt praeterea apud veteres Βηρισάυδης et Βιρισάυδης formae. At unice vera scriptura est Ηλυρισάυδης, uti ex Numinis et Inscriptionibus cognoscitur. Cf. Wessel. ad Diod. I. I. et Boeckh. C. I. Vol. II. n. 2104. n. 2117. 2118. 2119. bis. coll. Introd. II. 12. p. 92. Vid. etiam Clint. FF. III. II. Append. XIII. p. 296 seqq. Kr. coll. Prolegg.

855) Ὁλυνθίωις — — τὸν στόλου παντός.] Philochori terba [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebelis p. 73 seqq.] servavit Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 122, 33 seq.: Φιλόχορος ἐν σ' βιβλῳ Ἀτθίδος καὶ λέξιν οὐτιο γρόφων Καλλίμαχος Πηργασῆθιν· ἐπὶ τούτον Ὁλυνθίωις πολεμοεμένοις ὑπὸ Φιλίππου καὶ προσβίτες Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι στρατιχὸν τε ἐποίησαντο καὶ βοήθειαν ἐπειψαν, πελταστὰς μὲν δισκιλίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα τὸς μετὰ Χάρητος, ἃς καὶ συνεπλήρωσαν· ἐπιτὰ δισκιλέθω δόλιγη τὰ μετηνῦ γενέμενα μέθοι ταττί· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδέων τὸν ἐπὶ Θράκης Θλιβομένων τῷ πολέμῳ καὶ προσβίτασιν τοῖς Ἀθηναῖοι, οἱ τὸν ἐν Ἑλλησπόντῳ στρατηγόν· ὃς ἔχων ὀκτωκαίδεκα τριήρεις καὶ πελταστὰς τειρακισχιλίους, ἵππεῖς δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ἥλθεν εἰς την Παλλήνην καὶ τὴν Βοσσιάνην μετ' Ὁλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησε· ἐπιτὸν δὲ τούτης στρατιχίν δέξιν ταττί· Πάλιν δὲ τὸν Ὁλυνθίων προσβίτας μεταστελνάτων εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διορθών μὴ πιραϊδῶν αὐτοῖς καταπολεμηθείσις, ἀλλὰ πρὸς ταῖς ἐπαρχοῖσιν δενάμασι πληψι φοίθιν μὴ ξενικήν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναῖων, ἐπειψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἐιρέας ἐπιτηγοῖς, τῶν δὲ πολιτῶν ὄπλίτας δισκιλίοις καὶ ἵππεῖς τριακοσίους, ἐν ταναίν ἐπιτηγοῖς, στρατηγόν δὲ Χάρητα τοῦ στόλου παντός.

856) Ο κατὰ Μειδίου λόγος] Tradit Dionysius ad Amm. II. p. 121, 18. Κατὰ τούτον γέγραπται τὸν ἄρχοντα [τὸν Καλλίμαχον] καὶ [scilicet praeter orationes Olynthiacas, quas miror Scaligerum neglexisse] ἡ κατὰ Μειδίου λόγος, ὃς συντετάχθη μετὰ τὴν χιροτονίαν, ἢν ὁ δῆμος αἰτοῦ κατεχυροτονηστ. Boeckhius tamen, Dionysium duas Atheniensium expeditiones Olynthiacas, alteram Olymp. CVI, 3., alteram Olymp. CVII, 4. susceptam, confundisse insinuans, orationem Midianam Ol. CVI, 4. a Demosthenes peroratam esse docere studuit in Actt. Acad. Boruss. a. 1818. Class. Hist. p. 80 seqq. Vid. Clint. FF. III. II. p. 147 Kr., qui credit Dionysio.

857) Πολυκλῆς] Testes Africanus apud Euseb. ζρον. λογ. p. 42, Diodorus XVI. ep. 53., Pausanias X, 3, 1.

858) Οἱ Ἑλλανοδίκαιοι] Auctor Pausanias lib. V. ep. 9. fin.: Ὅχδην δὲ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν Ὁλυμπιάδι ἐπανῆλθον αὐθις ἐς ἄνδρων δέκα ἀριθμού [οἱ Ἑλλανοδίκαιοι], καὶ ἥδη τὸ ἀπὸ τούτον διαμεμένης ἐς ἤμας.

859) Θεόγιλος. οἱ δὲ [Θεόμερητος]] Archon Athenis Ol. CVIII, 1. Θιόγιλος ex Diodoro XVI, 53 init. Laudant eum Athenaeus lib. V, 18. p. 217 B., Demosthenes in Pantænet. p. 968, Pausanias X, 3, 1, Diogenes V, 9, Dionysius Dinarch. II, 116, 44, ad Ammaenm. II, 121, 27, 123, 5, Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 265. Vol. I. p. 247, Monum. Nav. X. d, 130. Sed in Archontum catalogo Din.

πόλεως⁸⁶¹). Πλάτιωνος μετὰ δύο καὶ δύοδοίκοντα ἡλικίας ἐη τελευτήσαντος⁸⁶¹), Σπεύσιππος τὴν σχολὴν διαδέχεται⁸⁶²). Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἐφείαν Ἀταργέως τύφαννον, καὶ τοιετῇ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίβει⁸⁶³). Φίλιππος ἐπέθηκε πέρας τῷ πολέμῳ Φωκικῷ τε καὶ ἵερῷ κληθέντι⁸⁶⁴). Άι Φωκέων πόλεις ἐσ ἔδαφος κατεβλήθησαν. Οἱ Φωκεῖς ἀφηρέθησαν μετεῖναι σφισιν ἵεροῦ τοῦ ἐν Αἰλαῖς, καὶ συνόδου τῆς εἰς τὸ Ἑλληνικόν, καὶ τὰς ψήφους αὐτῶν Μακεδόνιν ἔδοσαν οἱ Ἀμφικτύονες⁸⁶⁴).

β. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ⁸⁶⁵). Ὁ τοῦ Ἰσοχράτους περὶ ἀντιδόσεως λόγος⁸⁶⁶). ἡ ἔκτη τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν κατὰ Φιλίππου, ἡς ἡ ἀρχή· Ά μὲν ἡμεῖς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι⁸⁶⁷). Μετὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἄλλωσιν συνθῆκαι Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους ἐγένοντο περὶ φιλίας καὶ συμμαχίας. αὗται διέμειναν ἐπιταetή χρόνον, ἄχρι Νικομάχου ἀρχοντος⁸⁶⁸).

γ. ΑΡΧΙΑΣ⁸⁶⁹). Δημιγορία Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου· ὅρῳ μέν, ὡς ἄνδρες

p. 115, 44. *Archon noster corrupte ab eodem Dionysio Θεόμυνητος appellatur, quod ipsum nomine post verba Scaligeri oī δὲ typothetae culpa omissum supplevimus.*

860) *Φίλιππος ἀρχοτεῖ*] Testis Dionysius ad Amm. II. p. 123, 6.: *Θεόφιλός ἐστιν ἀρχων, καὶ ὁ ἐκρύπτει τῆς Ὀλυμπίαν πόλεως ὁ Φίλιππος.* Consentit Diodorus XVI. ep. 53. ad Ol. CVIII, 1. Capta est Olynthus vere a. a. Chr. 347. Vid. Clint. FF. III. II. p. 148.

861) *Πλάτιωνος μετὰ δύο καὶ δύοδοίκοντα*] Platoneum hoc anno defunctum testantur Hermippus apud Diog. Laert. III, 2, Apollodorus ap. eund. V, 9, Dionysius Ep. ad Amm. II, 121, 28, Athenaeus V, 18. p. 217 B. At Eusebius Hieronymi eum Olymp. CVIII, 4. mortem obisse scribit. Syncellus p. 259 D. ne Olympiadem quidem vere edit, Olymp. CVII. appellans. Utrumque flocci pendendum testimonium. In aetatis annis paullo maior discrepantia. Annos ei LXXXI. tribuntur Herinnippus I. I., Cicero de Senect. 5, Lucianus Macrob. 21., Censorin. de Die Natali cap. 15. LXXXII. Athenaeus, quem expressit Scaliger, LXXXIV. Neanthes apud Diog. III, 3. Seneca vero Epist. 58. ipsis nataliciis octogeniis secundis eum vita decessisse traditus fallitur. Neque enim Plato die natali suo i. e. VII. mensis Thargelionis Attici, sed ante initium Gamelionis defunetus est, uti demonstravit Corsinus F. A. IV. p. 30.

862) *Σπεισίππος*] Platonii in Academia Ol. CVIII, 1. successit Speusippus, eius ex sorore filius, sec. Diogenem IV, 1 coll. Suid. s. v. *Σπεισίππος*, Eusebio I. I., Syncello p. 259 D.

863) *Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἐφείαν*] Testis est Dionysius ad Amm. II, 121, 28: *ἀποθανότος δὲ Πλάτιωνος, ἐπὶ Θεοφίλου ἀρχοντος, ἀπῆρε [ἢ Ἀριστοτέλης] πρὸς Ἐφείαν τὸν Ἀταργέως τίγμαντον, καὶ τοιετῇ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίψεις, ἐπ' Ἐπρούλου ἀρχοντος εἰς Μιτελήνην ἤωροσθη.* Idem testatur Diog. Laert. V, 9.

864) *Φίλιππος ἐπέθηκε πέρις*] Resert Scaliger e Pausaniae X, 3, 3. sententia. Vid. nott. 811. 822.

865) *Θεμιστοκλῆς*] Archon Athenis Ol. CVIII, 2. ex Diodoro XVI. ep. 56. Occurrit etiam apud Dionys. in Dinarch. II. p. 115, 46. 116, 44. in Ep. ad Amm. II, 123, 6. 42. et in orat. Aeschin. adv. Ctesiph. p. 62, 30. Cf. Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 155, 13. 14. Vol. I. p. 247. Monum. Nav. X. d. 16.

866) *Ο τοῦ Ἰσοχράτους*] Duas Isocrates περὶ ἀντιδόσεως orationes scripsit, alteram πρὸς Μιγακλείδην, Timotheo vivo, Archonte Callistrato, Olymp. CVI, 2. [v. Script. Vitt. X. Oratt. II. p. 839 C. Dionys. Isocrat. II. p. 102, 10. Dinarch. II. p. 119, 16 coll. Clint. FF. HH. II. p. 137 Kr.], alteram πρὸς Ανσίμαχον, annos natus LXXXII, Timotheo mortuo, exente Diotimi anno, Olymp. CVI, 3. [v. Script. Vitt. X. Oratt. I. I. et Isocr. or. lond. 5. p. 312 A. coll. Clint. I. I. p. 141]. Videtur Scaliger priorem significare voluisse: proinde ut nota suprascripta ad Olymp. CVI, 2. releganda sit. Cf. Plund. De Vita et Scriptis Isocratis. Berol. 1833. 4.

867) *Ἡ ἔκτη τῶν Δημοσθένος*] Testis est Dionysius ad Amm. II, 123, 6: *ἔπειτα Θεμιστοκλῆς, ἡ τοῦ τὴν ἔκτην τὸν κατὰ Φιλίππου δημηγοριῶν ἐπίγγειλε Δημοσθένης, περὶ τῆς φυλακῆς τῶν νησιωτῶν καὶ τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλεων, ἡς ἐστιν ἀρχή· Ά μὲν ἡμεῖς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεδυνήσθε εἶρειν, ταῦτα ἔστι.* „Quinta Philippica — in nostris exemplis prima pars est. Libanius in Argum. Phil. I. hanc unam orationem statuit, Philippicam I. et Ulpianus ad Demosth. p. 35, 36. Dionysium, eam dividentem, vitiatur.” CLINTONUS in FF. HH. Append. XX. p. 373 not. h. Kr.

868) *Μετὰ τὴν Ὀλυμπίαν*] Verba sunt Dionysii in Ep. ad Amm. II, 123, 42, ubi tamen ἄχρι Νικομάχου, omissa ἀρχοντος, scribuntur.

869) *Ἀρχίας*] Archon Ol. CVIII, 3. ex Diodoro XVI. ep. 59. Meminerunt eius etiam Philochorus [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 60 seq.] et Androton [Fragm. ap. eosd. p. 117] ap. Harpocrat. s. v. διαψήφισις coll. not. nostr. 554., item Dionysius in Epist. ad Amm. II. p. 123, 9, qui tamen in Din. II. p. 115, 47. *Ἀρχίδας*, et p. 117, 2. *Ἀρχιάς* minus recte exhibet. Occurrit etiam in Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. n. 155, 26. Vol. I. p. 248 et n. 93, 42. 43. p. 133. Monum. Nav. X c. 136.

Ἄθηναιοι, τὰ παρόντα πράγματα⁸⁷⁰). Ὁ Φωκικός, ἡτοι ἵερος πόλεμος τὸ τέλος ἔσχε διαιμείνας ἐπη δέκα⁸⁷¹).

δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ⁸⁷²). Ἀριστοτέλης εἰς Μιτυλήνην ἔχωρίσθη⁸⁷³). Τιμολέων Κορίνθιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν στρατηγὸς ἐπὶ Συρακούσας προεχειρίσθη⁸⁷⁴). Ἰκέτης τῶν Συρακουσῶν χρατεῖ⁸⁷⁵).

ολ. ρθ. Ἀριστόλοχος Ἀθηναῖος στάδιον⁸⁷⁶).

α. ΛΥΚΙΣΚΟΣ⁸⁷⁷). Κατὰ τὴν Καρίαν Ἰδριεὺς ὁ δινάστης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐπη ζ. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἀδα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἐδυνάστευσεν ἐπη δ⁸⁷⁸). Τιμολέων χρατεῖ τῶν Συρακουσῶν⁸⁷⁹). Ἡ ἐβδόμη τῶν Δημοσθένεος Φιλιππικῶν ὅταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνωνται⁸⁸⁰).

β. ΠΥΘΟΛΟΤΟΣ⁸⁸¹). Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Μιτυλήνης ἐπὶ Φίλιππον ἥρχετο, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῆ παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου⁸⁸²). Οὐδόη τῶν Δημοσθένεος Φιλιππικῶν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὥπας⁸⁸³). Διοπείθης τῶν Ἀθηναίων ἐστρατήγει περὶ Ἐλλήσποντον, ὡς ιστορεῖ Φιλόχορος⁸⁸⁴). Τι-

870) Δημηγορία Δημοσθένεος] Dionysius Ep. ad Amm. I. l. μετὰ δὲ Θεμιστοκλέα Ἀρχας, ἐφ' οὐ παραινεῖ τοῖς Ἀθηναῖοις μὴ κωλύειν Φιλιππον τῆς Ἀμφικτυονίας μετέχειν, μηδὲ ἀφοροῦντι διδόναι πολέμου, γεωτάπεποι μετέχειν τὴν πρᾶς αὐτὸν εἰρηνῆται. αφῇ καὶ ταῦτης τῆς δημηγορίας ἔστιν ἡδε· Ὁρῷ μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα.

871) Ὁ Φωκικός ἡτοι ἵερος πόλεμος] Ex Diodoro XVI, 89 bellum Phocicum Ol. CVIII, 3. finem habuit. Cf. not. nostr. ad Ol. CVI, 1. cum iis, quae Clintonus FF. HH. II. p. 160 disputat.

872) Εὐθυνδόλος] Archon Atheniensium Ol. CVIII, 4. ex Diodoro XVI. ep. 66. Meminerunt eius Apollodorus ap. Diog. Laert. V, 9 et Dionysius Din. 116, 46. 117, 1. 119, 13, quo tamen postremo loco ἐπ' Εὐθυνδόλου pro Ἐπενθυνδόλου restituendum est, in Epist. ad Amm. 121, 31. 123, 13. Corrupe Eὐθωρός audit apud eund. Dionys. in Archontum indice Din. p. 116, 1. Cf. C. I. Vol. I. n. 155, 36 p. 249. Monum. Naval. X c, 126.

873) Ἀριστοτέλης] Testis Apollodorus apud Diog. Laert. I. l.: εἰς Μιτυλήνην ἐπὶ ἄρχοντος Εὐθυνδόλου τῷ τετάρτῳ ἐτη τῆς ὄγδοης καὶ ἰκανοτάτης Ὄλυμπιάδος. Hinc hausit Dionysius Epist. ad Amm. II. p. 121, 31, cuius verba vid. ad Olymp. CVIII, 1. not. 863.

874) Τιμολέων] Refert Diodorus XVI. ep. 66. sub Ol. CVIII, 4. Timoleon fuit ex Diad. XVI, 65. Τιμολέων, ex Plut. Timol. p. 277 A. Τιμοδήμου F. Cf. Nep. Timol. ep. 1.

875) Ἰκέτης] Testatur Diodorus XVI, 68 init. sub Ol. CVIII, 4. Ἰκέτης scripsit Wessel. „Fuit ex Dionis amitis, cuius tamen familiæ non constanter favit, ut ex Plut. extrema Dion. vita cognoscet.“ WESSELINGIUS ad Diad. XVII, 67 Vid. Prolegg.

876) Ἀριστόλοχος] Testes Diodorus XVI. ep. 69. et Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

877) Λυκίσκος] Praetor fuit Athenis Ol. CIX, 1. ex Diodori l. l. Meinoratur praeterea a Dionysio Dinarch. II. p. 116, 1. 46. Ep. ad Amm. 123, 13. 15 et a Demosthene Orat. in Theocrin. p. 1330, 24. Cf. Inscr. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. n. 155, 61. 62. p. 249. Monum. Naval. X c, 127.

878) Καρά τὴν Κυρίων] Ex Diodoro XVI. ep. 69. ad Ol. CIX, 1. Vid. Strab. XIV. p. 451 extr. seq. coll. Prolegg.

879) Τιμολέων] Idem auctor Diodorus XVI. ep. 69. med. ad Ol. CIX, 1.

880) Ἡ ἐβδόμη τῶν Δημοσθένεος] Tradit Dionysius ad Amm. II. 123, 12: μετὰ δὲ Ἀρχαῖον Εὐθυνδόλος, ἢφ' οὐ τὴν ἐβδόμην τῶν Φιλιππικῶν δημηγοριῶν [τὸν κατὰ Φιλιππον δεύτερον cf. not. 867.] διέθετο πρὸς τὰς ἐκ Πελοποννήσου πρεσβείας, ταῦτην τὴν ἀρχὴν ποιησάμενος. Ὅταν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνωνται.

881) Πυθόδοτος] Archon Athenis Ol. CIX, 2. ex Diodoro XVI, 70 init. Πυθόδοτος, ubi corrupte nonnulli codd. exhibent Πυθοδώρον. Sic nudit etiam Demostheni Olympiod. 1154. Sed Πυθόδοτος recte appellatur, uti a Dionysio in Dinarch. 116, 1. 119, 10. ad Amm. 121, 20. 123, 15. 18. sic ab Apollodoro apud Diog. Laert. vit. Arist. V, 10. Cf. Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monum. Naval. X c, 127. 128.

882) Ἀριστοτέλης] Auctor Apollodorus ap. Diog. V, 10: ἐπὶ Πυθόδοτον ἀλθεῖν πρὸς Φιλιππον. Ex quo repetit Dionysius Ep. ad Amm. 121, 32: ἀκεῖθεν δὲ (scil. ἐκ τῆς Μιτυλήνης) πρὸς Φιλιππον ἥρχετο κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε κτλ. uti supra.

883) Οὐδόη τῶν Δημοσθένεος] Dionysius ad Amm. II, 125, 15: μετὰ Λυκίσκον ἔστιν ἄρχων Πυθόδοτος, ἢφ' οὐ τὴν ὄγδοην τῶν δημηγοριῶν Φιλιππικῶν διέθετο [τὸν περὶ Ἀλονήσου λύγον] πρὸς τὰς Φιλιππον πρεσβείας, ἡς ἔστιν ἀρχὴ. Ως ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὥπας αἱ αἰτίαι. Καὶ τὸν κατ' Αισχίνον συνετέλεστο λόγον, ὅτε τὰς εὐθύνας ἑδίσου τῆς δευτέρας πρεσβείας τῆς ἐπὶ τὸν δρόκον.

884) Διοπείθης τῶν Ἀθηναίων] Refert Philochori testimonium Dionysius in Dinarch. II, 119, 8: Διοπείθωντος ἐτι περὶ Ἐλλήσποντον τοῦ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῦ διατρίβοντος, εἴρηται ὁ λόγος, ὡς ἐ

μολέων Συρακουσίοις νομοθετῶν τὴν καὶ ἐνιαυτὸν ἀρχὴν κατεστήσατο, τὴν καλούμενην Ἀμφιπολίαν Διὸς Ὄλυμπίου⁸⁸⁵). Διονύσιος ἀποθέμενος τὴν τυ- p. 328 a. ραννίδα ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον ὑπόσπουδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα⁸⁸⁶). Ὁ κατὰ τοῦ Αἰσχίνου λόγος Δημοσθένεος⁸⁸⁷). Θεόπομπος δὲ Χῖος, δὲ συγγραφεύς, ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἰστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίβλους περιεχούσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυφανίδος διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἔκπτωσιν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. Εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς⁸⁸⁸).

γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ⁸⁸⁹). Ἐννάτη δημηγορία Φιλιππική· Ἐδει μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας⁸⁹⁰). Ἡ δεκάτη Φιλιππική· Πολλῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων⁸⁹¹). Ἐπίκουρος ἐγενήθη Γαμηλιῶν εἰκάδι⁸⁹²). Ἀρύμβας δὲ τῶν

αὐτοῦ γίγνεται φανερόν· ἔστι δὲ ὁ χρόνος κατὰ Πυθόδοτος ἀρχοντα, ὃς δὴλος Φιλόχωρος [leg. Φιλόχωρος] σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐπὶ τούτου ἀρχοντος, οὐδέπω εἰκοστὸν ἔχων ἔτος. [Fragm. coll. Lenz. ed. Sieb. p. 74.]

885) Τιμολέων Συρακουσίοις] Tradit Diodorus XVI. cp. 70. med. sub Ol. CIX, 2., nbi vid. doctam Wesselingii notam.

886) Διονύσιος ἀποθέμενος] Idem Diodorus testis lib. XVI. cp. 70. „Sic Dionyseus in perpetuum electus est, postquam prius regnauerat ἔτη δέκα, δώδεκα δὲ ἄλλα μετὰ τοῦ Διωνος στρατείαν ἐν πολέμοις διαφορῇ θειες. Plutarch. Timol. 13. Recepserat Syracusas decimo anno post quam prius expulsus erat: ἀρτλαρε τῷ πρώτῳ ματρί τοῖς δεκάτῳ. Plutarch. Timol. 1. proinde anno 347. [Olymp. CVIII, 2.] Duodecim anni numerantur ad tempus, quo Timoleon Corintha profectus est, ἐπὶ Εὐβοϊλον, viginti duobus annis post superioris Dionysii mortem. Revera hunc inter et Pythodotum Archontem [vere 367—Aug. 343. Kr.] amplius virginis qualiter anni intercesserunt.“ CLINTONUS FF. HH. II. p. 152 ad a. a. Chr. 343. Vid. Id. in Append. X. p. 282 seq. Kr. Itaque Eusebius Hieronymi, ad Olymp. CVIII, 4. annotans: „Dionyseus Corinthum sub foedore navigavit“ biennii prochronismum comisit, recte notatum a Scaligerio Animadiv. p. 125 a. Idem quod Olymp. CIX, 4. addit: „Dionyseus Corintho expulsus“ refutat Diodorus XVI, 70: Κατεβλωσεν ἀπορυμένος ἐν Κορίνθῳ. Caeterum cf. not. 888.

887) Ο κατὰ Αἰσχύλον] Auctor Dionysius ad Amm. II, 123, 17, cuius verba not. 883. ascripsimus. Caeterum haec nota, sine dubio post Οὐδόν-ῶντας e Scaligeri mente collocanda, typothetae culpa in hanc sedem depressa videtur.

888) Θεόπομπος δὲ Χῖος] Haec ad verbum repertis apud Diodorum XVI, 71 extr. ad. Ol. CIX, 1. Numerum ἐτῶν πεντήκοντα verum esse negat Wesselingius ad Diod. I. l., eundem recte vindicat Clintonus FF. HH. II. App. X. p. 282 Kr. De Theopompo cf. Prolegg.

889) Σωσιγένης] Summo apud Athenienses magistratu funetus est Ol. CIX, 3. ex Diodoro XVI, 72 init. Meminerunt eius Dionysius Din. II, 116, I. Epist. ad Amm. 123, 18. 25., Apollodorus apud Diog. Laert. X, 14, Auctor Vitt. X. Oratt. p. 839 D., denique Inscriptt. Gr. apud Ian. Gruter. p. CIXXXVII. n. 2. et altera p. IOCCCCXVIII. n. 12. ap. Cors. FF. AA. T. IV. p. 76, item tertia ap. Boeckh. Monumm. Nav. X. c. 128. 129.

890) Ἐννάτη δημηγορία Φιλιππική] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 125, 18: μετὰ Πυθόδοτος ἵστη Σωσιγένης, ἐφ' οὐν τὴν ἐννάτην διελήλυθε κατὰ Φιλίππου δημηγορίαν, περὶ τῶν ἐν Χερούνησῳ σιριμιτιωτῶν, ὡν μηδ διαλυθῆ τὸ μετὰ Διοπείθοντος ζενικόν, ἀρχὴν ἔχοντος ταῦτην. Ἐδει μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἀπαντας ἐν ἴμνῃ, μήτε πρὸς ἐχθρὸν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν κτλ.

891) Ἡ δεκάτη Φιλιππική] Pergit Dionysius I. l. sic: καὶ κατὰ τὸν αἰτόν ἀρχοντα τὴν δεκάτην [τὸν κατὰ Φιλίππου τρίτον V. not. 867.], ἐν δὲ πειρᾶται διδάσκειν, διει λένι τὴν εἰρήνην Φιλίππος, καὶ πρότερος ἐκφέρει τὸν πόλεμον, ἡς ἔστιν ἀρχή. Πολλῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων ὀλίγου δεῖγ καδίκιον ἐκκλησίαν.

892) Ἐπίκουρος] Natns est Epicurus, Neoclis fil., Gargettus, teste Apollodoro ap. Diog. lib. X, 14, Ol. CIX, 3. d. VII. Gamelionis, mortuus autem secundum Antilochum ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 113, 13 Sylb. d. X. eiusdem mensis Olymp. CXXVII, 2. Quamvis autem accuratissime sic definiatur aetas Epicuri, eius tamen natalis memoria ali ipsius discipulis et sectatoribus d. vicesima Gamelionis celebrabatur. Ideo Plin. N. H. lib. XXXV. cap. 2. „Natali eius vicesima luna sacrificant, seriasque omni mense custodiunt, quas icadas vocant (sc. Epicurei).“ Id asseclis suis Epicurus ipse his praecepit testamenti verbis ap. Diog. X, 18: ἐκ δὲ τῶν γιρουμένων προσόδων τῶν δεδομένων ἀφ' ἥμερος Ἀμυνομάχων καὶ Τίμοχράται κατὰ τὸ δυνατὸν μεριζόσθωσαν μετ' Ἐρμάργον σκοπούμενοι· εἰς τε τὰ ἱεραγόμενα τῷ τε πιτρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἡμῖν εἰς τὴν εὐθιστήνην ὑγεοθαι γενέθλιον ἡμέραν ἐκάστους ἔτους τῇ προτέρᾳ διελήλητη [i. e. interprete Ios. Seal. Emend. Temp. lib. IV. p. 263 c. „decima a neomenia“] τοῦ Γαμηλιῶν, ὥστε

Μολοτῶν βασιλεὺς ἐπελεύτησεν ἀρξας ἡτη δέκα, ἀπολιπὼν υἱὸν τὸν Πύρρου πατέρα Αλαξίδην. τὴν δὲ ἀρχὴν διεδέξατο Άλεξανδρος ὁ ἀδελφὸς Ὁλυμπιάδος, συνεργήσαντος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως⁸⁹³). Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς ἐγεννήθη⁸⁹⁴).

§. NIKOMAXΟΣ⁸⁹⁵. *Ἐνδεκάτη τῶν Δημοσθένους Φιλιππιῶν. Καὶ σπουδαῖα νομίζων⁸⁹⁶). Φιλίππος τὴν Πέρινθον καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκεῖ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον⁸⁹⁷). Πιξόδωρος ὁ γεώτερος τῶν ἀδελφῶν ἔζεβαλεν ἐκ τῆς δυναστείας Ἀδαν, καὶ ἐδυνάστευσεν ἐτη πέντε, ἥντις ἐπὶ τὴν Άλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν⁸⁹⁸). Ἐφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ιστορίαν ἐνθάδε κατέστροψεν εἰς τὴν Περίνθου πολιορκίαν, περιείληψε δὲ τὴν γραφὴν προδεῖς τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῶν Ηρακλειδῶν καθόδου. χρόνον δὲ περιείλαβε σχεδὸν ἐπτακοσίων καὶ πεντήκοντα ἐτῶν· καὶ βίβλους γέγραψε τριάκοντα, προοίμιον ἐκάστῃ προθείς⁸⁹⁹). Διῦλλος δ' ὁ Αθηναῖος τῆς δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποίηται τῆς Ἐφόρου ιστορίας τὴν τελευτήν, καὶ τὰς ἔτης πράξεις συνειρει, τὰς τε τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων, μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς⁹⁰⁰).*

ΟΔ. PI. Ἀντικλῆς Αθηναῖος στάδιον⁹⁰¹).

καὶ ταῖς εἰς τὴν γινομένην σίνοδον ἐκάπιον μηνὸς ταῖς εἰκάσι τῶν σηματοδοσούμενων ἡμέραις τοῖς τὴν ἥμιν τε καὶ Μητροδόρον μηήτην κατατεργαμένην. Ad quem locum cf. quae adnotavit Menagius. — Caeterum apud Suidam, qui s. v. Ἐπίχουρος eum Ol. LXXXIX. septem annis post Platonis obitum nasci facit, φθ' pro οὐ⁹⁰² verissime emendarunt Gassendus. Errat igitur Cyrill. adv. Julian. I. p. 13 C., qui Epicureum circa Ol. CXII. vel natum esse vel floruisse dicit.

893) Ἀρίρβας ὁ τῶν Μολοτῶν] Haec iisdem sere, quibus Scaliger verbis, tradit Diodorus XVI. ep. 72. init. De scripturae, in regis nomine a veteribus oblate, varietate vid. not. 394. Cf. etiam Prolegg.

894) Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς] Testatur vetus Inscriptio Graeca ap. Gruterum p. CIQXXVII. n. 2., ap. Scalig. Animadvv. ad Euseb. p. 131 a, ap. Cors. FF. AA. T. IV. p. 76.

MENANΔΡΟΣ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ

ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΛΕΝΟΥΣ κτλ.

Idem tradit altera Inscriptio apud Gruter. p. ICCCCXVIII. n. 12. Cf. Prolegg. Aristoph. p. XXX. et Suid. s. v. Μένανδρος. De Menandi ἄχρη vid. not. 986. ad Olymp. CXIV, 3., de eius morte not. 1079. ad Olymp. CXXIII, 2. coll. Prolegg.

895) Νικόμαχος] Archon Athenis Ol. CIX, 4. ex Diodoro XVI, 74 init. Mentio eiusdem sit apud Dionysium Dinarch. II, 116, 2. 117, 15. 119, 12. Ep. ad Ainn. II. p. 123, 25. 28. 47. et ap. Aristotelem Meteorol. lib. I. ep. 7.: ἐπὶ δὲ ἀρχοτος ἐγένετο Νικομάχον Αθήνησιν ὀλύμπιον ἡμέρας κομιήτης, περὶ τὸν ἴστημιντον κιχλον, οὐχ ἀρ̄ ιστίους ποιησάμενος τὴν ἀντολήν. Resplevit etiam Inser. Gr. ap. Boeckli. Monum. Nav. XIII c. 80.

896) Ἐνδεκάτη τῶν Δημοσθένους] Dionysius ad Ainn. II, 123, 25: Μετὰ Σωσιλένην ἀρχων ἦσαν Νικόμαχος, ἵη⁹⁰³ οὐν τὴν ἐνδεκάτην [τὸν κατὰ Φιλίππου τέτυρτον. V. not. 867.] δημιγορίουν διελέλυθε περὶ τοῦ λειλέναι τὴν εδήνην Φιλίππου καὶ τὸν Αθηναῖον πατέριν Βυζαντίοις ἀποστεῖλαι βούλεται, ἵς τοιν ἀρχή. Καὶ σπουδαῖα τομέων, ἀνδρεῖς Αθηναῖοι, περὶ ἀνθολεισθε, καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει, πιράσσονται περὶ αὐτῶν εἰπεῖν.

897) Φιλίππος τὴν Ηλύριδον] Ex Diodori I. l. sententia, ad Ol. CIX, 4. A quo dissentit Philochorus, cuius verba vid. ad Olymp. CX, 1. not. 903. Alterum cum altero sic componit Clintonus FF. HI. II. p. 156, ut Perinthi oppugnatio, Olymp. CIX, 4. execute coepit, ad proximum annum continuata sit.

898) Πιξόδωρος ὁ γεώτερος] Diodorus XVI, 74 sub. Ol. CIX, 4. Πιξόδωρος Scaliger de conjectura dedit, libri enim mss. aut Πιξώδαρος aut Πηξώδαρος exhibent, quorum illud etiam marg. edit. Steph. a. 1539. Apud Arrian. I. 24. Πηξώδαρος et Πηξώδαρος legitur. Sed ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ confirmant praeter Strabonem XIV. p. 451 seq. et Plutarchum Alex. 10. Nomini in Thesaur. Brandeb. T. III. p. 15 coll. Ez. Spanhem. diss. VIII. de Usu et Praest. Numisui. p. 529. Vid. Prolegg.

899) Ἐφορος ὁ Κυμαῖος] Haec ad verbum apud Diodorum XVI, 76 extr. sive Ol. CIX, 4. reperies. Cf. de Ephoro Prolegg.

900) Διῦλλος δ' ὁ Αθηναῖος] Diodorus I. l. De Diyllo cf. Prolegg.

901) Ἀντικλῆς] Testis est Diodorus XVI, 77 init. In greco Eusebii textu pone ἔκαστη δεκάτη [Ολυμπιάδης] excidit nomen victoris. Suppeditat Interpres Armen. apud Auch. P. I. p. 296, sed corrupe: Anicles. Niebuhr. Script. Phil. Min. I. p. 213. Ἀντικλῆς Αθηναῖος Eusebio restituendum censem.

a. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαιεύς⁹²⁾). Ἐπὶ τούτου Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον διαπλεύσας Περίνθῳ προσέβαλεν, ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν, Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανῆματα προστήγειν. ιστορεῖ Φιλόχορος ἐν σ' Ἀτθίδος⁹³⁾). Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον καὶ Ἀθηναίους διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀθηναίοις ἀντεγκαλοῦντος⁹⁴⁾). Ἡ τελευταῖα τῶν Ἀηιοσθένεος Φιλιππικῶν· "Οὐ μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησατο⁹⁵⁾). Ἀράξαρχος Ἀβδηρίτης ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο⁹⁶⁾). Ἐξετασμοῦ τῶν Ἀθηναίων γενομένου ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, εὑρέθησαν p. 328 b. Ἀθηναῖοι μὲν δισμύριοι, οἰκετῶν δὲ μυριάδες μ'⁹⁷⁾.

902) Θεόφραστος Ἀλλαιεύς] Theophrastus Ol. CX, 1. Athenis Archon ex Diodoro XVI, 77 Init. Ἀλλαιεύς ex Philochoro apud Dionys. Ep. ad Amm. II. p. 123 extr. [cf. ad Ol. CVII, 4.] addidit Scaliger. Qui tamen rectius scripsisset Ἀλαιεύς. V. Sylb. in nott. ad Dionys. I. l. p. 27. Meminit eius idem Dionysius in Dinarch. II, 116, 2. ad Amm. II. p. 123, 27. 43. p. 124, 6. 29. Aeschines in Ctesiph. p. 69, 39. Cf. Inscriptt. apud Boeckh. C. I. n. 94, 1. p. 134 n. 530, 1. p. 485. Monum. Nav. XIII. c. 95. XIV. a. 5. d. 240.

903) Ἐπὶ τούτου Φιλίππος] Resert e Philochori. [Fr. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 75 seq.] sententia Dionysius Ep. ad Amm. II. p. 123 seq. Θεόφραστος Ἀλαιεύς. ἐπὶ τούτου Φιλίππος τὸ μὲν πρῶτον διαπλεύσας, Περίνθῳ προσέβαλεν. ἀποτυχὼν δὲ ἐντεῦθεν Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανῆματα προστήγειν. Vid. not. 897. coll. Boeckh. Comment. de Archontibb. pseudopon. p. 138.

904) Αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φιλίππον] Tradit Dionysius Ep. ad Amm. II, 123, 27: αὗται [αἱ Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους συνθῆκαι] διμειών ἔπειται, χρόνος ὑπρι Νικομόχον· ἐπὶ δὲ Θεόφραστον, τοῦ μετὰ Νικόμυχον ὕρξαντος, ἐκ νέθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φιλίππον αἰτιωμένων ἄρχειν τοῦ πολέμου, Φιλίππον δὲ Ἀθηναίοις ἐγκαλοῦντας.

905) ἡ τελευταῖα] Testis Dionysius Ep. ad Amm. II, 123, 27: ἐπὶ Νικομάχῳ Θεόφραστος ἄρχων, ἵψον πελθεὶ [πρὸς τὴν Φιλίππον ἐπιστολὴν] τοὺς Ἀθηναίους γενναίως ὑπομένει τὸν πόλεμον, ὡς κατηγγειλόντος αὐτὸν ἡδη Φιλίππον, καὶ ἔστιν αὕτη τελευταῖα τῶν κατὰ Φιλίππον δημηγοριῶν, ἀρχὴν ἔχοντα ταῦτα. "Οὐ μέν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φιλίππος οὐκ ἐποίησε τὴν ἐργάτην πρὸς ἴμας, ἀλλ' ἀτεβάλετο τὸν πόλεμον, πάσιν ἡμῖν φανερῶν γέγοντι.

906) Ἀράξαρχος] Diogenes IX, 58: Ἀράξαρχος Ἀβδηρίτης [Cf. Plut. Sympos. VII, 5.] οὗτος διήκονει Διογένεος τῷ Σιργραιοῖν. [Consentient Clemens Alex. Strom. I. p. 301 D. et Eusebius Praep. Evang. XIV. ep. 17.] οἱ δὲ Μητροδόρον τὸν Χίον [Sic Suidas s. v. Δημόκριτος et Πίρρος ex emend. Menagii ad Diog. I. l.] . . . Ἀλεξανδρῷ συνῆν [V. Plut. Alex. 52. Arrian. Exped. IV, 10 coll. Lucian. Paras. Vol. II. p. 862 ep. 35. et Aelian. VV. III. IX, 30.] καὶ ἤχμαζε κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἐκαστοτέν τὸν Ολυμπιάδα. Mortem obiit Nicocreonte, Cypri tyranno, iubente ferreis malleis caesus. Vid. Diog. I. l. §. 59. coll. Menagio.

907) Ἐξετασμοῦ τῶν Ἀθηναίων] Verba sunt Ctesiclis apud Athenaeum lib. VI. p. 272 C. Κτησικῆς δὲ ἐν τοτῇ χρονικῶν κατεκάτῃ πρὸς ταῖς ἐκτοῖς γρασιν Ὀλυμπιάδι ἐξετασμὸν γενέθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν· καὶ εἰρεθῆναι Ἀθηναίοις μὲν διεγνωσίοις πρὸς τοὺς χειλίους, μετοίκους δὲ μετρίους, οἰκετῶν δὲ μετρίους τετσαράκοντα. Mirum est, quod Scaliger, qui lacunam in Olympiadis numero animadvertisit, censum illum nihilominus ad Olymp. CX. ascripsit. Ipse enim in Animadvv. ad Kuseb. p. 129 b.: Athenaeus vero, ait, Olympiade CX. Demetrium Phalereum Athenienses recensuisse. Sed procul dubio error est apud Athenaeum CX. Olympiad. pro CXVIII., cuius ineuntia annus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerei." Imposuit Olympiadum Descriptio, quasi vetus opusculum, Petito, qui Legg. Att. p. 256. Demetrii ἐξετασμὸν Ol. CX. ascribit. Aliter Wesselingius, qui ad Diod. XVIII, 74 extit. τῇ περτεχαδεκάτῃ pro κατεκάτῃ corrigit, his usus argumentis: „Scio, virum magnum CXVI. Olympiadem maluisse. Sed rei series vix patitur, ut ultra finem Ol. CXV. recensus iste populi præseratur. Accessit ad républicam Atticam Demetrius anno tertio Olymp. CXV. Opus statim fuit tali censu, ut Cassandri constitutio valeret. Sed hoc leve est. Ab isto vero anno Demetrius per decennii spatium Athenas Atticas summa cura et prædencia administravit, magnaque in laude apud cives fuit versalus, ut praetor Diod. I. XX, 46 testatur Diog. Laert. I. V, 75. Videatur quidem Plut. Demetr. p. 893 C. Phalerei Demetrii potentiam annis XV. circumscribere, qui a bello Lumiaco et clade prope Crannonem defluxerint ad restitutam Atheniensibus a Demetrio Poliorcete αὐτονομίαν. Sed non sunt districte accipienda, quae ibi produntur. Tolo eo spatio viguit Athenias paucorum dominatus, valuit etiam gratia et auctoritate Demetrius; verum ita, ut primo quinquennio eius potuisse collegas haberet Phocionem, pluresque alios. Quibus civium quodani furore sublatis, solus deinceps reipublicae curam in decem annos gassit." Vir magnus ille, quem memorat Wessel., Palmerius est, qui Not. ad Petit. I. l. errorem ab Athenaei librariis ad Ctesiclem ipsum transfert, hinc scilicet statuens Archontis, et Ol. CX, 1. et Ol. CXVI, 4. Fastis Atticis illati, ὄπιοντα deceptum ad Ol. CX. retulisse rem Ol. CXVI, 4. assignandam. Santacrucius Mem. de l'Acad. tom. XLVIII. p. 167 ἐπιτεκμήσει corrigit, censuunque Ol. CXVII, 4. assignat, cuius sententiam comprobant Boeckhius in Oecon. civ. Athen. p. 38 Tom. I. et Droyseus in Hellenismi P. I. Success. Alexandr. p. 429, Clintono

β. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ Ἀχαρνεύς⁹⁰⁸). Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τὸν νεωσόκους καὶ τὴν σκευοθήκην ἀνεβάλοντο, διὰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον, τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο πάντα εἶναι στρατιωτικά, ἀημοσθένους γράψαντος. ιστορεῖ Φιλόχορος ἐν τούτῳ Αθηναῖς⁹⁰⁹). Σπεύσιππον τὸν φιλόσοφον τελευτήσαντα διεδέξατο Σενοκράτης ἐπὶ τῇ κείμενῃ.

γ. ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ⁹¹⁰). Φίλιππος τὴν Ἐλάτειαν παρὰ τὰς σπουδὰς καταλαβόμενος τὸν Ἀθηναῖον παρατάξει μάχην περὶ τὴν Χαιρώνειαν ἐνίκησεν⁹¹¹). Ἰσοχράτης δὲ δῆταρ ἐτελεύτησεν ὀλίγας ἡμέραις ὑστερον τῆς ἐν Χαιρώνειᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἵκανον ἐπη⁹¹²). Ἀρχίδαμος δὲ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς συναγωνίζομενος τοῖς Ταραντίνοις κατὰ τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν τῇ τὴν περὶ Χαιρώνειαν μάχην γενέσθαι συνέβη, γενναίως μαχόμενος ἀνηρέθη βεβασιλευκὼς Λακεδαιμονίων ἐπη⁹¹³). τὴν δὲ βασιλείαν δια-

Fast. Hell. II. p. 178 ad Ol. CXV, 4. coll. p. 397 seq. nott. x et y Wesselungum amplectente. Bentleium mirauit, lacunam iam a Casaubono indicatam, in Athenaei verbis non animadvertisse Diss. Phal. p. 378. Cf. de hoc censu etiam Schoemann. Antiqu. Iur. Publ. Athen. p. 358 et Grauert. Geschichte Athens seit dem Tode Alexanders des Gr. bis zur Erneuerung des ach. Bundes in eiusdem Analect. Hist. et Philol. Monast. 1833. 8. p. 312 sqq.

908) *Ἀνσιμαχίδης Ἀχαρνεὺς* Athenis Ol. CX, 2. Archon ex Diòdoro XVI, 82 init. *Ἀχαρνεὺς* addit Philochorus apud Dionys. Ep. ad Amm. II. 124, 8. [cf. nos ad Ol. CVII, 4. s. n. 853.] Meminit eius idem Dionysius in Dinarch. II, 116, 2. Ep. ad Amm. 124, 7. 15. Apud Diogenem Laertium IV, 14 olim *Ἀνσιμαχος* legebatur.

909) Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα] Philochori [Fr. coll. Lenz. ed. Sieb. p. 76] verba, ex Atthidis libro sexto desumpta, servavit Dionysius Ep. ad Amm. II, 124, 8, unde huc transtulit Scaliger. Caeterum cf. Boeckh. ad Inscr. n. 157. C. I. Vol. I. p. 261.

910) *Σπεύσιππον*] Tradit Diogeneus IV, 14: διεδέξατο δὲ [οὐ Σενοκράτης] Σπεύσιππον καὶ ἀργηγήσατο τῆς σολῆς πέντε καὶ ἕκοσιν ἥτη ἐπὶ Ανσιμαχίδον [sic leg.] ἀρξάμενος κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς δεκάτης καὶ ἔταστης Ὄλυμπιάδος. Biennii metachronismo discedit Eusebius Hieronymi, una cum Maii Armeniacis, ad Olymp. CX, 4: Σπευσίππος moritur, cui succedit Xenocrates. Cf. Syncell. p. 260 A. Miro autem errore Eusebius eundem Speusippum Olymp. CXVI, 1. [Hieronym., Olymp. CXVI, 2. Mai. Arm. coll. Sync. p. 274 D.] tanquam alterius cuiusdam vitae flore illustrem repreäsentat. Cf. nos ad Ol. XCI, 1. s. n. 563. CXV, 3. s. n. 1000. CXVI, 1. s. n. 1009.

911) *Χαιρώνιδας*] Atheniensium Olymp. CX, 3. Archon Χαιρώνιδας appellatur a Dionysio in Isocrat. II. p. 94, 33. Dinarch. II. p. 116, 2. et a Pseudo-Plutarch. Vitt. X. Oratt. II. p. 837 E. Quorū tamē hic altero quodam loco II. p. 842 F. una cum Diōdoro XVI, 84. Χαιρώνιδας præbat. Sed veram nominis formam servarunt Inscriptiones Graecæ ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 251, 5. p. 363. Monumm. Nav. XI c. 59. XIII c. 58. d. 111. XIV d. 197. e. 86., quae uno onnes consensu tenuerunt Χαιρώνιδας. Atque sic legitur etiam ap. Demosthenem de Coron. p. 243 coll. Boeckh. de Archont. pseudonym. in Att. Acad. Boruss. a. 1827. p. 144. not. 2. 155., ap. Aeschinem c. Ctes. p. 57, 35. coll. Boeckh. I. I. p. 159 p. 155 sqq., ap. Plutarchum vit. Demosth. cap. 24. Qui vero ap. Demosth. in endem pro Corona oratione p. 253 ostendit Χαιρώνιδας, pseudonymus est. Vid. Boeckh. I. I. p. 139.

912) *Φίλιππος τὸν Ἐλάτειαν*] Diōdori XVI. ep. 84. auctoritate Elateam a Philippo captam Ol. CX, 3. assignavit Scaliger. Philochorus tamen ap. Dionys. ad Amm. II. p. 124, 10. 18. ad annum superiorem resert, cuius sententiam veram probat Boeckhius de Archont. in Att. Acad. Boruss. 1827. p. 143 not., Elateae expugnationem initio fere M. Scirophorionis [v. Demosth. de Coron. p. 288] Olymp. CX, 2. factam ostendens. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 158 coll. Append. XVI. p. 302 seqq. Proelium ad Chaeroneam commissum una cum Diōdoro in hunc annum infert Dionysius in Isocr. II. p. 94, 23. Plut. Camill. p. 138 C. Pugnatum autem est ad Chaeroneam sec. Plut. Camill. 19. d. VII. Metagitionis Attici i. e. d. IV. mens. Augusti. Cf. not. 913.

913) *Χαιρώνιδης ὁ ὄχιτρος*] Tradit Dionysius in Isocr. II, 94, 23: Ιελεύτα τὸν βίον (Ισοκράτης) ἐπὶ Χαιρώνιδου ὄρχοντος, ὀλίγας ἡμέρας ἱστερον τῆς ἐν Χαιρώνειᾳ μάχης, δύον δέοντα βεβιωκὼς ἵκανον ἐπη⁹¹⁴. Confirmat Auctor Vitt. X. Oratt. II. p. 837 E., Pausanias I, 18, 8, Philostratus Vitt. Soph. I, 17. Inscraterem nuntio de Chaeronensi pugna allato desinunt esse. Expleverat annum 98^{num} sec. Dionysium I. I., Pseudo-Plutarchum I. I., Ciceronem de Senect. 5., Quintilianum III, 1, 14, Valerium VIII, 7., 99^{num} sec. Lucian. Macrol. 23., C^{num} sec. nonnullos ap. Pseudo-Plutarchum, item sec. Philostratum I. I., et Censorinum c. 15.

914) *Ἀρχίδαμος*] Testis Diōdorus XVI. ep. 88. ad Ol. CX, 3. cuius orationem in brevius contraxit Scaliger. Consentit Plutarchus Camill. 19.: τῆς αὐτῆς ἡμέρας [diem dicit Chaeronensem] ταύτης ἐν τῷ Μεταγεντιῶνι κατὰ τὸν αὐτὸν ἡμέραν οἱ μετ' Αρχίδαμον διαβάντες τῆς Ἰταλίαν ὑπὸ τῶν ἔκει βαρθάρων διαφθάρησαν. Occidit igitur Archidamus d. VII. Metagit. Vid. not. 912. Eum XXIII. annos

δεσάμενος ὁ νιὸς Ἀγις ἡρόεν ἐτη δ⁹¹⁵). Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύφαννος ἐτελεύτησε δυναστεύσας ἐτη ιε'. τὴν δὲ τυφαννίδα διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἡρόεν ἐτη δυσὶ πλειώ τῶν τριάκοντα⁹¹⁶).
 δ. **ΦΡΥΝΙΧΟΣ⁹¹⁷**). Τιμολέων Κορίνθιος ἐτελεύτησε στρατηγήσας Συρακουσίων ἐτη η'⁹¹⁸). Ἀριοβαρζάνης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἐτη κε'. τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης ἡρόεν ἐτη ιε'⁹¹⁹).
ΟΛ. ΡΙΑ. Ἀρολυμπιάς⁹²⁰). Κλεόμαντις Κλειτόριος στάδιον. Σενόδαμος Ἀντικυρεὺς παγχράτιον⁹²¹).

a. **ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ**. οἱ δὲ **ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ⁹²²**). Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ὑπὸ Παναριού βασιλεύσας ἐτη κδ⁹²³). Σωσικλῆς Συρακουσίως τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἰς ἐτελεύτησεν⁹²⁴). Ἰππαρχία Μητροκλέους τοῦ κυρικοῦ ἀδελφὴ

regnasse praeter I. l. etiam cap. 63. affirmat Diodorus. Qui numerus recte se habet, si Agesilai mortem et Archidami auspicia inde ab Olymp. CIV, 4. repetas. Vid. not. ad Olymp. CIV, 3.

915) *Tīr δὲ βασιλείαν*] Diodorus I. l. Agidi III., Archidami III. successor, IX. regni annos tribuit, eundemque numerum infra lib. XVII, 63 repetit. Idem tamen supra lib. XVI, 63 prodidicrat XV. Quorum prior numerus Diodori, alter librarii est. Vid. Seal. Can. Isag. III. p. 340 et Wessel. ad Diod. XVI, 63. Sed ne novem quidem annos Agidi caute concesseris, quandoquidem mortem occupabuit paullo ante actam de Corona caussam. Vid. Aesch. p. 72, 28 coll. Plut. Ages. 15. Demosth. 24. Quae cum ipsi Ol. CXII, 3. initio ascribenda sit [vid. Clint. FF. HH. II. p. 167 coll. not. n. 945.], Agidem anno Ol. CXII, 2. perisse statueris, proinde ut non novem, sed octo annos regnaverit. Vid. Clint. I. l. Append. III. p. 230 seq.

916) *Τιμόθεος ὁ τῆς Ἡρακλείας*] Haec ad verbum reperies ap. Diod. XVI. ep. 88. extr. ad Olymp. CX, 3. „Dionysium Timothei frisiisse putrem, Clearchi filium, Nymphis apud Athen. XII. p. 549 A. confirmat. De tyrannidie annis non convenit Memnoni [cap. 4.] cum Diodoro: dat illi XXX. Noster ἐτη δυσὶ πλειώ τῶν τριάκοντα. L. I. 5.” WESSELINGIUS ad Diod. I. l. cf. Prolegg.

917) **Φρένιχος**] Ol. CX, 4. Atheniensium praetor ex Diodoro XVI, 89. Meminit eius etiam Dionysius Dinarchi, II, 116, 3 item Inscript. Gr. apud Boeckh. C. I. Vol. I. p. 464 n. 458, 1.

918) **Τιμολέων Κορίνθιος**] Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4.: Κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Τιμολέων ὁ Κορίνθιος ἀπαγε τοῖς Συρακουσοῖς καὶ τοῖς Σικελιώταις κατωρθωκὼς ἐτελεύτησε, στρατηγήσας ἐτη ἵστα. Plutarchus Timol. 37.: ἐν οὐδ' ὅλοις ἔτεσιν ὅκτω. „Phrynicus a Lyceiso, cuius anno Timoleon Syracusas occupavit [v. not. 879.], octavus Archon est, utroque numero.” CLINTONUS FF. III. II. p. 160.

919) **Ἀριοβαρζάνης**] Testatur iudeum fere, quibus Scaliger, verbis Diodorus XVI. ep. 90. ad Ol. CX, 4. Vid. de Mithridate eadem fere repetente Diod. XX, 112 coll. Wessel. ad XVI, 91.

920) **Ἀρολυμπιάς**] Cleomantis Clitorius stadio vicit Ol. CXI. auctoribus Diodoro XVI, 91 et Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42. Sed, quod Scaliger haec Olympiadē Anolympiadē appellat eaque Xenodamum Anticyrenensem panterio palinam meruisse affirmat, error est manifestus. Cogitavit sine dubio de Olympinde CCXI., quam ἀναβάλλεται εἰς τὴν αὐτὸν ιες τὴν Ἐλλάδα παρονοταν παρέταξεν ὁ Νέφων. Vid. Pausan. X, 36, 4. coll. not. nostr. ad Olymp. CCXI.

921) **Πυθόδημος**, οἱ δὲ **Πυθόδωρος**] Atheniensium Olymp. CXI, 1. Archon Πυθόδημος vocatur a Dionysio Din. II. p. 114, 11. 116, 3. et ab Arriano Exped. Alex. I, 1, sed Πυθόδηλος a Diodoro XVI, 91. Nentra vera forma est. Andiit potius Πυθόδηλος, uti cognoscet ex Inscriptionibus Graecis, quae primariae harum rerum testes sunt, ap. Boeckh. Monumm. Nav. XIII c. 10. 30. XIV d. 150. 170. coll. Boeckh. I. l. p. 19. 439. not.

922) **Φίλιππος ὁ Μακεδὼν**] Testes sunt Diodorus XVI. ep. 94. seq., Ariannus Exped. Alex. I. l. Porphyrius ap. Eus. Scal. p. 61, 20. coll. Gram. Anecd. Par. II, 125, Eusebius Maii Arm. coll. Sync. p. 260 D., [sed Olymp. CX, 4. Hieronym.]. Ad eundem annum deducit Eratostheues ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 336 C, inde a pingua Lenctrica usque ad Philippi mortem annos XXXV. numerans. Qui Olymp. CII, 2. additi profecto exent in Olymp. CXI, 1. Interfectus est Philippos ineunte anno, m. Boëdromione. Cf. Ideler. in Actt. Acad. Boruss. a. 1820. p. 272. Clintonus FF. HH. II. p. 162 ipsi Hecatomiaeonii Alexandri primordia ascribit.

923) **Σωσικλῆς Συρακούσιος**] Haec prosecit Scaliger ex Suidae s. v. Σωσικλῆς. Συρακούσιος τραγικὸς ἐδίδαξε δράματα οὐγ', ἐνίκητο δὲ ζ. ἕστι δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ζ. τραγικῶν, οἱ τινες ἀνοράσθησαν Πλειάδες. Ήρεντο δὲ ἐπι τῶν τιλεντατῶν χρόνων Φίλιππον· οἱ δὲ Αλεξανδρον τοῦ Μακεδόνος. τελευτὴ δὲ φιλοί Ολυμπιάδει· οἱ δὲ, φιλοί. οἱ δὲ ἀκράπαι αὐτὸν γράφουσι. Sic scilicet priores Editiones. Primus Küsterus e quattuor ms. coll. Schol. Apoll. Rhod. III, 533, Σωσικάνης Σωσικλέος pro vulg. lectione: Σωσικάνης ὄμοιως χύριον. Σωσικλῆς κτλ. restituit. Verissime. Sosicles tragicus nil nisi fungus est una nocte natus e corruptis Suidae codicibus, quos etiam Eudoc. p. 384 secuta est. Præterea numeri φιλοί et φιλοί non convehiunt Pleiadis temporibus. Clintonus, F. H. III. p. 5 φιλού et φιλού rescribenti, assentitur Welckerus Mus. Rhen. Suppl. II, 3. p. 1266.

- Μαρωνῖτις φιλόσοφος ἦχμαζε⁹²⁴).** Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος περιπατητικος Ἀριστοτέλους μαθητής ἐγνωρίζετο⁹²⁵).
- β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ⁹²⁶).** Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτὴν ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχύλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα⁹²⁷). Ἀλέξανδρος διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν τοὺς Ἰλλυρίους, Παιόνας, Θράκας νικήσας τὰ νεωτεριζοντα τῶν ἑθνῶν ἀνεκτήσατο⁹²⁸), καὶ τὰς Θήβας κατασκάψας διαμενούσας ἐπ' ἐτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ τοῦ γενομένου ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ, καὶ φόβον τοῖς Ἑλλησιν ἐπιστήσας στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ἡρέθη⁹²⁹). Ἀλέξανδρου εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις⁹³⁰).
- p. 329 a. **γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ⁹³¹).** Ἀλέξανδρος διαβὰς ἐς τὴν Ἀσίαν τοὺς Σατράπας βασιλέως ἐνίκησε περὶ τὸν ἐν Φρυγίᾳ Γρανικὸν ποταμόν⁹³²).
- δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ⁹³³).** Ἡ ἐν Ἰσσῷ τῆς Κιλικίας μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς περὶ Δαρεῖον⁹³⁴).

924) Ἰππαρχία Μητροκλέους] Testis Suidas s. v. Ἰππαρχία· ὁδειλὴ Μητροκλέους τοῦ χνικοῦ [Consentit Diog. VI, 94. 96], Μυρωνῖτις, [Μαρωνῖτις sec. Diog. Laert. VI, 96 et Clem. Alex. Strom. IV, p. 523 A.] φιλόσοφος χνική . . . ἥκιασεν ἐπὶ τῆς φια' Ὀλυμπιάδος.

925) Φανίας Ἐρέσιος φιλόσοφος] Suidas s. v. Φανίας, ἡ Φανίας, Ἐρέσιος, φιλόσοφος περιπατητικός, Ἀριστοτέλους μαθητής. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς φια' Ὀλυμπιάδος.

926) Ἔναντος] Archon Athenis Ol. CXI, 2. ex Diodoro XVII. ep. 2. Meminerunt eius Dionysius Dinarch. II, 116, 4, ad Amm. II. p. 121, 43, Clem. Alex. Strom. I. p. 336 D. Inscriptiones denique Graecae ap. Boeckh. C. I. V. I. n. 159, 22. n. 221, 3. Monum. Nav. XI a, 85. XIII b, 55. XIV b, 125.

927) Ἀριστοτέλης μετὰ τὴν Φιλίππου] Tradit. Dionysius ad Amm. II, 121, 23. Qui sua sumpsit ab Apollodoro ap. Diog. V, 10: Ἀριστοτέλης εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἔκαποτε τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐν Λυκείῳ ἐσχόλασεν ἐπὶ τῷ πρὸς τοῖς δέκαιοις.

928) Ἀλέξανδρος διαδεξάμενος] Alexander anno postquam Macedonum rex factus fuit gentes, quae in Thracia, Pannonia, Illyria deseruerat, domuit ex Diodoro XVII, 8 sqq., Plutarcho Alexand. 670 C. Arrian. I, 1 sqq. Consentit Maii Armeniaca ad Olymp. CXI, 2., a quibus unius anni metachronismo discedit Hieronymus. Cf. Syncell. p. 260 D.

929) καὶ τὰς Θήβας] Alexander Thebas, necerrine defensas [cf. Plut. Alex. ep. 13, Tzetz. Chil. VII. hist. 138, Aelian. VV. III. XIII, 7] Ol. CXI, 2. mysteriorum tempore [Arrian. I, 10, 4. et Plut. I. I.] i. e. circa d. XX. Boëdromionis Attici [cf. Ideler. Enchir. I. p. 309 n. 1.], qui est sec. cycl. Meton. d. XII. mens. Septembri, cepit, captasque diruit, et magnum Graecis ad defectionem inclinantibus terrorem iniecit. Paulo post dum Graeciae renuntiatus est Olymp. CXI, 2. Auctores Arrian. I, 7, 8., Diod. XVII. ep. 8–12, 16, Plut. Alex. I. I. Vid. Mai. Arin. ad Olymp. CXI, 2., sed Hieronym. ad Olymp. CXI, 3. coll. Sync. p. 260 D. De verbis διαμενούσας ἐπὶ τῇ σχεδὸν ὀκτακόσιῳ ἀπὸ τοῦ γερούλρου ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ cf. Diod., qui lib. XIX. ep. 63. varios, quos Thebae expertae fuerint, fortunae casus breviter recensens οὐδὲ διλοις δὲ, ait, μετὰ ταῦτα περιπεσόντες πόλις μετὰ τετάρτην γενέαν, κατὰ τὸν γερόμενον ἐπὶ τῶν κοράκων χρησμοῦ [cf. Zenob. Cent. III, 87, quem Scholiasta ad Aristoph. Nubib. v. 133. exscribens cum Zenodoto confudit] ἀπῆλθον εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ τὰς Θήβας κατιώκησαν. ἀπὸ δὲ τούτων τῶν κρότον διαμενούσας τῆς πόλεως ἐπὶ τῇ σχεδὸν ὀκτακόσιῳ, καὶ τὸ μὲν πρώτον τῶν Θηβαίων τοῦ παρ' αὐτῶν ἔθνους προστάντων. μετὰ δὲ ταῦτα τῆς τῶν Ἑλλήνων ἴγενοντας ἀμφιεβητάντων, Ἀλέξανδρος δ. Φιλίππου κατὰ κράτος ἐκπολιορκίσις κατέσκαψεν. Ubi vid. Wessel. Instauratae sunt Thebae sub init. Ol. CXVI. a Cassandro. Cf. Diod. XIX. ep. 54.

930) Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν] Testis Clemens Strom. I. p. 336 D seq. καὶ ἀπὸ Τροίου ἀλώσεως ἐπὶ τὴν Ἡμαχίων κάθεδον, ἐπὶ ἔκαπον τίκοσιν, ἡ ἔκαπον ὄγδοηκοντα, ἀπὸ τούτων ἐπὶ Εὐαλρετον ὄχογοντα, ἐφ' οὐ φασιν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, ὡς μὲν Φανίας, ἐπὶ ὀκτακόσιῳ διεκπέντε. Hellestem traiecit vere. Vid. Arrian. I, 11, 4. Diodorus male Alexandri in Asiam transitum in annum insequente depresso XVII, 17 ubi vid. Wessel.

931) Κησικλῆς] Ol. CXI, 3. Athenis Archon Kησικλῆς ex Diodoro XVII, 17. Meminerunt eius Dionysius Dinarch. II. p. 116, 5, Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 844 A., Inscriptio ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 157, 6 p. 251.

932) Ἀλέξανδρος διαβᾶς] Pugna ad Granicum fluvium communissa est Olymp. CXI, 3.: V. Diodorus XVII. ep. 18–21. Mense Thargelione: V. Plut. Camill. 19. Cf. id. Plut. Alex. 13 et Arrian. II, 10. Vid. Euseb. Mai. Arin. ad Olymp. CXI, 2, Hieronymus autem ad Olymp. CXI, 3. coll. Syncell. p. 260 D.

933) Νικοχράτης] Ol. CXI, 4. Atheniensium praetor Νικοχράτης ex Diodoro XVII. ep. 29. Cf. Dionys. Dinarch. II. p. 116, 5, sed Νικόντρατος ex Arrian. II, 11. extr. Priorem formam confirmant Inscriptt. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 95, 3. p. 135. n. 157, 30. p. 251.

934) Ἡ ἐν Ἰσσῷ τῆς Κιλικίας] Pugnatum est ad Issum Ol. CXI, 4., ex Diodoro XVII, 32–37, mense Maemacterione, ex Arriano II, 11, cum iam hiems instaret, ex Curtio III, 8, 8.

ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον⁹³⁵). Πάλιν ἐξ Ζῆνες χάλκιοι ἐποήθησαν, ὅτε δεύτερος μετὰ Εὐπωλον τὸν Θεσπαλὸν Κάλιππος Ἀθηναῖος ἀθλήσας πένταθλον χρήμασι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἔξωθισσα⁹³⁶).

- a. **ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ.** οἱ δὲ ΑΝΙΚΗΤΟΣ⁹³⁷). Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον ἐπτὰ μῆνας πολιορκήσας κατὰ χρόνος αἱρεῖ, παραπλησίως καὶ τὴν Γάζαν εἶλε διμήνῳ πολιορκίᾳ⁹³⁸). Ἀλέξανδρεια κατὰ τὴν Αίγυπτον κτίζεται, ὡς τινες⁹³⁹).
- b. **ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ**⁹⁴⁰). Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Αίγυπτῳ Ἀλέξανδρειαν κτίζει⁹⁴¹). Σελήνης ἔκλειψις. Ἡ πρὸς Ἀρβηλα μάχη, καὶ Δαρείου ἥττα⁹⁴²). Ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου Κυζικηνοῦ περίοδοι ἀρχονται⁹⁴³).
- c. **ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ**⁹⁴⁴). Ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένεος⁹⁴⁵). Ἄγιος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς παραταξάμενος πρὸς Ἀντίπατρον ἀνηρέθη⁹⁴⁶).

935) Γρύλλος Χαλκιδεὺς] Testis est Diodorus XVII, 40, cuius quod nonnulli libri praebent Γρύλλος in Γρύλλος mutant Scaliger, retinuerunt tamen Wesselius et Dindorfius. Africani apud Euseb. Scalig. χρον. λογ. p. 42. Εὐρύλλιος, e vestigiis caeterorum Diodori codicum, Πρύλλος tradentum, in Εὐρύλλιος transformandus videtur. Quod ipsuī verum stadionicae nomen suisse existimamus. Cf. Corsin. FF. AA. T. IV. p. 43.

936) Πάλιν ἐξ Ζῆνες] Auctor Pausanias V, 21, 3, eius loci summam retulit Scaliger.

937) Νικήρατος] Archon Ol. CXII, 1. Athenis ex Diodoro XVII, 40. Νικήρατος, sed ex Arriano II, 24. Ανίκητος. Utrique scriptori ex Dionysio Dinarch. II. p. 116, 5. Νικήτην restituendum esse censem Meursius de Arch. Ath. IV, 13. p. 169.

938) Ἀλέξανδρος τὴν Τύρον, obsidione per septem menses [v. Diod. XVII, 46, Plut. Alex. 24, Curt. IV, 4, 9: septimo mense.] cinctam, cepit Alexander mense Hecatombaeone [Arrina. II, 24] Ol. CXII, 1. ex Diodoro XVII, 40—46 et Arriano I. I. Peccat trienni prochronismo Eusebius Maii Armeniacus, bienter autem Hieronymus. Vid. Syncell. p. 260 D. Gazam post obsidionem duorum mensium expugnavit eodem anno; Vid. Diod. XVII, 48 extr. coll. Plut. Alex. I. I., Isthmiorum tempore: Curt. IV, 5, 11.

939) Ἀλέξανδρεια] Condita est Alexandria, teste Solino cap. 32, p. 45 Palin., Ol. CXII, 1. Coss. L. Papirio Cursore, C. Poetelio Libone II. Romae, a. V. C. 421. [ipse perperam 428 edit.] Vid. Arrian. III, 1 et Plut. Alex. 26. Hoc anno certe fundamenta urbis iacta videntur Kruegero ad Clint. FF. HH. II. p. 164. Vid. not. n. 941.

940) Ἀριστοφάνης] Ol. CXII, 2. Archon Atheniensum ex Diodoro XVII, 49 et Arriano III, 15. Meminit eius Dionysius in Dinarch. II, 116, 5. item Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Navv. XI b, 35.

941) Ἀλέξανδρος τὴν ἢντρον] Refert Scaliger Diodori sententiam, qui lib. XVII. ep. 72. hoc anno Alexandriam conditam tradit. Vid. Curt. IV, 6, 1. et Iust. XI, 11. Eusebius una cum Velleio I, 14 perperam in Olymp. CXII, 3. confert. Ex Eusebio hauserunt Cyrillus adv. Iul. I. p. 13 B. et Syncellus p. 261 A. Livius denique VIII, 24, confuso scilicet C. Poetelii priore cum eius posteriore consulatu, Ol. CXIII, 3, i. e. a. V. C. 428. assignat. Vid not. 939.

942) Σελήνης ἔκλειψις. ἡ πρὸς Ἀρβηλα] De proelio, ad oppidum Arbela commisso, auctor Diodorus XVII, 54—60, de luna defectione Plinius Nat. Hist. II. ep. 70: Nobili apud Arbela magui Alexandri victoria luna defecisse noctis secunda hora prodita est, eademque in Sicilia exoriente. Accuratius etiam Plutarchus Alex. 31. Undecima nocte ante cladem illam defecisse lunam dicit mense Boëdromione circa mysteriorum Eleusiniorum initium I. e. d. XX. Boëdrom. sive Septembr. Hinc pugnam accidisse credas I. m. Pyanepsonis. Verum: „Nach einer andern Stelle [Plut. vit. Camill. ep. 19.] hat die Schlacht am 5. Boëdromion vom Ende Stadt gefunden. Nach dem metonischen Cyclus entsprach der 1. October Ol. 112, 2. dem 7. Boëdromion vom Ende. Man scheint also das Datum nach dem Himmel rectificirt zu haben, was im gegenwärtigen Falle sehr leicht war, da man nur von jener Finsterniss ausgehen durfte. Arrian [Exped. Alex. III, 15.] setzt übrigens die Schlacht einen Monat später in den Pyanepson, vermutlich in Folge einer von ihm oder einem früheren Geschichtsschreiber bei der Reduktion des macedonischen Datums aus dem attischen Kalender begangenen Fehlers.“ IDELERUS Enchirid. chronol. I. p. 347.

943) Ἐντεῦθεν αἱ Καλίππου] Callippicae periodi [ἐκκαιεθδομχονταιτηρίδος] epocham Scaliger quidem de Emendat. Tempp. I, 49. II, 84 sqq. Can. Isag. lib. III. p. 235 seq. in Olymp. CXII, 2. definit. Quam tamen rectius Olymp. CXII, 3. statui docuit Idelerus Enchir. chronol. I. p. 344 sqq.

944) Ἀριστοφάνης] Praetoram gessit Athenis Ol. CXII, 3. ex Diodoro XVII, 62 init. Mentio eiusdem sit apud Dionys. Dinarch. II. p. 116, 6, ad Ann. II. 124, 46, Arrianum De Exped. Alex. III, 22, 3, Theophrastum Ethic. Charact. ep. 8., Plutarchum vit. Demosth. cap. 24. Occurrit etiam in Inscript. Gr. ap. Boeckh. Monumm. Nav. XI b, 15.

945) Ὁ περὶ στεφάνου] Testis Dionysius in Ep. ad Ann. II, 124, 46: οὗτος γάρ (ὁ περὶ στεφάνου λόγος Δημοσθένεος) μόνος εἰς δικαιοστήριον εἰσελήνυθε μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπ' Ἀριστοφάντος ἀρχοντος — — — καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἢντρον Ἀρβηλα μάχην. Similiter Plutarchus Demosth. ep. 24: εἰςήχθη δὲ τότε καὶ ἡ περὶ τοῦ στεφάνου γραφὴ κατὰ Κιησιφῶντος, ἐπ' Ἀριστοφάντος. Con-

δ. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ⁹⁴⁷). Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑρκανοὺς καὶ τοὺς Μάρδους παρεστήσατο⁹⁴⁸).

ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μαχεδῶν στάδιον⁹⁴⁹). Ἀγεὺς Ἀργεῖος δολιχόν, ὃς ἐν Ἀργεί τὴν ἑαυτοῦ νίκην αὐθημερὸν ἀνίγγειλεν⁹⁵⁰).

α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ· οἱ δὲ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ⁹⁵¹). Κράτης Θηβαῖος ὁ φιλόσοφος ἥχμαζε⁹⁵²). Βῆσσος ὁ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν τῷ Δαρείου ἀδελφῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου παραδοθεὶς μετὰ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κατὸ λεπτὸν κατεκόπτη⁹⁵³).

β. ΗΙΗΜΩΝ⁹⁵⁴). Ἀλέξανδρος πέτραν τὴν λεγομένην Ἀορνίν εἶλε, καὶ τὸν Ἰνδὸν

sentit etiam Theophrastus Charact. 8: προσδιηγήσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐν Ἀριστοφάντες ποτε γενομένην τοῦ ὄντορος μάχην coll. Cors. FF. AA. T. IV. p. 45. „Haec causa inuenire Aristophontis anno acta sit necessaria est. Nam Aeschines nihilum de Darii morte audiverat. V. Aeschin. p. 72, 28.“ CLINTONUS FF. HH. II. p. 167. Darius autem interemptus est Olymp. CXII, 3. mense Hecatombaenone, sec. Arrian. III, 22, 3.

946) Ἀγεὺς ὁ Λακεδαιμονίων] Testis est Diodorus XVII. ep. 63. ad Ol. CXII, 3. Obiit Agis Europyntida anno potius superiori, Olymp. CXII, 2. Vid. not. 915.

947) Κηφισοφῶν] Ol. CXII, 4. Athenis Archon ex Diodoro XVII. ep. 74. in. Κηφισοφῶν. Atque sic scripserat sine dubio etiam Scaliger, cuius tamen hypotheta Κηφισοφῶν duplice & expresserat. Ap. Diouysium Dinarch. II, 116, 6. perperam Κηφισῶν legitur. Prior forma extat etiam in Inscript. Gr. Corp. Inscr. Vol. I. n. 177, 2. Vol. I. p. 311, Monum. Nav. XI b, 30, 41.

948) Ἀλέξανδρος τοὺς Ὑρκανούς] Auctores Diodorus XVII, 75 seq. ad Ol. CXII, 4. et Arrianus III, 23. Consentit Hieronymus ad Ol. CXII, 4., a quo unius anni prochronismo discedit Eusebius Maii Armeniacus coll. Syncell. p. 261 B.

949) Κλίτων Μαχεδῶν] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Deest huius stadiumiæ nominis apud Diodorum.

950) Ἀγεὺς Ἀργεῖος] Totidem verbis resert African. I. I., nisi quod pro Ἀγεὺς legitur Ἀργεὺς, de quo Scaliger in Nott. ad Graec. Enseb. p. 428 n: corrige, inquit, Ἀγεὺς. Ac prolecto Ἀγεὺς nunc exhibet Eusebii Interpres Arm. P. I. p. 297 Auch.

951) Εὐθύκριτος· οἱ δὲ Εὐθύκρατης] Athenis Ol. CXIII, 1. Archon fuit Εὐθύκριτος, testibus Diodoro XVII. ep. 82. et Dionysio Dinarch. II, 116, 6. Meminit eius etiam Inscriptio Graeca ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 222, 3. p. 347. Monum. Nav. XII, 13. XIII a, 10. XIV b, 40. Εὐθύκρατης conjecturae Scaligeri deberi videtur, qua nos lubenter egemus.

952) Κράτης Θηβαῖος] Testis Diogenes VI, 85: Κράτης Ἀσκέρδον Θηβαῖος. καὶ οὗτος τῶν ἔλλογίμων τοῦ κενὸς μαθητῶν. Paullo post 87: ἔχειτε δὲ κατὰ τὴν τοιτὴν καὶ ἐκποστὴν Ὄλυμπον. Cf. Syncellus p. 260 A.: Ἡρόντος Στρατηγῆς διάδοχος Σπινάννου [τοῦ] Πλάτωνος [sc. διαδόχου], Κράτης καὶ Διογένης κυνικός, καὶ Ἰππορχία Κράτητος γυνὴ φιλόσοφος. „Fixit Athenis etiam Demetrii Phalerei aetate. Cf. Athen. X. p. 422 C. Laert. VI, 9. ac Thebis fuit 307. [Olymp. CXVIII, 2.] quum Dennerius Phalereus illuc abiit. Plutarch. Mor. p. 69 C. CLINTONUS in FF. HH. II. p. 169.

953) Βῆσσος ὁ τὸν Δαρεῖον] Auctor Diodorus XVII. ep. 83. extr. ad Ol. CXIII, 1. De Besso, Darii percussore, vid. eundem lib. XVII. ep. 73. ad Ol. CXII, 3.

954) Ἡγήμων] Euthycriatum in praetura Atheniensium exceptit, teste Dionysio Dinarch. II. p. 116, 6, Ἡγήμων, quem Ἡγήμων scribit Arrianus V, 19, 5. Sed priori formae succurrunt Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c, extr. d, 172. XIV e, 150. XVI b, 45. De Diodoro paullo accuratius dicendum est, qui, res Ol. CXIII. gestas inde a lib. XVII. ep. 82. init. usque ad cap. 113. exponens, eius tamen tres diuntaxat Archontes assert: ep. 82. Euthycriatum, ep. 97. Chremetein, ep. 110. Anticlem. Nam qui init. ep. 112. Archon anni huius Olympiadis quarti offertur Sosicles, is quum a Dionysio in Archontum indice desideretur, et ex uno cod. Par. reg. alt. in nostra Diodori exempla irrepserit, Scaligero laud dubie tollendus videbatur, Cospo, qui verba ἐν Ἀρχοντος δ' Ἀρχηροι Σωσικλέοντος omittit, et cod. Laurentiano, qui lacunam isto loco indicat, praeceuntibus. Quod quin recte animadvertisset Scaliger, necesse satio in eam opinionem deferri debuit, ut in Diodoro excidiisse nonnulla, maximeque unius anni notam, eiusque Archontis denominationem lacuna haustam esse censeret. Cui ipsi conjecturæ fidem addere potuit etiam editio Diodori Basileensis, cuius in margine non pauca inter ep. 83. et 84. deesse videri annotatum est. Huic igitur loco quod supra desiderari videbatur, assignari sic voluisse censendus est Scaliger, ut praetrae Ol. CXIII. anni secundi indicio temporum iniuria aboliito, quae a ep. 84. ad ep. 87. usque exponerentur, ad Ol. CXIII, 2., quae a ep. 87. ad ep. 110. usque Chremete Archonte gesta narrarentur, ad Ol. CXIII, 3., denique quae ep. 110. Anticleis anno assignarentur, ad Ol. CXIII, 4. pertinere iudicaret. Cf. Corsin. FF. AA. T. II. p. 12 sqq. De Harpalii tamen fuga, quam Diodorus quidem XVII, 108. in annum Chremetis Ol. CXIII, 3., Scaliger autem in Ol. CXIII, 2. retulit, nec non de Alexandri nuptiis, quas ille et ipsas ep. 107. Chremetis anno, hic Ol. CXIII, 4. celebratus scripsit, cf. quae dicta suis locis sunt, nott. 957. 963.

ποταμὸν καὶ στρατιὰν διεβίβασε⁹⁵⁵). Ταξίνης δὲ Ἰνδὸς ἔαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ παρέδωκεν⁹⁵⁶). Ἀρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι θησαυρῶν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, συσχενασάμενος ἀργύριον πολὺ, εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέπλευσε⁹⁵⁷).

γ. ΧΡΕΜΗΣ⁹⁵⁸). Ἀλεξάνδρος παρατάξει τὸν Πῶρον νικᾷ⁹⁵⁹). Ἀλεξάνδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν πόλιν Βουκεφάλαν ἔκτισεν ἀπὸ τοῦ τελευτῆσαντος ὅπου κατὰ τὴν πρὸς Πῶρον μάχῃ προσονομάσας αὐτήν⁹⁶⁰). Καλανὸς δὲ φιλόσοφος Ἰνδὸς πυρὸν ἀναβὰς ἔαυτὸν κατέφλεξε⁹⁶¹).

δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ⁹⁶²). Ἀλεξάνδρος τὴν πρεσβυτέραν τῶν Δαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν⁹⁶³). Ἀλεξάνδρος τὸ Κοσσαῖον ἔθρος προτοῦ ἀνάλωτον ἔχειρώσατο⁹⁶⁴).

ΟΔ. ΡΙΔ. Μικίνας Ρόδιος στάδιον⁹⁶⁵).

955) Ἀλεξάνδρος πέιραν τὴν λεγομένην] Testis Diodorus XVII. ep. 85. ad Ol. CXIII, 2. Άρρνιν cum Paris. reg. pr. et marg. ed. Steph. et hoc loco et in Eusebio suo p. 57, 6 scripsit Scaliger, Ζορνιν vero Wesselius et Dindorfus cum hoc loco, tum ep. 96. Posteriorem formam habent etiam Lucianus Diall. Mortt. XIV, 9 edit. Klotzii, Strabo XV. p. 473, 22, Syncellus p. 261 B. Utramque aequa veram censem Eustathius ad Dionys. Perieget. Cf. de Saxo Aorno Curt. XIII, 11. et Philostr. Vit. Apoll. Tyan. I. II, 18. In tempore rei assignando discedit a Diodoro Eusebius, qui sec. Hieronymum Olymp. CXIII, 1., sec. Arri. interpr. Olymp. CXII, 3. edit.

956) Τυζλῆς] Auctor Diodorus XVII. ep. 86. ad Ol. CXIII, 2.: qui tamen Mophia [qui Curtio Omphis], Taxilis filium, se regnunque Alexandro in fidem dedisse tradit. Alii consentiunt in Taxile ipso. Cf. Plut. Alex. ep. 59.: Τυζλῆς λέγεται μὲν τῆς Ἰνδικῆς ἔχειν μοῖραν οὐκ ἀποδοσανταν Αἰγύπτου μέγεθος, εἴσοτόν τε καὶ καλλίχρυσον ἐν τοῖς μαλιστα. Straboni XV. p. 480, 30. Τύζλος audit. Eusebini bellum adversus Taxilem Olymp. CXIII, 1. [Hieronym. Olymp. CXIII, 3. Maii Armeniac.] assignat.

957) Ἀρπαλος τῶν ἐν Βαβυλῶνι] Hoc Diodorus lib. XVII. ep. 108., eius orationem in brevius contraxit Scaliger, Chremetis praeturae Ol. CXIII, 3. attribuit. Verum Scaliger tempus, quo res facta esset, ab Hieronymo sumpsit, qui chron. lib. II. p. 137. Harpalum Ol. CXIII, 2. in Asiam, immo ex Asia in Atticam fugisse scribit. Vid. Plut. Demosth. p. 857 B., Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. Demosth. p. 363 R. Pausan. I, 37, 4. coll. Scal. Animadrv. n. MDCXCI. Cf. Du Theil in: Journal des Savans. Aout. 1792., Ideleri Commentt. Ueber das Todesjahr Alexanders des Gr. in Actt. Acad. Boruss. a. 1820. 21. Confugit autem Athenae Harpalus μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρον ἐξ Ἰνδῶν ἐνάνοδον, sec. Diod. I. l., proinde [vid. Arrian. VII, 28, 12.] Februario sere Chremetis. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 171 coll. p. 170.

958) Χρέμης] Chremes Hegemoni in praetura successit teste Dionysio Din. II, 116, 7, cuius tamen libri pro Χρέμης perperam Κρέμης exhibent. Verum praetoris nomen Scaliger sumpsit ex Diodoro XVII. ep. 87. Meminerunt eius Inscriptiones Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII b, 150. c, 3. 7. 19. 20. 43. 53. 68. 89. 106. 107. d, 28. 183. XIV. d, 70. 140. 145. 160. 180. 190. 230. 250. e, 165. XVI. a, 152. b, 55.

959) Ἀλεξάνδρος πυρατᾶς] Resert Diodorus XVII. ep. 87. seq. sub hoc Chremetis anno. Quocum convenit Euseb. Arri. Arrianus V, 19, 5. sub Hegemone Ol. CXIII, 2. narrat, et Hieronymus adeo Olymp. CXIII, 1. Arriano credit Clintonus FF. II. p. 168 coll. Strab. XV. p. 475 seq. Vid. etiam Plut. Alex. 60. Curt. IX, 2, 4.

960) Ἀλεξάνδρος κατὰ τὴν Ἰνδίαν] Testis Diodorus XVII. ep. 95. extr. ad hunc annum. Βουκεφαλία urbis nominatur a Plut. Alex. ep. 61. pro Βουκεφάλαιᾳ, quomodo in Strab. XV, 480, 55, uti monet Wesselius, ex Steph. s. v. Βουκεφάλαιᾳ, refingit Davisius ad Maxim. Tyr. Disserrt. XIV. p. 649. Τὰ Βουκεφαλα Aelian. Hist. Anim. XVI, 3.

961) Καλανὸς ὁ φιλόσοφος] Resert Diodorus lib. XVII. ep. 107. ad annum Chremetis, ubi Wesselius ablegat lectores ad Strab. lib. XV. p. 492 seq. Arrian. VII, 3. Palladinius de Brachmanib. p. 20. Origenis γιλοπορούμ. ep. 26. p. 906 ed. Paris. Adde Plut. Alex. ep. 65.

962) Ἀντικλῆς] Excepit Chremetem Athenis in praetura annua ex Diodoro XVII. ep. 110. et Dionysio Dinarchi. II, 116, 7. Memorant Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. Monum. Nav. XIII c. extr. XIV b, 115. 235. c, 85. 120. 136. 205. d, 70. 90. e, 179. 209. XVI a, 159. b, 60. 95. 105. 160.

963) Ἀλεξάνδρος τὴν πρεσβυτέραν] Testis Diodorus XVII. ep. 107. ad annum Chremetis: 'Ο δὲ βασιλεὺς τούτον μὲν ἴδιῳ πολυτελῶς, ἀντὸς δὲ πυρελθῶν εἰς Σούση τὴν μὲν πρεσβυτέραν τῶν Δαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημεν. Reicienda igitur est nota Scaligeriana ad annum praeecedentem. Memorat Alexandri cum Statira nuptias etiam Plut. Alex. ep. 70. et Arrian. VII, 4. τῶν Δαρείου θυγατέρων τὴν πρεσβυτέρην Βαρσένην errore, ut videtur, appellans.

964) Ἀλεξάνδρος τὸ Κοσσαῖον ἔθρος] Alexander Ol. CXIII, 4. Cossaeos, invictos adeo, XL diebus subegit. Testis Diodorus XVII. ep. 111. sub Olymp. CXII, 4. Cf. Strab. XI. p. 361, 20, Polyæn. Strateg. IV, 3, 31, Arrian. VII, 15.

965) Μικίνας] Testis Diodorus XVII. ep. 113. Idem audit Μικίνας Africano apud Euseb. χρον.

p. 329 b.

a. ΗΓΗΣΙΑΣ⁹⁶⁶). 'Υπογνίων διητων τῶν Ὀλυμπίων, Ἀλέξανδρος διεκηρύξατο τὸν φυγάδας τῶν Ἑλλήνων εἰς Ἰδίας ἔκαστον πατρίδας, πλὴν τῶν ἐναγῶν, καὶ τῶν ἱεροσύλων, κατελθεῖν⁹⁶⁷). Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἐτῇ ιβ̄ καὶ μῆνας ζ⁹⁶⁸). Διογένης δὲ κώνων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησε⁹⁶⁹). Σωσικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τῶν τῆς Πλειάδος εἰς ἔγνωρίζετο. οἱ δὲ τελευτῆσαι φασιν⁹⁷⁰).

β. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ⁹⁷¹). Φίλιππος δὲ Ἀλέξανδρου ἀδελφὸς ὁ μετωνομασμένος Ἀριδαῖος τὴν Ἀλέξανδρου βασιλείαν διαδέχεται⁹⁷²). Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θράκη, καὶ τὰ συνορίζοντα τῶν Ἰδνῶν παρὰ τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἡ δὲ Μακεδονία Ἀντιπάτρῳ⁹⁷³). Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Λαμιακὸν⁹⁷⁴). Ἀντίπατρος, τῶν Ἀθηναίων τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐπιτρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τῆς δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμήσεως εἶναι τὸ πολίτευμα⁹⁷⁵). Περδίκκας Σαμιοῦς κατήγαγεν εἰς τὴν πα-

λογ. pag. 42; sed Interpr. Arm. apud Aucher. P. I. pag. 297 eum Micennam, ap. Mai. Micrinam appellat.

966) [Ὑγκολις] Hegesias, quem omissum esse videmus in Archontum catalogo apud Dionys. Din. II, p. 116, 7, in praetura Aatilem excepit ex Arrianus VII. ep. 27. coll. cum Diodoro XVII. ep. 113. init. ubi Ἀγναῖος minus recte appellatur. Occurrit etiam in Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 99, 1. p. 137. Monum. Nav. XIV a, 65. 70. 121. b, 70. 120. 140. 190.

967) [Ὑπογνίων διητων] Diodorus lib. XVII. cp. 109. init. ad annum Chremetis: ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τῶν Ὀλυμπίων διητῶν ἐκήρυξεν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς φυγάδας πάντας εἰς τὰς πατρίδας κατένει, πλὴν τῶν ἱεροσύλων καὶ φούσων. Cf. eiusdem lib. XVIII. cp. 8.: Ἀλέξανδρος γάρ βραχεῖ χρόνῳ πρότερον τῆς τελευτῆς ἔκρινε κατύγειν ὑπαντας τοὺς ἐν ταῖς Ἑλλήνοις πόλεσι φυγάδας, et paullo post διόπερ ὑπογνίων διητῶν τῶν Ὀλυμπίων ἐξέπεμψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ετε.

968) [Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι] Alexandrum Magnum defunctum esse Ol. CXIV, 1. consentiunt Diodorus XVII, 117, Arrianus VII, 28. Josephus in Apion. lib. I, 22. Eusebius Armeniacus [Olymp. CXIII, 4, Hieronymus]. Diodorus I. l. oūτος μὲν οὖν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν προειρημένον τρόπον ἐτελετῆσε, βιοτελέσας ἐτῇ δώδεκα καὶ μῆνας ἐπιτά, πρᾶξις δὲ μεγίστας κατεργασμένος κτλ. Vixit autem Alexander ex Aristobuli apud Arr. I. l. calculis annos XXXIII., menses VIII., ex Eusebii sententia annos XXXI., denique e Iustini XII, 16 opinione annos XXXIII., mensein I., obiitque d. XXVIII. m. Daesii (Plut. Alex. 76.) sive Thargel. (Plut. Alex. ep. 16.) aut d. XXX. eiusdem (ibid. cp. 75.) i. e., quum etiam tum sine dubio cyclus Metonicus Athenis in usu esset (Ideler. I. p. 351), d. XI. aut d. XIII. mens. Innni a. 323. a. Chr. Cf. Ideleri Enchir. chronol. I. p. 407, eiusdemque Commentatt. de anno Alexandri Magni emortuali in Actt. Acad. Boruss. ann. 1820. et 1821. Vid. etiam Corsin. FF. ΛΑ. T. IV. p. 51 et Clint. FF. HH. II. p. 172.

969) [Διογένης δὲ κώνων] Auctor Demetrius Magnes ap. Diog. Laert. VI, 79: Δημήτριος δὲ ἐν τοῖς Ομονόμοις φησί, τίς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλῶνι, Διογένην [τὸν Ικετίον, Σινωπα]: Diog. VI, 20. δὲ ἐν Κορινθῷ τελευτῆσαι. ἡν δὲ γέρων κατὰ τὴν τοῖν καὶ δεκάτην καὶ ἐκιστοτὴν Ὁλυμπιάδι, cuius item atque Suidae eadem de re testimonium corrigit Meurs. Lectt. Att. lib. II. cp. 22. κατὰ τὴν τετάρτην κτλ. rescribens. Consentit Platarchius Symp. VIII, 1. p. 717 C: τῆς Ἀλέξανδρον τοῦ βιοτελέσας τελευτῆς καὶ τῆς Διογένεως τοῦ Κυνὸς μᾶς ἡμέρα γενομένης. Vixerat annos nonaginta. Diog. I. l. §. 76. Hinc natus fuerit Olymp. XCII, 3. Floruit Olymp. XCVI, 1. secundum Eusebium [Hieronymi, Olymp. XCVI, 4. sec. Mai. Arin. coll. Syncell. p. 258 C. p. 260 A.]

970) [Σωσικλῆς Συρακούσιος] Testis Suidas s. v. Σωσικλῆς. At cf. nostra ad Ol. CXI, 1. s. n. 923.

971) [Κηφισόδωρος] Archon Athenis Ol. CXIV, 2. ex Diodoro XVIII. cp. 2. init. Meminerunt eius Dionysius Din. II, 116, 7, ad Ann. II, 121, 35 et Arrianus Hist. Ind. XXI, 1. item Inscriptt. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 223, 4. p. 347. Monum. Nav. XVI, b, 79. 100. 196. c, 30. XVII, a, 20.

972) [Φίλιππος Ἀλέξανδρον] Tradit Diodorus XVIII, 2. extr. ad h. a. Cf. Dexippum ep. Syncell. p. 264 C. Eusebius Mai. Arin. ad Olymp. CXIV, 2. coll. Chron. Pasch. p. 171 A., Hieronym. ad Ol. CXIV, 1. Philippus, qui et Aridaeus, frater Alexandri, [ex Philinna: vid. Dex. I. l.] ann. VII.

973) [Αντιμάχης ἐδόθη] Auctor est idem Diodorus XVIII, 3. med. ad h. a. Cf. Dexippi et Eusebii I. l. not. 972. laudatos.

974) [Ἀθηναῖοι πρὸς Ἀντίπατρον] Refert Diodorus XVIII, 8 init. ad h. a. his verbis: Ἀθηναῖοι δὲ τρόπος Ἀντίπατρον πόλεμον ἐξήρευκαν τὸν δυομασθέντα Λαμιακόν. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCII. p. 217.

975) [Ἀντίπατρος τῶν Ἀθηναίων] Auctor Diodors XVIII, 18 med. ad Ol. CXIV, 2. Vid. Plut. Phoc. cp. 26. coll. Clint. FF. HH. II. p. 174.

τρίδια πεφενγότας ἐπ' ἑτη πλείω τῶν τεσσαράκοντα⁹⁷⁶). Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Ὀφέλλα, παραδιδόντες ἑαυτοὺς Πτολεμαίῳ τῷ Λάγῳ ὑπὸ τῆς αὐτοῦ βασιλείαν ὑπετάγησαν τῆς ἱερεψίας ἀποστεφθέντες⁹⁷⁷). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ῥωμαϊκὸν Καμπανοῖς ἰδόθη⁹⁷⁸).

γ. **ΦΙΛΟΚΛΗΣ.** οἱ δὲ **ΔΙΟΚΛΗΣ**⁹⁷⁹). Ἀριστοτέλης ἀπάρας εἰς Χαλκίδα ἐτελεύτησεν ἐτῶν τριῶν πον καὶ ἔζηκοντα⁹⁸⁰). τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ἐρέσιος, οὗτος διὰ τὸ τῆς φράσεως θεοπέσιον μετωνυμασμένος, πρόσθε **Τύρταμος λεγόμενος**⁹⁸¹). Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Εὐμένης λαμπρῷ μάχῃ τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησεν, ἀναιρεθέντινον Κρατεροῦ καὶ Νεοπτολέμου, τῶν μετὰ Ἀντίπατρου ἡγεμόνων⁹⁸²). Κατὰ τὴν Αίγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τῶν Ιδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτοῦ σκηνῇ ἀπεσφάγη⁹⁸³). Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελητὴν τῶν βασιλέων εἶλοντο τὸν Ἀντίπατρον αὐτοχράτορα⁹⁸⁴). Ἀντίπατρος Ἀντίγονον τῆς βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε⁹⁸⁵). Μένανδρος ἔφησος ὃν πρώτον δρᾶμα ἴδιαζε⁹⁸⁶).

976) **Περδίκκας Σαμίους κατήγαγεν**] Tradit Diodorus XVIII. ep. 18. fin. ad h. a. Sed errat. Cf. not. ad Olymp. CVII, 1.

977) **Κυρηναῖοι νικηθέντες**] Enarrat Diodorus XVIII. ep. 21. ad Ol. CXIV, 2. De Ophellae nomine, qui Plutarcho Demetr. p. 894 E. Ὀφέλλας scribitur, cf. Wessel. ad Diod. I. I.

978) **Κατὰ τὴν Ἰταλίαν**] Haec nota aut ad Ol. CX, 3. aut ad Ol. CXI, 3. reicienda est: quandoquidem Campanis civitas sive suffragio aut, teste Livio VIII, 14, Coss. C. Furio Camillo II., C. Maenio a. V. C. 416. Ol. CX, 4., aut, secundum Velleium I, 14, Coss. Spurio Posthumio Albino, T. Veturio Calvinus a. V. C. 420. Ol. CXI, 4. data est: unde quod ad a. V. C. 483., quo historias suas scripsit Velleius, annos numerant CCCL. Codd. eins, haud dubie corrupti sunt. Cf. Pigh. Ann. a. V. C. 419. T. I. p. 328.

979) **Φιλοκλῆς· οἱ δὲ Διοκλῆς**] Archon Ol. CXIV, 3. ex Diodoro XVIII, 26 init. Φιλοκλῆς. Neque aliter audit Diogeni lib. V, 10 et Dionysio Diuarch. II. p. 116, 7. Sed Διοκλῆς est Scholiastae Aristoph. in Prolego. de comoedia p. XXX. Cf. not. 670. et Clint. FF. III. II. p. 177. Sed quem auctor Vitt. X. Oratt. sub fin. assert Dioclem Archontem, a Demosthene de Coron. p. 261. Polyclem appellationem, eum ad pseudoponymos referendum esse contra Meursium de Archontt. Ath. IV, 14 demonstravit Cor-sinus F. A. I. p. 292. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 116 et in Actt. Acad. Boruss. a. 1827.

980) **Ἀριστοτέλης]** Tradit Apollo dorus ap. Diog. Laert. V, 10. p. 140: εἰτα ἀπάρω εἰς Χαλκίδα scil. τὸν Ἀριστοτέλη φησίν Ἀπολλόδωρος] τῷ τρίτῳ ἐτοι τῆς δεκάτης καὶ ἵκατοστῆς Ολυμπιάδος, καὶ τελετῆσαι ἐτῶν πον τριῶν καὶ ἔζηκοντα νόσῳ ἐπὶ Φιλοκλέους. Dionysius Ep. ad Attin. II, 121, 35: τῷ δὲ τριταιδεκάτῳ ἐτοι μισθί τὸν Ἀλιξάρδον τελετῆντος ἐπὶ Κρητισσώρων ἄρχοντος ἐπάρους τῆς Χαλκίδα νόσῳ τελετῶν (οἱ Ἀριστοτέλης) τρία πρὸς τοὺς ἔζηκοντα βίωσις ἦτη. Suidas tamen ei annos duimtaxat LXX. tribuit s. v. Ἀριστοτέλης leim. I. Mortuus est eodem sere tempore, quo Demosthenes. Τελετῆσαι — διτι καὶ Ἀγριοσθένη τετυπέψαι ἐπὶ Καλαυρίᾳ ἐπὶ Φιλοκλέους. Apollo dorus ait ap. Diog. I. I. Cum autem Demosthenes d. XVI. m. Pygnerpcionis decesserit [v. not. 989.] Aristoteles quoque circa quartum anni Attici mensem defunctus fuerit.

981) **Τὴν δὲ σχολὴν**] Refert Diogenes Laertius vit. Theophr. V, 36: κακείνου (τον Ἀριστοτέλους) εἰς Χαλκίδα ὑποχωρίσαντος αὐτοῦ (scil. Θιόφραστος, οἱ Ἐρέσιος) διεδέξατο τὴν σχολὴν Ὁλυμπιάδι τετάρτη καὶ δεκάτη καὶ ἐκυοστῆ. Idem paullo infra: Τοῦτον, Τύρταμον λεγόμενον, Θιόφραστον διὰ τὸ τῆς φράσεως θεοπέσιον Ἀριστοτέλης μετωνόμασεν. Cum his cf. Strab. XIII. p. 425, 23: Τύρταμος δὲ ἀκαλεῖτο πρότερον οἱ Θιόφραστος, μιτωνόμασε δὲ αὐτὸν οἱ Ἀριστοτέλης Θιόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου διόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον ἐπισημανόμενος. Vid. etiam Steph. s. v. Ἐρέσιος et Suid. s. v. Θιόφραστος. Confirmat tempus Theophrasti ἀκμῆν a Diogene ascriptum Eusebius ad Olymp. CXIV, 4. coll. Syncell. p. 275 B.

982) **Κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν**] Tradit Diodorus XVIII. ep. 29 — 32. ad Ol. CXIV, 3. cuius loci suminam breviter complexus est Scaliger. cf. Nep. Eum. 3. 4. Plut. Eum. p. 585. F. Arrian. apud Phot. p. 220.

983) **Κατὰ τὴν Αἴγυπτον Ηλείρδίκκας**] Testis Diodorus XVIII. ep. 36. med. h. a. ad Consentient cum Diodoro Strabo XVII. p. 546, 28, Pausanias I, 6, Arrianus ap. Phot. p. 221. Discrepat Cornelius Nepos, qui vit. Eum. ep. 5. Perdiccam a Seleuco et Antigono interfectum fuisse dicit.

984) **Κατὰ τὴν Ἀσίαν οἱ Μακεδόνες**] Tradit Diodorus XVIII, 39. init. ad Ol. CXIV, 3. Hanc tamen et in sequentem notam est cur ad Ol. CXIV, 4. ascriptam malimus, apparebit ex not. 987.

985) **Ἀντίπατρος· Ἀντίγονος**] Diodorus XVIII. ep. 39. med. ad Ol. CXIV, 3. Cf. not. 987.

986) **Μένανδρος ἔφησος ὃν**] Auctor Scholiastes Aristoph. in Prolegg. de Comoedia p. XXX.: Μένανδρος δὲ Διονείδους νιός, Ἀθηναῖος, λαμπρός καὶ βίω καὶ γένει, συνδιατρίψας δὲ τὰ πολλά Ἀλεξάδη, ἐπὸ τούτου δοκεῖ παιδεύθηται. Ἐδίδαξε δὲ πρώτον, ἔφησος ὃν, ἐπὶ Διοκλέους (leg. Φιλοκλέους). Non men dramatis addit Ensebius ap. Hieronymum ad Olymp. CXIV, 4.: Menander comicus primam fabulam

δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁹⁸⁷). Δειναρχος Κορίνθιος ὁ φήτωρ νιὸς Σωστράτου τῆς Ἀθήνας παραγίνεται⁹⁸⁸). Δημοσθένης ἐτελεύτησε⁹⁸⁹). Δημάδης ὁ φήτωρ πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δίμου πρὸς Ἀντίπατρον, μετὰ Δημέου νιοῦ συνπρεσβευτοῦ, προστάξει Ἀντίπατρον ἰδανατῶθη⁹⁹⁰). Ἀντίπατρος ἐτελεύτησε⁹⁹¹). Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πάσης τῆς Συρίας ἐκνιψεύεται. Νικάνυρος στρατηγοῦ⁹⁹²).

cognomento 'Οργὴν docens superat. Quae misifice perversa leguntur in Armeniacis ad Ol. CXIV, 3.: *Ieander* primo virtutem ostendit quia iracundiam vincebat. Ab Eusebio sua sumpsit Syncellus p. 275 B.: *Mένανδρος* ὁ κωμικὸς ποιητὴς, πρῶτον δρόμα διδάσκας ὄργην ἔντια. Cf. Scal. Aninadvy. ad Eus. n. MDCXCVI. Anonymū negri' κωμῳδίας et Eusebii testimonium, quod in unum coniunxit Scaliger, sic disiungit A. Meinek. in Men. et Philom. Reliq. Berol. a. 1823. 8. p. XXX., ut Menandrum Ol. CXIV, anno non 3., quo trahere corruptum Archontis nomen videtur, sed 1. primum docuisse ἐγῆσθαι, Ol. CXIV, 4. vero primum viciisse statuat.

987) *'Απολλόδωρος* Scaliger in errorem inductus est lacunoso Diodori textu, qui etsi primum post Philoclem Archontem offert XVIII, 44. Apollodotum, huc tamen minime illius successor fuit, quandoquidem ante Diod. I. l. vel potius ante ep. 39. biennii (Ol. CXIV, 4. et CXV, 1.) res gestas excidiisse manifestum est. Quam quidem lacunam etsi animadvertis Scaliger, ea tamen inter ep. 57. et ep. 58. collocata res annis Ol. CXV, 1. et CXV, 2. gestas lacuna haustas esse iudicavit. Fuit igitur non Apollodorus, sed Archippus, quem statim post Philoclem laudat Dionysius Din. II. p. 116, 9. Atheniensium praetor Olymp. CXIV, 4. Cf. Dodwell. Diss. de Cyclis V. p. 805, Wessel. ad Diod. XVIII, 44, cf. Clinton FF. III. Prooem. p. XIV.

988) Δειναρχος Κορίνθιος ὁ φήτωρ] Dionysius Din. II. p. 113, 3: Δειναρχος ὁ φήτωρ νιὸς μινὴν Σωστράτου, Κορίνθιος δὲ τὸ γένος ἀριστόμενος δὲ τῆς Ἀθήνας, καθ' ὃν χρόνον ἦνθεν αἱ τε τῶν φιλοσόφων καὶ ὄντων διατριβαί. Idem paullo post Dinarchum iam quintum decimum anno Athenis artem oratoriam exercuisse tradit, quam Athenea a Cassandro occupabantur. Quod quum Ol. CXVIII, 2. acciderit, Dinarchus inde ab Ol. CXIV, 4. Athenis versatus fuisse videtur; siquidem eodem anno, quo Athinas migravit, etiam artem oratorianam factitare coepit. Hic fons esse videtur notae Scaligeriane. Nos, meinores erroris, et apud veteres, et apud nostrates sollennis, quo Dinarchus orator, et cognominis ἐπιμελητῆς τῆς Πελοποννήσου inter se commutantur, oratorem Dinarchum Athenas petisse, quo tempore Alexander M. in Asiam traiecit, cum Anctore Vit. X. Oratt. statuimus, [Plutarch. Opp. XII. p. 273. 274. ed. Tubing.]: Δειναρχος, Σωστράτους ἡ Σωστράτου, ὡς μὲν τυρις, ἐγγώριος, ὡς δὲ τοι δοκεῖ, Κορίνθιος, ἀριστόμενος τῆς Ἀθήνας τῇ γένος, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξαρδος ἐπῆρε τὴν Ἀστυν etc. Quid, quod Dinarchus, cuius orationes de γραφῇ ὀντοδοκίᾳ in Demosthenem, Aristogitonem, Philoclem supersunt, Athenis orationes conscripsit pro mercede alii, quam ipse publice non peroraret (Pseudo-Plut. I. l. p. 274), quo tempore lis illa de Harpalī pecunia agitatatur? Ab hoc diversus est, qui apud Plutarchum Vit. Demosth. V. p. 303 occurrit: Ιερὸς οἰκος Δεινάρχου τοῦ Κορίνθιον κατηγορίσαντος, παροξυθεῖς ὁ Κάσσινδρος ἐχασίσας εἰποῦ τῷ κόλπῳ τὸν νῖον. (Plutarchus enim oratorem non τοῦ Κορίνθιον, sed addito τοῦ ὄντος indicasset. Cf. Arrian. ap. Phot. cod. XCII. p. 70 Bekk. Δειναρχος ὁ Κορίνθιος κατήγορος ήρ. Quod Suidas s. v. Δειναρχος tradit oratorein ἐπιμελητῆς τῆς Πελοποννήσου extremis vitae annis constitutum esse: ἐπειδεῖται δὲ οὐρος ἐπιμελητῆς τῆς Πελοποννήσου falsum est manifesto. Hic vero ἐπιμελητῆς τῆς Πελοποννήσου Athenas venisse videtur, ut Demades proditionis accusaret, quo anno Demades supplicio affectus est Ol. CXV, 2., cf. Droysenii Histor. Alexandr. Successor. p. 228 n. 42. coll. p. 182 n. 46. et Inprimis C. F. Rankii disputationem doctam in Encyclop. artt. Hal. T. XXV. s. v. Dinarchus.

989) Δημοσθένης ἐτελεύτης] Erravit Scaliger, testimonium Plutarchi vit. Dem. p. 860 cum Diodoro XVIII, 48 coniungens. Quorum alter Demosthenem non multo ante Demadēm obisse, alter de Demade supplicium sumptum esse scribit Archonte Apollodoro. Assignavit igitur Scaliger mortem Demosthenis eidem Apollodori anno. Verum Apollodorus nec Ol. CXIV, 4. Archon fuit [cf. nos s. n. 987, 995.], nec Demosthenes eodem, quo Demades, anno mortem obiit, sed Ol. CXIV, 3. Archonte Philocle [v. Apollod. ap. Diog. V, 10] in templo Calauritarum sumpto veneno vitam finivit, ne virus Antipatro traderetur, quem ut effugeret, Calauriam se contulerat, et quidem d. XVI. m. Pyanepsionis Attici [Plut. Dem. ep. 30. coll. 28. et Zosim. Ascalonit. vit. Dem. ap. Reisk. Toin. IV. p. 151], anno aetatis sexagesimo tertio. Vid. Zosin. I. l. Gellius vero NN. AA. XV, 28. annos ei LX. tribuit. Cf. not. 706.

990) Δημάδης ὁ φήτωρ] Testis esse videtur Diodorus XVIII. ep. 47., qui Demadēm cum filio Demea necatum resert Archonte Apollodoro i. e. secundum Scaligeri calculos [vid. not. 987.] Olymp. CXIV, 4. sed secundum nostros [vid. n. 988, 995.] Olymp. CXV, 2. Suidas s. v. Δημάδης eum generaliter Olymp. CXV. interfictum tradit. Vid. Arrian. ap. Phot. cod. XCVI. coll. Plut. Deinosth. 31. Phoc. 30.

991) Ἀντίπατρος ἐτελεύτης] Testis Diodorus XVIII, 48. sub Apollodoro; qui pertinet potius ad Ol. CXV, 2. Cf. nos s. n. 987.

992) Πτολεμαῖος ὁ Λάγου] Ptolemaeus Archonte Philocle Ol. CXIV, 3. duce Nicanore Syriam, Aegyptum, Phoenicem in potestatem suam rededit ex Diodoro XVIII. ep. 43. Reicienda igitur est nota Scaligeri ad annum superiorē, nisi forte propter arctissimam capitū 43. cum capite 44., quod Apollodori Ol. CXV, 1. præturaū illustrat, coniunctionem ad Ol. CXV, 1. illam referre præstat.

ΟΛ. ΡΙΕ. Δαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον⁹⁹³).

α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ⁹⁹⁴).

β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ⁹⁹⁵).

γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ⁹⁹⁶). Ἀθήνησι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου καταδίκασθέντες κώνειον πιθνεῖς τὸν βίον κατέλυσαν⁹⁹⁷). Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην συνθέμενοι ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως ἔλοντο ἀγμήτριον Φαληρέα⁹⁹⁸). Ὁλυμπιὸς κατηγμένη ἐπὶ τὴν βασιλείαν Φίλιππον Ἡριδείον βασιλέα καὶ τὴν p. 330 a. τούτου γυναικα Εὐρυδίκην αλχμαλάτους εἰς φυλακὴν καταθεμένη δεινῶς ἤκιστο, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ἄμφω ἀνεῖλε⁹⁹⁹). Ξενοχράτους τελευτήσαντος τὴν σχολὴν διεδέσατο Πολέμιον¹⁰⁰⁰). Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθηκαν δύο φυλὰς ταῖς προϋπαρχούσαις, τὴν τε Φαληρίναν καὶ τὴν Οὐφερτίναν¹⁰⁰¹).

δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ¹⁰⁰²). Ἀγαθοκλῆς Συρακούσιος κεφαλεὺς ἐγένετο τῆς πατρίδος τύφαννος μετὰ ωξεῖ ἔτη τῆς Ἰλίου ἀλώσεως¹⁰⁰³).

ΟΛ. ΡΙΣ. Δημοσθένης Λάκων στάδιον¹⁰⁰⁴).

α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ¹⁰⁰⁵). Ἀντίγονος, προδιδομένου ὑπὸ τῶν Ιδίων στρατιωτῶν Εὐμένους, ἀνεῖλε τὸν ἄνδρα¹⁰⁰⁶). Τρίτος κατακλυσμὸς κατὰ τὴν Ρύδον μονο-

993) Δαμασίας Ἀμφιπολίτης] Tradit Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

994) Νέαιχμος] Successit Archippo in praetura annua Neaechmus ex Dionys. Dinarch. II, 116, 9. Meminit eius Inscriptio Gr. ap. Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 214, 6. p. 345 et n. 224, 3. p. 347.

995) Ἀπολλόδωρος] Apollodori praetura ut huic anno assignaret, Scaligerus auctor fuit Dionysius Dinarch. II. p. 116, 9. Nostro iudicio eundem libens ap. Diod. XVIII, 44 init. Cf. nos s. n. 987.

996) Ἀρχιππος] Archon Athenis Ol. XCIV, 3. ex Diodoro XVIII, ep. 58. iait. et Dionysio Din. I. 1. Meminit eius Theophrast. Hist. Plant. lib. IV. cp. 17. Cf. Boeckh. C. I. Vol. I. p. 141.

997) Ἀθήνησι Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ] Turbulentum de Phocione iudicium exponit Diodorus XVIII. ep. 67. extr. Archippo Archonte: διὰ δὲ τῆς τοῦ κωνίου πόστως κατὰ τὸ πάτριον ἔθος τὸν βίον καταλέσαντες ἐρρίφησαν αὐτοὺς πάντες ἐκ τῶν τῆς Ἀττικῆς ὄφων. Οἱ μὲν οὖν Φωκίων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ διαβληθέντες τοιαύτην ἰσχον τὴν τὸν βίον κατευρρόσθην. Meminit rei Nep. Phoc. 2.: „Concidit autem maxime ipso criminis, quod, quam apud eum summum esset imperium populi, et Nicancorem, Cassandrae praefectum, insidiari Piraceo Atheniensium a Dercyllo moneretur, idemque postulareret, ut provideret, ne commentibus civitas privaretur, huic audiente populo, Phocio negavit, esse periculum.” Obiit autem d. XIX. m. Munychionis. Plut. Phoc. 37: ἦν δὲ ἡμέρα Μονυχίωνος ἡνάτη ἐπὶ δέκα. Cf. Clint. FF. BH. II. p. 178.

998) Ἀθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνην] Resert Diodorus XVIII. ep. 74. ad Ol. CXV, 3. Sed cf. nos ad Ol. CXIV, 4. s. n. 987.

999) Ὅλυμπιὸς κατηγμένη] Diodorus XIX. ep. 11. ad Ol. CXV, 4., cui anno nota ista Scaligeriana assignanda erat.

1000) Ξενοχράτους τελευτήσαντος] Diogenis IV, 14 calculi Xenocratem Olymp. CXVI, 3. defunctum esse ostendunt. Vid. not. 563. Quia tamen in ratione sibi non constare videtur auctor ille. Vid. not. 1009. Scaligeri igitur nota ad Olymp. CXVI, 3. protrahenda est. Obiit autem Xenocrates LXXXII. aut LXXXI. annos natus. Diog. I. 1. coll. Censorin. 15. Lucianus tamen Macrob. 20. eum LXXXIV. annorum facit.

1001) Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθηκαν] Diodorus XIX, 10 ad Ol. CXV, 4: προσέθηκαν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ δύο γυναῖς ταῖς προσύπαρχοῖσαις τὴν τε Φαλερίναν καὶ τὴν Θερετίναν [scribit προπτερισπωμέτρως Dindorf.] Livius IX, 20. L. Plautio Venzone, M. Fosilio Flaccinatore a. Chr. 318. U. C. 436. Ol. CXV, 3: Eodem anno . . . duas Romanas additae tribus, Ufentina et Falerina.

1002) Δημογένης] Ol. CXV, 4. Archon ex Diodoro XIX, 2. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10.

1003) Ἀγαθοκλῆς Συρακούσιος] Diodorus XIX. ep. 2. sub Ol. CXV, 4: Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Συρακούσιος τύραννος ἐγένετο τῆς πόλεως, his cp. I. praemissis: ἐν μὲν οὖν ταῖς προτερημάντιαις δικτυαλέκται βίβλοις ἀνεγράψαμεν τὰς ἀπὸ τῶν ἀρχιωτάτων χρόνων πρᾶξις τὰς γεγενημένας ἐν τοῖς γνωριζομένοις μέρεσι τῆς οἰκουμένης ἐφ' οἷσον ἡμῖν δύναμις ὥχρι πρὸς τὸν ἱκανότον τὸν πρὸ τῆς Ἀγαθοκλέους τυραννίδος, εἰς ὃν ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως ἡ τη συνάγεται δικτυαλέκται ἔχοντα ξε. Caeterum de Agathocle, humili loco nato, cons. Diod. XIX. epp. 2—9. Vid. Bongars. ad Iust. Lib. XXII, 5, quem refutat Wessel. ad Diod. XIX, 1.

1004) Δημοσθένης Λάκων] Testis Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Ad quem locum Scaliger in Nott. ad Graec. Euseb. p. 428 b: Δημοσθένης] Repono ex Pausan. [VI, 16, 6] Δεινοσθένης. Apud Diodorum [XIX. ep. 17.] mendose Δεινομένης.” Scaligeri emendationem confirmat Cod. Armen. corrupta scriptora Δημοσθένης.

1005) Δημοκλείδης] Archon Ol. CXVI, 1. ex Diodoro XIX. ep. 17. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10.

1006) Ἀντίγονος προδιδομένου] Resert Diodorus lib. XIX. ep. 43. seq. ad Ol. CXVI, 1.

νουχὶ τὴν πόλιν ἀνέτρεψε καὶ πολλὰ σώματα καὶ οἰκίας διέφειρε¹⁰⁰⁷). Κάσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα παραδίδοντος τοῖς τῷν ὑπὲν αὐτῆς ἀνηρημένων συγγενεῖσι κατέσφαξε, καὶ ἔτι τὰς ὑπὲν Ἀλεξάνδρου κατασκαφείσας Θήβας ἀνίστησεν, εἰκοστῷ ἔτει ὑστερον τῆς κατασκαφῆς¹⁰⁰⁸). Πολέμων τὴν Σινοκράτους σχολὴν διαδέχεται¹⁰⁰⁹).

β. ΠΡΑΞΙΒΟΥΛΟΣ¹⁰¹⁰). Θεύφραστος τὸ περὶ λίθων βιβλίον ἔγραψε¹⁰¹¹).

γ. ΝΙΚΟΔΙΩΡΟΣ¹⁰¹²).

δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ¹⁰¹³).

ΟΑ. ΡΙΖ. Παρμένων Μιτυληναῖος στάδιον¹⁰¹⁴).

α. ΠΟΛΕΜΩΝ¹⁰¹⁵). Ἐπίκουρος σχολὴν συνεστήσατο ἐν Μιτυλήνῃ καὶ Λαμψάκῳ ἐπ' ἑτῇ¹⁰¹⁶). Πτολεμαῖος τοὺς Κυρηναίους ἀποστήσαντας πολιορκίᾳ παραστησάμενος ἐκόλασε¹⁰¹⁷). Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αλυύπτου μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Κύρρον διάρας ἐπὶ τοὺς ἀπειθοῦντας τῷν βασιλέων, καὶ αὐτοὺς πάντας ἐκποδῶν ποιησάμενος τῆς νῆσου στρατηγὸν κατέλιπε Νικοχρέοντα¹⁰¹⁸). Πτολεμαῖος μετὰ Σελεύκου Αημήτριον τὸν Ἀντιγόνον νίδν παρατάξει νικήσας, καὶ φυγεῖν ἀναγκάσας τῆς Γάζης ἐξ ἐφόδου κυριεύει¹⁰¹⁹). Σέλευκος ἀνεκτήσατο τὴν Βαβυλωνίαν¹⁰²⁰). Ο Ρωμαίων δῆμος ἀποικίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ποντίαν νῆσον¹⁰²¹).

1007) Τοίος κατακλυσμὸς] Enarrat Diodorus XIX. ep. 45. ad h. a.

1008) Κάσσανδρος τὴν Ὀλυμπιάδα] Testis Diodorus, qui lib. XIX, 51 med. ad h. a.: οἱ δὲ τῷ ἀνηρημένων συγγενεῖς, Κασσάνδρῳ τε χαρίζεσθαι βούλομενοι καὶ τοῖς τετέλευτούσιν ἀμύναι, κατέσφυγεν τὴν βασιλισσαν, οὐδεμίαν ὑγενῆ καὶ γυναικεῖν προεμένην ἀξίωσιν. Interfecta autem est Olympias τύρος ἄρχομένων. Diodorus XIX, 50. De Thebis, Olymp. CXVI, 1. ante medianam aestate ad Cassandrae restauratis; vid. id. Diod. XIX, 53 extr. 54 init. coll. Paus. IX, 7, 1. et Plut. Polit. Praec. p. 814 B. Restituta urbs est vicesimo anno post excidium, sec. Diod. XIX, 54, tricesimo vero, sec. Polem. ap. Athen. I. p. 19 C.

1009) Πολέμων] Auctor Diogenes vit. Polem. lib. IV, 16. καὶ οὗτος ἔγένετο (δ' Πολέμων) φιλόπονος, ὡς ἐπερβάλλεσθαι τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸν (τὸν Σινοκράτους) διαδέξασθαι τὴν σχολὴν, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ἔκτης καὶ δεκάτης καὶ ἔκατοντης Ὀλυμπιάδος. At paullo ante ad Ol. CXV, 3. ex eodem Diogene IV, 14 eruimus, Polemonem Ol. CXVI, 3. in schola regenda successisse. Redibit secum in concordiam scriptor ille, ubi statueris, eum cum generaliter scriberet ἀπὸ τῆς ἔκτης — ἔκατοντης Ὀλυμπιάδος, non primum, sed secundum aut tertium annum eius Olympiadis intelligi possuisse.

1010) Προαξιθονὸς] Archon Ol. CXVI, 2. ex Diodoro XIX, 55 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Meminerunt eius Theophrastus de Lapid. p. 702 Schr.: οὐ παλαιὸν δ' ἔστιν ἄλλα περὶ τῆς μάλιστα ἐπειγόντα, εἰς ἄρχοντα Πραξιθονὸν, et ex illo Plinius Hist. Nat. lib. XXXIII. ep. 7. Cf. Salmas. Exercit. Plin. p. 247.

1011) Θεόφραστος τὸ περὶ λίθων] Collegit Scaliger ex Theophrasti verbis modo ascriptis.

1012) Νικόδωρος] Archon Athenis Ol. CXVI, 3. ex Diodoro XIX. ep. 66. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Occurrit etiam ap. Theophr. de Causs. Plantt. I, 19, 5, ap. Plin. Hist. Nat. III, 6, in Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 105, 1. p. 143.

1013) Θεόφραστος] Praeturam gessit Athenis Ol. XCVI, 4. ex Diodoro XIX, 73. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 10. Mevinit eius Inscript. Gr. ap. Boeckh. C. I. Vol. I. n. 94, 1.

1014) Παρμένων] Ex errore aut Scaligeri aut hypothetae. Diodorus enim XIX. ep. 73. Parmenionem huius Olympiadis stadioniacam nominat, Purmenidem Africanus apud Enseb. χρον. λογ. p. 42.

1015) Πολέμων] Archon Atheniensium Ol. CXVII, 1., testibus Diodoro XIX, 77 init. et Dionysio Din. II. p. 116, 11.

1016) Ἐπίκουρος σχολὴν συνεστήσατο] Auctor Apollodorus ap. Diog. Laert. X, 15 seq.: ἐπάρχοντα δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐπίκουρον) ἐτῶν δέοντα τὴν Μιτυλήνην καὶ Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἑτῇ πέντε. Cf. Id. X, 14. Atqui natus Epicurus est Ol. CIX, 3. Scholam igitur Mytilenis et Lampsaci instituit Ol. CXVII, 3.: ad quem annum verba Scaligeri suprascripta proscribenda esse videntur.

1017) Πιοδέμων] Tradit Diodorus XIX. ep. 79. init. ad Ol. CXVII, 1., quem locum in brevius contraxit Scaliger.

1018) Πιολεμαῖος ἐκ τῆς Αλυύπτου] Testis Diodorus XIX. ep. 79. med. ad Ol. CXVII, 1., cuius loci summaim retulit Scaliger.

1019) Πιολεμαῖος μετὰ Σελεύκου] Excerpsit Scaliger Diodori XIX. ep. 80—84.

1020) Σέλευκος ἀνεκτήσατο] Enarrat Diodorus XIX, 91 ad Ol. CXVII, 1.

- β. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ¹⁰²¹). Κάπανδρος Ἀλεξάνδρου τὸν Ἀλεξανδρού τοῦ μεγάλου νιὸν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ρωσάνην ἀνεῖλε διὰ Ἰλανκίου τοῦ ἀμφοῖν τὴν φυλακήν πεπιστευμένου¹⁰²²). Ρωμαῖοι εἰς Ἰντέραμναν πόλιν ἀποίκους ἀπέστειλαν¹⁰²³).
- γ. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ¹⁰²⁴). Ἀγαθοκλῆς ὁ Συρακουσῶν τύραννος διάρας εἰς Λιβύην τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἱπειρον ἐκ τῆς νήσου μετετίθετο¹⁰²⁵). Ἐκλειψις ἥμουρ φοβερωτάτη¹⁰²⁶). Κατὰ τὴν Αιβύην Ἀγαθοκλῆς τοὺς Καρχηδονίους παντάξει νικήσας εἰς πολυορχίαν συνέκλεισε¹⁰²⁷). Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς, Πτολεμαίου τελευτήσαντος, ἐαντὸν τοῦ ζῆν ἔξαγεν ἡραγκάσθη¹⁰²⁸). Ἀξιοθέα p. 330 b. δέ, ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, ἀποσφάξασα πρότερον τὰς ίδιας θυγατέρας παρθένους, εἶτα καὶ αὐτὴ ἐαντὴν αὐτοχειρίᾳ ἐπαγεῖλε¹⁰²⁹). Εὑμηλος καὶ Πρύτανης περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου τῷ αὐτῷ ἀδελφῷ ἀμφισβητοῦσι παραλαβόντι αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρὸς Παρυσάδου βασιλεύσαντος τῶν Κιμμερίων ἦτη λῃ'. Εὑμηλος δέ, τῷ δόνῳ ἀδελφῶν τεθνήκεται, τῆς βασιλείας ἄγκρατῆς ἐγένετο¹⁰³⁰).
- δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαληρεύς¹⁰³¹). Πολυσπέρχων χατήγαγεν ἐπὶ τὴν πατρώαν βασιλείαν Ἡρακλέα τὸν Ἀλεξάνδρου καὶ Βαρσίνης νιόν ὃν καὶ μετέπειτα ἐδολοφύνησε, προτρέψαμένον τοῦ Κασσάρδου¹⁰³²). Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερσονήσῳ πόλιν κτίσας ἀφ' ἐαντοῦ Λυσίμαχίαν ἀνόμασε¹⁰³³). Κλεομένης ὁ Λακεδαιμο-

1021) Ο 'Ρωμαίων δῆμος] Testis Diodorus XIX. ep. 101. extr. ad Ol. CXVII, I. Livius IX, 28. L. Papirio V, C. Junio Coss. a. Chr. 313. U. C. 441. Olymp. CXVI, 2.: Suesca et Pontius eodem anno coloniae deduciae sunt. Cf. de Pontii insulis, quarum maxima καὶ ἐσχήν appellata est simpliciter Pontia, Phil. Cluv. Ital. Ant. II. p. 1015.

1022) Σιμωνίδης] Ol. CXVII, 2. summo Athenis magistratu functus est, testibus Diodoro XIX, 105 init. et Dionysio Dinarch. II, 116, 10. Meminit eius Theophrastus Hist. Plant. lib. VI, 3, 3.

1023) Καρχηδόρας Ἀλεξάνδρου] Enarrat Diodorus XIX. ep. 106. ad h. a. „Non dissentit Iustin. L. XI, 2. Si tamen Pausanias credis, Roxanen Alexandrumque eius filium Cæsander ἀπέκτεινεν ὑπὸ φαρμάκων, lib. IX, 7.” WESSELINGIUS ad Diod. I. l.

1024) Ρωμαῖοι εἰς Ἰντέραμναν] Secutus est Scaliger Diodori sententiam lib. XIX. ep. 105. extr. Livius IX, 28. M. Valerio, P. Decio Coss. a. Chr. 312. U. C. 442. Olymp. CXVI, 4. Interamina et Casinum ut ducerentur coloniae, senatusconsultum factum. At Velleius I, 14. ad Ol. CXV, 4. deducere videtur. Vid. Phil. Cluv. Ital. Antiq. II. p. 1040, rursus Anonymo suo abutentein.

1025) Ιερομνήμων] Olymp. CXVII, 3. Athenis Archon fuit ex Diodoro XX, 3. init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 11.

1026) Αγαθοκλῆς] Testis Diodorus XX, 3 sqq. ad Ol. CXVII, 3.

1027) Ἐκλειψις ἡλίου] Diodorus XX, 5. extr. ad h. a.: τῇ δ' ἵστεραιν τηλεκαύτην ἐκλειψις ἡλίου συνέβη γενέσθαι ὥστε ὀλοσχερῶς γυνῆται τίκτα, θεωρουμένων τῶν ὑστέρων πανταχοῦ. Ubi cf. Wesselius.

1028) Κατὰ τὴν Αιβύην Ἀγαθοκλῆς] Diodorus postquam lib. XX. epp. 11, 12. ad Ol. CXVII, 3. Carthaginenses Hannone et Bonilcare ducibus ad Agathocle in Africa proelio victos tradidit, Poenorū castra direpta descriptis, occisorum denique numerum indicavit, fortunaes insolentiam dirimans ep. 1.: Η τέχη δ' ἐναλλαξ, inquit, τὰ προτερίματα τοῖς ἐλαττώμασιν ἐπειζύγουσα τοὺς ἐπερχοντας ἵσον ἐπανεργωτας τοὺς ἡττημένους. ἐν Σικελίᾳ μὲν γὰρ Καρχηδόνιοι μεγάλη τετρικήστες παρατάξει Ἀγαθοκλου τὰς Σερικούσας ἐποιήσκοντ, ἐν Αιβύῃ δ' Ἀγαθοκλῆς τηλικαίτη μάχῃ προτερήσας εἰς πολιορκίων συνέλιπε Καρχηδόνιους.

1029) Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς] Tradit Diodorus XX. ep. 21. ad Ol. CXVII, 3. Occurrunt Nicoclis nonum ap. Polyaen. I. VIII, 48. et ap. Athen. lib. VIII, 11 p. 352 D. Idem Νικοκλέων nominatur ab Auctore indicis libri Diodor. XX., et ab eodem Athen. p. 349 K., moxente Wesselino, qui sicut de eo conscribi iubet magnum Animadversorem ad Athen. lib. VIII, 9 et P. Leopardi lib. I. Einendatt. ep. 10.

1030) Εὑμηλος] Enarrat Diodorus lib. XX. epp. 22—25. coll. Wessel. ad a. Ol. CXVII, 3.: eniū loci summae breviter complexus est Scaliger. Cf. ad Ol. CVII, 4., et ad Ol. CXIX, 1.

1031) Δημήτριος ὁ Φαληρεύς] Archon Atheni fuit Ol. CXVII, 4. ex Diodoro XX, 27 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 12. Meminit eius Athen. XII. ep. 11. p. 542 B.

1032) Πολυσπέρχων χατήγαγεν] Testatur Diodorus XX, 28 init. ad h. a., ubi vid. egregiam Wesselius annotationem. Porphyrio mater Herculis Μαρσύη audit ap. Eus. ζρον. λογ. p. 63, 4.

1033) Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερσονήσῳ] Testis est Diodorus XX, 29 init. ad Ol. CXVII, 4.

νίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐπη ξ, μῆνας ἵ¹⁰³⁴). Ἀρεὺς δὲ ὁ νιὸς τὸν πατέρα διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἐπη μδ¹⁰³⁵). Οἱ Συρακούσιοι ἀμίλχαν τὸν Καρχηδονίων στρατηγὸν ἔξωγρησαν, καὶ ὀλίγῳ πλήθει δώδεκα μυριάδας πεζῶν καὶ πεντασχιλίους ἵππεis ἐνίκησαν¹⁰³⁶). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἀππιος Κλαύδιος ὁ τιμητὴς τὸ καλούμενον Ἀππιον ὑδωρ κατήγαγε, καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένην Ἀππίαν ὅδὸν λίθοις κατέστρωσε¹⁰³⁷).

ΟΙ. ΡΗ. Ἀνδρομένης Κορίνθιος, ὃς δὲ ἄλλοι, Ἀπολλωνίδης Τεγεάτης, στάδιον¹⁰³⁸). Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον, περιοδονίκης, ἄληπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις¹⁰³⁹).

a. **ΧΑΡΙΝΟΣ**¹⁰⁴⁰). Πτολεμαῖος ὁ Λάγου εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπλευσε¹⁰⁴¹). Βωμίλχαν ἐπιθέμενον τυφαννίδι οἱ Καρχηδονίοι αλκίσαντες ἀνεῖλον¹⁰⁴²). Ἐπίχουρος γράψει τὰς πρὸς Πολύαινον ἐπιστολάς¹⁰⁴³).

b. **ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ**¹⁰⁴⁴). Φιλόχορος ἐν τῇ ὁδῷ Ἀιθίδος. Τοῦ γὰρ Ἀναξικράτους ἄρχοντος εὐθὺν μὲν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις ἔαλλο. ὁ δὲ ἀημήτριος ὁ κατελθὼν ἐκ τῶν Μεγαρῶν κατεσκενάζετο τὰ πρὸς τὴν Μουνυχίαν. καὶ τὰ τείχη κατασκάψας ἀπέδωκε τῷ δῆμῳ [τὴν πολιτείαν], ὑστερον δὲ εἰσηγγέλθησαν πολλοὶ [τῶν] πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ ἀημήτριος ὁ Φαληρεύς. τῶν δὲ εἰσαγγελθέντων τοὺς μὲν οὐχ ὑπομέναντας τὴν κρίσιν ἀνεθανάτωσαν τῇ ψῆφῳ, τοὺς δὲ ὑπακούσαντας ἀπέλινσαν¹⁰⁴⁵). Διέναρχος ὁ φήτωρ ἐξελθὼν Ἀιθήρηθεν εἰς Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας παραγίνεται¹⁰⁴⁶), καὶ ἀημήτριος ὁ Φαληρεύς ἐπιμελητὴς τῆς

1034) Κλεομένης ὁ Λακεδαιμονίων] Diodorus XX, 29 Deinetro Archonte: Κλεομένης ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἐπη ἔξηκοντα [In Scaligeri textu ἐπη ξ expressum erat pro ἐπη ξ, errore typothetae, quem iam notavit Clianthus FF. Htl. II. Append. III. p. 230] καὶ μῆνας δέκα. Et prolecto inter Olymp. CII, 3., quo Cleomenes regnum auspiciatus est [v. not. 741], et Olymp. CXVII, 4. sexaginta anni interiecti sunt. Proinde non moramur Diodori librarios, alio loco XV, 60. eidem Cleomenis regno ἐπη τριάκοντα καὶ τέσσαρα tribuentes. Qui sane, ut acute animadvertisit Dindorfius, ΠΔ pro ΑΔ habuisse videntur.

1035) Ἀρέτης δὲ ὁ νιὸς] Testis Diodorus eodem loco. Diodori codd. Laurent. et Paris. reg. pr. Αρέον, caeteri Αρέτας tenent. Restituit Ἀρένος Scaliger ex Athenaeo I. IV. c. 9. p. 142 B. et Pausan. I, 13, 3. III, 6, 2. VI, 12, 3. VI, 15, 5. „Sed Ἀρέτας non est nomen Laconicum, et manifesto legendum Αρέτης.“ Scaliger Isagog. Can. lib. III. p. 340.

1036) Κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἀππιος Κλαύδιος] Tradit Diodorus XX. ep. 36. ad Ol. CXVII, 4. Dissentit Frontinus, qui lib. I, 5 de Aquaeductt. ante hos duos annos aquam Appiam inductam ponit Coss. M. Valerio Maximo, P. Decio Mure a. Chr. 312. U. C. 442: quam temporis notationem veriore dicit Wesselius ad Diod. I. I.

1037) Ἀνδρομένης Κορίνθιος] Ex Africano apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Sed ex Diodoro XX, 37 Apollonides Tegeata Ol. CXVIII. stadio vicit. Indicavit igitur Scaliger Eusebii et Diodori dissidiū. Sed apud Eusebium Ἀνδρομένης Κορίνθιος delendus est.

1038) Ἀττήνωρ Ἀθηναῖος] Totidem verbis refert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42. Crameri Anecd. Graec. Paris. Vol. II. p. 147 autem ἀλεπτος pro ἄληπτος, quae Scaligeri conjectura esse videtur, exhibent. Cf. Scal. Add. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 428, b extr.

1039) Χαρίνος] Χαρίνος, qui in Archontum catalogo apud Dionys. Dinarch. II. p. 116, 11 mendose scribitur Κυρίμος, Athenis praetor fuit Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. ep. 37. init. Meminunt Charini etiam Seneca, qui Epp. XVIII.: „Hoc certe, inquit, (Epicurus) in his epistolis ait, quas scripsit Charino magistratu ad Polyænum.“

1040) Πτολεμαῖος ὁ Λάγου] Petuit Graeciam Ptolemaeus, eius civitates in libertatem vindicaturus, Ol. CXVIII, 1. ex Diodoro XX. ep. 37. coll. XIX. ep. 62.

1041) Βωμίλχαν ἐπιθέμενον] Diodorus XX, 43 seq. ad Ol. CXVIII, 1. refert.

1042) Ἐπίχουρος γράψει] Transtulit Scaliger verba Senecae, s. n. 1039. ascripta.

1043) Ἀναξικράτης] Archon Athenis Ol. CXVIII, 2. ex Diodoro XX, 46 init. et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 12. 113, 12. 16. 114, 13. Meminernunt eius Philochorus apud Dionys. in Din. p. 113, 35, Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. II. p. 843 C. 850 D. 852 A, Diogenes X, 2.

1044) Φιλόχορος ἐπη ὁδῷ Ἀιθίδος] Haec iisdem, quibus Scaliger verbis, ex Philochori octavo Atticae historiae libro [Fragm. Phil. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 79 seq.] refert Dionysius in Dinarch. II. p. 113, 35, cuius textum verbis in parenthesi collocatis suppleviinus. Vid. Siebel. not. 129. p. 80 coll. not. nostr. 1046.

1045) Διέναρχος ὁ φήτωρ] Auctor Dionysius Dinarch. II. p. 113, 15: ἐξελθὼν δὲ τῆς πόλεως [scil.

- πόλεως γεγενημένος ὑπὸ Κασσάνδρου, πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δῆμου πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Ἀντιγόνου νιὸν περὶ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ιδίας ἀσφαλείας ἔτυχε παραπομῆς, καὶ τὰ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἀπογινώσκων ἐψυγεῖ εἰς Θήβας, ὃστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἐτῇ δέκα τῆς πόλεως ἐπιστατήσας¹⁰⁴⁶). p. 331 a.
- Δημήτριος τὴν Μουρυχίαν κατασκάψας ὀλόκληρον τῷ δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων αὐτονομίαν ἀποκατέστησε μετ' ἐτῇ εἰς ὃστερον τοῦ καταλυθῆναι τὸν δῆμον ὑπὸ Ἀντιπάτρου ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ¹⁰⁴⁷). Κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἀντιγόνος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸν Ὁρόντην ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὄνομάσας¹⁰⁴⁸). Δημήτριος Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ νικήσαντος, ὁ πατὴρ Ἀντιγόνος διάδημα περιθέμενος τὸ λοιπὸν ἔχρημάτισε βασιλεύς, συγχωρήσας καὶ τῷ νιῷ Δημητρίῳ τῆς αὐτῆς τυγχάνειν προστηρίας καὶ τιμῆς. ὅμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ διάδημα καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλέα, παραπλησίως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ δυνάσται πάντες¹⁰⁴⁹). Κατὰ τὴν Αιβύην Ἀγαθοκλῆς εὐημέρησεν, Ἰτύχαν καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορχήσας¹⁰⁵⁰).
- γ. ΚΟΡΟΙΒΟΣ¹⁰⁵¹). Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ Ἀτθίδος. τοῦ δὲ ἐνιαυτοῦ τούτου διελθόντος, ἐτέρου δ' εἰςιόντος, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγένετο τοιοῦτο. Κύων εἰς τὸν τῆς Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον, ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἐρκείου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πάτριον δὲ ἔστι τοῖς Ἀθηναίοις, κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν. Περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἡρῷ μεθ' ἡλίου τ' ἔξεχοντος, καὶ οὖσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπὶ τινα χρόνον ἐγένετο ἔκφατής. Ἡμεῖς δ' ἐρωτηθέντες ὑπέρ τε τοῦ σημείου καὶ τοῦ φαντάσματος, εἰς ὃ φέρει, φυγάδων κάθοδον ἔφαμεν προσημαίνειν ἀμφότερα, καὶ ταύτην οὐκ ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων ἐπομένην, ἀλλὰ ἐν τῇ καθεστώσῃ πολιτείᾳ, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσθῆναι συνέβη¹⁰⁵²). Διωνύσιος ὁ τῆς

Ἀθήνηθεν) καὶ ἐλθὼν εἰς Χαλκίδα τὴν ἐν Εύβοιᾳ, τὸν ἀπὸ Ἀραξιχάρατον χρόνον ἔως Φιλίππου, πεντεκύδεκα ἐτη γενόμενον, ἐπεὶ διέτριψεν (scil. ὁ Αἰγυπτιος). Meininit rei etiam Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. Dinarch. p. 850 D.

1046) καὶ Δημήτριος ὁ Φιλήρεως] Testatur Diodorus XX. cp. 45. med. ad h. a. Cf. Euseb. Hieronym. ad Ol. CXVIII, 1. Mai. Attm. ad Ol. CXVIII, 3. coll. Scal. Antimadv. p. 129 b. et Syncell. p. 274 D.

1047) Δημήτριος τὴν Μουρυχίαν κατασκάψας] Testis Diodorus XX. cp. 46. init. ad Ol. CXVIII, 1. Cf. Plut. Demetr. cp. 10.

1048) Κατὰ τὴν Ἀσίαν] Tradit Diodorus XX. cp. 47. ad Ol. CXVIII, 2. Ἀντιγόνειαν ονομινat Diod. Dind. Cf. Strab. XVI. p. 516, 21 sqq., Liban. Antioch. p. 348 C, Io. Malelae Chronogr. p. 254 sqq.

1049) Δημήτριον Πτολεμαῖον ναυμαχία] Pugnae navalis, qua Ptolemaeum vicit Demetrius, descriptio extat apud Diodorum XX, 52 ad Ol. CXVIII, 2. Verba ὅμοιως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε aut consulto mutilavit Scal., sed tum illud καὶ ante ἀνέλαβε delendum erat, aut nolens omisit haec: οὐδὲν τῇ ψυχῇ τυπισθεῖς διὰ τὴν ἡτταν καὶ αὐτὸς ἀνέλαβε. Caeterum, quae commemorat Scaliger, extant in eiusd. lib. cp. 53.: οἱ λοιποὶ δενάσται πάντες i. e. Σέλευκος καὶ Αντίμαχος καὶ Κάσσωνδρος (Diod. cp. 53.) καὶ Αγαθοκλῆς, qui tamen postremus non diadema, sed coronam capiti suo impoavit. Diod. cp. 54.

1050) Κατὰ τὴν Αιβύην] Resert Diodorus lib. XX. cp. 54. ad Ol. CXVIII, 2. Εἴημέρησεν de suo posuit Scaliger, narrationem Diodori summatum complectens.

1051) Κόροβος] Suummo apud Athenienses magistratu functus est Ol. CXVIII, 3. ex Diodoro XX. cp. 73. init. ubi Κόροβος restituerunt V. D. pro Κόροβος ex Dionysio Dinarch. II. p. 116, 14. Caeterum hic Coroebus primus est Ἱερές τῶν Σωτήρων appellatus, qui magistratus sublati Archontibus eponymis in Antigoni et Demetrii honorem constitutus usque ad Ol. CXXIII, 1. perduravit, sed non continuo, ut vulgo existinatur, ordine, immo inmixtia hic illic etiam Archontibus. Diodorus et Dionysius inter sacerdotes et Archontes non discernunt: quod discrinere in actis publicis accurate observatum est. Scrupulos de hac re tibi forsitan obhortos removebit I. G. Droysen. in Mus. Rhen. F. G. Welck. et F. Ritschl. Nov. ord. cycl. II. fasc. III. p. 387 — 404. a. 1842. Vid. Plut. Demetr. cp. 46., Corsin. F. A. II. p. 93 seq., Clint. F. Hell. II. Introd. p. XIII. not. t. App. p. 390 not. t.

1052) Φιλόχορος ἐν τῇ ἐνάτῃ] Resert e Philochori [Fragm. coll. Lenz. ed. Siebel. p. 2. 80] nono historiae Atticae libro Dionysius vit. Dinarch. II. p. 113. 41. De Iove Herceo vid. Vales. ad Harpocrat. s. v. Ἔριξ. Ζεύς.

- 'Ηρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ τύραννος ἐπειλέντησεν ἀρξας ἐπη λβ'. Τὴν δὲ δυναστείαν διαδεξάμενοι νιοὶ Σάθρας καὶ Κλέαρχος ἡρξαν ἐπη ιζ¹⁰⁵³).
 δ. ΞΕΝΙΠΠΟΣ. οἱ δὲ ΞΕΝΙΑΣ¹⁰⁵⁴). . Πόλεμος Ἀντιγόνου πρὸς Ροδίους¹⁰⁵⁵).
 ΟΛ. ΡΙΘ. Ἀνδρομένης Κορινθίος στάδιοι¹⁰⁵⁶).
 α. ΦΕΡΕΚΛΗΣ¹⁰⁵⁷). Αημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον τοὺς Ροδίους πολιορκήσας τέλος αὐτοῦς απένθεται¹⁰⁵⁸). Εὑμήλου τοῦ Βοσπόρου βασιλέως τελευτήσαντος, δὲ νιὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἐπη χ¹⁰⁵⁹).
 β. ΛΕΩΣΤΡΑΟΣ¹⁰⁶⁰).
 γ. ΝΙΚΟΚΛΗΣ¹⁰⁶¹). Ιέρων τοῦ Ιεροχλέους Συρακουσίων τυραννεύει¹⁰⁶²).

1053) Άιονίσιος ὁ τῆς [Ηρακλείας] Auctor Diodorus XX. ep. 77. init. ad Ol. CXVIII, 3. Σάθρας ex conjectura Scaliger dedisse videtur: libri praebeant Ζάθρας. Cf. Memnon ap. Phot. cod. CCXXIV., qui Dionysio XXX. annos tribuit, et pro Ζάθρας offert Οξάθρας, recipiente Dindorfio. Vid. etiam Justin. XVI, 5: Nam frater Clearchi, Satyrus, eadom via tyrannidem etc., ad quem locum cf. Scheffer., uti Wessel. ad Diod. I. I.

1054) Ξένιππος· οἱ δὲ Σενίας] Ξένιππος Atheniensium Ol. CXVIII, 4. Archon appellatur a Diodoro XX. ep. 81. init. sec. plerosque codd., sed Laurent., Paris. reg. pr., Steph. marg. Εὐχέντην nominant, uti est in Dionysio Dinarch. II. p. 116, 14. Atque sic in Diodoro exprimendum curaverunt Westelingius et Dindorfius. Σενίας vero Archon, qui a Pseudo-Phutarcho Vitt. X. Oratt. p. 850B. assertur, non eponymum, sed pseudonymum habendum esse demonstrat Corsinus F. A. T. IV. p. 69. Cf. Taylori praeft. ad Demosth. orat. in Mid. et Boeckh. in Actt. Acad. Boruss. a. 1827. p. 155.

1055) Πόλεμος Ἀντιγόνου πρὸς Ροδίους] Testis est Diodorus XX. ep. 81. init. ad Ol. CXVIII, 4.
 1056) Ἀνδρομένης Κορινθίος] Testes sunt Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42 et Diodorus XX. ep. 91.

1057) Φιρεκλῆς] Archon Athenis Ol. CXIX, 1. ex Diodoro XX, 91 init. et Dionys. Dinarch. II. p. 116, 15.

1058) Αημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον] Diodorus variis, quae Demetrius frustra fecerit, Rhodi expugnandae periculis enarratis, additisque pacis (XX. ep. 98.), quae Antigono et Ptolemaeo adhortantibus tandem inita sit, conditionibus, sic pergit ep. 100.: οἱ μὲν οὐν Ρόδιοι πολιορκηθέντες ἐνιαύσιον χρόνον τούτῳ τῷ τρόπῳ κατελέσαντο τὸν πόλεμον. Finita est Rhodi obsessio vere. Vid. Clint. FF. HH. II. p. 186.

1059) Εὑμήλου τοῦ Βοσπόρου] Auctor Diodorus XX. ep. 100. extr. ad Ol. CXIX, 1. Eum, annos V., totidemque menses (cf. Diod. XX, 25, 100) dominatum, exceptit filius Spartocetus IV. (cf. ad LXXXV, 3., LXXXVI, 4., XCVI, 4., CXVII, 4., CXVIII, 3.) Pertinent huc tituli apud Boeckh. Cp. Inscr. Vol. I. n. 107. et Vol. II. 2105. 2106. 2120. Post Spartocum, qui usque ad Ol. CXXIV, 1. regnavit (Diod. XX, 100.), annales ad huc cogniti vacui sunt, neque quidquam de proximis regibus narratur usque ad Parysadem ultimum, qui teste Strab. VII. p. 214, 40., barbaris tributa exaggerantibus, Mithridati imperium concessit anno ante Chr. 94. (a. V. C. 660.). Cf. Niebuhrri Opuscula phil. hist. min. I. p. 388.

1060) Λεωστραῖος] Archon Athenis Ol. CXIX, 2., auctribus Diodoro XX, 102 et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 15.

1061) Νικοκλῆς] Ol. CXIX, 3. praetor Atheniensium, testibus Diodoro XX, 106 et Dionysio Dinarch. II. p. 116, 15.

1062) Ιέρων τοῦ Ιεροχλέους] Verba Pausaniae, quae ante oculos habuit Scaliger, haec sunt lib. VI. ep. 12, 2: Πιρὺ δὲ τοῦ Ιέρωνος τὸ ἄρμα ἀνήρ τοτε διώρυμός τε τῷ Διερομέρους καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ οὗτος τυραννήσας. Ιέρων δὲ ἐκπλήττο Ιεροχλέους. Μετὰ δὲ τοῦ Αγυδοκλέους τοῦ πρότερον τυραννήσαντος τελευτὴν Συρακούσιος αὐθίς ἀντεργάκει τύραννος ὁ Ιέρων οὗτος, τῷ δὲ ἀρχὴν εἰχεν ἔτε δευτέρῳ τῆς ἔτης Ὁλευπιάδος ἐπὶ ταῖς εἰκόσι καὶ ἑκατόν, ἢν Κρονίας στάδιοι ἐγίγνοντο ίδαιος. Hic locus mirum quantum vexavit Pausaniae interpretes. Utinam ascripsimus, eum ediderunt Schubartius et Walzins. Verbum ἔτης nimirum, omissum quidem in cod. Paris., sed a codd. Lugdun. dnohū oblatum, nunc inclusit Clavierus, tacite sine uncis posuit Bekkerus, asterisco notavit Siebelius. Schubartius et Walzins nonen numerale in τῆς latere putant, sive Γῆ i. e. τρίτης sive ἐξ τῆς malueris. Hoc cum Casaubono, Petito, Simsono, Corsino, Wesselingio, Valckenario requirit Palmerius. Is „Non potest, inquit Exercit. p. 405, hic Olympiadum numerus cum historia congruere. Nam Hiero ille mortuus est, Licio teste, paulo ante, quam Conaules ficerent Q. Fabius IV. et Claudius Marcellus III. U. C. 539., qui annus secundus est Olymp. CXLI. unde si Pausanias numerus bene se haberet absurdum sequeretur, Hieronēni scilicet regnasse annos 84; sed eodem Licio teste (lib. 24, 4) vixit tantum 90 annos. Lucianus in Macrobiis duos annos addit, et ait eum vixisse annos 92. Nihil igitur certius est Pausaniam falsum fuisse, si ita scripsit, ut est editum, sed procul dubio aliter scripsisset. . . . Scriptum fuerat: ἔτε δευτέρῳ τῆς ἔτης Ὁλευπιάδος ἐπὶ ταῖς εἰκόσι καὶ ἑκατόν, optime. Exscriptor putavit τῆς ἔτης repetitionem esse vitiosam, et sorte τὸ ἔτης scriptum inveniebat non satis coniunctum, et ideo punitavit τὸ ἔτης esse delendum, cum debebat omnino lege τὸ ἔτης, et si recensio Olympiadum aliquid fidei meretur (et meretur quidem, sive eius compilator fuerit Scaliger, sive ex quendam antiqua scheda eam publicaverit), nostra conjectura veritate uisitatur. Nam Olympiade

δ. ΚΑΛΛΙΑΡΧΟΣ¹⁰⁶³).

ΟΛ. ΡΚ. Πυθαγόρας Μάγης στάδιον¹⁰⁶⁴). Πάλην Κεράς Ἀργεῖος, ὃς χηλὰς ἀπέσπα βοός¹⁰⁶⁵).

α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ¹⁰⁶⁶). Ἀρχεσίλαος ὁ φιλόσοφος ἥκιαζε¹⁰⁶⁷).

β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ¹⁰⁶⁸).

γ. ΜΝΗΣΙΔΗΜΟΣ¹⁰⁶⁹).

δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ¹⁰⁷⁰).

ΟΛ. ΡΚΑ. Πυθαγόρας στάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷¹).

α. ΝΙΚΙΑΣ¹⁰⁷²).

β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ¹⁰⁷³).

γ. ΟΛΥΜΠΙΟΛΩΡΟΣ¹⁰⁷⁴).

δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ¹⁰⁷⁵).

126. ponitur *Idaeus Cyrenaeus stadium viciisse Sed nisi ponamus Hieronymum Hieronis huius nepotem suisse binominem, et etiam Hieronem vocatum suisse, nunquam a lata liberabimus hoc loco Pausaniam, nec ita etiam omnino a culpa liberabitur, qui hunc Hieronem, de quo loquutus est, a quodam Dinomene caesum suisse ait: est eius proculdubio παρόραμα, vel μηδενικόν σφύλμα. Nam ex T. Livio lib. 24. discimus, Hieronymum, Sicilie tyrannum vel regem, ab illo Dinomene caesum suisse, non vero, ut hic dicitur, eius avum Hieronem."* Atque Ol. CXXVI, 2. Hieronem σερατηγὸν factum esse, concedit Clintonus FF. IIII. II. p. 281 not. v., ipse tamen regni eius initium in Ol. CXXVII. exēunt. collocare et ἐβόμης ap. Paus. supplere marvult. Quam coniecturam, a Kruegero improbatam, ipse in Supplēm. Tom. III. a. 1830. p. 615 reūcit auctor. Scaliger autem Hieronis auspicio anno Olymp. CXIX. tertio intulit calamī errore, cum ea potius Olymp. CXVI, 2. assignare voluerit et ipse. Neque enim verba suprascripta aliunde potuit quam e Pausanīa haurire. Praeterea Idaeum Olymp. CXXVI. stadio victorem agnoscit. Vid. not. 1088.

1063) Καλλιαρχος] Nicocli successit in praetura Atheniensium annua ex Dionysii Dinarch. II. p. 116, 16.

1064) Πυθαγόρας Μάγης] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Interpres Armeniacus ἀπὸ Μαιάνδρου adiiciendum esse indicat.

1065) Πάλην Κεράς Ἀργεῖος] Totidem verbis tradit Africanus l. l. Codex κοῦς offert, quod eodem modo quo Scaliger [cf. eius etiam Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a.] corrigit Cramerus Anecd. Graec. Paris. T. II. p. 147.

1066) Ἡγέμαχος] Archon Athenis Ol. CXX, 1. ex Dionysio Dinarch. II, 116, 16.

1067) Ἀρχεσίλαος ὁ φιλόσοφος] Auctor Apollodorus apud Diog. lib. IV, 45 extr.: ὁ δὲ προειρημένος φιλόσοφος [i. e. Ἀρχεσίλαος, δὲ Σεύθον ἡ Σεύθον, Πιταναῖς τῆς Αἰολίδος segin. 28. init.] καθά φησιν Απολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἥκιαζε περὶ τὴν εἰκοστήν καὶ εκατοστήν Ὁλυμπιάδα. Pitane, urbem Aeolicam, Arcesilaui philosophi patriam suisse, testatur etiam Strabo lib. XIII. p. 422 extr. Floruit Olymp. CXXVII, 3. sec. Eusebium [Hieronymi, Ol. CXXVII, 1. Mai. Arm.] Vixit annos 75. Hermipp. ap. Diog. IV, 44. Successit ei in regenda schola Lacydes Olymp. CXXXIV, 4. Quo scire tempore Arcesilaum defunctum confirmant, quae Clintonus in Append. XXI. p. 378 seq. not. h collegit testimonia.

1068) Εὐκτήμων] Praetoram Athenis gessit post Hegemachum, teste Dionysio Dinarch. II. p. 116, 16.

1069) Μηνησιδημος] Successit Euctemoni in praetura annua ex eodem Dionysio l. l.

1070) Αντιφάτης] Archon Atheniensium Ol. CXX, 4. ex Dionysio l. l.

1071) Πυθαγόρας στάδιον τὸ δεύτερον] Testis Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1072) Νικίας] Praetoram Athenis gessit Ol. CXXI, 1. ex Dionysio II. p. 116, 17.

1073) Νικόστρατος] Niciam in summo Atheniensium magistratu exceptit Nicostratus, ex Dionysio l. l. De Athenaei VI. p. 234 D. Αυχοστράτῳ, quem hoc refert Corsinus, vid. not. 757.

1074) Ὁλυμπιόδωρος] Successit Nicostrato Ol. CXXI, 3. ex Dionysio l. l.

1075) Φίλιππος] Olympiodori in annua Atheniensium praetura successorem Dionysius l. l. exhibet Philippum. Meinoratur idem Archon praeterea in duabus veteribus Inscriptionibus ap. Grut. p. CIOXXVII, 2. et p. ICCCCXVIII, 2., quarum tamen altera perperam exhibet ἄρχοντος Φίλιππος. Applicatur ibi Philippi praetura anno XXXII. Ptolemaei Soteris, numeranturque inde a Sosigene Archonte [Ol. CIX, 3.] usque ad Philippi magistratum et Menandri mortem anni LII. At si Philippus Archon fuit Ol. CXXI, 4., ab Olymp. CIX, 3. usque ad Philippum anni computantur non LII., sed XLIX. Accedit difficultas e Dionysio orta, qui quum in Dinarchio LXX. Archontum series inde a Nicophemo Olymp. CIV, 4. exhibitur, LXVIII. tantummodo nominet, ultimumque afferat Philippum, manifesto duo omisit, quorum unum Hegesiam inter Anticlem et Cephisodorum ad Ol. CXIV, 1. supplevimus. Sed alter, quo quaerendus loco erit? Usque ad Archontem Nicoclem Ol. CXIX, 3., in quo Diodori Biblioth. lib. XX. explicit, huius Archontes cum Dionysianis conveantur. Addit Dionysius Calliarchum, Hegemachum, Euctemonem, Mneshidemum, Antiphatem, Niciam, Nicostratum, Olympiodorum, Philippum: ut horum si alter alterum exceptit, catalogum in fine mancam; Philippum autem anni quarti Ol. CXXI. Archontem credas. Nihilominus idem Dionysius in

O.L. PKB. Ἀρτίγονος Μακεδῶν στάδιον¹⁰⁷⁶).

α.

β.

γ.

δ.

O.L. PKT. Ἀρτίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον¹⁰⁷⁷).

α. Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου τελευτήσαντος τὴν σχολὴν διαδέχεται Στράτων Λαμψακηνός¹⁰⁷⁸.

β. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ**¹⁰⁷⁹). Μένανδρος Διοπείθους Κηφισιεὺς χωμαθοποιὸς ἐτελεύτησεν ἐτῶν ν' καὶ [δ']¹⁰⁷⁹). Ποσείδηππος Κασσανδρεὺς νῦν Κυρίσκου χωμικὸς ἐδίδαξε¹⁰⁸⁰).

γ.

δ.

Dinarchus [Il. p. 113, 17 et p. 114, 13] inde ab Anaxicrate Ol. CXVIII, 2. usque ad Philippum annos XV. numerat Dinarchi exulantis [cf. Pseudo-Plut. Vitt. X. Oratt. II. p. 850 D. et Photius p. 426 b. 27. Bekker.], qui additi ad Ol. CXVIII, 2. Philippum Archontem suis anni primi Ol. CXXII. demonstrant. Suspicetur igitur quispianus, inter Nicoclem et Philippum unius nomen Archontis intercidisse. Sic Clintonus Fl. HH. II. p. 190 annum Olymp. CXXI, 4. Olympiodorum inter et Philippum Archonte vacuum reliquit. Sed huic ego rationi hanc praefero emendationem: 'Ολυμπιάδαρος, δἰς Φιλίππος, qui proinde Philippus exemplo, sicut, prorsus singulari per biennium continuum fasces tenuerit. His confectis facilis se offert corrigenda Inscriptio modus:

ἐτῶν ν', τῷ β' ἔτει ἀρχοντος Φιλίππου, κατὰ τὸ β' καὶ λ' ἔτος τῆς Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος βασιλείας.

Profecto enim Philippi altera praetura inde a Sosigene numerata quinquagesima est. Subiectius hanc rerum, modo commemmoratarum, tabulam synchronisticam:

O.L. PK. γ.	Σωσιγένειος ἀρχοντος Μένανδρος ἑγενήθη.
P.L. α. ἡ Αλεξάνδρου τελευτὴ	Ηγησίου ἀρχοντος.
ἔτους λήγοντος	
P.L. β. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου	Κηφισιαδώρου ἀρχοντος.
ἔτος πρώτου	
P.L. δ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου	Φιλίππου ἀρχοντος τὸ α'.
ἔτος λα.	
PKθ. α. Πτολεμαίου ἔτος λβ'.	Φιλίππου ἀρχοντος τὸ β' Μένανδρος ἐτελεύτησεν ἐν γεγονός ν'.

Aliter iudicat Corsinus Fast. Att. IV. p. 74. 76. 77. 78. I. p. 39 seq. II. p. 93, qui Philippum Dionysii Ol. CXXI, $\frac{1}{2}$, et, sumpto ab Olymp. CXIV, 4. Ptolemaei initio, Philippum Epigraphes Ol. CXXII, $\frac{1}{2}$. assignat.

1076) Ἀρτίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον] Testis Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1077) Ἀρτίγονος Μακεδῶν στάδιον τὸ δεύτερον] Idem auctor Africanus eodem loco.

1078) Θεοφράστου¹⁰⁸¹ τοῦ φιλοσόφου] Apollodorus ap. Diog. V. 58: σχολαρχεῖν δέ, καθά γησιν Απολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, ἤρξατο [Στράτων] τῇ ῥᾳχῇ Ολυμπιάδι, τῆς σχολῆς ἀφηγησάμενος ἐτη ὅκτω καὶ δέκα. Itaque Theophrastus, qui Aristoteli Olymp. CXIV, 3. defuncto successerat, scholae annos XXXIV. prae fuerat. Vid. not. ad O.L. P.L. γ. Stratouem exceptit Olymp. CXXVII, 1. Lycon.. Vid. not. ad O.L. PKZ. α'.

1079) Φιλίππος. Μένανδρος Διοπείθοντος] Testis vetus Inscriptio apud Gruter p. CICXXVII. n. 2.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ. ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ.
ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ.
ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. ΕΤΩΝ. Ν.
ΚΑΙ Β. ΕΠΙ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.
ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΤΑ. ΤΟ Β.
ΚΑΙ Λ. ΕΤΟΣ. ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.
ΤΟΥ. ΣΩΤΗΡΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

De qua Inscriptione Scaliger in Animadvt. ad Euseb. p. 131 a. disserens: „Luculentum sane, inquit, monumentum. Nam verissimum est, hunc suis anni XXXII. ab Alexandri morte (unde hic putatur exordium regni Ptolemaei Soteris), et hoc anno fuit praetor Philippus. Sed illud non verum, a praetore Sosigene ad praetorem Philippum i. e. a numero MDCLXXV. ad numerum praesentem MDCCXXXIV. intercessisse annos LII. Triennio enim pauciores sunt. Sed in nostris collectaneis anno II. Olymp. CXXIII. sub cognomine sive eodem iterum praetore mortuus notatur anno natus LIV. imo LV. Sed ille non est annus XXXII. Pto-

ΟΛ. ΡΚΔ. *Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον¹⁰⁸¹⁾.*

α. *Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας Περγάμου βασιλεύει ἐπ' ἑτη χ'*¹⁰⁸²⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΚΕ. *Λάδας Αλγειὸς στάδιον¹⁰⁸³⁾.*

α. *ΤΟΡΓΙΑΣ¹⁰⁸⁴⁾. Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος ἐγενήθη¹⁰⁸⁵⁾.*

lomaei Soteris. In prolegomenis Aristophanis: τελευτᾶ δ' ή τ' Αθῆναις έτῶν ὑπάρχων γρ. quo annorum vetus inscriptio." Quibus respectis supra in textu δ' post ν' καὶ . . . exciderit. Quam litteram in parentesi positam supplevimus. De Menandro cf. etiam alteram Inscriptionem ap. Gruter. p. ICCCCXVIII. n. 12. hanc:

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ.

ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΣΩΣΙΓΕΝΟΥΣ.

ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ. ΕΤΩΝ. Ν.

ΚΑΙ. Β. ΑΡΧΟΝΤΟΣ.

ΦΡΑΙΙΛΑΟΣ.

De quibus quomodo nos iudicaremus, supra not. 1075. aperius. Qua in sententia nos confirmat etiam Eusebius, qui Menandrum ipso Ol. CXXII. anno primo obisse scribit, nec non Gellius, qui NN. AA. 17, 21. Livium Andronicum 52. annis post Menandri obitum primam fabulam docuisse narrat: id quod factum esse constat Ol. CXXXV, 1. Cf. Aug. Meinek. de Menandri et Philemonis Vita et Scriptis, qui tamen non sentiens corruptelam Inscriptionum, praesertim quam Anonymus περὶ κωμῳδίας p. XII. et Apollod. ap. Gell. 17, 4. Menandrum LII. annorum facient defunctum, annum eius emortualem Ol. CXXII, 3. figit. Ceterum Menandrum Ol. CXXII, 1. defunctum annotat Muellerus Hist. Litt. Gr. Tom. II. p. 270 not. 1., sine dubio ille Eusebium exprimens. Clint. FF. HH. II. p. 193 mortem eius Olymp. CXXII, 2. assignat. Cf. Droysen. loco not. 1051. laudato.

1080) *Ποσειδίππος* Auctor Suidas s. v. *Ποσειδίππος* Diog. Laërt. lib. VII, 27.] *Κασσανδρές* [cf. Steph. s. v. *Κασάνδρεια*], υἱὸς Κυνίσκου, τρίτῳ ἔτῃ μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον [i. e. e. nostris calculis Ol. CXXII, 4.] διδάσκας, κωμικός, ἥστι δὲ τὰ δράματα αὐτοῦ ἴως τῶν λ'. Scaliger igitur etsi Menandrum Ol. CXXIII, 2. defunctum scripsit, tempus tamen, quo Posidippus docuerit, ex intentato Inscriptionis calculo, secundum quem Menandri obitus 52. annis post Ol. CIX, 3. i. e. Olymp. CXXII, 3. accidit, definisse videtur. Vid. Eudoc. Violar. p. 359 coll. Meinek. Histor. Crit. Com. Graec. p. 482.

1081) *Φιλόμηλος Φαρσάλιος*] Testis est Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 147 duplice λ Φιλόμηλος exhibent.

1082) *Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας Περγάμου*] Successio regni Pergameni secundum Strabonem XIII. p. 429 haec fuit. Primus regnauit Philetaerus annos XX., tum Eumenes I. a. XXII., cui succedens Attalus I. annos imperitarit XLIII. Hunc exceptit Eumenes II., rexitque Pergamum a. XLIX., post quem quem Attalus II. annos XXI. regnum administrasset, Attalus III. Philoiontor successit, qui post V. annorum regnum defunctus est, Romanis heredibus nuncupatis. Regnatum igitur est Pergami annos CLX: quem numerum ubi de Ol. CLXI, 4., quo anno Attalum defunctum notat Scaliger, deduxeris, efficietur, ut Philetaerus Olymp. CXXI, 4. auspiciatus esse videatur. Cur igitur illum Olymp. CXXIV, 1. aut potius 4. regnare coepisse arbitratus est Scaliger? Nimirum prima causa haec est, quod [cf. nostra ad Ol. CXLVI, 1. s. n. 1179.] Eumeni II. non XLIX., quot Strabo, sed XXXIX. regni annos assignando putavit. Quae quidem opinio quibus caassis nitatur, infra exponetur. Accedit, quod Eumenei II. vicesimo primo, Attalum III. quinto regni anno defungi fecit: proinde ut regnum Pergamenum nonnisi CXLVIII. annos stetisse videatur: quos ubi de Ol. CLXI, 4. deduxeris, primordia regni in Ol. CXXIV, 4. incident. Atque huic profecto anno Ol. CXXIV. quarto Scaligerum Philetaeri initium assignare voluisse, vel ex eo probabile est, quod in Ol. CXXIX, 4. Eumenem I. confert, eique postquam avunculus annos XX. regnaverit, gubernacula imperii delata ait. Quum vero Attali III. mori rectius Ol. CLXI, 3. ascribatur, Philetaeri quoque auspicia tertio potius anno Ol. CXXIV. persuserim.— Fuit autem Philetaerus ἀνὴρ Τιαρός (Τιαρέως) ex Τιαρῷ sive Τιτλῷ, urbe Ponti, oriundus [Strab. XII. p. 374, 35.] Θλιβίας ἐν παιδός (Strab. XIII. p. 428, 56.): qui qua ratione regnum Περγάμου τῆς ἐπὶ Καΐκου occupaverit, exponit praeter Strabonem lib. XIII. l. l. Pausanias I, 10, 3. Cf. App. Syr. 63. et Luclan. Macrob. 12.

1083) *Λάδας Αλγεῖς*] Ladas Aegiensis, non, uti vult Africanus apud Eus. χρον. λογ. p. 42, Aegensis, stadio vicit Ol. CXXV. ex Pausaniam III, 21, 1. X, 23, 5. Erat enim Ladas Argivum ex Aegio, cuius incolae Αλγεῖς, non ex Aegis, urbe et Achaica, et Euboica, quarum incolae Αλγαῖοι andiebant. Cf. Strab. VIII. p. 265 seq. Praeter hunc Ladam Aegensem stadium eam fuit etiam alter Ladas, de longiore iste curriculo in Olympicis coronatus. Cf. Paus. III, 21, 1. II, 19, 6. Idem Ladae stadium VIII, 12, 3. memorat.

1084) *Γοργίας*] Auctor est Pseudo-Plut. Vit. X. Oratt. II. p. 847 D.: χρόνῳ δὲ ξοτερον Αθηναῖοι

- β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ¹⁰⁸⁵). Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα στρατεία τε καὶ ἀπώλεια¹⁰⁸⁶).
 γ. ΔΗΜΟΚΛΗΣ¹⁰⁸⁷). Τῶν Κελτῶν εἰς τὴν Ἀσίαν διάβασις¹⁰⁸⁷).
 δ.
- ΩΛ. ΡΚΣ. Ἰδαῖος, ἦ Νικάτωρ, Κυρηναῖος στάδιον¹⁰⁸⁸).
 α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος Ἀγλαοῦ ἐγεννήθη¹⁰⁸⁹). Εὐφορίων ὁ Χαλκιδεὺς φιλό-
 φος καὶ ποιητὴς ἐγεννήθη¹⁰⁹⁰). Πύρρος ὑπὸ Ρωμαίων ἡττήθη¹⁰⁹¹).
 β.
 γ.
 δ. Ρωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον καὶ Βενεούεντον ἀποικίας ἀπέστειλαν¹⁰⁹²).

αἰτησού τε ἐν πρυτανεῖ τοῖς συγγενεῖς τοῦ Δημοσθένους ἔθοσαν, καὶ αὐτῷ τετελευτήστι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσσεν ἐν ἀγορᾷ, ἐπὶ Γοργίου ἄρχοντος, αἰτησαμένον αὐτῷ τὰς διωρίας ἀδελφοῦ Δημοσύδου. Hunc vero Gorgiam praetorem Ol. CXXV, 1. assignandum esse, Scaligerum idem docuit vitarum Auctor, paullo post addens, decennio post Gorgiacum praeturam Pythagorato Archonte eosdem quos Demostheni honores Deinocari quoque, petente filio Lachete, decretos esse. Pythagorus autem, uti aliunde scimus, Ol. CXXVII, 2. summum Athenis magistratum gessit. Recte igitur Scaliger ad Ol. CXXV, 1. ascripsit Gorgiam praetorem.

1085) Χρύσιππος ὁ φιλόσοφος] Chrysippus, Appollonidae [Apollonii Diog. Laert.] filius, Solensis aut Tarsensis, Cleanthis discipulus, Ol. CXLI. anno aetatis septuagesimo tertio [octogesimo secundo ex Lucian. 20.] mortem obiit teste Suidas s. v. Χρύσιππος. Debet sua Suidas Apollodoro ap. Diog. Laert. vit. Chrys. lib. VII, 184, cui tamen κατὰ τὴν γ' καὶ μ' Ὁλ. restituendum esse pro κατὰ τὴν γ' καὶ μ' Ὁλ., praeceunte Vossio Hist. Graec. lib. I. p. 112, recte observat Menagi. Natus igitur est Chrysippus Olymp. CXXV, 1. Quodsi Diogenes et Suidas dubitant, Solensisne Chrysippus an Tarsensis fuerit, eam dubitacionem sic tollit Strab. XIV. p. 462, 13. ut ipsum Chrysippum Solensemuisse, patrem vero Tarso Solos inigrasse testetur. Caeterum Scholae Stoicae successio haec fuit. Zenonem Cittensem exceptit Cleanthes Assius [vid. Steph. s. v. Άσσος], hunc vero Chrysippus Solensis. Vid. Strab. XIII. p. 420 init., Plut. II. p. 605 B., Clem. Alex. Strom. I. p. 301 C.

1086) Ἀραιξιράτης. Ἡ τῶν Κελτῶν εἰς Ἑλλάδα] Auctor est Pausanias X, 23, 9: ἐγένετο δὲ τῶν Κελτῶν στρατεία τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἀπώλεια Ἀραιξιράτους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δ' ἐτοῖς τῆς πλευτῆς Ὄλυμπιάδος ἐπὶ τίκοις καὶ ἔκατον, ἢντας Ἀγριεὺς ἵνα καὶ στάδιον.

1087) Δημοκλῆς. Τῶν Κελτῶν] Pausan. I. 1. sic pergit: τῷ δὲ ἐτοῖς τῷ ἐφεξῆς Δημοκλέους Ἀθήνησιν ἄρχοντος, οἱ δὲ αὐτὸις ἐς τὴν Ἀσίαν διαβαλλούσαι οἱ Κελτοί.

1088) Ἰδαῖος, ἦ Νικάτωρ] Haec ad verbum Scaliger ex Africano ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42 mutuatus est. De Idaeo Cyrenaeo praeterea auctor est Pausanias VI, 22, 2.

1089) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος] Tradit Suidas s. v. Ἐρατοσθένης· Ἀγλαοῦ, οἱ δὲ Ἀμφροῖον, Κυρηναῖος ἐπέζη δὲ ὅτε Ὀλυμπιάδι. Vid. Censorin. ep. 15. coll. Scal. Animadver. ad Euseb. n. MDCCCLIII. et not. 1178.

1090) Εὐφορίων] Testatur Suidas s. v. Εὐφορίων Πολεμήστον [Πολεμηστὸν ε coni. Aug. Meinek. in Euphor. suo. Gedan. a. 1823. 8.], Χαλκιδεὺς ὑπὸ Εἴβοιας, μισθητῆς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λακίδου καὶ Ηρυτάνειος, ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς Αρχεβούλον τοῦ Θρησκοῦ ποιητοῦ, οὐ καὶ ἐρώμενος λέγεται γενισθεῖ. ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ ὥρᾳ Ὄλυμπιάδι, δέ [Hoc additamentum historiae congruum negat Meinek. At vid. not. 1091.] καὶ Ηρόδος, ἡττήθη ὑπὸ Ρωμαίων. Cf. Prolegg.

1091) Ἡρόδος ὑπὸ Ρωμαίων] Delibavit Scaliger e Suidae verbis modo ascriptis. Cf. Animadver. ad Euseb. n. MDCCCLIII. p. 138 h. Significat autem Lexicographus sine dubio Pyrrhi, ex Sicilia reducīs, cladem a. a. Chr. 275 U. c. 479. Olymp. CXXVI, 1. acceptam. Livius epit. XIV.: Curius Dentatus Pyrrhum iterum ex Sicilia in Italiam reversum vicit et Italia expulit. Eutropius II, 14: Coss. deinde Curius Dentatus [II.] et Cornelius Lentulus adversus Pyrrhum missi sunt. Curius contra eum pugnavit . . . in consulatu triumphavit: primus Romae elephantes quattuor duxit. Cf. Fischer. Tafib. chronol. Rom. p. 68.

1092) Ρωμαῖοι εἰς Ἀρίμινον] Auctore Velleio I, 14. coloniae Ariminum in Piceno, Beneventum in Sannio deductae sunt P. Sempronio Sopho, Appio Caeci F. Claudio Coss a. a. Chr. 268. U. c. 486. i. e. Olymp. CXXVII, 4. Eutropius II, 16 non debebat de conditis civitatibus loqui: Conditae a Romanis civitates Ariminum in Gallia, et Beneventum in Sannio. Cf. Livius Epit. XV.: Coloniae deductae Ariminum in Piceno, Beneventum in Sannio. Hieronymus utramque coloniam periperam Ol. CXXIII, 2. [Omittunt Mai. Arm.] deductam esse tradit. Non dubitamus, quin Scaliger verba annotata in Olymp. CXXVII, 4. inferre voluerit. Scrupulum tamen hic calami Scaligeriani error, tanquam antiqui testis auctoritas, magno iniecit Cluvero Ital. Antiq. I. p. 604. Caeterum Ἀρίμινον plerique Codd. apud Polyb. II, 23, 5. Αρίμινον uuu Aug. exhibet, quod receperunt Schweighaenserū et Bekkerūs. — Alterum oppidum Βενεβέντον Strabo, Βενεβέντος Appianus et Stephanus Byz., Βενεβέντον ἡγον Οὐενεβέντον Ptolemaeus appellat. Οὐενεβέντον (χώρα) est apud Polyb. III, 90, 8.

ΟΛ. ΡΚΖ. Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁰⁹³).

α. Τὴν Στρατωνός σχολὴν Λύκων διεδέξατο¹⁰⁹⁴).

β. ΠΥΘΑΡΑΤΟΣ¹⁰⁹⁵). Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης τὴν Αἴγυπτίων βασιλείαν παραλαμβάνει¹⁰⁹⁶). Καλλίμαχος Βάττου καὶ Μεσάτμας ἡγμαζεν¹⁰⁹⁷). Ἐπίκουρος ἐτελεύτησε γεγονὼς ἔτη οβ¹⁰⁹⁸). Ἀντίλοχος ὁ τοὺς Ἱστορας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτὴν ἔτη φέρει τὰ πάντα τι¹⁰⁹⁹). Ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀργυροῦν νόμισμα πρῶτον κατεκόπη¹¹⁰⁰).

γ.

δ. Ἀρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε¹¹⁰¹).

ΟΛ. ΡΚΗ. Σίλευκος Μακεδῶν στάδιον¹¹⁰²). Βελιστίχη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς ἐπὶ Θαλάσση συνωρίδι πωλικῆ ἐνίκησε¹¹⁰³).

p. 332 a.

α. Ἀρσάκης ὁ Παρθιναῖος χρατήσας τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς Μακεδόνας ἐκβαλὼν Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν· ἐνθετεν Ἀρσάκιδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς¹¹⁰⁴).

1093) Περιγένης Ἀλεξανδρεὺς] *Testis est Africanus apud Euseb. I. I.*

1094) Δὴν Σιράτωνος σχολὴν] Auctor Diogenes V, 68: ἀργυρᾶσσο τὸ τῆς σχολῆς ἔτη τίταρα φρέσι τοῖς τετταράκοντα, Σιράτωνος αὐτὸν (τὸν Λύκωνα) ἐν τοῖς διαθῆκαις κατατιπόντος, κατὰ τὴν ὥραν Ὁλυμπίαδο. Fuit autem Lyco Astyanactis filius, e Troade oriundus [Diog. Laert. V, 65], quem Stratoni in Lyceo successisse tradit etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 301 B.

1095) Ηὐθύρωτος] Teste Apollodoro ap. Diogenem X, 15 inagistratum Athenis summum gessit Ol. CXXVII, 2. Restituendum enim esse illo loco τῆς ὥρας Ὁλ. pro ἡρῷ Ὁλ., praeēunte ad Theophr. Charact. p. 98 Casaubono recte censem Menagiis in Observatt. p. 264 a, simul conjecturam illam etiam Scaligerum ad oram libri annotasse affirmans. Meminerunt Archontis Pytharati Pseudo-Plutarchus Vitt. X. Oratt. Demosth. p. 847 D, in decreto ad finem libri adiecto p. 851 C, et Cicero de Fato ep. 9. §. 19.

1096) Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης] Suidas s. v. Καλλίμαχος· τὸν Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἐφερχαράτονος τοῦ Ἰάσονος [leg. Ἰάσονος], γραμματικοῦ παρέτινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαῖον. Ὁλυμπίας δὲ ἡν ὥρα, ἡς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. Cf. Prolegg.

1097) Καλλίμαχος Βάττου] Refert Suidas verbis modo ascriptis. Gellius lib. XVII. ep. 21. Callimachum anno V. C. fere quadringentesimo nonagesimo, qui est Ol. CXXIX, 1., apud Ptolemaeum regem celebratum esse tradit. Cf. Prolegg.

1098) Ἐπίκουρος ἐτελεύτησεν] *Testis Apollodorus apud Diog. Laert. X, 15: καὶ τελευτῆσαι (τὸν Ἐπίκουρον φρσιν) Απολλόνιῳς ἐν χρωνικοῖς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡβδόμητος [καὶ εἰκοστῆς] καὶ ἔκαστης Ὁλυμπίαδος ἐπὶ Πυθαράτον. ἐτη βίωσαντα δύο πρὸς τοῖς ἡβδομήκοντα. Idem tradit Cicero de Fato ep. 9. §. 19. Cf. s. v. Ἐπίκουρος.* Obiit autem Epicurus Γαμηλιῶν δεκάτη ισταμένου, auctore Antilochio apud Clem. Alex. Strom. lib. I. p. 309 C.

1099) Ἀντίλοχος ὁ τοὺς Ἱστορας] Refert haec Clemens Alex. Strom. I. p. 309 C., cuius verba ad Ol. XLIX, 2. ascripsimus, ubi vide, quae annotavimus s. n. 164.

1100) Ἐν τῇ Ῥώμῃ] *Testatur Syncellus p. 275 B.: ἐν Ῥώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν ἀκόπη νόμισμα· id quod Plinius Hist. Nat. lib. XXXIII, ep. 3. eum Zonara lib. VIII. ep. 7. p. 380 biennio post, C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coas. Ol. CXXVII, ½. a. a. Chr. 269. U. c. 485. factum enarrant, quinque annis ante bellum Punicum. Liv. epit. XV.: Tunc primum populus Romanus argento uti coepit.*

1101) Ἀρτές ὁ Λακεδαιμονίων] Vidimus supra ad Olymp. CXVII, 4. Areuin, Lacedaemoniorum regem, e vetere Eurystheididarum familia oriundum, inde ab Ol. CXVII, 4. annos XLIV. imperitavisse. Quodsi verum est, non Ol. CXXVII, 4., sed Ol. CXXVIII, 4. obierit mortem. Scaliger igitur totius Olympiadis prochronismum comisauit. Cf. eius Canon. Isagog. lib. III. p. 340.

1102) Σίλευκος Μακεδῶν] *Testis est African. ap. Euseb. I. I.*

1103) Βελιστίχη γυνὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας] Etrat Scaliger. Tradit Pausanias V, 8, 3: συνέθεται δὲ ὑστερον καὶ συνωρίδια πώλων, καὶ πώλων κλῆται. ἐπὶ μὲν δὴ τῇ συνωρίδι Βελιστίχη ἐκ Μακεδονίας τῆς ἐπὶ Θαλάσση γνωτικα, Τληπόλεμον δὲ Λύκιον ἀναγορευθῆναι λέγονται ἐπὶ τῷ κλῆτι, τοῦτον μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ τριακοστῆς τε καὶ ἔκαστης Ὁλυμπίαδος, τῆς δὲ Βελιστίχης τὴν συνωρίδια Ὁλυμπίαδι πρὸ ταῦτης τρίτη i. e. non, uti Scaliger vult, Ol. CXXVIII, sed, neutro excluso termino, uti calculos subducere Maii Armeniacum p. 153 cogunt, Ol. CXXIX. Scaliger addere debebat πρώτη· nulla enim victoriae pulliceae ante Ol. CXXIX. mentio. Fuit hinc Belistiche, quae Athenaeo lib. XIII. p. 576 F. ep. 5. Βιλιστίχη et Clem. Protrept. ad Græc. p. 31 C. Βιλιστίχης, Ptolemai Philadelphi amica. Testimonium illud Eusebii Armeniacum his verbis graecis vindicat Niebuhrius Opusc. I. p. 214: προσετέθη συνωρίς πωλική καὶ ἑταῖρα Φιλιστίχης Μακεδῶν, simul asserens Φιλιστίχη Μακεδίς esse rescribeendum.

1104) Ἀρσάκης ὁ Παρθιναῖος] Suidas s. v. Ἀρσάκης e Syncello pag. 359 D. refert:

β.

γ. Ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμου¹¹⁰⁵). Ἐνταῦθα τὴν τῶν Ρωμαϊκῶν ἀρχαιολογιῶν πραγματείαν κατέστροψε Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς¹¹⁰⁶.

δ.

ΟΛ. ΡΚΘ. Φιλίνος Κῶος στάδιον¹¹⁰⁷).

α. Βασιλεὺς Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀρθεῖς πόλιν ἑαυτῷ ὅμαντυμον ἀνεγείρει ἀντικρὺς Ἀστακοῦ¹¹⁰⁸).

β.

γ. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν τὰ Πύθια ἐνίκησεν¹¹⁰⁹).

δ. Φιλεταίρου τοῦ Θλιβίου τελευτήσαντος, διεδέστο τὴν βασιλείαν Περγάμου Εὑμένης Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς ἐξ Εὐμένους ἐπ' ἑτη χθ¹¹¹⁰).

ΟΛ. ΡΛ. Φιλίνος Κῶος στάδιον τὸ δεύτερον¹¹¹¹).

α. Περσαῖος Δημητρίου Κίτιεὺς φιλόσοφος, Ζήνωνος γνώριμος, ἔχμασε¹¹¹¹).

β.

γ.

Ἄρσακης ὁ Παρθαναῖος, τοὺς Μικεδόνας κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη οὐρὶ' ἵκταλάν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκληθῆσαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Iam vero Cyrus, a quo ordinatur Persarum regnum, Ol. LV, 1. imperium accepit (vid. nos ad Ol. LV, 1. s. n. 188.), cui anno si CCXCI. addideris, Arascis initium Ol. CXXVIII, 1. invenietur. Cf. Scal. Isagog. Canon. lib. III. p. 323.

1105) Ἀρχὴ τοῦ πρώτου [Ρωμαιῶν] Auctor est Dionysius AA. RR. I. p. 7, 11 sqq., ubi de anno, ad quem usque opus suum, Ἀρχαιολογία Ρωμαιὴ inscriptum, pertexturus sit, disserens κυταβίζω δὲ, inquit, τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου Φοινικοῦ πολέμου, τὴν γενομένην ἐνιαυτῶν τρίτου τῆς ὄγδοης καὶ εἰκοστῆς ἐπὶ ταῖς ἔκατον Ὁλυμπίασιν, cuius quidem operis pars nonnisi ea, quae res, inde ab Urbis primordiis usque ad a. U. c. CCCXII. (M. Gegan. Macer. II. T. Quint. Capitol. V. Coss.) gestas, persequitur, aetatem tulit, ita ut de XX. libris, quot Dionysium scripsisse testis est Phot. cod. LXXXIII., temporum iniuriarum experti sint novem. Cf. Voss. de Hist. Graec. II. p. 170 seq. Aliorum de primi belli Punici initio testimonia sedulo colligit Fischer. in Annal. Roman. p. 70 ad a. U. C. 490. a. Chr. 264.

1106) Φιλίνος Κῶος] Testis est Africanus apud Euseb. I. l.

1107) Βασιλεὺς Νικομήδης] Hieronymus chron. lib. II. p. 141. Nicomedem amplificatam Astacum, Bithyniae urbem, Nicomedian nuncupasse testatur Olymp. CXXIX, 3., ad qnem anoum notam istam sine dubio Scaliger ascribere voluit. Peccatum tamen Scaligeri in virtutem vertunt Mai. Arm. ad Ol. CXXIX, 1. coll. Sync. p. 275 D. et Chron. Pasch. p. 174 A. Verba, quibus Scaliger rem exposuit, Memnonis sunt npud Phot. cod. CCXXIV.: δὲ Νικομήδης εἰς λαμπρὰν εὐδαιμονίαν ἀρθεῖς πόλιν ἑαυτῷ ὅμιλνυμον ἀνεγείρει ἀντικρὺς Ἀστακοῦ. Cf. Tzetz. Chil. III. Hist. 115. v. 950., Paus. V, 12, 5., Strab. X, 316, 36.

1108) Μεγακλῆς Ἀθηναῖος] Haec tertia est, qua eadem Scholiastae Pindarici verba vexat Scaliger, conjectura. Ille vero in Prolegg. ad Pyth. VII. γλυρυπται, inquit, ἡ ὧδη Μεγακλεῖ Ἀθηναῖος, ριχτούσι τὴν ὄγδοηκοστὴν ὄγδοην Πυθιάδα τεθρίππων. Quo in loco quum ad Ol. LXXXV, 3. pro „πῃ“ Πυθιάδα“ καὶ Πυθιάδα, ad Ol. LXXXVIII. πῃ“Ολυμπιάδα scribendum conieciisset Scaliger, his dualibus conjecturis tertiam hoc loco addit, scilicet πῃ“Πυθιάδα [Ol. CXXIX, 3.] corrigitur proponens. An forsitan Scaligeri notam ad Ol. CXXXV, 3. protrahendam dicamus, ita ut corruptam Scholiastae lectionem exprimere voluisse videatur?

1109) Φιλέταιρος τοῦ Θλιβίου] Testatur Strabo lib. XIII. p. 429, 14 sqq. his verbis: διετέλειος γοῦν (Φιλέταιρος ὁ Θλιβίας) ἔτη εἴκοσι κύριος ὣν τοῦ προνυρῶν (Περγάμου) καὶ τῶν χορημάτων (scil. ἡ ὄποι Λασιμάχου πειστεμένος). Ήσαν δὲ αὐτῶν δύο ἀδελφοί, πρεσβύτερος μὲν Εὑμένης, νεώτερος δὲ Ἀτταλος, ἐκ μὲν οὐρὶς τοῦ Εὐμένους ὥντεντο τῷ πατρὶ ὅμιλνυμος Εὐμένης, δεὶπρος καὶ διεδέστο τὸ Περγάμιον, καὶ ἡ δέη δυνάστης τῶν κεχλω χωρίων· ὥστε καὶ περὶ Σάρδεως ἐνίκησε συμβαλὼν Ἀντίοχον τὸν Σελεύκον. δύο δὲ καὶ εἴκοσις ἄρξας ἔτη τελευτᾶ τὸν βίον. Eumenes I. anni XX. post Ol. CXXIV, 4. [rect. 3.] regnare coepit, i. e. Ol. CXXIX, 4. [rect. 3.] Cf. ad Ol. CXXIV, 1. et ad Ol. CXLVI, 1. s. n. 1179.

1110) Φιλίνος Κῶος] Testis est Africanus apud Euseb. I. l.

1111) Πιερσιός Δημητρίου] Profecit Scaliger ex Diogene, qui lib. VII, 6. ὁ δὲ [ὁ Ζήνων] τοῦτο μὲν παρητέσσυτο, Πιερσιόν δὲ ἔντα τῶν γνωρίμων ὄπιστειλεν, ὃς τὴν Δημητρίου μὲν ωός, Κίτιεὺς [Sic scribendum]. Scaliger dederat Κίτιεύς] δὲ τὸ γένος καὶ ἔχμαζε κατὰ τὴν τριακοστὴν Ὁλυμπιάδα, ἡδη γέροντος ὄντος Ζήνωνος. Persaeum, ab Antigono Coriothii præsidio præfectum, vindicta Corinthiorum libertatis Aratus aut occidit [Paus. II, 8, 4. VII, 8, 1.] aut elecit [Plut. vit. Arat. p. 1037 E.]. Cf. de Persaeo, Zenonis famulo, Bion. Borysthenit. apud Athen. lib. IV. p. 162 C. cp. 17. Origen. adv. Celsum lib. III., Gell. II, 18. — Archontem huius anni, a Scaligeri neglectum, Arrhenideum appellat C. F. Hermannus in Enchir. Antiquit. Graec. Archont. Catal., Niebuhrius autem Opusc. hist. et philol. min. I. p. 459. Antirrhene idem. Vid. Corsin. FF. AA. IV. p. 90 coll. Prolegg.

δ.

ΟΛ. ΡΑΑ. Ἀμμάνιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹¹²). Τληπόλεμος Λύκιος κέλητι πωλικῷ πρῶτος ἐνίκησε¹¹¹³).

α. Ῥωμαῖοι τὴν Λιπάραν τῶν Καρχηδονίων ἀφελόμενοι τοὺς ἐκγόνους Τιμασιθέου τοῦ πάλαι Λιπαραίων δυναστεύσαντος τῶν εἰςφορῶν ἀτελεῖς ἀφῆκαν¹¹¹⁴). Ξάνθιππος Λακεδαιμόνιος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ῥωμαίοις συμβαλών, λαμπρὰν κατ' αὐτῶν νίκην ἀπήνεγκε, τῷς μυριάδας αὐτῶν κτείνας καὶ τὸν ὑπατον Ῥήγουλον αλχμάλωτον λαβών¹¹¹⁵).

β.

γ. Σκιτίων ὑπατος Ῥωμαίων κατὰ Καρχηδονίων περὶ Λιπάραν πολεμῶν δεινῶς ἔπταισε¹¹¹⁶).

δ. Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτεσι τὸν στόλον ἀπέβαλον¹¹¹⁷).

ΟΛ. ΡΑΒ. Σενοφάνης Αἰτωλὸς στάδιον¹¹¹⁸).

α. Ἀττίλιος Ῥήγουλος, ὁ Ῥωμαίων ὑπατος, ἐλεεινῶς μετὰ πάσῃς αἰκίας ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων βασανισθεὶς διεφθάρη¹¹¹⁹). Καρχηδονίοι περὶ Πάνορμον τῆς Σι-

1112) Ἀμμάνιος [Ἀλεξανδρεὺς] Tradit Africenus apud Euseb. I. l. Addit Interpres Arin. apud Auch., dante Graeca Niebuhrus I. l. p. 214: προσετελθη μόνιππος πωλικός, καὶ ἐνίκη Ἰπποκράτης Θετταλός. Caeterum cf. Pausan. V, 8, 3. et nota nostra in sequentem.

1113) Τληπόλεμος Λύκιος} Hunc primum Ol. CXXXI. novo illo certaminis genere extitisse victorem, tradit Pausanias V, 8, 3, cuius verba ascripsimus integra ad Ol. CXXVIII. s. n. 1109. Memorandum autem, pro Tlepolemo Lycio cod. Arm. Ἰπποκράτης Θετταλοῦ (Hippocrates Thessali fil.) praebere, i. e. sine dubio Ἰπποκράτης Θετταλός. Vid. Nieb. libell. saepius laudati p. 214.

1114) Ῥωμαῖοι τὴν Λιπάραν] Testatur Diodorus XIV. ep. 93. ad Ol. XCVI, 4., missos a Romanis legatos, qui cratera aureum, e decimis praedae Veientanae conslatum, Apollini consecrarent, a Liparaeis praedonibus interceptos inque Liparam transportatos esse. Quibus expositis sic pergit: Τιμασιθέος [Τιμησιθέος Plut. vit. Camill. p. 133 C.] δὲ ὡς τῶν Λιπαραίων στρατηγὸς γνούς τὸ γεγενημένον, τοῖς τε πρεσβευτιᾶς ἀρέωσε καὶ τὸ χρυσὸν ἀποδόντος εἰς Δελφοὺς τοὺς πρεσβευτας ἀποκατέστησεν . . . διώπτης ὁ δῆμος τῶν Ῥωμαίων πνθόμενος τὴν τὸν Τιμασιθέον κυλοχάγυδιν, πυρυχεῖμα αὐτὸν ἐτίμησε, δημόσιον δοὺς καταλεψει, καὶ μετὰ ταῦτα ἔπιστον ἐκπέμπει τὴν Λιπάραν ὥφελομένος τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ἔργοντος τὸν Τιμασιθέον τῶν τε εἰσφορῶν ἀτελεῖς ἀφῆκε καὶ ἐλευθέρους ἐποίησεν. Adde igitur ad Ol. XCVI, 4. annos CXXXVII., et ad hunc ipsum annum Ol. CXXXI. primum pervenies. Vid. de Timasitheo, Liparensium imperatoris, virtute et auctoritate Plut. vit. Camill. p. 133 C. coll. Liv. V. ep. 28.

1115) Ξάνθιππος Λακεδαιμόνιος] Testis est Appianus, qui Bell. Punic. ep. 3. Καρχηδόνιοι δὲ, inquit, Λακεδαιμονίους στρατηγὸν ἦσαν, οἱομένοι δι' ἄναρχων κυκορραγεῖν. οἱ μὲν δὴ Ξάνθιππον αὐτοῖς ἐπειπον. Et deinde: τῆσδε μὲν οὐσ τῆς Λλίδος ὁ Ξάνθιππος οὐκ ἀπέτυχεν. ἀπὸ γάρ τρισιυρίων ἀρδῶν, οὗς ὁ Ἀττίλιος ἤγει, δλίγοι μόλις αὐτῶν ἐς Ἀσπίδαν πόλιν διέθρουσαν· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες, οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ζωγροί θησαν. καὶ μετ' αὐτῶν ὁ στρατηγὸς Ἀττίλιος, ὑπατος γεγονώς, αλχμάλωτος ἦν. Incidit autem M. Attili Reguli II. cum L. Manlio Vulso Longo Consulatus in a. U. c. 498. a. Chr. 256. Ol. CXXX, 4. clades in anni insequentis initium [i. e. in Olymp. CXXXI, 1. med.] ex Polyb. lib. I. CXXXI, 1.

1116) Σκιτίων ὑπατος Ῥωμαίων] Cn. Cornelius Scipio Asina cum C. Duillio Consul insigne ad Liparam cladem accepit a. U. c. 494. a Chr. 260. Ol. CXXIX, 4., teste Polybio I, 21. Scaliger perperam

eam secundo Scipionis consulatui, quem biennio post cum A. Attilio Calatino gessit, assignavit.

1117) Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς Σύρτεσι] Romani Coss. Cn. Servilio Caepione, C. Sempronio Blaeso i. e. a. U. c. 501. a. Chr. 253. Ol. CXXXI, 1. ad insulam, quae Meninx dicitur, in Syrtim minorem illapsi, quum aegre naves sublevassent, temere datis per medium mare velis iterum tempestate correpti sunt navesque CL. amiserunt. Auctor Polybius I. ep. 39. Cf. Oros. IV, 9, Eutrop. II, 23, Zonar. VIII, 14. p. 393, Diod. XXIII. eel. 14..

1118) Σενοφάνης Αἰτωλὸς] Testis est Africenus apud Euseb. I. l., ubi tamen cum Niebuhrio I. l. p. 214 ex interpr. Arm. apud Auch. T. I. p. 299 adiice: οὗτος Ἀμφίσσης.

1119) Ἀττίλιος Ῥήγουλος] Accidit L. Caecilio Metello, C. Furio Pacilo Coss. a. U. c. 503. a. Chr. 251. post celeberrimam, qua Metellus in Sicilia Afrorum ducem superavit, victoriam, i. e. Ol. CXXXII, 2. Testes sunt Zonaras lib. VIII. ep. 15. p. 395, Appianus de Rebus Sicul. Ecl. I, Orosius IV, 10, Eutropius II, 24, Gellius VI, 4. Cf. Diod. Excerpt. Legatt. p. 24 p. 344.

κελίας ὑπὸ Ρωμαίων ἤτηθησαν, Ἀσδρούβα αὐτῶν στρατηγοῦντος¹¹²⁰). Τότε καὶ Ἀρσάκης ὁ Πάρθος κατά τινας τῶν Μαχεδόνων ἀπέστη¹¹²¹).

β. Μέτελλος ὁ Ρωμαίων ὑπατος κατὰ Καρχηδονίων πρῶτος ἐθριάμβευσε¹¹²²).

γ. Ρωμαίων σκάψη ὡς ὑπὸ Καρχηδονίων ἔσθια¹¹²³).

δ. Ρωμαῖοι ἢλς Βρεττίσιον ἀποίκους ἀπέστειλαν¹¹²⁴).

p. 332 b. Ο.Λ. Ρ.Λ.Γ. Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον¹¹²⁵).

α. Ἀννίβας ἐγενήθη¹¹²⁶). Πάρθοι κατά τινας Μαχεδόνων ἀπέστησαν, καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης, ὅθεν Ἀρσακίδαι¹¹²⁷).

1120) Καρχηδόνιοι περὶ Ηλέοντος] L. Caecilius Metellus Hasdrubalem, Carthaginieum ducem, ad Panormum prouinciam vicit ipso Metello, C. Furio Pacilo Coss. a. U. c. 503. a. Chr. 251. Olymp. CXXXII, 4. Testes Eutropius II, 24 et Orosius IV, 9 extr. Accidit pugna circa messem. Proinde potius Olymp. CXXXII, 2. Ἀχμαζούσης τῆς συγχρισῆς, Polybius I, 40, qui tamen pugnam anno demum subsequenti assignat. Cf. Diod. lib. XXIII. Ecl. 14. et Zonar. VIII, 14 p. 393 seq.

1121) Τότε καὶ Ἀρσάκης — in Scaligeri textu Ἀρσάκης expressum erat, hypothetæ peccato —] Indicare voluit Scaliger hoc loco hanc dubie Iustini sententiam, qui lib. XLII, 4. Arsacem descisse enarrat Coss. M. Attilio Regulo II., qui Q. Caedicio suspectus est, L. Manlio Vulsone a. U. c. 498. a. Chr. 256. Ol. CXXXI, 4.

Quadiennii igitur metachronismum commisit Scaliger, nisi forte pro M. Attilio Regulo legit C. CXXXI, 1. Att. Reg., ut consulem intellexerit a. U. c. 504. a. Chr. 250. una cum L. Manlio Vulsone II. fasces tenentes. Quos profecto magistratus et noster in Annalib. ad Eus. pag. 136 b. defectioni illi applicat Scaliger — quamquam idem in Can. Isag. lib. III. p. 323, sui ipsius immemor, Marcum agnoscit — et Iustino reddendos censem Th. S. Bayerus in Hist. regn. Bactr. p. 51 seq. Sed ne sic quidem ab omni culpa liberatur Scaliger. Respondet enim a. a. Chr. 250. Olympiadis CXXXII. anno potius 2 vel 3. Sic rem, veterum disensus satis turbatam, suis V. D. magis etiam obscuravit erroribus. Suidae de ea sententiam ad Ol. CXXVIII, 1, Hieronymi vero ad Olymp. CXXXIII, 1. ascriptam habes, quorum neutri convenit cuim Iustino. Quid? quod ne Iustinus quidem sibi constat, quandoquidem a Seleuco Callinico Parthos defecisse scribit. Iamo defecerunt ab Antiocho Deo, uti et annis consularis, quem addit, demonstrat, et diserte tradit Arrianus ap. Phot. p. 17 Bekk. Magis etiam ab eo, quod verum est, declinarunt Tacitus Hist. V, 8 et Ammianus Marcellinus XXIII, 6. §. 3., quorum alter Antiochum Epiphanem, alter Seleucum Nicatorem ab Arsace debellatum perhibet. Verum de Taciti loco, quod sine dubio Taciti non est, sed imperiti hominis additamentum, quod e margine in textum irrepsit, cf. Ernestius, de Marcellino autem Henr. Valesius.

1122) Μέτελλος ὁ Ρωμαῖος] Q. Caecilius Metellus cum C. Furio Pacilo Consul Olymp. CXXXII, 1. a. U. c. 503. a. Chr. 251. primum de Carthaginensibus triumphum d. VII. Id. Sept. (cf. Pighi, Annal. T. II. p. 49 ad a. U. c. DIII.) egit. Proinde Olymp. CXXXII, 2. Auctor Dionysius AA. RR. lib. II. p. 126, 36. Elephontorum in celeberrimo illo triumpho ingens numeros traductus est. Numerum ipsum variant veteres scriptores. Livius Epit. XIX. CXX. elephantes a Metello ductos tradit, cui suffragantur Zoparas Annal. lib. VIII, 14 p. 394 et Seneca de Brevit. Vit. ad Paulum. Sed Orosius IV, 9 elephantes CIV. numerat, Eutropius II, 24 CXXX, Dionysius I, I. CXXXVIII, Florus II, 2, 28 circiter C. Plinius denique H. N. VIII, 6 numerum augens CXLI. Cf. Diod. XXIII. Ecl. 14.

1123) Ρωμαῖοι σκάψη ὡς] P. Claudio Pulcher cum L. Junio Pullo Consul a. U. c. 505. a. Chr. 249. Olymp. CXXXII, 4. ex Polybio I, 51, quem secutus est Scaliger, XCIII., ex Eusebio ad Olymp. CXXXII, 1. Syncelloque p. 275 C. coll. Scal. Annalib. p. 136 b. et Orosio IV, 10. XC., ex Eutropio II, 26. CXC., ex Diodoro denique lib. XXIV. Ecl. 1. p. 507. CXVII. naves ad Drepanum ammisit. Aestatis tempore: Polybius I, 1. Itaque Olymp. CXXXII. anno potius 4. Cf. Liv. epit. XIX., Cic. de Nat. Deor. II, 3. Dirio, I, 16. II, 33. Valer. Max. VIII, 1, 4.

1124) Ρωμαῖοι ἢλς Βρεττίσιον] C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. a. U. c. 485 a. Chr. 269. i. e. Ol. CXXVII, 4. (V. Zonar. lib. VIII. ep. 7. p. 380) Romani Brundusium colonos deduxerunt, eamque procul dubio coloniam amplificarunt A. Manlio Torquato, C. Sempronio Blaeso Coss. a. U. c. 510. a. Chr. 244. Ol. CXXXIII, 4. V. Vellei, I, 14 et Liv. epit. XIX. Singularis prorsus de Brundusio Polybil est sententia, qui lib. X, 1, quo tempore Fabius Tarentum expugnavit i. e. Ol. CXLII, 3. Brundusium nondum conditam suisse tradit. Errat igitur Scaliger. Caeterum graeca nominis forma Βρεττίσιον est: sic enim Strabo VI, p. 194, 37, Dio XLII, 46, Zonar. I, 1. Sed Βρεττίσιον Suidas et Polybius II, 11. praferunt: de qua scriptura cf. Schweigh. ad Polyb. I, 1. et ad lib. III, 61.

1125) Σιμύλος Νεαπολίτης] Africanus apud Euseb. I, 1. Sed Interpr. Armen. ap. Auch. I. p. 299. Simelus præbet.

1126) Ἀννίβας ἐγενήθη] Disertum veteris auctoris de natali Hannibalis anno non extat testimonium: quem proinde computatione Scaliger assecutus esse videtur. Hamilcar enim in Hispaniam imperator profectus Hannibalem, novem annorum filium, perpetuum in Romanos odium iurare iussit. Testes Polybius II, 1.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΑΔ. Ἀλκίδας Λάζων σταδιον¹¹²⁸).

α.

β. Λοντάτιος ὁ Ῥωμαίων ὥπατος τὸν Καρχηδονίους κατεραυμάχησε¹¹²⁹).

γ. Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους στεισάμενοι τὸν πόλεμον διέλυσαν¹¹³⁰.

δ. Βίων Βορυσθετίτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησε¹¹³¹).

ΟΛ. ΡΑΕ. Ἐράτων Αἰτωλὸς σταδιον¹¹³²). Πυγμὴν Κλεόξενος Ἀλεξανδρεύς, περιοδο-

νίζης, ἀτραυμάτιστος¹¹³³).

α.

III, 11, Livius XXI, 1, Orosius IV, 13, Nepos Hannib. 2, Sext. Aurel. Vict. de Viris III. 42, Valer. Maxim. IX, 3, 3. Atqui Hamilcar, auctore Polybio II, 1, 7 in Hispania novein fere annos moratus, multis populis Carthaginensium imperio subiectis, occubuit e Cassiodori sententia M. Aemilio Barbula, M. Junio Pera Coss. i. e. Ol. CXXXVII, 4. a. U. c. 524. a. Chr. 230. Unde si annos XVIII. retro numeraveris, annus Hannibalis natalis evadet Ol. CXXXII, 4. Ad eundem annum deducit etiam hic fere calculus: Pa-

gnavit apud Zamam Hannibal anno aetatis XLVI. [v. Polyb. XV, 19 et Liv. XXX, 37 ac 35.] Incidit autem proelium Zanense in a. U. c. 562. a. Chr. 202. Ol. CXLIV, 2. Cf. quae disputavimus ad Ol. CXLIV, 3. s. n. 1169. Natus igitur est Hannibal Ol. CXXXIII, 4. iam unum reliquum est: obiit Hannibal uno de quatuor Olymp. CXLIX. annis [Vid. not. 1191.]: proinde ut, quod Nep. ep. 13. tradit, Hannibalem septuagenarium mortuum esse, cum eo, quem indicavimus, calculo non satis congruere videatur.

1127) Πόρθοι χατύ τιρας] Auctor Hieronymus ad Olymp. CXXXIII, 1.: Parthis u Macedonum imperio recentibus, primus regnauit Arsaces, unde Arsacidie dicti. Eadem fere ad Olymp. CXXXII, 3. ascripta repraesentant Maii Armenica. Graeca Eusebii servavit Syncellus p. 284 B. C. Πόρσαι [Dic Πάρθοι] τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς ἀπότηται, καὶ βασιλεύει Πέρσων Ἀρσάκης, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρσακίδαι. Cf. nott. nostr. ad Ol. CXXVIII, 1. et CXXXII, 1.

1128) Ἀλκίδας Λάζων] Resert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1129) Λοντάτιος ὁ Ῥωμαίων] Lutatius Catulus cum Postumio Albino a. U. c. 512. a. Chr. 242. Ol. CXXXIV, 2. pugna ad Aegusam insulam [Sec. Polyb. I, 61, sed sec. Liv. Epit. XIX., Aurel. Vict. de Vir. Illustr. 41., Pompon. Mel. II, 7, 60, Flor. II, 2, 33. ad Aegates insulas] commissa debellat classem Poenorum. Auctor Polybius l. l. Accidit pugna VI. Id. Mart. a. Chr. 241. Proinde Ol. CXXXIV, 3. Cf. Zouar. Ann. VIII, 17 p. 398, Diod. lib. XXIV. Ecl. 3., Oros. IV, 10, Eutrop. II, 27. Caeterum Αντάτιος formans, non Λοντάτιος tueatur Polybii et Diodori codices.

1130) Ῥωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους] Pax facta est Q. Lutatio, A. Manlio e Coss. Liv. XXX, 44, postquam bellum gestum est per XXIV. annos, testibus Polyb. I, 63 et Diodoro frg. lib. XXIV. ecl. 3. coll. frg. Vat. p. 113 ed. Mai. = p. 125 ed. Dind. Zonaras VIII, 17 p. 399, anno vicesimo quarto finitum scribit: ὃ μὲν οὐρ πρῶτος τοῖς Καρχηδονίοις πόλιμος τοῖς Ῥωμαῖοις εἰς τοῦτο χατελήσε τε τὰ τῷ ἔτει καὶ εἰκοστῷ. Pacis conditions, victis ad Aegates Poenis a Lutatio oblatis, quom non probasset populus Romanus, decem legati missi sunt, qui leges Poenis impositas intenderent. Cf. Polyb. I, 62 seq., Zonar. I, 1, App. de Rebb. Sieul. ep. 2.

1131) Βίων Βορυσθετίτης] Bion Borysthenita (cf. Diog. Laert. vit. Bion. IV, 46, Plut. περὶ δυσωπίας ep. 7., Stob. Serm. 36. p. 84., Athen. IV. p. 162 D. lib. XIII. p. 591 F., Suid. s. v. χαθιππάζιοθαι) Antigoni Gonatae tempore vixit, obiitque apud Chalcidenses, superstite adeo Antigono sene: id quod appareat e Diog. l. l. §. 54. et e Plut. l. l. (de Vitios. Pudore ep. 7.) quorum hic πωπτερ, inquit, Αρτίγορος ὁ γέρων ἐνδί Bίωνος (ex verissima Casauboni conjectura. Legebatur enim Bίωνος contra chronologiae fidem.) ένοχληθεὶς κτλ. Quum vero Antigonus Gonatas, auctore Porphyrio apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 63, 37, Ol. CXXXV, 1. mortem obiisset, Scaliger Bionis obitum in annum antecedentem, i. e. Ol. CXXXIV, 4. contulisse videtur. Cf. de Bione Borysth. Bayl. vit. Bion., Fabric. Bibl. Gr. tom. III. p. 165. 616., Wytteneb. ad Plut. p. 22 A. 59 A. 82 E., Welck. Theogu. Reliq. p. LXXXV. sqq., quorum postremus Bionem circa Ol. CXX. floruisse dicit. Clintonus vero FF. HH. T. III. p. 5 eum Ol. CXXVI, 2. Eratostheni aequalem ponit.

1132) Εράτων Αἰτωλὸς] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42, ubi quod Excerpta Casauboniana Αἰτώλιος [cf. Cramer. Anecd. Graec. Paris. II. p. 148] praebent, recte in Αἰτωλὸς mutavit Scaliger. Idem est, qui in Inscriptione Graeca apud Boeckh. C. I. n. 1590. Vol. I. p. 772 memoratur Εράτων Εὐχαρίδον Ονοτεντος. Cf. Boeckh. p. 773.

1133) Πυγμὴν Κλεόξενος] Tradit Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42, ubi quod legitur ἀτραμάτιστος. Scaliger recte mutavit in ἀτραμάτιστος. Cf. Cram. Anecd. Gr. II. p. 148.

β. Εὐμένους τελευτήσαντος, τὴν Περγάμου ἀρχὴν διεδέξατο Ἀτταλος Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς ἐξ Ἀττάλου ἐτη μῆ¹¹³⁴).

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΑΖ. Πυθοκλῆς Σικυώνιος στάδιον¹¹³⁵).

α.

β. Μάνλιος ὁ Ρωμαίων ὑπατος κατὰ Σαρδιών ιθριάμβευσε¹¹³⁶).

γ.
δ.

ΟΛ. ΡΑΖ. Μενεοθέντος Βαρκυλίτης στάδιον¹¹³⁷).

α. Ἰλύκων φιλόσοφος τελευτᾶ ἐτῶν γεγονὼς οδ'¹¹³⁸). Ἐν τῇ Ρώμῃ πρῶτος ἀπολύει τὴν ἑαυτοῦ γυναικα Σπόριος Καρβίλιος, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν δημηνῶν, τίνων ἔνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖ¹¹³⁹).

β.

γ.

δ.

1134) Εὐμένους τελευτήσαντος] Testis est Strabo lib. XIII. p. 429, 20 sqq: Ἐξ δὲ Ἀττάλου (τοῦ Φιλεταίρου ἀδελφοῦ) καὶ Ἀντιοχίδος τῆς Ἀχαιοῦ γεγονὼς Ἀτταλος διεδέξατο τὴν ἀρχήν, καὶ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς οὗτος πρῶτος, νικήσις Γυλάτις μάχη μεγάλη γεραιὸς δὲ τελευτά βασιλεύσας εἴη τριῶν καὶ τετταράκοντα. Successit Eumeni I. Attalus I. anno XXII. post Ol. CXXIX, 4. [rect. 3.] i. e. Ol. CXXXV, 2. [rect. 1.] Cf. Pans. I, 8, 2: ὃ δὲ Ἀτταλος, Ἀττάλου μὲν παις ὢν, ἀδελφιδοῦς δὲ Φιλεταίρου, τὴν ἀρχὴν Εὐμένους παραδόντος ἴσχει ἀνεψιοῦ.

1135) Ἰλυκλῆς Σικυώνιος] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1136) Μάνλιος ὁ Ρωμαίων ἑπατος] T. Manlio Torquato, C. Attilio Bullio II. Coss. a. U. c. 519. a. Chr. 235. Ol. CXXXVI, ½ de Sardis triumphatu est, teste Eutropio III, 3; et quidem VI. Idus Mart. sec. Fast. Capitol. Ergo anno potius I. Olymp. CXXXVI.

1137) Μενεοθέντος Βαρκυλίτης] Verba sunt Africani apud Euseb. I. l.

1138) Ἰλύκων φιλόσοφος] Tradit Diogenes Laërtius vit. Lyc. lib. V, 68: ἀπηγήσατο δὲ ὁ Λύκων τῆς σχολῆς ἐπὶ τετταράκοντα, Σιράτωνος αὐτὸν ἐν ταῖς διαθήκαις κατατιπόντος, κατὰ τὴν ῥήτορον Ολυμπιάδα. Τελεύτης δὲ γεγονὼς ἔτος τέταρτον καὶ ἰθδομηκοστον, i. e. Ol. CXXXVII, 1. Λύκων autem rectior forma est. De gamina praeposito cf. id. Diog. V, 66. Caeterum vid. not. ad Ol. CXXXVII, 1.

1139) Ἐν τῇ Ρώμῃ πρῶτος] Primum Romae divertium factum esse Ol. CXXXVII. his verbis tradit Dionysius AA. RR. lib. II. p. 96 v. 9. sqq.: ὅμολογεῖται γάρ ἐτοῖς ἐτῶν ἑκούσιοι καὶ πεντακοσίοις μῆνεσι ἐν Ρώμῃ διαλυθῆναι γάμος. κατὰ δὲ τὴν ἰθδόμην ἐπὶ ταῖς τριάκοντα καὶ ἑκατὸν Ὁλυμπιάδιν, ἑπατον δητῶν Λάρηον Πομπανίον καὶ Γαῖον Ηπειρού, πρῶτος ἀπολέσαι λέγεται τὴν ἑαυτοῦ γυναικα Σπόριος Καρβίλιος, ἄντος οὐκ ἀπαρῆς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τιμητῶν ὄμοσαι τέκνων ἔνεκα γυναικὶ μητρὶ σχροικεῖν. ἦν δὲ αὐτῷ στέρια ἡ γεννήση. Pro quibus Scaliger tñtow ἔνεκα γυναικὶ μητρὶ συνοικεῖ e conjectura dedisse videtur. Gesserunt autem M. Pomponius Matho II., et C. Papirius consulatum e Dionysii ordine Ol. CXXXVII, 1. i. e. a. U. c. 521, a. Chr. 231., qui annus e Livii suppuratione a. U. c. 523. a. Chr. 231. fuit. Gellius, qui lib. IV, 3 de eadem re verba facit, licet eam a. U. c. 523. factam ex Sulpicio referat et ipse, consules tamen variat, P. Valerium Flaccum, M. Atilium Regulum laudans, qui quadriennio post consules a Dionysio appellatos perscripti sunt. Quid? quod idem alio loco lib. XVII, 21, 44, sui ipsius oblitus, reū assignat: anno Urbis conditas quingentesimo undevicesimo, qui est a. Chr. 235. Valerius Maximus II, 1, 4 ad a. U. c. 520. assignat his verbis: Repudium inter uxorem et virum a condita Urbe usque ad vicesimum et quinquagesimum annum nullum intercessit. Primus autem Sp. Carvilius uxorem sterilitatis causa dimisit. Qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehensione tamen non curauit: quia nec cupiditatem quidem liberorum coniugali fidei praeponi debuisse arbitrabantur. Denique Plutarchus annum Urbis conditae 230. exhibet Lycurg. cum Num. compar. ep. 3.: ὡς γάρ ἔμιν οἱ ιστορικοὶ γράφονται τοὺς πρῶτους ἡ γόρον Διηδόλιον ἐργασατέντος ἡ πολιμησαντας ἀδελφοῖς ἡ πατρὸς αὐτοῖς γεννηθεῖς γενομένοντο, οὗτοι Ρωμαῖοι μηχιμοτεύονται, ὅτι πρῶτος μὲν ἀπεπέμψατο γυναικα Σπόριος Καρβίλιος μετὰ τὴν Ρώμης κτίσιν ἔτεσι τριάκοντα καὶ διακοσίοις [πεντακοσίοις] e coni. Fischeri Annal. Rom. ad a. U. c. 523. a. Chr. 231. p. 82] οὐδενὸς τοιούτου γεγονότος. Apparet igitur in hac historia variatum esse errore magno: cuius non solum ex alia aliorum ratione annos ab Urbe condita numerandi repeti caussa debet. Cf. de re ipsa praeterea Plut. Thes. cum Romul. compar. ep. 6. Quaest. Roman. ep. 14., item Tertull. Apolog., qui rem VII. Romae seculo assignat. Caeterum Scaliger in graeca nominis forma secutus est Plutarchum, qui I. l. Καρβίλιον appellat; Dionysio vero I. l. Καρονίλιος vel Καρονίλιος audit.

ΟΛ. ΡΑΗ. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹⁴⁰). Πένταθλον παιδῶν ἐτέθη· οὐ τὸν κόπινον ἔλαβεν Εύτελίδης παῖς Λακεδαιμόνιος, εὐθὺς δὲ οὐκέτι ἀρεστὰ Ἡλεῖοις ἦν πεντάθλους εἰσέρχεσθαι παιδας¹¹⁴¹).

α.

β.

γ.

δ. Ῥωμαῖοι Κελτῶν τέτταρας μυριάδας ἀνεῖλον¹¹⁴²).**ΟΛ. ΡΑΘ.** Ἰολαῖδας Ἀργεῖος στάδιον¹¹⁴³).

α.

β. Γαλατῶν ἦττα ύπο Ῥωμαίων¹¹⁴⁴).

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΜ. Ζώπυρος Συραχούσιος στάδιον¹¹⁴⁵).α. Κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου¹¹⁴⁶). Ῥωμαῖοι Λείκιον Αλμίλιον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πράξεις¹¹⁴⁷).Κατὰ τὴν Ἰβιορίαν Ἀρνίβας μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύσας ἐκ τῆς κατῆς πόλεως τὴν πορείαν ἐποιήσατο ἐπὶ τὴν Ζάχαρθαν, ἦν κατὰ χρόνος εἶλε¹¹⁴⁷). p. 333 a.β. Δορίμυχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγὸς ἐμβαλὼν εἰς τοὺς ἄνω τόπους τῆς Ἡπείρου τὸ παρὰ Αἰωδάνῃ ἱερὸν πορθεῖ, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν κατασκάπτει¹¹⁴⁸). Ἀρνίβας ἐνάρχεται πορείας τῆς εἰς Ἰταλίαν, καὶ διαβάσεως τῶν Ἀλπεων¹¹⁴⁹).

1140) Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς] Ex testimonio Africani ap. Euseb. I. l.

1141) Πένταθλον παιδῶν ἐτέθη] Haec totidem sere verbis Ol. XXXVIII. assignat Pausanias V, 9 init., cui τῆς ρλῆ pro τῆς λη̄ restitui voluisse Scaligerum, vix credo. Neque enim correctionis ulla caussa extat. Est error calamii neque is singularis in hoc libello, quandoquidem etiam supra notam 920 C. Olympiadum spatio a sede sua deiectam deprehendimus. Vid. quae ad Ol. XXXVIII. disservimus s. n. 122. coll. Corsini. FF. AA. T. IV. p. 96.

1142) Ῥωμαῖοι Κελτῶν] Coss. L. Aemilio Papo, C. Atilio Regulo i. e. a. U. c. 529. a. Chr. 225. Ol. CXXXVIII, 4. factum est ex Polybio II. ep. 31. init.: ἀπέθανον μὲν οἱ τῶν Κελτῶν εἰς τετρακιςμυρίους, ἑλῶσιν δὲ οὐκέτι τῶν μερίων. Cf. Eutrop. III, 5. A quibus dissidens Eusebius XL. milia Gallorum Ol. CXXXVIII, 1. [Hieronym., Ol. CXXXVIII, 3. Mai. Armen. coll. Syncell. p. 276 B.] a Romanis caesa perhibet.

1143) Ἰολαῖδας Ἀργεῖος] Testis est Africenus apud Euseb. Scal. I. l., ubi Ἰωλαῖδας errore typothetae expressum esse videtur. Ιωλαῖδας enim exhibit etiam Cramerii Anecdota II. p. 148.

1144) Γαλατῶν ἦττα] C. Flaminius cum P. Furio Philo cos. a. U. c. 531. a. Chr. 223. Ol. CXXXIX, 4. Insubres vicit testibus Polybio II, 32 et Orosio IV, 13. Cf. Zonar. lib. VIII. ep. 20. p. 404 et Plut. Marcell. c. 4.

1145) Ζώπυρος Συραχούσιος] Testis est Africenus apud Euseb. I. l.

1146) Κατὰ τὴν Ἑλλάδα] Bellum Achaeorum sociale Ol. CXL, 1. exarsit ex Polybio IV, 57 coll. IV, 66. Cf. eiusd. II. ep. 37.

1147) Ῥωμαῖοι Λείκιον Αλμίλιον] Testis est Polybius lib. III. ep. 16. fin.: Ῥωμαῖοι μὲν ύπο τὴν ἀραλαν Λείκιον τὸν Αλμίλιον ἐξαπέστειλαν μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πράξεις, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἔκπτωσῆς καὶ τετταρακοστῆς Ὁλυμπιάδος. [ep. 17:] Ἀρνίβας δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύσας ἐκ τῆς Καινῆς, πόλεως προηγε ποιούμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάχαρθαν. Hannibal ad urbem castra collocat, obsidionemque urbis acriter urget. Πλάσαν δὲ κακοπάθειαν καὶ μεθιμαν ὄποιείνας, τέλος ἐν ὅπει τοποῖ κατὰ χρόνος εἶλε τὴν πόλιν.

1148) Δορίμυχος ὁ τῶν Αἰτωλῶν] Testatur Polybius lib. IV. ep. 66. fin. seq.: καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔτος ἐλῆγε τῆς ὑποκειμένης (i. e. τῆς ρμί) Ὁλυμπιάδος. Παρὰ δὲ τοῖς Αἰτωλοῖς ἦδη τῶν ἀρχαιρεσίων καθηκόντων, στρατηγὸς ἥρθε Δορίμυχος, ὃς παρανικα τὴν ὑφήν πυραλαβίων, καὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἀδροῖσι μετὰ τὸν ὄπλων, ἐνίβαλε τοῖς τοῖς ἄνω τόπους τῆς Ἡπείρου, καὶ τὴν χώραν ἔδησεν. . . . παραγενόμενος δὲ πόδες τὸ περὶ Αἰωδάνῃ [sic Vat. Flor. Aug. A. Bekk., παρὰ Αἰωδάνῃ. cum reg. B. Casaub.] ἱερὸν τὰς τε στοῦς ἐνέπρεψε καὶ πολλὰ τῶν ἀναθημάτων διέφερε, κατίσκυψε δὲ καὶ τὴν ἵππην οικλαν. Ηας ομνία, quae inde a cap. 57. exposuit Polyb., ad Ol. CXL. annum aut secundum aut primum pertinebunt, prout illud ἐλγει „exierat“ cum Scaligero, aut „in exitu erat“ cum Schweigaeusero ad Polyb. I. l. T. VI. p. 133 explicaveris. Vid. de Dorimacho etiam Diod. Excerptt. de Virt. et. Vit. p. 568 tom. II. ed. Wessel.

1149) Ἀρνίβας ἐνάρχεται] Hannibal, in Italiam iter directurus a. U. c. 536. a. Chr. 218. Ol. CXL, 1., quinto

γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς Θήβας τὰς Φθιώτιδας κατὰ κράτος ἐλὼν τοὺς μὲν οἰχήτορας ἐξηρδαποδίσατο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσας, Φιλιππούπολιν ἀντὶ Θηβῶν προσωνύμασε¹¹⁵⁰). Νέμεα ἥχθη¹¹⁵¹). Ἀρχὴ τοῦ Καρχηδονίων πρὸς Ρωμαίους δευτέρου πολέμου¹¹⁵²).

δ. Ἡ περὶ Θρασυμήνηγ λίμνην τῶν Ρωμαίων ἥττα¹¹⁵³).

ΟΛ. PMA. Δωρόθεος Ρόδιος στάδιον¹¹⁵⁴).

α. Ἡ περὶ Κάννας Ρωμαίων ἥττα¹¹⁵⁵).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. PMB. Κράτης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹¹⁵⁶). Κύπρος Ἡλεῖος πάλην καὶ παγκράτιον ἐνίκα μεθ' Ἡρακλέα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους¹¹⁵⁷).

decimo die Alpes superat ex Polybio III, 35—56. coll. Livio XXI, 38. Αρχομένης τῆς θεριας Polybius V, 1. Proinde aut exeunte anno 2. aut incip. 3. Olymp. CXL. Cf. Appian. de bell. Hann. ep. 4., Zonar. Ann. VIII, ep. 23. p. 409, Eutrop. III, 8, Oros. IV, 14.

1150) *Φίλιππος τῶν Μακεδόνων* Auctor Polybius lib. V 99, 106. Cf. tamen not. 1151.

1151) *Νέμεα ἥχθη* Tradit Polybius V, 101: αὐτὸς δὲ ὁ Φίλιππος κατὰ σπουδὴν ἦκε μετὰ φιλολῶν τὴν τῶν Νεμέων πανήγυριν. i. e. Ol. CXL, 3, uti ex ep. 105. colligi debet. Quod mirum est, quum Nemea Olympiadum secundo quoque et quarto anno celebrata esse aliunde satis constet.

1152) *Ἀρχὴ τοῦ Καρχηδονίων* P. Cornelius Scipio Cos. III. a. Chr. 218. a. U. c. 536. Ol. CXL, ‡. in Etruria ad Tīcīnum proelio equestri [Polyb. III, 61—66. Liv. XXI, 39, 45—46], iterumque cum Ti. Sempronio Longo collega coniunctus ad Trebia¹ [Polyb. I. l. cпп. 73—75. Liv. XXI, 52—55] vincitur. Accidit haec altera pugna circa solstitium hibernum, Decembri exeunte, οὔσης τῆς ἡμέρας περὶ χειμερινᾶς τροπῆς Polybius III, 72. Proinde Olymp. CXL, 3. Cf. App. de Bell. Hannib. ep. 6. sqq. de Rebb. Hispan. ep. 4., Zonar. Annal. VIII, 23 seqq., Liv. XXI, 46—48, Eutr. III, 9.

1153) *Ἡ περὶ Θρασυμήνηγ* Hannibal C. Flaminium Nepotem II. consulem [cum Cn. Servilio Geminino] a. U. c. 537. a. Chr. 217. Ol. CXL, ‡. ingenti clade ad lacum Trasimenum superavit. Auctor Polybius III, 84. Circa solstitium aestivum d. IX. Cal. Jul.: Ovidius Fasti. VI, 765—768. Ergo circa ipsum Ol. CXL, 4. initium. Cf. Appian. Hannib. ep. 10. Zonar. Ann. VIII. ep. 25., Liv. XXII, 4—6, Oros. IV, 15. Caeterum plerique Polyhii Codd. [III. ep. 82.] praebent Ταρσιμένην λίμνην, qui vetus esse librarioru error videtur, et sic Bekk., Θρασυμένην cum regili B. C. Casanbonus edidit. *Ἡ Ταρσιμένη λ.* Straboni V. p. 157, 3. audit. Sint tibi Flaminius Thrasymenaque littera testes: Ovidius I. l. v. 765. Trasimenus: Livius I. l., alii.

1154) *Δωρόθεος Ρόδιος* Africanus apud Euseb. I. l. Retulit hac Olympiade pancratii palmam, teste Pausania VI, 15, 3, Clitomachus Thebanus, quem Scaliger omittere non debebat. Cf. Krausi Olymp. p. 310.

1155) *Ἡ περὶ Κάννας* C. Terentius Varro et L. Aemilius Paullus II. Coss. a. U. c. 538., a. Chr. 216. Ol. CXL, 4. ad Ausidum fluvium et Cannas, Apuliae oppidum, ab Hannibale vineuntur: quorum hic cedit proelio fortissime pugnant, ille solus e quattuor duicibus virus evadit, foedi animi homo [Polyb. III, 16]. Auctor Polybius III, 115—117, qui pugnam illam Cannensem nunc τὴν περὶ Κάννας γενομένην μάχην Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων [III, 117. V, 105.], nunc τὴν μάχην τὴν περὶ τὸν Αὐγίδον ποταμὸν καὶ πόλην Κάννας γενομένην [IV, 1.] aut simpliciter τὴν ἐν Κάνναις μάχην [XV, 7.] appellat. Plurali Κάνναις constant utuntur Plutarchus Fab. Max. cap. 15. seq., Appianus Bell. Hann. cap. 17—25., Dio Cassius Fragn. 52., Zonarus Annal. IX, 1 p. 418. — Polybius III, 118; 10. proelium ante Ol. CXL. exitum cominissimum esse significant. Sed Macrobius Saturn. I, 16. e Q. Clodii Annalium libro quinto cladem illam inmanem accidisse refert a. d. IV. Nonas Sextiles i. e. ineunte Olympiade CXLI. Vid. de eo, praeter locos laudatos, Liv. XXII, 43—50, 61, Eutr. III, 10, Oros. IV, 16.

1156) *Κράτης Ἀλεξανδρεὺς* Africano teste apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1157) *Κύπρος Ἡλεῖος* Auctor idem Africenus apud Euseb. I. l.: Κύρος Ἡλεῖος καὶ πάλην [omitunt καὶ Crameri Anecd. II. p. 148], καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ [μεθ'] Cramer. I. l. Ἡρακλέα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους. Scaliger Kάρος pro Κάρος in Collectaneis hisce exhibuit, Pausaniae et Suidae auctoritate commotus, ut ipse in Addend. ad Nott. in Graec. Euseb. p. 429 a. profitetur. Tuetur quidem Κάρον etiam Eusebii Interpres Armeniacus ap. Auch. I. p. 300. Sed quod ap. Maium p. 154 nomen legitur Capus, Scaligeri conjecturae patrocinatur. Coniuncto autem Pausaniae V, 21, 5. VI, 15, 5. cum Suidae s. v. Κλειτόμαχος testimonio intelligitur, Caprum Elenum, Pythagorae filium, eadem die, uti lucta Paeanium Eleum, qui superiori Olympiade de lucta victor et ipse renuntiatus fuerat, ita quinqueratio Clitomachum Thebanum, qui in Isthmiis, et pugilatu et pancratio, in Pythiis pancratio, palmarum meruerat, superasse. Caeterum tenendum est, Caprum secundum ab Hercule lucta simul et pancratio viciisse ita dici ab Africeno, ut Hercules ipse primus victor cogitetur. Excludit terminum

- α. Αἱ Συρακοῦσαι ὑπὸ Μαρχέλλου ἐάλωσαν. Ἀρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναιρεῖται¹¹⁵⁸).
 β. Ἡ Καπύη κατὰ κράτος ὑπὸ Ρωμαίων ἐάλω¹¹⁵⁹).
 γ. Κατὰ τὴν Ἰθηρίαν Σκιτίων Ἀφρικανὸς τὴν νέαν Καρχηδόνα ἐξεπολιόρκησε¹¹⁶⁰).
 δ. Φάβιος Ταράντου δόλῳ κρατεῖ¹¹⁶¹).
ΟΛ. ΡΜΓ. Ἡράκλειτος Σάμιος στάδιον¹¹⁶²).
 α. Μάρκελλος μαχόμενος ἀνηρέθη¹¹⁶³).
 β. Ἐν Ρώμῃ χρυσοῦν νόμισμα πρῶτον ἐκόπη¹¹⁶⁴). Ρωμαῖοι πέντε μυριάδας Καρχηδονίων πρὸς τοῖς ἔσακισχιλίοις μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Ἀσδρούβα κατέκοψαν¹¹⁶⁵).

Pausanias uti etiam Dio (Xiphilin.) LXXIX, 10, quibus proinde Caprus Eleus primam, Aristoxenus Rhodius secundam, Protophanes Magne tertiam, Strato Alexandrinus quartam, Marion iten Alexandrinus quintam, Aristeas Stratonicensis sextam, Nicostratus Cilix septimam ab Hercule πάλης καὶ παγκρατίου palmam meruisse dicitur. Vid. nott. nostr. ad Ol. CLVI. CLXXII. CLXXVIII. coll. Kraus. Olymp. p. 256 seq.

1158) *Αἱ Συρακοῦσαι* Marcellus capit Syracusas Ap. Claudio Fulvio Flacco III. Coss. a. U. c. 542. a. Chr. 212. Olymp. CXLII, 4. Livius XXV, 23—31. Obsidionis anno tertio: Id. I. l. ep. 31. Autumni tempore: Id. I. l. ep. 26. Proiade Ol. CXLI, 1. Eutropius autem III, 14 et Eusebius Armeniacus rem anno insequenti perperam assignant. Rursus Eusebius Hieronymi ad Ol. CXLI, 4. annotans: „Romani Marcello consule Syracusas capiunt“ unius anni prochronismo peccavit. De Archimede paulo plura tradenda esse videntur. Floruit is P. Corn. Scipione, M. Minucio Rufo Coss. a. U. c. 533. a. Chr. 221. Olymp. CXXXIX, 4. Chron. Pasch. p. 175 D: ὥν. Συρίων τὸ δ' οὐτὸν Πούρον, Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἤγνωστο. Aequanilis Eratosthenis. Proclus in Euclid. Elein. II. p. 20. coll. Bernhard. Fragn. Eratosth. p. XI.: Ἐρατοσθένεος καὶ Ἀρχιμήδους· οὗτοι γὰρ σύγχρονοι ἀλλήλοις, ὥσπερ φησὶν Ἐρατοσθένης. Vid. Clint. F. H. T. III. p. 45. Perit hoc, in quo versamus, anno, Syracusis a Marcello expugnatis. Eusebius Scaligeri χρον. λογ. p. 69. 4. sqq.: Τότε καὶ Ἀρχιμήδης γεωμετρης τοῖς μηχανήμασι [de his vid. Polyb. VIII, 7—9. coll. Scal. Animaadavv. ad Eus. p. 138 b. seq.] Ρωμαίοις ἀποστατο, πολλάκις πολιορκοῦντας Συρακοῦσας, καὶ ἀναιρεῖται ὑπὸ τοὺς στρατιώτους, τῆς πόλεως ἄργω ληφθείσης, ἕρταζόντων Συρακοῦσαν, παρὰ γνάμην Μαρχέλλου στρατηγοῦ Ρωμαίων. Cf. Liv. XXV, 31. Plutarch. Marcell. cap. 21., Zonar. Annal. IX. ep. 6. p. 425, Valer. Max. VIII, 77. Si credere Tzetze licet, Chil. II, 105 septuaginta quinque ei annos tribuenti [χρόνους τε ἰθεμήκοντα καὶ πέντε παρελαύνων]: natus fuerit Olymp. CXXXIII, 2. Laudes eius eleganter sic persequitur Silius Italicus XIV, 342 seqq.:

Vir sicut Isthmiacis decus immortale colonis,
Ingenio facile ante omnes telluris alumnos,
Nudus opum, sed cui coelum terraeque paterent.

1159) *Ἡ Καπύη* Capua ex testimonii Polybii IX, 3—9 et Livii XXVI, 14, 15, 16. coll. Zonar. lib. IX. ep. 6. a Q. Fulvio Flacco capta est, Coss. Cn. Fulvio Centumalo, P. Sulpicio Galba Maximo a. U. c. 543. a. Chr. 211. Ol. CXLI, 1. Et quidem post Syracusarum occupationem. Vid. Polyb. I. l. Itaque Olymp. CXLI, 2. Conseatit Velleius, qui lib. I, 7, 3. inde a M. Vinicii consulatu i. e. ab a. U. c. 783. ad expugnatam Capuam annos CCXL retro numerat. Cicero vero in Rull. II. ep. 33. duobus annis post Q. Fulvio, Q. Fabio Coss. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Capuam devictam esse asserit. Anno I. huius Olympiadis assignat Eusebius Hieronymi, sed anno 3. Armeniacus.

1160) *Κατὰ τὴν Ἰθηρίαν* Carthago nova, teste Livio XXVI, 41 seqq., a Scipione expugnata est Coss. M. Claudio Marcello IV., M. Valerio Laevino Coss. a. U. c. 544. a. Chr. 210. Ol. CXLI, 1. Anno exente. Vid. Liv. XXVI, 51. coll. XXVII, 7. Ergo Olymp. CXLI, 3. Fuerunt etiam, qui anno insequenti captam tradenter. Liv. XXVII, 7. Cf. Polyb. X, 6—9 et Zonar. Annal. IX, 8, 430.

1161) *Φάβιος Ταράντου δόλῳ κρατεῖ* Tarentum vi et proditione a Q. Fabio Cos. a. U. c. 545. a. Chr. 209. Olymp. CXLI, 1. captum esse enarrant Livius XXVII, 15 et Zonaras IX, 8 p. 429 seq. coll. Plut. Fab. cap. 21., Eutrop. III, 16, Oros. IV, 18. Polybius autem X. ep. 1. priorum ponit Tarenti, quam Carthaginis novae occupationem.

1162) *Ἡράκλειτος Σάμιος* Tradit Africanus ap. Euseb. I. l.

1163) *Μάρκελλος μαχόμενος* M. Claudius Marcellus cum T. Quinctio Crispino consul V. a. U. c. 546. a. Chr. 208. Ol. CXLI, 1. dum contra Hannibalem Locris agentem bellum gerit, interceptus ab hostiis necatur, major iam LX. annis (Liv. XXVII, 27 et Plut. Marcell. ep. 28.). Testis Polybius X, 32. Cf. praeter Zonar. IX. ep. 9. init., Appian. de Bell. Hann. 50, Valer. Max. I, 6, 9, Livium XXVII, 26 sq., variam de Marcelli morte samam explicantem.

1164) *Ἐν Ρώμῃ χρυσοῦν* Auctor Plinius H. N. XXXIII. ep. 3.: Nummus aureus post annum LXII. signatus est, quam argenteus: qui quum, eodem tradente I. l. C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. a. U. c. 485. a. Chr. 269. Ol. CXXVII, 4. [cf. not. ad Olymp. CXXVII, 2.] procusus esset, nummus aureus a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLI, 1. signatus fuerit.

γ.
δ.

ΟΑ. ΡΜΔ. Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον¹¹⁶⁵).

α. Ἡλιος ἔξελειψε¹¹⁶⁷)

β. Σύφαξ, ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς, ὑπὸ Σκιπίωνος αἰχμάλωτος αἰρεῖται¹¹⁶⁸).

γ. Ἀννίβας περὶ Ζάμαν Λιθύης ὑπὸ Σκιπίωνος ἥττᾶται¹¹⁶⁹).

δ. Ἐκλεψις σελήνης δίς¹¹⁷⁰). Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων καὶ Σύφακος ἐθριάμ-
βευσε¹¹⁷¹).

ΟΔ. ΡΜΕ. Πυρρίας Αἰτωλὸς στάδιον¹¹⁷²). Παιδῶν πυγμὴν Μόσχος Κολοφώνιος.
Μόνος παιδικὴν περίοδον. Προσετέθη παιδῶν παγκράτιον καὶ ἱκία Φαΐδι-
μος Ἀλεξανδρεύς¹¹⁷²).

α. Ἐκλεψις σελήνης¹¹⁷³). Ἀρχὴ πολέμου τοῦ Ῥωμαίοις πρὸς Φίλιππον τὸν Μα-
κεδόνων βασιλέα συστάντος¹¹⁷⁴). Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικός, νὺν
Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου, ἐγνωμόνετο¹¹⁷⁵).

p. 333 b.

1165) Ῥωμαῖοι πέντε μεριάδας] Asdrubal, ex Hispania in Italiam transgressus, a C. Claudio Nerone et M. Livio Salinatore II. Coss. a. U. c. 547. a. Chr. 207. Ol. CXLIII, 4. ad Senam oppressus perit cum exercitu, cuius pars captiva fit, pars trucidatur. Duxit autem in Etruriam, teste Appiano de bello Hannib. ep. 52, πεζοὺς μὲν τετρακισιεπτὸνς ἐπὶ δικτυαῖσι, ἵππας δὲ δικτυαῖσι, καὶ ἔλεφας πε-
τεκάδεκα. Livius de ingenti Asdrubalis clade disserens lib. XXVII. ep. 49.: Quinquaginta, inquit, sex mi-
lia hostium occisa, capta quinque milia et quadragecenti. Cf. Polyb. XI, 1—4. et Zonar. IX. ep. 9. p. 432.

1166) Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος] Testis est Africanus apud Euseb. l. l. Post Σαλαμίνιος verba *ix* Κύπρου addenda esse significat codex Armeniacus.

1167) Ἡλιος ἔξελειψε] Coss. M. Cornelio Cethego, P. Sempronio Tuditano a. U. c. 550. a. Chr. 204. Ol. CXLIII, 4. duo soles visi sunt et nocte interluxit. Testis Iulius Obsequens ep. 43.

1168) Σύφαξ ὁ τῶν Νομάδων] Syphacem, Numidarum regem, Coss. Cn. Servilio Caepione, C. Ser-
vilio Gemino a. U. c. 551. a. Chr. 203. in Magnis campis a Cn. Scipione superatum, Masinissa et Laelius
persecuti riuctum tradunt Scipioni. Testes Polybius XIV, 8. Livius XXX, 3—11 sqq., Appianus de Rebus
Pun. ep. 36., Zonaras Annal. lib. IX. ep. 13. p. 439. Diem definit Ovidius, Fast. VI, 769, VIII, Calend. Iul.
Proinde circa ipsa anni 1. et 2. Olymp. CXLIV. confinia.

1169) Ἀρρίβις περὶ Ζάμην] M. Servilio Gemino, Ti. Claudio Nerone Coss. a. U. c. 552. a. Chr. 202.
Ol. CXLIV, 3. Annibalem ad Zamam devicit Scipio. Auctores Polybius XV, 5—17, Livius XXX, 29—35,
Zonaras IX. p. 442.

1170) Ἐκλεψις σελήνης δίς] Anno DLXVIII. Nabonassari, LV. antem periodi Callippeae, qui est se-
cundum Scaligeri quidem rationem Olymp. CXLIV. quartus, sed secundum Ideleri computum primus Ol.
CXLV. [vid. not. 943.], teste Ptolemaeo Mey. Συντ. lib. IV. ep. 10. p. 279 seq. Halm., duas fuerunt
lunae defectiones, quarum altera d. XIX. Mart., altera d. XI. Sept. accidit. Cf. Scal. de Einendat. Temp.
lib. II. p. 91 seq. Sed procul dubio corruptus est Ptolemaei textus, quandoquidem duas defectiones lunares,
quarum altera Martio, altera Septembri mense contingit, in unum eundemque annum Callippeum incidere
omnino non potuerunt. Quare Idelerus Chronol. Enchir. I. p. 345 prioris eclipseos tempus τῷ νδ' ἔτι
secundae Callippi periodi assignat, eunque annum apud Ptolemaeum pro τῷ νε' ἔτι restituendum ait, in
verbis τῷ αὐτῷ νε' ἔτει, quibus altera definitur defeccio, αὐτῷ librarii glossema redolere dicens.

1171) Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων] Bello Punico secundo composito quum Cn. Cornelius Lentulus et
P. Aelius Paetus Cato Consulatum gererent, a. U. c. 553. a. Chr. 201. Ol. CXLIV, 4. Scipio in triumpho
etiam Syphacem duxit, mox in carcere moriturum. Auctores Polybius XVI. ep. 23., Livius XXX, 44 seq.,
Eutropius III, 23. Atque data est Carthaginensis pax paucis mensibus ante bellum Philippo Macedoniae
regi indictum. Livius XXXI, 5 coll. not. 1174. Ergo Olymp. CXLIV, 4. triumphus recte assignatus est.

1172) Ηρρίας Αἴτωλὸς] Haec ad verbum apud Africanum in Euseb. l. l. reperies, Crameri Aneodd.
II. p. 148 perperam praehebit Αἴτωλος. Quod corredit Scaliger. Idem πόρος παιδικὴν περίοδον recte
edidit pro eo, quod legitur in Crameri libro I. l.: πόρος παιδὶ τῇ περίοδον. Μόσχος vero mutandum
videtur in Τόργος ex Interpr. Armen. ap. Auch. P. I. p. 300. Cf. Niebhrius lib. saepius laudato p. 216.
Praeterea Olympiade hac CXLV. ascito puerorum paneratio Phaedimum Aeolensem e Troade urbe palinam
meruisse praeferet Africanum auctor etiam Pausanias V, 8, 3. est.

1173) Ἐκλεψις σελήνης] Non dubitamus, quin Scaliger hoc loco eam lunae defectionem indicare vo-
luerit, quae teste Ptolemaeo Mey. Συντ. lib. IV. ep. 10. p. 279 anno CXLVII. Nabonassari, periodi
Callippeae secundae anno LIV [i. e. sec. Scalig. Olymp. CXLIV, 3., sec. Ideler. Olymp. CXLIV, 4. vid.
not. 943.], contigit. Argumenta pete ex ipsius Emendat. Temp. lib. II. p. 91. Reticenda igitur nota ista
ad Olymp. CXLIV, 3.

β.

γ. δ. Ἡττα Φιλίππου περὶ Κυνὸς κεφαλᾶς¹¹⁷⁶).ΟΛ. ΡΜΣ. Μιχλών Βοιώτιος στάδιον¹¹⁷⁷).

α. Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος ἐτελεύτησεν¹¹⁷⁸). Ἀττάλου τοῦ Περγάμου βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο Εὐμένης Ἀττάλου ἐπ' ἑτη λ. 19¹¹⁷⁹). Ῥωμαῖοι πρὸς Φιλίππου σπεισάμενοι, πάντας τοὺς Ἑλληνας ἐλευθέρους ἀνηγόρευσαν¹¹⁸⁰).

1174) Ἀρχὴ πολέμου τοῦ Ῥωμαίοις] Livius XXXI, 5: P. Sulpicio Galba, C. Aurelio Coss. [a. U. c. 554. a. Chr. 200. Olymp. CXLIV, 4.] bellum cum Philippo rege initum est, paucis mensibus post pacem

Carthaginiensibus datam. Tempore aestivo, ut videtur. Cf. Liv. I. l. cap. 22. Proinde Olymp. CXLV, 1. Romani, praetextu usi, quod Philippus Graecos iniuriis laceggeret, revera tamen verehantur, ne Graecis subactis Pyrrhi exemplo bellum in Italiam transferret. Cf. Polyb. XVI, 27, Liv. I. l., 1 seq., Zon. Annal. IX, 15, 443 seq.

1175) Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Suidas, quem compilavit Eudocia p. 64, s. v. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικός, νιός Ἀπελλοῦ ἱγονυέντον στρατιωτῶν, μαθητῆς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου . . . γέγονε δὲ κατὰ τὴν μὲν Ὁλυμπιάδα [leg. ρωτά]. Reposuerunt que pro me Vossius de Histor. Gr. lib. I. ep. 18. p. 119, Leo Allatius de Patria Homeri p. 103, Ionsius de Scriptt. Hist. Phil. p. 166. Eandem emendationem hoc loco praeoccupata videt Scaliger. Cf. de Aristophane Fr. Ritschl. in Biblioth. Alex. sub primis Ptolemaeis. Vratisl. a. 1838. 8.

1176) Ἡττα Φιλίππου] T. Quinctius Flamininus Proconsul a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 2. Philippum ad Cyuosephalas vicit. Testes Polybius XVIII, 4 sqq. coll. XVII, 12 et Livius XXXIII, 7—10. Pugna accidit ante messem, sed segete messi matura: Polybius VIII, 3. Hinc rectius Ol. CXLV, 3. assignabitur. Niebuhrius in lib. laud. p. 242 secundum suos calculos maxult adeo Ol. CXLV, 2. Clintonus tamen FF. III. II. p. 56, quem excipit Fischerus Tabb. Chronol. Roman. p. 97, proelii tempus coll. Euseb. Mai. Armen. p. 181 et Polyb. IV, 5 seq. [vid. eiusd. FF. III. II. p. 257 Kr.] auctummo a. a. Chr. 197. Olymp. CXLV, 4. ineunt. assignat.

1177) Μιχλών Βοιώτιος στάδιον] Testis est Africanum apud Euseb. I. l.

1178) Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος] Suidas s. v. Ἐρατοσθένης μαθητῆς φιλοσόφου Ἀρίστωρος Χίου [Confirmat Athenaeus VII. p. 281 C. De Aristotle vid. Cic. Acad. IV, 39, 42. Tusc. V, 9, 11.], γραμματικὸν δὲ Λυσιον τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ . . . ἐτέθη δὲ ρχεῖ Ὁλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησε πέντε ἔτην γενομένως. i. e. Olymp. CXLVI, 1. Addit vitae Eratosthenis unum annum Censorinus cap. 15.: Annū illū octagesimum et unū, in quo Plato finē virtutē habuit . . . Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur, et Xenocrates Platonicus, veteris Academias princeps, ad eundem annum vixerunt. Duo Lucianus Macrob. cap. 27.: διο καὶ ὑδοχόντα οὔτος ἐγένετο εἰη. Floruerat Olymp. CXLI, 3. secundum Ensebium coll. Chiron. Pasch. p. 175 D. et Syncell. p. 282 D. Successit Eratostheni in praesidio bibliothecae Alexandrinae Apollonius Rhodius. Vid. Suid. s. v. Ἀπολλώνιος Ἀλιξανδρεῖς coll. Ritschl. in Biblioth. Alex.

1179) Ἀττάλου τοῦ Περγάμου] Quum Attalus I. inde ab Ol. CXXXV, 2. [rect. Ol. CXXXV, 1.] annos XLIII. Pergamenis inuperasset, senexque mortem obiisset Ol. CXLVI, 1., [rect. Ol. CXLV, 4.] filius eius successit Eumenes II., regnavitque secundum Strabonem XIII. p. 429, 49 annos XLIX. Quem tamen numerum corruptum ratus Scaliger, in Strabonis codice λ. 9' pro μ. 9' reponendum censuit, eamque conjecturam in Canon. Isag. lib. III. p. 328 satis luculenta ratione confirmavit hac: „Attalus, inquit, qui hic regum ordine tertius est, decebat anno quadragesimo quarto regni, sepiusq[ue] et altero aetatis sua [Liv. XXX, 21. Polyb. XVIII, 24] C. Cornelio Cethego Q. Minucio Rufo Coss. [a. U. c. 557. a. Chr. 197. Ol. CXLV, 4.] teste Livio lib. XXXIII. [30.] Attalus autem Φιλόμαχος, sextus in ordine regum, obiit P. Mucio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. [i. e. anno U. c. 621. a. Chr. 133. Ol. CLXI, 4. vid. not. 1242.] Intervallum, anni LXIII., qui cum XLIII. solidis compositi, quot Attalus tertius Rex imperavit, ab initio eius ad exitum huius Attali postremi sunt anni CVII. absoluti. Apud Strabonem tamen decennio amplius legimus, quem decem annorum errorem in annis Eumenis commissum esse non dubitamus, ut pro M. in Strabonis codice A. O. legendum sit.“ Vid. not. ad Olymp. CXXIV, 1. coll. Clint. FF. III. Append. VI. p. 403.

1180) Ῥωμαῖοι πρὸς Φιλίππου] Auctore Polybio XVIII. ep. 25. 27. pax Philippo a senatu populoque Romano M. Claudio Marcello, L. Furio Purpureone Coss. a. U. c. 558. a. Chr. 196. Olymp. CXLV, 4. ea lege concessa est, ut Graecis libertatem restitueret. Cf. Liv. XXXIII, 32, Plut. Flamin. ep. 10., Valer. Maxim. IV, 8, 5. T. Quinctius Flamininus, qui prorogato imperio (cf. Polyb. XVII, 12.) Philippum dehellerat (cf. Zonar. Ann. IX, 26, 446.), cum decem Romanorum legatis res Graeciae ordinat (cf. Polyb. XVIII, 27), ac senatus consultum de pace Philippo data in Isthmiorum sollempnibus pronuntiat. Proinde Ol. CXLVI, 1., cui ipsi anno recte ascripsit Enseb. Hieronymi: Romani Graecos liberos esse insenserunt.

- β.
- γ. Κοῖντος Φλαμινίνος κατὰ Φιλίππου καὶ τῶν Μαχεδόνων λαμπρότατον θρίαμ-
βον ἤγαγε¹¹⁸¹).
 - δ. Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικοῦ τοῦ Ῥωμαίου πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν καὶ Αἰτω-
λοὺς συστάτος¹¹⁸²).
- ΟΛ. PMZ. Ἀγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον¹¹⁸³). Πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τρα-
χηλίζων ἀπειλάμβανε¹¹⁸⁴).
- α. Ἡ περὶ Θερμοπύλας μάχη, καὶ Ῥωμαίων κατὰ Ἀντίοχου νίκη¹¹⁸⁵).
 - β. "Ηλιος ἔξελειψε¹¹⁸⁶).
 - γ. Ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη, καθ' ἣν Ἀντίοχος ὁ Μίγας ὑπὸ Σχιπίωνος Ἀσια-
τικοῦ ἐπισφαλῶς ἔπταισε, περὶ πέντε μυριάδας μαχίμων ἀνδρῶν ἀποβαλών¹¹⁸⁷).
 - δ. Σχιπίων Ἀσιατικὸς κατὰ Ἀντίοχου ἐθριάμβευσε¹¹⁸⁸).

In Armeniaco tamen textu nota illa ad Olymp. CXLVI, 3. secundum Maii editionem, adeoque ad ann. 4. eiusd. Olymp. secundum Aucher. depressa est. Cf. Polyb. XVIII. cp. 29. et Liv. XXXIII, 30. Add. Eusebius Maii Armenianus I. cp. 39, 1, p. 181: Post hunc Philippus Demetriū regnavit — Tum proelio in Thes-
salia a Tito duce Romani exercitus debellatus est. A Romanis autem libertatem potestatemque utendi suis
legibus acceperunt Thessali itemque reliqui Graeci, qui vestigia Philippo penderant.

1181) Κοῖντος Φλαμινίνος] T. Quinctius Flamininus de victo Philippo, Macedonum rege, nec non de
oppresso Nahide, Lacedaemoniorum tyranno, triduum triumphat P. Cornelio Scipione II., Tib. Sempronio
Longo Coss. a. U. c. 560. a. Chr. 194. Ol. CXLVI, 3. Auctor Livius XXXIV, 52 coll. Eutrop. IV, 1.
Vere: Liv. XXXIV, 48. Proinde potius Olymp. CXLVI, 2.

1182) Ἀρχὴ πολέμου Αἰτωλικοῦ] Aetoli, qui Philippum a Romanis regno eiici voluerant, consilii ex-
pertes sui, simulac Quinctius Graeciam reliquit, legatos ad Antiochum mittunt, rogantes, ut Romanis bellum
inferret, spe et Graeci et Italicī regni proposita. Morem gerit Antiochus. Bellum a Romanis decernitur con-
tra Aetolos et Antiochum, M'. Acilio Glabrone, P. Cornelio Scipione Coss. a. U. c. 563. a. Chr. 191. Ol.
CXLVII, 3. Eutropius IV, 3: Transacto bello Macedonico seculum est Syriacum contra Antiochum regem,
P. Cornelio Scipione, M'. Acilio Glabrone Coss. Polybius XVIII, 18. 19. 20. 22., Livius XXXVI, 12 sqq.,
Zonaras Annal. IX. cp. 18. p. 449. Veris tempore Livius I. l. cap. 11.: Itaque principio veris, quum per
Phocidem Chaeroneam, quo convenire omnem undique exercitum iussero, venisset [Antiochus], facile animadver-
tit, nihil severiore disciplina milites, quam ducem, hibernasse. Id. cap. 13.: Sub idem tempus M. Baebius et
Philippus rex — principio veris coniunctis copiis in Thessalam descenderunt. M. Acilius Consul a. d. V.
Non. Mai. Roma prosciscitur. Id. l. l. cap. 3.: Ipse ante diem quintum Nonas Maias paludatus Urbe eges-
sus est.

1183) Ἀγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον] Ex testimonio Africani apud Euseb. I. l.

1184) Πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος] Ex Africani l. l.: πάλην Κλεόστρατος Ῥόδιος, ὃς τραχη-
λίζων ἀπειλάμβανε. Sic scilicet Scaliger e Suida correxit Eusebii Κλείτοστος vel Κλεῖτος. Suidas
enim s. v. τραχηλίζων. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλη νικῆ, ὃς τραχηλίζων ἀπειλάμβανε. Cf. Scal. Add. Nott.
in Graec. Euseb. p. 429 a. Sed codex Aucherl. l. p. 301. Armenianus Κλείστρατος praebet, quam
ego formam amplectendam existimo, nisi quod primum sigma alienum videtur. Ac profecto Κλείτρατος
offert Maius p. 156, cui succurrunt Crameri Anecdota Par. II. p. 148.

1185) Ἡ περὶ Θερμοπύλας] Accedit pugna iisdem Coss. Testis Livius lib. XXXVI, 15 sqq. Cf. App.
de Robb. Syr. cp. 17., Zonar. lib. IX, 19. p. 451, Oros. IV, 20, Cic. De Senect. 10, 32. Consentit in anno
pugnae etiam Eusebius ad Olymp. CXLVII, 1. coll. Sync. p. 284 D. seq.

1186) "Ηλιος ἔξελειψε] Auctor Livius XXXVII, 4: Per eos dies, quibus est profectus ad bellum Consul [L. Cornelius Scipio a. U. c. 564. a. Chr. 190. Olymp. CXLVII, 4.] Iudis Apollinaribus, ante diem V.
Idus Quintiles [Proinde Olymp. CXLVII, 2.] coelo sereno interdiu obstructa lux est, quum luna sub orbem
solis subisset. Scaliger de Emendat. Temp. lib. V. p. 387 B: Haec eclipsis procul dubio contigit pridie
Eid. Mart. Julianas, anno per. Julian. 4524. cyclo lunae secundo. Vid. eiusd. lib. II. p. 186 B. coll. Idelet.
Enchir. Chron. II. p. 92.

1187) Ἡ περὶ Μαγνησίαν μάχη] Antiochus a L. Cornelio Scipione Ol. CXLVII, 4. consule, qui ne
cognomini fratris cederet, post Asiaticum se vocari voluit [v. Liv. XXXVII, 58] circa Magesiam, quae ad
Sipylum est, superatus quinquaginta milia militum [Id. l. l. 37.] deperdidit. Testes Livius XXXVII, 44
et Appianus Syr. 36. extr. Accedit pugna, appropinquante hieme. Vid. Liv. l. l. 37. coll. 39. Proinde
Olymp. CXLVII, 3.

1188) Σχιπίων Ἀσιατικὸς] Triumphavit Scipio, auctore Livio XXXVII, 59 extr., anno fere postquam
consulatu abiit, mense intercalari prid. Cal. Martias. Atqui Scipionis annus exierat Idibus fere Martii a.
U. c. 565. a. Chr. 189. Olymp. CXLVII, 3. Ergo Olymp. CXLVII, 4. recte eius assignatur triumphus, de
quo ipso vid. etiam Plin. H. N. XXXIII, 11, 53.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ἀκεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον¹¹⁸⁹).

α.

β.

γ.

δ. Ἀρρίβας κατὰ τὴν Βιθυνίαν φάρμακον πιὼν ἐτελεύτησε¹¹⁹⁰). Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετήλλαξε, γεγονὼς ἐτῶν νῦν¹¹⁹¹). Σκιπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος ἐγενήθη¹¹⁹²).

ΟΛ. ΡΜΘ. Ἰππόστρατος Σελευκεὺς στάδιον¹¹⁹³).

α.

β. Εἰς Βοωνίαν Ῥωμαῖοι ἀποίκους ἔστειλαν¹¹⁹⁴).

γ. Κατά τινας Ἀρρίβας ἐτελεύτησε¹¹⁹⁵).

δ.

1189) Ἀκεσίλαος Μεγαλοπολίτης] Testis Ἀfricanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Verum rectior esse videtur scriptura Ἀρκεσίλαος, quam suppedit codex Armen. ap. Auch. P. I. p. 301.

1190) Ἀρρίβας κατὰ Βιθυνίαν] Hannibal apud Prusiam, Bithyniae regem, ad quem consugerat, veneno sumto vitam finivit. Cf. Liv. XXXIX, 51, Zonar. IX, 21 extr., Nep. vit. Hannib. cp. 12. Quibus vero Coss. interierit, non convenit. „Namque, ut ait Nep. Hann. cp. 13., Atticus M. Claudio Marcello, Q. Fabio Labeone Coss. [a. U. c. 571. a. Chr. 183. Ol. CXLIX ½] mortuum in annali suo scriptum reliquit. At Polybius L. Aemilio Paulli et Cn. Baebio Tamphilo [a. U. c. 572. a. Chr. 182. Ol. CXLIX, ½]: Sulpicius autem P. Cornelio Celhego, M. Baebio Tamphilo [a. U. c. 573. a. Chr. 181. Ol. CXLIX, ½] Cum Attico faciunt Valerius Antias ap. Livium XXXIX, 56: Hannibalem hoc anno Antias Valerius decessisse auctor est, Cassiodorus, Orosius IV, 20, Iulius Obsequens cap. 59. Scaliger nutem Hannibalis mortem Olymp. CXLVIII, 4. ascripsit, quia eo anno Scipionem defunctum Livius tradit, eodemque cum Scipione anno Hannibalem quoque decessisse nonnulli rerum scriptores affirmant. Vid. not. 1191.

1191) Σκιπίων Ἀφρικανὸς τὸν βίον μετήλλαξε] P. Corn. Scipionem P. F. Africatum maiorem eodem anno, quo Hannibalem et Philopoemenem, defunctum esse affirmant nonnulli ap. Livium XXXIX, 50 extr. Q. Fabio Labeone, M. Claudio Marcello Coss. a. U. c. 571. a. Chr. 183. Olymp. CXLIX, ½: Ab scriptoribus rerum Graecis Latinisque tantum huic viro [Philopoemeni] tribuitur, ut a quibusdam eorum, velut ad insignem notam huius anni, memorias mandatum sit, tres claros imperatores eo anno decessisse, Philopoemenem, Hannibalem, P. Scipionem. Consentit Orosius IV, 20. Eadem anno Scipionis certe mortem assignant Polybius et Rutilius ap. Liv. I. l. cap. 52., sed quattuor annis priorem M. Aemilia Lepido, C. Flaminio Coss. a. U. c. 567. a. Chr. 187. Olymp. CXLVIII, ½. collocat Valerius Antias ap. eund. lib. XXXVIII, 50—56. Livius ipse et Polybii Rutilique et Valerii sententiam reicit lib. XXXIX, 52: Ego neque his, neque Valerio assentior. Ponit autem Scipionis exitum inter d. IV. Id. Decembr. a. U. c. 569. a. Chr. 183. et Id. Mart. a. U. c. 570. a. Chr. 184. P. Claudio et M. Sempronio Coss. Proinde Olymp. CXLVIII, 4. Cum Livio consentit Cicero de Senect. VI, 19: Anno ante me Censorem [M. Porcius Cato Censor fit Iidis Martii a. a. Chr. 184. Vid. Liv. XXXIX, 52.] mortuus est, IX. annis ante meum consulatum, quem Consul iterum, me [a. a. Chr. 195.] Consule, creatus esset. De aetate Scipionis alia traduntur ab aliis. Sufficiat Polybii de ea calculos, quos secutus esse Scaliger videtur, hoc loco significasse. Illo vero teste lib. X, 6, 9, Scipio anno vicesimo septimo [Discrepat Livius XXVI, 18: quatuor et viginti ferme annos natus.] sicut, quo tempore imperator in Hispaniam abiit. Atqui missus est in Hispaniam Scipio, Cn. Fulvio, P. Sulpicio Coss. a. Chr. 211. Cf. Liv. I. l. Ergo si secundum eundem Polybium ap. Liv. XXXIX, 52 a. Chr. 183. mortem obiit, quinquaginta quatuor annos vixerit.

1192) Σκιπίων Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος] P. Cornelius Scipio Africanus Aemilianus, L. Paulli filius, Africani maioris nepos, teste Livio XLIV, 44, septimum decimum annum egit, quum L. Aemilius Paullus a. U. c. 586. Ol. CLII, 4. Consul, fugato Perseo, se victor in castra recepit. Natus igitur fuerit a. U. c. CLIII, 1.

570. a. Chr. 184. Ol. CLXVIII, 4.: quo ipso anno Africatum minorem in lucem editum esse colligi etiam ex Velleio II, 4. potest.

1193) Ἰππόστρατος Σελευκεὺς] Ex Africano apud Euseb. χρον. λογ. p. 42.

1194) Εἰς Βοωνίαν Ῥωμαῖοι] Testibus Livio XXXVII, 57 et Velleio I, 15. Bonouiam colonia deducta est Cn. Manlio Vulsone, M. Fulvio Servio Nobiliore Coss. a. U. c. 565. a. Chr. 189. Ol. CXLVII, ½. Commissus igitur hoc loco seu Scaligeri seu typothetae culpa VI. annorum metachronismus est. Vedit errorrem Anonymi scilicet sui iam Philippus Cluverus Ital. Antiq. Tom. I. lib. I. cap. 28. p. 283.

1195) Κατά τινας Ἀρρίβας] Hoc anno mortuus est Hannibal ex Sulpicii vel Polybii calculis apud Nepot. vit. Hann. 13. Cf. not. 1190.

ΟΛ. PN. Ὄνησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον¹¹⁹⁶).

α.

β. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως τελευτήσαντος, τὴν βασιλείαν Περσεὺς ὁ νιός διεδέσατο¹¹⁹⁷.

γ.

δ.

ΟΛ. PNA. Θύμηλος Ἀσπένδιος στάδιον¹¹⁹⁸).

α.

β. Ἐκλεψις σελήνης ἰβδόμῳ ἔτει Φιλομήτορος¹¹⁹⁹). Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς, τοῦ ἀδελφοῦ Σελεύκου ἀποθανόντος, τὴν ἀρχὴν διεδέσατο¹²⁰⁰.

γ.

δ.

p. 334 a.

ΟΛ. PNB. Δημόχριτος Μεγαρεὺς στάδιον¹²⁰¹).

α. Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μακεδονικοῦ πολέμου τοῦ Ρωμαίοις πρὸς τὸν βασιλέα Περσία συστάντος¹²⁰².

1196) Ὄνησίκριτος Σαλαμίνιος] Ὄνησικριτον nomen huius stacioniae exhibent Cramerii Aneccdd. Paris. II. p. 149, quae ex eodem repetita sunt, e quo sua Casaubonus cum Scaligero communicata hauserat Excerpta. Nibilominus Scaliger in Eusebio p. 42 edidit Ὄνησικριτος, quam lectionem etiam confirmant Armeniacas.

1197) Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων] Livius XL, 54: Eodem anno [Q. Fulvio, L. Manlio Coss. i. e. a. U. c. 575. a. Chr. 179. Olymp. CL, ½] Philippus, rex Macedonum, senio et maiores consumitus post mortem filii, decessit. Regnaverat, sec. Dexippum ap. Syncell. p. 267 B. et Porphyriū ab Euseb. laudatum ap. Scal. p. 63, 45. ap. Mai. I. cap. 38. p. 177, annos XLII, qui ab Olymp. CXL, 1. [vel potius Olymp. CXXXIX, 4. med. ipso a. a. Chr. 220. initio: vid. Clint. FF. HH. II. Append. IV. p. 257] computati excent in Olymp. CL, 2. Porphyrius I. l.: ἀπὸ τῆς ωρᾶς Ὀλυμπιάδος ἀρχεῖν ἥρξατο καὶ ἐβασιλεύειν ἔτειν ὅλοις δύο καὶ μ'. τελευτῇ δὲ δευτέρῳ ἔτει τῆς ωρᾶς [leg. ρυ']. Vid. Aucher. ad Euseb. Arm. Vol. I. p. 334. not. 2.] Ὀλυμπιάδος, ῥη' τῷ ὅλῳ βιους ἔτη. Successit Perseus, Philippi F. Livius XLV, 9: Perseus, Q. Fulvio, L. Manlio consulibus, regnum accepit. Regnavit undecim annos. Habuit tamen annum undecimum non expletum, sed inchoatum tantummodo. Porphyrius ap. Scal. p. 63, 46 ap. Mai. I. l.: Περσεὺς δὲ τοῖς τοῦ Φιλίππου, Δημήτριοι [Δημητρίον male Scal.], τὸν ἀδελφὸν ταῖς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ διαβολαῖς ἀποκτείνας, βασιλεύει ἵτοι δέκα καὶ μῆναν ὄκτω. Minus recte Dexippus ap. Syncell. I. l. annorum numerum, quos regnaverit Perseus, inter X. et IX. suspensum relinquunt: διεδέσατο τὴν ἀρχὴν Περσεὺς ἔτη ἴ· ἡ 3' [pro ἡ 3', praeeunte in Euseb. p. 58, 56. Scaligero, δθεν expresserat Goarus]. Syncellus ipse magis etiam discrepat p. 282 B.: Μακεδόνων εἰς ἐβασιλεύει Περσεὺς ἔτη ἡ' καὶ μῆνας 3'. Perseus enim, ad Pydnam victus, regno spoliatur d. XXII. m. Iun. a. U. c. 586. a. Chr. 168. — Olymp. CLII, 4. mens. extr. [Vid. not. 1206.]. Unde ubi annos X. et menses VIII. retro numeraris, Persei auspicia d. XXII. m. Nov. a. U. c. 575. a. Chr. 179. quarto mens. Olymp. CLII, 2. assignanda repertis. — Fallitur igitur Eusebius Hieronymi in Philippi et Persei regnis per latercula dirigendis, quandoquidem illum quidem ab Olymp. CXL, 3. usque ad Olymp. CL, 4., hunc vero ab Olymp. CLI, 1. usque ad Olymp. CLIII, 2. regnasse scribit. Hieronymum unius adeo anni metachronismo superant Maii Armeniacas.

1198) Θύμηλος Ἀσπένδιος] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 42. Θυμηλὸς δὲντό-ιως edidit Cramerus Aneccdd. II. p. 149.

1199) Ἐκλεψις σελήνης] Auctore Ptolemaeo Mey. Συντ. lib. VI. cp. 3. p. 389. Halma, anno se- ptimo Ptolemaei Philometoris, qui est Ol. CLI. secundus, [cf. Scal. ad Euseb. p. 141 b. n. MDCCCXXXIII. Emendat. Teinpp. p. 435 et Clint. FF. HH. III. Append. V. p. 386] luna defecit.

1200) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς] Auctor Eusebius Hieronymi, Seleuco Philopatori Antiochum Epiphanem Olymp. CL, 2. successisse his verbis annotans: Syriae Antiochus Epiphantes ann. XI. Hieronymus tamen anni prochronismum comisit, uti nunc evincunt Maii Armeniacas, quibus integrum Eusebii de successione regni Syriae enarrationem debemus. Ibi igitur haec traduntur lib. I. cap. 40, 14 p. 187: Extincti [Seleuci] locum Antiochus frater insedit, cognomento Epiphantes, rebusque praeceps annis undecim, in tertio nimis anno centesimae et quinquagesimae primae Olympiadis ad primum usque quinquagesimae quartae supra centesimam. Cf. latercula lib. II. p. 355 ad Olymp. CLI, 3.: Antiochus Epiphantes an. XI. Annos regni XC. confirmant qui ex Eusebio pendet Syncellus p. 286 A. Gr. Eusebii Eclogarius ap. Scal. p. 62, 42, Sulpicius II, 33, Hieronymus ad Daniel. cap. XI. Solus Appianus Syr. cap. 66. Epiphanem XII. annis regnasse scribit, sed οὐ πλήρεσιν. Cf. Clint. FF. HH. III. Append. III. p. 317 seqq.

1201) Δημόχριτος] Democritus stadio palmam meruit Ol. CLII. ex Africano apud Euseb. I. l. Nomen eius Democrates exhibet codex Armen. apud Auch. P. I. p. 301.

β. Ἡ πρώτη Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς εἰς Αἴγυπτον εἰσβολή¹²⁰²).

γ.

δ.

Ο.Λ. ΡΝΤΙ. Ἀρίστανδρος Λέσβιος στάδιον¹²⁰³).

α. Ἔκλειψις σελήνης¹²⁰⁴). Ὁ πρὸς Περσέα τῶν Ῥωμαίων πόλεμος τέλος ἦσχε, τοῦ Περσέως ὑπὸ Ῥωμαίων παρατάξει γιγνθέντος περὶ Πύδναν τῆς Μακεδονίας, καὶ αἰχμαλώτου ἀχθέντος ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου¹²⁰⁵).

β. Αἰμιλίος Παῦλος κατὰ Περσέως ἐθριάμβευσε¹²⁰⁶).

1202) Ἄρχη τοῦ δευτέρου] Livius XLII, 29: *P. Licinio, C. Cassio Consulibus [a. U. c. 583. a. Chr. 171. Olymp. CLII, §.] non urbe tantum Roma, nec terra Italia, sed omnes reges civitatesque, quae in Europa, quaeque in Asia erant, converterant animos in curam Macedonici ac Romanici belli. Ibid. cap. 32.: Inter consules magis cavillatio, quam magna contentio, de provincia fuit. — P. Licinio Macedonia, C. Cassio Italia obvenit. Magistratus in provincias proficiscuntur iunii principio. Ibid. cap. 35.: Quo matrinius in provincias magistratus proficiscerentur, latinae Calendis Iunii suere. Ergo recte belli Macedonici secundi, aut si mavis, tertii initium Olymp. CLII, 1. assignavit Scaliger.*

1203) Ἡ πρώτη Ἀντιόχου] Antiochus primam in Aegyptum irruptionem fecit P. Licinio, C. Cassio Coss. a. U. c. 583. a. Chr. 171. Ol. CLII, §. Livius XLII, 29: *Antiochus imminebat quidam Aegypti regno, et pueritiam regis, et inertiam tutorum spornens; et ambigendo de Coele Syria caussam belli se habiturum existimabat, gesturumque sine ullo impedimento, occupatis Romanis in Macedonia bello, id bellum. — Ptolemaeus propter uelatam alieni tamen arbitrii erat, tutores et bellum adversus Antiochum parabant, quo vindicarent Coele Syriani, et Romanis omnia pollicebantur ad bellum Macedonicum. Ac profecto Eulaei et Lenaei, tutorum, suauis Ptolemaeus VI. Philometor Colesyriam, veterem scilicet maiorum suorum possessionem, ab Antiocho illam fraudem occupatam, eum per legatos non potuisse, ingenti facto belli apparatu repetrere instituit. Vid. Diod. Legat. 18. II. p. 624 Wessel., unde sua profecit Suidas s. v. ἄμφιςβητεῖν, et eiusd. Diod. Excerpt. Vatic. 22. IV. p. 83 seq. Dind. coll. Polyb. XXVIII, 27, qui belli caussam praecipue in Eulaeum eunuchum confert. Proelio deinde Pelusium inter et montem Casium coniuncto profligantur duces Ptolemaei. Vid. Porphyrius et Callinicus Sutorius ap. Hieronym. in cap. XI. Danielis. Antiochus autem Pelusio, et mox universa Aegypto potitur. Vid. Diodorus Excerpt. de Virt. et Vit. II. p. 579. Wess.: *Oti ὁ Ἀντιόχος δυνάμενος ἐλασσωθέντας τοὺς Αλγυντίοντας ἀποκτήναι, παρεπιπέντε ἔβοι μὴ κτενεῖν αὐτοῖς, ἀλλὰ ζῶτας συλλαμβάνειν. ταχὺ δὲ τοὺς χαροὺς ταύτης ἀγχυροὺς ἔχομενο, καὶ περὶ τὴν τοῦ Πηλονοσοῦ κατάληψιν καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κατάκτησιν τῆς Αλγύντου ταύτης τῆς φλανθρωπίας μέγιστη συμβαλούσης. Hanc victoriaν a. U. c. 585. a. Chr. 169. Olymp. CLII, 3. collocat Valesius ad Diod. I. I. Rectius tamen eam biennio ante poni evincit Clintonus FF. HH. III. App. III. p. 318 seq., qui etiam reliquias Antiochi in Aegyptum invasiones, secundam a. Chr. 170., tertiam a. 169., postremam a. 168. susceptum, accurate persequitur.**

1204) Ἀρίστανδρος Λέσβιος] Tradit Africannus apud Euseb. I. I.

1205) Ἔκλειψις σελήνης] Haec iunae defectio, quam L. Aemilio Paullo II., C. Licinio Crasso Coss. a. U. c. 586. a. Chr. 168. Ol. CLII, 4. pridie Non. Sept. [Liv.] futuram militibus praedixit C. Sulpicius Gallus, interitum Persei praesagire visa est. Vid. Liv. XLIV, 37, Polyb. ap. Suid. s. v. πολλὴ κερά, Plin. N. H. II, 9, Frontin. Strateg. I, 12, 8, Plut. Aemil. Paull. ap. 17., Valer. Max. VIII, 11, 1, Cic. de Rep. I, 15. coll. Scal. Emendat. Tempp. lib. II. p. 186. — Contigit illa defectio secunda disquisitiones astronomicorum nostrarum aetatis accuratissimas nocte §. m. Iunii a. a. Chr. 168. Proinde potius vergente anno 4. Olymp. CLII. Vid. Ideler. Enchirid. II. p. 104—106 coll. Clint. FF. HH. III. p. 82.

1206) Ὁ πρὸς Ηέρσεω τῶν Ῥωμαίων πόλεμος] L. Aemilius Paullus II. Coss. a. U. c. 586. a. Chr. 168. Olymp. CLII, 4. victo apud Pydnam captoque Perseo, bello Macedonico finem imposuit. Eutropius IV, 7. diem pugnae III. Non. Septembris definit: *Cum Perseo autem Aemilius Paullus cos. III. Non. Septembris dimicavit. Sed Livius die, quae noctem eclipsi lunari insigem insecenta est, dimicatum scribit, lib. XLIV, 37 i. e. [v. not. 1205.] d. XXII. m. Iunii a. a. Chr. 168. Recte igitur Porphyrius, ab Eusebio laudatus, ap. Scal. p. 63, 47 seq. pugnam Olymp. CLII, 4. [vergenti] assignat: Ἐπὶ γὰρ τῆς πρᾶς Ὀλυμπιάδος τοῦ τετύρτου ἔτους Αεύκιος Αἰμιλίος πρὸς τοὺς Μακεδόνας [παρατυχόμενος] περὶ τὴν Πύδναν ἐλλα κατὰ χρόνος. Quae eadem ex Armeniacis in Latinum sermonem conversa leguntur ap. Maium I. cap. 38, 11, p. 177. Cf. de proelio Diodorus Kratin. Vatic. 6. III. p. 94. Dind., Dexippus ap. Syncell. p. 267 C. ap. Eus. Scal. p. 59, 3, Syncellus ipse p. 282 B. C., Plutarchus Aem. cap. 18—22, Zonaras IX. cap. 23. Victor rex in Samothraciam profugit, ibique captus est [Vid. Livius XLV, 6, Vell. I, 9, Porphyrius I. 1.], ineunte Olymp. CLII., qua ipsa regnum Macedoniae cessasse Polybius [ab Olymp. CXL, 1. (lib. I, 3.) usque ad interitum regni Macedonici annos LIII. numerans, III, 1 et 4. coll. I, 1], et Excerpta Barbarolatina ap. Scal. Thes. Tempp. p. 77 extr. recte contestantur.*

1207) Αἰμιλίος Παῦλος] Aemilius Paullus, quem Q. Aelio Paeto, M. Iunio Pennio Coss. a. U. c. 587.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΝΔ. Λεωνίδας 'Ρόδιος τριαστῆς στάδιον¹²⁰⁸).

α. 'Ο βασιλεὺς Περσεὺς ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελεύτησε¹²⁰⁹).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΝΕ. Λεωνίδας 'Ρόδιος στάδιον τὸ δεύτερον¹²¹⁰).

α. Αμίλιος Παῦλος ἀνὴρ ἀξιολογώτατος ἐτελεύτησε¹²¹¹).

β. Πρῶτον ὠρολόγιον ἐν 'Ρώμῃ κατεστάθη¹²¹²).

γ.

δ.

δ. Ἀτταλος, Εὐμένους ἀδελφός, ἐπίτροπος Περγάμου, βασιλεύει ἐπ' ἔτη καὶ¹²¹³).

ΟΛ. ΡΝΣ. Λεωνίδας 'Ρόδιος στάδιον τὸ τρίτον. Τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους πάλην ὅμοι
καὶ παγχράτιον¹²¹⁴).

α. Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἐγνωρίζετο¹²¹⁵).

a. Chr. 167. Ol. CLIII, §. exercitum in Italiam traiecerat, triumphum, cuius copiam aegre assecutus erat, ex Macedonia et Perseo rege per triduum IIII. III. pridie Cal. Dec. [Proinde Olymp. CLIII, 2.] egit. Vid. Fast. Capit. coll. Liv. XLV, 35, Vell. I, 9, Plut. Aemil. Paul. ep. 32. 33, Eutrop. IV, 8, Cic. pro Murena ep. 14., Dexipp. ap. Syncell. p. 268 C. D. seq. ap. Euseb. Scal. p. 59, 28 seq., Zonar. Ann. IX. pag. 460.

1208) Λεωνίδας 'Ρόδιος τριαστῆς] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1209) 'Ο βασιλεὺς Περσεὺς] Perseus, quinquennio postquam vixius est, i. e. Ol. CLIV, 1., Albae decessit. Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 63, 48 seqq. Mai. I, 38, 11. p. 171: Περσεὺς δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν ἔγνευτο· εἴτα εἰκοσιών οὐσικεν ἐντὸν δέσμιον τοῖς πολεμίοις, κάκεσθεν εἰς Ἀλβην μετατεθεῖς καὶ τηρούμενος μετὰ πέντε ἔτη τελευτā. A quo uno anno discrepat Velleius I, 11: Post victimum captumque Persen, qui quadriennio post in libera custodia Albae decessit, etc. Cf. de Perseo eiusque filio Alexandre, Albam in custodiam deditis, Liv. XLV, 42.

1210) Λεωνίδας 'Ρόδιος] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43 tradit.

1211) Αμίλιος Παῦλος] L. Aemilius Paullum L. Anicio Gallo, M. Cornelio Cethego Coss. a. U. c. 594. a. Chr. 160. Ol. CLIV, 4. mortem obisse, ex titulo Adelphorum P. Terentii apertum est. Idein indicat Livius Epit. lib. XLVI, unde etiam discimus, tanta illum in plurimis et maximis victoriis abstinentia fuisse atque probitate, ut ex auctione honorum eius vix redactum esset, unde dos uxori ipsius redderetur. Suffragantur Livio Diodorus Excerpt. de Virt. et Vit. II. pag. 585. Wessel. et Auct. de Viris Illustr. ep. 56. Laudant Pauli frugalitatem Cicero de Offic. II, 22 et Valerius Maximus IV, 3. Cf. Polyl. XVIII, 7 de eius continentia laudabilique paupertate. De Aemilii Paulli aestate conjectura ex eo fieri potest, quod, quo anno iterum Consul fuit i. e. a. Chr. 168., sexaginta fere annos habuisse dicitur Livio XLIV, 41, Plutarcho Aemil. cap. 10., Diodoro I. I. p. 580.

1212) Ποώτον ὠρολόγιον] Auctor Plinii Hist. Nat. VII, 60: Tunc Scipio Nasica, collega Laenalis, prima aqua divisit horas aequae noctium ac diem. Idque horologium sub tecto dicavit anno urbis DXCI. Tamdiu populi Romani indiscreta lux fuit. Gesserunt nuntiū a. U. c. 595. a. Chr. 159. Olymp. CLV, §. consulatum Cn. Cornelius Dolabella, M. Fulvius Nobilior. Consentit cum Plinio Censorinus de Die Nat. ep. 17. Vid. Auct. de Vir. Illustr. ep. 44. coll. Pigh. Annall. ad a. U. c. 594. Γ. II. p. 415.

1213) Ἀτταλος Εὐμένους — in textu Scaligeri legebatur Εὐμένης Ἀτταλον — ὄδελης]. Auctor Strabo loco classico lib. XIII. p. 429, 37 seqq.: ἀπέλιπε [Eumenes II.] τῷ νιῷ τὴν ἀρχὴν Ἀτταλον, γεγονότι ἐξ Στρατονίκης τῆς Ἀσιαράθον Ἰνγατρὸς τοῦ Κυππαρίδον βασιλεῶς. ἐπίτροπον δὲ κατεστησε καὶ τοῦ παιδὸς γένει τελέως ὄντος, καὶ τῆς ἀρχῆς τὸν ἀδελέληδὸν Ἀτταλον· ἐν δὲ καὶ εἰκοσιν ἔτη βασιλεύσας γένων ὅντος τελευτā. Ponit Scaliger Eumenis II. auspicia Olymp. CXLVI, 1. Hinc usque ad Olymp. CLV, 4. anni numerantur XXXIX, quot regno eius attribuit V. D. Succedit Attalus II., qui Philadelphus cognominatus est sec. Lucian. Macrobi. cap. 12. — E nostris tamen calculis [v. n. 1082.] Attalus II. iam Olymp. CLV, 3. regnare coepit.

1214) Λεωνίδας 'Ρόδιος τὸ τρίτον] Sic Scaliger edidit, deceptus scilicet Eusebii graeci scriptura, ubi ad Ol. CLVI. annotatur: ὁ αὐτὸς (Λεωνίδας) τὸ τρίτον, 'Ρόδιος ἦρ' Ἡρακλέους πάλην καὶ παγχράτιον. Verum hunc locum munitum esse patet: excidit enim nomen athletae, qui lucta et pancretatio vicerit, cuius sola patriae serrata est appellatio. Suppeditat Interpres Armeniacus ap. Anch. P. I. p. 301. Αριστόστρος, pro quo tamēn aptius coll. Pausan. V, 21; 5. Αριστόζερος rescriperis. Vid. Niebuhr. I. I. p. 214. coll. Corsini. F. A. IV. p. 106. Caeterum cf. quae de v. v. τρίτος ἦρ' Ἡρακλέους exposnūnus ad Ol. CXLI. s. n. 1157.

β.

γ.

δ. Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων πρὸς Κελτιζῆρας πολέμου¹²¹⁶).

Ο.Α. PNZ. Λεωνίδας Ῥόδιος στάδιον τὸ τέταρτον. μόνος δὲ καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους Ὀλυμπιακοὺς ἔχει δώδεκα¹²¹⁷.

α.

β.

γ.

δ. Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μουμμίου κατεσκάψη ἔχονσα ἀπὸ κτίσεως ἐτη Θνῆ¹²¹⁸). Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων πρὸς Καρχηδονίους πολέμου¹²¹⁹). Μάρκος Πόρχιος Κάτων ἐτελεύτησε¹²²⁰).

Ο.Α. PNH. "Ορθων Συραχανίσιος στάδιον¹²²¹).

α. Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς Ῥωμαίων πρὸς Αιδρίσκον τὸν Ψευδοφίλιππον πόλεμος¹²²²). Μασσανίσσης βασιλεὺς Νομάδων, ὁ φιλορωμαῖος, ἐτελεύτησε¹²²³).

1215) Ἀριστοχός γραμματικὸς] Tradit. Suidas s. v. Ἀριστοχός. Άλεξανδρίνης θάσι, τῇ δὲ φύσι Σαμόθραξ, πιπρὸς Ἀριστόχορος, γένοντες δὲ κατὰ τὴν ἡρεῖς Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φελομήτορος. Consentit Hieronymus ad Ol. CLVI, 1.: Aristarchus grammaticus agnoscitur. Item Chron. Pasch. auctor p. 180 A.: ὥη. Νασίκου καὶ Μαρκέλλου [P. Corn. Scipione Nasica II. M. Claudio Marcello II. Coss. a. U. c. 599. a. Chr. 155. Olymp. CLVI, ½]. Ἀριστορχός γραμματικὸς ἦκριμέν. Ab his auctoribus biennii prochrowismo discedunt Maii Armen. ad Olymp. CLV, 3. Cf. Ritschl. in Biblioth. Alexandr.

1216) Ἀρχὴ τοῦ Ῥωμαίων] Q. Fulvius Nobilior Cos., qui primus omnium cum collega T. Annio Lusco a. U. c. 601. a. Chr. 153. Ol. CLVI, ½. Calend. Ianuar. summum magistratum inierat [Cf. Cassiodorus: Hi primi consules Calendis Ianuariis magistratum inierunt, propter subitum Celtiberiae bellum.] contra Celtiberos sive Bellos, urbem Segedam incolentes, missus est. Cf. App. Iber. ep. 44 seqq., Polyb. XXXV, 1 seqq., Liv. Epit. lib. XLVII.

1217) Λεωνίδας Ῥόδιος τὸ τέταρτον. Μόνος δὲ] Tradit. Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43. Omnes autem illas XII. palmas cursu reportavit. Pausanias VI, 13, 3: τὰ μέντοι ἐπιφανίσται ταῦ δρόμον Λεωνίδην Ῥόδην λότην. ἐπὶ γάρ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας ἄκμάζον τε τῇ ὠκέτητι ἀντήρχεσται, καὶ γεγόνοισιν αὐτῷ δρόμον νῆκαι δύο ἀριθμόν καὶ δέκα.

1218) Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μουμπίλου] Velleio I, 13 teste, L. Mummius Corinthum post annos DCCCCLII, quam ab Alete, Hippotis filio, condita erat, funditus diruit a. U. c. 608. a. Chr. 146. Olymp. CLVIII, ½. Consentit Orosius V, 3. Mummius deinde una cum X. Romanorum legatis res Achaeae intra VI. menses usque ad ver anni a. Chr. 145. componit. Polybius XL, 9. 10. Concidit proinde Corinthus mense Septemb. a. 146. Olymp. CLVIII, 3. inuenit. Quo igitur iure Corinthum Ol. CLVII, 4. eversam pronunciare potuit Scaliger? Evidet non dubito, quin V. D. hoc loco Plinii sententiam indicare voluerit, qui quidem quum lib. XXXIV, 2. Corinthum Ol. CLVI, 3. captam esse dicat, ad hunc ipsum annum superscriptum Scaligeri notam reliquendam esse arbitror. Sed ibi, pro Olymp. CLVI. sine dubitatione: Corinthus capta est Olymp. CLVII. anno tertio, nostras Urbs DCVIII. legendum est. Minus definite clavis illius temporis expressit Appianus, si quidem Corinthum occupatam et eversam fuisse scribit Punic. p. 135. extr. ἡμη̄ τὰς ἐξήκοντα καὶ ἐκατὸν Ὀλυμπιάδας. Ac profecto Ol. CLX, 1. Corinthi excidium diserte ascribit Pausanias VII, 17. init. Scaliger Velleii de anno eversae Corinthi sententiam ad Ol. CLVIII, 3., Appiani autem et Pausaniae calculos ad Ol. CLX, 1. indicavit. Cf. Liv. Epit. 52., Polyb. ap. Strab. lib. VIII. p. 262. 50 seq., Zonar. Annal. IX. cap. 31. Caeterum Μούμπιλον appellat consulem Appianus Iber. 57., Μόμπιλον Polybius XL, 8, Dio fragm. Vales. 81., Zonaras IX. ep. 31., Appianus Punic. 135. extr., Pausan. VII, 15 seq.

1219) Ἀρχὴ τοῦ τρίτου Ῥωμαίων] Tertium bellum contra Carthaginem susceptum est, L. Manlio [sic Eutrop. IV, 10. Marcio: Liv. Epit. lib. XLIX; Appian. Pun. ep. 75.; Cic. Brut. ep. 15.] Censorino et M'. Manilio Coss. a. U. c. 605. a. Chr. 149. Ol. CLVII, ½. Testes Livius Epit. l. l., Eutropius l. l., Florus II, 16, Appianus l. l., Orosius IV, 22, 23.

1220) Μάρκος Πόρχιος Κάτων] Iisdem Coss. mortem obiit M. Porcius Cato, quem paucis ante mortem diebus aut mensibus nonaginta circiter annus natus [e Livio XXXIX, 40 et Plut. Cat. Mai. ep. 15. coll. Valer. Max. VIII, 7, 1, quinque et octoginta e Cic. Brut. XX, 8. XXIII, 89 et Plin. N. H. XXIX, 1.] Ser. Sulpicii Galbae, qui iuper in Hispania pro praetore Lusitanos diripuerat, accusandi provinciam suscepisset. Anctores Vell. I, 13: Ante triennium, quam Carthago deleretur, M. Cato, perpetuus diruendae eius auctor, L. Censorino, M. Manilio Coss. mortem obiit, Liv. Epit. XLIX., Plut. l. l., Valer. Max. VIII, 1, 2, Plin. l. l. coll. XV, 20.

1221) "Ορθων Συραχανίσιος] Testatur Africanus apud Euseb. l. l.

1222) Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς] Sp. Postumio Albino, L. Calpurnio Pisone Caesonino Coss. a. U. c.

p. 334 b.

β.

γ. Καρχηδῶν ἔχουσα ἀπὸ πτίσεως ἐτη ψλέ, ὡς δὲ ἄλλοι γέγονος, ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ γεωτέρου κατεσκάψη τῆς τοῦ Ἀκράγαντος ἀλώσιμης ὑστερον ἔτεσι σε¹²²³). Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, ὡς τισὶ δοκεῖ, Κόρινθος ὑπὸ Μουμύου κατεσκάψη¹²²⁵). Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Λυσίτανίαν Ρωμαίων πρὸς Οὐιρια-θον πολέμου¹²²⁶).

δ. Λεύκιος Μούμυος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Κορινθίων ἐθριάμβευσε¹²²⁷).

Ο.Α. PNΘ. Ἀλκιμος Κυζικηνὸς στάδιον¹²²⁸).

*α.**β.*

γ. Κοῖντος Μέτελλος ἐν Ιθηρίᾳ πόλεις συγγὺς πολιορκίᾳ παρεστήσατο¹²²⁹).

606. a. Chr. 148. Ol. CLVII, 4. *Andriscus, qui se Philippum, Persei filium, vocabat, exinde Pseudophilippi nomine notior, clavis Roma elapsus et in Macedoniam pro fugis ad vicinas regiones extendit manus, atque Thessaliam invasit. Eum, caeso cum exercitu P. Juventio, vicit Q. Caecilius Metellus praetor [Auct. de Virr. III. cp. 61., Vell. I, 11. dux: Eutrop. IV, 13. consul: Flor. II, 14, ἡγεμών. Paus. VII, 13, 1. στρατηγός. Zonar. IX, 28]: unde Macedonici nomen mutuatus est. Auctor Julius Obsequens cap. 78. — Porphyrius ap. Euseb. Scal. p. 63, 50 Mai. I, 38, 14, p. 178: Ρωμαῖοι δὲ Μακεδόνας ἀχαριστούς γενού-τος διὰ τὸ συλλαβόσθαι τῷ Φενδοφειλίππῳ ὑποφόρονς ἐποίησαν, ἕτερα τετάρτῳ τῆς οντὸς Ὁλευπιάδος. Releganda igitur est nota Scaligeri ad annum qui praecedit. De re ipsa cf. praeter loc. laud. Liv. Epit. L. coll. XLIX. et Oros. IV, 22.*

1223) *Μασινίσσης βασιλεὺς*] *Masinissa, Numidarum rex, amicus populi Romani, a M'. Manilio pro-consule per litteras petit aegrotus, ut ad se Scipionem Aemilianum, sub eo tunc militantem, mitteret. Mis-sus igitur Scipio regem mortuum adveniens reperit. Attigerat Masinissa ex Eutrop. IV, 11 annum aetatis XCIVI. Liv. Epit. L. coll. XLVIII. enim simpliciter nonaginta annis maiorem obisse ait, ἔτεντος ἐτῶν Polybius XXXVII, 3 et Lucian. Macrob. cp. 17. Cf. Plut. Moral. p. 791. F. Appian. Punic. cp. 106., Diod. Frigii. lib. XXXII. Ecl. III. p. 523. Defunctus igitur est Sp. Postumio Albino, L. Calpurnio Pisone Cae-sonino Coss. a. U. c. 606. a. Chr. 148. Ol. CLVII, 4. Auctor Valerius Maximus V, 2, 4. *Μασινίσσης* CLVIII, 4.*

Scaliger petuit ex Zonar. Ann. IX, 27. *Μασανασσῆς* habet Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 3. Excerpt. Vat. lib. XXXII, 5. *Μασανάσσης* id. Diod. Exc. Vat. I. I. et App. Pun. cap. 106. *Μασινίσσας* Dion. Cass. fragm. Vales. 60. Cf. Schweigh. ad Polyb. III, 33, et ad VII, 19.

1224) *Καρχηδῶν ἔχονσα*] *Carthago, quum ex Velleio I, 12. DCLXVII., ex Solino cap. 40. DCCXXXVII. annis stetisset, diruta est Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummius Coss. a. U. c. 608 a. Chr. 146. Ol. CLVIII, 4. Cf. Vellei. I. I. Urbem porro Poenorum annis post Agrigentum ab ipsis captum CCLX. de-letam esse intelliges, ubi Agrigentum Ol. XCIII, 3. ab Hamilcare excisum ex Diod. XIII. cp. 86. seq. inci-mineris. Carthaginis eversio Coriathi ruinam antecessit. Vid. Vell. I, 13, Oros. V, 3, Diod. Fr. 145, Polyb. XL, 90. Accedit proinde [v. not. 1218.] inense Julio a. 146. Olymp. CLVIII, 3. ineunt. Consentit Hieronymus ad Olymp. CLVIII, 3., nisi quod annorum numerum, quos Carthago ab originibus suis habuerit, variat: *Carthago in ditionem Romanum per Scipionem redigitur, habens a conditione sui ann. DCLXVIII.* ut vero alii affirmant DCCXLVIII. Ab Hieronymo trium annorum prochronismo discedunt Mai. Arm. ad Ol. CLVII, 4. coll. Syncell. p. 293 B., qui tamen offert ἐτη γη' ἀπὸ κτίσεως, κατὰ δὲ ἄλλους ψηφη'. Diver-sas diversorum de anno conditae Carthaginis sententias recenset Scal. Prolegg. Emendat. Temp. p. XXXVIII. Animadvat. ad Euseb. p. 60 a. 63 b. 145 a. b.*

1225) *Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν*] „Eodem anno, quo Carthago concidit, L. Mummius Corinthum fundi-tus eruit.“ Velleio I, 13. Cf. nos ad Ol. CLVII, 4. s. n. 1218.

1226) *Ἀρχὴ τοῦ κατὰ τὴν Λυσίτανίαν*] *Dum in Graecia et Africa prosperrime a Romanis pugnatur, res in Hispania non difficiles modo erant, sed etiam magis magisque adversae et durae. Tantum ibi Romanorum praetoribus terrorem Viriathus iniicerat, ut contra eum consulari opus esset et duce et exercito. Mittitur igitur in Hispaniam Q. Fabius Maximus Aemilianus Cos. a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 4. Cf. Liv. Epit. LVII, Flor. II, 17, Appian. Iber. 63 sqq. Iherorum dux Οὐρίατθος audit apud Diod. Excerpt. de Virt. et Vit. p. 597 et App. Iber. 63, Υρίατθος apud Diod. Excerpt. Phot. XXXII, 5, Υρίατθος ap. ennd. Excerpt. Vat. XXXIII, 3.*

1227) *Αἰεύκιος Μούμυος κατὰ τῶν Ἀχαιῶν*] *L. Mummius triumphum, qui magnorum artificum tabu-lis statuisse insignis Coss. Q. Fabio Aemiliiano, L. Hostilio Mancino a. U. c. 609. a. Chr. 145. Ol. CLVIII, 4. primus de Graecis actus est, memorant Livius Epit. LII. et Appianus Pun. cp. 135. extr. coll. Cic. pro Mure. cap. 14. de Off. II, 22, Plin. N. H. XXXIV, 7. XXXV, 4, Tacit. Ann. XIV, 15. — Eutropius IV, 14 triumphum illum iam anno a. Chr. 146. actum scribit.*

1228) *Ἀλκιμος Κυζικηνός*] *Testis est Africanus ap. Euseb. I. I.*

1229) *Κοῖντος Μέτελλος*] *Q. Caecilius Metellus Macedonicus a. U. c. 612. a. Chr. 142. Ol. CLIX, 4.*

δ.

ΟΛ. ΡΞ. Διόδωρος Σικυώνιος στάδιον, ώς δὲ ἄλλοι Ἀγάδωχος¹²³¹).

α. ΑΝΤΙΘΕΟΣ πάλιν¹²³¹). Κατά τινας Μούμυμος τὴν Κόρινθον καθεῖται¹²³²).
Κατά τὴν Λασιτανίαν Οὐρφίαθος ἐδολοφονήθη¹²³³).

β.

γ.

δ. 'Ρωμαίων μυριάδες τρεῖς περὶ Νουμαντίαν ἀνηρέθησαν¹²³⁴). Μαγκίνος ὁ ὑπατος αἰσχίστας σπονδας πρὸς τὸν πολεμίους ποιησάμενος ἐπονειδίστως ἀπῆλλαξεν¹²³⁵). Ἀτταλος ὁ Φιλομήτωρ Περογάμου βασιλεύει ἐπ' ἔτη ε'¹²³⁶).

ΟΛ. ΡΞΑ. Ἀντίπατρος Ἡπειρώτης στάδιον¹²³⁶).

α. Κατὰ τὴν Σικελίαν, φαγέτος ὕρους Αίτναίου, πῦρ ἐξῆλθεν¹²³⁷). Ἡ τῶν 'Ρωμαίων βουλὴ τὸν αἰσχρῶν πολεμίοις σπεισάμενον Μαγκίνον τοῖς Νουμαντίνοις παραδοθῆναι ἐψηφίσατο¹²³⁸).

imperio in Hispanio citeriore prorogato, Celtiberis omnes urbes, exceptis Termantia et Numantia, eripuit.
Testes Liv. Epit. LIII, App. Iber. 76, Vellei. II, 5, Valer. Max. II, 17, Flor. II, 17, Eutrop. IV, 16.

1230) Διόδωρος Σικυώνιος Fallitur Scaliger, quod Ol. CLX. aut Diodorum Sicyonium aut Anodocum [Cyzicenum] stadio victoriam reportasse affirmat: quum potius Olympiade ista Anodocus quidem stadio secundum Africanum apud Euseb. I. l., Diodorus vero, quem Pausanias VII, 16 extr. Ol. CLX. viciisse tradit non nominato certaminis genere, lucta vel alio certaminis genere, excepto stadio, palmam meruisse putandus sit. An Ἀγάδωχον Eusebii ex Διόδωρον corruptum dicamus? Cui sententiae probabilitatis speciem adderit Cod. Armen. scriptura Ἀνόδωρος apud Auch. P. I. p. 302. Caeterum quod nostro loco Scaliger edidit Ἀγάδωχος, revera exhibent Cram. Anecdott. Par. II. p. 149. In Eusebio tamen nomen victoris aut Scaligeri aut hypothetae errore in Ἀγάδωχος abiit.

1231) Ἀρτιθεος πάλιν] Athenis Archon fuit Antitheus Ol. CLX, 1., quum bellum Achaeicum conficeretur, teste Pausaniae VII, 17 init. Scaliger vero, cum Corinthi cladem a Velleio aliisque Ol. CLVIII, 3. ascribi videret, ansam inde arripuit, ut ad haec Olympiadem annotaret Ἀρτιθεος πάλιν, perinde quasi semel Ol. CLVIII, 3., iterumque Ol. CLX, 1. Archontis eponimi munere perfunctus esset. Id quod nemini, credo, persuadebit. Cf. Corsin. FF. AA. T. IV. p. 110.

1232) Κατά τινας Μούμυμος] Refert Pausaniae VII, 16 extr. et Appiani Iber. ep. 135. extr. calculos. Vide nostra ad Ol. CLVII, 4. s. n. 1218.

1233) Κατὰ τὴν Λασιτανίαν Οὐρφίαθος] Q. Servilius Caepio Consul a. U. c. 614. a. Chr. 140. Ol. CLIX, 4. Viriathum per proditionem intereunxit. Auctores Livius Epit. LIV., Velleius II, 1, 3, Eutropius IV, 16, Appianus Iber. 74. Vid. Diod. Excerptt. Phot. lib. XXXII, 6 p. 526. Wess., Valer. Max. IX, 6, 4, Obseq. 82. coll. Fischer. Tabb. Chronol. Rom. p. 133.

1234) 'Ρωμαίων μυριάδες τρεῖς] C. Hostilius Mancinus a. U. c. 617. a. Chr. 137. Ol. CLX, 4. consul, vietus a Numantinis et castris exutus, quum spes servandi exercitus nulla esset, pacem cum eis fecit ignominiosam, quam ratam esse senatus vetuit. Triginta milia Romanorum a Numantinorum milibus quatuor victa erant. Auctores Livius Epit. LV., Appianus Iber. 80., Eutropius IV, 17, Velleius II, 90, Orosius V, 4. De Mancino vid. Cic. de Off. 14, 30, Vell. II, 1, Valer. Max. I, 6, 7, Flor. II, 18, Obseq. cp. 83., Plut. Tib. Graecch. p. 826.

1235) Ἀτταλος ὁ Φιλομήτωρ] Attalus II. Philadelphus, quum anno regni, Ol. CLV, 4. vel potius 3. [vid. not. ad Olymp. CLV, 4.] accepti, vicesimo primo aetate gravis diem extremum obisset, successit ei Olymp. CLX, 4. imo 3. in annos quinque Attalus III. Philometor. Auctor Strabo XIII. p. 429, 48 seqq.: κατέλιπε δὲ [Ἀτταλος] τὴν ἀρχὴν τῷ ἐπιτροπευθέντι Ἀττάλῳ· βασιλεύσας δὲ οὗτος ἐτη πέντε καὶ κλητικῶς τελευτὴν γόσια τὸν βίον. Vid. not. 1242.

1236) Ἀρτίπατρος Ἡπειρώτης] Africensis ap. Euseb. I. l.

1237) Κατὰ τὴν Σικελίαν] Orosius V, 6: Ser. Fulvio Flacco, Q. Calpurnio Pisone Coss. [a. U. c. 619. a. Chr. 135. Ol. CLXI, 4.] in Sicilia mons Aetna vastas ignes eructavit, ac sudit: qui torrentum modo per prona praecipites, proxima quaque corripiuntibus, exussere flammis, longinquiora autem favillis calidis cum vapore gravi late volitantibus torquerunt. Consulibus istis montem Aetnam maioribus solito ignibus arsisse tradit etiam Julius Obsequens 85.

1238) Ἡ τῶν 'Ρωμαίων βουλὴ] P. Furius Philus Consul a. U. c. 618. a. Chr. 136. Olymp. CLX, 4. CLXI, 1. in Hispaniam profectus, C. Hostilius Mancinus Numantinis dedit: a quibus tamen quum non esset receptus, Rōmam redux tantam miseriam ignominiamque consecutus est, ut omnibus officiis suis perfunctus iudicaretur. Testes Livius Epit. LXI., Florus II, 18, Appianus Iber. cp. 83.

β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δονικὸς πόλεμος¹²³⁹).

γ.

δ. 'Ἐν τῇ Ῥώμῃ Τίβερίου Γράυχου φύνος¹²⁴⁰). Κατὰ τὴν Ἰθηρίαν Νουμαντῖνοι, ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ εἰς πολιορκίαν συγκλεισθέντες, πάντων τῶν πρὸς τροφὴν ἐπιτηδείων ἐκλελοιπότων, τέλος εἰς ἀνθρωποφαγίαν ἐτράπησαν¹²⁴¹). Ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος τελευτῶν τὸν δῆμον Ῥωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἐν ταῖς διαθήκαις κατέστησε¹²⁴²).

ΟΛ. ΡΞΒ. Δάμων Δελφὸς στάδιον¹²⁴³).

α. Σκιπίων κατὰ τῶν Νουμαντίων ἐθριάμβενεις, οἷς ἔτεσιν ὑστερον τῆς Καρχηδονίων πανδῆμου καταστροφῆς¹²⁴⁴). Ἀριστόνικός τις, τὴν πρὸς Ἀττάλου ἀγχιστείαν ψευδάμενος, ἐαυτὸν τῆς Ἀσίας βασιλέα ἀπέδειξεν¹²⁴⁵).

β.

γ. Ἀριστόνικος ὁ Ψευδάτταλος ὑπὸ Περπέρα νόπτου δεσμώτης ἀχθεὶς ἐν τῇ φυ-

1239) *Katὰ τὴν Σικελίαν*] Livius Epit. 56: *Bellum servile in Sicilia ortum, quum opprimi a praetoribus non potuisse, C. Fulvio [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Olymp. CLXI, 7.] Consuli mandatum est. Huius belli initium fuit Eunus servus, natione Syrus: qui contracta agrestium servorum manus, et solitus ergastulis, iusti exercitus numerum implevit. Cleon quoque, alter servus, ad septuaginta millia servorum contraxit: et, copiis iunctis, contra populum Romanum exercitumque eius bellum opega gesserunt. Cf. Oros. V, 6, qui septuaginta millia servorum tunc in armis suis testatur et ipse, solamque Messanam urbem ab hac contagione immunem mansisse addit, quia sertos liberaliter habitos in pace continuerit. Cf. Flor. III, 19 et Diod. Excerpt. de Virt. et Vit. p. 598 seqq. Wessel. Eusebius belli huius initia ad Olymp. CLXI, 3. annotavit. Ex Eusebio sua hausit Syncellus p. 292 B.: κατὰ Σικελίαν ὁ δονικὸς πόλεμος.*

1240) 'Ἐν Ῥώμῃ Τίβερον] Tib. Sempronius Gracchus, quum legem agrariam ferret contra voluntatem senatus et equestris ordinis, P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Coss. a. U. c. 621. a. Chr. 133. Ol. CLXI, 4, ab optimatibus oppressus necatusque est. Testes Liv. Epit. LVIII., Oros. V, 9, Appian. Bell. Civil. I, 16, Plut. Ti. Gracch. cap. 9.

1241) *Katὰ τὴν Ἰθηρίαν*] Velleius II, 4.: P. Scipio Africanus Aemilianus, qui Carthaginem deleverat, post id acceptas circa Numantiam clades, creatus iterum Consul [a. U. c. 620. a. Chr. 134. Ol. CLXI, 2.] missusque in Hispaniam fortunae virtutique expertae in Africa, respondit (in Hispania); et intra triannum ac tres menses, quam eo venerat [i. e. vere a. Chr. 133. Ol. CLXI, 3.] circumdatam operibus Numantiam excisanque aequavit solo. Cf. Oros. V, 8. De same Numantinorum eorumque ἀνθρωποφαγίᾳ vid. Liv. Epit. lib. LIX. et Appian. Iber. 96.

1242) 'Ο βασιλεὺς Ἀτταλος] Eutropius IV, 18: *Eodem tempore [scil. quo Numantia eversa est, i. e. coll. not. 1241. vere a. Chr. 133. Olymp. CLXI, 3., P. Mucio Scaevola, L. Calpurnio Pisone Coss.] Attalus, rex Asiae, frater Eumenis, mortuus est, haeredemque populum Romanum reliquit. Ita imperio Romano per testamentum Asia accessit. Cf. Strab. XIII. p. 429 extr., Liv. Epit. LIX., Oros. V, 8, Plin. N. H. XXXIII, 11 coll. Clint. FF. III. III. Append. VI. p. 409 not. e., Iust. 36, 4, Flor. II, 20, Plut. Gracch. ep. 14. Obsequens ep. 87. igitur trium auctorum metachronismo peccat: App. Claudio M. Perperna Coss. — [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Olymp. CLXII, 7.] Asia Attali testamento legata Romanis.*

1243) *Δάμων Δελφὸς*] Africanus apud Euseb. I. l. tradit.

1244) *Σκιπίων κατὰ Νουμαντίων*] Livius Ep. L.: *Captavi urbem Scipio Africanus delevit et de ea trinmphavit quardecimo anno post Corthaginem delelam. Eutropius IV, 19: P. Scipio Africanus de Numantinis secundum triumphum egit XIV. anno post, quam priorem de Africa egerat. Cicero Phil. XI, 8: Africanus anno ante [sante P. Liciniū et L. Valerium Flaccū a. U. c. 623. a. Chr. 131. Ol. CLXII, 4. Coss.] de Numantinis triumphaverat. Cf. App. Iber. ep. 98.*

1245) 'Ἀριστόνικός τις] Iustinus XXXVI, 4 extr.: *Erat ex Eumene Aristonicus, non iusto matrimonio, sed ex pollice Ephesia, citharistae cuiusdam filia, genitus, qui post mortem Attali velut paternum regnum Asiam invasit. Cum multa secunda proelia adversus civitates, quae metu Romanorum tradere se ei nobebant, fecisset instansque rex iam videretur, Asia Licinio Crasso consuli [a. U. c. 623. a. Chr. 131. Olymp. CLXII, 4.] decernitur, qui intentior Attalicae praedae, quam bello, cum extremo anni tempore inordinata uiae proelium conservisset, virtus poenas inconsueltas avaritiae dedit. In huius locum missus Perperna consul [a. U. c. 624. a. Chr. 130. Ol. CLXII, 7.] prima congreessione Aristonicum imperium in potestatem sumi redigit, Attalicasque gazas hereditarias populi Romani, navibus impositas, Romanam deportavit. Quod aegre serens successor eius M'. Aquilius [a. U. c. 625. a. Chr. 129. Ol. CLXII, 4.] consul ad eripiendum Aristonicum Perpernae, veluti sui potius triunphi mutuus esse deberet, festinata velocitate contendit. Sed contentionem consulum mors Perpernae diromit. Sic Asia Romanorum suela cum opibus suis vīta quoque Romanam transmisit. Vid. Cic. Phil. XI, 8, Oros. V, 10, Liv. Epit. LIX., Eutrop. IV, 20, Vell. II, 4, Obsequens ep. 87. coll. Strab. XIV. p. 444 seq.*

λακῆ βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψε, βουλῆς ψηφισμένης¹²⁴⁶). Ἡ Ἀσία τοῦ Ρωμαίων δήμου ἐπαρχία ἐγένετο¹²⁴⁶). Άνοι ἥλιοι ἐφαντάσθησαν¹²⁴⁷). Σκι- πίων ὁ Ἀφρικανὸς ἵξαιφνης ἐξ ἀφανοῦς αἰτίας ἐτελεύτησε βίους ἔτη νε¹²⁴⁸). δ. Ἐκλεψις σελήνης¹²⁴⁹), καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρχηδόνης ὁ φιλόσοφος τὸν βίον μετίλλαξε¹²⁴⁹).

Ο.Λ. ΡΞΓ. Τιμόθεος Τραλλιανὸς στάδιον¹²⁵⁰).

α.

β.

γ.

δ. ΙΑΣΩΝ¹²⁵¹). Ρωμαίων πρὸς Ἀλλόβριγας πόλεμος¹²⁵²).

Ο.Λ. ΡΞΔ. Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον¹²⁵³).

α. Ρωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα ἀρακτίσαντες ἀποίκους εἰς αὐτὴν ἔστειλαν¹²⁵⁴). Σω-

p. 335 a.

1246) Ἀριστόνικος ὁ [Ρενδάτταλος] Orosius V, 10: Aristonicus Romae iussu Senatus in carcere strangulatus est. Cf. not. 1245.

1247) Άνοι ἥλιοι] Testis Cicero Nat. Deor. II, 5, 14, C. Sempronio Tuditano, M'. Aquillio Coss. a. U. c. 625. a. Chr. 529. Ol. CLXII, 4. geminos soles visos alterumque solein P. Africanum extinctum esse,

1248) Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς] Velleius II, 4: Reversus in Urbem [P. Scipio Africanus Aemilianus ex- cisa Numantia] intra breve tempus, M'. Aquillio; C. Sempronio Coss. [a. U. c. 625; a. Chr. 129. Olymp. CLXII, 4.] abhinc annos CL., post duos consulatus, duosque triumphos, et bis excisos terrores reipublicae mane in lectulo reperitus est mortuus, ita ut quaedam elisarum funicium in service reperirentur notae. . . . Decessit anno ferme LVI. Africani morti quae caussae esse possint, investigat Appianus Bell. Civ. I, 20. Cf. Cic. Nat. Deor. II, 5, Liv. Epit. LIX, Oros. V, 10, Auct. de Viris Illustr. 58, Dion. Excerptt. Vales. 89. Nuper inquisivit tñ hanc rem Gerlachius in commentatione erudita de morte Africani 1840.

1249) Ἐκλεψις σελήνης] Testis Diogenes Laertius vit. Carnead. IV, 64 sq. τελευτῶντος δ' αὐτοῦ [τὸν Καρχηδόνα] φασιν ἐκλεψεν γενέθαιν σελήνης, συμπάθειαν, ὡς ἂν εἴη τις, οὐντομένον τὸν μεθ' ἥλιον καλλίστου τῶν ἀστρῶν. φησι δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων ἐτε- τάρτῳ τῆς δευτέρου καὶ ἑπτατητῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὁλυμπίαδος, βιώσαντα ἕτη πέντε πρὸς τοῖς ὄγδοῃ- κοντα. [Consentit Lucianus Macrob. cap. 20. Exaggerat Cicero Acad. IV, 6: nam nonaginta vixit an- nos.] Conf. Suidas s. v. Καρχηδόνης, Αἴσης, ἀπὸ Καρχηδόνης, νιὸς Φιλοκάμον, φιλόσοφος, ἀπὸ οὐντρὸς ἡ νέα ἡρός τοῦ Ακαδημίου. Φασι δὲ τελευτήσαντος αὐτοῦ τὴν σελήνην ἐκλιπεῖν, καὶ τὸν ἥλιον ἀμυνθόν γενέ- θαι. Vid. Corsini FF. AA. T. IV. p. 114 coll. Scal. Canon. Isag. III. p. 263. Successit Carneadi Clito- machus. Vid. Laert. IV, 76 et Steph. Byz. s. v. Καρχηδόνη coll. Eustath. ad Dionys. Perieg. 195. et Cic. Acad. IV, 31.

1250) Τιμόθεος Τραλλιανὸς] Tradit Africanus apud Euseb. I. I.

1251) [Ιάσον] Phlego De Mirabil. ep. X. ἐγενήθη τοῦ ἐπὶ Ρώμης ἀνδρόγυνος, ἀρχοντος Ἀθήνησιν Ιάσονος, ὑπαπινότων ἐν Ρώμῃ Μάρχον Πλατίον καὶ Σεξτον Καρμιτίον· Υἱούν τοῦ Μάρχον Φονδρίου Φλάκκον. Quem locum corruptum esse nemo non videt. Ac prium quidem pro Πλατίον scribendum esse Πλαντίον manifestum est. In ceteris verbis corrigendis inter se dissident VV. D.D., quorum sententias recenset Corsini FF. AA. T. IV. p. 115. Cf. etiam Franz. not. ad Phleg. I. I. Nos satis habemus indicasse, quomodo Scaliger locum illum rescribi voluisse videatur. Is vero non dubium est, quin pro τοῦ Σεξτον Καρμιτίον Υἱούν legendum censuerit Υψαλον. Certe M. Fulvius Flaccus cum M. Plautio Hypsaco a. U. c. 629. a. Chr. 129. Ol. CLXIII, 4. consulatum administravit. Ac facit cum Scaligero Corsini I. I.

1252) Ρωμαῖον πρὸς Ἀλλόβριγας] Teste Livio Epit. LX. M. Fulvius Flaccus Cos. a. U. c. 629. a. Chr. 125. Ol. CLXIII, 4. Massiliensis contra Salluvios Gallos, qui fines Massiliensium depopulabantur, auxilio missus est. Salluviorum mala gentes aspertrinas Allobrogum concitatèrunt. Miscerunt cum his Arverni duce Bituito caussam. Vicit Salluvios C. Sextius Calvinus proconsul Cn. Domitio C. Fannio Coss. a. U. c. 632. a. Chr. 122. Ol. CLXIV, 4. ad aquas, quae ab eo Sextiarum noinen traxerunt, superavit Allobrogos ad oppidum Vindalium Cn. Domitius Ahenobarbus proconsul Q. Fabio L. Opimio Coss. a. U. c. 633. a. Chr. 121. Ol. CLXIV, 4. denique Allobrogos et Arvernos domuit ad Isaran Q. Fabius Maximus, Pauli nepos, Allobrogicus dictus, Cos. VI. Id. Aug. [Plin. N. H. VII, 50.] a. U. c. 633. Ol. CLXIV, 4. Testes de hoc bello, quod Allobrogicum vocatur, extant Livius Epit. libb. LX. LXI., Obsequens 92, Cassiodorus, Velleius II, 10, Eutropius IV, 22, Orosius V, 13 sqq., Florus III, 2, Strabo V. p. 128, 50.

- 1253) Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον] Testatur Africanus ap. Euseb. I. I.

1254) Οἱ Ρωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα] Eutropius IV, 21: L. Caecilio Metello et Quintio Flaminino Coss. [a. U. c. 631. a. Chr. 123. Ol. CLXIV, 4.] Carthago in Africa iussu senatus reparata est, quae nunc manet; annis duobus et viginti post quam a Scipione fuerat eversa. Deducti eo sunt cives Romani. Consentiant Velleius I, 15 et Orosius V, 12. Cf. Liv. Ep. lib. LX. et Appian. Pun. 136. extr. E Plut. Vit. Gracchi.

β. Ἀρχὴ τοῦ Ρωμαίων πρὸς Ἰογύρθαν τῷ Νομάδων βασιλέα πολέμου¹²⁶⁵).

γ.

δ. Πάλιν οἱ Τεύτονες τοὺς Ρωμαίους ἐνίκησαν¹²⁶⁶).

ΟΛ. ΡΞΗ. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον¹²⁶⁷).

α.

β. Μάριος τὸν Ἰογύρθαν καταπολεμήσας, τῆς μητροπόλεως τῷ Νομάδων Κίρτης ἐκνεύευσε¹²⁶⁸).

γ. Κικέρων ἐγεννήθη. Ἰνήιος Πομπήιος ἐγεννήθη¹²⁶⁹).

δ. Οἱ ἀνθίτατοι Μάριος καὶ Καισίων Κίμβροις διαπολεμοῦντες κακῶς ἀπαλλάττουσιν¹²⁷⁰). ὁ ὥπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων ἤτηθεῖς, καὶ τὴν δύναμιν ἀπολωλεκώς, τοῖς πολεμίοις ὑποχείριος ἐγένετο¹²⁷¹).

ΟΛ. ΡΞΘ. Νικόδημος Λαζεδαιμονίος στάδιον¹²⁷²).

α.

β.

γ. Ιάιος Μάριος Τεύτονας καὶ Ἀμιβρωνας ἐπιφανεστάτη μάχῃ ἐν τῇ Μασσαλιώτιδι χώρᾳ κατεπολέμησε¹²⁷³).

δ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ ὥπατος Ἀκονίλλιος τὸν τῶν δραπετῶν στρατηγὸν Ἀθη-

a. Chr. 112. Ol. CLXVI, 4.] adversus Scordiscos, gentem a Gallis oriundam, in Thracia feliciter pugnavit.
Cf. Flor. III, 4.

1265) Ἀρχὴ τοῦ Ρωμαίων πρὸς Ἰογύρθαν] Exarsit bellum illud, quod Romani contra Jugurtham Numidarum regem gesserunt, Coss. P. Scipione Nasica, L. Calpurnio Bestia: quorum hic paratis coniectibus acriter Numidam aggressus est. Auctores Livius Epit. LXIV., Eutropius IV, 26, Sallustius lug. 28, Florus III, 1, Orosius V, 15. Cf. Obsequens cap. 99.: P. Scipione, L. Calpurnio Coss. — Jugurthinum bellum extortum.

1266) Πάλιν οἱ Τεύτονες] Livius Epit. LXV.: M. Iunius Silanus Cos. [a. U. c. 645. a. Chr. 109. Ol. CLXVII, 4.] adversus Cimbros infeliciter pugnavit. Vid. Flor. III, 3. coll. Ascon. Peil. in Cic. Corn. II, p. 80 Or.

1267) Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς] Tradit Africanus ap. Euseb. I. I.

1268) Μάριος τὸν Ἰογύρθαν] C. Marius Cos., collega L. Cassii Longini a. U. c. 647. a. Chr. 107. Ol. CLXVIII, 4. postquam Jugurtham, Bocchi Maurorum regis copiis adiutum, fudit fugavitque, victor Circum, Numidarum caput [Strab. XVII, 527, 28], pervenit, teste Sallustio lug. ep. 102. Cf. Flor. III, 1, Liv. Epit. LXVI, Oros. V, 15.

1269) Κικέρων ἐγεννήθη. Γν. Πομπήιος] Gellius NN. AA. XV, 28: Q. Caepione et Q. Serrano, quibus [a. U. c. 648. a. Chr. 106. Olymp. CLXVIII, 3.] consulibus ante diem tertium Nonas Ianuarias [proinde Olymp. CLXVIII, 2.] M. Cicero natus est. Cicero ad Att. VII, 5: III. Nonas natali meo. Cf. Epist. ad Att. XIII, 42. Plutarchus Cic. cap. 2.: ἡμίση τρίτη τῶν νέων Καλαρδῶν. Errat igitur anni metachronismo Eusebii Hieronymi ad Olymp. CLXVIII, 3.: Cicero Arpini nascitur, matre Helvia, patre equestris ordinis ex regio Volscorum genero. — Pompeius natus est iisdem, quibus Cicero, coss. [vid. Vell. II. 53], sed pridie Kalend. Octobres: Plin. N. H. XXXVII, 2. Proinde Ol. CLXVIII, 3., cui ipsi anno Hieronymus natales eius ascripsit: Cn. Pompeius Magnus oritur.

1270) Οἱ ἀνθίτατοι Μάριος καὶ Καισίων] Livius Epit. LXVII.: Ab iisdem hostibus (Cimbris) Cn. Manlius Consul [a. U. c. 649. a. Chr. 105. Ol. CLXVIII, 4.] et Q. Servilius Caepio Proconsul victi proelio castrisque binis axili sunt. Cf. Flor. III, 3, Eutrop. V, 1, Oros. V, 16, Sallust. lug. capp. 113. 114. Oppressus autem est Caepionis exercitus a Cimbris prid. Non. Octobr., teste Plut. Lucull. ep. 27. extr. Proinde Olymp. CLXVIII, 4. Caeterum Scaliger supra non satis accurate ἀνθίτατοι scripsit: sicut enim Caepio solus proconsul, Manlius autem Consul. Rursus Eutropius V, 1, et Velleius II, 12 peccant, Caepionem consulem victum perhibentes. Nec satis accurate Tacitus Germ. 37. Caepionem ante Manlium superatum assert.

1271) ὁ ὥπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων] Livius Epit. LXVII.: Marcus Aurelius Scaurus, legatus Consulis (Cn. Manlii), a Cimbris fuso exercitu captus est. Cf. Velleius II, 12, 2 et Oros. V, 16. Fuit M. Scaurus illo tempore non consul, sed legatus Consulis.

1272) Νικόδημος] Testis est Africanus apud Euseb. I. I.

1273) Γάιος Μάριος Τεύτονας] Livius Epit. LXVIII.: Caius Marcius Consul [IV. a. U. c. 652. a. Chr. 102. Ol. CLXIX, 4.] summa vi oppugnata a Teutonia et Ambroniis castra defendit. Duobus deinde proeliis circa Aquas Sextias eos hostes delevit, in quibus caesa traduntur hostium ducenta millia, capti nonaginta. Vid. Vellei. II, 12. Flor. III, 3, Oros. V, 16, Eutrop. V, 1, Plut. Mar. cap. 15. 22.

νίνα καθελών, πέρας τῷ δουλικῷ πολέμῳ ἐπέθηκε¹²⁷⁴). Πάλιν Τευτόνων καὶ
Κίμβρων μυριάδας Μάριος λαμπροτάτῃ παρατάξει νικήσας διέφθειρε¹²⁷⁵).

ΟΛ. ΡΟ. Σιμιάς Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγρος στάδιον¹²⁷⁶).

p. 335 b. a. Ἐν τῇ Ῥώμῃ στάσις ὑπὸ δημάρχου Σατορίνου ἐκινήθη¹²⁷⁷). Γάϊος· Ιούλιος
Καῖσαρ ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγενήθη¹²⁷⁸.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΟΑ. Παρμενίας Κερκυραῖος στάδιον¹²⁷⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Εὔδαιμος Κῶς στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην καὶ παγκράτιον, τε-
ταρτος ἀφ' Ἡρακλέους¹²⁸⁰).

α.

β. Πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Ιταλιώτας καὶ ἀστυγείτονας σύνεστη ὁ καλούμενος
συμμαχικός¹²⁸¹).

1274) Καὶ τὴν Σικελίαν] Diodorus Excerptt. Phot. lib. XXXVI. p. 536 Wess.: Τοῦ δὲ Ιτιανού χρόνου διελθόντος ὥπτος ἐν Ῥώμῃ Γάϊος Μάριος ἡρέθη τὸ πέμπτον καὶ Γάϊος Ἀκίλλιος [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 2.], ὃν ὁ Ἀκίλλιος στρατηγὸς κατὰ τῶν ἀποστατῶν σταλεῖς διὰ τῆς Ἰδίου ἀνδρείας ἐπιφανεῖ μάχῃ τοὺς ἀποστάτας ἐνίκησε. καὶ πρὸς αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα τῶν ἀποστατῶν, Αὐτηνίαν, συμβαλὼν ἡρωικὸν ἄντερα συνετίθηστο. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεῖλεν, αὐτὸς δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν τρωθεὶς ἔθερψεται. Cf. Flor. III, 19, 9. Quod autem M. Aquilius Cos. suscepérat bellum, id anno inse-
quenti composuit proconsul. M. Aquilius, inquit Livius Epit. LXIX., proconsul in Sicilia bellum servile ex-
citatum consecit.

1275) Πάλιν Τευτόνων καὶ Κίμβρων] Livius Epit. LXVIII.: Marius absens quintum Consul [a. U. c. 653. a. Chr. 101. Ol. CLXIX, 2.] creatus est. Triumphum oblatum, donec et Cimbros vinceret, distulit. Cim-
bri, repulso ab Alpibus fugatoque Q. Catulo procousule, qui saepe Alpium obcederat, et ad flumen Alhesim [Sic etiam Flor. III, 3. Plutarchus autem vix. Mar. ep. 23. Atisionem appellat] castellum edidit insederat,
reliqueratque, quum, virtute sua expliciti, fugientem proconsulē exercitumque consecuti in Italiam traiecerint,
iunctis eiusdem Catuli et C. Marii exercitibus, proelio victi sunt ab eis: in quo caesa traduntur hostium cen-
tum quadraginta milia, capita sexaginta. Cf. Vell. II, 12 et Oros. V, 16. Pugna accidit III. Kal. Sextil.:
Plut. Mar. cap. 26. Proinde Olymp. CLXIX, 4.

1276) Σιμιάς Σελευκεὺς] Festatur Africanus apud Eus. l. l. Sed Simmeus codex Armen. ap. Auch. P. I. p. 330.

1277) Ἐν τῇ Ῥώμῃ στάσις] Livius Epit. LXIX.: L. Apuleius Saturninus, adiuvante C. Mario, et per milites occiso A. Nonio competitore, tribunus plebis per vim creatus, non minus violenter tribunatum, quam petierat, gessit; et, quoniam legem agrariam per vim tulisset, Metello Numidico, eo, quod in eam non iuraverat, diem dixit. Incidit autem seditionis Apuleii Saturnini tribunatus in C. Marii VI., L. Valerii consulatum
i. e. a. U. c. 654. a. Chr. 100. Ol. CLXIX, 4. Cf. App. Bell. Civ. I, 29 sqq., Cic. Brut. cap. 62. pro Ra-
bir. cap. 7., Vell. II, 12, Valer. Max. III, 2, 18, VIII, 1, 2. 3. 6, 2, Oros. V, 17.

1278) Γάϊος Ιούλιος Καῖσαρ] Mortuus est Caesar a. U. c. 710. a. Chr. 44. Idibus Martiis, Olymp. CLXXXIII, 4. [Cf. not. 1375.] vitae anno sexto et quinquagesimo prope exploto [v. Suet. Caes. cap. 88. coll. Plut. Caes. cap. 69. et App. Bell. Civ. II, 149]. Proinde vitam aspergit a. U. c. 654. a. Chr. 100.

Olymp. CLXIX, 4. Et quidem d. XII. in. Quintilis. Vid. Macrobius Sat. I, 12: *Hoc mense a. d. quartum Idus Quintiles Iulius procreatus est.* Lydus de Mensibus pag. 110 [p. 256. ed. Roethér.]: *κατὰ τὴν πρὸ τεσσάρων Εἰδῶν τοῦ μηνὸς τούτου τεχθῆται.* Porphyry. tamen ad Horat. Ep. I, 5, 9. d. XV. in. Quintilis nominat. Cf. App. Bell. Civ. II, 106. Proinde natalis eius annus est Olymp. CLXX, 1.

1279) Παρμενίας Κερκυραῖος] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1280) Εὔδαιμος Κῶς στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης] Haec quoque totidem verbis tradit Africanus apud Euseb. Scnl. l. l. Post Μάγνης autem verba ἡπὸ Μαιάνδρου inserenda esse nunc evincit Interpr. Armen. ap. Mai. p. 150. Idem Πιστοφάνης praebet pro Πρωτοφάνης. Sed Πρωτοφάνης, ut etiam apud Aucherum l. p. 303 legere est, confirmatur a Pausania V, 21, 5. Caeterum de τ. τέσσαρον cf. quae disputavimus ad Ol. CXLI.

1281) Πόλεμος Ῥωμαίοις πρὸς Ιταλιώτας] Eutropius V, 3: *Sexto Julio Caesare, et M. Marcio Philippo Coss. sexcentesimo quinquagesimo nono anno ab Urbe condita* [sec. Varr. a. U. c. 663. a. Chr. 91.

- γ. Πόλεμος Ῥωμαίων πρὸς Μαρσούς¹²⁸²). Ῥουτίνος δὲ ὑπατος πρὸς Μαρσοὺς πολεμῶν ἀνηρέθη¹²⁸²).
- δ. Πύργιος Κάτων Πελίγνους καὶ Οὐεστίους παρεστήσατο, καὶ κατὰ Άσκλαιων ἐθριάμβευσε¹²⁸³).
- ΟΛ. ΡΟΓ. Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον τὸ δεύτερον¹²⁸⁴).
- α. Ὁ ἡμφύλιος πόλεμος Σύλλου πρὸς Μάρφιον¹²⁸⁵). Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης πάρτας τὸν ἐν Άσιᾳ Ῥωμαίους ἀφ' ἐνὸς συνθήματος ἐν μῷ ἡμέρᾳ ἀγαρεῖσθαι προσέταξε¹²⁸⁶). Σύλλας τὸν τὴν Ῥώμην μετὰ δυνάμεως παραγίνεται¹²⁸⁷).
- β. Προγραφὴ καὶ φόνος τῶν πολιτῶν ἐν Ῥώμῃ¹²⁸⁸). Οκιάνοιος δὲ ὑπατος τὸν συντύπων Κίνναν ἐκ τῆς πόλεως ἔσχιλασε¹²⁸⁸). Κίννας δὲ ὑπατος τὴν πατρίδα πολεμεῖ¹²⁸⁸).

ΟΙ. CLXXXII, 4.] cum prope alia omnia bella cessarent, in Italia gravissimum bellum Picentes, Marsi, Peligni-que moverunt: qui, cum annis numerosis lani populo Romano obedirent, tum libertatem sibi aequam asserere coeperunt. Diodorus Excerptt. Phot. lib. XXXVII. p. 538: 'Οἱς αὐτῶν [τῶν Υιαλινῶν] πόλεμος πρὸς Ῥωμαίους ἐξεινάθη, ὑπατεύοντας ἐν Ῥώμῃ Μάρφιον [leg. Μάρφιον] Φιλίппον καὶ Σέζιον Τούλιον. Οἰνυπίας δὲ ξυθῆ [δεύτερο] inserit cum Rhodoinauno, Scaligero, Wesselingio Dindorlius πρὸς ταῦς ἔκατὸν ἰβδομήκοντα. Appianus Bell. Civil. I, 39: 'Ἐργαγίστης δὲ τῆς ἀποστάσεως, ἀπαντα δῶν τοῖς Άσκλαιοις ἐθνῇ γῆται ἡ, συνεξέφατε τὴν παρασκευήν, Μιηροὶ τε καὶ Πελιγροὶ καὶ Οὐηστίοι καὶ Μαρδουκίνοι καὶ — Φερετταῖοι καὶ Ιρπῖνοι κ. τ. λ. Cf. Liv. Epit. LXXI. seq., Flor. III, 18, Vellei. II, 15, Oros. V, 18, Diod. Excerpt. Vatic. 112, 114. Mai. p. 124 seqq. Dind., Obsequens cap. 114.

1282) Πόλεμος Ῥωμαίων πρὸς Μαρσούς] P. Rutilius Lupus, collega L. Iulii Caesaris, adversus Marsos bellum gerens; in proelio cecidit a U. c. 664. a. Chr. 90. ΟΙ. CLXXXII, 4. Testes Liv. Epit. LXXIII, Eutrop. V, 3, Oros. V, 18, Vell. II, 16, App. Bell. Civil. I, 43.

1283) Πάρκιος Κάτων Πελιγροῖς] Errat Scaliger in Catone: Neque enim M. Porcius Cato Pelignos et Vestinos in deditioinem accepit, aut triumphum de Asculanis egit, sed eius collega Cn. Pompeius. Hic enim a. U. c. 665. a. Chr. 89. Olymp. CLXXXII, 4., pance prius diebus antequam consulatu sese abdicaret a. d. VI. Kalend. Ian. [proinde Olymp. CLXXXII, 4.], de Asculaois triumphavit [vid. Fast. Capitol. coll. Valer. Max. VI, 9, 9. Plin. N. H. VII, 44, Vell. II, 65, Gell. XV, 4, Dio. 43, 51], idemque Vestinos et Pelignos in fidem accepit proconsul [vid. Liv. Epit. LXXVI. coll. Vell. II, 21 et App. Bell. Civ. I, 52]. At alter consul licet Etruscos discusserit et vicerit, in ipso tameo cursu prosperitatis, dum ad Fucinum lacum castra Marsorum oppugnat, et propeinodium exploratam in manibus victoria habet, accepto vulnera mortuis prosternitur hieme anno n. Chr. 89. Olymp. CLXXXII, 4. Testes Flor. III, 18, Orosios V, 18, Liv. Epit. lib. LXXV., Appian. Bell. Civil. I, 50, Vellei. II, 16. Caeterum supra in textu pro Άσκλάρων ex App. Bell. Civ. I, 39 deditimus Άσκλαρον.

1284) Παρμενίσκος Κερκυραῖος] Testis Africanus apud Euseb. I. I.

1285) Ὁ ἡμφύλιος πόλεμος Σύλλου] Conf. de hoc L. Cornelii Sullae consulis contra Marium bello, quo primum [a. U. c. 666. n. Chr. 88. ΟΙ. CLXXXII, 4.] post Roman conditam in ipsa urbe inter cives pugnatum est, deque eius origine et causa Liv. Epit. LXXVII., Appian. Bell. Civil. I. ep. 55. sqq., Diod. Excerptt. Phot. p. 541 Wessel, Eutrop. V, 4, Valer. Max. VIII, 6, 2, Oros. V, 19, Vell. II, 19, 20, Flor. III, 21, Plut. Sull. cap. 9. Mar. capp. 14—40.

1286) Ὁ βασιλεὺς Μιθριδάτης] Auctores sunt de crudelissimo isto Mithridatis edicto, quod L. Cornelio Sulla, Q. Pompeio Rufo Coss. a. U. c. 666. a. Chr. 88. ΟΙ. CLXXXII, 4. publicatum perfectumque est, Appian. Bell. Mithr. ep. 22, Flor. III, 5, Valer. Max. IX, 2, 3, Oros. VI, 2, Vellei. II, 18, 2, Eutrop. V, 5, Cic. pro Lege Manil. III, 7, V, 11, Liv. Epit. LXXVII., Plut. Sull. ep. 24.

1287) Σύλλας τὸν τὴν Ῥώμην] L. Cornelius Sulla Cos. quum, priusquam in Asiam abiret, socialis bellum reliquias tolleadi gratia in Campania paullisper moraretur, ille Marii septimum consulatum bellique Mithridatici provinciam affectantis consilio certior factus, cum quattuor legionibus accurrat Romanum priusque ingreditur armatus. Fugato deinde Mario, atque designatis in futurum annum Cn. Octavio et L. Cornelio Cinna Coss. contra Mithridateum prolisciscitur. Auctores Liv. Epit. LXXVII., Eutrop. V, 4, Oros. V, 19, Appian. Bell. Civ. I, 57 sqq., Valer. Max. VIII, 6, 2, Plut. Sull. ep. 9.

1288) Προγραφὴ καὶ φόνος] L. Cornelius Ciooa Cos. a. U. c. 667. a. Chr. 87. ΟΙ. CLXXXIII, 4. quum novis rebus studeret, et per vim seditiones leges ferret, orto tumultu a collega Cn. Octavio victus cum suis fugit in Campaniam: ubi quum praeter Claudii exercitum etiam Latinos aliquaque populos in potestatem redigisset, Urbem oppugnare conatur. Eam postquam cum parte exercitus ingressus est, primo repellitur, deinde sub ipsis moenibus castris positis in Urbem ut veniret rogatus, multos insignes viros occidi iubet. Testes Liv. Epit. LXXIX., Vell. II, 90, App. Bell. Civil. I, 65 sqq., Plut. Mar. cap. 41. Sull. cap. 10., Diod. Excerptt. de Virt. et Vit. p. 614 Wess. Excerptt. Vatic. p. 124. Mai. p. 135 seq. Dind., Cic. Cat. III, 10, Oros. V, 19, Auct. de Virr. Illustr. cap. 69, Flor. III, 21, 9—17, Eutrop. V, 7.

- γ. Σύλλας τὰς Ἀθήνας ἐξεπολιόρκησε μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος¹²⁸⁹). Κρίσπος Σαλούστιος ἴστοριογράφος ἔγειτήθη¹²⁹⁰).
 δ. Ἰλιον ὑπὸ Σύλλου ἐάλω ἔτεσι αρ' ὑστερον τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλώσεως¹²⁹¹).
 ΟΛ. ΡΟΔ.¹²⁹².
 α. Ἐν Ρώμῃ τὸ Καπετώλιον ἐνεπρήσθη¹²⁹³.
 β.
 γ. Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς τῇ ἐξουσίᾳ τυραννικῶς κατὰ τῶν πολιτῶν κατεχόμενος¹²⁹⁴).
 δ. Πομπέιος κατὰ τοῦ Ἱάρβα τοῦ Νομάδων βασιλέως ἐθριάμψευσε, καὶ Μέγας ὑπὸ Σύλλα προσηγορεύθη¹²⁹⁵).

1289) Σύλλας τὰς Ἀθήνας] Athenas C. Mario VII. L. Cornelio Cinna II. Coss. a. U. c. 668. a. Chr. 86. Ol. CLXXXIII, 3. Calendis Martiis [proinde anno potius 2. Olymp. CLXXXIII.] à Sulla captus esse, auctor est Livius Epit. LXXXI. Audi Plutarchum, qui Sull. ep. 14. de eadem re disserens ἐλεύθερον δὲ, inquit, τὰς Ἀθήνας αὐτὸς [οἱ Σύλλας] φρουρὴ τοῖς ιπομημάσι, Μαρτίας Καλάνδαις, ἡτοι τῷ μέρᾳ συμπίπτει μάλιστα τῇ νομηνίᾳ τοῦ Ἀνθεστηριῶν μηνός. Hieronymus, qui Ol. CLXXXIII, 4. Athenas a Sulla vastatas testatur, quid sibi velit non intelligitur, quandoquidem exoratum eam Urbi pepercisse e Plutarchi l. l. constat. Vid. Seul. Animadrv. ad Enseb. p. 150 b. coll. Eutrop. V, 6, Oros. VI, 2, Vell. II, 23, Appian. Bell. Mithr. ep. 30. sq.

1290) Κρίσπος Σαλούστιος] Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXIII, 3.: *Sallustius Crispus scriptor historicus in Sabinis Annierni nascitur. Calendis Octobribus. Auctor Chron. Pasch. p. 183 B: ἦπι. Μιαρίον τὸ ζ καὶ Κίρνα τὸ β'* [a. U. c. 668. a. Chr. 86.] Σαλούστιος ἔγειτήθη Καλάνδαις Οκτωβρίας.

1291) Ἰλιον ὑπὸ Σύλλου] Ilium a C. Flavio Fimbria, qui L. Valerio Flacco, Asiae proconsule, interfecto imperium copiarum nactus erat, Coss. L. Cornelio Cinna III., Cn. Papirio Carhone a. U. c. 669. a. Chr. 85. Ol. CLXXXIII, 4. exeunte [ληγούσης ἡρτι τῆς πογ' Ολ.· Appian. Mithrid. 53. extr.] captum et vastatum est. Testes sunt Liv. Epit. LXXXIII, Strab. XIII. p. 408 sq., Appian. I. l. Tangit rem etiam Dio Cass. Excerptt. Peiresc. 131. Add. August. de Civ. Dei III, 7 et Auct. de Virr. Illustr. 70. Nam vero Ol. CLXXXIII, 4. annus est Coroebi DCXCHI, cui si annos CCCCVIII., quos inter captum a Graecis Ilium et primam Olympiadem intercessisse Eratosthenes ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 336 B. auctor est, addideris, MC. annis post primum excidiū iterum destructam esse Troiam intelligitur. Appianus I. l.: καὶ τινὲς ἤγουνται, τὸ πάνθος αὐτῇ τόδε μετὰ Ἀγαμέμνονα χιλίους καὶ πεντήκοντα ἔτεσι γενέσθαι μάλιστα· quem uniuersum uti rotundum esse appetet, ita ex eo ortum arbitramur, quod Appianus inter Iphiti et Coroebi Olympiadem non XXVII, sed XIII. Olympiades intercessisse statuens [cf. not. 1.], inde a Troia capta ad Olympiadum initium annos CCCLIII. praeterlapsos posuit. Nam 692 + 352 = 1044. Caeterum Scaliger licet accuratis Φιλιππίον exhibuissest, tamen ὑπὸ Σύλλου forsitan ideo scripsit, quod ei res Sulla, qui illo tempore cum Thracibus bellum gessit, si non voluntate, at summis auspiciis gesta visa est.

1292)] Nomen huius stadioniae in Graeco Eusebii textu haustum lacuna est, quam ex codice Armeu. P. I. p. 303, probante Niebuhrio p. 214, sic explet Aucherus: Δημόστρατος Λυρισσοῦσ στάδιον. Eundein interpres Mediolanensis p. 157. Lariense in appellat.

1293) Ἐν Ρώμῃ Καπετώλιον] Capitolium Roinae Coss. L. Cornelio Scipione, C. Iunio Norbano [App. Bell. Civ. I, 86, Tacit. Hist. III, 72, Cassiodor. Obseq. c. 118.], a. U. c. 671. a. Chr. 83. Ol. CLXXIV, 3. ante diem pridie Non. Quinet. [Plut. vit. Sull. cap. 27.: proinde inter Olymp. CLXXIV. anni 1. et. 2. confinia] una cum libris Sibyllinis [Dionys. AA. RR. IV. p. 260, 17] exstum est. Conf. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXIV, 1.: *Templum herko apud Delphos incensum, et Romae Capitolium.* Add. Appianus, qui I. l. de caussa incensi Capitolii disserens, καὶ, inquit, τὸ ἔργον τινὲς ἀλογοποίουν Κάρβωνος, ἢ τινὲς ἐπάτων, ἢ Σύλλα πέμψαντος, εἶναι τὸ δ' ἀκριβές ἀδηλον ἦν, καὶ οὐκ ἔχω τὴν ἀλτίαν ἔγω συμβαλεῖν, διὸ οὐδὲ οὐτις ἔγεντο.

1294) Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς] Testis est Livius Epit. LXXXIX., L. Cornelium Sullam C. Mario, Cn. Papirio Carhone III. coss. a. U. c. 672. a. Chr. 82. exeunt. Olymp. CLXXIV, 3. med. [vid. Clint. FF. HB. III. p. 154] dictatorem factum, rum fascibus XXIV, novo prorsus atque insolito more, in publicum processisse, tribunorum plebis potestatem minuisse, iisque ins omne legum serendarum ademisse. Idein fere etiam enarrat Plutarchus vit. Sull. ep. 33. Appianus vero Bell. Civil. I. ep. 99. Sullam non satis accurate Ol. CLXXV. dictaturam auspicatum esse tradit.

1295) Πομπέιος κατὰ τοῦ Ἱάρβου] Auctore Liv. Epit. LXXXIX., Cn. Pompeius in Africa Cn. Domitium Ahenobarbum, proscriptum Cinnae generum, et Hiarbam regem Numidiae, bellum molientes, victos cecidit, ac quattuor et viginti annos natus [quartum et vicesimum annum agens: Eutrop. V, 9. ἔτος ἡγων ἔτεσι τέταρτον καὶ ἕκοσιόν. Plat. Poimp. cap. 12. Neuter accurate satis.] adeo eques Romanus, quod nulli obtigerat, ex Africa triumphavit. Atqñ natus est Pompeius, ut supra vidimus, a. U. c. 648. a. Chr. 106. prid. Kal. Octobr. Olymp. CLXVIII, 3. Itaque annum XXIV. expletum habuit eodem die anni U. c. 672. a. Chr. 82. Olymp. CLXXIV, 3., paullo antequam Sulla dictator factus. Vid. not. 1294. Pompeii igi-

Oλ. ΡΟΕ. Ἐπαίνετος ἀργεῖος παιδῶν στάδιον. ἄνδρες γὰρ οὐκ ἡγωνίσαντο; Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένου¹²⁹⁶).

α. Τὴν Μιτυληναίων πόλιν Ῥωμαῖοι ἐξεπολιόρκησαν¹²⁹⁷). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σερτώριος τοῖς Ῥωμαίοις ἐπανίσταται¹²⁹⁸). Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν δημοσίᾳ ἐν τῇ Ῥώμαιων ἀγορᾷ ἀπείπατο¹²⁹⁹).

β. Σύλλας ἐν Κύμῃ τῆς Καυπανίας ἐτελεύτησε¹³⁰⁰).

γ. Ἀπολλώνιος Μόλων δ' Ῥόδιος σοφιστής ἐγνωρίζετο¹³⁰¹).

p. 336 a.

tur in Africam expeditio inciderit in prius seunestre anni inequenter, triumphus autem fere in Septemb. eiusd. anni, proinde in a. U. c. 673. a. Chr. 81. Olymp. CLXXIV, 4. Ergo Hieronymus ad Olymp. CLXXV, 1. annotans: Pompeius glorioissime triumphat, anni metachronium consumisit, quem iam castigavit Scaliger Animadrv. ad Euseb. p. 150 a. b. Cf. de triumpho praefer l. l. Fast. Capit. et Plut. Pomp. capp. 13—14. Caeterum rex ille Mauritaniae Hiarbas audit Livio, Eutropio, Fast. Capit., Τάρθυς autem Plutarcho et Auct. de Virr. Illustr. 77. Pompeium autem, cum ex Africa Romam reverteretur, Magnum a Sulla nominatum esse, testis est Plut. Sull. ep. 33.

1296) Ἐπαίνετος ἀργεῖος — μεταπεμψαμένου] Haec totidem verbis testatur Africanus ap. Euseb. l. l. ad Ol. CLXXV. Pro Ἐπαίνετος minis recte Ἐπαίνετος praebent Cramer Anecdott. II. p. 150. In verborum ordine nonnulli variat codex Arm. ap. Auch. P. I. p. 303, e cuius vestigiis Africani locum sic transposueris: ἔκαστοι ἐμδομήκοστην πλέπουσι οὐδίοις παιδῶν καὶ ἐνίκη Ἐπαίνετος κτλ. Paullo aliter rem exponit Appianus, qui Bell. Civil. I. cap. 99.: Ὁλυμπιάδων οὐδοῦν ἐν Ἑλλήσιν ἔκαστον ἐμδομήκοντα πέντε καὶ οὐδέρος ἐν Ὁλυμπίᾳ τότε ἀγωνίσματος πλὴν σταδίου δρόμου γινομένου· τοὺς γὰρ ἀθλητὰς καὶ τὰ ἄλλα θέάματα πάντα ὁ Σύλλας οἱ Ῥώμην μετεκέκλητο ἐπὶ δύῃ τῶν Μιθριδατίων ἔργων ἡ τῶν Ἰταλικῶν. Atque hunc locum respiciens Cors. F. A. T. IV. p. 119: Itaque, inquit, licet Africanus Epaeneto stadii inter pueros victoriam adscriperit, facile tamen hic illam inter viros obtinuit, cum Appiano teste Sulla solum consuetumque stadii cursum in Graecia reliquerit.

1297) Τὴν Μιτυληναίων πόλιν] Mytilenas in Asia, quae sola urbs post victum Mithridatem arma retinebat, M. Therinus praetor expugnavit dirigitque. Fecit eo tempore sub Thermo prima in Asia stipendia C. Iulius Caesar, qui in illius urbis expugnatione coronam civican ab imperatore accepit. Testes sunt Livius Epit. LXXXIX. et Suetonius Caes. ep. 2. Gesta res videtur anno antequam Sulla mortem obiret et P. Servilius Isauricus Ol. CLXXV, 1. a. U. c. 673. a. Chr. 79. cum Appio Claudio consul fieret.

1298) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Σερτώριος] Teste Livio Epit. XC. Q. Sertorius proscriptus in ulteriore Hispania ingens bellum excitavit, quam Sullanae proscriptiois haereditatem appellat Florus III, 22. Ad hoc bellum compescendum missi sunt a Sulla duo duces Q. Caecilius Metellus et L. Domitius praetor M. Aemilio Lepido, Q. Catulo Coss. a. U. c. 676. a. Chr. 78. Olymp. CLXXV, 3. Vid. Eutropius VI, 1 coll. Oros. V, 23. Appian. Bell. Civ. I, 97. Iber. cap. 101. Plut. Sertor. cap. 12. Itaque ipsa tumultus Sertoriani initia anno qui antecessit assignare licuit.

1299) Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἔξωσιν] Abdicavit se Sulla dictatura Coss. P. Servilio Isaurico, App. Claudio Coss. a. U. c. 673. a. Chr. 79. Ol. CLXXV, 3. Orosius lib. V, 22: Creatis P. Servilio et Ap. Claudio Consulibus viuis est tandem Sulla priatus. Appianus Bell. Civ. I, 103: τῷ δὲ ἔξη ἦτε οἱ μὲν δῆμος καὶ τὸ τοῦ Σύλλας θεραπεύτων ἥρετο ἀπαγενέντων· οὐ δὲ οὐχ ἀνασχύμενος, ὑπάτος μὲν αὐτοῖς ἀπέληγε Σερτώριος Ιουνικὸν καὶ Κλαυδίου Πούλυρον· αὐτὸς δὲ τὴν μηγάλην ἀρχὴν, οὐδέρος ἐνοχοῦντος, ἐκὼν ἀπέθετο. Cf. Plut. vit. Sull. ep. 34.: οὗτα δὲ ἄρα οὐ ταῖς πράξεσιν, ὡς τοῖς εὐτυχήμασιν, ἐπίτενεν ὁ Σύλλας, ὅστε . . . ἀποθέσθαι τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν δῆμον ἀρχαιρεσιῶν ὑπατικῶν ποιῆσαι κύριον· αὐτὸς δὲ μὴ προσελθεῖν, ἀλλ᾽ ἐν ἀγορᾷ τὸ σώμα πορτώντων τοῖς βούλομένοις ὑπενθύνον ἀσπερ Ιδιωτῆς ἀναστρέψθαι. Vid. eiusdem Comp. Lys. et Sull. cap. 1.

1300) Σύλλας ἐν Κίμῃ] Sulla Cumae in Campania, quo se privatus contulerat, mortem obiit, exuberrantium pediculorum exercitū direptus, postquam annos LX. vixit, cuius funus pompa plane regia per Italiae urbes Romam deductum, corpusque rogo inpositum in campo Martio crematum est, Coss. Q. Lutatius Catulo, M. Aemilio Lepido a. U. c. 676. a. Chr. 78. Ol. CLXXV, 3. Testes Livius Epit. XC, Plutarchus Sull. cap. 36. seq., Appianus Bell. Civ. I. ep. 105. seq. coll. Plin. N. H. XXV, 86, VII, 44, Auct. de Virr. Illustr. cap. 75, Valer. Max. IX, 3, 8, Q. Seren. cap. 6., Paus. I, 20 extr. Eusebius Hieronymi Sullam biennio post Olymp. CLXXV, 1. mortuum refert.

1301) Ἀπολλώνιος Μόλων] Tradit Plutarchus vit. Cic. ep. 3. seq., Ciceronem praetexta quidem corporis confirmandi cura, at, si verum spectares, Sullae, cuius odium Sexti Roscii Amerini defensione contraxisset, in Graeciam profectum eam vitae rationem inisse; ut si nullus ipsi in republica capessenda locus esset, totum se philosophiae studio traderet. Deinde vero, nuncio de Sulla mortuo accepto, amicis quotidie ex Roma sollicitantibus, facultatem dicendi de integro tanquam potentiae civilis comparanda adiumentum instruxisse, Asiaque et Rhodo petita, illuc quidem Xenocleum Adramyttenum, Dionysium Magnetem, Menippum Carem [Stratonicensem Cic. Brut. 91.], hic vero Apollonium Molonis filium oratorem et Posidonium philosophum audisse. Cf. Quint. XII, 6, 7. Hic Apollonus Molonis F. etiam simpliciter Apollonus Molo dicebatur. Cf. Suet. Caes. cap. 4. Qui mos Latinorum, addendi per nominativum paterni nomi-

- δ. Πομπήιος μετὰ δυνάμεως κατὰ Σερταρίου ἵπο τῆς βουλῆς ἀποστέλλεται¹³⁰²).
ΟΛ. ΡΟΖ. Διῶν Κυπαρισσεὺς στάδιον¹³⁰³).
 α. Ἡ περὶ Σούκρων· Ρωμαίων πρὸς Σερτάριου μάχη¹³⁰⁴).
 β.
 γ. Λεύκιος Λούκουλλος ὑπατος κατὰ τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου πολεμεῖ¹³⁰⁵).
 δ. Πόλεμος Σπαρτάκου τοῦ μορομάχων στρατηγοῦ¹³⁰⁶). Λεύκιος Λούκουλλος περὶ Κύζικον τὸ Μιθριδάτου στρατόπεδον λιμῷ καὶ φόρῳ ἡφάνισε¹³⁰⁷).
ΟΛ. ΡΟΖ. Ἐκατόμβος Μιλήσιος στάδιον καὶ διανον καὶ διπλίτην τρίς, Ὑψηλῆς Σι-

nis, praevaluit in iis Graecis, quibus frequentior cum Romanis consuetudo intercesserat, uti observavit K. Lehrls. Quaestt. Epic. p. 23 sq. not. Quid? quod Iosephus adversus Apion. non solum Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων [II, 14, 36], sed etiam Μόλων dicit [II, 2, 33, 41]. Prorsus eodem modo occurrit Ἀπίων ὁ Πλειστονής [cf. Gell. VI, 8, Clementis quae feruntur Recognitiones lib. X. p. 151 ed. Lamb. Gruter. Colon. a. 1570., Aristid. p. 253. 256, Plin. N. H. Praef. p. 12 Sill. et XXX, 2, 6]. Alia exempla vid. ap. Sturz. Op. p. 14. Hac igitur lege Scaliger quoque oratorem nostrum Apollonium Molonem simpliciter dixit, eumque eodem tempore iacularisse vult, quo eius scholis interfuit Cicero. Cf. Cie. Brut. cap. 91. Errat autem Is. Cassauhonius ad Suet. I. l., quod inter Apollonium Molonis, qui et Μαλαχός dictus sit, et Molouem discernit, eosque a Quintiliano coulusos arguit. Cf. Spalding. ad Quint. III. p. 430.

1302) Ηρακλίος μετὰ δυνάμεως] Testis est Appianus Bell. Civil. I. ep. 108.: Σύλλα δ' ἀποθανόντος καὶ Λεπίδου μετὰ Σύλλων, στρατὸν ἔχων ἄλλον, δονον αὐτῷ Πλευρίννας ὁ τοῦ Ατελίδου στρατηγὸς ἤγγιγε, ἐπίδοξος ἣ σφραγεῖσαν ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν (οἱ Σερτάριος), εἰ μή δεσμονή βουλὴ στρατὸν τε ἄλλον καὶ σφραγηγὸν ἔτερον ἐπὶ τῷ προτέρῳ Πομπήιον ἐπεμψεν. οἱ Βιθυνιοί, νέον μὲν ἦσαν ὅταν περιφανῆ δ' ἐξ ἓντελλον περὶ ταὶ Λιβύην καὶ ἐν αὐτῇ Σύλλᾳ κατείργαστο.. Livius Epit. XCII.: Cn. Pompeius, quem adhuc eques esset [cf. Valer. Max. VIII, 15, 8], cum imperio consulari adversus Sertorium missus est. Coss. D. Junio Bruto, M. Aemilio Lepido a. U. c. 677. a. Chr. 77. Olymp. CLXXV, 3. Obsequens cap. 119.: M. Aemilio, D. Bruto Coss. Didius Luelius legatus Pompeii — in Hispania adversus Sertorium inter pabulatorum occisus. Cf. Cic. pro Leg. Man. cap. 21., App. Iber. cap. 101., Dio XXXVI, 8, 10, Vell. II, 29, 30, Plin. N. H. VII, 27, Valer. Max. IX, 3, 7, Eutrop. VI, 1, Flor. III, 22, Oros. V, 23, Auct. de Virg. Illustr. cap. 77. — Drumannus tamen Hist. Rom. IV. p. 361 et Clintonus FF. HH. III. p. 158. Pompeium deinde anno insequenti in Hispaniam missum esse ponunt. Quos refutat Fischerus Tab. chronol. Rom. p. 196.

1303) Διῶν Κυπαρισσεὺς] Tradit Africanus ap. Euseb. I. l. Eundem tamen Δίκιων appellat Interpres Armeniacus ap. Mai. p. 157. Sed Aucherius I. p. 303 Δίκιων praeheit et ipse.

1304) Ἡ περὶ Σούκρων] Appianus Bell. Civil. I. ep. 110. a Romanis contra Sertorium exeunte Olympiade CLXXV. veris tempore ad Sucroneum annem pugnatum esse vult. Conf. eiusd. lib. cap. 111. init. Consentit Livius Epit. XCII. XCI., qui proelium illud Marci Octavii, C. Scribonii Carionis consulatu a. U. c. 678. a. Chr. 76. Ol. CLXXV, 4. assignant idque dubii exitus fuisse affirmat. Idem tradit Plutar-

chus vit. Pomp. ep. 19., secundum quem utriusque aciei alterum cornu vicit, ita tamen ut inter duces laus penes Sertorium maior fuerit. Cf. Sall. Hist. III. in epist. Pomp. et Obseq. cap. 120. De Sucrone fluvio et oppido vid. Strab. lib. III. p. 109, 47.

1305) Λεύκιος Λούκουλλος] Coss. L. Licinio Lucullo, M. Aurelio Cotta a. U. c. 680. a. Chr. 74. Ol. CLXXVI, 3. quum Nicomedes, rex Bithyniae, mortuus testamento populum Romanum haeredem non cupasset, Mithridates pace rupta Bithyniam et Asiam rursus voluit invadere. Adversus eum uterque consul missus est: ita ut alter Mithridatem persequeretur, alteri classis daretur ad tuendam Bithyniam. Auctores Eutrop. VI, 6, Plut. Lucull. capp. 5—8., Appiao. Mithrid. 71 seq., Liv. Epit. XCIII. seq., Cic. pro Muren. cap. 15. pro leg. Manilia cap. 2., Oros. VI, 2, Flor. III, 5. Caeterum Λούκουλλον appellant Auctor Chron. Pasch. p. 183 D. et Plutarchus vit. Lucull., sed Λεύκιον λούκον scribit Phlegon apud Phot. cod. XCVII. Fluctuant inter utramque formam codices Appiani Mithr. cap. 72. Illyr. cap. 30.

1306) Πόλεμος Σπαρτάκου τοῦ μορομάχων] Orosius V, 24 init.: Anno ab urbe condita DCLXXIX. [i. e. sec. Varr. a. U. c. 681. a. Chr. 73. Olymp. CLXXVI, 3.] Lucullo et Cossio Consulibus, gladiatores septuaginta et quatuor [consentienti in numero Livius Epit. XC. et Eutropius VI, 7. Appianus tamen Bell. Civ. I, 116 septuaginta, Plutarchus vero Crass. cap. 8. septuaginta octo appellat.] Capuae a ludo Cn. Lentuli dissugerunt, qui continuo, ducibus Criso et Oenomao Gallis, et Spartaco Thrace, Vesuvium montem occupaverunt. Cf. praeter locos laudatos Flor. III, 20. Appianus I. l. Σπάρτακον στρατηγὸν, Οιρόμαον καὶ Κοζίον ἐποστρατηγὸν appellat. Perperam igitur Eusebius Hieronymi bellum gladiatorum in Campania Olymp. CLXXVI, 1. assignat.

1307) Λεύκιος Λούκουλλος] Livius Epit. XCV.: L. Lucullus proconsul [i. e. a. U. c. 681. a. Chr. 73. Ol. CLXXVI, 3.] ad Cyzicum urbem exercitum Mithridatis fame ferroque deleuit. Nieme: Sallustius ap. Plut. Lucull. cap. 33. Proinde potius Olymp. CLXXVI, 3. Cf. Appian. Mithrid. 76, Eutrop. VI, 6, Oros. VI, 2, Plut. I. l. cap. 9—11.

κινώνος δολιχόν, Γάϊος Ρωμαῖος δολιχόν, Ἀκριτωνυμίδας Κῶρος πένταθλον, Ἰσιδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, Ἀπτώτος περιόδον, Ἀτιναρᾶς Ἰπποκράτους Ἀτραμυτείου πάτης πύξ, Σφοδρίας Σικυώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ἀσιανὸς παίδων στάδιον, Απολλοφάνης Κυπαρισσεὺς παίδων πάλην, Σωτήριχος Ἡλεῖος παίδων πύξ, Κόλας Ἡλεῖος παίδων παγκράτιον, Ἐκατόμνος Μιλήσιος ὄπλιτην, Ἀριστόλοχος ὁ Ἡλεῖος τέθριππον, Ἀγήμονος Ἡλείου κέλης, Ἐλλαρίκου Ἡλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πώληκη συνωρίς, Κλεοτία Ἡλείου πωλικὸς κέλης¹³⁰⁸).

α. Σπάρτακος τὸν ὄπιτον Ἑλλίον παράτεξε ἐρίχησε¹³⁰⁹). Ἀεύκολλος Ἀμισὸν ἐπολιόρκει, καὶ Μουρίγαν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν μετὰ δυοῖν ταγμάτων, αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προῆγεν ἐπὶ Καβείρων, ὃντου διεχείμασε, καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτῃ· καὶ πολεμῆσας ἐρίχησε¹³¹⁰). Σεισμοῦ ἐν Ράμη γενομένου πολλὰ ταύτης συνέπεσε¹³¹¹).

1308) [Ἐκατόμνος Μιλήσιος στάδιον] Egregium hoc Phlegontis testimonium est, a Photio cod. XCVII. p. 146. 147. Hoeschel. p. 83. 84. Bekker. servatum, de quo sic Meierus in Encyclopaed. Artt. et Scientiar. Hal. III, 3 p. 307: — diese Stelle zeigt uns erstens, wenn meine Vermuthungen richtig sind, zwanzig Kämpfe, die nicht nach dem blossen Zufalle, sondern vermutlich nach der Ordnung, in der sie damals in Olympia verunstaltet wurden, genannt sein mögen; auffallend ist zweitens, dass der Wettschreit der Herolde und der der Trompete übergangen sind; endlich ist zu beachten, dass von den neunzehn Namen der Sieger acht Eleern angehören. Iam videamus singula: 'Ἐκατόμνος lect. vulg. apud Phot., pro qua Ἐκατόμνως edidit Bekkerus.. Sic etiam Africanus apud Euseb. Scal. χρον. λογ. pag. 43 ad Ol. CLXXVII. Praeterea Milesium appellat Phlegon, qui Eleus fuit ex Africano l. l. — Deinde duo δολιχοῦ victores affruntur: 'Υψιλῆς Μεσσηνίος et Γάϊος Ρωμαῖος. Quorum hunc inter pueros palmae meruisse statuit Corsinus Dissert. Agon. pag. 125. FF. AA. IV. pag. 120. Quem refutat Krausius Olymp. pag. 290. Meierus vero l. l. ὅππιον excidisse putat. Sed δολιχὸν ὅππιον nec Pausanias, nec Africanus inquam memorant. Krausius denique l. l. p. 290 seq. et Hypsiclem et Gaium hac Olympiade eodem temporis momento metaim attigisse et utruinque simul ἐπὶ τῷ δολιχῷ coronatum esse suspicatur. Crederein: modo ullum ostendisset διπλοῦ στεφανώματος huiuscmodi exemplum. — Ἀκριτωνυμίδας Scaliger e corruptis codicibus scripsit: rectius scribitur Ἀριστωνυμίδας. — Ἀπτώτος περιόδον non est nomen victoris, utl non Scaligero tantum, sed etiam Corsino Dissert. Agon. p. 123 FF. AA. l. l. visum est, sed Boeckhio docente, ἀπτῶς sive ἀπτωτος περιόδῳ epitheton est, honoris caussa agoniūstis inditum. Cf. Meier. l. l. et Kraus. p. 418 not. 7. Recte igitur locum nostrum sic einendare videtur Boeckhius: Ἰσιδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, ἀπτωτος περιόδον ἔχης. — Pro Ἀτιναρᾶς dedit Ἀτιναρᾶς Bekkerus. Memorat Atyanam hunc Adramyttenum pugilem Olympionicam etiam Cicero pro L. Flacco ep. 13. §. 31., cuius tamen codd. cum Attineo, aut Athenam aut Atynam corrupte appellant. Αδραμυττεῖον est lect. vulg., Αδραμυνττον dedit Bekk. Praeterea in verbis Ἀτιναρᾶς Ἰπποκράτους Ἀδραμυττον παῖς νῖξ Meierum inīrum habet, quod alias in huiusmodi catalogis omitti solet, patris nomen, aut certe abundantē adiectum παῖς vocabulum. Itaque Atyanae patriam certaminisque, quo vicerit, indicium lacuna haustuna singens reliqua sic rescribit: Ἰπποκράτης Ἀδραμυττηνός πῖξ. Sed Atyanam pugilatu viciisse constat e Ciceronis l. l. Praeterea patris nomen domini victoris non raro addit Pausanias. Sufficit igitur enim Krausio l. l. p. 408 not. 8. Ἀτιναρᾶς Ἰπποκράτης Αδραμυττηνός πῖξ corrigere. — Κυναριαστὴς Bekk. mutavit in Κυναρισσιστὴς. Quae sequuntur: Ἐκατόμνος Μιλήσιος ὄπλιτην, manu ascrispit Scaliger: addit enim Phlegon ὄντος ἐν τῇ αὐτῇ τῇ τριτῇ στεφανώθῃ, στάδιον, διλίδον, ὄπλιτην. Aptius fecisset, si cum his etiam omnem Hecatominī mentionem hoc loco omisisset. Satis enim de eo initio dictum est. — In verbis Ἀριστόλοχος ὁ Ἡλεῖος articulum, usui et normae reluctantem, deleri vult Meierus l. l. p. 307. Quem tudi scriminis caussa additum puta. Cf. Kraus. l. l. p. 419. n. 12. — Pro Ἀγήμονος praebat Bekk. Αγήμονος, typographi, ut videtur, errore. — Postremā confudit Scaliger, quae sic procedunt apud Phlegontem: Ἐλλαρίκου Ἡλείου συνωρίς, τοῦ αὐτοῦ πωλικὸν τέθριππον, Κλητία [sic. Bekk.] Ἡλείου πωλικὴ συνωρίς, Καλλίπον Ηηλίον [Ἡλεῖον ε. coni. Meieri p. 307. Hunc penitus omisit Scaliger] πωλικὸς κέλης.

1309) Σπάρτακος τὸν ὄπιτον Γέλλιον] Livius Epit. XCVI.: Q. Arrius praetor Crizum fugitivorum ducem cum viginti millibus hominum cecidit. Cn. cos. Lentulus mule adversus Spartacum pugnauit. Ab eodem L. Gellius Consent. [a. U. c. 682. a. Chr. 72. Olymp. CLXXXVI, 4.] et Q. Arrius praetor acie: victi sunt. Cf. Oros. V, 24, Appiani. Bell. Civ. I, 117, Plut. Crass. ep. 9.

1310) Λεύκολλος Ἀμισὸν] Haec ad verbum Phlegon ad Ol. CLXXVII, 1. narrat apud Phot. cod. XCVII.: Λεύκολλος δὲ Ἀμισὸν [sic pro vulg. lectione Ἀμισόν], quam expressit Scaliger, edidit Bekkerus. Ἀμισὸς habent etiam Plut. Luc. capp. 14. 15. 19. et Appian. Mithrid. cap. 78. 83. Strabo tamen lib. II. p. 47, 42 seq. 48, 49. Ἀμισὸς praebat, sed ille lib. XII, 373, 55. Ἀμισηνοί.] ἐπολιόρκει, καὶ Μουρίγαν ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν μετὰ δυοῖν ταγμάτοιν [sic. Bekk.], αὐτὸς μετὰ τριῶν ἄλλων προῆγεν ἐπὶ Καβείρων, ὃντου διεχείμασε. καὶ Ἀδριανὸν ἐπέταξε πολεμῆσαι Μιθριδάτῃ· καὶ πολεμῆσας

- β. Κράσσος στρατηγός τῷ Σπαρτάκου πολέμω, τρίτη ἔτη διαρκέσαντι, τέλος ἐπέθηκε¹³¹²). Μιθριδάτης ὑπὸ Ρωμαίων ἤτηθείς, καὶ τὰ αὐτοῦ ἀπογονούς, εἰς τὸν Τιγράνην Ἀρμενίας βασιλέα προσέφυγε¹³¹³). γ. Ρωμαίων ἀπειρήθησαν μυριάδες ἐνενίκοντα καὶ μία¹³¹⁴). Σινατρούχην τῶν Πλάρθων βασιλέα τελευτήσαστα διεδέξατο Φραάτης ὁ ἐπικληθεὶς Θεός¹³¹⁵). Φαῖδρον τὸν Ἐπικούρεον διεδέξατο Πάτρων¹³¹⁶). Οὐργύλιος Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγενήθη, εἶδοις Ὁκτωβρίαις¹³¹⁷). δ. Τιγράνης καὶ Μιθριδάτης ἀθροίσαντες πέζους μὲν τέσσαρας μυριάδας, ἵππεων δὲ τρεῖς, καὶ τὸν Ἰταλικὸν αὐτοὺς τάξαντες τρόπον, ἐπολέμησαν Λευκόλλῳ, καὶ νικᾷ Λευκόλλος¹³¹⁸). καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τῶν μετὰ Τιγράνους ἐπεσον, πλείους δὲ τούτων ἡκαλωτισθησαν, χωρὶς τοῦ ἄλλου σύγχλυδος ὅχλου¹³¹⁹). Τὸ Καπετώλιον ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Πομπηίου ἀνακτισθὲν καθιερώθη¹³²⁰). Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὀρμῆσας, τρία τάγματα ἔχων, ἥλθεν εἰς τὴν ἥσον, καὶ μάχῃ νικήσας τὸν Λαοδέτην αὐτοχράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ τειχίρεις

p. 336 b.

ἐνίκησε. Cf. praeter anett. laud. Sallust. ap. Plut. I. I. cap. 33, Mithrid. Epist. in Sall. Fragm. Hist. lib. IV. p. 986 Cort., Liv. Epit. XCVII, Eutrop. VI, 8.

1311) Σινιμοῦ ἐν Ρώμῃ γενομένου] Auctor Phlegon I. I.: καὶ σινιμοῦ ἐν Ρώμῃ γενομένου πολλὰ ταῖς της συντηστ.

1312) Κράσσος στρατηγός τῷ Σπαρτάκου πολέμῳ] M. Licinius Crassus praetor [se Liv. Epit. XCVII., proconsul ex Bötrop. VI, 7], vietio in Apulia Spartaco, post multas calamitates Italiae, tertio anno [App. Bell. Civ. I, 118 et Eutrop. I, 1.] novo illi gladiatorum bello finem imposuit. Quod quidem quum Ol. CLXXVI, 2. exarsisset, hoc Ol. CLXXVII, 4. anno compositum sit necesse est. Cf. praeter locos laudatos Flor. III, 20, Front. II, 4, 7, V, 34, Plut. Crass. ep. 11, Oros. V, 24.

1313) Μιθριδάτης ἐπὸ Ρωμαίων ἤτηθείς] Mithridates Coss. M. Licinius Crasso, Cn. Pompeio Magno a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3. desperatione rerum suarum coactus ad Tigranem Armeniae regem consulgit. Testis Livius Epit. XCVII. Cf. Appian. Mithrid. 82, Eutrop. VI, 8, Plut. Lucull. ep. 22.

1314) Ρωμαίων ἀπειρήθησαν] Testis Phlegon ap. Phot. cod. XCVIII.: καὶ Ρωμαίων τῷ τρίτῳ αὐτῆς [scil. τῆς ρᾶς Ὄλυμπιάδος]. ἔτη ἀπειρήθησαν μυριάδες ἐνενίκοντα καὶ μία. At Livius Epit. XCVIII. n Cn. Lentulo et L. Gellio censoribus quinquaginta millia capita censa esse tradit: de qua discrepantia vid. interpr. ad Liv. I. I.

1315) Σινατρούχην τῶν Πλάρθων] Testatur iisdein, quibus Scaliger, verbis, Phlegon ap. Phot. cod. XCVII. Eudemus Appianus Mithrid. 104. Σιντρούχην, Lucianus Macrob. Σιντρούχην appellat. Fuit etiam similis nominis Armeniorum rex Σινοτρούχης secundum Dionem LXXVII. p. 764 vel Σαρατρούχης secundum Suidam. Vid. Vaillant. Arsacidae Imper. Paris. a. 1728. 8. T. I. p. 78 seq.

1316) Φαῖδρον τὸν Ἐπικούρον] Phlegon I. I.: καὶ Φαῖδρον τὸν Ἐπικούρον [vid. Cie. De Finib. I, 5] διεδέξατο Πάτρων.

1317) Οὐργύλιος Μάρων ὁ ποιητὴς] Phlegon ap. Phot. I. I. sub anno Ol. CLXXVII. tertio: καὶ Οὐργύλιος [Οὐργύλιος lect. vulg., quam secutus est Scaliger] Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγενήθη τούτον τοῦ ἔτους, εἶδοις Ὁκτωβρίαις. Consentit Donatus in Vita: Natus est Cn. Pompeio Magno, et M. Licinius Crasso primum consulibus [a. U. c. 684. a. Chr. 70. Ol. CLXXVII, 3.] Id. Octob. [proinde Ol. CLXXVII, 3.] in pago, qui Andes dicitur, qui est a Mantua non procul. Item Hieronymus ad Olymp. CLXXVII, 3.: Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, hand procul a Mantua nascitur, Pompeio et Crasso Coss. Peccat igitur anni metachronismo Chron. Paschi. p. 184 A. C.: ἐπ. Ορτησίον καὶ Μετέλλον [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Ol. CLXXVII, 3.]. Βιργίλιος ἰγνωθῇ. Cf. Martial. Epigr. XII, 67.

1318) Τιγράνης καὶ Μιθριδάτης] Haec totidem sere verbis enarrat Phlegon I. I. ad Ol. CLXXVII, 4. In numero copiarum Tigranis non convenit inter Plut. Lucull. ep. 26., Appian. Mithrid. ep. 85., Eutrop. VI, 11, quorumcū alios quisque et a Phlegontis diversos numeros assert. Cf. Liv. Epit. XCVIII.

1319) καὶ πεντακισχίλιοι μὲν τοῦ μετὰ Τιγράνος] Testis Phlegon I. I.

1320) Τὸ Καπετώλιον ἐν Ρώμῃ] Testis est idein Phlegon: καὶ τὸ Καπετώλιον ἐν Ρώμῃ Κάρλος καθίστων. Consentit Cassiodorus: Q. Metellus et Q. Hortensius [a. U. c. 685. a. Chr. 69. Olymp. CLXXVII, 3.]. His coss. a Q. Catulo reparatum dedicatumque Capitolium est. Conf. Livius Epit. XCVIII.: Templum Iovis in Capitolio, quod incendio consumptum ac refectum erat, a Q. Catulo dedicatum est. Sed quid sibi vult Pompeii supra a Scaligero innecta mentio? Primo Iovis templo, quod Tarquinius Superbus condidit, Horatius Pulvillus dedicavit, Sullanorum tēm̄porum iniuria exusto, secundum excitavit Sulla, nec tamen morte praeventus dedicavit: quem solum honorem felicitati suae defuisse questum confessumque Sullam ferunt. Cf. Tacit. Hist. III, 72, Plin. N. H. VII, 43, Plut. Poplic. p. 104 E. Dedicavit igitur Q. Lutatius Catulus Ol. CLXXVII, 4., eiusque nomen, tradente Tacito, usque ad Vitellium mansit. At Dio lib. XLIII.

κατίστησε τοὺς Κρῆτας¹³²¹). Ἀθηνόδωρος πειρατὴς ἔξανδραποδισάμενος Αἴγιους τὰ τῶν λεγομένων θεῶν σύναντα διελυμήνατο¹³²²). Τάρος Τριάριος ἐτείχισε τὴν Δήλον¹³²³).

ΟΛ. ΡΩΗ. Διοκλῆς Ὑπαιτηὸς στάδιον¹³²⁴). Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Στράτων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατίῳ καὶ πάλῃ ἐνίκησε, πέμπτος ἀφ' Ἡρακλέους, ὃς Νεμέᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παύδων καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔσχεν¹³²⁵). Τρίτος

cp. 14. coll. Martial. V, 10 inter alios honores Caesari decretos et ab eo admissos etiam hunc suisse narrat, ut deleto Catuli nomine nomen Caesaris Capitolio inscriberetur. Qui quum multo ante primo praeturae suae die Catulin de refectione Capitolii ad disquisitionem populi vocasset, rogatione promulgata, ut extincto Catuli nomine curatio ea reliquamque structuram exequendi potestas in aliud [Suet. Caes. cp. 15.], et in Pompeium quidem [Dio XXXVII, 44] transferretur: illam quidem actionem tunc impar optimatum conspiratione deponere debuit. Cf. Suet. Caes. I. l.

1321) Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον] Auctor Phlego ap. Phot. I. l. ad Olymp. CLXXVII, 4. Καὶ Μέτελλος ἐπὶ τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὄρμίσας, τρία τάγματα ἔχων, ἥλθεν ἐς τὴν ρῆσον, καὶ μάχην τυχίσας τὸν Λισσένην [sic pro vulg. lect. Λισσένην, quam amplexus est Scaliger, edidit Bekkerus, accidentibus codicibus Diod. Excerpti. Legati. p. 632 Wess. et Dionis XXXVI, 2. Cf. Vell. II, 34 et Flor. III, 7] αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, καὶ τυχήσεις κατίστησε τὸς Κρῆτας. Consentit Dio Fragn. CLXXVIII, 1: Κλέρον μέντον δὲ τῶν ἑπτάτων [Q. Hortensio, Q. Caecilio Metello Coss. a. U. c. 685. a. Chr. 69. Olymp. CLXXVII, 4.]. Ορτίσιος τὸν πρὸς Κρῆτας ἔλαχε πόλεμον. ἄλλ' ἐκεῖνος μὲν ὑπὸ τε τῆς ἐν τῷ ἄστει φελοχωρίας, καὶ ὑπὸ τῶν δικαιοτηρίων, ἐν οἷς πλεῖστον τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων μετύ γε τὸν Κικέρωνα ἔδειχθη, τῷ τε συνάρχοντι τῆς σποριας ἔθελοντος ἔσταση, καὶ πετός κατὰ χώραν ἔστενεν. ὃ δὲ δῆ Μέτελλος ἐστιπάτο τε εἰς Κρήτην, καὶ τὴν ρῆσον ἀπασταν ἐχυρώσατο μετὰ τοῦτο. Eusebius tamen Armeniacus belli Cretici initium Olymp. CLXXVII, 3. assignat, a quo biennii metachlrouisino discedit Hieronymus. Magis etiam a vero aberravit Appianus Bell. Civ. I, 111 enim sic: Τοῦ δ' ἐπιόντος ἔτοντος, ἰθόμηκοστῆς καὶ ἐκαυτοστῆς Ὄλυμπιάδος οὔσης, δέο μὲν ἡ διαθήκην ἔθεν Ῥωμαίοις προσεγίγνετο. Βιθυνίᾳ τε, Νικομήδον ἀπολιπόντος καὶ Κρήτην, Πτολεμαῖον τὸν Αιγαίον βασιλεῖας, ὃς ἐπίκλησεν ἦν Απίον. Πόλεμοι δ' ἔχουσιν οὐδός τε οἱ Σιριωτῶν περὶ Ἰβρηίαν καὶ οἱ Μιθριδάτον περὶ τὴν ἀνατολήν· καὶ ὃ τῶν ληστῶν ἐν ὅλῃ τῇ θαλάσσῃ. καὶ περὶ Κρήτην, πρὸς αὐτοὺς Κρῆτας, ξερός. Cf. præterea Liv. Epit. XCVIII, Eutrop. VI, 9, Valer. VII, 6, 1. extr.

1322) Αθηνόδωρος πειρατὴς ἔξανδραποδισάμενος] Tradit Phlego ap. Phot. I. l.: Καὶ Ἀθηνόδωρος πειρατὴς ἔξανδραποδισάμενος Αἴγιον τὰ τῶν λεγομένων θεῶν σύναντα διελυμήνατο.

1323) Γάϊος Τριάριος] Testis idem Phlego I. l.: Γάϊος δὲ Τριάριος τὰ λειωθρύμενα τῆς πόλεως ἐπισκενίσας ἐτίχισε τὴν Δήλον. Fuit autem C. Triarius legatus Luculli. Cf. Liv. Epit. XCVIII. et Appian. Bello Mithrid. cp. 77. 88.

1324) Διοκλῆς Ὑπαιτηὸς] Tradit Africenus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43. Ὑπαιτηὸς conjecturae Scaligeri deheri videatur. Certe Cramer Anecd. Par. II. p. 150 præbent Ὑπαιτηὸς.

1325) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Στράτων] Totidem verbis habes apud African. in Euseb. Scal. I. l. ubi Στρατόνικος Κοράγον Αἰγανδρεὺς πάλην καὶ παγκράτιον πέμπτος [vid. not. 1157.] ἀρπ' Ἡρακλίον, ὃς Νεμέᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παύδων καὶ ἀγενείων τέσσαρους στρεπάρος ἔχεν. Quibus addit Interpres Armen. apud Mai. p. 157: *et gymnica certamina sine equo peragens gratia amicorum vel regum adsecutus est, ut in album referretur, quare nec egiisse Olympiadem putabatur. Sententia paullo obscurior, quam non clariorum reddit versio Aucheri P. I. p. 304: gymnicie peractis certaminibus sine equitatione, idque per gratias accidit, sive ad reges, sive ad amicos scribere, unde neque usum (vel equitationem) fieri arbitrati sunt. Redimus ex his tenebris, quas sagaciōri illustrandas relinquimus, ad nomen victoris, quem ut pro Stratonico Stratonem nominaret Scaliger auctor ei fuit Pausanias V, 21, 5: ἔστι γὰρ δὴ ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις Στράτων Αἰγανδρεὺς Ὄλυμπιάδι ὄγδόν μετὰ τὰς ἐβδομήκοντα καὶ εκατὸν ἐπὶ ἡμέρας ἀνελέσθαι τῆς αὐτῆς παγκράτιον καὶ πάλην τίκην. Dempsit scilicet iunaniensis Eusebii γρος etymon athletae nomini, Olymp. CCIV, de lucta et pancratio coronati, demptumque addidit nostro. Vid. not. 1373. Den Namen seines Vaters liest die armenische Uebersetzung statt Κόραγος, Oroagius oder Corobagius: — falsch: denn jenes ist ein macedonischer Name bei Diodor XVII, 100 v. Aeschin. adv. Clesiph. 52. Niebuhrius p. 214. Aeliano VV. HH. IV, 15. Κόρραγος audit, de qua liquidae duplicatione vid. not. 394. Idem Interpres Armeniacus illud ἀγενείων barbarorum fertit: unde eum aut a abundantiae et intensionis signum cepisse aut γενειατῶν (iumentum) legisse suspicatur Aucherus not. I. Meruit autem hic Strato noster, uti Olympiis et Nemeis, ita etiam in caeteris ludi sacris victories, de quibus testis Aelianus I. l.: καὶ Στράτων δὲ οἱ Κοράγον τοῖς δέοντος τοῖς νοσήσων. εὖ γὰρ γένος ἔχων, εὖ δὲ καὶ πλούτον οὐκ ἐγνωμόντο. καὶ μάχην δὲ τὸν σπλήνα καὶ θρωνεῖλας δεηθεῖς τῆς τε τῶν γυμνωπίνων τὰ μὲν πρώτα δοσον ἐς τὸν ὑγιαναί, ἐχρήστος αὐτοῖς. χωρῶν δὲ ἐς τὸ πρόσωπον τῆς τέχνης καὶ ἐργα θέμενος αὐτήν, Ὄλυμπιασ μὲν ἐνίκησε ἡμέρᾳ μιᾷ πάλην καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ εὗης Ὄλυμπιάδι καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ καὶ Πνεύμοι. Hic aliquid vitii haterere vidit Perizonius. Meursius Lectt. Att. III, 28. ἐπὶ τῇ πορῷ πρὸ καὶ τῇ ἔξης scribi voluit, quam conjecturam et Corsinus FF. AA. T. IV. p. 121, et Krausius Olymp. p. 375 amplexi sunt. Ego vero servata τῆς ἔξης scriptura deleataque δὲ particula Aeliani hanc suisse sententiam arbitror, ut Stratonem primum quidem [Olymp.*

ἀπὸ Εὐπάλου Φιλόστρατος τὴν νίκην ἔσωνήσατο, τὸν ἀνταγωνιστὴν Εὔδηλον χρήμασι πείσας¹³²⁶).

α. Ὦμαιδοι πρὸς Κρῆτας πολεμοῦσι¹³²⁷). Λούκουλλος τοὺς περὶ Τιγράνην καὶ Μιθριδάτην τὸ δεύτερον νικήσας τὴν Νίσιβιν πολιορκῶν κατὰ κράτος εἶλε¹³²⁸).

β. Πομπήιος τῶν πειρατῶν ἐνράτησε¹³²⁹). Μιθριδάτης τὸν τοῦ Λουκούλλου ὑποστρατηγὸν λαμπρῷ παρατάξει ἐνίκησεν¹³³⁰). Ἡ Κρήτη τῇ Ὦμαιν ἀρχῇ ὑπετάγῃ¹³³¹).

piade scilicet CLXXXVIII., testibus Olympionicearum catalogis, e quibus et Africanus et Pausanias pendas] in ludis Olympiae, eadem die et lucta et pancratio, deinde proxima [i. e. Ol. CLXXXIX.] Olympiade in ceteris ludis victoriam reportasse significaret. Statua Stratoni posita est apud Aegienses, quod mirum in honore Alexandrinou. Pausanias VII, 23, 5: στοά δὲ τῆς πόλεως [Αἴγαου] πλησίον ἐποιῆθη Στράτωνι ἀριθτῇ, Ὀλυμπίσιν ἐπὶ ἴμερος τῆς αὐτῆς παγχρυτίν καὶ πάλης ἀνελομένῳ γίνεται. Straton autem Alexandreus perscriptus est, cur statua apud Aegeates posita est? Cons. Siebelis. ad Pausan. I. 1. et Palaeae. Exercitatt. p. 414. Memorabile denique est, quod eiusdem nominis fuit, cuius auxilio Brutus ipse sibi mortem concivit. Velleius II, 70: Brutus impetravit a Stratone Aegeate, familiari suo, ut manum morituro commodaret sibi. Vid. Liv. Epit. CXXIV. coll. Plut. Brut. cap. 52. et Appian. Bell. Civ. IV, 131.

1326) Τρίτος ἀπὸ Εὐπάλου] Tradit Pausanias V, 21, 5: τὰ δὲ ἐπίδοιπα ἃς τοὺς ἄγλητας τούτους οἱ ἔργηται λέγονται οἱ Ἡλεῖων, ὡδόντι μὲν ἐπὶ ταῖς ἔθνοις ἔκανον Ὁλυμπιάδα εἶναι, λαβεῖν δὲ Εὐδηλον πιραὶ Φιλοστράτου γράμματι, τοῦτον δὲ εἶναι τὸν Φιλόστρατον Ρόδιον. Fuerant autem ante Philostratum Eupolus Thessalus Ol. XCIV. et Callippus Atheniensis Ol. CXII. largitionibus usi. Cf. Paus. V, 21, 2. 3. De Philostrato quidem controversia erat. Addit enim Paus. I. 1.: τούτῳ τῷ λόγῳ διάφορα ὅρτα οἰνοσιον τὰ Ἡλεῖων ἃς τὸν Ὁλυμπιονίκας γράμματα. ἔστι γάρ δὴ ἐν τοῖς γράμμασι τούτοις Στράτων Ἀλεξανδρεῖον κτλ. Ad quem locum vid. Siebelisius.

1327) Ὦμαιδοι πρὸς Κρῆτας] Livius Epit. XCIV.: Q. Metellus proconsul [a. U. c. 686. a. Chr. 68. CLXXVII, 4.], bello sibi aduersus Cretenses mandato, Cydoniam urbem obsedit. Vid. Dio XXXVI, 2. coll. not. nostr. 1321.

1328) Λούκουλλος τοὺς περὶ Τιγράνην] Testis Dio XXXV, 4: Ἐπὶ δὲ δὴ Κυνίτον Μαρκίον· (οὗτος γάρ, καίπερ οὐ μόνος ἀποδειχθεὶς, μόνος ἐπάντεσσεν ὁ τε γόρο σὺν αὐτῷ χειροτονηθεὶς Λούκιος Μιθρελλος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτος ἀπέθαυτε, καὶ ὁ — πρὸι ἐπιβῆναι τῆς ἀρχῆς, μετῆλλαξε, καὶ διὰ τούτης οὐδεὶς ἄλλος ἀπεδειχθεὶς) ἐν οὐρᾳ τῷ ἔτει τούτῳ [a. U. c. 686. a. Chr. 68. Olymp. CLXXVIII, 1.] ὁ Λούκουλλος, μεσοῦντος ἡδη τοῦ θέρους, στρατεύσας — ἐπὶ αὐτοῖς ὀδηγησε. — ep. 6. ἐπὶ Νίσιβιν ὀδηγησεν. — πρὸς οὖν ταύτην ὁ Λούκουλλος ἐλθὼν ἐν μὲν τῷ θέρει οὐδὲν ἐπίστρεψε. ep. 7. ὡς δ' ὁ τε χειμῶν [proinde Olymp. CLXXVIII, 1.] ἐνέστη, καὶ οἱ βάρρηστοι ὀδυνημούτερον διῆγον, — εὐθὺς εἶλε — καὶ ἐκεῖ διεχάμενος. Cf. Plutarchus Lucull. ep. 31. seq.: ὁ Λούκουλλος — αὐτῆς ἐπὶ τὸν Τιγράνην ἐβάδικε θέρους ἀκμάζοντος. — ἐκ τούτου ἐπηρέμενος καὶ τεθυρρηκὼς ἄνω προύσιον διενοτείσθω τὸν βαρβαρὸν. ἀρι δ' ἰητημερίας φθινοπωρινῆς — χειμῶντος ἐπέπιστον βαρεῖς. — ἀπῆγεν αὐτοῖς ὄπισσα καὶ — εἰς τὴν λεγομένην Πλυνδονικὴν κατέβινε χωρὶς — καὶ ὀλίγῳ χρόνῳ κατὰ κράτος εἶλε τὴν πόλιν [Νίσιβιν]. Orosius VI, 3: [Lucullus] imminentem hincem per Armeniam in Mesopotamiam regressus, Nisibin urbem illis locis incolytam expugnavit et cepit. Eutropius VI, 9: Inde Nisibin prosecutus, eam quoque civitatem cum regis fratre cepit.

1329) Πομπήιος τῶν πειρατῶν] Liv. Epit. XCIX.: Cn. Pompeius lege ad populum lata [legem Gabiniām dicit. Vid. Dio. XXXVI, 6 seqq. et Plut. Pomp. cap. 25. coll. App. Mithrid. cap. 94. Liv. Epit. XCIX. Vell. II, 31, Cic. pro Leg. Manil. 17, 52, Ascon. ad Cic. Cornel. p. 71 seqq. Schol. Bob. ad Cic. pro Flacco p. 235] persecuti piratas iussus, qui commercium annonaes intercluserant, intra quadragesimum diem totū mari eos expulit, belloque cum iis in Cilicia consecuti, acceptis in deditioinem piratis, agros et urbes dedit. Id quod C. Calpurnio Pisone, M'. Acilio Glabrone Coss. a. U. c. 687. a. Chr. 67. Olymp. CLXXVIII, 1. gestum ait Dio XXXVI, 6—20. De dierum spatio, quo piratas domuerit Pompeius, alii aliter tradunt. Sustfragantur Livio Florus III, 6 extr., Plutarchus Pomp. ep. 26. extr., Zonaras Ann. X. ep. 2. p. 476. Die undequinquagesima mare a Pompeio pacatum testatur Cicero pro Lege Manil. ep. 12. §. 35. Alii longius temporis spatium bellico eum impendisse referunt. Intra paucos menses ingenti et felicitate et celeritate consecutum ait Eutropius VI, 12. Eodem anno, quo coepit, finitum etiam esse auctor extat Dio XXXVI, 20. Cf. App. Mithr. 95. seqq.

1330) Μιθριδάτης τὸν τοῦ Λουκούλλου] Dio XXXV, 12: Τῷ δὲ ἐπιγιγνομένῳ ἔτει, ἐπὶ τε Μαρίον Ἀκιλίον καὶ ἐπὶ Γαῖον Ηλοώρος ἐπάτων [a. U. c. 687. a. Chr. 67. Olymp. CLXXVIII, 1.] ὁ μὲν Μιθριδάτης τῷ Τριαρίῳ πρὸς Γαῖούροις ἀντεκάθητο, προκαλούμενός τε ἄμμα αὐτὸν ἐς μάχην, καὶ ἐσοργίζων — καὶ ἄκων ἔξαντος, καὶ αὐτῷ οἱ βάρρηστοι προσχωροῦντο ἡδη προσπεσόντες, τοὺς μὲν ἐς τὴν πλάτην οἳντες καὶ κατεργάσαντο, τοὺς δὲ καὶ ἐς τὸ πεδίον ἐκφεγύόντας, ἀγοῖα τοῦ τὸν ποταμὸν ἐς αὐτὸν ἐκτεραγθεὶς, περιειλανούστες ἔκτηνον. Livius Epit. XCIV.: C. Triarius, legatus Luculli, aduersus Mithridatēm parum prospere pugnavit. Cf. Appian. Mithrid. cap. 88. seqq. et Plut. Lucull. cap. 35.

1331) ᩱ Κρήτη τῇ Ὦμαιν ἀρχῇ] Dum Pompeius piratas persequitur, Metellus bellum Creticum

γ. Τοῦ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην ἀνακληθέντος Πομπήιος τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ δῆμου αἱρεθεὶς στέλλεται¹³³²). Πομπῆιον τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ νικήσαντος ὁ Τιγράνης τὴν μητρόπολιν Ἀρμενίας ἀρτάξαται ἄμα καὶ ἐαυτὸν τῷ Πομπῆῳ παραδίωσι. Πομπήιος τῷ Τιγράνῃ τῆς μὲν Ἀρμενίας πάσης ἐξεχώρησε, τὴν δὲ Συρίαν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον ἐποίησε¹³³³).

δ. Ὁράτιος ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη¹³³⁴).

Ο.Λ. ΡΟΘ. Ἀνδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον¹³³⁵).

α.

β. Τὰ περὶ Κατιλίναν καὶ τὸν ὑπατον Κικέρων¹³³⁶). Ῥωμαῖοι Βιθυνίαν, Καπ-

componit; mox de Creta triumphat, Creticique cognomen assumit. Appianus Hist. Rom. lib. V. Cret. VI, 2: Οὐ δέξαμένων δὲ ταῦτα Κρητῶν, ἥρθη στρατηγὸς ἐπ' αὐτοὺς Μέτελλος. καὶ νικᾶ μὲν ὁ Μέτελλος ἐν Κυδωνίῳ Λισσθένῃ· καὶ φυγόντος ἐξ Κνωσσού, Πανάρης Μέτελλος τῷ Κυδωνίῳ παρέδωκεν ἐπὶ συνθήκῃ, μηδὲν παυθεὶν αὐτούς. Μέτελλος δὲ Κνωσσὸν περικαθημένον, ὁ Λισσθένης τὴν οἰκίαν χρημάτων πλήσας κατέλεξε, καὶ διέφυγεν ἀπὸ τῆς Κνωσσοῦ. καὶ [cf. Plut. Rom. cap. 29.] οἱ Κρῆτες εἰς Πομπίου Μάγνου, σιριτηγοντα τοῦ ληστικοῦ καὶ Μιθριδατελοῦ πολέμου, πέμψαντες ἔφασαν, ἐαυτοὺς ἔλθοντας ἐπιτρέψειν. ὁ δὲ ὑσχόλως τότε ἔσχων, ἐκέλευ τὸν Μέτελλον, ὃς οὐ δέος ἔτι πολεμεῖν τοῖς ἐαυτοῖς ἐπιτρέποντοι, ἔχαστασθαι τῆς νήσου· παραλήφθεσθαι γὰρ αὐτὸς αὐτῆν, ἐπελθὼν. ὁ δὲ οὐ προτίσσις ἐπέμειε τῷ πολέμῳ, μέχρι ἐπηγάγετο αὐτήν, Λισσθένει συνθέμενος δύοις Πανάρει, καὶ θριάμβεος [i. e. quinquennio demum post D. Iunio Silano L. Murena Coss. a. U. c. 692. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 3.: Eutropius VI, 16. . I. K. Iun.: Fast. Capit. Proinde Olymp. CLXXIX, 2.]: καὶ Κρητικὸς ἐκλήθη δὲ δικαιότερος Ἀντωνίου, τὴν νῆσον ἔχεργασάμενος. Dio Fragm. Ursin. CLXXVIII, 1: ἄκοντος Πομπίου τῷ Κρητικῷ πολέμῳ τέλος ὁ Μέτελλος ἐπιθέτις, Θραυσμὸν τε ἀπ' αὐτοῦ κατήγαγε, καὶ Κρητικὸς ἐπεκλήθη. Cf. eiusd. lib. XXXVI, 2: ὁ Μέτελλος πάσαν τὴν νῆσον ἔχεργόσατο. Λρῆτες μὲν οὖν οὗτοι, ἐλευθεροὶ τε πάντα τὸν ἔμποσθεν χρόνον γενέμενοι, καὶ δεσπότην ὁθνεού μηδένα κτησάμενοι, κατεδουλώθησαν. Μέτελλος δὲ τὴν μὲν ἐπίκλησιν ἀπ' αὐτῶν ἴσαξε· τὸν δὲ δὴ Πανάρη, τον τε Λισσθένη (καὶ γὰρ ἐκτίνος ἔλεν) οὐκ ἔδυνηθη πλέψαι ἐν τοῖς ἐπινυκλοῖς. Cf. Florus III, 7. Iustinus XXXIX, 5: *Creta Ciliciaque, piratica bello perdonatae, in provinciae formam rediguntur. Duraverat bellum duos annos expletos inde ab a. Chr. 68. initio usque ad a. 67. fin. i. e. ab Olymp. CLXXVII, 4. med. usque ad Olymp. CLXXVIII, 2. med. Orosius VI, 4: Eodem tempore [quo Pompeius piratas compreserit] Cretam insulam per biennium Metellus evertit diurnoque bello domitam in potestatem rededit legesque Minois Romanis legibus permutavit. Cum tamen Metellus anno demum insequenti post latam a. 66. legem Maniliam [v. Liv. Epit. C.] Cretae leges dederit, Velleius et Eutropius de triennio loquuntur. Velleius II, 34: Per id tempus a Q. Metello Creta insula in populi Romani potestatem reducta est, quae ducibus Panore et Lathene XIV. nullibus iuvenum coactis, velocitate perniciibus, armorum laborumque patientissimis, sagitarum usu celeberrimis, per triennium Romanos exercitus fatigaverat. Eutropius VI, 11: Confecto Macedonico bello, manente Mithridatico, — bellum Creticum ortum est. Ad id missus Caecilius Metellus ingentibus proeliis intra triennium omnem provinciam cepit, adpellatusque est Creticus, atque ex insula triumphavit.*

1332) Τοῦ Λουκούλλου εἰς Ῥώμην] M. Aemilio Lepido, L. Volcatio Tullo Coss. a. U. c. 668. a. Chr. 66. Olymp. CLXXVIII, 3. quum L. Lucullus prope VII. annos proconsulari imperio bellum Mithridaticum administrasset, C. Manilius tribunus plebis, ut eius belli cura Cn. Pompeio mandaretur, magno indignatione nobilitatis ad populum tulit. Ea rogatio ut perferretur, Cicero praetor oratione pro lege Manilia habita effecit. Testes Liv. Epit. C. Dio XXXVI, 26. 27, Plut. Rom. cp. 30., App. Mithrid. 91. extr. 97, Zonar. X, 4, Ascon, in Cic. Corn. p. 65 seqq.

1333) Πομπῆιον τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ] Cn. Pompeius iisdem Coss. Mithridateum nocturno proelio victimū coegit Bosporum profugere. Tigranem captis in ipso capite gentis Artaxatis [V. Flor. III, 5. et Dio XXXVI, 35.] in deditōne accepit, eique ademtis Syria, Phoenice, Cilicia regnum Armeniāe restituit. Testes Liv. Epit. C. Dio XXXVI, 28—36, Plut. Rom. cap. 33. Cf. Oros. VI, 4, Eutrop. VI, 12, App. Mithrid. cap. 104. seq. De Syria provincia vid. not. 1340.

1334) Ὁράτιος ὁ ποιητὴς] Suetonius in Vita Horatii Vol. III. p. 52 ed. Wolf.: *Horatius Flaccus Venusinus, — natus est VI. Idus Decembres, L. Cotta et L. Torquato Consulibus, i. e. a. U. c. 689. a. Chr. 65. Olymp. CLXXVIII, 4. Consentit Hieronymus ad Olymp. CLXXVIII, 4.: Horatius Flaccus satyricus et lyricus poeta libertino patre Venusti [cf. Horat. Satir. II, 1, 34 seq.] nascitur. Cf. Horat. Od. III, 21, 1: O nata mecum consule Manlio. Epop. XIII, 6: Tu vina Torquato move consule pressa meo. Epist. I, 20, 27: Me quater undenos social implevisse Decembres.*

1335) Ἀνδρέας Λακεδαιμόνιος] Tradit Africānus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1336) Τὰ περὶ Κατιλίναν] M. Tullio Cicerone, C. Antonio Nepote Coss. a. U. c. 691. a. Chr. 63. Ol. CLXXIX, 3. coniuratio Catilinaria erupit, de qua singularem librum conscripsit Sallustius. Cicero a. d. XII. Kal. Novembres senatui coniuratorum consilia aperit: Cic. in Catil. I, 3. Proinde Olymp. CLXXIX, 2.

παδοκίαν, Κιλικίαν, Συρίαν, Φοινίκιαν καὶ τὴν μεταξὺ δύο πόταμῶν τῇ αὐτῶν ἀρχῇ ὑπέτασαν¹³⁷). Πομπήιος τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκπολιορκήσως τὸ Ἰουδαίων ἔθνος τοῖς Ῥωμαίοις ὑπόφορον ἐποίησεν¹³⁸). Ὁκτάβιος ὁ μετὰ ταῦτα ἐπικληθεὶς Αὔγουστος ἐγνώριθη¹³⁹).

7.

Cf. Dio Cass. XXXVII, 24—42, Liv. Epit. CII, CIII, Plut. Cic. capp. 10. 14. seqq., Eutrop. VI, 15, Oros. VI, 6, Flor. IV, 1. Vid. Fischer. Tabb. Chronol. Rom. p. 221 seqq.

1337) [Ρωμαῖοι Βιθυνίαν, Κοππαδοκίαν] Terrae, ex quibus Pompeius per biduum III. prid. Kal. Octobr. M. Pisone M. Messala Coss. a. U. e. 693. a. Chr. 61. Ol. CLXXIX, 4. [Plin. N. H. VII, 26, XXXVII, 2, Fast. Capit., Vell. II, 40, Plut. Pomp. cap. 45. coll. App. Mithrid. cap. 116. seqq., Flor. IV, 2, 8, Val. Max. VIII, 15, 8, Dionis XXXVII, 21, Zonar. X, 5. — Eutropius enim errat, triumphum anno qui praecedit, assignans VI, 16.] — trjumphavit, Plutarchol. I. teste hae fuerunt: Pontus, Armenia, Cappadocia, Paphlagonia, Media, Colchis, Iberia, Albania, Syria, Cilicia, Mesopotamia, Idaea, Arabia. Cf. App. Mithrid. cap. 118. Scaliger singulas terras, diversis a Pompeio temporibus subactas, anno Ol. CLXXIX, 2. a. U. e. 691. a. Chr. 63. assignavit, quod Syriam, Phoenicen, Iudeam, quas postremo perdomouit imperator celeberrimus, illo anno perdomuisse dicitur Orosio VI, 6.

1338) [Πομπήιος τὰ Ἱεροσόλυμα] Chronicum Paschale p. 185 A.: Πομπήιος ὁ μέγας ἐλὼν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν ταῦν σελήνης — Υρκαρῆ τὴν ἀρχαιερωτέρην τῷ νιῷ Αλεξανδρου καὶ Αλεξανδρου τῆς Σαλινας παραδίδωσι, καὶ Αντίπατρον τοῦ Ασκαλωνίτην τῆς Ηλαστίνης ἐπικαλητὴν καθιστᾶ· τὸ τε πᾶν ἔθνος Ιουδαίων ὑπόφορον Ῥωμαίους [Consentit Joseph. Bell. Iud. 1, 7, 6: τὴν τε χώραν καὶ τοὺς Ἱερουλέμους ἐπιτάττει φόρον. Id. Antiqq. Iud. XIV, 4, 4: ἐποτελὴ φόρος. Item Hieronymus loco iusta laudato. Perperam igitur Ammianus Marcellinus XIV, 8, 12. Palaestinam in provinciae formam redactam tradit.] καταστήσας πολλοῖς αἰτῶν αἰχμαλώτορες εἰς Ῥώμην ἤγαγεν τῇ συγκλήτῳ. Id quod illius quidem Chronicis auctor M. Pisone et M. Messala Coss. a. U. e. 693. a. Chr. 61. Olymp. CLXXIX, 2, gestum tradens, biennii metachronismum commisit. Occupatus enim est post capta Hierosolyma mons, templo conspi- ciens, Olymp. CLXXIX, 2. M. Cicerone et C. Antonio Coss. a. U. e. 691. a. Chr. 63. Hieronymus ad Olymp. CLXXIX, 2.: Pompeius captis Hierosolymis tributarios Iudeos facit. Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 4, 3: ἀλοισης τῆς πόλιος περὶ τρίτον μῆρα [τρισὶν οὐν μησὶ πολιορκήθεντες. Id. Bell. Iud. V, 9, 4.] τῇ τῆς νησιτελεῖς ἡμέρᾳ [Idem affirmat Strabo XVI. p. 525, 3: κατελάθετο δ', ἃς φασι, τηρίσας τὴν τῆς νησιτελεῖς ἡμέραν. Mense Iudeororum nono Kisler, qui Decembri nostri anni respondet, secundum Reimarus ad Dianem p. 1082 et Usherum Annal. p. 399, quibus astipulatur Clintonus FF. III. III. p. 176]. Κατὰ τὴν ἑνάτην καὶ εβδομηρκοστήν καὶ ἵκαστοτῆν Ὀλυμπιαδίου ἐπιτετέντοντο Γαῖαν Αριτούρους καὶ Μύρκου Τούλλιου Κικλερωρος. Din XXXVII, ep. 10.: Κικλερωρος τοῦ Μάρκου μετὰ Γαῖαν Αριτούρους ἐπιτείσαντος — ep. 15.: κάντεθεν [ὁ Πομπήιος] ἐπὶ τὴν Σεριαν τὴν Παλαιστίνην — ὅμητσεν. — τὰ δὲ Ἱερουλέμα πολιορκῶν πολύματα ἔσχε. cap. 16.: τὴν μὲν γάρ ἄλλην πόλιν — ἀπραιγνότως ἔλασθε. αἱ τὸ δὲ τὸ ἱερόν — οὐκ ἀπόγως ἔλιν· ἐπὶ τε γάρ μετεώρουν ἡν, καὶ περιβόλιν ἰδίῳ ὕψηματο. καὶ τῇ γέ ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις διοίωσις ἡμίνοντο, οὐκ ἀν αὐτὸν ἔχουσαστο. τὸν δὲ τὸν Κρύνον δὴ ἀνομασμένας ἡμέρας διαλίποντες, καὶ οὐδὲν τὸ παρόπαν ἐν αὐταῖς δρῶντες, παρέδοσαν τοῖς Ῥωμαίοις κατόπιν ἐν τῷ διακένω τούτῳ τὸ τεῖχος διασπίσαι. — καὶ οὖτις ἐνδιώσαν τε ἐν τῇ τοῦ Κρύνου ἡμέρᾳ, μηδὲ ἀνεργάτεοι, καὶ πάντα τὰ χρήματα διηγνώσθη. ἡ τε βασιλεία τῷ Υρκαρῆ ἑδόθη, καὶ ὁ Αριτούρος ἀντίτιζη. Orosius VI, 6: M. Tullio Cicerone, et C. Antonio consulibus, Pompeius — Iudeos, quibus Aristobulus expulso fratre Hyrcano prius ex sacerdote rex praecerat, atque ad Hierosolymam — Gabinius cum exercitu mittit. Ipse continuo subsecutus, et a patribus urbe suscepitus, sed a plebe muro templi repulsas, oppugnationem eius intendit. Id — vix tertio mense expugnavit. — Pompeius muros civitatis everti aquarique solo imperavit, et — Hyrcanum sacerdotio restituit, Aristobulum captivum Romanum duxit. Livius Epit. CII.: Cn. Pompeius Iudeos subegit: sanum eorum in Hierosolyma, inviolatum ad id tempus, cepit. Eutropius VI, 14: Inde ad Iudeam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit. Cf. Zonar. V, 6. X, 5, Syncell. p. 297 B. — 299 B, Hegesipp. I, 16, 17, App. Syr. cap. 50., Tacit. Hist. V, 9, Flor. III, 5, 29 seq.

1339) [Οκτάβιος ὁ μετὰ ταῦτα] Suetonius Aug. cap. 5.: Natus est Augustus M. Tullio Cicerone et Antonio consulibus [a. U. e. 691. a. Chr. 63. Olymp. CLXXIX, 2.], IX. Kalendas Octobres proinde Olymp. CLXXIX, 2.] paullo ante solis exortum. Eundem annum indicavit Velleius II, 36: Consulatu Ciceronis non medicore adiecit decus natus eo anno divus Augustus; et Plutarchus Cic. cap. 44.: αὐτῷ γενούμενοι ανιμβεβήκει Κικλερωρος ὑπατεύοντος. Diem natalem confirmat Epist. Augusti apud Gell. XV, 7: IX. Kalendas Octobres — natalem meum. Ambigunt tamen VV. DD. utrum dies ille Sept. XXIII. anni confusi, an emendata sit intelligendum. Quorum hoc statuit Dodwellus De Cycl. X, 3, illud, praeante Scaligero De Emend. Temp. V, 443, Idelerus Enchirid. Chronol. II. p. 112 seqq., qui proinde d. XXIII. Sept. anni confusi cum d. XXVIII. Nov. anni Juliani computat. Infringere tamen Ideleri argumenta conatus est Korbilius in Praef. in tabuli. [Onomast. Tull. I. p. 136 seqq.], qui diem Augusti natalem potius d. V. Decembri 691. = d. VII. Febr. Iul. anni 62. a. Chr. collocat. Vid. Fischer. Tabb. Chronol. Roman. p. 223 seq.

δ. Ἡ Συρία τοῖς Ρωμαίων νόμοις διοικεῖται καὶ εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων ἐπαρχίας τελεῖ¹³⁴⁰).

1340) Ἡ Συρία τοῖς Ρωμαίοις] Eusebii Eclogarius ap. Scal. p. 65, 29: Ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελέθη διαρκέσσων ἔτη σε'. Ducenti autem et quinquaginta anni ab Olymp. CXVII, 1., quo anno Seleucus Nicator teste Eusebio [Hieronymi II. p. 139, Mai. Arm. I. cap. 40, 4. p. 184.] Syriae regnum auspicatus est, de ducti desinunt in Olymp. CLXXIX, 3., ut Syria ab Ol. CLXXIX, 4. Romanis administrari legibus coepit esse dicenda sit. Ac profecto numeri illi a vero proxime absunt. Postremas regui Syriaci vicissitudines accurate describere, difficultissimum est, cum ob exiguum auctorum, qui res istas attigerunt, fidem, tunc ob magnam eorum de rebus gravissimis inter se discrepantiam: Attalene credimus Porphyrio ap. Eusebium Scal. p. 62, 10. Mai. Arm. I. cap. 40, 23. p. 191. Antiochum Cyzicenum Olymp. CLXXI, 1. a. Chr. §§. mortem sibi consisse tradenti, cum contra Seleucum, unum de Antiochi Grypi filiis, Syriae urbes comparato exercitu sibi subigentem, manus iniquo Marte conseruisse. Reliquerat autem Antiochus Grypus praetér Seleucum quattuor filios, Philippum et Antiochum, qui gemini dicebantur [vid. Porph. Scal. 62, 18. Mai. p. 192], porro Demetrium Eucerum [vid. Joseph. Antt. Iud. XIII, 13, 3 seq.] et Antiochum Dionysum cognominatum [vid. id. XIII, 15, 1.], qui et inter se et cum Antiochi Cyziceni filio, Antiocho Pio, [v. App. Syr. cap. 69. et Joseph. Antiqq. XIII, 13, 4.] de Syriae regno decertabant. Pereunt in his certainiis primum Seleucus et Antiochus, ab Antiocho Pio uteque debellatus [vid. Porph. ap. Euseb. Scal. p. 62, 16. Mai. p. 192] praetereaque de Antiocho vito Joseph. XIII, 13, 4], perit Demetrius morbo in Mithridatis Parthorum regis custodia consumptus [vid. Joseph. Antiqq. XIII, 14, 3.], perit denique etiam Antiochus Dionysus, qui victoram de Arabibus reportatam morte rependit [vid. Id. XIII, 15, 1.] Sic regni aemulos relictos vides Antiochum Pium et Philippum, quorum uteque Syriae parte occupata ab Olymp. CLXXI, 3. [sic Porph. ap. Euseb. Gr. Scal. I. I., Mai. Arm. I. I. perperam ann. I. appellant] studiose id egit, ut totam sibi vindicaret. Ex his Philippus suo exutus imperio Olymp. CLXXI, 4. a. Chr. §§. [Hieronym. II. p. 150, Ol. CLXXII, 1. Mai. Armen. II. p. 361, unius anni metachronismo] Aegyptum adit, eiusque offerentibus Alexandrinis regum affectavit, donec a Gabinio Proconsule a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 4. captus spem comparanda dominationis depositus. [Porph. ap. Euseb. Scal. p. 62, 30. Mai. p. 193]. In hoc Philippo simul desisse Seleucidias annotat Eusebius Hieronymi: Olymp. CLXXI, 4. Philippi anno 2. Hucusque Syria possessa per reges in Romanam ditionem cessit. Idem, pro solenni suo in temporibus Seleucidarum digerendis metachronismo, anno inferius colloct Eusebius Armeniacus: Olymp. CLXXII, 1.: Syriae regnum hucusque protractum desivit. Hieronymi ordinem ipse confirmat in Regum inbulis Maii Eusebius II. p. 260: Hi capto initio ab Olympiade CXVII, desiverunt Olympiade CLXXI. Antiochum vero Pium, qui iam solus reliquo est, elecit mutus ille fratum et consanguineorum odiis iniuriciisque opportune usus rex Armeniorum, Tigranes. Electus autem ad Parthos confudit. De Antiocho Pio a Tigrane palso testis solus quidem, sed iterum itemque Appianus Syr. cap. 69.: [Σέλευκος] διεδέξατο Ἀρτιόχος ὁ νιός τοῦ Κριζηροῦ, ὃς ἐπιβολεύο μετοὶ ἐπὸ Σελεύκου τοῦ ἀνεψιοῦ, οἱ μὲν Σύροι τομήσαντο περισσότεροι δι' εἰσθρησ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐδειρῆ πορωράμασαν — τογάροις αὐτὸν, θεοῦ μετώνος, ἐγέλασε τῆς ὑφῆς Τιγράντε. Ibid. cap. 48.: βασιλεὺς Αρμενίας Τιγράνης, ὁ Τιγράρος, — τοῖς Σελευκίδαις ἐπιστράτευε, οἷς ἐθλουσιν ἴνακούειν. οὐχ ἵποστάντος δὲ αὐτὸν Ἀρτιόχον τοῦ Εὐσέβους, ὁ Τιγράνης ἥρχε Σύριας τῆς μετ' Εὐρώπην, οὐα γένη Σύρων μέχρι Αλιάντον. Id. Mithrid. cap. 105.: καὶ μιθίου [Πομπήιος] Σύρων, — οὗτοι γὰρ δὴ καὶ τῆρε καὶ Κιλικίας τινὲς ὁ Τιγράνης, Ἀρτιόχος ἐκβαλὼν τὸν Εὐσέβην προσαγορινθέντα. Cf. Iustin. XL, 1. De Antiochil ad Parthos fuga vid. Porphyrius np. Euseb. Gr. p. 62, 24: καὶ ἡττηθεὶς Ἀρτιόχος εἰς Πλάρθον ἀπέγνυται, coll. Mai. Arm. p. 192. Idem vero quod addit: καὶ οὐτεποτε Πομπήιον ειποτε ἐκτείνειοται, ὡς ὦν' αὐτοῦ καταχθισμάτος εἰς τὴν Σύριαν [v. Mai. Arm. p. 192 seq.], hallucinatur manifesto, de Antiocho Pio prædicans, quod de filio eius, Antiocho Asiatico, prædicandum esse statim ex Appiano Syr. cap. 49. docebitur. Hieronymiū in eodem errore versari consentaneum est, ad Ol. CLXXI, 3.: Antiochus in Parthos fugiens Gabinio se deinceps tradidit. Sed mirum prorsus peccatum est Eusebii Armeniaci II. p. 361: Olymp. CLXXI, 3. Cyziceni anno 18^ο: Antiochus ad Parthos profugit; deinceps se Pompeio commendauit. Nihilominus repetit Syncellus p. 292 C.: Ἀρτιόχος ὁ Κριζιος χρῡτὸς Ηλύδορος Πομπήιον προσδωκει ειποτε. Uterque igitur avo tribuit, que inter filium et nepotem disperienda erant. Parthos enim petit Antiochus Pius, Pompeii nuntiem auxilium imploravit Antiochus Asiaticus, Pii E. Cyziceni N. Quid vero Josepho faciamus, cuius ex narratione Antiochus Pius tantum nescit ut Parthorum tutelae se commendarit, ut contra eos fortiter pugnans ecclerit? Ille enim sic scribit Antiqq. Iud. XIII, 13, 4: Ἀρτιόχον δὲ τοῦ Κριζηροῦ παιδὸς μυσιλεύοντος Ἀρτιόχος ὁ Σελεύκου ἀδελφὸς ἐκρέου πόλιμον πρὸς αὐτὸν, καὶ τικηθεὶς ἀπόλλυται μιτά τῆς στρατιᾶς· μετὰ δὲ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Φλιππος ἐπιθέματος διάδημα μέδοντος τινὸς τῆς Σύριας θεοποίειν. Πιολεμαῖς δὲ ὁ Λάζαρος τὸν τετρατον αὐτοῦ ἀδελφὸν μεταπεμψάμενος κατίστησεν ἐν Δαμασκῷ βασιλέα. τούτοις δὲ τοῖς δροῖς ἀδελφοῖς καρτερῶς ἀνθιστάντος Ἀρτιόχος ταχέως ἀποθνήσκει. Λαοδίκη γὰρ ἐδιών σύμμαχος τῇ τῷ Γαλαθηγῶν βασιλίσσῃ Ηλύδορος πολεμούσῃ μιχόμενος ἀποθνήσκει. Vaillantio in Historia Regum Syriae fol. Hagaue Com. a. 1732. p. 218 admodum corruptus Josephi locus aut ipse penitus errare videtur. Cui nos quoque astipulamus. Certe penitus singularis est historicī illius sententia, cui donec aliunde aliquid fulcri accedat expectandum est. Origo nūtem huīs quoque tantae discrepantiae ex confusis diversis Antiochis repeti debet. Iam ad Tigranis occupationem redire licebit. Illoc igitur re-

ΟΛ. ΡΙ. Ἀνδρόμαχος Ἀμβρακιώτης στάδιον¹³⁴¹).

α. ΗΡΩΔΗΣ¹³⁴²). Άι πρῶται πράξεις πολέμου τοῦ Κείτοῖς πρὸς Ρωμαί-

gnante Syria tranquillissimo otio perfructa est, donec victo a. Chr. 69. Olymp. CLXXVIII, 4. Tigrane eam invasit Lucullus, Vid. Dio XXXV, 3, Plut. Lucull. cp. 27. sqq., Appian. Mithrid. 85 sq., Liv. Epit. XC VIII. Regnauerat Tigranes annos XIV, secundum Appianum Syr. cap. 48.: ἐπὶ ἐτῇ πεσαρεσκαύδεια. Et redit idem numerus cap. 70.: τὰ πεσαρεσκαύδεια. Qui anni ab a. a. Chr. 69. retro suppeditati ordiuntur ab a. a. Chr. 83. Olymp. CLXXIV, 4., quo proinde anno regno excidisse putandus erit Antiochus Pius, cum per X. fere annos solus Syriæ imperitasset. Alius est lastini calculus, qui lib. XL, cap. 1. iterumque 2. Tigranem per annos XVIII. Syriæ regno positum dicit. Computavit is fortasse etiam annorum intervallum, a Luculli Victoria usque ad res Syriæ a Pompeio compositas praeterlapsum. [Vid. Clint. FF. HH. III. Append. III. p. 340] idque Tigranis regno addidit. Sed hoc quidem imprudenter. Vix enim abiit Lucullus, Mithridateum altius persecutus, cum Antiochus, Antiochi Pii F., cognomento [App. Syr. cap. 70.] Asiaticus [Institutiones XL, 2, male ipsius Antiochum Pium redivivum repraesentat: Tigrane a Lucullo victo, rex Syriæ Antiochus Cyziceni filius ab eodem Lucullo appellabatur. Sed quod Lucullus dederat, postea udem Pompeius.] regnum patrium recuperat, Syris non invitum, nec renuente Lucullo. Appianus Syr. cap. 49.: Λεύκολλον τὸν Ῥωμαίων στρατηγοῦ Μιθριδάτην διώκοντος, εἰς τὸν Τιγράνην ἀποφεύγοντι — παραδεῖς ἐς τὴν Συρίαν Ἀντιόχον τὸν Εὐστέφους ἥρχε τῶν Σύρων ἑκόντων, καὶ αὐτῷ Λεύκολλος μὲν ὁ Τιγρανῆ πρῶτος τε πολεμήσως καὶ τῆς ἐπικτήτου γῆς αὐτὸν ἔξελύσας οὐχ ἐφόδησεν ἄρχης πατριώτας. Sed invidit Pompeius, Luculli in bello Mithridatico successor, qui, ut idem Appianus l. l. enarrat, Τιγράνη μὲν Αρμενίας συνεχωρησεν ἄρχειν, Ἀντιόχον δὲ ἔξεβαλε τῆς Σύρων ἄρχης. Hoc autem ipsum Pompeii facinus Appianus in Mithrid. cp. 106. post capta Hierosolyma collocat, proinde [vid. not. 1338] in a. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 1.: ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἀραψοῖς Ναζαταῖοῖς — καὶ Ιονδαῖοῖς — ἦντος εἰλευ Ιεροσόλυμα τὴν ἐρωτήτην αὐτοῖς πολιν [Dec. a. a. Chr. 63.]. καὶ Κιλικίας δὲ ὅσον οὐπόν Ρωμαίοις ὑπήκοον, καὶ τὴν ἄλλην Σερίαν — ἐπιών ἀμαχεῖ Ρωμαῖοις καθίστατο [a. Chr. 62.]. ἔγκλημα μὲν οὐδὲν ἔχειν εἰς Ἀντιόχον τὸν Εὐστέφους, παρότα καὶ δεόμενον ἐπέρι ἄρχης πατριώτας, τηγιμένος δὲ Τιγράνη τὸν χρητίσατα τὸν Ἀντιόχουν γῆς ἀπελύσως, Ρωμαῖοις αὐτὴν κατὰ τόδε προσεκτήσθαι. Sed idem alio loco Syr. cap. 49. seq. hunc ordinem invertit: Τιγράνη μὲν Αρμενίας συνεχωρησεν ἄρχειν, Ἀντιόχον δὲ ἔξεβαλε τῆς Σύρων ἄρχης, οὐδέντες εἰς Ρωμαίονς ἀμωρίστα. — οὗτω μὲν δὴ Κιλικίας τε καὶ Σερίας — ἀμαχεῖ Ρωμαῖοι κατέσχον· ἐν δὲ γέρος ἔτι τὸ Ιονδιών ἐνιστάμενον ὁ Πομπήιος ἔχειτε κατὰ χράτος — καὶ τὴν μεγίστην πόλιν Ιεροσόλυμα καὶ ἀγιωτάτην αὐτοῖς κατέσκαψεν. Hac ratione res etiam digerit Plutarchus Pompei. capp. 38. 39.: αὐτὸν δὲ τις ἔρως καὶ ζῆλος εἰχε Συρίαν ἀναλαβεῖν καὶ διὰ τῆς Αραβίας εἰς τὴν Ἐγύπτον ἔλασι θάλασσαν. — χωροσάμινος δὲ δι' Ἀραβίων τοὺς περὶ Αμανὸν Αραβίας, καὶ καταβὰς αὐτὸς εἰς Συρίαν [a. Chr. 64.], ταΐτην μὲν, ὡς οὐκ ἔχουσαν γῆραστος βυσιλεῖς, ἐπιφύλαξεν ἀπέργηνε καὶ κτῖμα τὸν δῆμον Ρωμαίων· τὴν δὲ Ιονδαῖαν κατεστρέψατο [a. Chr. 63.] καὶ συνέλαβεν Αιοστόβουλον τὸν βασιλέα. Pompeius a. a. Chr. 66. expeditionem auspiciatus Afranium cum imperio relinquit Armeniae custodem. Plut. Pompei. cap. 34.: καταλιπὼν φροντὸν Αγμενίας Αφράνιον. Anno a. Chr. 65. Afranius in Syria et Gordyene occupatus est. Dio XXXVII, 6: ἐς τὴν χωραν [τὴν Γορδυηνήν] τὸν Αφράνιον παραχρῆμα ἔστειλε, καὶ κατασχών αὐτὴν ἀμαχεῖ τῷ Τιγράνῃ ἐδωκε. καὶ δὲ μὲν Αφράνιος διὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐς τὴν Συρίαν παρὰ τὰ συγκείμενα πρὸς τὸν Πάρθον κομιζόμενος ἐπλανῆτη καὶ πολλὰ ἐπό τε τοῦ χειμῶνος [a. Chr. 66.] καὶ ὑπὸ τῆς σπάνεως τῶν τροφῶν ἐκακούθη. Plut. Pompei. cap. 36.: τὸν Πάρθον ἐς τὴν Γορδυηνήν ἐμβιβήκοτα — πέμψας μετ' Αφράνιον δέιραν ἔχειστα. Hoc anno Damascus in potestate Romanorum venit et Scaurus quaestor Syriam administrat. Joseph. Antiqq. XIV, 2, 3: πέμπει Σκάυρον εἰς Συρίαν Πομπήιος, αὐτὸς ὡς ἐν Αρμενίᾳ καὶ πολιμῶν ἐπὶ Τιγράνη. δὲ δὲ ἀπικόμενος εἰς Δαμασκὸν Λόλλιον μὲν καὶ Μίτελλον νεωτὶ τὴν πόλιν ἡρηκότις εἰρὼν αὐτὸς εἰς Ιονδαῖαν ἤπιγετο. Cf. eiusd. Bell. Iud. I, 6, 2. Occupata igitur est Syria Pompeii copiis a. Chr. 65. Olymp. CLXXVIII, 4., quo sunul anno terminatur Antiochi Asiatici annus, quem ἐν ταῖς ἀσχολίαις ταῖς Πομπήιον regnasse dicit Appianus Syr. cap. 70. Idem tamen antea tres iam annos, ab Appiano neglectos, inde ab a. a. Chr. 69 — 66. regnauerat, non impediente Lucullo. Anno a. Chr. 64. Olymp. CLXXVIII, 4. Pompeius ipse in Syria versatur. Dio XXXVII, 6: Λεύκιός τε Κιταροὶ καὶ Γύιος CLXXIX, 1. Φίγορλος ὑπήτιον. — τοῦ τε Τιγράνου τὸν Πομπήιον ἐν Συρίᾳ ὅπτα ἐπικαλεσμένον κτλ., ibique sa. Chr. 65. Ol. CLXXIX, 1. liemat. Id. cp. 7.: Πομπήιος δὲ ἐν τῇ Ἀσσίδι καὶ τότε ἔχειμαστε. Syriae igitur provinciae res, dum Pompeius in regionibus istis praeiens adiuit, paullatim descriptae ordinataeque fuerint, partim ante capta Hierosolyma, partim post eorum occupationem, inde ab a. a. Chr. 64—62. Cf. de Syria provincia Velleius II, 37 extr.: Syria aliaeque, quas occupaverat, provinciae creptae ssc. Tigrani, qui tamen Syriam certe dudum amiserat, cum Pompeii potestati se committeret, et aliac restitutas populo Romano, aliac tum primum in eius potestatem redactas ut Syria, quae tum primum facta est stipendiaria. Id. cap. 38. extr. recensum nationum, in provinciae formulam redactarum, sic claudit: Et Syria Pontusque Cn. Pompeii virtutis monumenta sunt. Proficiscens ex Asia Pompeius vere a. a. Chr. 62. Olymp. CLXXIX, 2. Seaurum Syriae praefecit. Appian. Syr. cap. 51.: Συρίας δὲ οὐδὲν ὁ Πομπήιος Σκαῦρον τὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἐντῶ γενόμενον ταῦτα ἔταξεν ἡγεσθαι καὶ ἡ βουλὴ Φίλιππον ἐπὶ Σκαύρῳ τὸν Μάρκιον καὶ Μαρχελλίον Λέντον ἐπὶ τῷ Φιλίππῳ. — ἀλλὰ τῶνδε μὲν ἔκατέρω διετῆς ἐπιφθῆ χρόνος. Hoc procon-

ονς συστάντος, Ιουλίου Καίσαρος στρατηγοῦντος¹³³). Διόδωρος ὁ Σικελιώτης τῆς ιστορικῆς βιβλιοθήκης συγγραφεὺς παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον ιστορίας χάραξ¹³⁴).

β.

γ. Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φεύγει¹³⁵).

δ. Γαβίριος Ἀλέξανδρον τὸν Ιουδαίων βασιλέα μάχη ἐνίκησε¹³⁶). Πτολεμαῖος ὁ

p. 337 a.

sules secuti sunt, quorum primus fuit Gabinus Appian. ibid. πρῶτος ἐκ τῶνδε ἐπιμερθη Γαβίνιος μετὰ στρατιᾶς. Philippus igitur et Lentulus biennium uterque Syriam gubernavit, et intervallum implent a. a. Chr. 61 — 58. Olymp. CLXXIX, 1. — CLXXX, 2. usque ad Gabinius adventum. — Perduravit igitur Syriae regnum inde ab Olymp. CXVII, 1. a. Chr. 312, usque ad Olymp. CLXXIX, 2. a. Chr. 62. annos 249., quem ego numerum pro 239. Porphyrio ap. Euseb. Scal. 62, 51. reddendum censeo: Στράτειται οὖν ὁ τῆς βασιλίας τῆς ἵππο Μακεδόνων χρόνος — ἀπὸ Σιλεύκου τὸν Νικάντορος ἐπὶ σμύζ' [ΣΑΜΘ' pro ΣΑΘ']. Quod fragmentum in Eusebii Armeniacis ap. Mai. p. 194 deest. A Porphyrio non multum recedit aliis locis Excerptorum Scaligeri, in ipso ille huius notae limine laudatus, quo Syriae regnum annos 250. stetisse affirmatur. Sed exaggerat Appianus Syr. cap. 70.: 'Η δὲ ἀρχὴ τῶν Σιλεύκιδῶν ἐξ ἐβδομήκοντα ἐπὶ διακοσίοντος ἐταντοῖς διέκετο' καὶ εἰ τις ἐποκοποὶ τὸν ἐξ Ρωμαίους χρόνον ἐξ Ἀλέξανδρου, προσθετεῖον ἐπὶ τοῖς διακοσίοις ἐβδομήκοντα ἐτοι, τὰ Τιγρίνον τεσσαρεκαίδεκα. Quos numeros latenter contraxisse patet. Pro ἐβδομήκοντα ultrinque forsitan legendum τριάκοντα' Schw. Ego malim τεσσαράκοντα. Nam ab anno Alexandri M. emortuali, a. Chr. 324. deducti anni 240. excurrunt in a. a. Chr. 83., quo Tigranes occupavit Syriae, anni autem 254. in a. a. Chr. 69., quo Tigranem superavit Lucullus. — Cf. de Seleucidarum imperio Clintoni FF. III. T. III. Append. III. p. 308 — 346.

1341) Αὐδρόμαχος [Αμφρακιώτης] Auctor Africanus ap. Eus. χρον. λογ. p. 43. Crameri Anecd. Par. II. p. 150 male Αμφρακιώτης.

1342) Ἡρώδης] Herodes Olymp. CLXXX, 1. Athenis Archon fuit ex Diodoro I, 4. Clintonus tamen FF. III. T. III. p. 183. Herodis praetoram Olymp. CLXXIX, 3. collocare mavult. Cf. not. 1343.

1343) αἱ πρῶται πράξεις] Diodorus I, 4: ἐν δὲ ταῖς ἔξης ἀκοσι καὶ τρισὶ βίβλοις τὰς λοιπὰς ἄπόσας κατετάξαμεν [sc. πράξεις] μεχρὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ στρατός πολέμου Ρωμαιοῖς πρὸς Κελτούς, καθ' ὃν ἡ γενέτερος Γαῖας Ιουλίος Καῖσαρ ὁ διὰ τὰς πράξεις προσυγχρεθεὶς θεός κατεπολέμησε μὲν τὰ πλεῖστα καὶ μαχιμώτατα τῶν Κελτῶν ἔνθη, προεβίβασε δὲ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ρώμης μέχρι τῶν Βρετανικῶν γῆσαν. τούτου δ' αἱ πρῶται πράξεις ἀπετελέσθησαν Ὁλυμπιάδος τῆς ἐκτιναστῆς καὶ ὕδοτηκοτῆς κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος Ἀθήνησιν Ἡρώδου. Cf. Phot. cod. LXX. Commissit autem Diodorus in principio belli Gallici assignando prochronismum biennii, Caesaris in Gallia imperium cum eiusdem in Lusitania imperio confundens. Caesar enim Lusitanos quidem subegit Coss. L. Afranio Q. Caecilio Metello a. U. c. 694. a. Chr. 60. Olymp. CLXXIX, 4. [Vid. Dio XXXVII, 52 — 58, Liv. Epit. III., App. CLXXX, 1.] Bell. Civ. II. 9, Plut. Caes. cap. 11., Suet. Caes. cap. 18.], sed Galliae provinciam auspicatus est Coss. L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio a. U. c. 696. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 2. [Vid. Caes. Bell. Gall. I, 6 — 7. Dion. XXXVIII, 31 — 33. Liv. Epit. III. Plutarch. Caes. cap. 18., Oros. VI, 7.]. Itaque Clintonus FF. III. III. ad a. Chr. 59. p. 183 in Diodori loco κατὰ τρίσιον ἔτος πρὸ κατὰ τὸ πρῶτον corrigeret volit. Cf. etiam Scal. Animadv. ad Euseb. p. 154 b., Cors. FF. AA. T. IV. p. 123, Wessel. ad. Diod. I. I.

1344) Διόδωρος ὁ Σικελιώτης] Diodorus I. cap. 44.: 'Υπὲν ἀρθρῶν δὲ τὴν χώραν [Αἴγυπτον] βεβασιλεῖσθαν διοσιν ἀπὸ Μοτύριος ἐπὶ βραχὺ διελόντα τῶν πεντακισχιλίων μέχρι τῆς ἐκτιναστῆς καὶ ὕδοτηκοτῆς Ὁλυμπιάδος, καθ' ἧν ἡμεῖς μὲν παρεβάλομεν εἰς Αἴγυπτον, θεωρίεσσι δὲ Πτολεμαῖος ὁ νέος Διόνυσος χρηματίζων. Ibid. ep. 46.: εἰς δὲ Πτολεμαῖον τὸν Λάγον διαμετρεῖ διοσιν [οἱ ἡρεῖς τύποις βασιλικοῖς] ἐπτακισθεῖα μόνον, ἀντὶ πολλοῦ κατέθαρτο καθ' οὓς χρύσοντες παρεβάλομεν ἡμεῖς εἰς ἐκείνους τὸν τύπον, ἐπὶ τῆς ἐκτιναστῆς καὶ ὕδοτηκοτῆς Ὁλυμπιάδος.'

1345) Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φεύγει] M. Cicero, patria extorris actus Graeciam petiit Coss. A. Gabinio, L. Calpurnio Pisone a. U. c. 696. a. Chr. 58. Ol. CLXXX, 2. Cassiodorus: L. Piso et A. Gabinius. His cose. Clodii rogatione Cicero in exilium est proscriptus. Livius Epit. III.: M. Cicero, lege u. P. Clodio tribuno plebis lata, quod indemnatos cives necavisset, in exilium missus est. Cf. Dio XXXVIII, 13—18, Appian. Bell. Civ. II, 16, Plut. Cie. cpp. 31, 32. Cicero Romanum relinquit antequam Caesar in Galliam proficiscitur, proinde [vid. Caes. Bell. Gall. I. 6.] ante d. V. Kal. April. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 2. Plut. Caes. cp. 18., Cie. pro Sext. cp. 18., Dio XXXVIII, 17. Venit Brundisium XIV. Kal. Maias: Ep. ad Att. III, 7, Thessalonican X. Kal. lunias: Ep. ad Att. III, 8. Dyrrachium VI. Kal. Decembr. Ol. CLXXX, 3.: Ep. ad Att. III, 22. Cf. Cic. pro Plancio c. 40. Eusebius Hieronymi igitur ad Olymp. CLXXIX, 4. annotans: Cicero in exilio annum sicut honorifice susceptus a Plancio. trienii prochronismum admisit.

1346) Γαβίριος Ἀλέξανδρον] Alexander, Aristobuli filius, Pompeii manibus elapsus, quin repetita Iudea adeo Hierosolymis accederet ab A. Gabinio, [vid. not. 1350.], proconsule i. e. a. U. c. 697. a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 4. proelio decertare coactus acieque victus fugit Alexandria. Auctor Josephinus Bell. Iudaic. I, 8, 3. Antt. Iud. XIV, 5, 2, 6, 1. Conf. Syncellus p. 299 C. D.: 'Ἀλέξανδρος, τις Ἀριστοβούλου προσθύτερος, διαδράς τὸν Πομπήιον, εἰς τὴν Ιορδαναν ἐρχεται, καὶ πρὸς βραχὺ χρατίους πολ-

αὐλητῆς τῆς Αἰγύπτου βασιλείας ἔξωσθεὶς εἰς Ῥώμην παραγίνεται¹³⁴⁷). Κικέρων ἐκ τῆς ἵξορίας ἀνακαλεῖται¹³⁴⁸).

ΟΔ. ΡΠΑ. Λάμπαχος Ταυρομεγίτης στάδιον¹³⁴⁹).

α. Ἀριστόβουλος ὁ τῶν Ιουδαίων βασιλεὺς μετὰ Ἀρτιγόνου τοῦ νιοῦ τῆς Ῥώμης ἡλίθρα ἔξιλθών, καὶ πρὸς Γαβίνιον ἐν Παλαιστίνῃ παραταξάμενος, καὶ ἥττηθεῖς εἰς Ῥώμην δεσμώτης μετὰ τοῦ παιδὸς ἀναπέμπεται¹³⁵⁰). Ἐν Ταρρακίνῃ

λῶν Ιουδαίων καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἐπὸν Γαβίνιον καὶ Ἀρτωρον πολιτηθεὶς ἐκβάλλεται. Vid. Ibid. p. 300 B. D.

1347) Πιολεμαῖς ὁ αὐλητῆς] Ptolemaens Auletes [v. Strab. XVII. p. 547, 40.], qui et Dionysus [v. Porph. ap. Euseb. Scal. p. 60, 45. Mai. I. cap. 22, 6. p. 120 et Clem. Alex. Strom. I. p. 331 D.] cognominatus est, Ptolemaei Soteris [v. Porph. ap. Scal. p. 60, 17. Mai. p. 117] sive Lathyri [v. Strab. I. 1., Clem. I. 1.] filius [v. Porph. ap. Scal. p. 60, 45. Mai. p. 120] illegitimus [v. Trog. Prol. XXIX. et Paus. I. 9, 3.], regno excidit. Livius Epit. CIV.: Ptolemaeus, Aegypti rex, ob iniurias, quas patiebantur, a sua regno pulsus, Romanum venit. Iniuriae ipsae quae fuerint expoiti non possumus. — Dio XXXIX, 12: ἐπιδὲ γὰρ πολλὰ τοις τῶν Ῥωμαίων χρήματα, τὰ μὲν οἰκοθεν, τὰ δὲ καὶ διατισάμενος [Πιολεμαῖος], δπιας τὴν τε ἀρχὴν βεβιώσαται, καὶ γίλος καὶ σέμιμαχος ὄντος αὐτῷ, κατηγόρωκει, καὶ αὐτὸν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων βιαιῶς ἤργοδολογεῖ καὶ διά τε τούτο ἐχαλεπάνετο, καὶ ὅτι τὴν Κύπρον [Cyprum scilicet luniori Ptolemaei huius Auletae fratri (v. Trog. Prol. lib. XL.)], Ptolemaeo, erexitam Cato in primitiae formam redegerat, a. U. c. 696. a. Chr. 58. Olymp. CLXXX, 3. V. Dio XXXVIII, 30. coll. Liv. Epit. CIV., Plut. Cat. Min. cap. 34. seqq. Pompr. cap. 48., Plin. N. H. XXXIV, 8. Add. Valer. Max. IX, 4. extrem.] ἐπιτίθεται πιρά τον Ῥωμαίων, ἢ καὶ τὴν γιλίαν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀπειπεῖν κελευσάντων αὐτῶν, οὐκ ἰθλήσει — διέδρα τε ἐκ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐς τὴν Ῥώμην ἐλθών, κατηγόρησε τε αἴτων, ὃς καὶ ἐκ τῆς βασιλείας αὐτὸν ἐκβεβλήσατο. Ptolemaeus Romanum proscenicitur, quo tempore Cato expeditionem contra Cyprum facturus Rhodi morabatur. Plutarchus Cat. Min. cap. 35.: Κυρίδιον τινα τῶν φύλων προπέμψας ἐς Κύπρον ἐπειθε τὸν Πιολεμαῖον ἄνευ μάχης ἐξειν. — αὐτὸς δὲ διέφερεν ἐν Ῥόδῳ. — ἐν δὲ τούτῳ Πιολεμαῖος ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐπ' ὁργῆς τινος καὶ διαρράξεις πρὸς τοὺς πολίτας ἀπολελοπάς μὲν Αἰλεζάρδειαν εἰς τὴν Ῥώμην πλέων, ὃς Πομπήιον καὶ Καίσαρος αὐθίς αὐτὸν μετὰ δινάριων καταζήντων, ἐντυχεῖν τῷ Κάιτων βοληθεῖς προσέπεμψεν. — Scaliger igitur in assignanda Ptolemaei fuga anni metachronismo peccavit. De eo in regnum restituto vid. not. 1353.

1348) Κικέρων — ἀνακαλεῖται] Cicero in patriam redit Coss. P. Cornelio Lentulo et Q. Caecilio Metello [a. U. c. 697. a. Chr. 57. Olymp. CLXXX, 2.]. Cassiodorus: P. Lentulus et Q. Metellus. His coss. propter civiles dissensiones per senatus consultum de exilio Cicero revocatus. Plutarchus Cic. cap. 33.: τῶν περὶ Αἰγύπτων ἴππατεντων. Legem de restituendo Ciceronem tulerat P. Lentulus. Cic. in Pison. cp. 16. Cf. Id. pro Sest. cap. 33. p. red. in sen. cap. 3—4. ad Quir. cap. 5—6. pro domo cap. 27. Legem Corneliam adiuniverant Pompeius imprimis et Milo. Livius Epit. CIV.: M. Cicero, Pompeio inter alios orante, et T. Annio Milone tribuno plebis agente, ingensi gando senatus ac totius Italicae, ab exilio reductus est. Cicero Epist. ad Att. IV, 1: Pridie Nonas Sextiles Dyrrachio sum profectus ipso illo die, quo lex est lata de nobis. Brundisium veni Nonis Sextilibus. [Proinde Olymp. CLXXX, 4.] Ibi mihi Tulliola mea fuit praesto, natuli suo ipso die [cf. pro Sest. cap. 63.]. Ante diem VI. Idus Sextiles cognovi cum Brundisii essem — legem comitis centuriatis esse perlatau. — In senatu Non. Septembr. senatui gratias egimus. Conf. Dio XXXIX, 8—11. et Plut. Pompr. cap. 49. Rediit in Urbem sexto decimo exilii mense. Plutarchus Cic. cap. 33.: κατέη δὲ Κικέρων ἐκκαιδεκάτῳ μηνὶ μετὰ τὴν φυγὴν. Appianus Bell. Civ. II, 16: Κικέρων μέν δή — κατέη ἐκκαιδεκάτῳ μάλιστα μηνὶ τῆς ἑξαετίας. Chronicum Paschale p. 185 C.: Κικέρων ὁ φίτωρ ἀπὸ ἵξορίας μετεκλήθη διὰ μητῶν 5'. Roma exul agitur a. d. V. Kal. April. [v. not. 1345.] a. a. Chr. 58. reversurusque Brundisium appellat Non. Sextil. a. a. Chr. 57. Incidit igitur redditus eius postius in septimum decimum exilii mensem.

1349) Λάμπαχος Ταυρομεγίτης] Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 43.

1350) Ἀριστόβολος ὁ τῶν Ιουδαίων] Elapsus e custodia Romaque proflugus Aristobulus dum una cum filio Antigono Alexandrinum, quod nuper erat eversum, resicere instituit, misit adversus eum A. Gabinius milites ducibus Sisenna, Antonio, Servilio: qui ne urbs ab eo occuparetur, prohiberent, ipsumque comprehendenter. Horum in etate Aristobulus Machaeruntēm effugit, quo munito oppido, utut afflictis rebus, bonas tamen spes aluit. At postquam duos dies obsidionem sustinuit, multis vulneribus acceptis una cum filio captius adque Gabiniūm ductus, et ab eo iterum Romanum in vinculis missus est, vir, Iosepho iudice, praeclarus et magni animi. Auctor Iosephus Antiqq. Iud. XIV, 6, 1. Bell. Iud. I, 8, 6, a quin sua sumpsit Hegesippus I, 20. Gesta res est ex eodem Iosephio, non multo postquam A. Gabinius Alexandrum acie sudit, proinde [cf. n. 1346] a. U. c. 698. a. Chr. 56. Olymp. CLXXXI, 1. Conf. Syncellus pag. 299 D. seq.: καὶ τούτου τὸ λοιπὸν ἱδύκοντι ἀριστοχρατικὸν ζῆν, εἰ μὴ φυγὼν ἐν Ῥώμης ἡλίθριν Ἀριστόβολος σὺν Ἀρτιγόνῳ νεωτέρῳ παιδὶ· καὶ πάλιν ἀρχὴ γένοντες αὐτῷ Θορύβων καὶ Ιουδαῖον πολλοὺς προσκλαδόμενος, καὶ τὸ φρούριον ἀντειχίζειν τὴν Αἰλεζάρδειαν ἐπιγύμνεος. τάχιστα δὲ οὐληγθεὶς ἐπὶ μάχῃ φεύ-

- τῆς Ἰταλίας παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως ἡμέρᾳ τὸν προσαγορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσεν. ἴστορεῖ Φλέγων¹³⁵¹).
 β. Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν Ῥήγον γεφυρώσας εἰς τοὺς Γερμανοὺς διέβη¹³⁵²). Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς ὑπὸ Γαβινίου εἰς τὴν Βασιλείαν ἀποχαθίσταται¹³⁵³).
 γ. Κράσσος κατὰ τὴν Συρίαν τὰ ἵερὰ ἐσύλησε¹³⁵⁴). Κράσσος ὑπὸ Παρθινῶν πανστρατιὰ ἡττηθεὶς ἀνηρρέθη¹³⁵⁵).
 δ.

γων σὸν τῷ νιῷ Γαβινίου, στιλαντος ἐπ' αὐτὸν Σισενναν καὶ Ἀρτώνιον καὶ Σιρονιανὸν ἐν δύναμει Ρωμαϊκῆ, δεσμῶτης αὐτὸς εἰς Ρώμην ἀνυπέμπεται. Vid. Dio XXXIX, 56.

1351) Ἐν Ταρρακίνῃ τῆς Ἰταλίας] Refert e Phlegonte Steph. Byz. s. v. Ταρρακίνη· πόλις Ἰταλίας. Φλέγων Ὄλυμπιαν ἔκαστος ὄγδοης πόρωτη, έτει παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως ἡμέρᾳ τὸν προσαγορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσαι, ἵνα οἰς τοὺς μάντεις προαγορεύσαι ὑπεθρόν.

1352) Ἰούλιος Καῖσαρ τὸν Ῥήγον] Caesar Bell. Gall. IV, 1: *Ea quae secuta est hincem, qui sicut annus Cn. Pompeio M. Crasso Cors. Usipetes Germani et item Tenthizheri — flumen Rhenum transierunt. Dio. XXXIX, 47: χειμαζόντας τῶν Ρωμαίων ἐν τῇ φιλιᾳ. Τεχτηρος τε καὶ Ούσιοπται Κελτικῆ γένη — τὸν τε Ῥήγον διέβησαν καὶ ἐξ τὴν Τριονήρων ἐνέβαλον. Caesar Rhenum transit. Dio I. l. cap. 50.: ὃ οὖν Καῖσαρ τὸν τε Ῥήγον πρώτος τότε Ρωμαίων διέβη — τοῦ τε Πομπηίδον καὶ τοῦ Κράσσου ἐπιτεύχτων. Bell. Gall. IV, 16: *Germanico bello confecto, multis de causis Caesar statuit, sibi Rhenum esse transeundum; cap. 18.: Diebus decem — omni opere effecto exercitus transducitur. Proinde vero tempore anni a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 1. Recte Hieronymus ad Olymp. CLXXXI, 1.: Caesar Rhenum transiens Germanos vastat. Scaliger una cum Maii Armeniacis anni metachronismum commisit. Syncellus p. 301 A. ὃ αὐτὸς τὸν Ῥήγον διαβάζει Γερμανούς καὶ Γάλλους ἡχυρώσατο, qui errat profecto in Gallis, quibus nullus ultra Rhenum locus. Vid. Scalig. Animadver. ad Eus. p. 155 b. Caeterum vid. Dio XXXIX, 47 — 49, Liv. Epit. CV., Plut. Caes. capp. 22. 23., Suet. Caes. capp. 24. 25., Flor. III, 10, 14 — 15, Oros. VI, 9, Zonar. X, 6.**

1353) Πτολεμαῖος ὁ αὐλητὴς] Ptolemaeus Auletes cum Romae votorum suorum [cf. not. 1347.] compos fieri C. Catone plebis tribuno aduersante non potuisse [v. Cie. ad Fam. I, 1. coll. eiusd. Ep. ad Fam. I, 7, 3. ad Q. Fr. II, 3, 1. II, 6, 5.], de rebus suis desperans Ephesum se recipit a. U. c. 698. a. Chr. 56. Olymp. CLXXXI, 1. Dio XXXIX. cap. 15.: ἀπεψηφίσαντο πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ ἐγνωσμένα, Γαῖα

Κάτων πισθέντες δημάρχου. ep. 16.: ταῦτα μὲν ἐπὶ τε Λονκίου Φιλίππου καὶ ἐπὶ Γναίου Μαρκελλίνου ὑπάτων ἐγένετο· καὶ αὐτὰ ὁ Πτολεμαῖος μαθὼν, τὴν τε κάθεδον ἀπέγνω, καὶ ἐς Ἐγεσον ἐλθὼν, παρὰ τῇ θεῖη διητήτῳ. Postremo tamen A. Gabinius, proconsul Syriæ, eum in regnum restituit a. U. c. 699. a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 1. Redux rex Berenicen filiam — quae, exule patre, primo quidem cum Tryphaena sorore [v. Porph. ap. Euseb. Scal. 60, 48. ap. Mai. 120.], deinde sola regnaverat, assumpta in regni societatem Seleuco Cybiosacte, et post eius caedem Archelao, qui se Mithridatis Eupatoris filium simulabat, verum autem Archelai filius erat eius, qui quondam contra Sullam bellum gesserat [v. Dio XXXIX, 57. et Strab. XVII. p. 547 extr.] — hanc igitur filiam una cum Archelao occidit. Dio XXXIX, 55: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον [tempus dicit Caesaris in Britanniam expeditionis, τοῦ τε Πομπηίδον καὶ Κράσσου ἐπιτεύχντων] cap. 50.] καὶ ὁ Πτολεμαῖος, καίτοι τῶν Ρωμαίων τὴν τε ἐπικονιάν ἀπεψηφίσμενων καὶ πρὸς τὰς διηροδοκίας τὰς ἀπ' αὐτοῦ γενομένας δεινῶς ἔτι καὶ τότε δικαιειμένων, κατήχθη καὶ τὴν βασιλείαν ἐκομίστο. ἐπρεψεν δὲ τοῦτο ὁ Πομπηῖος, καὶ ὁ Γαυνίνος ep. 58. γινήσας οὖν αὐτοὺς ὁ Γαυνίνος καὶ ἄλλονς τε πολλοῖς καὶ τὸν Αρχέλαιον τορεύσας, λυχνιτής τε τῆς Αλγυπτου πάστης παρηχρῆμα ἐγένετο, καὶ τῷ Πτολεμαίῳ αὐτῷ πριγέδωκε, καὶ ὁ μὲν τὴν τε θυγατέρα, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς προσίτους καὶ πλουσιωτάτους, ὅτε καὶ χορηγίατων πολλῶν δεόμενος, ἀπέκτεινε. Strabo XVII. p. 548, 7: καταγθέτες δὲ ὑπὸ Γαβινίου Πτολεμαῖος, τὸν τε Αρχέλαιον ἀναιρεῖ καὶ τὴν θυγατέρα. Plutarchus Anton. ep. 3.: Γαβινίον ἐπὶ μυρίοις ταλάντοις Πτολεμαίον πιέσθωντος εἰς Αἴγυπτον ἀμα συνεμβαλτὸν αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν ἀνιδαβεῖν κτλ. Appianus Syr. cap. 51.: καὶ κατήγαγε μὲν τὸν Πτολεμαῖον ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ὁ Γαβινίος, ἀλεξανδρεῖσι πολεμήσας. Livius Epit. CV.: *A. Gabinius proconsul Ptolemaeum reduxit in regnum Aegypti, electo Archelao, quem sibi regem adsciverunt. Cum fama de restituto Ptolemaeo ante d. IV. Kal. Mai. a. a. Chr. 55. in Italiana perlata sit [hoc enim tempore Cicero ad Att. IV, 10 scripsit]: Ptolemais magnus est rumor, Ptolemaeum esse in regno: ipsam eius restitutionem accidisse consentaneum est eodem anno inuenire, proinde Ol. CLXXXI, 1.*

1354) Κράσσος κατὰ τὴν Συρίαν] M. Licinius Crassus Syriam provinciam sortitus [Ivir. Epit. CV., Plut. Crass. cap. 17, App. Bell. Civil. II, 18] quum pacatum videret, auri, quo Parthos abundare intelligebat, sitiens, licet neque illa belli causa esset, neque senatus auctor extitisset, arma illis inferre constituit. Quare Thalymeno satrapa ad Ichnias victo Mesopotamiam diripuit, Syriaque repetita quum pecuniae magis coacervanda, quam exercitui in hibernis exercendo intentus esset, civitatum vectigalia teinplorūmque donaria computavit. Fuit Crassus etiam, qui Hierosolymis auream trabem, Eleazarō dante, ex templo tollebat, sacraque eius thesaurum laesa iurisurandi fide detraheret. Auctor Josephus Antiqu. Iud. XVI, 7. init. Bell. Iud. I, 8, 18. Crassus consul Romanum relinquat post d. XVII. Kal. Decemb. a. a. Chr. 55. Ol.

ΟΛ. ΡΠΒ. Ἀνθεστίων Ἀργεῖος στάδιον¹³⁵⁶). Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πάλην καὶ παγκράτιον ἔπεις ὑφ' Ἡρακλέους¹³⁵⁷).

α.

β.

γ. Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας ὑπὸ Κασσίου ἐξεβλήθησαν¹³⁵⁸).δ. Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος καὶ Πομπήιου¹³⁵⁹).

ΟΛ. ΡΠΓ. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον¹³⁶⁰). Ἰούλιος Καίσαρ φιλονάρχης Ρωμαίων¹³⁶¹).

α. Ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλίαν Πομπήιου ἥπτα¹³⁶²). Καίσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι πολεμεῖ¹³⁶³). Ἐντεῦθεν ἀφιθυοῦνται τῆς Καίσαρος αὐταρχίας χρόνοι καὶ ὁ τῶν Ἀντιοχέων χρηματισμὸς ἄρχεται¹³⁶⁴).

CLXXXI, 2. Cicero Ep. Att. IV, 13: *Nos in Tusculanum venisse a. d. XVII. Kal. Decemb. [a. Chr. 55.] video te scire. — Crassum quidem nostrum minore dignitate aivint proiectum paludatum quam olim aequalem eius L. Paullum iterum consulem. Cf. App. Bell. Civ. II, 18. Bellum gerit contra Parthos a. a. Chr. 54. Olymp. CLXXXI, 3. Cassiodorus: Cn. Domitio Ap. Claudio Coss. M. Crassus ad Parthos proiectus cum Euphratē transiret cest. Illemat in Syria a. a. Chr. 55. Olymp. CLXXXI, 3. Plutarchus Crass. cap. 17.: ἀρεγμῷσιν αἰτός ἐν Συρίᾳ διαχειμάσων. Cf. Dio XL, 12—16, Hegesipp. I, 21, Plut. Crass. cap. 17. Vellei. II, 46, Flor. III, 11. —*

1355) *Κράσσος ὑπὸ Πλαρθναῖών*] M. Licinius Crassus bello Parthis illato quum ad Carras malis auspiciis omnibusque dimicasset, a Surena Orodis regis duce vinctus, una cum toto exercitu interit. V. Idus Iunias [Ovid. Fast. VI, 465.] Coss. Cn. Domitio, M. Valerio Messala a. U. c. 701. a. Chr. 53. Proinde vergente anno 3. Olymp. CLXXXI. Auctor Dio Cassius XL, 16—27. Cf. Liv. Epit. CVI., Joseph. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3. Bell. Iud. I, 8, 8. Plut. Crass. capp. 24—31. Oros. VI, 13, Eutrop. VI, 18, Valer. Max. I, 6, 11. Peccat igitur anni prochronismo Hieronymus: Olymp. CLXXXI, 2. *Crassus consul cum filio suo apud Carras captus.*

1356) *Ἀνθεστίων Ἀργεῖος*] Africanus ap. Euseb. Scal. p. 43. *Ἀντεστίων Ἀργεῖος* exhibet, conjectura ut videtur, Scaligeri. Nam in codice est *Ἀνθεστίων*, uti nomen victoris non Scaliger solum et hoc loco et in Olympioniarum Catalogo p. 343 extr. scripsit, sed etiam in Anecd. Par. II. p. 150 edidit Cramerus. Antesthen audit etiam in Maii Armeniacis.

1357) *Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεῖς*] Totidem verbis tradit. Africanus ap. Eus. χρον. λογ. p. 43. Meminit Marionis etiam Pausanias V, 21, 5, cuius tamen e ratione quintus fuit ab Hercule. Cf. nostra ad Ol. CXLI, s. u. 1157.

1358) *Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας*] C. Cassius, quaestor M. Crassi, Parthos, qui in Syriam transcederant, cecidit, belloque huic, quarto ex quo a Crasso susceptum erat anno, finem imposuit i. e. M. Claudio Marcello, Serr. Sulpicio Rufo Coss. a. U. c. 703. a. Chr. 51. Ol. CLXXXII, 4. Errat igitur uno anno Scaliger. Auctor Dio XL, 28 seqq. Ibid. cap. 30.: ὁ πόλεμος οὗτος — τῷ πειρωτῷ ἐτελέσθη ἀφ' οἱ ἡρόες τοις Μάρκον Μαρκέλλον καὶ ἐπὶ Σολάπικιον Τούρου ἐπάκτιαν ἐπαύσατο. Cf. Eutrop. VI, 18, Vellei. II, 46 extr. Sext. Ruf. de Vict. et Prov. p. R. ep. 17., Joseph. Bell. Iud. I, 8, 9. Antiqq. Iud. XIV, 7, 3. Liv. Epit. CVIII.

1359) *Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος*] Bellum inter C. I. Caesarem et Cn. Pompeium M. exarsit Coss. L. Cornelio Lentulo, C. Claudio Marcello a. U. c. 705. a. Chr. 49. Ol. CLXXXII, 4. Auctor Dio XLII, 1. init. Cf. Appian. Bell. Civ. II, 34, Vellei. II, 48, Eutrop. VI, 19, Oros. VI, 15, Flor. IV, 2, Liv. Epit. CIX, Plut. Caes. cap. 31. Ensebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXII, 3.: *Principium belli civilis Caesaris et Pompeii.* Idem in Maii Armeniacis usque ad Olymp. CLXXXII, 2. depresso est. Ex Ensebio hausit Syncellus p. 301 B. De primordiis dissensionis inter Caesarem et Pompeium vid. id. Dio XI, 58—66 et Appianus Bell. Civ. II, 26—31.

1360) *Θεόδωρος Μεσσήνιος*] Tradit Africanus ap. Euseb. I, 1.

1361) *Ιούλιος Καίσαρ φιλονάρχης Ρωμαίων*] Addit ibidem Africanus: *Ιούλιος Καίσαρ φιλονάρχης Ρωμαίων.*

1362) *Ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλῶν*] Pugnatum est apud Pharsalum Coss. C. Julio Caesare II., P. Servilio Isaurico a. U. c. 706. a. Chr. 48. V. Id. Sextil. [v. Vetus Calendar. ad calcem Fast. Verriani. p. 112] Ol. CLXXXIII, 1.: Testis Dio XLI, 52—63. Cf. Plut. Pompei. capp. 67—73. Caes. capp. 44—48., App. Bell. Civil. II, 75—82, Liv. Epit. CXL., Suet. Caes. ep. 35., Vell. II, 52, 2, Caes. Bell. Civ. III, 90—100, Eutrop. VI, 20 seq., Flor. VI, 2.

1363) *Καίσαρ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι*] Fugatus ad Pharsalum Pompeius Alexandriam petuit, ut a rege Aegypti, cui tutor a senatu propter iuvenilem eius aetatem datum fuerat, acciperet auxilia: qui tamen fortunam magis quam amicitiam secutus, auctoribus Theodoto et Pothino, Pompeium, antequam in terram exiret, in navicula per Achilliam interficiendum curavit. Hieronymus ad Olymp. CLXXXIII, 1.: *Pompeius proelio victus et fugiens a spadonibus Alexandrinis regis occiditur.* Fatum explavit annos natus XLVII. sec. Vellei.

β. Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς ὑπὸ Καίσαρος ἡττήθη¹³⁶⁵). Κλεοπάτρα ἦλθεν εἰς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐλεῖ τοῦ Καίσαρος ἐσφρίσθη¹³⁶⁶). Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ ΓΝ. Πομπήϊον τὸν νεώτερον περὶ τὴν πόλιν Μούνδαν ἔκτηνη¹³⁶⁷).

γ. "Εως ᾧδε ἡ Διοδώρου τοῦ Σικελιῶτου ἱστορικὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα χρόνον ἐτῶν αριὴν ἐν βιβλίοις μ'¹³⁶⁸). Ο κατὰ τὴν Λιθύην Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σκιτίωνα καὶ Ιούβαν¹³⁶⁹). Καῖσαρ τέτταρας λαμπροὺς θριάμβους κατήγαγε¹³⁷⁰). Καῖσαρ τὸν ἐνιαυτὸν κατωρθώσατο¹³⁷¹).

II, 53, XLVIII. sec. Dionem XLII, 5 et Appian. Bell. Civ. II, 86, XLIX. sec. Plut. Pomp. cap. 79. et Zonarau X. p. 487 C. Caesar post tertium diem insecurus Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemaeus insidias parare voluit, qua de causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo perire, inventumque esse corpus eius cum lorica aurea. Caesar Alexandria potitus regnum Cleopatrae dedit, Ptolemaei sorori. Auctores Eutrop. VI, 22, Liv. Epit. CXII., Oros. VI, 16, 16. Cf. Dio XLII, 1 — 16. 34 — 44. App. Bell. Civ. II, 83 — 86. 88 seqq., Plut. Pomp. cap. 79, Caes. Bell. Civ. III, 108, Suet. Caes. cp. 35.

1364) Ἐτεῦθεν ἀριθμοῦνται τῆς Καίσουρος] Eusebius Hieronymi ad Olymp. CLXXXIII, 1.: *Caius Iulius Caesar primus apud Romanos singulare arripuit imperium: a quo Caesares Romanorum principes appellati. Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant. Syncellus p. 303 C.: Οἱ Ἀντιοχεῖς ἤθεν [i. e. ἀπὸ πρώτου ἔτος τοῦ Γαῖον Τοκλίου Καίσουρος Olymp. CLXXXIII, 1.] ἀριθμοῦνται τοὺς ἀντῶν χρόνους. Vid. de hac Antiochenorum aera, quae a primo anno Caesaris imperii singularis, ab a. U. c. 705. a. Chr. 49. orditur, Matelae Hist. Chronol. T. I. p. 278 seqq. coll. Scaligeri Animadv. ad Euseb. n. MDCCCCLXIX. p. 156 b. seq. Canon. Isagog. lib. III. p. 301 et imprimis Ideferi Enchirid. Chronol. T. I. p. 460 seqq. p. 467.*

1365) Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς] Caesar composito bello Alexandrino Pharnaceum, Mithridatis Magui filium, qui Pompeium copiis adiuvaret, rebellantem in Ponto atque multas populi Romani provincias occupantem, ipso Caesare dictatore II. et M. Antonio Mag. Equit. a. U. c. 707. a. Chr. 47. IV. Non. Sextil. [v. Vetus Calend. ad calcem Fast. Verrian. p. 112]. Olymp. CLXXXIII, 2. acie vicit, victumque ad mortem coegit. Auctores Dio XLII, 45 — 48, Eutrop. VI, 22, Oros. VI, 16, App. Bell. Civ. II, 91, Suet. Caes. cp. 35., Vellei. II, 56, 2.

1366) Κλεοπάτρα ἦλθεν] Testis est Dio lib. XLIII. cp. 27.: ἦλθε τε γὰρ [ἡ Κλεοπάτρα] ἵς τὸ ἄστυ [τὴν Ρώμην] μετὰ τοῦ ἀνδρός καὶ ἐξ ἀντοῦ τοῦ Καίσαρος ἐσφρίσθη. Scaliger enim ei anno assignavit, quo Caesarem devicto Pharnace in Urbem redisse resque urbanas constituisse certum est. [Cf. Dio XLII, 49 — 55 et App. Bell. Civ. II, 92.] i. e. Ol. CLXXXIII, 2. a. U. c. 707. At Hieronymus Cleopatram Olymp. CLXXXIII, 4. regio comitatu urbem ingressam esse dicit. Conferatur de utroque illo testimonio Scaliger Animadv. ad Euseb. p. 157 b. sq. n. MDCCCCLXXII., qui omnino negat, Cleopatram unquam Romae fuisse, nec Dioni fidem habens ille, et Hieronymi verba ex Eutropii loco perperam intellecto fluxisse asserens. Is enim quum scribat, Cleopatram nactam a Caesare Ptolemaei regnum postea regio comitatu Urbem ingressam esse, urbem non Romanam, sed Alexandriam intelligi dehere, e Steph. Byz. s. v. Ἀλεξανδρεῖα et ex interprete Eutropii, Iornaude, colligit Vir Doctus. Verum errat. Cleopatram enim venisse Romam, praeter Diomedem et Hieronymum affirmat etiam locuples testis Suetonius Caes. cap. 52. ad quem locum Casaubonus [Vol. III. p. 180 ed. Wolf. Lips. 1802.] Scaligeri errorem γεγοντίζειν ἀνδρὸς δαιμονίον καὶ πάντα εἰδύγηστον ἀμάρτημα appellat.

1367) Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ] Anni prochronismus. Vicit enim Cn. Pompeium M. F. apud Mundam urbem Caesar Consul IV. et Dictator IV. non Ol. CLXXXIII, 2., sed Ol. CLXXXIII, 3. a. U. c. 709. a. Chr. 45. ipsis Liberalibus XVI. Kal. April. [v. Ovid. Fast. III, 713, Hirt. Bell. Hisp. cap. 31, Vetus Calend. ad calc. Fast. Verrian. p. 107, Plutarch. Caes. cap. 56.] Auctores Dio lib. XLIII, 28 — 45, Hirtius c. 28 — 31, Plutarchus Caes. cap. 56., Livius Epit. CXIV., Eutropius VI, 24, Velleius II, 56, 2. Appianus Bell. Civ. II, 104 seq.

1368) Ἐως ᾧδε Διόδωρος] Diodorus I, 5 ab excidio Ilii ad finem bibliothecae suae annos intercedere ait MCXXXVIII., de quibus si CCCVIII., quot annos ab eversa Troia ad primam usque Olympiadem ipse numerat, detraxeris, supererunt anni DCCXXX. ut secundum hunc calculum opus illud, quod primitus in libr. XL. descriptum temporum initia ex parte tantum reliquum est, ad Ol. CLXXXIII, 2. continuatum fuisse videatur. Quo ipso anno finem historiae snae imposuisse etiam disertius ipse paullo ante significavit, ubi ab Olympiadum initio ad exitum libri sui numerat annos DCCXXX. Verum enī vero hunc ipsum Coroeli annum DCCXXX., qui secundus est Ol. CLXXXIII, cap. 4. contendit cum Ol. CLXXX. Quid, quod eidem belli Gallici initia assignat? Haec sane insignis est hallucinatio. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 156 n. MDCCCCLXVII., Voss. de Hist. Graec. lib. II. cp. 2. p. 211. Westerm. Clint. FF. III. III. p. 183.

1369) Ο κατὰ τὴν Λιθύην Καίσαρος] Anni metachronismus. C. Julius Caesar Cos. III. et dictator III. a. U. c. 708. a. Chr. 46. VIII. Id. April. [v. Fast. Verrian. in mense Aprili, et Ovid. Fast. IV, 377. coll. 357.] Ol. CLXXXIII, 2. P. Scipionem et Iubam ad Thapsum in Africa superavit, teste Cassio Dione XLIII, 1 — 8. Cf. Hist. Bell. Afric. capp. 81 — 86., Plut. Cat. Min. cap. 58. Caes. cap. 53., Oros. VI, 16, Liv. Epit. CXIV, Vellei. II, 54, 2, Eutrop. VI, 23, Appian. Bell. Civil. II, 94. 95.

δ. Καῖσαρ τὴν Ἰθηρίαν παραστησάμενος τέλος τοῖς ἐμφυλίοις ἐπέθηκε¹³⁷²⁾.

ΟΛ. ΡΠΔ. Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον τὸ δεύτερον¹³⁷³⁾.

p. 337 b. α. Καῖσαρ τὴν Κόρινθον, ὑπὸ Μονυμίου ἀνάστατον γενομένην, καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐσώκισε¹³⁷⁴⁾). Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου καὶ τῶν συνωμοτῶν ἀναιρεῖται¹³⁷⁵⁾.

γ. Κικέρων ὁ ὥρτωρ ἀναιρεῖται¹³⁷⁶⁾.

δ. Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη¹³⁷⁷⁾). Βροῦτος καὶ Κάσσιος ὑπὸ Ὀκταονίου ἡπτηθέντες αὐτοχειρίᾳ ἑαυτοὺς διεχρήσαντο¹³⁷⁸⁾). Ἐν Τάφω τῆς Κιλικίας Ἀντώνιος ἔρωτι Κλεοπάτρης ἀλίσκεται¹³⁷⁹⁾.

1370) Καῖσαρ τὴν Ἰτανίας λαμπροὺς] Caesar ex Africa redux eodem hoc anno 46. a. Chr. Sextili veritate [Vid. Hist. Bell. Afric. cap. 98. coll. Dion. XLIII, 14.] Olymp. CLXXXIII, 3. quatuor triumphos duxit, ex Gallia, ex Aegypto, ex Ponto [de Pharnace], ex Africa [de Iuba]. Auctor Dio Cassius XLIII, 19. Cf. Liv. Epit. CXV., Appian. Bell. Civil. II, 101, Plut. Caes. cap. 55.

1371) Καῖσαρ τὸν ἵππαντὸν καταρθώσατο] Tradit Dio Cassius XLIII, 26. Caesarem hoc tempore annum emendasse. Locos, qui correctam hanc a Caesare temporum rationem spectant, diligenter congesit Idelerus Enchirid. Chronol. II, p. 119 not. 1. Sunt autem praeter Dion. I. l. hi: Plut. Caes. ep. 59., Appian. Bell. Civil. II. extr., Ovid. Fast. III, 155 sqq., Suet. Caes. ep. 40., Plin. H. N. XVIII, 57, Censorin. ep. 20., Macrobi. Saturn. I, 14, Ammian. Marcellin. XXVI, 1. Cf. eiusdem de anno I. Caesaris subtilem et eruditam disputationem I. l. p. 117 — 134.

1372) Καῖσαρ τὴν Ἰθηρίαν] Caesar IV. Cos. a. U. c. 709. a. Chr. 45. Ol. CLXXXIII, 4., victo ad Mundam urbem Pompeio, bellis civilibus finem imposuit. Auctores Eutropius VI, 25 et Dio XLIII, 28—45. Unde Romanum invenit Octobri [Vell. II, 56] vel adeo Septembri [Cic. Ep. Att. XIII, 45. 46.] Olymp. CLXXXIII, 4. reversus consulatum, quem ferme ad finem anni, M. Aemilio Lepido equitum magistro, solus tenuerat, Q. Fabio et C. Trebonio tradidit. Horum vero alteri, pridie Cal. Ianuar. defuncto, Caesar utpote magistratus ex sua voluntate et capere et largiri solitus, C. Caninium sufficit, qui reliquas anni horas usque ad Calendas Ianuarias fasces teneret. Cf. Dio XLIII, 46 et Eutrop. I. I.

1373) Θεόδωρος Μεσσήνιος] Testis est Africanus ap. Euseb. I. I.

1374) Καῖσαρ τὴν Κόρινθον] C. Iulius Caesar V. et dictator et consul assumto in Consulatu M. Antonio collega adscitoque M. Aemilio Lepido magistro equitum a. U. c. 710. a. Chr. 44. Ol. CLXXXIII, 4. Corinthum et Carthaginem colonias deduxit. V. Dio XLIII, 50, App. Punic. ep. 136., Solin. ep. 40. Plut. Caes. 57, Strabo XVII, pag. 836, Paus. II, 1, 2. De Carthagine priore tempore restaurata conf. not. ad Ol. CLXIV, 1. n. 1254.

1375) Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου] Hoc anno Idibus Martiis [v. Suet. Caes. cap. 81., Plut. Caes. cap. 63. Brut. capp. 14. 35. 40, Vell. II, 56, Cassiod., Hieronym. ad Olymp. CLXXXIV, 1., Appian. Bell. Civ. II, 149, Ovid. Fast. III, 697, Valer. Max. VIII, 11, 2, Cicero Ep. Att. XIV, 4, 6, 12, 13, 14, 18, 22. XV, 4. Ep. Fam. IX, 14. X, 28. XI, 7. XII, 4. Phil. I, 1. XIII, 10.] Iulius Caesar a Bruto ceterisque coniuratis in ipsa Pompeii curia viginti tribus vulneribus confossum est. Proinde Olymp. CLXXXIII, 4. Vid. Dio XLIV, 19 — 22, Liv. Epit. CXVI., Eutrop. VI, 25, Appian. Bell. Civ. II, 111 — 154. Plut. vit. Caes. ep. 60 — 69. Brut. cap. 14 — 17. Cic. cap. 42., Suet. Caes. cap. 80 — 82., Vellei. II, 56, 3, Oros. VI, 17. Hieronymus igitur ut Olymp. CLXXXIV, 1. annotans: *Idibus Martiis C. Iulius Caesar in curia occiditur, anni metachronismum consumit. Eundem etiam Scaliger admisit errorem. Periit Caesar sexto et quinquagesimo aetatis anno: Suet. Cars. cap. 88., ἦν τότε ἕτην καὶ πεντήκοντα· App. Bell. Civ. II, 149, τὰ μὲν πάντα γενούντας ἔτη πεντήκοντα καὶ τέξει. Plut. Caes. cap. 69.*

1376) Κικέρων ὁ ὥρτωρ] Hieronymus, ad Ol. CLXXXIV, 2.: Cicero in Formiano suo ab Herenio et Popillio occiditur, LXIV. [Cf. Plut. Cic. cap. 48: ἦν τέτταρα γενούντα καὶ πεντήκοντα. Livius ap. Senec. Suas. 7: Vixit tres et sexaginta annos. Cassiodorus: annorum LXIII.] aetatis suas anno. Tempus recte assignatum. Defunctus est enim M. Tullius Cicero Hirtio et Pansa Coss. a. U. c. 711. a. Chr. 43. ante d. VII. Idus Decembres, uti Tiro libertus eius memoriae prodidit ap. Auct. Dial. de causis corrupt. eloquent. ep. 17. Vid. de eius morte Liv. Epit. CXX, Plut. Cic. cap. 48, Vellei. II, 66, 2, Appian. Bell. Civ. IV, 20. coll. 6, Eutrop. VII, 2.

1377) Ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη. Βροῦτος καὶ Κάσσιος] Livius Epit. CXXIV.: C. Caesar et Antonius apud Philippis vario eventu adversus Brutum et Cassium pugnaverint, ita ut destra utriusque cornua vincerent, et castra quoque utrimque ab iis, qui vicerant, expugnarentur. Sed inaequalem fortunam partium mors Cassii fecit: qui quum in eo cornu fuisset, quod pulsum erat, totum exercitum fusum ratu, mortem sibi conscivit. Altero deinde proelio victus M. Brutus et ipse vitam finivit, exorato Stratone [Aegeate cf. ad Olymp. CLXXVIII, s. n. 1331.] fugas comite, ut sibi gladium adgeret. Obsequens cap. 130.: M. Lepido Munatio Planco Coss. — Cassius et Brutus interierunt, i. e. a. U. c. 712. a. Chr. 42. Olymp. CLXXXIV, 3. Cf. Dio XLVII, 35 — 49, Appian. Bell. Civ. IV, 88 — 138, Plut. Brut. capp. 38 — 53. Anton. cap. 22, Vell. II, 70, Oros. VI, 18, Valer. Max. IX, 9, 2, Zonar. X. p. 506, Eutrop. VII, 3.

1378) Ἐν Τάφῳ τῆς Κιλικίας] M. Antonius quum post victoriam Philippensem Graeciam petisset, eique L. Censorinum praefecisset, in Asian transgreditur, ibique dum Caesar Romae seditionibus et bellis

δ. Ὁκτάβιος Περουσίαν πόλιν ἐκπολιορκήσας κατέκαυσε¹³⁷⁹⁾). Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν εἰσβάλλοντες πάντα πυρπολοῦσι¹³⁸⁰⁾).

ΟΛ. ΡΠΕ. Ἀρίστων Θούριος στάδιον¹³⁸¹⁾.

α. Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου νίδις τοὺς ἐν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνας καταλυμένους ἀπορίᾳ χρημάτων ὄφῶν, καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρέον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἡς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παραπλέων ἐγένετο· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηγεκὲς πόρους χρημάτων ὑπέδειξεν, ὡς μηδέποτε ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μητήρν αὐτοῦ ἐπιλεπτεῖν ἐν Ῥώμῃ¹³⁸²⁾). Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη¹³⁸³⁾). Φουλβία Ἀντωνίου γαμετὴ ἐν Σικυῶνι ἐτελεύτησε¹³⁸⁴⁾). Νόμος ὁ λεγόμενος Φαλκίδιος ὑπὸ τοῦ Πουντίου Φαλκίδιου δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἱ οὐσίαις, ἢν γέ που βαρύνηται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀρεῖναι¹³⁸⁵⁾.

β.

fatigatur, otio ipse ac pace dissilit. Postquam enim Cleopatram Tarsum, Ciliciae urbem, venire iussit, ad dicendam causam, quod Cassio ferretur multum ad bellum subministrasse opis et subsidii, consuetudinis eius illecebris captus, vita degit mollem, effeminatam, luxuriosam. Auctor Plutarchus Anton. cap. 23. seqq. Cf. Plin. V, 27, Ios. Anteqq. Iud. XIV, 13, 1, Dio XLVIII, 24, App. Bell. Civ. V, 8.

1379) Ὁκτάβιος Περουσίαν πόλιν] Testis Dio lib. XLVIII, 16 init. ἔκεινης δ' οὖν (τῆς Περουσίας) ἵντ τε Γνωίου Καλούνον δεύτερον καὶ ἐπ' Αστίου Παλλανος ἴνατων ἀλούσης, καὶ τύλλα τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τὰ μὲν βίᾳ τὰ δὲ ἐπελογῇ τῷ Καλσαρὶ προστιχώσης. Tenerunt fasces Cn. Domitius Calvus II., C. Asinius Pollio a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4.

Octavianus capta et excisa est. Cf. Dio lib. XLVIII. ep. 14. Vid. Vellei. II, 74, 4, Liv. Epit. CXXVI., Eutrop. VII, 3. App. Bell. Civil. V, 32—37, Suet. Aug. cap. 14.

1380) Πάρθοι εἰς τὴν Σερίαν εἰσβάλλοντες] Quum Antonius in Aegypto luxuria et otio dissilueret, Parthi, ducibus Labieno et Pacoro, bellum Romanis inferunt, ac Phoenicen, Syriam, Palaestinam diripiunt obtinentque Coss. Domitio et Asinio, a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4. Auctor Dio XLVIII, 24 seqq. Cf. Ios. Anteqq. Iud. XIV, 13, 3, App. Bell. Civ. V, 10, 63, Eutrop. VII, 5, Liv. Epit. CXXVII.

1381) Ἀρίστων Θούριος] Tradit Africenus apud Euseb. I. l.

1382) Ἡρώδης Ἀντιπάτρου Ἰδουμαίου νίδις] Testis Iosephus Bell. Iud. I, 21, 12: τὸ δὲ Ἡλεῖος χαρισθὲν οὐ μόνον κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλλ' ὅλης τῆς οἰκουμένης δῶρον, εἰς ἣν ἡ δόξα τῶν ἐν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνων δικρεῖται. τούτους γὰρ δὴ καταλυμένους ἀπορίᾳ χρημάτων ὄφῶν καὶ τὸ μόνον λείψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπορρέον, οὐ μόνον ἀγωνοθέτης ἡς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παραπλέων ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηγεκὲς πόρους χρημάτων ὑπέδειξεν, ὡς μηδέποτε ἀγωνοθετοῦσαν τὴν μητήρν αὐτοῦ ἐπιλεπτεῖν. Cf. eiusd. Anteqq. Iud. XVI, 5, 3. Quin autem, ut statim videbimus, Herodes Olymp. CLXXXV, 1. Romanum petierit, ibique Rex Iudeae a Senatu constitutus sit, recte rem illam huic Olympiadì intulit Scaliger. Cf. Meierum in Encyclop. Art. et Scient. III, 3. p. 288.

1383) Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου] Tradit Africenus apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 74, 13. 20 seqq.: ἡν Ὁλυμπίας ρόε· . . . Ἡράδου δὲ πρὸς Ἀρτώνος θάντος, τρία ἔτη τὸν Ἀρτίγονον ἐξεπολιόρχησαν, καὶ ζῶστι ἀπεκομισαν Ἀρτώνιον. Ἀρτώνιος δὲ Ἡρώδην μὲν καὶ αὐτὸς ἀνηγόρευσε βασιλέα, προσέλθηκε δὲ αὐτῷ πόλεις Ἰππον, Γάδαρα, Γάζαν, Ὑόπην, Ἀρθηδόνα, καὶ τῆς Ἀραβίας τόν τε Τρύχωνα, καὶ τὴν Αἴγαριτιν, καὶ Συκίων, καὶ Γανδάρην, πρὸς δὲ καὶ τῆς Σερίας ἐπιτρόπην. Ἡρώδης ὑπὸ τῆς συγκλήτου καὶ Ὁκτυβίον τὸν Σερβατοῦ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγόρευθη. Sic etiam Iosephus Anteqq. Iud. XIV, 4. 5. Herodem Coss. Cn. Domitio Calvino II., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Ol. CLXXXIV, 4. Iudeorum regem a Senatu nuncupatum esse testatur. Cf. Zonar. lib. V, 10. CLXXXV, 1.

p. 231. et Appian. Bell. Civ. V, 75.

1384) Φουλβία Ἀρτωνίου γαμετὴ] Testis Dio lib. XLVIII, 28.: ἡ Φουλονία ἐν Σικυῶνι, ἐν ἡ ἡ, τελεύτησε· id quod Coss. Cn. Domitio Calvino II., C. Asinio Pollione a. U. c. 714. a. Chr. 40. Olymp. CLXXXIV, 4. factum vult. Cf. App. Bell. Civ. V, 55, 59.

1385) Νόμος ὁ λεγόμενος] Auctor idem Dio lib. XLVIII, 33. Coss. modo landatis καὶ ὁ νόμος ὁ Φαλκίδιος ἀνομισμένος (πλεῖστην καὶ νῦν ἔτι λογίνη ἐς τὰς τῶν κλήρων διαδοχάς, ὥστε τινὰ τὸ τέταρτον τῆς καταλειφθείσης οἱ οἰσίαις, ἢν γέ πη βαρύνηται, λαβόντα τὸ λοιπὸν ἀρεῖται, ἔχων) ὑπὸ τοῦ Πουντίου Φαλκίδιου δημαρχοῦντος ἐτέθη. Cf. Ulp. tit. XXIV. §. 32.: Lex Fulcidia iubet non plus quam dodrantem totius patrimonii legari, ut omni modo quadrans integer apud haeredem maneat. Cf. Bach. Hist. iurisprud. Rom. lib. VI. edit. Stockmann. p. 188 et Adam. Enchirid. Antiqq. Rom. vertit Meyer. T. I. p. 361.

- γ. Οὐεντίδιος Πάκοδον τὸν Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε¹³⁸⁶).
 δ. Ἡρώδης καὶ Σόσσιος τὰ Ἱεροσόλυμα πολιορκίᾳ παρεστήσαντο¹³⁸⁷).
ΟΛ. ΡΠΣ. Σχάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹³⁸⁸).
 α. Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους πολεμῶν ἡτύχησε¹³⁸⁹).
 β.
 γ.
 δ. Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα ἀρτανάσθην αλγυμαλωτίσας τῶν αὐτοῦ Θησαυρῶν ἐκρίευσε¹³⁹⁰).
ΟΛ. ΡΠΖ. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον¹³⁹¹).
 α. Ὁκτάβιος Καῖσαρ τοὺς Δαλμάτας κατεπολέμησε¹³⁹²). Ἀντώνιος φανερῶς τὸν Ὁκτάβιον πολεμεῖ¹³⁹³). Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν σεισμοῦ γενομένου μυρίους διαφθαρῆσαι συνέβη¹³⁹⁴).
 β. Εὐφύλιος πόλεμος κατελύθη ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος μεσούσης τῆς ρῆς Ὄλυμπιάδος, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ Ἀκτιον ταυμαγίᾳ καταπολε-

1386) Οὐεντίδιος Πάκοδον τὸν Πάρθων] Anni metachronismus. P. Ventidius Bassus L. Marcius Censorinus, C. Calvisio Sabino Coss. a. U. c. 715. a. Chr. 39. Ol. CLXXXV, §. T. Labienum vicit. Dio lib. XLVIII, 39—42, Liv. Epit. CXXVII, Plut. Anton. cap. 33. Hieennat Athenis a. Chr. §§. Olymp. CLXXXV, 2. V. App. Bell. Civ. V, 76 et Dio XLVIII, 39. Deinde Coss. Ap. Claudio, C. Norbano a. U. c. 716. a. Chr. 38. V. Id. Jun. [V. Oros. VI, 18. coll. Ovid. Fast. VI, 465.] Olymp. Cl. XXXV, 2. verg. etiam Paracorum, Parthorum regem, superatum occidit, et Parthos trans Euphratem compulit. Auctores Dio lib. XLIX, 19—21, Plut. Ant. cap. 34. seq., Liv. Epit. CXXVIII., Eutrop. VII, 5, Vellei. II, 78, Pseudo-Appian. Parth. III. p. 73 (ed. Schweigh.).

1387) Ἡρώδης καὶ Σόσσιος] Hierosolyma ab Herode et Sosso oppugnata captaque sunt M. Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. a. U. c. 717. a. Chr. 38. Ol. CLXXXV, 4. Auctor Iosephus Antiqq. Ind. XIV, 16, 4. Rem anno antecedenti assignat Dio lib. XLIX, 22. Sed huic de obsidione inchoata serino, de finita Iosepho. Cf. Petav. Doctr. Temp. X, 67 et Noris. Cenotaph. Pisan. p. 145. Confirmat sua, Iosephum secutus, Scaliger de Emendat. Temp. V. p. 450. Caeterum vid. Plut. Anton. ep. 34. et Liv. Epit. CXXVIII.

1388) Σχάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. I. I. ubi tamen ex Interpr. Armen. addendum est τῆς Τρωάδος. Cf. Nieb. p. 214.

1389) Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους] Antonius a Parthis superatus est Coss. L. Gellio, Cocceio Nerva a. U. c. 718. a. Chr. 36. Hieme: v. Plut. Anton. ep. 40. 51. et Dio XLIX, 31. Proinde Ol. CLXXXVI, I. Testis Dio XLIX, 22—33. Cf. Liv. Epit. CXXX., Vellei. II, 82, Eutrop. VII, 6.

1390) Ἀντώνιος Ἀρμενίας βασιλέα ἀρτανάσθην] Biennii metachronismus. Antonius postquam consulatum secundum, quem cum L. Scribonio a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 5. inierat, eadem, qua iniit, die depositum, substituto in ipsius locum L. Sempronio Atratino, veris tempore i. e. Ol. CLXXXVI, 2. Artavasdem, Armeniae regem, comprehensum, argenteis catenis viaxit, gazarisque eius potitur. Testis Dio XLIX, 39. Cf. Vellei. II, 82, 3, et Liv. Epit. CXXXI. Pseudo-Appiano in Parthic. III. p. 100 rex Armeniae Ἀρταβάζης audit.

1391) Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον] Testes Africanus apud Euseb. Scal. I. I.: Ἐκατοστὴ ὄγδοη-κοστὴ ἑβδόμη. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον. Ἐκατοστὴ ὄγδοη-κοστὴ ὄγδόν. [Deficit victor.] Lacunam exceptum Armeniacam, accidentibus Cramerii Anecdota II. p. 150: Αριστων Θώδιος vel potius Θούριος τὸ δεύτερον, ita tamen, ut, mutato ordine, hunc stadionicaum Olymp. CLXXXVII., Sopatrum autem Argivum Ol. CLXXXVIII. assignent.

1392) Ὁκτάβιος Καῖσαρ] Biennii metachronismus. Octavianus, postquam Dalmatas rebellantes L. Scribonio Libone, L. Sempronio Atratino Coss. a. U. c. 720. a. Chr. 34. Ol. CLXXXVI, 3. repressit [v. Liv. Epit. CXXXII, Dio XLIX, 38, Suet. Aug. cap. 20, Appian. Illyr. capp. 25—27.], anno insequentem ex manubiis belli Dalmatici porticum et bibliothecam extruxit. Auctor Dio XLIX, 38. 43 extr. Cf. Vellei. II, 90.

1393) Ἀντώνιος φανερῶς] Bellum inter Caesareum et Antonium Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Sosio Coss. a. U. c. 722. a. Chr. 32. Ol. CLXXXVI, 4. coortum esse, testatur Dio L, 1—14. Cf. Eutrop. VII, 7. Vellei. II, 82, 4, Liv. Epit. CXXXII, Suet. Aug. cap. 17.

1394) Κατὰ τὴν Ἰουδαίαν σεισμοῦ] Testis Iosephus Antiqq. Ind. XIV, 5, 2: Ἐν τούτῳ καὶ τῇ ἐν Ἀκτιον μάχῃς συνεσταμένης [Hanc ipse Iosephus paullo ante cap. 5, 1. in Olymp. CLXXXVII. contulit, cuius Scaliger pro more suo primum intellexit annum, cum tamen vel ex addito Herodis anno perspicuum sit, scriptorem secundum intelligi voluisse.] Καίσαρι πρὸς Ἀντώνιον ἑβδόμου ὄντος Ἡρόδον τῇ βασιλείᾳ ἔτους [computat hoc loco annos Herodis ab Ol. CLXXXV, 4., quo is cum Sosio Hierosolyma occupavit] συναθίσα η γῇ τῷ Ἰουδαίων, ὡς οὐχ ἄλλοτ' ἐδόκει, τῶν ἐν τῇ χώρᾳ κτηγῶν πολλὴν φθορὴν ἐποίησεν, τῇ θάρρουν δὲ καὶ τῷ ἀνθρώπων ἐπὸ ταῖς πεπτωκέντις οἰκίαις περὶ μερίον.

μηθέντων¹³⁹⁵). Διονύσιος Ἀλικαρνασσεὺς δὲ συγγραφεὺς κατέπλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν¹³⁹⁶.

γ. Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε¹³⁹⁷.

δ. Ὁκτάβιος Καῖσαρ κατὰ τῆς Αλγύπτου ἐθριάμψενε¹³⁹⁸.

ΟΛ. ΡΠΗ.¹³⁹⁹.

α. Ὁκτάβιος Καντάβρους πολεμεῖ¹⁴⁰⁰.

β. Ὁκτάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Αὐγούστους προσηγορεύθη¹⁴⁰¹.

γ. Κράσσος τὴν Θρᾳκίαν Ρωμαίοις ὑπετάξατο¹⁴⁰².

δ.

ΟΛ. ΡΠΘ. Ἀσκληπιαδῆς Σιδώνιος στάδιον¹⁴⁰³.

α. Ἐν Ρώμῃ τὸ δίπυλον Ιάνου ἐκλείσθη¹⁴⁰⁴.

p. 338 a.

1395) Ἐμφύλιος πόλεμος κατελέθη] Auctor Dionysius AA. RR. I. p. 6, 32: Ἐγὼ καταπλεύσας εἰς Ἰταλίαν ἦμα τῷ κατυλνθῆναι τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐπὸ τοῦ Σιβαστοῦ Καισαρος, ἐρδόνης καὶ ὕδοντος καὶ ἔκποστος Ὀλυμπιάδος μεσούσης, καὶ τὸν ἐξ ικένου χρόνον ἵτων δέος καὶ ἄκοστο μέχρι τοῦ πυρόντος γενόμενον ἐν Ρώμῃ διατρίψας διάλεκτον τε τὴν Ρωμαϊκὴν ἱκμαθῶν καὶ γραμμάτων ἐπιχωρίων λαζῶν ἀποτίθηται ἐν πατέλι τούτῳ τῷ χρόνῳ τὰ συντείνοντα πρὸς τὴν ἐπόθεσιν ταῦτην διετέλουν πραγματεύμενος. Cf. Phot. cod. LXXXIII. Pugnatum autem est ad Actium C. Iulio Caesare III., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 723. a. Chr. 31. d. II. m. Septemb. [v. Dio LI, 1 et Zonaras X. p. 526 D.] Ol. CLXXXVII, 2. Cf. Dio L, 10, 14 sqq., Inscript. ap. Gruter. p. 453, Liv. Epit. CXXXIII, Eutrop. VII, 7, 8, Vellei. II, 85, Oros. VI, 19.

1396) Διονύσιος Ἀλικαρνασσεὺς] Ipse testis Dionysius I. I. s. n. 1395. Caeterum de Dionysii Haliarnassensis Vita et scriptis singularis extat dissertatio Bussii. Berol. 1841. 4.

1397) Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε] Auctor Vetus Eruditus ap. Clementem Alexandr. Strom. I. p. 336 C.D.: ἁντεῦθεν (ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρον τελευτῆς) ἐπὶ τὴν Αἴγυοστον ῥικήν, δε τὸν Ἀντώνιος ἀπέσφαξε ἑαυτὸν ἐν Ἀλεξανδρεῖ, ἐπη διακόπια ἐνεργήκοντα τίσουσι. ὑπάρχειν Αἴγυοστος τὸ τέταρτον scil. cum M. Licinio Crasso a. U. c. 724. a. Chr. 30. Diem Antonii fatale indicat Orosius VI, 19 Kal. Sextil. Proinde oīuit Ol. CLXXXVII, 3. Cf. de Antonii nece Dion. Cass. lib. LI, 9 – 14, Liv. Epit. CXXXIII, Eutrop. VII, 7, Vellei. II, 87, Plut. Ant. cap. 76. sq., Flor. III, 11, Horat. Carmen. I, 37, 16 sqq. Aetatem Antonii indicat Plutarchus Anton. ep. 86.: Ἀντώνιον δ' οἱ μὲν ἔξ, οἱ δὲ τροῖοι τὰ πεντήκοντα υπερβαλλεῖν φασιν. Quocum convenit Zonarae X. p. 530 D.

1398) Ὁκτάβιος Καῖσαρ κατὰ τῆς Αλγύπτου] Caesar cos. V. a. U. c. 724. a. Chr. 29 mense Sextili [v. Macroh. Saturno. I, 12. Nam secum ipse pugnat Orosius, triplicem triumphum illum d. VIII. Idus Ianuariias collocans VI, 20. coll. 19.] Ol. CLXXXVII, 4. ex Aegypto Roinam versus tres triumphos egit prima die de Pannoniis, Dalmatis, Iapydis, nonnullisque Galliae et Germaniae populis, secunda de victoria Actiaca, tertia de subacta Aegypto. Vid. Dion. LI, 21 coll. Vellei. II, 89, Liv. Epit. CXXXIII, Suet. Octav. ep. 22.

1399) Hac demum Olympiade Sopater Argivus stadio Olympia vicit. Vid. not. 1391.

1400) Ὁκτάβιος Καντάβρους πολεμεῖ] C. Caesar, teste Orosio VI, 21, in Hispaniam contra Cantabros proiectus est, sese VI. et M. Agrippa II. Coss. a. U. c. 726. a. Chr. 28. Ol. CLXXXVII, 4. Cf. Suet. CLXXXVIII, 1.

Aug. 20 et Flor. IV, 12. 46. Discedit ali Orosii calculis Dio XLIII, 25, qui Octavianum Augustum contra Cantabros et Astures proiectum, quum in orbo contracto Tarracone decubuisse, per C. Antistium Cantabros vicesse ait Caesare IX. et M. Junio Silano Coss. a. U. c. 729. a. Chr. 25. Ol. CLXXXVIII, 4. Ac saicit cum Dione Cassiodorus: C. Aug. Caesar VIII, et M. Silanus. His coss. Cantabros, Germanos, Salassos, Caesar perdonauit. Vid. Scalig. Animadrv. ad Eus. p. 167 h. n. MDCCCXII. et Frankii Fast. Horatian. Berol. 1839. 8. pp. 158. 181. coll. Epist. C. Lachmanni p. 210.

1401) Ὁκτάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου] Anni metachronismus. C. Octavianus Caesar, tradente Censorino ep. 22, d. XVII. [d. XIII. ex Ovid. Fast. I, 587. d. XVI. secundum Fastos Verrianos] Ianuarii e sententia L. Munatii Planci a senatu caeterisque civibus Augustus appellatus est, sese VII. et M. Agrippa III. Coss. a. U. c. 727. a. Chr. 27. Ol. CLXXXVIII, 1. Sufragatur Censorino Dio Cassius LIII, 16. Cf. Suet. August. 7, Vell. II, 91, Liv. Epit. CXXXIV, Cassiodorus.

1402) Κράσσος τὴν Θρᾳκίαν] M. Crassus, auctore Dio ne LI, 23, bellum contra Thraces suscepit C. Caesare V. et Sex. Apuleio Coss. a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXXVII, 4. Triumphavit ex Thracia circiter triennio post. Cf. Dio LI, 25 et Liv. Epit. lib. CXXXV. Ergo a. U. c. 728. a. Chr. 26. Olymp. CLXXXVIII, 3. Fasti tamen Capitolini triumphum illum iam biennio ante actum referunt: M. Licinius Crassus Procos. ex Traecia et Geteis an. DCCXXV. [726 Varr. a. Chr. 28.] IV. Non. Jul. [proinde ioter ipsa Olymp. CLXXXVII. et CLXXXVIII. confinia].

1403) Ασκληπιαδῆς Σιδώνιος] Testis et Africanus ap. Euseb. Scal. I. I. Pro Σιδώνιος codex Armen. praebet Σιχώνιος, quod in Σιχώνιος deslectit Niebuhrius p. 214.

1404) Ἐν Ρώμῃ τὸ δίπυλον] Anni metachronismus. Iani templum, postquam ab Augusto prima [p. U.

β.

γ. Καῖσαρ τὰς σημαίας, ἃς Κράσσος ὑπὸ τῶν Πάρθων ἦν ἀφηρημένος, ἀνέλαβε¹⁴⁰⁵).

δ.

ΟΛ. Ρῷ. Αὐγίδιος Πατρεὺς στάδιον¹⁴⁰⁶).

α.

β. Βιργίλιος ἐτελεύτησε¹⁴⁰⁷).

γ.

δ. Αὔγουστος τὰ σεκουλάρια πέμπτα ἐπέτειε¹⁴⁰⁸).

ΟΛ. Ρῷ. Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον¹⁴⁰⁹).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Ρῷ. Διογάρης Αἰολεὺς στάδιον¹⁴¹⁰). Σώσανδρος καὶ Δαιμονίκος, πατέρες πυκτῶν, ἔξυβρισαντες τὸν ἄγωνα καὶ ὑπὲρ νίκης τῶν παιδῶν ἐπὶ χρημάτων συνθέμενοι, ἔζησιώθησαν. ἀπὸ ταύτης [τῆς] ζημίας ἀγάλματα ἐποίησαν¹⁴¹¹).

α. Καισάρεια Στράτωνος ὑπὸ Ἡρώδου ἐτελειώθη καὶ πενταετηρικὸς ἄγων ἐν αὐτῇ κατεστάθη¹⁴¹²).

c. tertia] vice clausum est ipso V. et L. Apuleio Coss. a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXXVII, 4. [v. Dio Ll, 20, Liv. I, 19, Oros. VI, 20, Vell. II, 38.] patuerat inde nonos quinque, quibus bellum Cantabrum tractum est: quo finito iterum per Caesarem opertum est a. U. c. 729. a. Chr. 25. Ol. CLXXXVIII, 4, neque vero, uti Scaliger vult, Olymp. CLXXXIX, 1. Vid. Dio Lll, 26 et Oros. VI, 21. Etiam tertio Augustus Iani portas clausisse dicitur Suetonio Aug. ep. 22.: *Ianum — ter clausit, et disertius Orosio VI, 22: U. C. DCCLII. Caesar Augustus — Iani portas tertio ipse tunc clausit.* De quo loco Clintonus FF. HH. III. p. 234. 236: *Although erring in the date. We have no evidence to show when Janus was shut the third time.* Cf. Casaub. ad Suet. l. l. ed. Wolf. Tom. III. p. 278 seqq. et Frankii Fast. Horat. p. 227.

1405) Καῖσαρ τὰς σημαίας] Anni prochronismus. Augustus quum in Asia, quam M. Apuleio, P. Silio Coss. a. U. c. 734. a. Chr. 20. veris tempore Ol. CLXXXIX, 4. petierat, moraretur, signa et captivos Crasso erexit dante Phraate Parthorum rege per Tiberium [v. Suet. Tib. cap. 9.] recepit. Auctor Dio LIV, 8, ubi tamen τὰ σημαῖα scriptum est. Cf. Eutrop. VII, 9, Flor. IV, 12, 83, Oros. VI, 21, Vellei. II, 91, Suet. Aug. 22, Livii Ep. CXXXIX. ibique interpres. Add. Cassiodorus: M. Appuleius et P. Silius. His coss. aquilas et signa Crassiana de Parthis Caesar recepit. Cf. Masson. Vit. Horat. p. 218 et Kirchner. Quaest. Horat. Numb. 1834. §. 62. item Interpr. ad Prop. II, 10. III, 4, 9. III, 5. ult. IV, 6, 79, ad Ovid. Trist. II, 1, 228. Fast. VI, 467, ad Horat. Epist. I, 18, 56 Carmin. IV, 15, 7. 8.

1406) Αὐγίδιος Πατρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1407) Βιργίλιος ἐτελεύτησε] Testatur Hieronymus: Olymp. CXC, 2.: *Virgilius Brundisii moritur Sentio Saturnino et Lucretio Cinna Coss. Qosa eius Neapolim translata in secundo ab urbe miliario sepeluntur, titulo istiusmodi suprascripto, quem moriens ipse dictaverat:*

Mantua me genuit, Culabri rapuere. Tenet nunc

Parthenope. Cecini pascua, rura, duces.

Obiit diem supremum X. Kal. Octobr. Vid. Donat. in Vita.

1408) Αὔγουστος τὰ Σεκουλάρια] Auctor Dio lib. LIV, 18, C. Furnio, C. Junio Silano Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17. Ol. CXC, 4. τὰ τε σεκουλάρια τὰ πέμπτα ἐπετέλεσεν [ὸ Αὔγουστος]. Cf. Zosim. II, 4, Censor. ep. 17. Inscriptio ap. Noris. ad Cen. Pisani. p. 305. Vid. Onustr. Panvin. De Ludd. Saecular. Tem. IX. Thes. Graevian. p. 1071 et Scalig. Emendat. Temp. lib. V. p. 486.

1409) Διόδοτος Τυαρεὺς] Tradit Africanus apud Euseb. l. l.

1410) Διογάρης Αἰολεὺς] Testis idem ibid.

1411) Σώσανδρος καὶ Δαιμόνικος πατέρες πυκτῶν] Pausanias V, 21, 7: λέγεται δέ, ὡς Δαιμόνικος τολμήσων Ἡλεῖς δεντρίου πρὸς τὰς ἔκταν καὶ ἐντριχοτα Ὀλυμπιάδι: συνιστηκέναι μὲν γὰρ παλαιότας ἐπὶ τῷ στιφάνῳ τὸν τε τὸν Δαιμόνικον παῖδα Πολύκτορον καὶ Σώσανδρον γέρος Σμυρναῖον, ὄμιλον τῷ πατρὶ, Δαιμόνικον δέ, ἀπε περισσῶς ἐπιθυμοῦσται γενέσθαι τῷ παιδὶ τὴν νίκην, δοῦναι τοῦ Σώσανδρου τῷ παιδὶ χρῆματα. ὡς δὲ λέγεται τὰ πράγματα ἱκνεστα, ἐπιβάλλοντιν οἱ Ἑλληνοδίκαι ζημιαν. ἐπιβάλλοντι δέ οὐ τοῖς παισίν, ἀλλὰ ἐς τοὺς πατέρας ἐτρεψαν τὴν δργήν. οὗτοι γὰρ δὴ καὶ ἡδίκονν. ἀπὸ ταύτης τῆς ζημίας ὑγάλματα ἐποιήθη. Scaliger igitur πατέρες παλαιστῶν, non πυκτῶν scribere dehebat, nec Corsinus FF. AA. IV. p. 143. Polycotrem puerorum pugilem recte appellavit. Cf. de signis ex Sosandri Smyrnaei et Polycotoris Elei multa Iovi dedicatis eiusd. Paus. lib. VI, 23, 3.

β. Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα αὐτορχήφας ἐγενήθη¹⁴¹⁵).

γ. Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς τῆς Ρωμαίων ἀρχαιολογίας πρωτιστής σατο¹⁴¹⁶).

ΟΔ. ΡΩΤΙ. Ἀρτεμίδωρος Θνατείριος στάδιον¹⁴¹⁷).

α.

β. Ίουλία ἡ Αἰγυόντον θυγάτηρος ἀπελγαίνουσα εἰς Πανδαταρίουν τὴν πρὸς τῇ Καμπανίᾳ νῆσον ὑπερωρίσθη¹⁴¹⁸).

γ. Ἡρώδον τοῦ Ίουδαιῶν βασιλέως τελευτήσαντος, Ἀρχέλαος Ιερουσαλήμων ἐθράρχης ὑπὸ Αἰγυόντον καθίσταται¹⁴¹⁹).

δ.

ΟΔ. ΡΩΤΙ. Δαμάρατος Ἐφέσιος στάδιον¹⁴²⁰).

1412) *Καισάρεια Στράτωρος*] Herodes quum in ora maritima locum, urbi condequadæ aptissimum, quae olim *Stratonia turris* nuditiebat, animadvertisset, eius rediutia dilapsa magnifice exxitare portuque locum ornare coonatur. Urbi perfectae *Cæsareæ nouen* indidit. Auctor *Iosephus Antiqu.* Iud. lib. XV, 9, 6. Ideo lib. XVI, ep. 5. init. haec addit: *Ιερὶ δὲ τὸν χρόνον τούτον αυτέλειαν ἔλαβεν ἡ Καισάρεια Στρατοῦ, ἦν ψυχοδόμει, δεκάτῳ μὲν ἔτει πρὸς τέλος ἐλθούσης αἵτινα τῆς ὅλης παρασκευῆς, ἐκπεσόσης δὲ τῆς πρωθυπομαῖς εἰς ἄγυνον καὶ εἰκοστὸν ἕτος τῆς ὥρης, ἐπ' Ὁλυμπιαδὸς δευτέρας καὶ ἐνεργοστῆς πρὸς ταῖς ἔκτοτε. ἵνα οὖτε εὐθὺς πρὸς τῇ καθιερώμενα μιᾶσιν ἔστη καὶ παρασκευαῖς συντελεστάται, κατεργάζεται μὲν γιργάντων μονοτικῆς καὶ γυμνικῶν ἀθλημάτων. παρεπενάκει δὲ πολὺ πλήθος μονομάχων καὶ θρηίων, ἵππων τε δρόμον καὶ τὰ πολυτελέστερα τῶν ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ παρ' ἄλλοις τοιν ἐπιτρέπεται. ἀνείσθε δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἄγνωτον Καίσαρει κατὰ πενταετοῦν παροσκευασμένος ἀγειρέατο.*

1413) *Κλαύδιος ὁ μετὰ ταῦτα αὐτορχήφας*] Anni prochronismus. Claudius, tradente Suetonio Claud. ep. 2., Julio Antonio, Fabio Africano Coss. a. U. c. 744. a. Chr. 10. Kalendis Augustis, Lugduni, in lucem editus est. Proinde Olymp. CXII, 3.

1414) *Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς*] Dionysius ipse io. Praesnt. Antiqu. Rom. lib. I. p. 6 profitetur se, quum in Italia inde ab Ol. CLXXXVII, 2. annos XXII. cominoratus esset, Romanorum et lingua et antiquitatibus accurate cognitis, libros suos ἀρχαιολογίας Ριομαϊκῆς exorsum esse. Ergo scribere coepit Ol. CXII, 4.

1415) *Ἀρτεμίδωρος Θνατείριος*] Totidem verbis refert Africanus apud Euseb. I. I.

1416) *Ίουλία ἡ Αἰγυόντον θυγάτηρος*] Scaliger, quum non vidisset apud Dionem inter ep. 9. et ep. 10. lib. LV. res trienoio gestas excidisse, hoc Iuliae exilium, quod vere Ol. CXCIV, 2. a. U. c. 752. a. Chr. 2. Augusto XIII. Plautio Silone [Gallo Cauilio: Vellei. II, 100, 2.] Coss. inscribi debet [cf. Lips. ad Vell. II. not. 181. et ad Tacit. lib. I. n. 26.], ad Coss. C. Antistium et D. Laelium Balbum a. U. c. 748. a. Chr. 6. Ol. CXCIII, 2. retulit, quorum anno sane, quae ep. 9. a. Dione Cassio enarrantur, assignanda sunt. Errat enim Scaliger Casaubonus ad Suet. Aug. ep. 65. de Iuliae exilio Dionem allegans in anno DCCXLVIII. [DCCLVIII. qui numerus in editione Wolsii p. 392. Tom. II. exaratus est, haud dubie errore typographi nititur]. Prius quam debet Iuliae exilium ponit etiam Hieronymus: Olymp. CXCIII, 4. Augustus filium suum Iuliam in adulterio reprehensam damnat exilio. Cf. Zonnr. lib. X. ep. 35. extr., Senec. Benef. lib. VI. ep. 32., Tacit. Ann. I, 53. Insulam, quae Iuliam exulum recepit, Dionis codices alii Πανδαταρίαν, alii Πανδατερίαν appellant. Quarum lectionum alteram amplexus est Scaliger, alteram, sudente Tacito, adoptavit Fabricius.

1417) *Ἡρώδον τοῦ Ίουδαιῶν βασιλέως*] Prochronismus anni aut bieonii. Herodes, auctore Iosepho Antiqu. Iud. lib. XVII. ep. 8, 1, trigesinta septem annos postquam a Romanis rex creatus fuerat, i. e. 40. a. Chr. [v. not. 1383.] — 36 = 4. a. Chr. Olymp. CXCIII, 4, mortem obiit, quum Antipaterum filium Galilæae CXCIV, 1.

Peraeaque tetrarcham constituisse; regnum Archelao filio deditset, Gaulanitidem, Trachonitidem, Batooeam, Paniadem Philippo filio, Salomae denique sorori suae Iamniam, Azotum, Phasaélidem attribuisset. Pergit Iosephus cap. 11, 4: Καίσαρος δὲ ἀχοίσις διαλύει μὲν τὸ αυτέλειον, ὀλλύων δὲ τριμῷν ἔστερον Ἀρχέλαος βασιλέως μὲν οὐκ ἀπορεῖται, τοῦ δὲ ἡμίσεως τῆς γῆρας, ἥπερ Ἡρώδης ὑπείλει, ἐθνάρχην καθίσταται κτιλ. Itaque in tres Herodis filios regnum ita divisum esse Josephus tradit, ut Archelaus ethnarcha, non rex Iudeorum, Philippus et Herodes Antipater tetrarchæ essent. Eusebius autem postquam mortem Herodis Olymp. CXCV, 2. [Hieronym., Olymp. CXCV, 4. Mai. Arm. coll. Syncell. pag. 317 B.] ascripsit, ad Olymp. CXCV, 4. [Hieronym., Olymp. CXCVI, 2. Mai. Arm. coll. Sync. pag. 317 D.] haec annotat: In Herodis locum Archelaus ab Augusto substitutus, et tetrarchæ fuit IV. fratres eius Herodes, Antipater, Lysias et Philippus. De quo loco conferendum est Scaliger in Animadvt. ad Euseb. n. MMXIX. MXXI. et Evidat. Temp. V. p. 463, quamquam quas ibi de Archelai imperio proponit V. D. temporum rationes, eas nobis quidem propositum minime satisfacere. Vid. not. 1424. coll. Prolegg.

1418) *Δαμάρατος Ἐφέσιος*] Reponit Δημάρατος, ut Scaliger ipse scripsit Olymp. insequente. Au-

a. Κυντίλιος Οὐάρος μετὰ Σατορνίνον τὴν Συρίας ἡγεμονίαν διεδέξατο¹⁴¹⁹⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. Ρῷ. Αημάρατος Ἐφέσιος στάδιον τὸ β¹⁴²⁰⁾.

α. Τιβέριος Γερμανοὺς κατεπολέμησε¹⁴²¹⁾.

β. Πάλιν Τιβέριος Γερμανοὺς ἐνίκησε¹⁴²²⁾.

γ.

δ. Αὔγουστος Τιβέριον νιοθέτησε¹⁴²³⁾.

ΟΛ. Ρῷ. Παμμένης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον¹⁴²⁴⁾.

α. Ἀρχελάου τοῦ Ιουδαίων ἑθνάρχου εἰς Βιενναν τῆς Γαλατίας ἔξορισθέντος,
Κυρίνιος ἀνὴρ τῶν εἰς τὴν βουλὴν συντελούντων ὑπὸ Αὐγούστου εἰς Ιουδαίαν
ἐπέμψθη δικαιοδότης τοῦ ἑθνους, καὶ τιμῆτης τῶν οὐσιῶν γενησόμενος¹⁴²⁵⁾.

p. 338 b.

β.

γ. Βάτων Παννονίας βασιλεὺς ὑποχείριος Τιβερίῳ γίνεται¹⁴²⁶⁾.

ctor African. ap. Euseb. l. l. Nomen stadianicae in Dimatrus abiit apud Interpr. Armen. Auch. P. I. p. 306, scilicet consueta illa η et i permutatione.

1419) Κυντίλιος Οὐάρος] Metachronismus unius minimum anni. Missus est Saturnini successor, Quintilius Varus, ad gubernandam Syriam, brevi tempore ante mortem Herodis, cum is vereri coepisset, ne quid humani sibi mox accideret. Incidit autem sec. Iosephum, uti not. 1417. vidimus, Herodis obitus in Olymp. CXIII, 4.

CXCIV, 1. Ergo Varus Syriae provinciae imperium Ol. CXIII, 4. auspicatus fuerit. Cf. Ioseph. Antiq. Iud. XV, 5, 1. 2.

1420) Αημάρατος Ἐφέσιος] Deinaratus iterum stadio vicit eodem ibid. teste Africano.

1421) Τιβέριος Γερμανοὺς] Testatur Dio LV, 5. Cf. not. Insequent.

1422) Πάλιν Τιβέριος] Tradit Dio LV, 5, C. Antonio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. a. U. c. 746. a. Chr. 8. Ol. CXIII, 4. bello Germanis illato, Augustum ipsum quidem intra fines substitisse, at Tiberium trans Rhenum

CXCIII, 1. cuius viii metuentes barbaros missis legatis pacem impetrasse. Quo facto Tiberium et triumpho ab Augusto ornatum et iterum consulem factum esse. Cf. Vellei II, 97, 4. Add. Cassiodorus: C. Asinius et C. Marcus. His coss. inter Albin et Rhenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. Idem cum altero illo consulatu fungeretur, novis in Germania coortis motibus, rursus ad bellum profectus esse ab eodem Dione LV, 8 traditur. Incidunt igitur Tiberii duae adversus Germanos expeditiones in annos potissimum 1. et 2., nou tamen Ol. CXCV, sed CXIII: proinde ut Scaliger in tempore illis ascribendo totius octennii metachronismum commississe videatur.

1423) Αὔγουστος Τιβέριον] Tiberius ab Augusto V. Kal. Iul. adoptatus est Coss. Sex. Aelio Catone, C. Sento a. U. c. 757. 4. p. Chr. Proinde inter ipsa anni 3. et 4. Olymp. CXCV. confinia. Testis Velleius II. ep. 103. Cf. Dio Cass. LV, 13 et Suet. Tib. cap. 15.

1424) Παμμένης Μάγνης] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l. Pasenes victoris nomen extat in cod. Armen. ap. Auch. P. I. p. 306.

1425) Ἀρχελάου τοῦ Ιουδαίων ἑθνάρχου] Auctor Iosephus; qui postquam Archelaum decimo [δεκάτῳ δὲ ἔτει τῆς ἀρχῆς] Antiq. Iud. XVII, 13, 2. βασιλεύοντος Ἀρχελάου τὸ δέκατον. Id. in Vita cap. 1., sed ἔτει τῆς ἀρχῆς ἕτα τῷ. Idem Bell. Iud. II, 7, 3.] ethnarchiae suae anno, i. e. a. Chr. 4—9 = 6. p. Chr. Olymp. CXCVI, 4. Viennam relegatum esse tradidit, eodem [vid. id. Antiq. l. l. coll. 14, 1.] Quirinum in Iudeam, iudicem et censorem populi, ab Augusto missum esse Antiq. XVIII. ep. 1. in his testatur verbis: Κυρήνιος δὲ τῶν εἰς τὴν βονάτην συνυγομένων ἀνὴρ τάς τε ἄλλας ἀρχὰς ἐπιτελεῖκας καὶ διὰ πασῶν ὀδεύσας ὑπατὸς γενέσθαι, τά τε ἄλλα αἰσιώματα μέγας, σὲν ὀλγοῖς ἐπὶ Σιρίας παρῆν, ὃντος Καίσαρος δικαιοδότης τοῦ ἑθνους καὶ τιμῆτης τῶν οὐσιῶν γενησόμενος. Consentit in tempore relegati Archelai Dio Cassius LV, 26. 27: ἐπὶ Αιγαίου Λεπίδου καὶ ἐπὶ Λευκοῦ Αρρωνίου ὑπάτων i. e. 759. p. Chr. 6. — ὁ Ἡράδης [antiquo errore a. U. c. Ἡράδης editur pro Ἀρχελάος. Vid. Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 180 b.] ὁ Πλαυστίνος αἰτιῶν τινῶν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν λαβῶν ὑπέρ τὰς Ἀλπεις ὑπερωρίση, καὶ τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς ἐδημοσιάθη. Sed absudit Eusebius ad Olymp. CXCVIII. 1. [Hieronym., Ol. CXCVIII, 2.: Mai. Arm. coll. Syncell. p. 318 C.]: Archelous nono anno regni sui in Viennam urbem Galliae relegatur. De quo loco vid. Scaliger in Animadv. ad Euseb. n. MMXXIX. p. 180 b. seq. coll. n. MMXVI. p. 174 b. seq., ubi Archelai imperium Olymp. CXCVI, 4. coepisse, Olymp. CXCVII, 1. desisse affirmat. Vid. not. 1417. coll. Prolegg.

1426) Βάτων Παννονίας βασιλεὺς] Biennii vel triennii prochronismus. Bato Dysiatus, Dalmatarum

δ.

ΟΔ. ΡρΖ. Ἀσιατικὸς Ἀλιχαργασσεὺς στάδιον¹⁴²⁷).

α. Ἡ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων κατὰ τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ αὐτῶν στρατηγοῦ Κυντίλου. Οὐάρον πανωλεθρία¹⁴²⁸).

β.

γ.

δ. Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰλλυρίων, καὶ Παννόνων ἐθριάμβευσε¹⁴²⁹). Γάιος Καλιγόλας ἐγεννήθη¹⁴³⁰).

ΟΔ. ΡρΗ. Διοφάνης Προυσαεὺς στάδιον¹⁴³¹). Ἀριστέας Στρατονικεύς, ἢ Μαιάνδριος, πάλιν καὶ παγκράτιος, ἔβδομος ἀφ' Ἡρακλέους¹⁴³²).

α. Αὔγουστος ἐτελεύτησεν¹⁴³³). Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίᾳς στασιάζει¹⁴³⁴). ἡ σελήνη ἐξέλειψεν¹⁴³⁵). Ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον ἀθανατίσασα θιασώτας οἱ καὶ ἵερα κατέστησεν¹⁴³⁶).

β. Γερμανικὸς ὁ νιὸς Δρούσου μετὰ στρατιᾶς εἰς Γερμανίαν στέλλεται¹⁴³⁷).

rebellum princeps, capto altero Batone, Breucorum, Pannoniae gentis, duce, Tiberio se dedit Coss. P. Cornelio Dolabella, C. Junio Silano a. U. c. 763. p. Chr. 10. Ol. CXCVII, 4. Auctor Dio-LVI, 16. Cf. Suet. Tiber. cap. 20.

1427) Ἀσιατικὸς Ἀλιχαργασσεὺς] Africanus apud Euseb. I. l.

1428) Ἡ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων] Varus una cum tribus legionibus a Cheruscorum duce Arminio trucidatus est. C. Poppaeo Sabino, Q. Sulpicio Camerino a. U. c. 762. p. Chr. 9. Ol. CXCVI, 4. Testis Dio LVI, 18 — 24. Cf. Vellei. II, 117 — 120, Tacit. Ann. I, 68, Flor. IV, 12, 35, Suet. Aug. cap. 23. Tiber. cap. 16. 17., Oros. VI, 21, Strabo VII. p. 201 seq.

1429) Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν] Tiberius triumphum sibi, postquam Germaniam pacavit, Illyricum domuit, Pannoniam in ditionem redegit, C. Poppaeo Sabino, Q. Sulpicio a. U. c. 762. p. Chr. 9. Ol. CXCVI, 4. a senatu decretum [v. Dio LVI, 18], ipse maesta tom civitate clade Variana distulit, annoque proximo [v. Suet. Tib. cap. 18.] Germaniam repetiit. Ubi quam biennium [a. p. Chr. 10. et 11.] mansisset, Romam reversus, triumphum, quem dilataverat, egit a. p. Chr. 12. U. c. 765. Olymp. CXCVII, 4. Auctor Suetonius Tib. cap. 19.: *A Germania in Urbem post biennium regressus triumphum quem distulerunt egit, prosequentibus etiam legatis, quibus triumphalia ornamenta impetrarunt.* Cf. Vellei. II, 121 seq.

1430) Γάιος Καλιγόλας] Suetonius Calig. cap. 8.: *Caesar natus est pridie Kal. Septembres, patre suo [Germanico] et C. Fonteio Capitone Coss. i. e. p. Chr. 12. a. U. c. 765. Ol. CXCVII, 4.*

1431) Διοφάνης Προυσαεὺς] Africanus apud Euseb. I. l. Post Ηρονταεὺς verba πρὸς Ὄλύμπῳ adiicienda esse docet Interpres Armeniacus.

1432) Ἀριστέας Στρατονικεύς ἢ Μαιάνδριος] Totidem verbis habes apud Africanum in Euseb. χρον. λογ. I. l. Maiāndriοs Scaliger de conjectura scripsisse videtur: certe Cramerii Auedota Gr. Par. P. II. p. 151. Μένανδρος exhibit. Confirmant autem conjecturam illam Maii Armeniaca. De Arista Stratonicensi testis est etiam Pausanias V, 21, 5, cui tamen [cf. quae disputavimus ad Ol. CXLII. s. n. 1157.] ἔτος est ἀφ' Ἡρακλέους πάλης καὶ παγκράτιον vicer.

1433) Αὔγουστος ἐτελέυτης] Anni prochronismus. Obiit Augustus duobus Sextis Pompeio et Apuleio Coss. a. U. c. 767. p. Chr. 14. Kal. Sept. Olymp. CXCVIII, 2. Auctores Suetonius Aug. cap. 100., Tacitus Ann. I, 7, Dio LVI, 29 — 47.

1434) Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίᾳς] Anni prochronismus. Isidem Coss., quibus Tiberius imperium auspicatus est, Pannonicas legiones tres gravis seditio incessit. Proinde [v. not. 1433.] a. p. Chr. 14. Ol. CXCVIII, 2. Auctores Dio LVI, 4 et Tacitus Ann. I, 7.

1435) ἡ σελήνη ἐξέλειψεν] Milites in Pannonia tumultuantes lunae terret deliquium: de quo testes Dio LVI, 4. et Tacitus Ann. I, 28. Cf. Scaliger Enend. Temp. lib. V. p. 465. Pertinet haec quoque nota ad Olymp. CXCVIII, 2. Vid. nott. 1433. 1434.

1436) Ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον] Anni rursus prochronismus. Dio LVI, 46 init. Coss. Sexto Pompeio, Sexto Apuleio: τότε δὲ ἀθανατίσαντες αὐτὸν καὶ θιασώτας οἱ καὶ ἱεραὶ καὶ ἱεριάν τε τὴν καὶ Αἴγοισταν ἥδη καλούμενην, ἀπέδειχαν.

1437) Γερμανικὸς ὁ νιὸς Δρούσου] Germanicum Druso Caesare, C. Norbano Coss. a. U. c. 768. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 4. expeditionem in Germaniam suscepisse Tacitus Annal. I, 56 testatur his verbis: *Igitur Germanicus quatuor legiones, quinque auxiliarium millia, et tumultuarias catervas Germanorum cis Rhenum coletum, Cœcinae tradit: totidemque legiones, duplē sociorum numerum, ipse duxit.* Cf. Dio LVI, 18. Est autem haec altera Germanici in Germaniam expeditio, suscepta eo ipso anno, quo propter

- γ. Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας ἐγενήθη¹⁴³⁸).
δ. Οἱ μαθηματικοὶ, καὶ οἱ γόντες τῆς Ἰταλίας ἐκκηρύξτονται¹⁴³⁹).
Ο.Λ. ΡΩΘ. Αἰσχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας στάδιον¹⁴⁴⁰): ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθείς, καὶ ἐνίκα Τίβεριον Καίσαρος τέθριππον¹⁴⁴¹).
α. Τίβεριος Ἀρχέλαιος τῆς Καππαδοκῶν βασιλείας κατέπανε, καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ρωμαίων ἐπαρχία γενομένη ἵππει ἐπετράπη¹⁴⁴²). Γερμανικὸς Καίσαρς κατὰ Χερούσιων ἐθριάμψεις¹⁴⁴³). Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὸς τοὺς βιοβάρους κατὰ τὸ καρτερὸν νικήσας, τά τε διτὰ τῶν σὺν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων συνέλεξε τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο¹⁴⁴⁴).
β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τὴν Ἀσίαν σεισμῷ κατεβλήθησαν¹⁴⁴⁵).
γ.
δ.

priorem, ad quam ab Augusto sene missus fuerat [V. Vellei. II, 123, 1. coll. Oros. VII, 4 et Tacit. Ann. I, 31], triumphum [Cf. Tacit. Annal. I. ep. 55.] accepérat decretum.

1438) *Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας*] Suetonius Vitell. cap. 3.: *Aulus Vitellius L. filius IMP. natus est octavo Kalend. Octobr., vel ut quidam VII. Idus Septembr. Druso Caesare, Norbano Flacco Coss. i. e. a. U. c. 768. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 3.*

1439) *Οἱ μαθηματικοὶ καὶ οἱ γόντες*] Testis Dio LVII, 16. Statilio Sisenna Tauro, L. Libone a. U. c. 769. p. Chr. 15. Ol. CXCVIII, 2.: καὶ πάντας τοὺς ἄλλους, τοὺς τε ἀστρολόγους, καὶ τοὺς γόντες, τῖταν ἔπερον καὶ ὄποιον τρόπον ἐματεῖσι τις, τοὺς μὲν ξένους ἐθανάτωσε (ὅ Τίβεριος), τοὺς δὲ πολίτας, δύοι καὶ τότε ἔτι, μετὰ τὸ πρότερον δόγμα, δι' οὗ ἀπηγόρευτο μηδὲν τοιοῦτον ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι, ἐξηγέλθησαν τῇ τέχνῃ χρώμενοι, ὑπερώρισε. De mathematicis [v. Suet. Tib. 36.] et magis a Tiberio Italia expulsis auctor est etiam Tacitus Annal. II. ep. 32.

1440) *Αἰσχίνης Μιλήσιος*] Totidem verbis Africannus apud Euseb. I. l. Sed quid sibi vult additum illud ὁ Γλαυκίας? Diffundit nodum facilis opera Krausius Olymp. p. 238: Er wird bei Africannus auch Glaucaias genannt. Sic Maius quoque: qui et Glaucaias, quasi vero scriptum esset: ὁ καὶ Γλαυκίας. Ego scribendum censeo ὁ Γλαυκίας, quo titulo honoratum puto Aeschineum, tanquam qui ardentibus oculis inter currendum circumspiceret, a γλαυκιάω. Vid. Olymp. CCXXVII. not. 1512. coll. Olymp. LXVII. not. 242.

1441) ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος] Testis idem Africannus I. l.

1442) *Τίβεριος Ἀρχέλαιος τῆς Καππαδοκῶν βασιλεὺς*] Dio LVII, 17 C. Caecilio Russo, L. Pomponio Flacco Coss. a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4.: τὸν δὲ δῆ Αρχέλαιον [ὁ Αρχέλαιος οὗτος πρὸς CXCVI, 1. μὲν ποτρὸς ἐκ τῶν Αἰσχιλίων ἐκέλευ τῶν τοῖς Ρωμαίοις ἀρτιπολιμησάντων ἦν, ἐκ δὲ μητρὸς ἐταίρας Γλαυκίρας ἐγενένητο. Idem XLIX, 32] τὸν τῆς Καππαδοκίας βασιλεὺς δι' ὄργης σοκῶν μετεπέμψιτο, ὡς καὶ γεννητεῖστι τι, καὶ τῇ τῆς γενοτοις ψήφῳ πυρέωντες τότε μὲν οὕτως ὁ Αρχέλαιος ἐσώθη, ἄλλως δ' οὐ πολλῷ ἐστερηθεὶς. κακὸν τούτου καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν τε Ρωμαίων ἐγένετο καὶ ἵππον [Q. Veranio: Tac. Ann. II, 56.] ἐπετράπη. Idem tradit Tac. Ann. II, 42. Cf. Suet. Tib. 38., Eutrop. VII, 11, Strab. XII, p. 384, 32. XVII, p. 547 extit. Cf. Clint. FF. III. T. III. Append. X. p. 438.

1443) *Γερμανικὸς Καίσαρς κατὰ Χερούσιων*] Anni metachronismus. Germanicus Caesar de Cheruscis, Cattisque et Angivariis triunphavit C. Caecilio, L. Pomponio Coss. a. U. c. 770. p. Chr. 17. a. d. VII. Knl. Ion. Olymp. CXCVIII, 4. Auctor Tacitus Ann. II, 41. Cf. Oros. VII, 4.

1444) *Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὴν*] Dio LVII, 18 iisdem Coss.: Γερμανικὸς δὲ τῇ ἐπὶ τοὺς Κελτοὺς σιριτιέν φερομενος εῖ, μέχρι τε τοῦ Ωκεανοῦ προεγέρθη, καὶ τοὺς βιοβάρους κατὰ τὸ καρτερὸν νικήσας, τά τε διτὰ τῶν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων συνέλεξε τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ σημεῖα τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτίσατο. Duas receptas aquilas mémorat etiam Tacitus Ann. I. ep. 60. II. ep. 23. Tertium aquilam demum recuperatam constat sub Claudio. Cf. nos ad Ol. CCV, I. s. n. 1480.

1445) *Δώδεκα πόλεις*] Syncellus p. 319 B.: Ἕγ. πόλεις κατεπιώθησαν Ἐφενος, Μαγνησια, Σάρδας, Μοσθηνη [Μοσθηνοι] Ptolemaeus. Mosthene: Euseb. Hieronymi et Maii. Mosteni: Tacitus. Mostene: Euseb. Aucheri, Αἴγαι, Ιεροκαστρα, Φιλαδέλφεια, Τριάλος, Τίμης [Tennus Eusebius Hieronymi et Maii, item Tacitus; Tennus Eusebius Aucheri], Μέργανα, Κόμη, Απολλωνια, Άιτα, Υρκαρια. Pons Syncelli Eusebius illum terrae motum ad Olymp. CXCVI, 2. annuat. De postremis conf. Scaliger in Animadix. ad Euseb. p. 183 b.: Aut Dia separatim legendum, et ita XIV. urbes erunt, non XIII., aut Dia Hyrcania coniunctum. Quartam decimam urhem Cybaram addit Nicophilus Hist. Eccles. I, 17, quam Tacitus Ann. IV, 13 denum C. Asinio, C. Antistio Coss. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC, 7. lahesfactatam memorat. Caeteri, qui de hoc terrae tremore loquuntur, Plinius II, 84, Seneca Quaest. Nat. VI, 1, Solinus ep. 43., duodecim urbes collapsas tradunt, quarum nomina prolaturus Tacitus Ann. II, 47. Coss. Caecilio, L. Pomponio a. U. c. 770. p. Chr. 17. Ol. CXCVIII, 4.: Asperrima, inquit, in Sardeianos lues plurimum in eosdem misericordiae traxit: nam centies sesertium pollicitus Caesar, et quantum aerario aut fisco pendebant, in quin-

ΟΛ. Σ. Πολέμων Πετραῖος στάδιον¹⁴⁴⁶).

α. Τίβεριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε¹⁴⁴⁷.

β.

γ. δ. Ο κατὰ Αιθύην πόλεμος διὰ θολόθελλου τοῦ Τάκφαρίναν, καταπολεμήσαντος τέλος ἔσχε¹⁴⁴⁸).

ΟΛ. ΣΑ. Σαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον¹⁴⁴⁹.

α. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστῆς ὑπὸ Ἐλλανοδικῶν ἐζημιώθη ἐπὶ δειλίᾳ¹⁴⁵⁰.

β. Πάλιν Τίβεριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε¹⁴⁵¹). Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ Φιδηγάτων πόλει τοῦ ἀμφιθεάτρου πεσόντος πέντε μυριάδες ἀνθρώπων διεργάρησαν¹⁴⁵²).

γ. Ιουλία Λύγούστου ἔχονος διὰ μοιχείαν εἰς ἱησίδιον ὑπὸ τοῦ πάππου ἔσορισθισα ελκοστῷ τῆς ἔξοριας ἔτει ἑτελεύτησε¹⁴⁵³.

δ.

quenamvis remisit. Magnetes a Sipyllo, proximi damno ac remedio habiti. Temnios, Philadelphenos, Aegeatus, Apollonidenses, quique Mosteni aut Macelones Hyrcani vocantur, et Hierocaesaream, Myrinam, Cymen, Tmolium levari idem in tempus tributis, nullique ex senatu placuit, qui praesentia spectaret. soveretque. Tiberi erga has urbes inunificantae ineminerunt etiam Dio LVII, 17, Strabo XII, p. 398 seq., Apollonius Grammat. ap. Pbleg. de Mirabli. cp. 13., Orosius VII, 5 extr. Vid. Fabric. ad Dion. I. 1. et Scal. Aniuvadiv. Euseb. p. 183 a. b.

1446) **Πολέμων Πετραῖος**] Testis est Africanus ap. Euseb. I. 1., ubi Πατρεὺς pro Πετραῖος legi voluit Corsinus F. A. IV. p. 150.

1447) **Τίβεριος εἰς τὴν Καμπανίαν**] Auctor Tacitus Annal. III. ep. 31.: Sequitur Tiberii quartus, Drusi secundus consulatus [a. U. c. 774. p. Chr. 21. Olymp. CXCIX, 4. CC, I] patris alque filii collegio insiguis.

Nam biennio ante Germanici cum Tiberio idem honor, neque patruo laetus, neque natura tam connexus fuerat. Eius anni principio [proinde potius Olymp. CXCIX, 4.] Tiberius, quasi firmandus valetudini, in Campaniam concessit, longam et continuam absentiam paullatim meditans, sive, ut, aucto patre, Drusus munia consulatus solus impleret. Cf. not. 1451.

1448) **Ο κατὰ Αιθύην πόλεμος**] Tacitus Ann. IV, 23: Is demum annus [scil. quo consulatum gesserunt Sex. Cornel. Cethegus, L. Visellius Varro, a. U. c. 777. p. Chr. 24. Ol. CC, 4.] populum Romanum longo adversum Numidam Tuscarinatem bello absolvit. Imposuit autem, uti deinceps explicat Tacitus, finem bellò P. Dolabellae. Tuscarinas captivitatem haud inulta morte effugit. Dolabellae petenti conditur triumphus.

1449) **Σαμασίας Κυδωνιάτης**] Testis est Africanus ap. Euseb. I. 1., ubi tamen Κυδωνιάτης exaratum est. Codex Armen. corrupte Σάμις pro Σαμασίας, praeberet.

1450) **Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς**] Testis Pausannias V, 21 extr.

1451) **Ιάλια Τίβεριος**] Tacitus Ann. IV, 57: Inter quo, dicit moditato prolatoque sapientis consilio, tandem [i. e. Cn. Lentulo Gaetulico, C. Calvisio Consulibus Ol. CCI, 5. a. U. c. 779. p. Chr. 26.] Caesar illi Campaniam, specie dedicandi templū, apud Capuanam Iovi, apud Nolam Augusto, sed certus procul urbe degere. Idem tradit Dio LVIII, limit. Cf. Suet. Tib. 39.

1452) **Κατὰ τὴν Ιταλίαν ἐν τῇ Φιδηγάτων πόλει**] Tacitus Annal. IV. ep. 62.: M. Licinio, L. Calpurnio Coss. [a. U. c. 780. p. Chr. 27. Ol. CCI, 5.] ingentium bellorum cladem aequavit malum improvsum. Eius initium siuū et finis extitit. Nam coepit apud Fidenam amphitheatro, Atilius quidam libertini generis, quo spectaculum gladiatorum celebraret, neque fundamenta per solidum subdidit, neque firmis nexibus ligneum compagem superstruxit: ut qui non ubinidausia pecuniae, nec municipalis ambitione, sed in sordido mercede id negotium quiescisset. Adfluxere avidi talium imperante Tiberio procul volnuptibus habiti, virile ac muliebre secus omnis actas, ob propinquitatem loci effusius: unde gravior pestis fuit, conserua mole, deinde convulsa, dum ruit intus aut in exteriora effunditur: innenquamque vim mortalium, spectaculo intentos, aut qui circum adstabunt, præcepit trahit, alque operit. . . . Quinquaginta hominum millia (cp. 63.) eo casu debilitata vel obrita sunt. In numero caesorum a. Tacito diserpant Orosius VII, 4 et Suetonius Tib. 40., qui XX hominum millia ruina illa amphitheatri Fidenatis prisae scribunt. Suetonius etiam tempus variat, Capreas Tiberium petitas iam habuisse dicens quin amphitheatrum illud conciderit. Id quod Tacitus (cp. 67.) ante Tiberii secessum collocat.

1453) **Ιουλία Λύγούστου ἔχονος**] Tacitus Ann. IV, 71: Per idem tempus [App. Junio Silano, P. Silius Nerva Coss. a. U. c. 781. ineunte a. Chr. 28. Ol. CCI, 5.] Iulia mortem obiit, quam neptem Augustus, convictam adulterii, damnaverat proiceratque in insulam Trimerum, hanc procul Apulis litoribus. Illic virginis

p. 339 a. ΟΔ. ΣΒ. Ἐργαμηνὸς στάδιον¹⁴⁵⁴).

- α. Τιβέριος διετάξατο μὴ ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τῶν καταψηφισθέντων τινὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς¹⁴⁵⁵). Λιβία, ἡ καὶ Ιουλία, Τιβέριου μήτηρ, ἀτελεύτησεν¹⁴⁵⁶).
- β. Τιβέριος δρχηστὰς τῆς τε Ρώμης ἐξῆλασε καὶ μηδαμῇ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε¹⁴⁵⁷).
- γ. Σηϊανὸς Δροῦσον, καὶ Λιονῆλλαν τὴν αὐτοῦ γαμέτην φαρμάκῳ ἀνεῖλε¹⁴⁵⁸). Σηϊανὸς τυραννίδι ἐπιθέμενος παρόπικει ἐξωλοθρεύθη¹⁴⁵⁹).
- δ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ¹⁴⁶⁰).

annis exilium toleravit, Augustus ope sustentata; quae florentes privignos cum per occultum subverisset, misericordiam erga adfictos palam ostentabat.

1454) Ἐργογένης Περγαμηνὸς] Ex Africano apud Euseb. l. l., ubi tamen Περγαμηνὸς scriptum extare docent Anecdota Crameri Par. Tom. II. p. 151.

1455) Τιβέριος διετάξατο μὴ ἀποθνήσκειν] Hoc senatusconsultum errore typographi aut ipsius Scaligeriani calami in hunc locum irrepsit. Factum enim est toto octennio ante hunc, in quo versamur, annum. Tacitus Ann. III, 51. T. Caesare IV., Julio Druso II. Cass. a. U. c. 774. p. Chr. 21.: Igitur factum S. C., ne decreta patrum ante diem doctinum ad aerarium deferrentur, idque vitas spatiū illuminatis prorogaretur. Dio LVII, 20. sub iisdem Coss.: ὁ οὖν Τιβέριος . . . ἐπειληπτὴ τε αὐτοῖς (τοῖς βουλευταῖς), καὶ δόγμα τι παραδοθῆναι ἐκλέπειν, μήτ' ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὸν καταψηφισθέντα ὑπὲν μητρῶν, μήτε τὸ γράμμα, τὸ ἐπ' αὐτῷ γενάμενον, ἵς τὸ δημάσιον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρόνου ἀποτίθεσθαι. Idem hoc decretum etiam commemorat lib. LVIII, 27: διτὶ γε οὐχ ἐσῆν αὐτοὺς πρὸ τῶν δέκα ἡμερῶν ἀποθανεῖν Cf. Suet. Tib. 75.

1456) Λιβία ἡ καὶ Ιουλία] Tacitus Ann. V, 1: Rubellio et Fufio Coss. [a. U. c. 782. p. Chr. 29. Ol. CCl, 4.] quorum utriusque Genuinus cognomentum erat, Julia Augusta mortem obiit, aetate extrema; nobilitatis per Claudiam familiam, et adoptione Liviiorum Iuliiorumque clarissimae. Primum ei matrimonium et liberi fuere cum Tiberio Nerone, qui bello Perusino profugus, pace inter Sex. Pomponium ac triumviros pacta, in urbem rediit. Vixit Livia secundum alios LXXXII., secundum alios LXXXVI. annos. Plinius N. H. XIV, 6.: Julia Augusta LXXXII. annos vitae Pucino restauit acceptos, non alio vino usq. At Dio lib. LVIII, 2: ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ Λιονίᾳ μετέβλασεν, ἐξ οὗ δύο δοχεῖα τηνή ζήσασι.

1457) Τιβέριος δρχηστὰς τῆς τε Ρώμης] Hoc D. Haterio Agrippa, C. Sulpicio Galba a. U. c. 775. p. Chr. 22. Olymp. CC, 3. gestum enarrat Dio LVII, 21: τοὺς δὲ δρχηστὰς τῆς τε Ρώμης ἐξῆλυσε (οἱ Τιβέριοις), καὶ μηδαμῶντι τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε, διτὶ τοὺς τε γυναικας ἔσχυρον, καὶ στάσις ἡγετον. Tacitus vero Annal. IV, 14 extr. histriones C. Asinio, C. Antistio Coss. a. U. c. 776. p. Chr. 23. Ol. CC, 3. ex Italia expulsos esse testatur. Memorat rem etiam Suetonius Tiber. cap. 37. Scaliger igitur in tempore assignando octo, aut novem annoiū metachronismum commisit.

1458) Σηϊανὸς Δροῦσον καὶ Λιονῆλλαν] Drusus e Dionis lib. LVII, 22 testimonio D. Haterio Agrippa, C. Sulpicio Galba Coss. a. U. c. 775. p. Chr. 22. Olymp. CC, 3. hoc modo periit: Σηϊανὸς ἐπὶ τῇ λοχῇ καὶ ἐπὶ τῷ ἀξιώματι ὑπερισχῆσας, τύ τε ἄλλα ὑπέροχος ἦν, καὶ τέλος καὶ ἐπὶ τὸν Δροῦσον ἐτραπει, καὶ ποτὶ πινέστιν αὐτῷ [τὸ Σηϊανὸν Δροῦσον] ἐνέτει. Cf. Tacit. Annal. IV, 3. Dionem non recte intellexit Zonaras Annal. IX, 2. 549]. φοβθεὶς τε ἐκ τοτέον καὶ ἐπίστρον καὶ τὸν Τιβέριον, καὶ δῆμα καὶ προσδοκήσας, ὅτι τὸν γενισίσκον ἐκποδῶν ποιήσοται, καὶ τὸν γέροντα ὄπατα μεταχειρισθεῖ, φάρμακόν τε αὐτῷ διέ τε τῷ ἐπὶ θεραπείᾳ αὐτοῦ διτὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἦν τοις Λιονῆλλαν ὀρομάζοντιν, ἔδωκε. At insegnenti anno, quo cum C. Asinio consul fuit C. Antistius, mortem Drusi assignat Tacitus Annal. IV, 8: Igitur Seianus, maturandum ratus, deligit venenum, quo paullatius irepente, fortuitus morbus adsinularetur. Id Druso dulum per Lygilum spadonem, ut octo post annos cognitum est. Scaliger igitur Drusi mortem ei uno acripisisse videtur, quo qui eius auctor extisset, apertum est. Aperuit autem hoc Apicata, Seiani uxor, quac libello, quo reu declaraverat, ad Tiberium missō sibi mortem intulit. Καὶ οὕτως, ait Dio LVIII, 11, οἱ Τιβέριος ἐντυχὼν τῷ βιβλίῳ, καὶ διέλεγχες τὸ γεγραμμένα, τοὺς τε ἀλλούς πάντας καὶ τὴν Λιονῆλλαν ἀπέκτειν, sese V., Seiano coss. a. U. c. 784. p. Chr. 31. Ol. CCl, 3.

1459) Σηϊανὸς τυραννὶδι ἐπιθέμενος] L. Aelius Seianus, qui iam dudum Tiberio propter crescentem quotidie potestatem suspectus fuerat [Dio LVIII, 4.], illius iussu raptus in carcerem necatus, corpusque eius in Tiberium deiectum est, consule Tiberio V. solo i. e. 784. a. U. c. p. Chr. 31. Ol. CCl, 3., ut est in lapide Interamnate. Cf. Scal. Animadv. ad Enseh. MML. p. 188 a.

1460) ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ] Auctor Phlego ap. Syncellum p. 324 seq. Syncellus rursus sua sumpsit ab Eusebio Hieronymi ad Olynp. CCl, 3. Maii ad Olymp. CCl, 1. Cassiodorus Christianum anno U. c. 784. p. Chr. 31. VIII. Kal. Aprilis, prouinde Olymp. CCl, 2., mortem passum esse refert. Cf. Orosius VII, 4. De verbis vid. Eusebius Scal. p. 78, 11: πάντα τὰ ἀπὸ Αδὰμ μέχρι οωτηρίου πάνθος καὶ τῆς ξωποιοῦ ἀναστάσεως ἐπι ΕΚΛΒ'. Cedrenus 161, 46: ησαὶ δὲ Λινόθειος, διτὶ τῷ εἰς τοι

ΟΛ. ΣΙ. Ἀπολλάνιος Ἐπιδαύριος στάδιον¹⁴⁶¹⁾:

- α. Τίβερις τό τε πρᾶγμα τὸ κατὰ τὰ δυνάσματα ἐμετρίασε, καὶ δισχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ὑπὸ ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀτοκεῖ τοῖς δεομένοις εἰς τοὺς ἑταῖροις ἐπιδανεισθῆναι¹⁴⁶²⁾). Ἀσίνιον Γάλλον τῇ πατρώᾳ παρρησίᾳ ἀκαίρως χρησάμενον δὲ Τίβεριος ἀνεῖλε¹⁴⁶³⁾.
- β. Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ὄπατοι τὴν τῆς Τίβεριου ἀρχῆς δεκετηρίδα δευτέραν ἐώρτασαν¹⁴⁶⁴⁾.
- γ. Ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλινεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ πυρὶ πολὺ πλεῖον περὶ τε τὸν ἵπποδρομὸν καὶ περὶ τὸν Ἀουεντίνον διεφθάρη¹⁴⁶⁵⁾. Ὁ Φοίνιξ ὄρνεον ἐν Αλγύπτῳ ὠφθη¹⁴⁶⁶⁾.
- δ.

ΟΛ. ΣΔ. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁴⁶⁷⁾). Σιράτις Ἀργεάτης πάλην παὶ παγκράτιον ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐτι παραβραβευόντων Ἀργείων τοὺς δυνάμενος¹⁴⁶⁸⁾.

βαπτίζεται ὁ κέριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς (συρφῦτας τῷ εὐαγγελίῳ) καὶ ἐν τῷ η̄ τὸ σωτήριον ὑπέστη πάθος ἐν τοῦ κόσμου Ερλάθ'. Cf. Scal. Animadvv. p. 183 a.

1461) Ἀπολλάνιος Ἐπιδαύριος] Testis est Africenus ap. Euseb. I. I.

1462) Τίβερις τό τε πρᾶγμα] Dio lib. LVIII, 21. Servio Sulpicio Galba, L. Cornelio Sulla Coss. a. U. c. 786. p. Chr. 33. Olymp. CCII, 4.: τὸ τε πρᾶγμα τὸ κατὰ τὰ δυνάσματα ἐμετρίασε, καὶ δισχιλίας τοῦ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστ' αὐτὰς ὑπὸ ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀτοκεῖ τοῖς δεομένοις ἐς τοῦ ἐπιδανεισθῆναι. Idem tradit Tacitus Annal. VI, 17.

1463) Άσινον Γάλλον τῇ πατρώᾳ παρρησίᾳ] C. Asinius Gallus, qui ob importunam in dicendo libertatem Tiberii odium contraxerat, in vincula coniectus quum per triennium in carcere habitus esset, tandem supplicio afficitur Coss. Servio Gallo, Cornel. Sulla a. U. c. 786. p. Chr. 33. Olymp. CCII, 4. Auctor Dio L VIII, 23 extr. Cf. de patrōia Galli parrochia eiusdem lib. LVII, 2. LVIII, 3.

1464) Ἐν τῇ Ρώμῃ οἱ ὄπατοι τῆς Τίβεριος] Dio lib. LVIII, 24: οἱ δὲ ὄπατοι Λούκιος τε Οὐετίλλιος καὶ Φύριος Ηὔροπιδος [a. U. c. 787. p. Chr. 34. Olymp. CCIII, 4.] τὴν δεκετηρίδα [sic Fr. Guil. Sturzius, qui tamen alii Dionis loco LVII, 24 propter ea, quae Loheckius ad Phryn. Epitetr. p. 407 disputavit, δικαιηθῆσαν restituit] τὴν διντέραν ἐώρτασαν. [οὗτα γὰρ αὐτῆν, ἀλλ' οὐκ εἰκοστηρίδα ἀνόμαζον] ὡς καὶ τῇ ἡγεμονείᾳ αὐτῆς (τῷ Τίβεριῳ) κατὰ τὸν Αὐγονοτὸν διδόντες. τὴν τοῦ ἑρτῆγον ἀμα ἱπολούν καὶ ἐκολάζοντο. Spectatur mos celebrandi decennalia ab Augusto inductus, quamvis eius successores, non, ut Augustus, in decennium tantum, sed in perpetuum imperium essent auspicati. Cf. Dio p. 507 A. Fabric. Initium Tiberii numeratur ab eo tempore, quo Augustum exceptit defunctum, a. U. c. 767. p. Chr. 14. Olymp. CXXVIII, 2. duobus Sextis Coss., prout de ut decennalia; quorum mentio fit ap. Dion. LVII, 24 init. n Scaligero omissa, n. U. c. 777. p. Chr. 24. Cornelio Cethego et Visellio Varrone Coss. Ol. CC, 4., vicennialia autem a. U. c. 787. p. Chr. 34. Ol. CCIII, 2. L. Vitellio, Fabio Persico Coss. celebrata sint.

1465) Ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως] Idem auctor Cassius Dio lib. LVIII, 26 extr.: Σεξτον δὲ δὴ Πλατινίου μετὰ Καΐντου Πλατινίου ὄπατοι συντονος [a. U. c. 789. p. Chr. 36. Ol. CCIII, 4.], δὲ τε Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλινεν, ὥστε πλευσθῆναι, καὶ πυρὶ πολὺ πλεῖον περὶ τε τὸν ἵπποδρομὸν καὶ περὶ τὸν Αουεντίνον διεφθάρη. ὥστε τὸν Τίβεριον δισχιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τοῖς ζημιωθεῖσας τοῦ ἀπ' αὐτοῦ δοῦναι. Idem testatur Tacitus Ann. VI, 45.

1466) Ὁ Φοίνιξ ὄρνεον] Dio LVIII, 27 init.: εἰ δέ τι καὶ τὸ Αλγύπτια πρὸς τοὺς Ρωμαίοντος προσήκει, εἰ φοίνιξ λιτών τῷ ἔτει ὠφθη, scil. quo Sex. Papinius, Q. Plautius consulatu fungebantur. Consentit cum Dione Plinius X. 2: Cornelius Palerianus phoenicem devolasse in Aegyptum tradidit Q. Plautio, Sex. Papinius Coss. Idem resert Solin. ep. 36. At Tacitus Ann. VI, 28 biennio prius factum tradit: Paullo Fabio, L. Vitellio Coss. post longum sociorum ambitum avis Phoenice in Aegyptum venit. Cf. Zonar. Ann. XI, 3. p. 551.

1467) Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africenus ap. Euseb. I. I.

1468) Σιράτις Ἀργεάτης] Αργεῖτον pro Ἡλίτιον, quod infestari omnino non debebat, et Σιράτις pro Σιράτος de conjectura scripsit Scaliger. Cod. Euseb.: Σιράτος Ἀργεάτης πάλην καὶ παγκράτιον, ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἦτι παραβραβευόντων τῶν Ἡλίτιον τοὺς δυναμένους. Sed verum victoris nomen est Νικόστρατος, uti nos docent Maii Armeniaca et Paus. V, 21, 5, quorum tamen alter quod eum septimam ab Hercule luctas et quinquerūti palmarum accepisse dicit, suo iure fecit, de quo ad Olymp. CXLI. diximus. Attamen mira prolecto Eusebiani librarii fortuna fuit, ut quas syllabas [-τικος] Olymp. CCIV. victori [Νικόστρατος] praeripuerat, easdem athletae nomini, Ol. CXXXVIII. πάλη ὄμοιον καὶ παγκρατίῳ coronati {Σιράτων}, affigeret. Praeterea Eusebius victorem nostrum Ἀργεάτην appellat. Et hoc falsum

a. Τιβέριος ἐν Μιστρῷ τῆς Καυπανίας νύσσῳ μετήλλαξεν.¹⁴⁶⁹). Ὁ Καλιγόδης Ἀντιόχῳ τε τοῦ Ἀρτιόχου τὴν Κομμαγηνήν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔσχε, καὶ προσέπτι καὶ τὰ πάρα θαλάσσια τῆς Κιλικίας δούς, καὶ ἀγριεπαγ. τὸν τοῦ Ἡρώδου ἔχοντον λύσας τε (ὑπὸ γὰρ τοῦ Τιβερίου ἐδέσθη) καὶ τῇ τοῦ πάππου ἀρχῇ προστύσος τὸν ἀδελφόν, ἥ καὶ τὸν νιὸν οὐχ ὅτι τῷ πατρῷ πάτερεν ἀπεστέφησεν ἀλλά καὶ κατέσφαξε¹⁴⁷⁰). Γάιος Ἀνδρούστου ἡρῷον ὠσίωσε¹⁴⁷¹). Γάιος ἦγης Λολλίαν Παντίναριν αὐτὸν τὸν ἄδρα αὐτῆς Μέμμιον Τρηγούλον ἐγγυήσαι οἱ τὴν γυναικαναγάδασας, μὴ καὶ ἀρέγγυον αὐτὴν παρὰ τὸν νόμους λάβῃ¹⁴⁷²).

b.

γ. Γάιος τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δῆμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀποδέμωσε, καὶ τὸ τέλος τῆς ἔκποστῆς κατέλυσε¹⁴⁷³). Γάιος τὸ μεταξὺ τῶν Ποντεόλων τε καὶ Βαύλων

est. Accurate de eius patria sic scribit Paul. l. l.: Νικόστρατος ἐκ τῶν ἐπὶ θαλάσσῃ Κιλικίων, οὐδὲν τοῖς Κιλικίην αὐτὸν μετόν, εἰ μή ὅπα τῷ λόγῳ, τούτον τὸν Νικόστρατον νύπιον παῖδι ἦτι ἐκ Προμηθεοῦ ληστοῖς τῆς Φρυγῶν ἡρῷοισιν, οὐκὶς ὅντι οὐκ ἀγαροῦς, κομισθέντα δὲ αὐτὸν ἐξ Αἰγαίου ἀνθάσιο θοιειδῆ. Strabo XLV. p. 465 hanc urbem Alyanus appellat. Voluit igitur Eusebius manifeste Αἰγαῖας, quo sub nomine sine dubio se victorem renuntiari passus et in fastos relatus ab Eleis ἐστ. Cf. Cors. F. A. IV. pag. 151 cum Kraus. Olymp. p. 336. Sed ne sic quidem sana omnia sunt. Pergit enim post Ἡρακλίου cod. Arin. interpres Venetus: „post quem newo extitit ulterius ab Hercule usque ad nos, negligentibus Hellenisibus corona donare vel ipsos vi pollentes.“ Unde siquiesce; excidisse nonnulla in Graeco textu, quorum partem sic compleat Niebuhr. Script. philol. et hist. minor. p. 215: Στριχον δὲ οὐδεὶς τοιοῦτος ἦφ' Ἡρακλεον μέχρι ἡμῶν ἐγένετο, παραβασισθεντων — hinc quae sequuntur pérperam ab utroque cod. Haicani interprete intellecta ait. Cf. de Neostrati. robore facit. dial. de Oratt. cap. 10. Quint. II. 8, 14. Lucian. nūc δεῖ λαοποιος συγγράψειν. §. 9.

1469) Τιβέριος ἐν Μιστρῷ Testis Dio lib. LVIII, 28 Cn. Proculo Pontio Nigrino Coss. a. U. c. 790. p. Chr. 37. Ol. CCIII, 4. ἐγένετο γὰρ ἐν Μιστρῷ μεταλλάξας πόλιν τι αὐτῶν μαθεῖν. . . . οὗτοι δὴ μετέλλαξε τῇ ἔκτῃ καὶ εἰκοστῇ [εἰκοσιτῇ]. Zonar. Ann. XI. 3. 552. XVII. Kal. Aprilis: Suet. Tib. 73. et Tacit. Ann. VI. 50.] τὸν Μιστρὸν ἡμέρην. [rectius igitur Scaliger Ol. CCIV, 4. Tiberii mortem assignasset.] Ιψῶν δὲ ἐπτά καὶ ἐρδομένοντα ἔτη, καὶ μῆνας τέσσαρες, καὶ ἡμέρας ἑρτα [Sic etiam Zonar. Annal. XI. 3. 552. Tiberii aetatem definit. Tacitus Ann. VI. 50 et Suet. Tib. 73. eum simpliciter anno aetatis LXXVIII. obisse tradunt], ἦφ' ἦρ ἐτη μὲν διο. καὶ πασοι, μῆνας δὲ ἐπτά καὶ ἡμέρας ἑπτὰ ληονάρχησε. [Suffragatur Dion. Zonar. l. l. Tertullianus contra Iud. ep. 8. pro ἡμέρας ἑπτὰ dies XX. exhibet. Iosephus Antiqu. Iud. XVIII. 6, 10 c. Tiberium annos XXII. menses V. dies III. regnasse scribit].

1470) Καλιγόδης Ἀντιόχῳ — — κατέσφαξε]. Hoc Cn. Proculo et Pontio Nigrino Coss. a. U. c. 790. 37. p. Chr. Olymp. CCIII, 4. gestum esse totidem verbis enarrat Dio lib. LIX, 8. Cf. Ios. Antiqu. Iud. XVIII, 8, 9. Philo in Flaccum p. 750, Kuseb. Hieron. ad Olymp. CCIV, 1. Mai. Arm. ad Olymp. CCIV, 2. Vid. Scalig. Animadver. ad Euseb. p. 188 b. MMLIII. Qui vero a Caio Commageneum cum Ciliciae maritimis accepisse traditur Antiochus, filius est eius Antiochi, quem Pompeius, Syria provincia facta, in Commagene regnare iusserat Ol. CLXXIX, 1., quemque Augustus Romanum accitum a. U. c. 725. a. Chr. 29. Ol. CLXXIX, 1. occiderat. Dio LII, 43. Ceterum Caius restitutam Antiocho Commagenen iterum ademit, quam tamen Ol. CCCV, 1. a. U. c. 794. p. Chr. 41. iterum recuperavit a Claudio. Dio LX, 8.

1471) Γάιος Ἀνδρούστου ἡρῷον] Auctor. Dio LIX, 7 consulibus supra laudatis ἐκ δὲ τούτου τὸ ἡρῷον τὸ τοῦ Ἀνδρούστου ὄντων, τὴν ἴντικτον απολέντες. Cf. Suet. Tib. ep. 47. Calig. a. 21.

1472) Γάιος ἦγης Λολλίαν Παντίναριν] Hoc Dio LIX. ep. 12. totidem ferme verbis factum enarrat M. Aquillio Julianio, P. Nonio Asprenate Coss., qui secundum euadem Dionem lib. LIX, 9 et Auctorem Chron. Pasch. Cn. Proculo et Pontio Nigrino Coss., Ol. CCIV, 4. a. U. c. 791. p. Chr. 38. in magistrato successerunt. Scaliger tamen in Eusebio Graeco p. 203 M. Julianum et P. Nonium Coss. Ol. CCIV, 4. assignat, ante collocatis C. Caesare Caligula II. et L. Oprooio Caesiano, quos cum Auctore Chron. Pasch. postponit Dio. Cf. Interpr. ad Suet. Calig. ep. 17. Scaligerum hoc loco Dionis fastos amplexum esse manifestum est. Exponit rem etiam Euseb. Hieron. ad Olymp. CCIV, 3. Mai. Arm. ad Olymp. CCIV, 1. Cf. Scal. Animadver. ad Euseb. p. 188 b. n. MMLIII.

1473) Γάιος τῆς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δῆμῳ] Testis est Dio, qui lib. LIX, cap. 9.: M. Juliano P. Nonio Coss. δι τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δῆμῳ καὶ τῷ πλήθει ἀποδέμωσε, λένσας διπλανοῖς τοῖς τοῖς ἐτιβέριος ἀρίσται. καὶ τὸ τέλος τῆς ἔκποστῆς κατέλυσε. Cf. Suet. Calig. cap. 16. Scaliger igitur dissensionem [Cf. not. 1472.], quae de situ Consulum M. Juliani et P. Nonii est, sic indicavit, ut duarum, quae sub eorum magistratu factae sunt, rerum alteram Olymp. CCIV, 4., alterum Olymp. CCIV, 4. assignaret. De centesima haec addo: Instituta fuerat centesima rerum venalium post bella civilia, teste Tac. Annal. I. 78; quam a. U. c. 768. p. Chr. 15. deprecante populo Tiberius edixit, militare aera-

έγειρύρωσε¹⁴⁷⁴). Ιάδης τὰς ίδιας ἀδελφὰς μοιχεύσας, εἰτα εἰς τὰς Ποντίας νῆσους κατέθετο¹⁴⁷⁵).

δ. Ιάδης ὑπὸ Χαιρέου ἀναιρεῖται¹⁴⁷⁶).

ΟΛ. ΣΕ. Εὐβοικίδας Λαοδίκειος στάδιον¹⁴⁷⁷).

α. Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οὕτω πλεονάσαντας, ὥστε χαλεπὸν εἶναι ἄνευ ταραχῆς αὐτοὺς τῆς πόλεως ἐξελάσαι τῷ, πατρίῳ νόμῳ συναθροίζεσθαι ἐκάλυσε¹⁴⁷⁸).

Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππᾳ τῷ Παλαιστίνῳ συμπράξαντι οἱ τὴν ἡγεμονίαν τὴν τε p. 339 b. ἀρχήν προσετηύσησε, καὶ τιμᾶς ὑπατικὰς ἔνειμε, τῷ τε ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἡφώδῃ τό τε στρατηγικὸν ἀξίωμα καὶ δυναστείαν τινὰ ἐδωκε¹⁴⁷⁹). Ιάλβας δὲ Σουλπίκιος Χάττους ἐκράτησε, καὶ Πούπλιος Γερίνιος* Μαυρουσίους νικήσας τά τε ἄλλα εὐδοκίμησε καὶ ἀετὸν στρατιωτικόν, ὃς μόνος ἦτι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν, ἐκομίσατο¹⁴⁸⁰).

β. Κλαύδιος τοὺς Λυκίους στασιάσαντας, ὡς καὶ Ρωμαίων τινὰς ἀποκτεῖναι, ἐδουλώσατό τε καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νόμον ἐσέγραψεν¹⁴⁸¹).

γ. Κλαύδιος τὴν Βρετανίαν διὰ Ηλαντίου παρεστήσατο· καὶ δὴ καὶ Βρετανικὸς αὐτός τε καὶ δὲ νιὸς ἐκλήθησαν¹⁴⁸²).

rium eo subsidio niti. Tacit. I. 1. Receptae tamen post Archelai mortem Cappadociae a. U. c. 770. Chr. 17. fructibus levari posse centesimam vectigal ratus, ducentesimam in posterum statuit. Tacitus Annal. II, 42. Quum autem inox Tiberius ad pecuniam fieret attentior, a. U. c. 784. 31. p. Chr. post Seiani mortem pro ducentesima centesimam reduxit. Testis Dio LVIII, 16. Tacet id Tacitus, credo cum Lipsio, quia omnis ea historia extincta. Hanc igitur centesimam peuitus sustulit Caligula, uti verbis laudatis auctor est Dio. Sed Suet. Calig. ep. 16.: *Ducentesimum auctionum Italiae remisit.* Verum ibi dudum Cod. Lislaci centesimam restituit doctissimus Is. Casaubonus, Comin. ed. Wolf. Tou. IV. p. 82, quod nec in ducentesimam inutare Ernestus, nec mutatum recipere Wolfius delrehat.

1474) Γάιος τὸ μεταξύ] Testis Dio, qui LIX. ep. 17. Caio II., Lucio Apronio ex ipso sententia Ol. CCIV, 3., a. U. c. 792. Coss.: Γάιος δὲ ἐκείνης μὲν τῆς πομπῆς οὐδὲν πρωτέμησεν (οὐδὲ γάρ οὐδὲ μήτρα τι ἐτρόμιζεν εἶναι, ἵππῳ δὲ ἡρείου διελύσαι) διὰ δὲ τῆς θυλάσσης τρόπον τινὰ διῆππεναι ἐπεδύμησε, γεφυρώσας τὸ μεταξὺ τῶν τε Ποντιάλων καὶ τῶν Βυγλῶν.

1475) Γάιος τὰς ίδιας ἀδελφὰς] Tradit. Dio LIX. ep. 22. Coss. supra laudatis: τὰς τε ἀδελφὰς, ἐπὶ τῇ συντονιᾳ αὐτοῦ ἐς τὰς ποντίας νήσους δένθετο, πολλὰ περὶ αὐτῶν καὶ ἀστεβῆ καὶ ἀσελγῆ τῷ συνεδρίῳ γράψας. Cf. Suet. Calig. ep. 15., Eutrop. VII, 12, Oros. VII, 5, Aurel. Vict. de Vill. et Mort. imper. Roman. III.

1476) Γάιος ὑπὸ Χαιρέου] Caius a Chaerea sese IV., Cn. Sentio Coss. Olympiad. CClV, 4. CCV, 1. a. U. c. 794. p. Chr. 41. IX. Kal. Febr. [proinde Olymp. CCIV, 4.] postquam triennio et decem mensibus diebusque octo imperitavit (Suet. Calig. 58. 59.) occisus est. Auctor Dio LIX, 29. Alii Caligulae regni menses diesque aliter desinunt, de quibus cf. Io. Fabric. ad Dion. I. 1.

1477) Εὐβοικίδας Λαοδίκειος] Africanus ap. Euseb. I. 1. tradit.

1478) Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους οἵτω πλεονάσαντας] Testatur Dio, qui lib. LX, 8. Q. Pomponio Secundo Gaio IV. Caesari suffecto, Cu. Sentio Saturnino Ol. CCV, 1. Coss. τοὺς τε Ἰουδαίους, inquit, πλεονάσαντας αὐτὸς, ὥστε χαλεπῶς ἀν ἄνευ ταραχῆς, ἀπὸ τοῦ ὅχλου σῶν, τῆς πόλεως εἰρχθῆναι, οὐκ ἐξέλαστ μὲν, τῷ δὲ δῆ πιτρῷ νόμῳ βίᾳ χρωμένους ἐκέλευσε μη συναθροίζεσθαι. Suet. Claud. ep. 25. de eadem re loquens: *Iudaeos, ait, impulsore Christo assidue tumultantes Roma expulit.*

1479) Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππᾳ τῷ Παλαιστίνῳ] Hoc Coss. iisdem factum esse totidem fere verbis tradit Dio LX, 7. Cf. Ioseph. Antiq. Iud. XIX, 14.

1480) Γάλβας δὲ Σουλπίκιος] Auctor Dio, LX, 8: καίτοι καὶ τούτῳ τῷ ἦτι [i. e. Q. Pomponio Secundo, Cu. Sentio Saturnino Coss. Ol. CCIV, 4.] δὲ Γάλβας δὲ Σουλπίκιος Νάγιτος ἐκράτησε, καὶ Ποιπλος Γιονθίος Μυροντος νικήσας, τά τε ἄλλα εὐδοκίμησε, καὶ ἀετὸν στρατιωτικὸν (ὃς μόνος ἦτι πιρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν· cf. ad Ol. CXXIX, 1.) ἐκομίσατο. Μαυρουσίους, quod Scaliger corruptum ratus asterisco notavit, mutavit in Κυίχους Leunclavius, propter Suet. Claud. ep. 24., Χερούσονς coniecit Palmer. Exercit. ad Scriptt. Gr. p. 265, suffragante Tac. Ann. XII, 28, Μάρσους Io. Fabric. ad Dion. I. 1. innuente eodem Tacit. II, 25.

1481) Κλαύδιος τοὺς Λυκίους στασιάσαντας] Auctor Dio, qui lib. LX, 17. Claudio III. L. Vitellio II. Coss. a. U. c. 796. p. Chr. 43. in eunte, Ol. CCV, 1. τούς τε, inquit, Λυκίους στασιάσαντας κτλ. ut supra. Cf. Suet. Claud. ep. 25.

1482) Κλαύδιος τὴν Βρετανίαν] Testatur Dio LX. ep. 21., Claudiūm cum L. Vitellio II. consulem tertium postquam Britannorum partem vicerit reliquaque A. Plautio subigendos mandarit, Romanū conten-

δ. Κλαύδιος τὰ Βρεττανικὰ ἐπινίκια κατήγαγε¹⁴⁸³). Κλαύδιος Μάρκωφ Ἰουλίῳ Κοττίῳ τὴν πατρών αὐχήν, ἣν ἐπὶ τῶν Ἀλπεων τῶν δμωτύμων εἶχε, προσεπηνέσσε, βασιλέα αὐτὸν τότε πρῶτον ὄνομάσας¹⁴⁸⁴). Κλαύδιος τῶν Ῥοδίων τὴν ἐλευθερίαν ἀφείλετο, ὅτι Ῥωμαίων τινάς ἀνεσκολόπτισαν¹⁴⁸⁵).

ΟΛ. ΣΔ. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον¹⁴⁸⁶).

α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ¹⁴⁸⁷). Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη¹⁴⁸⁸). "Ηλιος ἔξελειψε¹⁴⁸⁹).

β. Παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ ἀνεφάνη νησίδιον τι οὐκ ὅν πρότερον¹⁴⁹⁰).

γ. Δομίτιος Κορβούλων διετάφρενε πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τε Ῥήγου καὶ τοῦ Μόσου σταδίους ἰβδομήκοντα καὶ ἐκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ωξεανοῦ πλημμυρίδι ἀναφρέοντες πελαγίζωσιν¹⁴⁹¹).

δ. Μεσσαλίης, καὶ τοῦ αὐτῆν μοιχεύσαντος Σιλίου φόρος¹⁴⁹²).

ΟΛ. ΣΖ. Ἀθηνόδωρος Αλγιεὺς στάδιον¹⁴⁹³).

disse, Magno et Silano praemissis victoriae nuntiis. (cp. 22.) **Μαζοῖσα δ'** ἡ γερονσία τὰ κατειργασμένα, Βρεττανικόν τε αὐτὸν ἐπεκάλεσε, καὶ τὰ ἐπινίκια αὐτῶν πέμψαι ἔδεσκε . . . τῷ τε νικῆ αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ἐπέθεσαν, ὥστε καὶ κυρίως τρόπον τινὰ Βρεττανικὸν ὄνομασθῆναι. Cf. Suet. Claud. ep. 17.

1483) Κλαύδιος τὰ Βρεττανικὰ ἐπινίκια] Tradit Dio LX. cp. 23. his verbis: *Tῆς μὲν οὖν Βρεττανίας οἴτω τότε τάλα τινά. μετὰ δὲ ταῦτα, Γάιον τε Κρόσον [sic Inscr. ap. Gruter. p. 1041. n. 10. et Chron. Pasch. p. 232 C. C. Vibium Crispinum appellat Almeloveen. Fast. Consul. p. 118 ad a. U. c. 797. L. Quinctium pro C. Vibio ponit Cuperus in Epist. consul. supr. p. 36 n. 15.] τὸ δεύτερον καὶ Τίτου Στατιλίου [sic Almeloveen. l. l. Cuperus vero l. l. et Pag. T. I. p. 38 ponunt M. pro T.] ὑπατεινόντων [a. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV, 4.], ἢλλε τε ἐξ τῆς τὴν Ῥώμην ὁ Κλαύδιος ἐξ μηνας ἀποδημήσας (ἀφ' ᾧν ἐκκαΐδεκα μόνας ἐν τῇ Βρεττανίᾳ ἡμέρας ἐποίησε) καὶ τὰ νικητήρια ἐπεμψε, τὰ τε ἄλλα κατὰ τὸ νομιζόμενον πράξις, καὶ τοῖς ἀναβασμούς τοὺς ἐν τῷ Κυπιτωλῷ τοῖς γνασιν ἀναβάς, ἀνατερόντων αὐτὸν τῶν γυμνῶν ἐκατέρωθεν. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCV, 4.: *Claudius de Britannis triumphavit. Quae verba ad Olymp. CCVI, 1. protractant Maii Armeniaca coll. Sync. pag. 332 C.* Cf. Suet. Claud. ep. 17 et Cassiod. p. 444. ed. Paris. a. 1589. ad Crispini et Tauri Consul.*

1484) Κλαύδιος Μάρκωφ Ἰουλίῳ Κοττίῳ] Hoc totidem verbis testatur Dio LX. cp. 24. ad a. U. c. 797. p. Chr. 44. Ol. CCV, 2.

1485) Κλαύδιος τῶν Ῥοδίων τὴν ἐλευθερίαν] Hoc quoque Dio l. l. eadem anno assignat.

1486) Οὐαλέριος Μιτυληναῖος] Tradit Africanus ap. Euseb. l. l.

1487) Αντιπατρος] Archon fuit Athenis Ol. CCVI, 1. Auctore Phlegonte Mirabb. ep. 6.

1488) Ανδρόγυνος ἐγεννήθη] Refert idem Phlegon l. l.: καὶ ἐν Αντιοχείᾳ δὲ τῇ πόλει Μαιάνδρῳ ποταμῷ ἐγένετο ἀνδρόγυνος, ἀρχοντος Αθηνῆς Αντιπάτρου, ἵπατεινόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκον Βινικίουν καὶ Τίτου Στατιλίου Ταύρου τοῦ Κορβούλον ἐπικληθέντος i. e. a. U. c. 798. p. Chr. 45. Olymp. CCV, 4. Κορβούλον pro Κορβούλον Phlegonti restituendum esse viderunt Meursius ad Phleg. l. l. et Corsinus FF. AA. T. IV. p. 153.

1489) Ηλιος ἔξελειψε] Sol ipsis Claudii nataliciis i. e. Kal. Augustis (Suet. Cland. cap. 2.) defecit M. Vinicio II. T. Statilio Tauto Coss. Auctor Dio LX, 26. Cf. de hac solis eclipsi Petavii Doctrin. Temp. XI. ep. 9. et Scal. Emend. Temp. V. p. 466.

1490) Παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ] Hoc C. Valerio Asiatico II., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 799. p. Chr. 46. Ol. CCVI, 2. contigisse auctor est Seneca Quaestt. Nat. II, 26. VI, 21. Verba Scaliger a Dione sumpsit, qui rem aucto insequenti, quo Claudius Caesar IV., et L. Vitellius III. consulatu functi sunt, assignans lib. LX, 29. ἀντεφάνη δὲ, inquit, καὶ νησίδιον τι ἐν τῷ ἔτει τούτῳ παρὰ τῇ Θήρᾳ τῇ νήσῳ, οὐκ ἐν πρότερον. Eusebius Hieronymi Ol. CCV, 4., Maii Olymp. CCVI, 2. Insulam istam emersisse e mari tradid. Vid. Syncell. p. 333 B. et Cassiodorus coll. Scal. Animadrv. ad Euseb. MMLX. p. 191 a., Casaub. ad Strab. l. 57. lo. Fabric. ad Dion. l. l. Palmer. ad Plin. H. N. II, 89. et IV, 23.

1491) Δομίτιος Κορβούλων] Testis est Dio LX, 30 extr. Claudio Caesare IV. L. Vitellio III. Coss. a. U. c. 800. p. Chr. 47. Ol. CCVI, 2.: πατεινθές δέ (οἱ Γναῖδος Δομίτιος Κορβούλων) πάλιν τὸ σιράτευμα, καὶ οὐδέν τις τοιούτος, καὶ ἐπειδή γε εἰρήνην, διετάφρενε δι' αὐτῶν πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦ τε Ῥήγου καὶ τοῦ Μόσου, σταδίους ἰβδομήκοντα καὶ ἐκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ωξεανοῦ πλημμυρίδι ἀναφρέοντες πικούγγωσιν. Tacitus Ann. XI. ep. 20. tem anno antecedenti ascribit.

1492) Μισσαλίης καὶ τοῦ αὐτῆν μοιχεύσαντος] Valeria Messalina, Claudi uxor, libidinosissima mulier, quam tanquam sūribunda Caio Silio nupsisset, a Claudio intersecta est A. Vitellio, L. Vipsanio Poplicola Coss. a. U. c. 801. p. Chr. 48. Ol. CCVI, 2. Auctores Dio LX, 31, Tacitus Annal. XI, 27 sqq. 37. 38. Suetonius Claudi. ep. 39. Cf. Zon. Ann. XI. ep. 9. p. 563. De Silio, eodem anno cum aliis nobilioribus intersecto, testis est Tac. Annal. XI, 35.

1493) Αθηνόδωρος Αλγιεὺς] Africanus ap. Euseb. l. l.

a. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ¹⁴⁹³). Ἐν Ρώμῃ θεράπαινα ἀπεκύησε πίθηκον¹⁴⁹⁵). Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππίναν ἔγημε τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέφωνος μητέρα¹⁴⁹⁶). Σενεκᾶς Νέφων διδάσκαλος ἐδόθη¹⁴⁹⁷). Κλαύδιος τὸν Ἀγριππίνης νιὸν Νέφωνα εἰσεποιήσατο¹⁴⁹⁸).

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΗ. Ἀθηνόδωρος Αλγεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹⁴⁹⁹).

a. ΔΙΟΝΥΣΟΛΑΩΡΟΣ¹⁵⁰⁰). Ἐν Μηνοναίᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς σεβυστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη¹⁵⁰¹).

β. Ἀστήρ κομήτης ἐφαντάσθη¹⁵⁰²). Κλαύδιος ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης ἐπιβουλευθεὶς φυρμάχῳ μετήλλαξε¹⁵⁰³.

γ.

δ. ΚΟΝΩΝ¹⁵⁰⁴). Ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ρωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγχίᾳ, δοῦλος στρατιώτου ἐτεγένετο¹⁵⁰⁵).

1494) Διονόδιος] Archon Athenis Ol. CCVII, 1. ex Phlegonte Mirabib. ep. 22. Cf. not. seq.

1495) Ἐν Ρώμῃ θεράπαινα] Tradit Phlegon l. l.: ἐγένετο σημεῖον παράδοξον ἐπὶ Ρώμῃς, ἀνοχοτος Ἀθηνῆς Διονοδίου, ὑπετενόντων ἐν Ρώμῃ Κοτίου Οὐρανίου [Οὐρανίου corr. Meurs. Beuravrius exhibet Scal. ad Eus. Olymp. CCVII, 1.] καὶ Γραίου [Γράου enend. Meursio] Πομπήου Γάλλου. Ρωμίου γὰρ Ταύρου, ἀνδρὶς στρατηγικοῦ, τις γυναικὸς θεράπαινα τῶν τετιμηθέντων ἀπεκύησε πίθηκον. Atqui Q. Verannius Nepos, C. Pompeius Longinus Gallus a. U. c. 802. p. Chr. 49. Ol. CCVI, 4. sumnum CCVII, 1. Romae magistratum gesserunt. Posteriori igitur anni semestri factum posuit Scaliger.

1496) Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππίναν] Testis Dio LX. ep. 31. καὶ μετ' ὅλγον [i. e. paullo post necatam Messalinam] τὴν ἀδελφιδὴν Ἀγριππίναν ἔγημε, τὴν τοῦ Δομιτίου τοῦ Νέφωνος ἐπονομαθέντος μητέρα. Id quo anno factum sit, quoniam non satis ex mutilo Dionis textu cognoscatur, discimus a Tacito, qui Annal. XII, 5 rem ad Cn. Pompeii et Q. Verannii [Veranii; Fast. Capit.] consulatum referendam innuit. Cf. Zon. Ann. lib. XI, 10. p. 564, qui tamen matrimonium illud a Claudio cum Agrippina initium anno antecedentium, quo cum L. Vipsanio consulatum gessit A. Vitellius, ascribi velle videtur.

1497) Σενεκᾶς Νέφων διδάσκαλος] L. Annaeus Seneca ab exilio, quo Q. Pompeio Secundo, Cn. Sentio Coss. a. U. c. 794. p. Chr. 41. Ol. CCIV, 4. a. Valeria Messalina multatus fuerat [cf. Dio LX, 8.] post eius mortem, C. Pompeio, Q. Veranno Coss., commendante Agrippina, Romanum revocatus ac praetura ornatus, Neroni magister datur, auctore Tacit. Annal. XII, 8. Cf. Dio LX, 32.

1498) Κλαύδιος τὸν Ἀγριππίνης νιὸν] Auctor Dio lib. LX. ep. 33.: δόποι δὲ ὁ Κλαύδιος τὸν Νέφων τὸν νιὸν αὐτῆς (τῆς Ἀγριππίνης) εἰσεποιήσατο κτλ.: quam ipsam Neronis adoptionem Pallantis libertini auctoritate Claudium festinasse C. Antistio, M. Sutilio Rufo Serviliano Coss. a. U. c. 803. p. Chr. 50. Ol. CCVII, 1., testis est Tacitus Ann. XII, 25. Cf. Suet. Claud. ep. 27.

1499) Αθηνόδωρος Αλγεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l.

1500) Διονυσόδωρος] Praeturam gessit Athenis, quo anno Romae Consules fuerunt D. Junius Silanus, Q. Haterius Antoninus a. U. c. 806. p. Chr. 53. Ol. CCVIII, 4. Testatur Phlegon de Mirabib. ep. 7. Cf. Corp. Inscr. n. 267. Vol. I. p. 369.

1501) Ἐν Μηνοναίᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας] Auctor idem Phlegon l. l.

1502) Ἀστήρ κομήτης ἐφαντάσθη] Stella crinita, testibus Dione LX. ep. 35. et Suetonio Claud. ep. 46., in praesagiis mortis Claudii fuit. Qui quoniam, ut statim videbimus, M. Asinio Marcello, M'. Acilio Aviola Coss. a. U. c. 807. p. Chr. 54. Olymp. CCVIII, 2. defunctus esset, cometam quoque eodem anno visum esse coniecit Scaliger. Meminerunt eius etiam Seneca Nat. Quaestt. VII, 6. 17. item 21 et 29. ac Plinius N. H. II, 25.

1503) Κλαύδιος ὑπὸ Ἀγριππίνης] Claudius Caesar M. Asinio Marcello, M'. Acilio Aviola a. U. c. 807. p. Chr. 54. Coss. III. Id. Octobr. Olymp. CCVIII, 2. quoniam annos vixisset LXIII., imperasset XIII., mensesque præterea VIII. dies XX., boleto venenato ab Agrippina interfectus est, teste Dione LX, 34. Cf. Suet. Claud. ep. 45. et Tac. Ann. XII, 65 sq. Recte igitur Eusebius Hieronymi Claudii regnum terminat Olymp. CCVIII, 2, a quo unius anni metachronismo discedunt Maii Armeniaca.

1504) Κόρων] Athenis Archon fuit, quo anno Romae Coss. erant Q. Volusius Saturninus, et P. Cornelius Scipio l. e. a. U. c. 809. p. Chr. 56. Ol. CCVIII, 1. Testis Phlegon Mirabib. ep. 27.

1505) Ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ] Hoc Conone Archonte contigisse idem auctor est Phlegon l. l.

ΟΛ. ΣΩ. Καλλικῆς Σιδώνιος στάδιον¹⁵⁰⁶).

p. 340 a.

α.

β. Κορβούλων τὰ Ἀρτάξατα τῆς Ἀρμενίας μητρόπολιν ἀκονιτὶ καταλαβὼν κατέσκαψεν· ἡ δὲ λίγοις ὑστερον ἔτεσι Τηριδάτης ἀνοικοδομήσας Νεφάνεια ἐκάλεσε. Κορβούλων Τιγρανόκερτα ἔλαβεν ἑθελούσια· καὶ τὸν Οὐολόγαιον, καίτοι φοβερὸν ὄντα, εἰς διαλλαγὴς τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἀρμοζούσας κατίγγαγεν¹⁵⁰⁷). γ. Νέων τὴν μητέρα Ἀγριππίναν ἀπέκτεινεν¹⁵⁰⁸). Ἡλιος σύμπας ἐξέλειψεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ὁ φεγγάριος¹⁵⁰⁹). Κατὰ τὴν Νέρων τραπέζης σκηνήτος ἐπεσε¹⁵¹⁰).

δ.

ΟΛ. ΣΙ. Ἀθηνόδωρος Αλγιεὺς στάδιον τὸ τρίτον¹⁵¹¹).

α. ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ¹⁵¹²). Παιδίον τετραχέφαλον ἐγεννήθη¹⁵¹³). Ἐν Βρετανίᾳ δύο

1506) Καλλικῆς Σιδώνιος] Refert Africanus ap. Euseb. χρον. λογ. p. 44.

1507) Κορβούλων τὰ Ἀρτάξατα τῆς Ἀρμενίας] Dio LXII, 20: Οὗτος οὖν ὁ Κορβούλων ἀκονιτὶ τὰ Ἀρτάξατα λαβὼν, τὴν πόλιν κατέσκαψε. πρᾶξις δὲ τοῦτο, ποδὸς τῷ Τιγρανόκερτῳ ἦλαστ, πάσης μὲν τῆς τῶν ἐνδιδόντων σφᾶς χώρας φευδόμενος, πάντα δὲ τὰ τῶν ἀνθισταμένων πορθῶν· καὶ ἔλαβε καὶ ἔκεινα ἑθελούσια. ἄλλα τε ἐπρεψε καὶ λυμπρὸν καὶ ἐπίδοξην, ἵνα οὐκέτι τὸν Οὐολόγαιον, καίτοι φοβερὸν ὅντα, ἐς διαλλαγὴς ἀρμοζούσας τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι ἐπηγάγετο. Accuratioira de expugnatis a Corbulone Artaxatis docet Tacitus Annal. XIII. cp. 34. Vologesem scilicet, pulso Rhadamisto (cp. 6.), Tiridati fratri Armeniam dedisse. At Corbulonem tuendae Armeniae a Nerone praefectum Nerone Claudio Caesarē III., M. Valerio Messala Coss. a. U. c. 811. p. Chr. 58. Ol. CCIX, 1. caput gentis Artaxata ad Araxem sita aggressum (cp. 39.) cepisse et incendisse (cp. 41.): Artaxatis autem deletis Tigranocerta eodem aut insequenti anno excidisse. Cf. id. ibid. XIV, 23. Instaurata denique sunt Artaxata Neroniaque cognominata a Teritate fratre Vologaesia Parthi, Armeniae rege, C. Suetonii Paullino, L. Pontio Telesino Coss. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 1. Auctor Dio lib. LXIII, 7: ὃ μὲν δὴ Τηριδάτης τὰ Ἀρτάξατα ἀνοικοδομῆσας Νεφάνεια προσηγόρευσεν.

1508) Νέων τὴν μητέρα Ἀγριππίνην] Nero matrem suam Agrippinam interfecit C. Vipstano (Vipstanio) Aproniano (Apronio), C. (L.) Fonteio Capitone Coss. i. e. a. U. c. 812. p. Chr. 59. Ol. CCIX, 1. id quod testantur Tacitus Ann. XIV. exord. et Dio LXI, 13. Quum vero secundum Suetonium Ner. cap. 34. Agrippinae caedes in Quinquatuum tempus i. e. d. XIV. Kal. April. incidat, rectius eam ad Ol. CCIX, 2. ascripsisset Scaliger. Praeivit Scaliger errorem Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCIX, 3.: Nero Agrippinam matrem suam, et sororem patris interficit. Sed maius est peccatum Maii Armeniacorum, quae utriusque obitum Olymp. CCVIII, 4. assignant. Ex Eusebio hausit Syncellus p. 336 C.

1509) Ἡλιος σύμπας ἐξέλειψεν] Dio lib. LXI. cp. 16.: ὃ μέντοι ἡλιος σύμπας ἐν μέσαις ταῖς θυσίαις τωις ἐπὶ τῇ Ἀγριππίνῃ κατὰ τὸ ψῆφισμα γενομέναις ἐξέλειπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐχρήγνει (ἐχρήγνει Leunclav.). Meminit huius eclipseos praeter Tacitus Annal. XIV, 12 ad a. U. c. 812. etiam Plinius N. H. II, 70 his verbis: Solis defectum Vipstano et Fonteio Coss. factum pridie Calendas Maias [a. U. c. 812. p. Chr. 59.], sed Olymp. CCIX. anno potius 2.] Campania hora diei inter septimam et octavam sensit. Corbulo dux in Armenia inter horam dei decimam et undecimam prodidit visum, circuitu globi alia aliis delegente et obscurante. Confirmat tempus Eusebius Hieronymi: Olymp. CCIX, 2. Terrae motus Romae et solis defectio. Sed secundum Philostrati rationes vit. Apoll. IV, 43 p. 183 coll. 40. visa est illa eclipsis Telesino Cos., i. e. n. U. c. 819. p. Chr. 66., quo nihil vanius esse dicit Scaliger Animadver. ad Euseb. p. 195 a. Consule de hac solis defectione Petavii Doctr. Temp., qui eam licet satis inagnam, totalem tamen non fuisse annotat. Add. Scal. Evidend. Temp. V. p. 468.

1510) Κατὰ τὴς Νέρων τραπέζης] Hoc Tacitus Ann. XIV. cp. 22. Claudio Nerone IV., Cornelio Cosso Lentulo Coss. a. U. c. 813. Ol. CCIX, 1. accidisse refert, narrans ille, in quinquennali iudicio ad morem Graeci certaminis Romae instituto, cometem, quem et Seuec. Quaest. Nat. VII, 6, 17, 21 visum per semestre tradit, effusisse, Neronisque apud Simbruina stagna discubuntis mensam atque dapes fulmine disiectas esse: quod quia in finibus Tiburtum acciderit, rumorem populi fuisse, Rubellium Plautum, cui paterna inde origo, deum numine imperio destinari. Dio LXI, 16, sicut et Philostr. vit. Apollon. lib. IV. p. 184, fulmen hoc cum solis defectione modo memorata coniungens, ad a. U. c. 812. p. Chr. 59. Olymp. CCIX, 1. refert. Meminuit Eusebius Hieronymi, sed ad Olymp. CCX, 2.: Ante mensam Neronis fulmen occidit, adeoque ad Olymp. CCX, 4. Maii Armeniaca coll. Syncell. p. 336 C. Vid. Tzetz. Chil. III. Hist. 60. v. 953.

1511) Ἀθηνόδωρος Αλγιεὺς] Refert Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 44, ubi pro τὸ δεύτερον reponendum esse τὸ τρίτον recte vidit Scaliger. Prorsus omittit τὸ δεύτερον Interpr. Armen. ap. Auch. P. I. p. 308.

1512) Θρασύλλος] Archon Atheniensium Ol. CCX, 1. ex Phlegonte Mirabb., cp. 20. Cf. not. inseq.

1513) Παιδίον τετραχέφαλον] Auctor Phlegon l. l.: παιδίον πρὸς Νέρωνα ἔχομεσθη τετραχέφαλον, ἀνάλογα ἔχον καὶ τὰ ἄλλα μῆλη, ἀρχοντος Ἀθηνῆς Θρασύλλου, ἐπανενότων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου [Γαῖον rescribente Meursio] Πειρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ [Τονροπιλιανοῦ corr. Meurs.] καὶ Κεστενίου Πέτρου [Πατ-

πόλεις ἔξεπορθήθησαν, καὶ μυριάδος ὀκτὼ τῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἀνηρέθησαν· καὶ ἡ νῆσος τῶν Ῥωμαίων ἡλλωτριώθη¹⁵¹⁴⁾.

β. Νέφων τὴν γαμετὴν Ὁκταβίαν ἀπέκτεινε¹⁵¹⁵⁾.

γ. Νέφων Ῥώμην ἐνέπορησε¹⁵¹⁶⁾.

δ.

ΟΑ. ΣΙΑ. Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς ἐν ἀνδράσι παγκράτιον¹⁵¹⁷⁾. ταύτην τὴν Ὁλυμπιάδα ἀναβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρουσίαν προσέταξεν ὁ Νέφων¹⁵¹⁸⁾. αὕτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρέται μόνη πασῶν ἡ Ὁλυμπιάς¹⁵¹⁹⁾.

α. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ¹⁵²⁰⁾. Ἐπὶ Ῥώμης Κορηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ παιδίον ἔτεκε κεφαλὴν ἔχον Ἄρούβιδος¹⁵²¹⁾. Σενεκᾶς τὰς φλέβας ἐντειμών ἐτελεύτησεν¹⁵²²⁾. Ἀστὴρ κομήτης ἐφάνη¹⁵²³⁾.

τον εινενδ. Meurs.] i. e. Ol. CCIX, 4. a. U. c. 814. p. Chr. 61., quo anno C. Caesonium Paetum et C. Petronium Turpilianum Romae consularu functos esse constat.

1514) Ἐν Βρετανίᾳ δίο πόλεις] Dio lib. LXII. init.: Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπαύσετο, πάθος ἐν Βρετανίᾳ δινόν συνηνίχθη· δίο τε γὰρ πόλεις (Camalodunum colonia, et Verolamium municipium ex Tac. Ann. XIV, 31) ἐπορθήθησαν, καὶ μυριάδες ὀκτὼ τῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν ἡφαστίσθησαν, ἡ τε νῆσος ἡλλωτριώθη: quae clades, tradente Tacito XIV, 29, in Britannia accepta est Caesonio Paeto, Petronio. Coss. a. U. c. 814. p. Chr. 61. Ol. CCIX, 4. Cf. Suet. Ner. ep. 39.

1515) Νέφων τὴν γαμετὴν] Nero Octavianum, primo ut sterilem dimissam, mox propter obiectum ei adulterium in Campaniam addita militari custodia pulsam [V. Tac. Ann. XIV, 60 et Suet. Ner. 35.], deinde ob indignationem plebis magna cum laetitia eius revocatain, tum sub specie adulterii cum Aniceto, classi apud Misenum praefecto, exerciti Pandataria insula clausam [V. Tacit. Ann. XIV, 62—63.], tandem mori iussit P. Mario Celso, L. Asinio Gallo Coss. a. U. c. 815. p. Chr. 62. Ol. CCX, 3. Octavia igitur, exsolutis venis, praeservidi balnei vapore mortem sibi concivit. Testis Tacitus Annal. XIV, 60 seq. Cf. Dio LXII, 13 et Zon. Ann. lib. XI. p. 569 sqq. Errat igitur Eusebius, qui Octaviae mortem sec. Hieronymum Olymp. CCXI, 3., secundum Maii Armen. Olymp. CCXI, 1. assignat.

1516) Νέφων Ῥώμην ἐνέπορησε] Nero Romanum incendit, illi interea excidium cantans ad citaram. Experta hanc cladem Urba est C. Lecanio Bassus, M. Licinius Crasso Coss. n. U. c. 817. p. Chr. 64. Orta est, ut nonnulli tradunt, d. XIV. Kal. Sextil. eadem, qua Senones quondam captam Romanum inflammaverant, denunque sexta die apud inas Esquiliis finea sumpsit. Testis Tacitus Ann. XV. cпп. 38. 40. 41. coll. Dion. LXII, 16 sq., Suet. Ner. ep. 38., Cassiodoro. Rectius igitur Romae incendium Olymp. CCX, 4. ascripsisset Scaliger. Quem ipsum annum confirmat Hieronymus: Olymp. CCX, 4.: Nero ut similitudinem Troiae ardoris inspicere, plurimam partem Romanas urbis incendit.

1517) Ξενόδαμος Ἀντικυρεὺς] De Xenodami Anticyrensis victoria pancratio parta testis est Pausanias X, 36, 4, cuius verba, quum non libera sint ab omni difficultate, ascribam. Φησὶ δὲ ἐπ' αὐτῷ τὸ ἐπίγραμμα, Ξενόδαμον παγκρατιαστὴν Ἀντικυράντην ἀνηρέθησαι γένην. εἰ δὲ ἀληθεῖτο τὸ ἐπίγραμμα, Ὁλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μετὰ δέκα καὶ διαχοσίας φινιοτοῦ ἀν τὸν κόπινον ὁ Ξενόδαμος ἐληγώσεις μέτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρέται μόνη πασῶν ἡ Ὁλυμπιάς, i. e. ἡν τὴν ἔθεσαν αὐτοὶ οἱ Ἡλεῖοι. Oviserunt enim Elei praeter illam etiam alias Olympiades, v. c. VIII. XXXIV. CIV., sed has, occupato aut Argivis aut Pisacis aut Arcadiis ludorum praecepsilo, non ipsi considerant. [cf. Paus. VI, 22, 1. 2; 4, 2.] Caussam, cur Ol. CCXL in fastos referre designati sint, a Pausania non declaratam, aperit Africanus p. 44. **ΟΑ. ΣΙΑ.** οὐκ ἔχει, Νέφων ἀναβαλλομένον εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν. Μετὰ δὲ ἔτη δύο ἀγθετήσης αὐτῆς, στάδιον μὲν . . . ἵρικα χιλ. Cf. praeteren Dio Cass. LXIII, 10. 14. ibique Reimar., Zonar. Annal. XI, 44, Suet. Neron. cap. 24., Philostr. Apoll. vit. IV, 8, 24. V, 2, 7. Ergo, quia non legitimo tempore, i. e. ineunte, sed, iubente Nerone, media fere Olympiade celebrati fuerant ludi, Olympiadein ipsam praeterierunt Elei. Scaliger, quippe nimis urgens Pausaniae verba: „εἰ δὲ ἀληθεῖτο τὸ ἐπίγραμμα”, Xenodami victoriam supra [correcto scilicet ἔκτον pro διαχοσίας] Olymp. CXL, hic Ol. CCXL anno primo intulit, quum deberet huius ipsius Olympiadis assignare tertio anno. Vid. nos ad Olymp. CXL. et ad Ol. CCXL, 3.

1518) ταύτην τὴν Ὁλυμπιάδα] Auctor Africanus apud Euseb. I. l.: οὐκ ἔχει Νέφων ἀναβαλλομένον εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν. Vid. Eusebius ad Olymp. CCXL, 1. coll. Sync. p. 340 A.

1519) μέτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι] Tradit Pausanias X, 36, 4: μέτη δὲ ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασι παρέται μόνη πασῶν ἡ Ὁλυμπιάς. Vid. Reim. ad Dion. LXIII, 10. coll. not. 1517.

1520) Δημόστρατος] Archon fuit Athenis Ol. CCXL, 1. ex Phlegonte Mirabb. ep. 23. Cf. not. inseq.

1521) Ἐπὶ Ῥώμης Κορηλίου Γαλλικανοῦ] Refert Phlegon I. l.: Κορηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ

- β. Θρασέας καὶ Σωφανὸς ὑπὸ Νέρωνος ἐθανάτωθησαν¹⁵²⁴). Μουσώνιος ὁ φιλόσοφος ἔξωφίσθη¹⁵²⁵). Νέρων ἐν τοῖς τραγῳδοῖς ἡγωνίσατο¹⁵²⁶). Τηριδάτης Ἀρμενίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεγένετο, ω̄ Νέρων τῆς Ἀρμενίας διάδημα ἐπέθητεν¹⁵²⁷). Οὐνίδις καὶ Γάλβας ἀπὸ Νέρωνος ἀπεστάησαν¹⁵²⁸).
 γ. Ἡ σια' Ὀλυμπιὰς ἥχθη. Τρύφων Φιλαδελφεὺς στάδιον ἐνίκα, Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο τραγῳδούς, κιθαρῳδούς, ἀρια παιλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ [τὸ] δεκάπιλον¹⁵²⁹). Νέρων Ἀρραιῶν Κοροῦτον ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκιμοῦντα ἐς νῆσον ἐνέβαλε¹⁵³⁰).

παιδίον ἔτει; κιησαὶν ἔχον ἀρούριδος λαὶ Ράμης, ἀρχοντος Ἀθήνης Λημοστράτου, ἐπιτετότων τῷ Ρώμῃ Ἀλλον Λοκυνίων Νερούια Σιλανιουν, καὶ Μάρχον Οὐεστίου Ἀττίκον. Consules dicit sine dubio a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. CCX, 4. qui alias M. Silius Nerva, et C. Iulius Atticus audient. Cf. Pag. crit. Baron. p. 50.

1522) Στρεκᾶς τὸς φίλβιος] Seneca quum coniurationis contra principem factae consors videretur, ad vitae finienda necessitatem a Nerone coactus, sectis venis una cum uxore Paulina mortem sibi consivit, Silio Nerva et Attico Vestino Coss. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Olymp. CCX, 4. Auctores Tacitus Ann. XV, 60 sqq., Dio LXII, 25, Hieronymus ad Ol. CCXI, 1.: *L. Annaeus Seneca, Cordubensis, praceptor Neronis et patruus Lucani poetae, incisione venarum et veneno hausto periit.* Cf. Suet. Ner. ep. 35.

1523) Ἀστήρος κομήτης ἐφάνη] Auctor Suetonius Ner. ep. 25., ubi de coniuratione Silio Nerva, C. Iulio Attico Coss. [Cf. Tacit. Ann. XV, 49.] contra Neronom inita disserens: Stella, inquit, crinita, quae summis potestatibus exstium portendere vulgo putabatur, per continuas noctes oriri coepit.

1524) Θρασέας καὶ Σωφανὸς] P. Thraseam Paetum et Baream Soraoum propter coniurationis adversus Caesarem factae consortium C. Suetonio Paulino, L. Pontio Telesino a. U. c. 819. p. Chr. 66. Ol. CCXI, 4. Coss. morte multatos esse testatur Tacitus Ann. XVI. ep. 22. Cf. Dio LXII, 26 de utriusque et Suet. Ner. ep. 37. de Paeti caede.

1525) Μυσώνιος ὁ φιλόσοφος] Rufus Musonius, philosophus Stoicus, e Volsinia Tyrrhenorum oriundus, a Nerone propter nominis celebritatem, philosophiae studiis partam, teste Tac. Ann. XV, 71, in exilium actus est Silio Nerva, Attico Vestino Coss. a. U. c. 818. p. Chr. 65. Ol. CCX, 4. ad quem ipsum annum notain illam Scaligerianam arbitror esse retrahendam. Cf. Dio LXII, 27. Floruit Olymp. CCXI, 4. secundum Eusebium [Hieronymi, Olymp. CCXI, 2. Mai. Armen. coll. Chrou. Pasch. p. 240 D.J.].

1526) Νέρων ἐν τοῖς τραγῳδοῖς] Dio lib. LXIII. init.: Ἐπὶ δὲ Γαῖον Τελεσίουν καὶ ἐπὶ Σουετουνίου Παυλίνον ἐπύτην [a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 4.] εὐδοξότατόν τε ἡμιά ἔργον καὶ ἕπερος αἰσχυστον ἐγένετο. ὁ τε γὰρ Νέρων ἐν τοῖς κιθαρῳδοῖς ἡγωνίσατο καὶ νικητήρια μάτια ἔκροτον [ιττὸν Μεταχριτον] couiente Reimaro], τοῦ τῆς κιθαρῳδίας διδυσκάλου, ἐν τῷ ἀποδρόμῳ ποιήσαντος, ἥνιοντας. Vid. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXII, 2. Mai. Olymp. CCXI, 3. coll. Sync. p. 340.

1527) Τηριδάτης Ἀρραιῶν βασιλεὺς] Tiridati, cum suis et Vologaeis, Pacori, Monobazi filiis, pompa paene triumphali inde ab Euphrate ad Italianum profecto, Puteolis Iudos gladiatoriis fecit Romanique deducto diadema imposuit Nero, L. Telesino, C. Suetonio Coss. a. U. c. 819. p. Chr. 66. Olymp. CCXI, 4. Testis Dio LXIII, 1 et 3.

1528) Οὐνίδις καὶ Γάλβας] Anni prochronismus. Nero quin e Graecia, ubi Olymp. CCXI, 3. ludis Olympicis coronam meruerat, in Italianum reversus esset, primum Neapoli de motu Galliae, auctore C. Iulio Vindice [qui Οὐνίδις Plutarchio Galb., Βίρδις Dion est] praefecto tumultuantis, cognovit eo ipso die, quo matrem quondam ceciderat suam. Testis Suet. Ner. 40. Atqui interficerat Agrippinam, tradentibus Tacito Ann. XIV, 4 et Suetonio Ner. ep. 34., Quinquatratum tempore, quae solennia Minervae sacra, quin XIV. Kal. April. celebrarentur, motum hunc Vindicis C. Silio Italico, M. Galero Trncialo Coss. circa d. XIX. m. Martii initio anni p. Chr. 68. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3. contigisse appetat. Cf. Dio LXIII, 22. Eodem fere tempore etiam Servius Sulpicius Galba descivit [cf. Suet. Ner. 42.], cui Vindex, parandi scilicet principatus minime studiosus, imperium deferendum iudicavit. Auctor Dio LXIII, 23. Cf. Suet. Galb. 9. et Zonar. Ann. lib. XI. ep. 13. p. 570.

1529) Ἡ σια' Ὀλυμπιὰς ἥχθη] Testis Africanus apud Enseb. Scal. χρον. λογ. p. 44: μετὶ δὲ ἔτη δύο διχτυσης αὐτῆς (scil. τῆς Ὀλυμπιάδος σια') στάδιον μὲν Τρύφων Φιλαδελφεὺς ἐνίκα κτλ. ut supra. Codex tamen Armen. e vers. Venet. pro κηρύκων ἀγῶνα scribendum significat ἐπὸν κηρύκων. Cf. Nieb. l. l. p. 216. Cramer Aneid. Par. II. p. 161 λατηραροῦ pro ἐστιφανοῦτο praeberunt, itemque τὸ ante δεκάπιλον omittunt. Secundum Dionem lib. LXIII, 14. Nero in Olympiis licet e curru decidisset, nihilominus coronatus est L. Fonteio Capitone, C. Iulio Rufo Coss. Ol. CCXI, 3. a. U. c. 820. p. Chr. 67. Cf. de Nerone, omnium sacrorum certaminum victore, eiusd. lib. LXIII, 10, Philostr. vit. Apoll. IV, 23. 24, Eusebius ad Olymp. CCXI, 2. Syncell. p. 340 A. coll. iis, quae ad Ol. CCXI. diximus.

1530) Νέρων Ἀρραιῶν Κοροῦτον] Cornutum philosophum, Persii praeceptorem, Ol. CCXI, 3. in exi-

δ. Νέφων ἐαυτὸν διεχρήσατο¹⁵³¹). Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπειδείχθη¹⁵³²). Ἐν Ρώμῃ ἡμίονος ἔτεκεν¹⁵³³). Ἐν ταῖς Συρακούσαις γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν τέρας ἀπεκύνησεν, οἶον οὕτω ἐμαιεύθη. Τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν, ἐξ οἰκείας ἐκάστη δέρης. τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ἐνὸς πάντα¹⁵³⁴).

ΟΛ. ΣΙΒ. Πολίτης Κεραμίτης στάδιον¹⁵³⁵). Ἀρτεμίδωρος Τραλλιαρὸς παγχράτιον¹⁵³⁶).

α. Κατὰ τὴν Γερμανίαν οἱ στρατιῶται τῷ Γάλβᾳ ἐπανίστανται, αὐτοκράτορα Βιτέλλιον προστησάμενοι¹⁵³⁷). Γάλβας τὸν Πείσωντα νεανίσκον εὐγενῆ Καίσαρα p. 340 b. ἀπέδειξεν¹⁵³⁸). Ὁθων Σίλβιος παρὰ τῷ στρατιωτῷ τῇν ἀρχὴν ἐπρίατο¹⁵³⁹).

lum missum esse tradit Eusebius Hieronymi. Ab Hieronymo biennii prochronismo abludit codex Augmeuiacis ad Olymp. CCXI, 1. Ex narratione Dionis colligis, configisse ante Telesinum consulem a. U. c. 819. Chr. 66., nempe post quinquennale iudicium anni 818. Chr. 65. [i. e. Ol. CCXI, 1.]: Reimarus ad Dion. lib. LXII, 29. Dio I. 1.: καὶ ποὺ γε τοῦ πλέθος τῶν βιβλίων, πρὶν καὶ ὄντον αὐτῶν συνθεῖναι, ἐσχεψιτο, παραλαβὼν ἄλλους τε καὶ Ἀρραῖνον Κορυνότον, εὐδοκιμοῦντα τότε γε ἐπὶ παιδεῖα. καὶ αὐτὸν δὲ λίγου μὴν καὶ ἀπέκτεινεν, ἃς γῆσσον δ' οὐν τελεσθεῖσεν, διι τοῦτον τετραχόδιον ἀξιούντων αὐτὸν βιβλίῳ γράψαι, πολλά τε αὐτῷ εἶναι ἔγινε, καὶ μηδένα αὐτῷ ἀναγγάλεσθαι.

1531) Νέφων ἐαυτὸν διεχρήσατο] Nero sibi manus Ol. CCXI, 4. Intulit teste Eusebio [Hieron. Ol. CCXII, 1. Mai. Arin.]. Dio LXVI, 17 a morte Neronis ad initium imperii Vespasiani Kal. Iul. [Tac. Hist. II, 79] a. U. c. 822. Chr. 69. Ol. CCXII. in eunt, interesse ann. 1. et dies XXII. scribit, unde mors Neronis in ilium IX. Ian. a. U. c. 821. Chr. 68. Ol. CCXI, 3. ex eunt. incidenter. Vid. Id. LXIII, 28 seq. coll. Reimar. §. 160. p. 1048, qui aliorum de annis imperii Neronis sententias accurate perlostrat.

1532) Γάλβας αὐτοκράτωρ] Testis Dio lib. LXIV. init.: Οὐτω μὲν οὐν δὲ Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπειδείχθη, ubi vid. Reimarus.

1533) Ἐν Ρώμῃ ἡμίονος] Dio lib. LXIV. init. in signis futuri Galbae principatus memorat: ἡμίονος τε ἔτεκεν, idque portentum editum vult sub adventum Galbae in Hispaniam, Silio Italico, Galero Trachalo Coss. a. U. c. 821. p. Chr. 68. Olymp. CCXI, 2. Meminit etiam Suetonius Galb. cap. 4.

1534) Ἐν ταῖς Συρακούσαις] Testis est Philostratus vit. Apoll. V. ep. 4. p. 219 ed. Morell. Paris. a. 1608.: ἀφικομένων δὲ αὐτῶν εἰς τὰς Συρακούσας, γυνὴ τῶν οὐκ ἀφανῶν τέρας ἀπεκέπαιεν οἶον οὐκων ἐμαιεύθη. τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν, ἐξ οἰκείας ἐκάστη δέρης, τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ἐνὸς πάντα. Quod quidem monstrum quoniam alii alter interpretarentur, Apollonius τρεῖς ἔγειραν Ρώμαλων αὐτοκράτορες, οὓς λγον πρώην Θρησκευόντων ἔγην. τελεώσει δὲ οὐδεὶς τὰ ἀρχεῖα. ἀλλ' οἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς Ρώμης, οἱ δὲ περὶ τὰ ὄμορφα τῇ Ρώμῃ δυνηθέντες, ἀπολοῦνται θάττον μεταμελύντες τὸ προσωπεῖον, ἢ οἱ τῶν τριγωδῶν τέραννοι: id quod statim (αὐτίκα) cognitum esse addit Philostratus, quandoquidem intra anni spatium Galba regno potitus in ipsa urbe interierit, itemque Otho et Vitellius. Incidit igitur monstri illius natalis in quartum hunc Ol. CCXI. annum.

1535) Πολίτης Κεραμίτης] Auctor Africanus ap. Euseb. I. 1. Meminit Iunius Politaes etiam Pausanias VI, 13, 2, qui enim non stadio solum, sed dolicho et diaulo eadem die palmae meruisse testatur. Sed locus iste Pausaniae est inter difficillimos. Satis sit lectores ad eos interpretes relegasse, quos assert Kraus. Olymp. p. 359 s. v. Polites.

1536) Ἀρτεμίδωρος Τραλλιαρὸς] Testis Pausanias VI, 14, 1.

1537) Κατὰ τὴν Γερμανίαν] Anni metachronismus. Milites, qui in Germania erant, ira gravius incensi, quod nullum a Galba beneficium accepissent, ad A. Vitellium deficiunt eumque principem sumunt, Imp. Serv. Sulpicio Galba II. T. Vinio Rufo Coss. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4. Auctor Dio LXIV, 4. Cf. Suet. Vitell. 8. Secundum Tacit. Hist. I, 55 — 57 factum hoc est Kal. Ian. 822. a. U. c., quoniam Hordeonius Flaccus inferioris Germaniae legiones sacramento pro Galba adigere vellit. Tuin enim deiectis Galbae imaginibus in verba senatus tantum populi Romani iurare voluerint. Qua re nuntiata Vitellius prium ab Agrippenibus IV. Non. Ian. Imperator renuntiatus est: atque postridie superior exercitus eidem accessit. Proinde potius Ol. CCXI, 4.

1538) Γάλβας τὸν Πείσωντα] Dio LXIV, 5: Οὐ οὖν Γάλβας τὴν ἐπανίστασιν αὐτὸν [τοῦ Βιτέλλιον] πνεύμονος, Λοίχιον Πείσωντα, νεανίσκον εἰγενῆ, ἐπιεικῆ, φρόνιμον, ἐποίησατ, καὶ Καῖσαρα ἀπέδειξεν. Ad quem locum de Pisone haec annotavit Reimarus: L. Calpurnius Piso Frugi Licinianus, patre M. Licinio Crasso, Consule A. U. C. 780, qui a Claudio intersectus est, matre Scribonia, nepli Sexti Pompeii M. istidem cessa a Claudio. Ascitus est IV. Id. Ian. a. U. c. 822. Ergo Olymp. CCXI, 4. Cf. Tacit. Hist. I, 12 seqq. Plut. Galb. p. 1063 B. C., Suet. Oth. cap. 4. 5. Galb. cap. 17.

1539) Ὁθων Σίλβιος παρὰ τῷ στρατιωτῷ] Pergit Dio I. 1.: δὲ δὴ Ὁθων δὲ Μύρχος δὲ Σαλονίος . . . υπὸ τινῶν στρατιωτῶν ὀλίγων, οἱ οντωμόκεσταν αὐτῷ, ἐς τὸ τεῖχος ἐτείχθη, κανταῦθι καὶ τοὺς ἄλλους, ἦτε καὶ ὑγδρούτους τῷ Γάλβᾳ, προσανατέσας, μᾶλλον δὲ ἐκποιάμενος, πυρός τε ἐκείνων τὴν ἀρχὴν παραχρῆμα ἐλυθε, καὶ μετὰ τούτο καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. Cf. Plut. Galb. p. 1062 B. 1064 A., Suet. Oth. cap. 5., Tac. Hist. I, 23 seqq., Zonar. Ann. lib. XI. p. 572 A. Cneterum etiam Othonis auspicio rectius Ol. CCXI, 4. ascribi, vix est, quod moneam.

Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐκόπη ἄρξας μῆνας 9¹⁵⁴⁰). Μάχης πρὸς τῇ Κρεμώνῃ γενομένης τοῖς περὶ Βιτέλλιον πρὸς τοὺς περὶ Ὁθωνα, ἐπεσον ἐκατέρωθεν ὑψηλῶν ἀνδρῶν τέσσαρες¹⁵⁴¹). Ὁθων ἔαυτὸν διεχρήσατο, ἄρξας ἡμέρας ἐντίκοντα¹⁵⁴²). Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν σφασιωτῶν κατεκόπη¹⁵⁴³). Τὸ Καπετώλιον ἐνεπρήσθη¹⁵⁴⁴).

β. Τὰ ἱεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου κατεσκάψη¹⁵⁴⁵). Τοὺς Ιουδαίους, καὶ τοὺς τὰ πά-

1540) Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ] Redit idem anni metachronismus. Dio lib. LXIV. ep. 6.: αὐτὸς δὲ [ἀ Γάλβας] ἐς τὸ Καπετώλιον, ὃς καὶ Θέσωρ, ἀρμάτης καὶ αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ Ρωμαϊκῇ ἀγορᾷ ἀπαγγέλλεις, ιππεῖς καὶ πέζοι, ἵπταιδι τὸν γέροντα, τὸν ἀρχιερέα, τὸν αὐτοχρύσιον, πολλῶν μὲν βούλευτῶν, παμπόλλων δὲ δημοτῶν πορότων, κατέκοψαν. Factum id XVIII. Kal. Februar. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4, teste Tacito Hist. I, 27. De percussoris nomine non satis constat, quippe qui alii Terentius, evocatus, aliis Lecanius, aliis Arcadius, aliis Fabius Fabulus, plurimis tamen Camurinus, XV. legionis miles tradatur. V. Tacitus Hist. I, 41 et Plut. Galb. p. 1065 C. De Galbae et vita et imperii annis haec tradit Dio I. l. ep. 6. extr.: ἐζησε δὲ Γάλβας ἐτῇ δύο καὶ ἐβδομήκοντι, ἦρ' ἀνὴρ μῆνας ἴριτα, καὶ ἡμέρας δεκατριεῖς. Eosdem numeros habet Zonaras Ann. XI, 14 extr. Scaliger dies neglexit. Josephus Bell. Iud. IV, 9, 2. Galbae regno septem menses totidemque dies tribuit: quae computatio mirifice congruit cum calculo supra significato, quo Neronem IX. Ian. a. U. c. 821. Ol. CCXI, 3. exēunt, Galbam vero XV. Ian. a. U. c. 822. Ol. CCXI, 4. extinctum esse vidimus. Vid. aliorum de annis Galbae principatus sententias a Reimaro ad Dion. I. l. diligenter collectas.

1541) Μάχης πρὸς τῇ Κρεμώνῃ] Ann. rursus metachronismus. Otho quoniam Vitellium ad principatus communionem frustra cohortatus esset, armis statuit litem dirimere. Ἐπεσον δὲ, ait Dio LXVIII, 10, τλασσοτες ὕδωρῶν ἐκτίνωθεν ἐν ταῖς μάχαις τοῖς πρὸς τῇ Κρεμώνῃ γενομέναις. Caeteri scriptores ad Bedriacum [Betriacum: Suet. Oth. cap. 9. Betriacensi victoria: Id. Vitell. cap. 10. iudit.] pugnatum esse tradunt, quod tamen oppidum πλησίον Κρεμώνῃ esse testatur Plutarchus Oth. p. 1070 B., inter Veronam et Cremonam situū dicit Tacitus Hist. II, 23 et 49. Accidit autem pugna, eodem teste Tacito Hist. II, 55, Cerialium ludorum tempore anni U. c. 822, i. e. die inensis April. inter XII. et XIX. Ol. CCXI, 4. Caeterum in texto perperāν περὶ τοῖς περὶ Ὁθωνα pro πρὸς τοῖς περὶ Ὁθωνα expressum erat.

1542) Ὁθων ἔαυτὸν διεχρήσατο] Dio LXIV, 15: Ταῦτα εἰπών, ἐς τὸ διωμάτιον ἀνεχώρησε, καὶ τι ξηρίδιον λαβών, ἐντὸς διεχρήσατο. καὶ αὐτὸν τὸ σῶμα οἱ σφασιωται ἀνείλοντο πενθοῦντες, καὶ ἐθαψαν, καὶ τινὲς ἔαυτον τησσαράκοντα αὐτῷ. τοῦτο τὸ τέλος Ὁθωνι λύγετο, ζήσαντι μὲν ἐπὶ τῷ καὶ τρίακοντα ἑτη, ἑνδεκα ἥμερῶν δύοτην, ἀργαντὶ δὲ ἡμέρας ἑνεκόντα. κάκιστα γε μῆρα ἀνθρώπων ζήσας, κάλλιστα ἀπέθανε. XC. dies sive III. menses imperasse Otho etiam a Zonara Annal. lib. XI. ep. 15. extr. et a Plutarcho Oth. p. 1075 A. traditur. At calculum Josephi, qui Bell. Iud. IV. ep. 9. §. 9. regno Othonis inensis III. diesque II. i. e. XCI. dies attribuit, accuratissimum esse diemque eius extremum d. XVI. April. inens. assignandum esse demonstravit Henr. Noris. de Epoch. Syro-Maced. I, 3. p. 56 seq. Cf. Tac. Ann. II, 49. Suet. Oth. 11., qui eum XCV¹⁰ imperii die exanimatum ait. Pertinet igitur etiam Othonis obitus ad Ol. CCXI, 4. exēunt.

1543) Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν σφασιωτῶν] Haec Vitelli caedes revera in Ol. CCXII, 1. incidit. Est enim Vitellius, teste Dione LXV, 21 sq. ad scalas Germanias ab iratis militibus suis detrunctus, postquam annum unum deinceps diebus X. regnavit. Quum vero IV. Non. Ian. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXI, 4. miles utriusque Germaniae imperium ei detulisset, usque ad XXII. vel XXIII. diem in. Decembr. a. U. c. 822. Ol. CCXII, 1. regnarit, necesse est. Vid. Tacit. Hist. III, 85 seq. et Suet. Vitell. ep. 17. coll. Reimar. ad Dion. I. l.

1544) Τὸ Καπετώλιον ζεπογάθη] Capitolium, quod Flavius Sabinius praefectus urbis [cf. Tac. Hist. III, 65 et Suet. Vespas. I. Vitell. 25.], frater Vespasiani [V. Ios. Bell. Iud. IV, 10, 3 et 11, 4, Eutrop. VII, 18 al.], postquam Vitellium ad deponendum imperium frustra cohortatus est, repulsus ab eo cum suis XV. Kal. Ian. [v. Tac. Hist. III, 67] petierat, una die post i. e. XIX. Decembr. a. U. c. 822. p. Chr. 69. Ol. CCXII, 1. ab obsidentibus Vitellianis incensum est. Certe Vitellianis exusti Capitolii culpam tribuunt Josephus Bell. Iud. IV, 11, 4 et Dio LXV, 17. At Tacitus Hist. III, 71, licet ambigi dicat, ignem tectis oppugnatores injecerint, an obsessi, hanc tamē crebriorem famam esse pronuntiat. Cf. Suet. Vitell. cap. 15., Eutrop. VII, 18, Philostr. vit. Apoll. V, 30.

1545) Τὰ ἱεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου] Hierosolyma, d. XIV. Ianthici [Nisan] seu Aprilis [cf. Ios. Bell. Iud. IV, 13, 7] obsideri copta, tandem die VIII. m. Gorpiaeī [Eloul] seu die II. m. Septembriis a Tito capta sunt, Imp. T. Flavio Vespasiano II., T. Vespasiano Coss. a. U. c. 823. p. Chr. 70. Ol. CCXII, 2. Vid. Joseph. Bell. Iud. VI, 10, Dio LXVI, 4—7, Tacitus Hist. V, 9, Suetonius Tit. cap. 5., Frontinus Strateg. II, 1, 17, Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXII, 3. [Mai. Arm. ad Ol. CCXII, 1. coll. Syncell. p. 342 A. et Chron. Pasch. p. 247 A. B.] coll. Noris. Ep. Syro-Maced. I, 3. p. 52 seq. Templum iam ante die X. Iosi mensis exustum erat [v. Joseph. Bell. Iud. VI, 4. §. 5.], hoc est die X. quinti Iudeorum mensis Ab, die V. Augusti Romanorum.

τρια αὐτῶν ἔθη περιστέλλοντας ἐτάχθη τῷ Καπετωλίῳ Δᾶς καὶ ἦτος δίδραχμον ἀποφέρειν¹⁵⁴⁶). Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπετώλιον ἀναγράφειν ἤρξατο¹⁵⁴⁷).

γ.

δ.

ΟΛ. ΣII. Ρύδων Κυμαῖος, ἢ Θεόδοτος, στάδιον¹⁵⁴⁸).

α.

β. Τὸ τῆς εἰρήνης τέμενος καθιερώθη, ὁ τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἵερᾳ ὄδῳ ἴδρυνθη,
ἔχων ψόφον τοῦ ποδῶν, ἔχων τε καὶ εἶδος τοῦ Νέφρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου¹⁵⁴⁹).

γ.

δ. Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγενήθη¹⁵⁵⁰).

ΟΛ. ΣΙΑ. Στράτων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁵¹).

α.

β.

γ. Ἀστήρ χομήτης ἐπιπολὺ ἐφαντάσθη¹⁵⁵²). Οὐεσπασιανὸς ροσῆσας μετήλλαξεν ἐν
τοῖς ὕδαις τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτιλίοις ὠνομασμένοις, μοναρχήσας ἐτη ἴ¹⁵⁵³).

1546) Τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς τὰ πάτρια] Auctor Dio LXVI, 7. Imper. T. Flavio Vespasiano II., T. Vespasiano Coss.: καὶ ἀπ' ἔκτινον δίδραχμον ἐτάχθη, τοὺς τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθη περιστέλλοντας τῷ Καπετώλῳ [Καπετώλῳ]. Ios. Bell. Iud. VII, 6, 6.] Δᾶς καὶ ἦτος ἀποφέρειν. Cf. Ios. I. I.

1547) Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπετώλιον] Tradit. Dio LXVI, 10: τὸν τε νέῳ τὸν ἐν Καπετώλῳ εἴθες οἰκοδομεῖν ἤρξατο, Coss. supra laudatis. Idem prima Capitolii fundamenta iacta indicat Vespasianum Romae praesente. Illic vero si, durante obsidione Hierosolymorum [ab XIV. April. usque ad II. Septembr. a. U. c. 823. V. not. 1545.], Rhodum omnesque, quas praeter navigavit, civitates invisit, in Graeciam transiit, eque Coreyra lapygiam delatus terrestri deinde itinere Romam venit, ab omnibus civitatibus cum honore exceptus [cf. Ios. Bell. Iud. VII, 2, 1. et Tacit. Hist. IV, 81.]; efficitur, ut exēunte demum aestate a. U. c. 823. in Urbem venisse videatur. Quapropter XI. Kal. Iul. eiusdem anni, quo die cura restituendi Capitolii in L. Vestinum, equestris ordinis virum, et Helvidium Priscum praetorem delata, area templi secundum Tacitum Hist. IV, 81 illustrata est, nondum Romae præsens affuerit Vespasianus. Vid. Eusebius ad Olymp. CCXII, 4. qui biennii metachronismo peccavit, coll. Sync. p. 342 B. et Cassiodoro.

1548) Ρύδων Κυμαῖος, ἢ Θεόδοτος] Africanus apud Euseb. I. I. Interpres tamen Armen. Theodorus exhibet.

1549) Τὸ τῆς εἰρήνης τέμενος] Dio LXVI, ep. 15.: Ἐπὶ δὲ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἔκτον καὶ ἐπὶ τοῦ Τίτου οἰκράτον ἀρχόντων [i. e. a. U. c. 828. p. Chr. 75. ineunt. Ol. CCXIII, 2.] τὸ τῆς Εἰρήνης τέμενος καθιερώθη, ὅτε κολοσσὸς ὠνομασμένος ἐν τῇ ἱερᾷ ὄδῳ ἴδρυνθη. φυσὶ δὲ αὐτὸν τὸ τε ὑψος ἔκτον ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος, οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέφρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν. Vid. de hoc Pacis templo Sueton. Vespas. ep. 8., de eius ornamenti Ios. Bell. Iud. VII, 5, 7. et Plin. XXXVI, 5, 7, 25. XXXIV, 8. XLV, 10. de colosso, non novo, sed Neronis [Suet. Ner. cap. 31. Plin. H. N. XXXIV, 7.] relecto, Suet. Vespas. ep. 18. Euseb. Hieronym. ad Olymp. CCXIII, 3. Mai. Arm. CCXIII, 4. Sync. p. 342 B., Cassiodorum coll. Scaligero Animadver. p. 200 a. n. MMXCI. et Reimaro ad Dionis I. I.

1550) Ἀδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας] Anni metachronismus. Natus est Hadrianus teste Aelio Spartiano vit. Hadr. I, Romae IX. Kal. Febr. Vespasiano VII, Tito V. Coss. a. U. c. 829. p. Chr. 76. Ol. CCXIII, 3. Obiit secundum Hieronymum Olymp. CCXXIX, 1., [Mai. Arm. Olymp. CCXXIX, 2.] ad quem locum Scaliger in Animadver. p. 218. a. n. MMCLIII. haec annotavit: „Spartianus [cp. 24.]: vixit LXII. mensibus V., diebus XVII. Imperavit ann. XXI., mensibus XI. Dio [LXIX, 23.] aliter: ἔζησε δὲ ἐτη δύο μὲν καὶ ἥξικοντα, μῆνας δὲ πέντε, καὶ ἡμέρας ἐννεακαίδεκα, καὶ ἔμονάρχησεν ἐτη εἴκοσι, καὶ μῆνας ἑπτάκα. Tuttius crediderunt Dionis, qui usus est familiariter illis, qui Hadrianum viderant, noverant ei sub eo res gesserant. Nam magnum discrimen est inter Spartanum et Dionem. Secundum haec obierit Hadrianus numero MMCLIV. [i. e. Ol. CCXXIX, 2.] circiter III. Eid. Iulias. Nam initium imperii sui instituit III. Eid. Augustas, et supra annos XXI. solidos imperavit menses XI. Obiit ergo II. Eid. Iulias, a qua die si retro numeres annos LXII. menses V., dies XIX., natalis eius inciderit in a. d. XII. Kalend. Febr. Vespasiano Augusto VI. [leg. VII.] et Tito V. Coss.”

1551) Στράτων Ἀλεξανδρεὺς] Teste Africano apud Euseb. I. I.

1552) Ἀστήρ χομήτης] Dio LXVI, 17 de prodigiis, quibus mors Vespasiani Fl. Vespasiano IX. et T. Vespasiano VII. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. portendi visa sit, disserens: λγεόντει δέ, inquit, σημεῖον αὐτῶν φέροντα εἰς τούτο, ὃ, τε ἀστήρ χομήτης ἐπὶ πολὺ φαντασθεῖς, καὶ το μηνιαῖον τὸ τοῦ Ἀγνοούστου αὐτώματον ἀνοιχθεῖν. Vid. Suet. Vespas. 23. coll. not. inseq.

1553) Οὐεσπασιανὸς ροσῆσας] Dio lib. LXVI. ep. 17.: Οὐεσπασιανὸς δέ, ὡς μὲν ἡ ἀλήθεια ἔχει, ροσῆσας οὐ τῇ ποδύρῃ τῇ συνήθῃ, ἀλλὰ πυρετοῖς, μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδαις τῶν Σαβίνων τοῖς Κουτιλίοις ὠνομασμένοις, sese IX. et T. Vespasiano VII. Coss. a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 3. Eusebius eum

Τίτος ὁ αὐτοῦ νιὸς τὴν ἀρχὴν διεδέσατο ἐπ' ἔτη β', μῆνας β', ἡμέρας γθ¹⁵⁵⁴). **Γναιός Ιούλιος Ἀγρικόλας** πάντα κατὰ τὴν Βρετανίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τῶν Ρωμαίων ἦγε τοῦτο, ώντι ἡ Βρετανία νῆσός ἐστι καὶ πάντη περίορντος¹⁵⁵⁵). Ἐξ τοῦ Βεσπρίου δρους πῦρ ἄφατον ἀναρραγέν πᾶσαν τὴν περίχωρον διέφευρε, καὶ δύο πόλεις δλας, τό τε Ἡρούλαντον, καὶ τοὺς Πομπήιους, ἐν θεάτρῳ τοῦ διμήλου αὐτῆς καθημένου, κατέχωσε¹⁵⁵⁶).

δ. Πέντε πολλὰ πάντα τῆς Ῥώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκδημήσαντος, ἐπενέιματο¹⁵⁵⁷): Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικόν, τό τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱέρωσεν¹⁵⁵⁸).

ΟΛ. ΣΙΕ. Ἐρμογένης Ξάνθιος στάδιον¹⁵⁵⁹).

α. Τίτος μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδαισιν, ἐν οἷς καὶ [δ] πατήρ αὐτοῦ¹⁵⁶⁰). Αρμετιανὸς ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀρχὴν ἐξεδέσατο¹⁵⁶¹).

β.

inde ab Olymp. CCXII, 1. [Hieronym., Olymp. CCXII, 2. Mai. Arm.] usque ad Olymp. CCXIV, 2. [Hieronym. Olymp. CCXIV, 3. Mai. Arm.] per ann. IX. mens. XI. dies XXII. regnasse tradit. Africanus apud Euseb. Scal. χρον. λογ. p. 79, 47 ei annos X, quibus annum I. demit Chron. Pasch. p. 246 A, tribuit dies VI. Dio I. l. Diem mortis eius in a. d. IX. Kal. Jul. definit Suetonius Vespas. ep. 24. Unde intelligitur, Vespasiani obitum una cum viro comete rectius Ol. CCXIV, 2. exequunt. assignari.

1554) **Τίτος** ὁ τίδες Dio LXVI, 18 et 26 biduum demit — ἡμέρας δὲ εἴκοσιν. Item Suet. Tit. ep. 11. et Zonar. Ann. XI, 18: quibus suffragatur etiam Kutropius VII, 22, nisi quod perperam menses octo ponit. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 3. [Mai. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4.] simpliciter **Τίτος** ἔτη β' μῆνας β'. Cf. Reimarus. ad Dion. I. l. Quin etiam vero Titus d. XXIII. Jun. patri successisset, eius regni initium in Ol. CCXIV. non 3. sed 2. ann. exequunt. inciderit.

1555) **Γναιός Ιούλιος Ἀγρικόλας**] Dio lib. LXVI. ep. 20. ad a. U. c. 832. p. Chr. 79. Ol. CCXIV, 4.: Καν τούτῳ πολέμου αἰθίς ἐν τῇ Βρετανίᾳ γενόμενον, τάπε τῶν ἐκεῖ πολεμιῶν Γναιός Ιούλιος Ἀγρικόλας πάντα κατέδραμε [cf. Tac. Agric. 18—38], καὶ πρῶτος γε Ῥώματον, ὡν ἡμέτες ἴσμεν, ἦγε τοῦ θ' ἐτι η Βρετανία περίφροντός ἐστι. Cf. Tac. Agric. ep. 10.

1556) **Ἐξ τοῦ Βεσπρίου δρους πῦρ ἄφατον**] lugens hoc Vesuvii incendium auctumni tempore [καὶ] αὐτὸν τὸ φθινόπωρον. Dio LXVI, 21] XI. Kal. Sept. [sec. Masson. Vit. Plin. ad ann. 17 seq.] aut Kal. Norembr. [sec. Tillemont. not. 4. ad Tit. p. 855] a. U. c. 832. p. Chr. 79. Olymp. CCXIV, 3. accidit: de eius violentia sic scribit Dio lib. LXVI. ep. 23.: καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ὡς πον καὶ ἔνυχ, καὶ ἀνθρώποις καὶ γάρωις καὶ βοσκήμασιν ἐλημήνατο, τοὺς δὲ δὴ ἰχθύας, τά τε ὄρνεα πάντα διέφευρε· καὶ προσέτι καὶ πόλεις δύο δλας τοτε Ἡρούλαντον καὶ τοὺς Πομπήιους, ἐν θεάτρῳ τοῦ διμήλου αὐτῆς καθημένους, κατέχωσε. Meminerunt huins incendiū praeterea Suetonius Tit. ep. 8.; Victor Epit. X, 12; Eusebius [Hieronym. ad Ol. CCXIV, 3. Mai. Arm. ad Olymp. CCXIV, 4. coll. Syncell. p. 343 B.], Zonaras XI, 18 p. 578 D., Statius Sylv. IV, 8, v. 5, Orosius VII, 9, Plinius Epist. VI, 16 et. 20.

1557) **Πέντε πολλὰ πάντα τῆς Ῥώμης**] Dio LXVI, 24: Ηὔρη δὲ δὴ ξύρον ἐπίγειον τῷ ἐξης ἔτει [i. e. uno anno post Vesuvii incendium] U. c. 833. p. Chr. 80. Ol. CCXIV, 4. T. Flavio Vespasiano VIII. T. Flavio Domitiano Coss.] πολλὰ πάντα τῆς Ῥώμης, τοῦ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκδημήσαντος, ἐπενέιματο. Cf. Suet. Tit. ep. 8.; Victor. X, 12, Oros. VII, 9, Cedren. p. 217 D. Add. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXIV, 4. Mai. Arm. ad Olymp. CCXV, 1. coll. Sync. p. 343 B.

1558) **Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικόν**] Dio LXVI, 25: Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις οὐδὲν ἐξαρτεῖται [οἱ Τίτοι]. τὸ δὲ δὴ θέατρον τὸ κυνηγετικόν, τό τε βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἱέρωσας, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἴσποιται, ad quem locum cf. Reimarus.

1559) **Ἐρμογένης Ξάνθιος**] Africanus ap. Euseb. I. l.

1560) **Τίτος μετήλλαξεν** ἐν τοῖς ὕδαισιν] Dio LXVI, 26: Διατελέσας δὲ ταῦτα, καὶ τῇ γε τελευταίᾳ ἥμερον καταδυρίσεις, ὅπει πάντα τὸν δῆμον ἔδει, οὐδὲν ἔτι μέγα ἐπράξει, ἀλλὰ τῷ ἐπιγεγραμένῳ ἔτι ἐπὶ τε τοῦ Θλαψίου καὶ ἐπὶ τοῦ Πωλίωρος τῶν ἐπάντων [a. U. c. 834. p. Chr. 81.] καθιερώσας ὅσα εἰρηται, μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδαισιν ἐν οἷς ὁ πατήρ αὐτοῦ. i. e. Catilius Sabinius. Cf. quae ad Olymp. CCXIV, 3. diximus. Obiit mortem d. XIII. m. Sept. Proinde Olymp. CCXV, 1. Suetonius Tit. ep. 11: Excessit in eadem, qua pater, villa, Idibus Septembribus post biennium ac menses duos diesque viginti, quam successerat patri, altero et quadragesimo octatis anno. Vit. not. ad Olymp. CCXIV, 3. Itaque recte Maii Armeniaca: Olymp. CCXV, 1. Titus morbo decessit coll. Chron. Pasch. p. 249 A. Peccat anni prochthonio Hieronymus ad Olymp. CCXIV, 4.

1561) **Αρμετιανὸς ὁ ἀδελφὸς**] Domitianus [Αρμετιανὸς Sync. 343 A. Chron. Pasch. 249 A. Zosim. II, 4. Phleg. Mirabb. cap. 24. Sed Αρμετιανὸς Dio] Tito a. U. c. 834. Ol. CCXV, 1. d. XIII. Sept. successit. Cf. Dio lib. LXVI. ext. LXVII. init. et Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXV, 1. Mai. Arm. ad Olymp. CCXV, 2.

γ. *ANAPXIA AΘΗΝΗΣΙ¹⁵⁶²*). Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ἰταλίας ἀπεκύησεν ὅφεις ἐσφαιρωμένους¹⁵⁶³). Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ ἐκτέμνεσθαι¹⁵⁶⁴).

δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Πάππης, Θαρσεὺς στάδιον¹⁵⁶⁵).

p. 341 a.

α.

β. Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπετωλίνον ἐνεστήσατο ωδὴ ἔτεσιν ὕστερον τῆς περὶ Ακτιονίνης¹⁵⁶⁶).

γ.

δ. Δομετιανὸς τὰ Σεκουλάρια ἐπετέλεσε¹⁵⁶⁷).

ΟΛ. ΣΙΖ. Ἐρμογένης Ξάνθιος στάδιον τὸ δεύτερον¹⁵⁶⁸).

α.

β.

γ.

δ.

1562) *Ἀραρχία Αθήνησι*] Testis Phlego Mirab. ep. 24. Cf. not. inseq.

1563) Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τριδέντου] Phlego l. l.: Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ἰταλίας ἀπεκύησεν ὅφεις ἐσφαιρωμένους, ἐπατεύντων ἐν Ρώμῃ Δομετιανοῦ Κατεύρος τὸ ἔντονον καὶ Πετιλίου Ρούφου τὸ δεύτερον, ἐν Αθήναις ἀραρχίας οὐσίῃ. Imp. Tit. Flavius Domitianus IX. Cos. a. U. c. 836. p. Chr. 83. Ol. CCXV, 3. inscriptus est: in alterius consulis nomine variatur. Pag. crit. Baron. T. I. p. 73. eum P. Petilium Rufum, Almeloveen. Fast. Consul. p. 127. T. Virginium Rufum appellat.

1564) Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα] Dio LXVII, 2: καὶ διὰ τοῦτο καίπερ καὶ αὐτὸς Ἐυρίνου τινὸς εὐνούχον ἤρων, δμως, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πίτος ἰσχυρῶς περὶ τοὺς ἐκτομίας ἴσπονδάκι, ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ἐκτονῶν ἕρμην, μηδένα τοῦ ἐν τῇ τῷ Ρωμαίων ἀρχῇ ἐκτέμνεσθαι. Quod quidem edictum licet Dio primo Domitiani anno i. e. a. U. c. 834. a. Chr. 81. Ol. CCXV, 1. assignandum esse innuat, Eusebius tamen, quem hoc loco secutus est Scaliger, Ol. CCXV, 3. ascribit: Domilianus eunuchos fieri prohibuit. Cf. Chron. Pasch. p. 249 B: Δομετιανὸς εὐνούχοις ἄνδρας ἐκάλεσεν, et Syncell. p. 343 C. Vid. Scaligeri Animadw. ad Euseb. p. 202 b. n. MMXCIX.

1565) *Ἀπολλοφάνης ὁ καὶ Πάππης*] Auctor Africanus apud Euseb. l. l., ubi tamen Πάπης Ταρσῖος legitur. Ap. Interpr. Arnen. Aucheri P. l. p. 309 Patis audit. Πάπης duplici πωρα de coniectura dedit Scaliger, Θαρσεὺς vero pro Ταρσεῖς ex errore typographi ortum videtur.

1566) *Δομετιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπετωλίνον*] Vetus eruditus apud Clementem Alexandrinum Strom. I. p. 336 C. D.: ἐντεῦθεν [τῆς Αλεξανδρείας τελευτῆς] ἐπὶ τὴν Ἀγγούστου νίκην, ὃς Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν ἐντὸν ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐτῇ δικόστια ἐνεργούντα τεσσαρα. ἐπάτενεν Ἀγγούστος τέταρτον, ἀφ' οὗ χρόνον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ὃν ἐθέλει Δομετιανὸς ἐν Ρώμῃ, ἐτῇ ἔκατον δεκτάσσομενον. Verum uno anno minus dicit: Domitianus enim quinquennale certamen Iovi Capitolino instituit eo anno, quo una cum Dolabella fasces consulares tenebat. Auctor Chronicē Paschalis p. 249 C: ἐπ'. Δομετιανοῦ Αἰγαίοιστου τὸ γ' καὶ Δολαβέλλα. ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπάτων πρώτη πεντατετρής ἀγῶνος ἡχθῇ ἐν Ρώμῃ, hoc est a. U. c. 839. p. Chr. 86. Olymp. CCXVI, 3. Unde usque ad annum Antonii emortualem U. c. 724. a. Chr. 30. Olymp. CLXXXVII, 3. retro supputantur anni non CXIV, sed CXV. Suetonius Domit. ep. 4. de ea re sic scribit: Instituit et quinquennale certamen Capitolino Iovi triplices musicum, equestre, gymnicum, et aliquanto plurium quam nunc est coronarum. Ad quem locum vid. Casaubonus. Add. Censorin. de Die Nat. ep. 18. Vid. Scaliger. Emend. Temp. V. p. 481 seqq. coll. Prolegg.

1567) *Δομετιανὸς τὰ Σεκουλαρια*] Auctor Suetonius Domit. ep. 4.: Fecit et ludos seculares, computatu ratione temporum, ab anno, non quo Clandius proxime [a. U. c. 800.], sed quo olim Augustus ediderat. Ediderat autem Augustus secularia C. Furnio, C. Silano Coss. a. U. c. 737. a. Chr. 17. Ol. CXC, 3. Cf. Dio lib. LIV, 18. Domitiano igitur, Augusti rationem secuturo, ludi seculares a. U. c. 847.-p. Chr. 94. celeb randi erant. Verum constat ex Censorino ep. 17. actos ab eo esse a. U. c. 841. p. Chr. 88. Olymp. CCXVI, 3, ipso XIV. [sic enim pro XVI. rescribendum esse recte monuit Scaliger Emend. Temp. lib. V. p. 486] et L. Minucio Russo Coss., adeoque sex annis ante quam debebat, si Augusti computationem sequi voluisse. Vid. Pag. crit. Bar. ad a. Chr. 88. et Scal. Emend. Temp. l. l. Zosimus II, 4 de eadem re loquens: μετὰ δὲ, inquit, τὸν Σεβιστὸν Κλαύδιος ἤγαγε τὴν ἱερήν, οὐ φυλάξις τὸν τῶν ὀρισμένων ἀριθμὸν, μετ' ὧν Δομετιανὸς τὸν Κλαύδιον παραπεμψάμενος, καὶ τὴν περίοδον τῶν ἐτῶν ἀφ' οὗ τὴν ἱερήν ὁ Σεβιστὸς ἐπετέλεσε ἀριθμήσας, ἵδοξε τὸν ἐξ ἀρχῆς παραδοθέντα φυλάκτειν θεαμόν. Alipi παραδοθεὶς θεούς, ut ipse docet, erant anni CX. absoluū. Hic tantum sicut CIV: SCALIGER l. l. Vid. Onofr. Panvin. De Saecul. Lud. T. IX. Thes. Graevian. p. 1071 seqq. coll. Prolegg.

1568) *Ἐρμογένης Ξάνθιος στάδιον*] Africanus apud Euseb. l. l.

26 *

ΟΛ. ΣΙΗ. Ἀπολλάνιος, ή Ἡλιόδωρος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁶⁹⁾. Ἀπολλάνιος πύκτης ἐπίκλησον Πάρτις Ἀλεξανδρεὺς πρῶτος Ἀλγυπτίων ὑπὸ Ἡλείων ἔχημαθη εἰς τὸν ἄγωνα ἐξυβρίσας, καὶ ἡπαρ οὐ κατὰ προθεσμίαν τῶν πυκτῶν. Ἡρακλεῖδη Ἀλεξανδρεῖ πύκτη τὸν κότιον Ἡλεῖοι παρῆκαν ἀζοντί¹⁵⁷⁰⁾.

α.

β. Ἰώσηπος τὰς ἀρχαιολογίας Ἰουδαϊκὰς συνεγράψατο¹⁵⁷¹⁾.

γ. Ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινοέσσης ἐς Ποντιέλλους ἄγοντα λίθοις ἐστορέσθη¹⁵⁷²⁾. Δομετίαρδος Φιλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίτερο ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναικαὶ αὐτὴν συγγενῆ ἑαυτοῦ Φιλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα, κατέσφαξε, τὴν δὲ Δομιτίλλαν, ἐπενεγχέντος αὐτῇ ἐγκλήματος Ἰουδαϊσμοῦ, εἰς Παρδατάρειαν ἐξώρισεν¹⁵⁷³⁾.

δ. Δομετιανὸς ἀπεσφάγη ἄρξας ἐτη ιε', ἥμέρας ε'¹⁵⁷⁴⁾. Νερούντος Κοκκήνιος αὐτο-

1569) Ἀπολλάνιος, ή Ἡλιόδωρος] Africanus ibid. Sed ap. Interpr. Armen. Apollinus audit.

1570) Ἀπολλάνιος πύκτης ἐπίκλησον Πάρτις] Testis Pausanias V, 21, 5: Χρήμασι δὲ ὑπὸ Ἡλείων ἕπεροι τε ἕπερον, καὶ Ἀλεξανδρεὺς ἔχημαθη πύκτης Ὄλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς διακοσίαις ὅγδοή τε καὶ δεκάτῃ. ὄνομα δὲ τῷ ἔχημαθητῇ Ἀπολλάνιος, ἐπίκλησον δὲ ἡ Πάρτης [sic cum codd. Paris. tert. Angel. Lugdun. primum ediderunt Bekkerus et cum Walzio Schubartius. Πάρτης praecepsibus codd. Mosqu. Vandol. sec. Lugd. alt. scripserunt Aldin. auctor, Kuhnius, Facius, Clavierus, Siebelius] καὶ πας καὶ ἐπιχώριον τὸ ἐς τὰς ἐπίκλησις τοῖς Ἀλεξανδρεύσοντις ἔστιν. οὗτος δὲ ἀνήρ ἀδικεῖν ὑπὸ Ἡλείων κατεγγάρωθη πρῶτος Ἀλγυπτίων. κατεγάρωθη δὲ οὐ δοῦναι χρήματα η λαβεῖν αὐτός, ἀλλὰ τούτον ἄλλο ἐς τὸν ἄγωνα ἐξυβρίσαι. ἀφίκετο οὐκ ἐς τὸν εἰρημένον κατέρον καὶ αὐτὸν ὑπὸ Ἡλείων πειθομένων τῷ νόμῳ ἐλείπετο τοῦ ἄγωνος εἴργεσθαι. τὴν γὰρ οἱ πρόσωποι, ὡς ἐν ταῖς Κυκλαῖσι νίσσοις ὑπὸ ἀνέμων κατείχετο ἐναντίων, Ἡρακλεῖδης γένος καὶ αὐτὸς Ἀλεξανδρεὺς ἡλεγχεῖν ἀπάτην οὖσαν· ἔστερησι γάρ χρήματα ἐκ τῶν ἄγωνον αὐτὸν ἀλλάγοντα τῶν ἐν Ἰωνίᾳ, οὕτω δὴ τούτη τοῖς Ἀπολλάνιον, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἤκει οὐ κατὰ προθεσμιάν τῶν πυκτῶν, τούτους μὲν οἱ Ἡλεῖοι τοῦ ἄγωνος ἀπειλαύνοντι, τῷ Ἡρακλεῖδῃ δὲ τὸν στέφανον παράπονον ἀκοντί.

1571) Ἰώσηπος — in testu erat Ἰώσηπος — τὰς ἀρχαιολογίας] Auctor Iosephus ipse Antiquq. Iud. lib. XX, 11, 2: Ἐπὶ τούτοις δὲ καταπιάσω τὴν ἀρχαιολογίαν, βίβλοις μὲν εἴκοσι περιειλημένην, ἵστη δὲ μυριάσι στύγων. καὶ τὸ θεῖον ἐπιτέραν, κατὰ περιόδους ὑπομνήσω πάλιν τὸν τε πολέμου καὶ τῶν σφραγίσκων ἡμῖν, μέχρι τῆς νῦν ἱνιστώσης ἡμέρας, ητοις ἐσὶ τρισκαὶδεκάτον μὲν ἔτος τῆς Δομετιανοῦ Καλισπος ἀρχῆς, ἵμοι δὲ ἐπὶ γενέσιος πεντηκοσιοῦ καὶ ἔτον. Suidas s. v. Ἰώσηπος· ἔγουστε δὲ καὶ τῆς Ἰουδαικῆς ἀρχαιολογίας λόγους κ', ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου ἀρχῆς, ἓντος τεσσαρεισκαὶδεκάτου ἔτος Δομετιανοῦ Καλισπος. Iucepit autem tertius decimus Domitianus annus ab XIII. in. Sept. a. U. c. 846. p. Chr. 93. Olymp. CCXVIII, 1. Ad quem ipsum annum annotat Eusebius: Flavius Iosephus vicesimum librum antiquitatum huius temporis scribit. Quae sic corruptit Interpr. Armeniacus: Flavius Iosephus heic finem facit secundae prisorum historiae. Eusebius igitur anno Domitiani XIII. ineunti perfectus Iosepho Antiquitates Iudaicas ascripsit, exenti Scaliger. Iosephus autem si anno p. Chr. 93. annum egit aetatis quinquagesimum sextum: lucem aspexerit a. p. Chr. 38. Olymp. CCIV, 4. Addimus hoc loco alteram ab Eusebio relictam de Iosepho notitiam: Olymp. CCXI, 4.: Flavius Iosephus scriptor historicus dux belli Indacorum, quum a Romanis interficiendus esset, Vespasiano pronuntiat de morte Neroris, et eius imperio. Sic scilicet Hieronymus. Eadem fere sed ad Olymp. CCXII, 1. annotata leguntur in codice Armeniaco coll. Chron. Pasch. p. 240 D.

1572) Ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινοέσσης] Dio LXVII, 14 init. T. Flavio Domitiano XVII., T. Flavio Clemente Coss. a. U. c. 848. p. Chr. 95. Ol. CCXVIII, 1.: Ἐρ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινοέσσης ἐς Ποντιέλλους ἄγοντα, λίθοις ἐστορέσθη. Vid. Stat. Sylv. IV, 3, 26. Caeterum in textu Ποντιέλλους pro Ποντιέλοντος expressum erat.

1573) Δομετιανὸς Φιλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα] Resert Dio lib. LXVII, 14: καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει [scil. quo quae Sinuessa Puteolos ducit via, strata lapidibus est] ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ τὸν Φιλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίτερο ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναικαὶ αὐτῇ συγγενῆ ἑαυτοῦ Φιλάβιαν Δομιτίλλαν ἔχοντα, κατέσφαξε ὁ Δομετιανός. ἐπηνέγκη δὲ ἀμφοῖν ἔχαλημα ἀνθίστητος, ἵψ' ης καὶ ἄλλοι ἐς τὸν Ιουδαίων ἡθη ἐξοκλέλοντες πολλοὶ κατεύκασθησαν καὶ οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δὲ τῶν γοῦν οὐσιῶν ἐπιστρήθησαν. ἡ δὲ Δομιτίλλα ὑπερωρίσθη μόνον εἰς Ηανδατέρειαν. In medio insulae nomine iterum, uti not. 1416., u praeoptarit Scaliger. Cf. Eusebius Maii Armen.: Olymp. CCXVIII, 3. Tunc etiam Flavia Domitilla, et Flavii Clementis consulis sororis filius, exul abiit in Pontiam insulam, quia se Christianum professus est. Hieronymus vero ad Olymp. CCXVIII, 4. Flaviam scribit Domitillam Flavii Clementis consulis ex sorore neptene in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit. Eusebium extipsit Syncellus p. 344 Δ.: Φιλαντία Δομιτίλλα ἐξαδελφὴ Κλήμεντος Φιλαντίου ὑπατικοῦ, ὡς χριστιανὴ εἰς γῆνος Ιοντίαν φυγαδεῖται· αὐτός τε Κλήμης ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεῖται.

1574) Δομετιανὸς ἀπεσφάγη] Domitianus a Stephano aliisque coniaratis XIV. Kal. Octobr. C. Fulvio

χράτωρ ἀπέδειχθη¹⁵⁷⁵). Εἰςόντες Δομετιανοῦ συνεχωνεύθησαν καὶ ἄψιδες αἱ αὐτῷ πεποιημέναι καθηρέθησαν¹⁵⁷⁶).

ΟΛ. ΣΙΘ. Στέφανος Καππάδος στάδιον¹⁵⁷⁷).

a. Νερονᾶς ἐνομοθέτησε μήτε τινὰ εὐνογχίζειν, μήτε τὴν ἀδελφιδῆν γαμεῖν¹⁵⁷⁸).

β. Νερονᾶς τὸν Τραιανὸν νιοθείησας Καισαρα ἀπέδειχε¹⁵⁷⁹). Νερονᾶς ἀπήκλαξεν ἄρξας ἔτος α', μῆνας δ'¹⁵⁸⁰).

γ. Διογέτης ὁ ἔβδομος μὲν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ὑστατος δὲ ἐν τοῖς Ιουδαίων βασιλεῦσιν ἐτελεύτησεν¹⁵⁸¹). Ἐταῦθα λίγει τοῦ Ιούστου τοῦ Τιβεριέως Χρονικὸν ἀρχάμενον ἀπὸ Μωσέως¹⁵⁸¹).

ΟΛ. ΣΚ. Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁸³).

Valente, C. Antistio Vetere Coss. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. occiditur, postquam regnavit annos XV., dies V. Auctor Dio LXVII, 17 seq. Alii aliter de Domitiani regni annis tradunt: quorum sententias vide apud Reimarus. ad Dion. l. l. Cf. Eusebius Hieronym. ad Olymp. CCXVIII, 4. Mai. Att. ad Olymp. CCXIX, 1.

1575) Νερονᾶς Κοκκήος] Dio, lib. LXVIII. init.: Μετὰ δὲ Δομετιανὸν Νερούντιον Κοκκίον οἱ Ρωμαῖοι ἀπέθιξον αὐτοκράτορα.

1576) Εἰκόνες Δομετιανοῦ συνεχωνεύθησαν] Pergit Dio l. l.: Μίσου δὲ τοῦ Δομετιανοῦ αἱ οἰκίες αὐτοῦ, πολλαὶ μὲν ἀργυραῖ, πολλαὶ δὲ καὶ χρυσαῖ οἴσαι, συνεχωνεύθησαν καὶ ἐξ αὐτῶν μηγάλα χρήματα συντέληγη, καὶ αἱ ἄψιδες, πλισται δὴ ἐν ἀνθρακού ποιούμεναι, καθηρέθησαν.

1577) Στέφανος Καππαδός] Africanus ap. Euseb. l. l.

1578) Νερονᾶς ἐνομοθέτησε] Dio LXVIII, 2: ἐνομοθέτησε δὲ ἄλλα τε καὶ περὶ τοῦ μὴ εὐνογχίζεσθαι τινὰ, μήτε ἀδελφιδῆν γαμεῖν. Haec quum per Dionem dubitari liceat utrum C. Fulvio Valente, C. Antistio Vetere Coss. a. U. c. 849. p. Chr. 96. Ol. CCXVIII, 4. an vero Nerva III. et Virginio Rufo Coss. a. U. c. 850. p. Chr. 97. Ol. CCXVIII, 4. CCXIX, 1. edicta putet, Scaliger ad posteriore annum retulit.

1579) Νερονᾶς τὸν Τραιανὸν] Dio lib. LXVIII, 3: ὅθεν ὁ Νερούντιος, διὰ τὸ γῆρας βιθὺ καταρροτούμενος, ἀνέβη τε ἐς τὸ Καπιτάλιον, καὶ ἥρη γεωνήσας Ἀγαθῆ τίχη τε βούλης καὶ τοῦ δήμου τῶν Ρωμαίων, καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, Μάρκου Οὐλπίου Νερούντιον Τραιανὸν ποιοῦμαι. καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ συνεδρίῳ Καλουρά τε αἱ τὸν ἀπέδειξε, καὶ ἐποτελεῖτο αὐτῷ αὐτοχειρὶ (ἥρει δὲ τῆς Γερμανίας ἔκτινος).

Tίχαιαν Δαυαὶ ήταν δικράνα σοῖς βλέποσιν.
Diem adoptionis Traiani erui posse desperat Reimarus ad Dion. l. l.: Hadrianus diem 11. Augusti (A. U. C. 870.) natalem Imperii sui agnoscit teste Spartiano op. 4. Iam cum Traianus regnaverit annos XIX., menses VI. dies XV. teste Dione p. 786 fin. natulis Imperii eius incidet in A. U. C. 851. d. 27. Iun. Ibi ergo retrogressi pedem figuramus. Iam videamus ordiendo a superiori tempore, quo deducamus. Domitianus occisus est A. U. C. 849. d. 18. Sept. vide p. 768. §. 106. Atque Nerva regnabit annum I., menses IV., dies IX. p. 771 B. Ergo his additis, in eandem diem 27. Ian. A. U. C. 851. incidimus: quae proinde erit Nervae emortalia. Quodsi cum Traiano Nerva vixit tantum tribus mensibus, ut tradit Victor Epit. XII, 9. adoptio exente Octobri, aut ineunte Novembri A. U. C. 850. [Olymp. CCXIX, 1.] facta fuit: quae consona sunt Plinio, optimo hac in re testi. vide §. 33. cuius et locis quam plurimis evincitur fulsum esse, quod alter Victor Caes. XII, 2 ait, Nervam mense XVI. remet abdicasse imperio. Neque enim depositus imperium, adoptans Traianum, sed eum participem fecit, servato sibi Augusti titulo . . . Plin. Pan. 57, 3. 56, 3. neque adoptavit Traianum mense XVI. sed XIII. mense autem XVI. mortuus est. . . Diem tamen certum adoptionis confiters non possumus. Hoc tamen intelligitur, Scaligerum verba supra laudata aptius anno qui praecedit assignaturum suisse.

1580) Νερονᾶς ἀπήκλαξε] Nervae regno annum I., menses IV. tribuit Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXIX, 1. Dies novem addit Dio LXVIII, 4. Anno I. mensibusque III. imperasse dicitur in Maii Armeniacis ad Olymp. CCXIX, 2. Obiit autem d. XXVII. m. Ian. a. U. c. 841. p. Chr. 98. Ergo Ol. CCXIX. anno potius I. Cf. not. 1579.

1581) Ἀγρίππας ὁ ἔβδομος] Ex Photii cod. XXXIII. Vid. not. insequent. coll. Prolegg.

1582) Υούσιον τοῦ Τιβερίων] Photius cod. XXXIII.: ἀρεγνάσθη Υούσιον Τιβερίως, χρονικόν, οὐ η ἐπιγραφὴ Υούσιον Τιβερίως Υούσιον βασιλέων τῶν ἐν τοῖς οἰκουμεναῖς. ουτος ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἐν Γαλικαίοι Τιβερίδος ὀφελάτο [Cf. Steph. s. v. Τιβερίδης]. δοχεῖται δὲ τῆς ιστορίας ἀπὸ Μωϋσέως, καταλήγει δὲ ἐν τοῖς τελευτῆς Ἀγρίππη τοῦ ἔβδομον μὲν τῶν ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρώδου, ιστάτον δὲ ἐν τοῖς Ιουδαιών βασιλεῦσιν. ὃς παρέλυσε μὲν τὴν ὑψηλὴν ἐπὶ Κλαυδίου, ἡνδρίθη δὲ ἐπὶ Νερωνος καὶ ἐν μᾶλλον ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, τελειωτέρη δὲ ἐπὶ τρίτῳ Τραιανοῦ, οὗ καὶ η ιστορία καταλήγεται. Tertius autem Traiani annus inest in Ol. CCXIX, 4. Eusebius Hieron. Iustum Tiberensem Ol. CCXIX, 1. [Ol. CCXIX, 2. Mai. Arm. coll. Syncell. p. 346 D.] floruisse scribit. Vid. Prolegg.

1583) Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς] Testis est Africanus ap. Euseb. l. l. In versione Armeniaca ap. Aucher. P. I. p. 309 nomen victoris in Chilleus abiit.

α. Τραιανὸς κατὰ τοῦ Δεκεβάλου νικητήρια ἦγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνυμάσθη¹⁵⁸⁴).
 β. Τραιανὸς τὸν Ἰστρὸν ἐπιφανεστάτη γεφύρᾳ ἔζευξε, καὶ τὴν Δακίαν τῇ Ῥωμαίων ἔξουσίᾳ ὑποτάξας ἐπαρχίαν ἐποίησε¹⁵⁸⁵). Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρᾳ ἐχειρώσατο, καὶ Ῥωμαίων ὑπήκοον ἐποίησατο¹⁵⁸⁶).

γ.

δ.

ΟΑ. ΣΚΑ. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁵⁸⁷).

p. 341 b.

α.

β. Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου νιὸς ὡν ἐτῶν ιγ' ποιητῶν Ῥωμαίων ἀγῶνα ἐρικῆσε Καπιτωλείοις, Λούστρῳ 5'¹⁵⁸⁸).

γ.

β.

ΟΑ. ΣΚΒ. Κάλλιστος Σιδήτης στάδιον¹⁵⁸⁹).

1584) Τραιανὸς κατὰ τοῦ Δεκεβάλου] Dio lib. LXVIII. cap. 10.: *Traianus dicitur etiam ut nomen triunphi iugate, cuius duximus etiam nomen triunphi*. Tempus acti triumphi acceptique cognominis Scaliger hoc quidem loco ex Eusebio Hieronymi definivit. Is enim: Olymp. CCXX, 1.: *Traianus de Dacie et Scythis triumphavit*, h. e. a. U. c. 853 p. Chr. 100. In Animadrv. tamen ad Euseb. p. 206 a. b. n. MMXVII. coll. Emend. Tempp. V. p. 488 idem anno potius U. c. 853. p. Chr. 100. Olymp. CCXIX, 4. triumphatum vult, nummo scilicet sisus, ubi *Traianus Cos. III. appellatur*. Cum tamen cognomen illud nec in caeteris eiusdem nec in inequentis anni nummis compareat, Reimarus ad Dion. I. I. triumphum Traiani ad a. U. c. 853. p. Chr. 102. Ol. CCXX, 4. quo anno Cos. IV., et in nonnullis cum addito DES. V. scribatur, referendum esse dicit, cognominis et triumphi illius vestigiis in nummis apud Mediob. p. 151 seq. Fabrettum p. 274 seq. demonstratis. Codex Eusebii Armeniacus coll. Sync. 347 A. Traiani de Dacie triumphum Olymp. CCXX, 3., Cassiodorus denique adeo Coss. Candido et Quadrato, i. e. a. U. c. 853. p. Chr. 105. Olymp. CCXXI, 1. ascribit.

1585) Τραιανὸς τὸν Ἰστρὸν ἐπιφανεστάτη γεφύρᾳ] Traianum Danubio ponte iuncto [Vid. Dio LXVIII, 13 et inde pendente Tzetz. Chil. II. Hist. 65. coll. Plin. Epistt. VIII, 4 et Victor. Caes. 13, 4] Daciam subegisse inque provinciae formam redigisse auctor est Dio LXVIII, 14. Eusebius, quem hoc loco secutus est Scaliger, provinciam illam Ol. CCXX, 2. a. U. c. 853. p. Chr. 100. assignat, adversante eodem Viro Docto in Animadrv. p. 202 b, ubi eam cum anno insequente contendendam dicit ex nummi auctoritate, in quo sub muliere manibus post terguin reuinets Dacia a Traiano Cos. V. capta tradatur. Alter tempus subactae a Traiano Dacie definit Reimarus ad Dion. I. I. Add. Sync. p. 347 A.

1586) Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων] Dio lib. LXVIII, 14 extr.: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον καὶ Πάλμας τῆς Συρίας ἄρχων τὴν Ἀραβίαν τὴν πρὸς τῇ Πέτρῃ [Scaliger supra vitiose Πέτρῃ dederat] ἐχειρώσατο, καὶ Ῥωμαίων ὑπήκοον ἐποίησατο. Hieronymus, ex quo tempus definivit Scaliger, Arabes Olymp. CCXX, 2. in fidem acceptos tradit. Reimarus tamen uti Daciam, ita Arabiām a U. c. 858. p. Chr. 105. Ol. CCXXI, 1. subiectam vult.

1587) Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος] Ex Africano apud Euseb. I. I. Cramer. Anecd. Graec. Paris. P. II. p. 152 perverse Αλεξανδρος praebent.

1588) Λεύκιος Οὐαλέριος Λευκίου νιὸς] Testatur *vetus Inscriptio*, quae Hisconii [quod nunc ei Quasto dicitur] in regione Ferentana inventa, extat apud Gruter. pag. CCCXXXII. num. 3.

L. VALERIO L. F.

PUDENTI.

IIIIC. QUUM. ESSET. ANNORUM.

XIII. ROMAE. CERTAMINE.

IOVIS. CAPITOLINI. LUSTRO.

SEXTO. CLARITATE. INGENI.

CORONATUS. EST. INTER.

POETAS. LATINOS. OMNIBUS.

SENTENTIIS. IUDICUM.

HUIIC. PLEBES. UNIVERSA.

HISCONIENSIA. STATUAM.

AERE. COLLATO. DECREVIT.

In ea inscriptione manifesto lustrum est agor Capitolinus, celebratumque est illud lustrum anno a Christo 106. [i. e. a. U. c. 859. Olymp. CCXXI, 3. C. Ceionio Commodo Vero, L. Tutilio Cereali Coss.]: SCALIGER Emend. Tempp. lib. V. p. 482.

1589) Κάλλιστος Σιδήτης] Tradit Africenus apud Euseb. I. I., ubi tamen Interpres Armen. Aucher.

α.

β.

γ.

δ. ΑΑΡΙΑΝΟΣ, ὃ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γενόμενος¹⁵⁹⁰). Ἐν Ρώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύνησεν ἐμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυσικόπων εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη¹⁵⁹¹).

ΟΔ. ΣΚΓ. Εὕστολος Σιδήτης στάδιον¹⁵⁹²).

α.

β. Τραιανὸς πᾶσαν τῶν Ἀρμενίων χώραν εἶλε¹⁵⁹³).

γ. Τραιανοῦ χειμάζοντος ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἔσαισιος γίνεται, ὥφ' οὐ αἱ ἄλλαι τε πόλεις ἔκαμον, καὶ ἡ Ἀντιόχεια μάλιστα ἐμυστύχησε· καὶ παυπόλλους ἡ τῶν οἰκοδομημάτων πιῶσις διέφθειρε, ἐν οἷς καὶ ὁ Πέδων ὑπάτερος ἐγένετο¹⁵⁹⁴).

δ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ¹⁵⁹⁵). Τραιανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐστράτευσε. Τραιανὸς τὴν Ἀδιαβηνὴν παρεστήσατο¹⁵⁹⁶), τὴν Κιησιφῶντα παραλαβών. Τραιανὸς τοὺς

P. I. p. 309 denuo cursum equorum actum esse indicans, haec graeca reddidisse videtur Niebuhr p. 215: ἀντινεῳδη τῶν ἵππων ὁ δρόμος.

1590) [Ἄδριανός] Praeturam Athenis gessit Olymp. CCXXII, 4. ex Phlegonte Mirabb. cap. 25. Cf. not. insequ. Praeturam Hadriani memorant praeterea Dio lib. LXIX. cap. 16. et Ael. Spartian. Hadrian. cap. 18. extr.

1591) Ἐν Ρώμῃ γυνή τις] Hoc monstrum Hadriano Caesare Athenis Archonte, Imp. Nerva Traiano VI., T. Sextio, qui alius C. Iulius, Africano Coss. i. e. a. U. c. 865. p. Chr. 112. Ol. CCXXII, 4. Romae in lucem editum et ex haruspicium consilio in Tiberim deiectum esse, totidem verbis refert Phlegon Mirabb. cap. 25.

1592) Εὕστολος Σιδήτης] Africanus apud Euseb. I. l.

1593) Τραιανὸς πᾶσαν τῶν Ἀρμενίων] Dio lib. LXVIII, 18: Τραιανὸς δὲ . . . ἱς Σάταλα ἦλθε, καὶ ἱς Ἐλέγειν τῆς Ἀρμενίων χώριν. καὶ τὸν Ἡνιόχων βασιλέα ἐτίμησε, Παρθαμάσιον δὲ τὸν Ἀρμενίων ἐτιμώρησατο. ἐπεὶ δὲ πᾶσαν τὴν Ἀρμενίων χώραν εἶλε καὶ πολλοὺς τῶν βασιλέων, τοὺς μὲν ὑποτεινόντας ἐν τοῖς φίλοις ἤγε, τοὺς δὲ τίνας καὶ ἀπειθοῦστας ἀμάχει ἐχειροῦντο. Tempus Scaliger e numinis ap. Paprio. de Imp. Rom. cap. 19. T. I. Thes. Graev. p. 429 desinisse videtur, qui Armeniam Traiano Imp. VI. subactam testantur. Quodsi verum est, Traianus Armeniam in provinciae formam initio a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1. Q. Ninnio Hasta P. Manilio Vopisco Coss. redegerit oportet, quandoquidem eodem anno Imp. VII. salutatur. Cf. Dio lib. LXVIII. cap. 19 D. Ad quem locum vide etiam, quae Reimar. §. 127. et §. 132. annotavit. Cf. Sext. Ruf. cap. 20. Hieronymus anno prius ponit: Olymp. CCXXII, 4.: Traianus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.

1594) Τραιανὸν χαμάζοντος ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ] Auctor Dio lib. LXVIII. ep. 24.: Ιατρόβοντος δὲ αὐτοῦ [ιοῦ Τραιανοῦ] ἐν Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἔσαισιος γίνεται· καὶ πολλαὶ μὲν ἔκαμον πόλεις, μάλιστα δὲ ἡ Ἀντιόχεια ἐδυστίχησε. αὐτεὶ γὰρ τοῦ Τραιανοῦ ἐκεῖ χειμάζοντος, καὶ πολλῶν μὲν στρατιῶν, πολλῶν δὲ ἰδιωτῶν, κατὰ τε δίκαιας καὶ κατὰ προσθυμίας, ἐμπορίαν τε καὶ θεωρίαν, πανταχόθεν συμποιητικότων, οὔτε ἔθνος οὐδέν, οὔτε δῆμος οὐδέποτε ἀβλαβῆς ἐγένετο . . . παυπόλλους μὲν γάρ καὶ μέτη ἡ τῶν συμποτόντων φίμη ἐφθειρε, παρικληθεῖς δὲ καὶ ταχάρια ἐπνίξειν. (cap. 25.) ἄλλοι αὖτις ἦμουν. ἢν εἰς καὶ ὁ Ηέδων ὁ ὑπάτερος ἐγένετο. καὶ εἰδίς τε γὰρ ἀπέδειτε. iam vero C. Popillius Carus Pedo Vergilianus consulatum gessit cum M. Valerio Messala a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, 3. At quin motu illum ante initium veris contigisse tradat Dio LXVIII. ep. 26. init. accuratius eum Olymp. CCXXIII, 2. assignasset Scaliger. Ac sic profecto Maii Armenica nota: Olymp. CCXXIII, 2. Antiochias terras motus fuit, urbisque tertia paulo minus pars corruit. Anno prius ponit Hieronymus. Vid. Sync. p. 348 A. coll. Victore Caes. XIII, 11. Epitom. XIII, 12, Oros. VII, 12, Zonar. Annal. XI, 22. p. 586.

1595) Μακρίνος] Macrinus teste Phlegonte Mirabb. cap. 9. Athenis praeturam gessit, L. Lamia, Aeliano Vetere, qui alius Aemilius Aemilianus, L. Antistius Vetus, a. U. c. 869. p. Chr. 116. Ol. CCXXIII, 4. Coss. Cf. Pag. crit. Baron. T. I. p. 112. Almeloveen. Fast. Consul. ad a. U. 869. p. 133.

1596) Τραιανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν] Hieronymus, cuius calendaris haud dubie hoc loco indicare voluit Scaliger, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam a Traiano in provinciae formam Ol. CCXXII, 4. redactas esse tradit: ad quem annum verba Scaligeri: Τραιανὸς . . . παρεστήσατο, ipso nolente Ol. CCXXIII, 4. ascripta, reiicienda esse arbitror. Cf. Sext. Ruf. 20. Assyriam a Traiano Cos. VI. p. Chr. 112. a. U. c. 865. Olymp. CCXXII, 4. in potestatem redactau testantur numini ap. Scal. Aniinadv. ad Euseb. p. 206 b. n. MMXVIII. Dio lib. LXVIII, 22 vero Traianum contra Mesopotamiam et Adiabenen, quae est Assyria pars inter Diabam et Adiabam fluvios sita, eodem tempore, quo Armenia Romanis accessit, i. e. secundum numeros [cf. quae ad Ol. CCXXIII, 2. diximus] Q. Hasta et P. Vopisco Coss. a. U. c. 867. p. Chr. 114. Ol. CCXXIII, 1., profectum esse ait.

Ἄτρηγονς μάτηγ ἀποπειράσας ἐντεῦθεν ἀπῆλθε¹⁵⁹⁷). Λούσιος ὑπὸ Τραιανοῦ πευφθεὶς Ἰουδαίους κατεστρέψατο¹⁵⁹⁸). Τραιανὸς εἰς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ἐλθὼν ὑδρωπιάσας ἐτελεύτησεν, αὐταρχήσας ἐτῇ ιδ', μηνας 5'. τὰ δὲ ὄστα αὐτοῦ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη¹⁵⁹⁹). Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν¹⁶⁰⁰).

ΟΛ. ΣΚΔ. Ἰσαρίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁰¹).

α. Ἀδριανὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην ἀρχῆζε τὰ διφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαιδενεστῇ δρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε, καὶ μέχρις οὗ τοῦτο ἔμελλεν¹⁶⁰²).

β.

γ. Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ Θήρας αὐτὴν ὠνόμασεν¹⁶⁰³.
δ.

ΟΛ. ΣΚΕ. Ἀριστέας Μιλήσιος στάδιον¹⁶⁰⁴).

1597) *Τὴν Κιτησιανὰν παραλαβώ.*] Testis est Dio lib. LXVIII. ep. 28, Traianum Ctesiphonte urbe, quam e Seleuciae regione Parthi considerant, in fidem accepta imperatorem appellatum Parthicique nomine nuncupatum esse. Cepit autem Parthiam Trajanus, id quod etiam e numinis apud Mediob. p. 163 colligi licet, Imp. IX. a. U. c. 868. p. Chr. 115. Ol. CCXXIII, §. L. Messala, M. Pedone Coss. Deinde [μετὰ δὲ ταῦτα, Dio LXVIII, 31 init.] i. e. fortasse insequenti anno Atram [Ἄτρηγονς enim pro corrupto Ἀγαρηγονς uti Dioni LXVIII, 28. Reimarus restituit, sic nos supra reddidimus Scaligerο], Arabiae urbem inter Euphratem et Tigrim sitam, frustra oppugnavit. Cf. Dio lib. LXVIII, 31. Cassiodorus Traianum Coss. Commodo et Cereali i. e. p. Chr. 106. a. U. c. 859. Ol. CCXXI, §. Hiberos, Sauromatas, Osroenos, Arabes, Bosphoranos, Colchos in fidem accepisse, Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupasse et tenuisse dicit.

1598) *Λούσιος ὑπὸ Τραιανοῦ*] Dux Traianus Armeniani donat, Adiabenens occupat, expugnataque Ctesiphonte urbe contra Arenoū infeliciter pugnat: Indaei, qui circa Cyrenen habitabant, Andrea quodam duce constituto Romano, rebellant. Sic scilicet res digerit Dio, qui lib. LXVIII. ep. 32.: ἂλλ' Ἰορδαίους μὲν, inquit, ἄλλοι τι, καὶ Λούσιος ὑπὸ Τραιανοῦ πευφθεὶς κατεστρέψατο. id quod Eusebius coll. Sync. p. 347 D. seq. Olymp. CCXXIII, 4. a. U. c. 448 p. Chr. 117. factum tradit. Eusebium expressit Scaliger. Reimarus vero Iudeos rebelles Ol. CCXXIII, §. a. U. c. 868. p. Chr. 115. repressos vult.

1599) *Τραιανὸς εἰς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας*] Auctor Dio lib. LXVIII, 33. extr.: λύνετο μὲν γὰρ καὶ ἀπόληχτος, ὅστε καὶ τοῦ σώματος τοῦ παραθῆναι, τὸ δὲ ὄλον ἴδωντας, καὶ ἐς Σελινοῦντα τῆς Κιλικίας ίλθων, ἦν δὴ καὶ Τραιανούνολιν καλοῦμεν, ἔσατοντος ἀπέψυξης, ποναρχήσας ἐτῇ δεκαετίᾳ, καὶ μῆνας ἥξεν, ἡμέρας τε πάντες καὶ δέκα. Successit Nerva [Traianus] A. U. C. 851. d. 27. Ian. p. 770 §. 25. ergo mortuus A. U. C. 870. d. 11. Aug. vel potius diebus aliquot ante: REIMARUS ad Dion. I. l. Proinde Olymp. CCXXIV, 1. Concinunt Maii Armeniaca: Olymp. CCXXIV, 1. Traianus morbo extinguitur. Vid. Sync. p. 348 A. Scaliger Hieronymi calculos indicat, qui Traianum postquam annos XIX. menses VI. [cf. Zonar. Ann. lib. XI. ep. 22.] regnarit, Ol. CCXXIII, 4. obisse scribit. — De ossibus Traiani in ipsius columna sepultis auctor Dio lib. LXIX. ep. 2.: τὰ δὲ τοῦ Τραιανοῦ ὄστα ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη. Cf. Id. LXVIII, 16.

1600) *Ἀδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν*] P. Aelius Hadrianus, Traiani municeps et pupillus non adoptione, sed favore Plotinae, Traiani uxoris, et Attiani [Dio LXIX. init.] sive Tatiani [Zon. Ann. XI, 23.], Traiano succedit. Auctor Dio lib. LXIX. init. Cf. Eutrop. VIII, 6, Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXIV, 1. Mai. Ann. ad Olymp. CCXXIV, 2.

1601) *Ισαρίων Ἀλεξανδρεὺς*] Testis est Africanus apud Euseb. χρον. λογ. p. 44, ubi Ιλλαρίων Scalligerum frustra conieccisse, nunc evincit codex Arm. ap. Auch. P. I. p. 310, qui Isarionem exhibet et ipse.

1602) *Ἀδριανὸς ίλθων εἰς τὴν Ρώμην*] Auni metachironismus. Dio LXIX, 8: ίλθων γὰρ ἐς Ρώμην [Antiochiae enim sicut Hadrianus, quo tempore Imp. designatus est] ἀρχῆζε τὰ διφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαιδενεστῇ δρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ τε καὶ μέχρις οὗ τηρηθήσεσθαι τοῦτο ἔμελλεν. Remisit autem Hadrianus vetera reliqua debita, non omnia tributa aut vectigalia [V. Burmann. de Vectigall. P. R. p. 66], itemque reliqua ex pecunia debita, non ex speciebus et metallis [Spanh. T. II. p. 557 seqq.], consul II. Ol. CCXXIV, §. a. U. c. 871. p. Chr. 118., id quod praeter nummos apud Mediob. p. 170. Spanhem. p. 552 sqq. testatur Hieronymus ad Olymp. CCXXIV, 2.: Hadrianus reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice inconsis. Plurimos etiam ipsis tributis liberos præstítit. Alii nummi insequentem annum præferunt. Vid. Scal. Anniadv. nd Euseb. p. 210 a. b. n. MMCLIV., et Reim. ad Dion. I. l. coll. Spartan. ep. 6.

1603) *Ἀδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ*] Testis Dio lib. LXIX. cap. 10.: καὶ πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ Θήρας αὔτην ὠνόμασε (οἱ Ἀδριανός), sese III. Q. Junio Rustico Coss. a. U. c. 872. p. Chr. 119. Ol. CCXXIV, §. Cf. Spartan. ep. 19.

1604) *Ἀριστέας Μιλήσιος*] Africanus apud Euseb. I. l. refert.

a. Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἐθελοντής, ἐπιτρέποντος αὐτῷ Ἀδριανοῦ κανειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσου, πιεῖν¹⁶⁰⁵).

β.

γ.

δ. "Ἐκλεψις σελήνης¹⁶⁰⁶).

Ολ. ΣΚΣ. Διονύσιος Ὄσαμενμὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁰⁷). Λίδας καὶ Γαραπάμων, Ἀλγύπτιοι, ἐκ τοῦ νόμου Ἀρσιγοῖτον πύκται εἶησιαθῆσαν εἰς τὸν ἄγωνα ἑνβρισσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς νίκης ἐπὶ λήμματος συνθέμενοι. ἀπὸ τῆς ζημίας ἀγάλματα Λίδος ἐποιηθῆσαν¹⁶⁰⁸).

α. Ἀδριανὸς Ἀθήνησι διάγων ἐπώπτευσε τὰ μυστήρια¹⁶⁰⁹).

β.

γ.

δ.

Ολ. ΣΚΖ. Διονύσιος Ὄσαμενμὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ β' μηνον.

α. Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀλγύπτῳ Ἀρτινόδου ἀνομασμένην ὥροδομησε πόλιν. Οὐ δὲ Ἀρτίροος παιδικά τε αὐτοῦ ἔγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Ἀλγύπτῳ ἐτελεύτησε¹⁶¹⁰).

1605) Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν] Dio LXIX. ep. 8. extr.: καὶ ὁ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν ἐθελοντής, ἐπιτρέψαντος αὐτῷ καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, κάνειον διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὴν νόσου πιεῖν. Hanc igitur Euphratis mortem licet Eusebius [in Maii Armeniacis de Euphratis flore sermo est: qui error est manifestus.], quem secutus est Scaliger, in Ol. CCXXV, 1. referat, Dio tamen eidem anno, quo Hadrianus Romanum redit, i. e. Olymp. CCXXIV, 2, ascribendum esse significat. Cf. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 211 a. n. MMCXXXV.

1606) "Ἐκλεψις σελήνης] Nono Hadriani anno, i. e. si Hadrianus Olymp. CCXXIII, 4. regnare coepit, Ol. CCXXV, 4. luna defecit ex Ptolemaeo Μην. Συντ. IV. p. 267 ed. Halina.

1607) Διονύσιος Ὄσαμενμὺς Ἀλεξανδρεὺς] Totidem verbis apud Euseb. I. 1. resert Afric anus, ubi ὁ Σαμενμὺς scriptum extat ex Cram. Anecd. Graec. Par. II. p. 152, unde Scaliger effecit Ὄσαμενμὺς. Σαμμὺς audit apud Interpr. Armen. Fortasse legendum est Διονύσιος [ὁ] ἀμβλὺς Ἀλεξανδρεὺς. Αμβλὺς enim, ut in universum de stupore et languore animi et corporis dicitur, ita singulariter ἀμβλὺς πρὸς δρόμον apud Lucianum appellatur piger ad currendum. Cf. Ol. CXCIX. not. 1440.

1608) Λίδας καὶ Γαραπάμων] Auctor Pausanias V, 21, 6, cuius loci summanus retulit Scaliger.

1609) Ἀδριανὸς Ἀθήνησι διάγων] Dio lib. LXIX, 11: ἀρικόμενος δὲ ἐς τὴν Ἑλλάδα, ἐπώπτευσε (ὁ Ἀδριανὸς) τὰ μυστήρια· id quod Ol. CCXXVI, 1. factum esse Eusebius indicat: Hadriannus sacris Eleusinae initiatus multa Atheniensibus dona largitur. Cuius spreto testimonio Reimarus Hadrianum M'. Acilio Aviola, C. Corellio Pansa Coss. a. U. c. 875. p. Chr. 122. Ol. CCXXV, 3. Eleusinia sacra suscepisse vult. Cf. de re praeter Spart. ep. 12. Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 n. MMCXLVII. Da in der eben gedachten Inschrift [ap. Cors. F. A. XI, 21. T. II. p. 171] unter den attischen Monaten der Boedromiou oben ansicht, so ist Corsini der nicht ganz unwahrscheinlichen Meinung [F. A. IV. p. 403 sqq.], dass die Athener diesen Monat, in welchem Hadrian, um die Mysterien (309) zu sehen, in ihre Stadt kam, aus Dankbarkeit für ihren Wohlthäter zum ersten machten, sowie sie ihre bürgerlichen Jahre, wenigstens eine Zeitlang, seit der ersten Reise des göttlichen Hadrian nach Athen gezählt haben. [Boeckh. C. I. Gr. Vol. I. no. 281.] Um nun diesen neuen gewöhnlich auf den September treffenden Iahrausung wieder mit dem alten Hecatombaeon in Verbindung zu bringen, haben sie, vermutet er, nochmals die Monate so verschoben, wie es die Tafel bei Stephanus mit sich bringt. [Cf. Appendix. ad eius Thesaur. ling. gr. col. 225., ubi Hecatombaeon cum Septembri, Metagitnion cum Octobri etc. contenditur.]: IDELERUS Enchirid. Chronol. T. I. p. 360 sq.

1610) Διονύσιος Ὄσαμενμὺς] Afric anus apud Euseb. I. 1. Cf. not. 1607.

1611) Ἀδριανὸς ἐν τῇ Ἀλγύπτῳ] Dio lib. LXIX, 11, cui loco M'. Aciliū Aviolam, C. Corelliū Pansam Coss. a. U. c. 875. p. Chr. 122. Ol. CCXXV, 4. ascripsit Reimarus: ἐν δὲ τῇ Ἀλγύπτῳ καὶ τῇ Ἀρτινόδου ἀνωμοδόμησε πόλιν [erat in Thebaide, non recens structa a sunlamentis, sed instaurata: Reimarus.] ὁ Ἀδριανὸς ὁ γὰρ Ἀρτίροος ἦν μὲν ἐκ Βιθυνίου, πόλιτος Βιθυνίδος, ἦν καὶ Κλαυδιούπολις καλοῦμεν. παιδικά τε αὐτοῦ ἔγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Ἀλγύπτῳ ἐτελεύτησε... καὶ οὖτα γε τὸν Ἀρτίροον, ἦτοι διὰ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, ἢ διὰ τὸν γένος ἐθαυμασθῆ, (ἐχοντούν γὰρ ψυχῆς πρὸς ἡ ἐπραττεν, ἐδίτο) ἐτίμησεν, ὃς καὶ πόλιν ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν τῷ τοῦτο ἐπαθει, συνοικίσαι, καὶ δρομάσαι ἀν' αὐτοῦ. Quam rem Scaliger primo huic Ol. CCXXVII. anno intulit ex Eusebio Hieronymi ad Ol. CCXXVII, 1., a quo unius anni prochronismo discrepant Maii Armeniaca. Vid. Tatian. Or. adv. Graec. ep. 16. p. 40 seq. ed. Wilh. Worth. πῶς δὲ ὁ τειχεως Ἀρτίροος μετράσιος ἐν τῇ σελήνῃ ὠραιον καθιδουται, et Iustin. Apol. II. p. 72 coll. Caelii Antiquar. Lectt. lib. II. ep. 5. et Scal. Animadv. ad Euseb. p. 214 a. b. n. MMCXLV., ubi Hieronymum prochronismi biennii accusat. Memorat Antinoum etiam Ael. Spart. vit. Hadr. ep. 13.: Antinoum sicut dum per Nilum navigat, perdidit, quem muliebriter flevit: de quo varia fama est, aliis eum devo-

- β. Ἀδριανὸς Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα ἀπέκτεινε; οὐτε τὸν ναὸν Ἀφροδίτης καὶ Ρώμης ὑπὲρ αὐτοῦ κατεσκευασμένον ἀπεδοκίμασε¹⁶¹²).
 γ. Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπίειον τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἰδρυται, ἔξεποιῆσε, καὶ δράκοντα ἐς αὐτὸν [ἀπὸ] Ἰνδίας κομισθέντα ἀνέθηκεν. Τά τε Διογύσια ἐν τῇ ἵσθιτι τῇ ἐγγαρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. Τὸν τε σηκὸν τὸν ἔαντον τὸ Πανελλήνιον ἀνομασμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλήσιν ἐπέτρεψε, καὶ ἄγνωτα ἐν τῷ αὐτῷ κατεστησατο, χρηματά τε πολλά, καὶ σῖτον ἐπεισθιον¹⁶¹³).
 δ. Ἀδριανὸς εἰς τὰ Κεροσόλιμα πόλιν ἀντὶ τῆς πατασκαρέτος ὕδρισατο, ἥν καὶ Άλλιαν Καπετωλίναν ὠρόμασε, ἐς τὸν τὸν ναὸν τὸν Θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἔτερον ἀντεγέρας¹⁶¹⁴).

tum pro Hadriano asserentibus, aliis quod et forma eius ostentat et nimia voluptas Adriani. Et Graeci quidem volente Adriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quas Adrianus ipse compoquisse iactatur.

1612) Ἀδριανὸς Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα] Dio lib. LXIX. ep. 4.: τὸν δὲ Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα, τὸν τὴν ὑγρὸν καὶ τὸ ὕδειον, τὸ τα γυμνάσιον, τα τοῦ Τριτανοῦ ποιήσαται, ἐν τῇ Ρώμῃ κατασκευάσαντα, τὸ μὲν πρῶτον ἐγνάθεντον, ἐπιτα δὲ καὶ ἀπέκτεινε. Caussam mortis Apollodori hanc addit, quod Hadriani errores in descriptione templi Veneris et Romae reprehensos aperte vituperare ausus sit. Iam vero quoniam templa Veneris et Romae auctore Hieronymo Chiron. Ol. CCXXVII, 2. aedificata sint, Scaliger etiam Apollodori caedeum eidem anno intulit. Alii tamen de endem re sententia est Cassiodori, qui quoniam templo ista a. U. c. 888. p. Chr. 135. Ol. CCXXVIII, 4. excitata esse referat, efficitur ut Apollodori mors extremitis potius Hadriani temporibus assignanda esse videatur. Vid. de Apollodoro architecto Ael. Spart. ep. 18. extr. coll. Reim. ad Dion. I. 1.

1613) Ἀδριανὸς τὸ τε Ὀλυμπίου] Dio lib. LXIX. ep. 16: Ἀδριανὸς δὲ τὸ τε Ὀλυμπίου τὸ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἰδρυται, ἔξεποιῆσε, καὶ δράκοντα ἐς αὐτὸν ὑπὸ Ἰνδίας κομισθέντα ἀρέθηκε. τὰ τε Διορέατα, τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ὑργὴν δράζεις, ἐν τῇ ἵσθιτι τῇ ἐγγαρίῳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τὸν τε σηκὸν τὸν ευερῶν, τὸ Πανελλήνιον ἀνομασμένον, οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλήσιν ἐπέτρεψε, καὶ ἄγνωτα ἐν τῷ αὐτῷ κατεστησατο, χρηματά τε πολλά καὶ σῖτον ἐκτίσας, τὴν τε Κεραυνίαν ἥλην τοῖς Ἀθηναῖς ἔχαριστο. Pertinent haec ad secundum iter, quo Hadrianus Olymp. CCXXVII, 3. Athenas delatus est. Spartan. ep. 12: Denique quoniam post Africam-Romanam redisset, statim ad orientum profectus per Athenas iter fecit, ultro opera, quae apud Athenienses coeperal, dedicavit, ut Iovis Olympii aedem et aram sibi. Eusebius Hieronymi ad Olymp. CCXXVII, 4: Hadrianus quoniam insignes plurimis aedes Athenis fecisset, agonem edidit, bibliothecamque miri operis exstruxit. Idem duobus annis prius ponunt Maii Armeniacae coll. Syncell. p. 349 D. Vid. Reim. ad Dion. I. 1. coll. δέ τοις Olympii templo Ol. CCXXVII, 3. vel 4. dedicato Mentr. Athen. Att. I. 10. T. IV. Thesi. Gronov. p. 849 seq. Dixerat de Olympie isto Phlego in Olympiadum quinto decimo, uti refert Stephanus s. v. Ολύμπιον τόπος ἐν Αἴλῳ, ὃν κτίσατες Αθηναῖς χρηματινήν Ἀδριανοῦ νέαν¹⁶¹⁵ Αθηναῖς ιατρεῖσαν, ὃς Φλέγων τοῦ Ολύμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ. De agone, cuius nomen Scaliger Emend. Temp. V. p. 480. Animadrv. ad Euseb. p. 225 b. Ilarachētua Ολύμπια Πανελλήνια Ἀδριανεία fuisse putat, diversi nimirum ille Ηὐαελλήνια Ἀδριανεία et alia Ἀδριανεία Ολύμπια miscens, cf. Salm. ad Spart. p. 176 et Selden. ad Marm. Oxon. III. T. IV. Opp. p. 1563. 1565. Verba: τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ὑργὴν ἔχεις, quae inter Διορέατα et ἐν τῇ ἵσθιτι inserit Dio, cur omisserit Scaliger, caussam mihi ipse explicare videtur in Animadrv. ad Euseb. p. 215 a., ubi allatis istis addit: quod est flocti: immo τὰ Διορέατα τὰ μεγάλα ἐποτεῖσας, ut scripscrat Dio. Nam τὰ Διορέατα non sunt ὑργή, sed τελετή. Contra quem disputans Reimarus I. l.: Minime vero, inquit, id dicitur iis verbis, Διορέατα esse ὑργήν, sed Liberalia Hadrianum celebrasse, hinc magistratus apud Athenienses maximi, novipe archontis. Atque priora quidem recte Vir Doctus, posteriora non item. Rectissime enim demonstrat Salmas. ad Spart. 18. p. 123, Hadrianum non tantum anteā [i. e. Ol. CCXXII; 4.] fuisse Archontem, sed et eo anno, quo Liberalia ediderit, non fuisse et Exarchontis tantum lice usum esse, sallique Spartanum alio loco ep. 19., quando hanc dignitatem Hadriano Imperatori tribuat. Quam ipsam Salinasii sententiam maxime confirmat aoristi ὑργεῖς ratio, pro quo haud dubie ῥέγοντι scripsisset Dio, si Hadrianum eo tempore, quo orgla disposuit, Archontem fuisse significare voluisse. Iam vero τὴν μεγίστην παρ' αὐτοῖς ὑργεῖς scripsit: quibus additis verbis mihi adeo rei insolentiam notare videtur, qua Βιονεία, alias, teste Pollicee VIII, 89 [cf. Demosth. in Mid. p. 517, 11. p. 518, 29. p. 520, 16], ab Archonte celebrari solita, tunc ab Exarchonte celebrata fuerint.

1614) Ἀδριανὸς εἰς τὰ Κεροσόλιμα] Dio LXIX, 12: Εἰς δὲ τὰ Κεροσόλιμα πόλιν αὐτοῦ ἀντὶ τῆς κατασκαρέσθε οἰκισάντος, ἢν καὶ Άλλιαν Καπετωλίναν ὠνάμασε, καὶ ἐς τὸν τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τόπον, ναὸν τῷ Διὶ ἔτερον ἀντεγέργαρτος, πόλεμος οὔτε μιχρὸς οὔτε διγοχόροιος ἔχεινθη. Hoc bellum excitatum est Ol. CCXXVII, 4., uti tradit Eusebius Hieronymi: Iudei in armis versi Palaestinam depopulati sunt, tenente provinciam Tenio Rufe, cui ad opprimendos rebelles Hadrianus misit exercitum. Idem Ol. CCXXVIII, 1. ascribunt Maii Armeniacae coll. Syncell. p. 349 D. seq. Vid. Suid. s. v. βδέλυγρα ἐρημώστεις, Eusebius Hist. Eccles. IV. ep. 6., Zonar. Ann. XI. p. 589, Cassiodorus ad Coss. Severum et Sylvanum.

ΟΛ. ΣΚΗ. Λουκᾶς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶¹⁵⁾.

α. Τοῦδαια πᾶσα κεκίνηται¹⁶¹⁶⁾. Ἐκλεψις σελήνης¹⁶¹⁷⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΚΘ. Ἐπίδαυρος, ὁ καὶ Ἀμυώνιος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶¹⁸⁾.

α. Φίλων Βύζλιος γραμματικὸς ὃν ἐτῶν οῷ ἐγνωρίζετο ἐπὶ ἵπατου Σεβίρου τοῦ Ἐφεννιού. χρηματίσαντος¹⁶¹⁹⁾.

β.

γ.

δ. Μέχρι τούτου Φλέγων Τραλλιανός, ἀπελεύθερος Αδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν Ὁλυμπιάδας ἐν βιβλίοις¹⁶²⁰⁾.

ΟΛ. ΣΛ. Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶²¹⁾.

α. Ἐμβῆς πατὴρ τῆς τῶν Παιανιστῶν τάξεως ἐπαιγέθη προτελῇ μαρμαρίνῃ τῇ ΙΑ' Παχών¹⁶²²⁾.

β.

1615) Λουκᾶς Ἀλεξανδρεὺς] Teste Africano apud Euseb. I. l.

1616) Τοῦδαια πᾶσα κεκίνηται] Dio LXIX. cap. 13.5. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡντικρίσιον οὐδέτερον αὐτοῖς [τοὺς Τοῦδαιοὺς] λόγῳ οἱ Ρωμαῖοι ἐποιοῦντο. ἐπει δὲ ἡ τε Τοῦδαια πᾶσα κεκίνητο, καὶ οἱ ἀπανταχοῦ γῆς Τοῦδαιοι οὐνταράσσοντο καὶ συγέργαν, καὶ πολλὰ κακὰ ἐς τοὺς Ρωμαῖος, τὰ μὲν λαθρα, τὰ δὲ καὶ φανερῶς τρεδεύοντο, πολλοὶ τε ἄλλοι καὶ τῶν ἀλλοφύλων ἐπιθυμίᾳ κλέθοντο σφίσιον οὐνταράσσοντο, καὶ πάσης, ὡς ἐπτέτην, κινούμενης ἦν τούτων τῆς οἰκουμένης· τότε δὴ τότε τοῖς κρατιστούς τὸν σιρατηγῶν ὁ Αδριανὸς ἐπὶ αὐτοῖς ἐπέμψεν. Vixit helleum Iudeorum maxime Ol. CCXXVIII, 1, uti colligitur ex Eusebio Hieronymi: Cochebas dux Iudeicæ factionis notentes sibi Christianos adversum Romanum militem ferro subsidium omnimodis cruciatis necat. Finein cepit Olymp. CCXXVIII, 2. anno Hadriani XVIII, secundum eundem Euseb. Hieronym. ad Ol. CCXXVIII, 2. coll. Hist. Eccl. IV, 6. et Spart. Hadr. 14. Maii tamen Armeniaca Cochebae facinus Olymp. CCXXVIII, 3. bellique finem anno insequenti assignant coll. Synell. p. 350 A.

1617) Ἐκλεψις σελήνης] Auctor de hac eclipsi, quae anno Hadriani XVII, i. e. Ol. CCXXVIII, 1. contigit, Ptolemaeus Mag. Σεντάξ. lib. IV. ep. 6. p. 98.

1618) Ἐπίδαυρος, ὁ καὶ Ἀμυώνιος] Africanus apud Euseb. I. l. tradit. Corruptum nomen Epīdauros exhibet Interpr. Armen.

1619) Φίλων Βύζλιος γραμματικὸς] Suidas s. v. Φίλων. Φίλων Βύζλιος, γραμματικός. οὗτος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων δύος Νέρωνος καὶ παρέτεινεν εἰς μακρόν. ὑπατορ γοῦν τὸν Σεβίρου τὸν Ἐρίνιον χρηματίσαντα αὐτὸς ἄνας φασιν. ὅταν δέγενεν καὶ ἐβδομηχοστὸν ἔτος, Ὁλυμπιάδι δὲ καὶ διακοποστῇ. Verum Ol. CCXX. nullus eius nominis consul in fastis reperitur. Ideo Vossius Hist. Graec. p. 253 West. Severum Herennium consulem non ordinarium, sed in mortui locum sussecutum fuisse coniicit. Quodsi Philo Ol. CCXX. aetatis annum 78, habuit, temporibus Neronis vicinus fuisse apte dici potuit. Deductis enim de Ol. CCXX, 1. annis 77, devenies ad Ol. CC, 4. a. U. c. 777. p. Chr. 24. Sext. Cornel. Cetheg., L. Visell. Varrón. Coss., qui annus Philonis natalis Tiberii regni decimus fuit exactus, ita ut, quem Nero M. Asinio Marcello, M. Acilio Aviola Coss. regnare coepisset a. U. c. 807. p. Chr. 54., annos haberit XXX, atque, quam annis XV. post Vespasianni imperium adeptus esset, annum impletus XLV. Verum Scaliger Ὁλυμπιάδι δὲ θ' καὶ χ' καὶ σ' pro Ὁλυμπ. καὶ σ' Suidae restituendum esse indicat, quo quidem Ol. CCXXIX. anno primo U. c. 890. p. Chr. 137. secundum fastos L. Aelius Verus Caesar II., C. Caelius Balbinus Vibullius Ronnae consulatu finiti sunt: unde si annos 77. retro numeraveris, in Ol. CCIX, 4. U. c. 813. p. Chr. 60. incidet, qui Neronis imperii sextus fuit, ipso IV. et Cocco Cornelio Lentulo Coss.

1620) Μέχρι τούτου Φλέγων] Suidas s. v. Φλέγων. Φλέγων Τραλλιανός, ἀπελεύθερος τοῦ Σεβιστοῦ Καίσαρος, οἱ δὲ Αδριανοῦ γαστιν, ιστορικός, ἐγράψεν Ὁλυμπιάδας ἐν βιβλίοις 15'. ἕστι δὲ μέχρι τῆς σελήνης οὐδεὶς Ολυμπιάδος τὰ πραγμάτην παντοχοῦ. Phot. cod. XCVII. se legisse ait usque ad Ol. CLXXVII. Nobis totus libellus temporum iniuria ereptus est, exceptis paucis eius, quae apud eundem Photium, Stephanum Byz., Eusebium, alios occurunt, fraginentis. Cf. Prolegg.

1621) Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς] Resert Africanus apud Euseb. I. l. Insertit inter nomen hominis et patriae verbum Clideus Interpres Armenincus.

1622) Ἐμβῆς πατὴρ τῆς τῶν Παιανιστῶν] Testatur vetus Inscriptio, quae Romae ad templum Divae Mariae in via lata reperta, legitur apud Gruter. p. CCCXIV. n. 2.

H. ΙΕΡΑ. ΤΑΞΙΣ. ΤΩΝ. ΠΑΙΑΝΙΣΤΩΝ.
ΤΩΝ. ΕΝ. ΡΩΜΗ. ΔΙΟΣ. ΗΑΙΟΥ.
ΜΕΓΑΛΟΥ. ΣΑΡΑΝΙΔΟΣ. ΚΑΙ. ΘΕΩΝ.
ΣΕΒΑΣΤΩΝ. ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ. ΕΜΒΗΝ.

γ. Συνόδῳ χρονικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερονικῶν στεφανιτῶν τόπος
καὶ οὐκῆμα ἐδόθη πρὸς Θέρμαις Τραϊαναῖς¹⁶²³).
δ. Αὐτοκράτωρ Σεπτίμιος Σεουῆρος γεννᾶται¹⁶²⁴).

ΟΛ. ΣΛΑ. Κραναὸς Σικυώνιος στάδιον¹⁶²⁵).

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΛΒ. Ἀττικὸς Σαρδιανὸς στάδιον¹⁶²⁶). Σωκράτης, πάλην καὶ παγχράτιον ἀπο-
γραφάμενος ὑπὸ Ἡλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως¹⁶²⁷).

p. 342 b.

ΠΡΟΦΗΤΗΝ. ΠΑΤΕΡΑ. ΤΗΣ. ΠΡΟ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ. ΤΑΞΕΩΣ. ΠΡΟΤΟ
ΜΗ. ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ. Η. ΑΝΑΤΕΘΕΙΣΑ.
ΕΝ. ΤΩ. ΟΙΚΩ. ΤΩΝ. ΠΑΙΑ
ΝΙΣΤΩΝ. ΤΗ. Π. Α. ΝΩΝΩΝ.
ΜΑΙΩΝ. Η. ΕΣΤΙ. ΚΑΤΑ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣ. ΠΑΧΩΝ. ΙΑ.
ΕΠΙ. ΚΟΥΡΑΤΟΡΟΣ. ΜΕΤΕΙΑΙΟΥ.
ΑΜΙΛΑΙΑΤΟΥ. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.
ΣΕΞΤΩ. ΕΡΟΥΚΙΩ. ΚΛΑΡΩ.
Β'. ΓΝΕΩ. ΚΛΑΥΔΙΩ.
ΣΕΒΗΡΩ. ΚΩΣ.

De qua inscriptione Scaliger Emend. Temp. lib. V. p. 454 sic disserit: Secundum ab his vetustatis gradum oblinet velut inscriptio, anno Dionysiano CXLV, Antonini Pii Augusti octavo, cuius exemplum subiecimus. In ea pridie Nonas Mai est undecima Pachon, quod verum est [Cf. Corsin. F. A. T. II. p. 398. T. IV. p. 132]. Porro in illa adnotabis ἡ ἀνατέθεισα pro ἡ ἀνετέθη dictum ἰδιωτικῶν. Item non, ut Graeci loquuntur, Σεξτοῦ Ἐφουκίου, Κύρου Κλαυδίου, ὑπάτων, sed consuetudine Latini sermonis Σεξτῷ Ἐφουκίῳ Κλάρῳ β', Γρίγο Κλαυδίῳ Σεβήρῳ Κωσ., quorum quidem consulum tempus, ut diximus, congruit anno Christi Dionysiano 145. Atqui annus Christi CXLVI. respondet a. U. c. 899. Ol. CCXXXI, 1. Quare Scaliger in tem-
pore assignando quadriennii aut quinquennii prochronismum commisit.

1623) Συνόδῳ χρονικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα] Vetus Inscriptio ap. Gruter. p. CCCXVI. n. 1.:
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΘΕΟΥ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. ΥΙΟΣ.
ΘΕΟΥ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ. ΗΑΡΘΙΚΟΥ. ΥΙΩΝΟΣ. ΘΕΟΥ. ΝΕΡΟΥΑ.
ΕΓΓΟΝΟΣ. ΤΙΤΟΣ. ΑΙΑΙΟΣ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ.
ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ. ΛΕΙΓΙΣΤΟΣ. ΑΗΜΑΡΧΙΚΗΣ. ΕΞΟΥΣΙΑΣ.
ΤΟ. Π'. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΤΟ. Β'. ΥΠΑΤΟΣ. ΤΟ. Γ'. ΠΑΤΗΡ. ΠΑΤΡΙΔΟΣ. ΣΥΝΟΔΩ.
ΣΥΣΤΙΚΗ. ΤΩΝ. ΠΕΡΙ. ΤΟΝ. ΗΡΑΚΛΕΑ. ΑΘΛΗΤΩΝ. ΙΕΡΟΝΕΙΚΩΝ. ΣΤΕΦΑ
ΝΕΙΤΩΝ. ΧΑΙΡΕΙΝ.
ΕΚΕΛΕΥΣΑ. ΗΜΕΙΝ. ΑΠΟΛΕΙΧΘΗΝΑΙ. ΧΩΡΙΟΝ. ΕΝ. Ω. ΚΑΙ. ΤΑ. ΙΕΡΑ. ΚΑΤΑ
ΘΗΣΕΣΘΕ. ΚΑΙ. ΤΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΠΡΟΣ. ΑΥΤΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΘΕΡΜΑΙΣ. ΤΑΙΣ. ΥΠΟ.
ΤΟΥ. ΘΕΟΥ. ΠΑΠΠΟΥ. ΜΟΥ. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΙΣ. ΟΙΟΥ. ΚΑΙ. ΜΑΛΙΣΤΑ. ΤΟΙΣ.
ΚΑΠΙΤΟΛΕΙΟΙΣ. ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΕ. ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ. ΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ.
ΟΥΛΙΠΟΣ. ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ. ΕΗΗ. ΒΑΛΑΝΕΙΩΝ. ΜΟΥ.

ΕΓΡΑΦΗ. ΗΡΟ. ΙΖ. ΚΑΙ. ΙΟΥΝ. ΑΠΟ. ΡΩΜΗΣ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΩ. ΚΑΙ. ΗΡΩΔΗ. ΥΠΑΤ.
Quae extrema verba Τορκονάτω καὶ Ἡρώδῃ e consuetudine Latini sermonis pro Genitivo posita esse
animadverbit Scaliger Emendat. Temp. V. p. 454. Quum vero C. Bellicius Torquatus, Tib. Claudius
Atticus Herodes a. U. c. 896. p. Chr. 143. Ol. CCXXX, 3. summo Romae magistratu functi sint, notam
istam Scaligerianam: Συνόδῳ Τραϊαναῖς, Ol. CCXXX, 2., quam Ol. CCXXX, 3. ascriptam valueris.
Cf. Gruter. Inscript. p. CCCXV. n. 9. De xysto et xystico vid. Is. Casaub. ad Suet. Aug. 72. Galb. 15.

1624) Αὐτοκράτωρ Σεπτίμιος Σιονῆρος] Anni prochronismus. L. Septimius Severus, postea etiam
Pertinax, item Pius, item Antoninus dictus, natus est a. U. c. 899. p. Chr. 146. Sexto Erucio Claro II., Co.
Claudio Severo Coss. III. Id. April. [Ipse natus est Erucio Claro bis et Severo Coss. VI. Idus Apriles: Spar-
tianus ep. I., scripture sine dubio corrupta, quam tamen secutus est Scaliger Ann. ad Euseb. p. 230 a. n.
MMCLXII.] i. e. Ol. CCXXXI, 1, teste Dione LXXVI, 17 extr. Qui quin ei annos LXV. in. IX. dies
XXV. [d. XXIX: Zonar. Annal. lib. XII. ep. 10. p. 610] ascribat, d. IV. Februar. a. U. c. 964. p. Chr.
211. Ol. CCXLVI, 2. Q. Epid. Rufo Lolliano Gentiano, Pomponio Basso Coss. defunctus fuerit.

1625) Κραναὸς Σικυώνιος] Resert Africanus ap. Euseb. l. L Forsan hic Cranaus idem est cum
Graniano Sicyonio, de quo Pausanias II, 11, 8. Cf. Kraus. Olymp. p. 293 seq. et 312 seq.

1626) Ἀττικὸς Σαρδιανὸς] Africanus ap. Euseb. l. l.

1627) Σωκράτης πάλην καὶ παγχράτιον] Tradit ibid. Africanus, pugnans ille non solum cum Pausa-

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΓ. Δημήτριος Χίος στάδιον¹⁶²⁸⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΑΔ. Ἡρᾶς Χίος στάδιον¹⁶²⁹⁾.

α.

β.

γ. Ἀντωνεῖνος Εὐσέβης τέθνηκε¹⁶³⁰⁾.

δ.

ΟΛ. ΣΛΕ. Μνασίθουλος Ἐρατεὺς στάδιον¹⁶³¹⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΛΖ. Αιιθάλης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³²⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΛΖ. Εύδαίμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³³⁾.

α.

β.

nin V, 21, 6, qui post Nicostratum, victorem Olympiadis CCIV, neminem amplius lucta simul et pancratio viciisse asserit, sed secum ipso. Ecce verba eius ad Olymp. CCIV. ex Armeniaco textu suppleta: ἐπερον δὲ οὐδεὶς τοιοῦτος ἀφ' Ἡρακλέους μέχρι ἡμῶν ἤγειρο, παραβραβεύοντων τῶν Ἡλεῖον τοὺς δυνατύνοντας. Accedit, quod ne patriam quidem addidit Socrates. Ipsa vero verba, quid sibi volunt: Socrates, luctas et pancratii victor ab Eleis prescriptus, a Dionysio Seleuciensi privatus est? Ita quoque Corsinus FF. AA. T. IV. p. 177. Dissert. Agon. p. 139. Scaliger Nott. in Graec. Euseb. p. 419 b. παραβραβεύονται dicit, quibus per vim auferunt palmarium. Quam interpretationem non ab omni parte veram existimans Krausius Olymp. p. 371, ad gratiam refert Kleorum, contra fas illorum tribuentium et eripientium coronam. Hoc si verum est non intelligitur, quomodo Dionysius Socrati praelutus esse dici potuerit; quum secundum Africani verba Socrates ab Eleis, penes quos iudicium erat, prescriptus victor et a Dionysio tantum neglectus esse videatur. Nec multum iuvant Maii Armeniaca: Socrates omni ceteratim certamine victor scriptus, ab Eleis et a Dionysio Seleuciensi coronatus. Interpres igitur Armeniacus verbum expressit verbo παρεβραβεύθη prorsus contrarium. Quamquam hoc quidem iure statui posse videtur, significari favorem quendam extra ordinem tributum vel mutationem iudiciorum de victoribus: qualis a tempore isto non admodum aliena est.

1628) Δημήτριος Χίος] Africanus ap. Euseb. I. I., ubi tamen perperam Δημήτριος legitur.

1629) Ἡρᾶς Χίος] Africanus apud Euseb. I. I.

1630) Ἀντωνεῖνος Εὐσέβης] Anni metachronismus. Natus est Aurelius Antoninus Pius Domitiano XII. Dolabella Coss. XIII. Kal. Octohr. I. a. n. U. c. 839. Chr. 86. Ol. CCXVI, 2. Spartan. Ant. I. Vixit annos 73. ex Eutrop. VIII, 8. [Periit anno septagesimo: Spart. Ant. ep. 12.] Obiit apud Lorium in villa sua Ol. CCXXXIV, 2. a. U. c. 912. Chr. 159. Aliorum de Antonini Pii aetate sententias vid. ap. Scal. Annal. ad Euseb. n. MMCLXXV.

1631) Μνασίθουλος Ἐρατεὺς] Africanus ap. Euseb. I. I. Eundem tamen Interpres Armen. ap. Auch. P. I. p. 311. Elaterum appellat. Ac profecto Elateum Mnesibulum praeter alias victorias Ol. CCXXXV. stadii quoque et clypeo armatum diauli palmam accepisse auctor est Pausanias X, 34, 2.

1632) Αιιθάλης Ἀλεξανδρεὺς] Africanus apud Euseb. I. I., ubi tamen Αιιθάλης ex Cramerii Aeneid. Graec. Par. II. p. 152 extr. reponendum est.

1633) Εύδαιμων Ἀλεξανδρεὺς] Africanus apud Euseb. I. I.

γ.
δ.

ΟΛ. ΣΛΗ. Ἀγαθόπους Αλγινήτης στάδιον¹⁶³⁴⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ε.

ζ.

η.

θ.

ι.

κ.

λ.

μ.

ν.

ο.

ρ.

σ.

τ.

υ.

φ.

χ.

ψ.

ΟΛ. ΣΜ. Ἀρούρι, ὁ καὶ Φειδούς, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³⁵⁾). **M. Αὐρήλιος Αἰμητρίον** οὐ τούτου ἀλεξανδρεὺς παγκράτιον¹⁶³⁶⁾. **Οι Ἀντιοχεῖς Ἀρταβάρῳ** τῷ πολίτῃ αὐτῶν στήλῃν μαρμαρίνην ἀρέγειραν τῷ πολιτικῷ ἄρτῳ ἐνεψα, ὥπ' αὐτοῦ τοῖς Ἀντιοχεῦσιν ἐκ τῶν ίδίων προσόδων πεζοργημένων¹⁶³⁷⁾.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Ἡρων ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶³⁸⁾.

1634) Ἀγαθόπους Αλγινήτης] *Africanus apud Euseb. I. l. Ol. σάν.* Ἀγαθόπους Αλγινήτης. Pro Απινήτης Cramerι Aneed. Graec. Paris. II. p. 153 init. Απινήτης praebevit. Scaligeri conjecturam, et ad Eusebium in parenthesis propositam, et hoc loco agnitam, (*Αλγινήτης*) confirmat Interpres Armeni. Frustra igitur Ἀπινήτη contra Scaligerum tenuerunt Corsinus F. A. T. IV. p. 182 et Krausius I. l. p. 237.

1635) Νόμος ἐν Ρώμῃ] Auctor Chronici Paschalisi ap. Scal. p. 272 ed. Par. p. 262 B: ἐπ'. Ποντιλίωνος [Sic Ed. Bonn. Πωλλίωνος Scal.] καὶ Ἀρονού [a. U. c. 929, p. Chr. 176. Ol. CCXXXVIII, 4]. ἐπὶ τούτων τῶν ἐπάνω νόμος ἐπέθη, ὅστε ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας τὸν πατέρα τὸν εἰκασίων δὲ παιδὶ τῷ τετραογχιον [Sic Ed. Bonn. τετραογχιον Scal.] δίδοσθαι τῆς πατρών περιοροίας. Eadem sere tradit Malalas p. 120 B. ed. Ven. Uterque legem ad Marcum referit, unus Zonaras Ann. XII, 1. pag. 593. Pio tribuit, eodem errore, quem perstringit Reinmarus ad Dion. lib. LXXI, 32 pag. 1196. §. 130.

1636) Ἀγαθόπους Αλγινήτης] Agathopus Apinites, aut, uti Scaliger recte coniecit [vid. s. n. 1634], Aegineta, Ol. CCXXXIX, iterum stadio. vicit ex Africano I. l.

1637) Ἀρούρι, ὁ καὶ Φειδούς] Testis idem Africanus I. l., enī tamen Ἀρούριος (*Ἀρούριος* Niebuhr. I. l. p. 216) restituendum esse indicat Armen. Interpr. Auch. P. I. p. 312.

1638) **M. Αὐρήλιος Αἰμητρίον**] M. Aurelius Asclepiades, qui et Hermodorus [cf. Gruter. Inscr. p. CCCXIII. extr., Onofr. Panvin. de Ludis Circens. Thes. Graev. T. IX. p. 305, Scalig. Emend. Temp. V. p. 476 et 483], Demetrii filius, Alexandrinus, Ol. CCXL. in iudeis Olympiae panegyrici palmarum obtinuit ex Gruteri marmor. p. CCCXIV. num. 1. Quo loco quia Eleorum Olymp. CCXL. cum sexta Alexandrinorum Olympiade committi videretur, Dodwellus Dissert. De Cyclis p. 761 iudeos Alexandriae Olympicos. Olymp. CCXXXV. Eleorum institutos esse collegit. Refutavit Dodwellum Corsinus, qui FF. AA. IV. p. 178 Alexandrinarum Olympiadum institutionem ad Ol. CCXXXVIII. aut Ol. CCXL. verisimilius revocari asserit. Cf. Kraus. Olymp. p. 205 seq. not. 10. p. 257 seq.

1639) **Oι Ἀντιοχεῖς Ἀρταβάρῳ**] Auctor Chronici Paschalisi ap. Scal. 272. ed. Par. p. 262 D: ἐπ' Κομμόδου Αἴλιος οὐ τὸ γ' καὶ Βέρον τὸ β'. [Imp. L. Aelio Aurelio Commodo III., Veru II., qui զլիս Antistius Burrus, Coss. a. U. c. 934. p. Chr. 181. Ol. CCXXXIX, 4. Ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπάνω κτίσιος τοῖς Ἀρτιοχαίμ. τῇ μεγάλῃ, ὀνόματι Ἀρταβαρος, φιλοτίμως ἔργοισιν ἐν τῇ καλονεμέρῃ Δύσφη τοῖς δῆμοις καλάμια σεντιόμια πολλὰ ἄρτων διαιωνιζόντων, καὶ ἕκαλεσεν τοὺς ἄρτους πολιτικοὺς διὰ τὸ τὸ ίδια πόλις τούτους. διωρίσασθαι, καὶ ἐργόρισεν ἐκ τῶν ίδίων αὐτοῦ χωρέων πρόσδοτον ἀγαλογοῖσαν εἰς λόγον τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων, καὶ ἀντέγειραν αὐτῷ οἱ τῆς Ἀντιοχέων πόλεως ἐν τῇ Δύσφῃ στήλῃ μαρμαρίνην, ἐπιγράψαντες Ἀρταβάρου αἰνῶν μνήμην. Eadem sere habet Malalas p. 124 A.]

1640) **Ἡρων ἀλεξανδρεὺς στάδιον**] Africanus apud Euseb. I. l.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΔ. ΣΜΒ. *Μάγνος Κυρηναῖος στάδιον¹⁶⁴¹⁾.*

α.

β.

γ.

δ.

p. 343 a.

ΟΔ. ΣΜΓ. *Ισίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴²⁾.*

α.

β.

γ.

δ.

*Βάτων Φίλων τῶν ἀλειφομένων προστατήσας χρυσῷ στεφάνῳ ἐστεφάνωθη
Καπετωλείοις ἐν Ῥώμῃ, Λουστρῷ καὶ¹⁶⁴³⁾.*

1641) *Μάγνος Κυρηναῖος*] Africanus apud Euseb. l. l., ubi tamen *Μάγνης* exaratum est, errore, opinor, typothetae. Certe *Μάγνος* est in Crameris Aneid. II. p. 153 et ap. Interpr. Armen. Auch. I. p. 242, quorum hic praeterea addendum esse post *Μάγνος* verbum *Αἴρεις* significat.

1642) *Κόμοδος ὑπὸ τῶν Ιδίων στρατιωτῶν*] Biennii prochronismus. Q. Aemilius Laetus, praefectus praetorio, et Eclectus cubicularius, quin Commodi veneno per Marciam, eius pellicem, interficiendi périculum in irritum cecidisset, eum Narcissi athletae opera d. XXXI. Decembr. suffocant, Q. Sosio Falcone, C. Iulio Erucio Claro Coss. designatis. Auctor Dio lib. LXXII, 12. Itaque imperfectus est Commodus ipso VII., Pertinace II. Coss. a. U. c. 945. p. Chr. 192. Olymp. CCXLII, 4. Concinit Eusebius: *Olymp. CCXLII*, 4. *Commodus strangulatur in domo Vestiliani*, coll. Chron. Pasch. p. 264 B. Regnaverat annos XII. mens. IX. dies IX. Vixerat ann. XXXI., menses IV. Vid. Dio l. l. coll. Reingaro. — Quod vero Scaliger Commodum a militibus suis trucidatum esse dicit, id non tam in Commodum, quam in Pertinacem cadit, qui eodem Ol. CCXLII, anno quarto periret. Cf. Chron. Pasch. l. l.

1643) *Ισίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον*] Africanus ap. Euseb. l. l. p. 45.

1644) *Βάτων Φίλων τῶν ἀλειφομένων*] Vetus Inscriptio apud Grut. p. CCCXXVII.

ΕΙΟΞΕ. ΤΟΙΣ. ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΙΣ. ΕΠΕΙΔΗ.
ΒΑΤΩΝ. ΦΙΛΩΝΟΣ. ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ΜΕΝ.
ΕΦΕΤΗ. ΔΥΟ. ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΘΕΙΣ. ΓΥΜΝΑΣΙ
ΑΡΧΟΣ. ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΚ. ΕΝΔΟΞΩΣ.
ΚΑΙ. ΚΑΤΑΣΙΩΣ. ΑΥΤΟΥ. ΤΕ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΤΩΝ.
ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ. ΠΡΟΑΙΡΕΣΩΣ. ΤΟΥ.
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. ΑΝΩΝ. ΤΟ. ΚΟΙΝΟΝ. ΚΥJO
ΚΙΜΗΣΑΝΤΑ. ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΑΝ. ΑΥΤΟΝ.
ΕΠΙ. ΤΑ. ΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑ. ΕΤΗ. ΔΥΟ. ΘΑΛ
ΑΟΥ. ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΠΕΡΙ. ΤΟΥΤΩΝ.
ΑΝΑΓΡΑΦΗΝ. ΥΠΟΜΗΜΑΤΟΣ. ΧΑΡΙΝ.
ΕΙΣ. ΤΟ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΚΑΤΑΚΕΧΩΡΙΚΕΝ. ΦΙ
ΛΟΤΙΜΙΑΣ. ΕΝΕΚΕΝ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΛΟΙΗΣ. Ε
ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ. ΗΣ. ΕΧΩΝ. ΔΙΕΤΕΛΕΣΕΝ. ΕΙΣ.
ΑΥΤΟΥΣ. ΠΛΑΙΝ. ΤΕ. ΕΙΣ. ΤΟ. ΚΣ. Ι. ΚΑΙ. ΚΖ.
Λ. ΚΑΙ. ΗΚ. Λ. ΑΞΙΩΘΕΙΣ. ΥΠΕΜΕΙΝΕ. ΓΥ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΙΣΑΙ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΑΡΜΟΖΟΥΣΑΝ. ΕΝ
ΤΑΞΙΑΝ. ΑΥΤΟΣ. ΤΕ. ΣΥΝΕΤΗΡΗΣΕΝ. ΚΑΙ.
ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΩΝ. Ε
ΚΤΕΝΕΣΤΕΡΟΝ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. ΕΠΙ.
ΠΟΛΛΩΙ. ΠΡΟΕΣΤΑΤΗΣΕΝ. ΤΟΥΣ. ΤΕ. ΤΩΙ.
ΕΡΜΕΙ. ΚΑΙ. ΗΡΑΚΛΕΙ. ΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ. ΥΠΕΡ.
ΤΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. ΓΥΜΝΙΚΟΥΣ. ΑΓΩΝΑΣ.
ΣΥΝΕΥΚΟΣΜΩΝ. ΚΑΤΑ. ΤΗΝ. ΑΥΤΟΥ. ΔΥ
ΝΑΜΙΝ. ΚΑΤ ΙΑΙΑΝ. ΕΚΤΙΘΕΙΣ. ΑΘΛΑ. ΤΑ.
ΚΑΘΙΚΟΝΤΑ. ΤΟΙΣ. ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΙΣ.
ΕΦΟΙΣ. ΘΕΩΡΟΥΝ. ΤΟ. ΚΟΙΝΟΝ. ΠΛΑΣΑΝ.
ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ. ΚΑΙ. ΣΠΟΥΔΗΝ. ΕΝΔΕΙΚΝΥΜΕ
ΝΟΝ. ΑΥΤΟΝ. ΥΠΕΡ. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ. ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ.
ΤΕ. ΧΡΥΣΟΥΣ. ΠΕΡΙΤΕΘΕΙΚΕΝ. ΚΑΙ. ΓΡΑΙΤΗ.
ΤΕΤΙΜΗΚΕΝ. ΕΙΚΟΝΙ. ΒΑΤΩΝΑ. ΦΙΛΩΝΟΣ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ. ΤΟ. ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕ

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶⁴⁵⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁴⁶⁾.

α.

β.

γ. Σηκλαρίων ἀγών¹⁶⁴⁷⁾.

δ.

p. 343 b. ΟΛ. ΣΜΖ. Ἐπινίκιος Κυζικηνός, ὁ καὶ Κυνᾶς, στάδιον¹⁶⁴⁸⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΖ. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος στάδιον¹⁶⁴⁹⁾.

α.

β.

γ.

δ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Ἡλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον¹⁶⁵⁰⁾.

ΤΑΡΤΟΝ. ΚΑΙ. ΠΕΠΠΤΟΝ. ΕΞΗΣ. ΚΑΙ. ΤΗΝ. ΕΝ.
 ΤΩΙ. ΠΡΟΛΕΛΗΛΩΜΕΝΩΙ. ΚΡΟΝΩΙ. ΤΩΝ. ΝΕ
 ΩΝ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ. ΕΥΣΧΗΜΟΝΑ. ΤΕ. ΚΑΙ.
 ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ. ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ. ΔΕΛΟΧΘΑΙ.
 ΔΕ. ΚΑΙ. ΝΥΝ. ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ. ΤΕ. ΑΥΤΟΝ. ΕΙΙ. ΤΟΥΤΟΙΣ.
 ΚΑΙ. ΠΡΟΣΕΠΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ. ΠΛΑΙΝ. ΧΡΥΣΩΙ.
 ΣΤΕΦΑΝΩΙ. ΚΑΙ. ΤΟΥΣ. ΜΕΝ. ΧΡΥΣΟΥΣ. ΣΤΕΦΑ
 ΝΟΥΣ. ΕΙΣ. ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ. ΧΩΡΙΣΑΙ. ΤΟ. ΔΕ. ΔΟ
 ΓΜΑ. ΤΟΔΕ. ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ. ΕΙΣ. ΣΤΗΛΗΝ. ΛΙΩΙ
 ΝΗΝ. ΚΑΙ. ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ. ΕΝ. ΤΩΙ. ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑ
 ΤΩΙ. ΤΟΠΩΙ. ΤΟΥ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. ΠΡΟΣΑΞΙΩΣΑΙ.
 ΔΕ. ΑΥΤΟΝ. ΚΑΙ. ΕΙΣ. ΤΟ. ΘΚ. Λ. ΕΤΙ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗ
 ΣΑΙ. ΔΙΟΤΙ. ΤΟΥΤΟ. ΗΡΛΕΞΑΣ. ΕΣΤΑΙ. ΠΛΑΣΙ. ΤΟΙΣ.
 ΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΣ. ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ.

In hac igitur sesta nusquam landata mentio fit Lustrorum [Lustra enim L sive A littera significari p. 482 demonstravit] XXVI, XXVII, XXVIII, quibus coronatus Baton. Porro ab eo petitur, ut Lustrum XXIX iterum praeedit Gymnasio: quod quidem Lustrum celebratum fuit anno Christi CXCIVII. SCALIGER De Emend. Temp. V. p. 483. Ergo Lustrum XXVIII. celebratum est a. p. Chr. 194. a. U. c. 947. Ol. CCXLIII, ½. Imp. Septimio Severo II., D. Cludio Albino Caesare II. Coss. Memorat hunc Batonem etiam Arrianus in Epicteto I, 2. Cf. idem Scaliger Animadrv. ad Euseb. p. 179 b. n. MMCCXXIII.

1645) Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς] Africanus ap. Euseb. p. 45.

1646) Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεὺς] Idem Africanus l. l.

1647) Σηκλαρίων ἀγών] Septimus Severus ludos saeculares L. Fabio Cilone II., M. Annio Libone Coss. a. U. c. 957. p. Chr. 204. Olymp. CCXLV, 4. celebavit, computans ab anno, quo Domitianus celebrente debebat. Auctor Zosimus II, 4: ἐπὶ τούτοις ὁ Σερῆρος τῶν δέκα καὶ ἑκατὸν ἑντάρτων ἔπιπλα τοῖς παισίν Ἀντωνίων καὶ Γέριμος τὴν αὐτὴν ἰσοτάγην κατεστήσατο Χρύσωρος καὶ Αἰθωρος ὅντων ἐπάντων. Vid. Censorin. De Die Nat. ep. 17. coll. Scalig. Emendat. Temp. V. p. 491.

1648) Ἐπινίκιος Κυζικηνός] Africanus apud Euseb. l. l.

1649) Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος] Africanus l. l. Σατορνίλος Κρής Γορτύνιος est apud Cratenum Aneed. Gr. Paris. II. p. 153. Sed Interpres Armeniacus ap. Mai. p. 163. Sartorius praebet, verum ut victoris nomen fortasse fuerit Σατορνίνος.

1650) Ἡλιόδωρος ὁ καὶ Τρωσιδάμας] Testis idem Africanus apud Euseb. l. l. Sed nomen utrum-

*a.**b.**c.**d.*

OΛ. ΣΜΘ. Ἡλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον τὸ δεύτερον¹⁶⁵¹⁾.

*a.**b.**c.**d.*

que variant CRAMERI Anecdota Vol. II. p. 153, quandoquidem Ἡλιόδωρος haud inusitata in aliis quoque (v. c. in Damarito, Olymp. 65 Vol. II. p. 145. vid. not. 235) ratione in Ἡλιόδωρος deflexum, Τρωσιδάμας autem in Προσιδάμας corruptum exhibent. Paullo maioris pretii, etiam ΝΙΚΕΨΗΡΟ ίudice in Scriptt. hist. philol. inin. p. 217, lectio fuerit Armeniaeorum Τρωσιδάμος, quamquam ne hanc quidem veram existimamus. Caeterum de duplicitis in eodem Olympionica nominis ratione fusius disputavimus in ΡΗΓΟ-
ΛΕΓΓΟ. p. LXVII. not. 417.

1651) Auctor idem ibidem Africanus. Cf. not. 1650.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

PROLEGOMENON

pag. II, 3 lege illius pro illus.

- IV, 32: 'Cf. de Phlegontis libro pag. XLVII. not. 330.'
- V, 32 adde: 'De Eleorum tabulis, studionicarum catalogi, a Itlio Africano concinuati, genuinis fontibus, vid. not. 1 ad RECENSUM.'
- VI, 12 numero eorum, qui, veluti A. MENAGIUS, I. PALMERIUS, T. WINSTANLEIUS, in suo de libri nostri auctore iudicio sibi non constituerunt, adde IOANNEM SELDENUM (ad Marth. Arundel. Lond. 1629. 4). Is etsi pagg. 99 itemque 100 Συραγγή historiarum Scaligerianam et p. 101 auctorem libri Scaligerum agnoscit coll. pp. 102, 105, 106, 107, idem tamen sic scribit pag. 104: 'Satis item consentit Olympianum ἀργαρχῆς disertiusque p. 109: 'Ita etiam Olympiadum ἀργαρχές ANONYMUS', coll. p. 108.
- VIII, 5. Verae sententiae patronis annuenerandi etiam sunt: MEIER MARX in Ephoro suo (Carolinrh. a. 1815) p. 19. not. 11 et RUBINO in Diar. Scientt. Antiquit. ed. T. Bergk. et Iul. Caesar, N. 122. p. 976. not. cycl. l.: 'Ferner heisst es in der iatologū συραγγή bei Scaliger und Ensebium p. 329: Κατὰ τὴν Ἰταλίαν τὸ πολίτευμα Ἐπομένων Καρινικός ἰδάση; gewiss ganz zufällig drückt hier der Mangel des Artikels das wahre Sachverhältniss aus.'
- VIII, 9 post Vargesium adde G. M. Schmidtum in Diatebe in Dithyrauth. Berol. a. 1845. p. 5 et Eng. de Boeckum in libro, qui inscribitur 'Die Cylonische Blutschuld.' August. Vindel. a. 1852. p. 29. not. 119, quorum huic manifesto imposuit Meursius. Cf. p. 7. not. 17.
- VIII. not. 85. lege Eratosthenicis pro Erathosthenicis.
- VIII. not. 86 l. 18¹/₂ pro 18²/₂.
- XII, 27 post verba excedit nuctor.
- XII, 30 seq. lege recenscat pro recensat.
- XIII, 14 indicavimus pro iudicavimus.
- XIV, 19 ad 'Aristides' annota: 'Proximo quidem post pugnam Marathoniam anno Aristideum Archonatem fuisse, vel Plutarcho (Aristid. cap. 5) auctore constat. Verum huius ipsius pugnae tempore e Chronicis Pario demum accuratius definire contigit BOECKHIO. Vid. not. ad RECENSUM n. 283.'
- XV, 46 lege Petrus pro Peter.
- XVII, 6 — vindex pro index.
- XXV, 3. post coniicit adde: 'Quamquam in hac quidem ratione non satis sibi constare Recensum, non diffidendum est. Vid. not. 324.'
- XXVII, 37 lege pronunciarit pro pronunciarit.
- XXVIII. not. 204 adde: 'De Emendat. Temp. V. p. 354 seq., ubi laudes celebrat Olympiadis.'
- XXX, 12 lege Domitianeos pro Domitianos.
- XXXI, 29 — Dionysius pro Dionysios.

pag. XXXII, 36 post κλῆτα excidit colon.

- XXXVIII. not. 287: 'De Θρασύλος et Θράσυλλος cf. LOBECK. Pathol. Serm. Gr. p. 137.'
- XXXIX. not. 293: 'De Dionysio cf. etiam SCHOEMANNUS in Inl. Lect. Univ. Gryph. 18th p. 24. not. 59.'
- XL, 31 lege γεμιναν pro γεννινα.
- XL. not. 306: 'De Hippostrato cf. praeterea C. MUELLERI Fragm. hist. Alex. (in Arrian. Opp. ed. Paris. Didot.), quem librum ipse non legi, sed auctore affero I. F. Lanero. Hist. Poes. Homer. Berol. 1851, p. 76. not. 24.'
- XLIII, 2 lege 'Μιλήσιοι ειναι Σάμοι' pro 'Μιλήσιον ειναι Σάμον.'
- XLIII, 11 — Γελῶς pro Γελωψ.
- XLIII, 18 — 'τριάριοι in Τριάριοι' pro 'τριάροις in Τριάροις.'
- XLIV, extr. lege XV, 1 pro XVI, 1.
- XLV, 2 post in primis excidit officium.
- XLVII, 23 lege censeam pro censum.
- XLVIII, 16 — ἀναγραφαι pro ἀναγραφά.
- XLVIII, seq. Alias in aliis civitatibus usitatas temporum e magistratibus notandorum rationes vid. ap. METEORUM, Eucycl. Ital. III, 3. p. 165b.
- L, not. 349, 5. Plutarchum pro Archonte Chaeronensium venditat CORBINUS FF. AA. Tom. II. p. 121. Eundem tamen Eponymis reipublicae Atticae accenset POTTERUS Arch. Gr. lib. I. cap. 12.
- LI, 1 lege τοῖς pro τοις.
- LX, not. 399, 4 lege Phliasii pro Phliusii.
- LXXVI, 15 lege LXXXVIII pro LXXXVIII.

R E C E N S U S

pag. 9. not. 40, 3 lege δολίχῳ pro δολίχῳ. Ad eandem rationem corrigere eiusdem vocis accentum etiam p. 43 n. 242, 3, p. 56. n. 346, 10, p. 94, 19 text., p. 95. n. 696, 1, p. 96, 1 et 124, 3 — utrobi-que in textu — p. 167, 1 et in textu et in nota 1308.

- 9. not. 41, 3. viciisset pro vicerit.
- 9. not. 45: Quoniam ibi in partes vocavimus Periegesim metracam, eius auctorem Scynum potius Chium, quam Marciannum Heraclentam habendum esse diximus, vulgarem scilicet secuti sententiam, quae a LUCA HOLSTENIO et ISAACO VOSSIUS profecta et duorum steculorum usu recepta, tum, cum ista scri- bebamus, probabatur sola. Nunc quidem aliter nobis persnasum est, postquam aureus interim De Scymno Chio et Dionysio prodidit libellus AUGUSTI MEINCKII (Berol. a. 1846. 8), qui Periegescos istius versibus comicis conscriptae auctorem Scynum Chium esse non posse idoneis ostendit argumentis, Praefat. pp. VII — XXII. Itaque ubique in Notis nostris mentio sit Scymi, non Scynum, sed quod Scymi nomine circumiectur opusculum, intelligi volumus.
- 10. not. 51. De Leocrate, Hippomenis successore, auctorem adile Castorem ap. Euseb. Scal. p. 28, 30.
- 11. not. 59. Discrepat in nomine Archontis ab Eusebio et Syncello Castor ap. Euseb. p. 28, 31, Αλέξανδρος eum, non Αἰσανδρος, appellans. Quorum illud librariorum manu corruptum esse, vix dubites.
- 12. not. 66. Hunc Tlesiam e Marioris Parii calculis Olymp. XXIV, 4 ascripsit BOECKHUS Introd. §. 4. C. I. II. p. 307 coll. p. 335. Aliter CORBINUS FF. AA. III, 37 seqq., qui postquam Tlesiam Pausanianum Olymp. XXIV, 3 assignavit, notam Marioris epoch. 33 scriptam Ἀρχοτος Αθηνησι Αυστια ad Olymp. XXIV, 4 rettulit. Sed veri simillimum est, Ανοια SELDENUM male legisse pro Τλεσα, cuius in definiendo anno inter se solemni intervallo dissidere putandi sunt Marioris auctor et Pau-sanias. Proinde Lysium istum, ex hominum memoria inerito deletum a BOECKHIO, resuscitare non de-bebat CLINTONUS FF. III. I. p. 184.
- 12. not. 69. lege: 'Xenophonte Hellen. II, 3 init.' pro: 'Pseudo-Plutarch de X Oratt. vit. Lys. p. 324.'
- 13. not. 69, 7 post nimirum exciderunt verba: 'eum alia, tun'. Caeterum universae, quam notula ista de Africano exhibet, disputationi hodie non tantum tribuo, quantum olim ei tribuendum esse putavi.

- pag. 14. not. 79: Cf. PROLEGG. p. LXXV. not. 433. LXXVI. not. 446.
- 14. not. 79a. Fontem SCALIGERI indicant PROLEGOMENA p. LXX.
 - 14. not. 83: Cf. PROLEGG. p. LXV.
 - 15. not. 86. PETAVIUS scilicet erratum arbitratur in anno captae Irae, quem annum primum suisse statuit non Olymp. XXVIII, sed XXVII. Contrariam PETAVIO rationem initit BOECKHIVS, qui corrupcione quaerit in anno præturae Tlesianae, quam non anno Olymp. XXIII, 4, sed anno circiter Olymp. XXIV, 3 tribuendam censet, ad Marm. Par. Introd. Corp. Inscript. II. p. 307 coll. 306.
 - 15. not. 88: Cf. PROLEGG. p. LXV.
 - 15. not. 89: Cf. eadem PROLEGG. I. I.
 - 16. not. 92, 2 lege ἐπειδύτησεν pro ἐπειδεύτησε.
 - 16. not. 92, 7. — Ol. XLIX pro Ol. XLI.
 - 17. not. 96, 8 lege: 'ibi (h. e. ap. Paus. VIII, 39, 2) tertium viciisse dicitur Chionis, quum' pro 'ibi viciisse dicitur Chionis, quam.'
 - 17. not. 96, 13 Vocem pro, ante πρώτῳ perperam positam, colloca ante δευτέρῳ.
 - 18. not. 105, 1 lege deest pro excidit.
 - 20. not. 120, 5 — κιθαρωδίᾳ pro κιθαρωδίᾳ.
 - 23. not. 124a, 6 post videtur insere: 'Cf. not. 386.'
 - 23. not. 125, 7. lege 92 pro 93.
 - 23. not. 127, 19. Xenophanes Orthomenis filius appellatur etiam a Theodoreto Therap. Serin. (Opp. Vol. IV. p. 793. ed. IO. LUD. SCHULZE. Hal. a. 1772. 8.
 - ibid. not. 127, 25 post n. 212. adde: 'et ad Olymp. LXIII, 2. not. 227.'
 - 24. not. 129, 4. post restituit excidit: 'Scaliger.' Caeterum dubites num iam matura aetate ista pro Φιλήταις pronunciatum dicas Φιλητᾶς, cuius accentus insolentia sequori tempore in consuetudinem vertit, certe in Phileta Coo, elegorum poeta clarissimo, non minus codicum auctoritate, quam Grammaticorum praecepsis munita est. Vid. Choerobosc. p. 1222, 48. 50 coll. BERNHARD. Hist. Gr. Litt. Vol. II. p. 398.
 - 25. not. 135, 3 et 4 lege Strabo pro Strabon. et nominat pro nominant.
 - 25. not. 141: 'Cf. de piaculo Cylonio liber singularis, quem nuper edidit EUG. DE BOECK. Aug. Vind. a. 1852.
 - 26. not. 143. Adde de tempore aedificatae Massiliae Theologum. Arithmet. p. 40: τῆς ἐπὸ Αρ-
νάγου τοῦ Μήδου Υώνων πολιορκίας καὶ ἀναστύσεως (Olymp. LXIX, 2 secundum Eusebium Hieronymi), ἡν Φακαιεῖς φυγόντες Μασσαλίαν ὤκισαν. De Scymno cf. Addend. ad. p. 9. not. 45.
 - 27. not. 146, 10 lege χρυσόμαχος pro Χρυσόμαχος. Caeterum cf. Prolegg. p. LXIX.
 - 27. not. 147. Vid. de Epimenide Athenas lustrante etiam EUG. DE BOECK. I. I. p. 29. not. 119.
 - 28. not. 155. De dupli Olympionicae nomine cf. Prolegg. p. LXVII.
 - 29. not. 156, 9. Pro Ὀλυμπιαθήσιν ἐκριθῇ lege com. BERNHARDIO Eratosth. p. 253: 'Ολύμπια ἀθλήσιν ἐξεριθῇ. Praeterea cf. not. ad RECESSUM 211.
 - 29. not. 159, 4. lege ϕ̄ pro ω̄.
 - 30. not. 163, 10 post 'Kr.' adde: 'et a SCHULTZIO Spec. I. p. 16 seq. not. 39.'
 - 31. not. 165 adde: 'Sed Ἐπιτελίδας tinetur etiam Diodorus V, 9.'
 - 31. not. 166: 'Cf. not. 797.'
 - 31. not. 169, 9 lege XLIX pro LIX.
 - 32. not. 170. Αριστέας ἢ Προκοννήσιος appellatur etiam a Strabone XIV. p. 639. Vol. V. p. 528. Tz. et a Pausania I, 24, 6, iterumque V, 7, 9: nisi quod altero hoc periegetae loco Αρισταῖος pro Αριστέας excudendum curavit L. DINDBRIUS. Paris. ap. Firin. Didot. a. 1845.
 - 32. not. 176, 1. In Suidae loco ξβ̄ pro νβ̄ corrigit CLINTONUS FF. HH. II. p. 13. Kr.
 - 33. not. 180, 7. lege LIII pro XIII.
 - 35. not. 191, 2 in verbis Sosicratis post πεντηκοστὴν insere ἔκτην.
 - 36, 2 text. lege δ̄ς pro δ̄ς.

pag. 36 not. 193, 27 *nostrum pro nostram*.

- 37. not. 198. *Tίασος pro Λίσσος* vel potius *Λίσσος* aliquando legebatur ap. Stobaeum Ser. XXIX, 70. Caeterum cf. c. 6. SCHNEIDERWINUS *De Laco Hermionensi* in Ind. Lect. Univers. Gotting. 1811.
- 38. not. 201, 4 lege 115 pro 112.
- 39. not. 211, 17 lege *annos pro annus*.
- ibid. lin. 22 dele *VII post regnante*.
- ibid. lin. 23 adde *Ciceronis loco Solinum cap. 16.* Item *Diodorum XII, 9*, quo teste *Pythagoras Olymp. LXXXIII*, 3. *Crotoniatis anchor extitit, ut supplices Sybaritas in fidem reciperent.*
- ibid. lin. 25 pro 'XC . . . sec. Tzetz.' lege XCIX etc.
- 43. not. 242. Adde: 'cf. PROLEG. pp. XLII et LXIII.'
- 46, 4 text. lege *τὸ pro τῷ*.
- 46. not. 252, 1. Adde: '*Ηράκλειτος ὁ Βλόσπωνος ὁ Ἐφέσιος* ap. Theodoret. Therap. Serm. Vol. IV. p. 796.'
- ibid. not. 254 lege *πρὸ* 264.
- 47. not. 261. *'Latini defecerunt Olymp. LXXI, 2 ex Eusebio Hieronymiano, LXXI, 3 e MAII Armeniacis coll. Syncell. p. 247C.'*
- 48. seq. not. 270: Cf. PROLEG. pp. LXV et LXXVII.
- 49. not. 275. De alia eiusdem Xenocritis victoria Isthmica, curuli et ipsa, vid. PROLEG. p. LVIII. n. 395a.
- 51, 5 in textu excidit post *χέλητι* numerus 290).
- 51. not. 287, 20 seq. lege *Μαστιλλον pro Αστιλλον* et *Χοιρίλλος pro Χοιρίλλος*. Cf. Prolegg. p. LXIII. n. 410. LXXII et LOBECK. Pathol. p. 118.
- 52. not. 299. Vid. Add. ad p. 51. not.
- ibid. not. 201. Adde: 'Cf. not. 333. De eodem *Euthymo* cf. Suidas s. v. *Εὐθυμος*.'
- 53 not. 312. Eusebius pugnat Salaminiam ex Hieronymi interpretatione Olymp. LXXIV, 4, e MAII autem Armeniacis Olymp. LXXV, 2 ascribit coll. Syncell. p. 254B.
- 54. not. 318. Abludit Eusebius, qui ap. Hieronymum quidem ad Olymp. LXXVI, 1 haec scribit: 'Bellum in Plataea et in Mycale.' Eandem tamen notulum Olymp. LXXV, 3 offerunt MAII Armeniaca.
- 55. not. 336. Cf. not. 482.
- 57. not. 353, 2. post 'Serm. IV' adde 'pagg. 792. 794.'
- 58. not. 361, 2 scribe 52 pro 32.
- ibid. not. 365. Terrae motuum et belli Messenici secundi initium Olymp. LXXVIII, 3 attribuit KRUZENKUS Studd. hist. phil. p. 149 seqq.
- 59. not. 376. Adde: 'De Diodoro XII, 25, qui decem tribunos auno secundo decemviralis imperii ascitos dicit sub Olymp. LXXXIV, 2, cf. WEBERLINE.'
- 60. not. 382. Parmenides *Πύρρητος ὁ Ἐλεύθερος Σινοφάνους ξενίδος* audit Theodoreto Therap. Serm. Opp. Vol. IV. p. 794.
- 61. not. 386, 13 adde post *attulimus*: 'et Prolegg. p. LXXI.'
- 61. not. 388. Cf. de nomine regis PROLEG. p. XLIV. not. 320.
- ibid. not. 390, 21 lege *rationum* pro *rationem*.
- 62. not. 394, 5 lege *Tυρνίμας* pro *Tυρίμας*.
- ibid. not. 394, 16 — 'Par. P.' pro 'Par. p.'
- 62. not. 398, 6. Post *Φρασιχλῆς* adde: 'Similis διττογραφίας exemplum — ut in Archontibus subsistam — offert *Εὐχλῆς*, qui et *Εὐχλῆς* (not. 509), item *Εἰβούλιδης*, qui et *Εἴβονλος* (not. 661) vocatur.'
- ibid. not. 400, 1 lege *Laërt. IX*, 41 pro *Laërt. XI*, 41.
- 64. not. 415, 1. Stobaei locus est Serm. CXCVIII (ap. Gaisford. Vol. III. p. 98). Caeterum audi c. 6. KRUZENKUS de nominum varietate apud veteres oblatu sic disserente in Disquisitt. de vit. Thucyd. Prolus. Gymn. Ioachim. Berol. a. 1832. p. 64. not. 3: 'Die Sache wird von Vieien erzählt. Man vgl. Blume zum Lyceurg. 23, 1 und Jacobs zur Anthol. Pal. p. 40. Aber alle, von denen die

Namen der Brüder erwähnt werden, nennen sie Amphinomos und Anapis, Anapus, Anapias. Die Verwechslung von Amphinomos und Philonomos erklärt sich leicht aus der Namensähnlichkeit. Aber wie ist Kallias statt Anapis eingeschlichen? Wahrscheinlich fand der Schriftsteller den Kallias als Archonten des Jahres erwähnt und setzte durch ein leicht mögliches Versehen ihn statt Anapis.¹

- pag. 66. not. 435. Meminit *Timarchidae* Archontis etiam *vetus Iuscriptio*, supplente **BOECKHIO**, Oec. Civ. Athen. ed. Iliae. Vol. II. p. 422 N. XX, 1 init. coll. p. 596.
- 66. not. 444. cf. PROLEGGE. p. LXXI.
- 67. not. 448, 3 lege *τυμογράφους* pro *τυμογράφοντος*.
- 68. not. 455: Cf. PROLEGGE. p. XLIII.
- 69. not. 465 (sic leg. pro 455). Iis, qui *Theodori* Archontis meminerint, adde *Anonymum De Comœdia* III. p. XVa, 38 ed. F. Didot.: *Θεοφράστης Ηθυκίος τικῆ ἐπὶ Θεάτρον*, ubi e *ΒΟΕΚΛΙ* conjectura, **DINDORFIO** et **MEINEKIO** Hist. Crit. Com. Gr. p. 66 probata, legendum ἐπὶ Θεοδώρου.
- 70. not. 469. Occurrit hic *Euthymenes* etiam in veteri quodam titulo ap. **BOECKH**. Oec. Civ. Athen. Vol. II. p. 336. N. XVI, A, 1. lin. 2.
- 70. not. 470, 2 lege *ἴν* pro *ἴν*.
- 71. not. 481. *Crates* huius anni *Eponymus* recte vocatur in veteri titulo ap. **BOECKH**. Oec. Civ. Athen. II. p. 340. N. XVI, 2. lin. 6.
- 71. not. 483. Annotandum, nos in *textu RECENSIONIS Ἑρετακαδεκαετηρίδα* scripsisse pro *Ἑρεταδεκαετηρίδα* Scaligeriano.
- 72. not. 489: Cf. PROLEGGE. p. XLIII.
- 73. not. 494. Vid. de Thucydidis anno natali etiam **MEINEKIO** HCCG. p. 160.
- ibid. not. 494, 7 lege *ἱρο* pro *ἱρα*.
- 75. not. 514. SCALIGER in *textu post Taraxippiorū* male ueglexit *καὶ τοῖς*.
- 76, 3 in *textu lege ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ* pro *Στρατοκλῆς*.
- 76. not. 526 in *Pausanias* loco lege *ἐράτη* pro *ἐράτη* et *στρίψη* pro *στρίψινε*.
- 77 not. 535, 16 post *Τρωικῶν* excidit punctum.
- ibid. not. 536, 1 seq. lege "Thucydides V, 19 et 25" pro "Thucydides V, 1, 25."
- 78. not. 541, 3. l. *docet* pro *doret*.
- 83. not. 596: Cf. PROLEGGE. p. LXI. LXIII. LXVI.
- 84. not. 609. Adde testimonium Eusebii Hieronymiani ad Olymp. XCII, 4: "Euripides apud Archelaum, et Sophocles Athenis moritur." MAIT tamen Armenica utriusque tragici mortem Olymp. XCII, 3 assignant. Cf. chron. Pasch. p. 166D ad Olymp. XCIV, 3.
- ibid. not. 609, 15 l. *Eratosthenes* pro *Erathostenes*.
- ibid. not. 611. De *Dionysio* tyrranno hos veterum chronologum calculos annotat Eusebius, ad Olymp. XCIII, 1 *Hieron*. XCIII, 3 *Mai* coll. Africano ap. Syncell. p. 258C: *Dionysius in Siciliin* tyrannidem exercet, ad Olymp. XCIV, 3 *Hieron*. XCIV, 4 *Mai*: *Dionysius Syracusia* tyrannidem exercet. His testimonitis de suo addit Hieronymus ad Olymp. XCVI, 3.: *Dionysius in tyrannie perseverat*.
- 86. not. 621. Cf. de *Colliae invento BOECKHUS* in *Comment. De Enuriis* in *Actt. Acad. Boruss.* 1814. 1815. p. 97. Corp. Inscriptt. Vol. I. n. 162. p. 289.
- 96 in not. 706, 31 l. *ἡν* pro *ἥν*.
- ibid. not. 706, 37 l. *memoriae* pro *memorium*.
- 97. not. 713, 4 l. *χαρχίνος* pro *Καρχίνος*. De cuius nominis accentu nunc mihi persuasit **LOBECKIUS** Pathol. p. 201 coll. not. 3 non **MEINEKUM** aut **LEHRSTUM** errare, sed **WELCKERUM**.
- 97. not. 716. Plinius N. H. lib. XXXVI, 6. *Is (Mansulus) obiit Olympiadis C. anno II urbis Romae CCCII.* Unde SCALIGER, sine illa corruptelae suspicione, refert ad Olymp. CII, 2: *Μανσούλος ὁ τις Καρπιος διεύσιτης ἐπιλέγειτο. 10AN. MEERS. Arch. Athen. lib. IV. cap. 1. p. 142.* ut anno Olympico, quem sincerum ponit, annum U. R. congruum redderet, CCCLXXIV scribit pro CCCII. Veremur, ne iusto violentius. Succurrunt codd. ap. IOAN. HARDUINUM, qui Olymp. CVI. ann. II., U. R. vero annum partim CCCIII, partim CCCIV exhibent. Harduinus legi iubens: „Olympiadis CX. anno secundo, Urbis Romae anno CCCIV.“ omnia Plini menti et veritatis rationi consentanea sibi videtur esse. Nescimus quos secutus calculos V. D. annum 2 Olymp. CX. anno U. C. 404. adstringi posse putarit. Sed falsus est haud dubie: nisi forte typographi culpa in numeris erratum

esse dixeris. Quamquam ego propemodum crediderim, Patrem optinam arteam computandi non optime tenuisse. Hinc quod de alia eius animadversione, nostra numerorum obtrudente (ad Plin. XVIII. sect. 12. T. II. p. 107.), scribit **EPHEMUS LESSINGIUS** Vit. Soph. Opp. ed. CAR. LACHM. T. VI. p. 333. not. (1). „Wenn also in der Anmerkung des Harduin nicht alle Zahle verdrückt sind, so muss er gar nicht nachgeschlagen, gar nicht gerechnet haben.“ paullulum immutandum fuerit. Sed hoc *ἐν παρόδῳ*. Redeo ad Plinium, quem aeram quae fertur Varroniae secutum esse ostendit **LUD. IDELERUS** Enchirid. Vol. II. p. 167. Neque Virum eruditissimum quae nos in Mausolo tenet difficultas effugit, siquidem Olymp. CVI. anno II annum U. R. aut CCCXCIX. aut CCCC. applicandum fuisse scribit, prouti Plinius anni Olympic aut prius aut posterius semestre dicere voluerit. Atqui, si audis Diodorom lib. XVI. cap. 36, cuius testimoniun ad 'Ολ. Ργ. Δ. respexit **SCALIGER**, Mausolus Olymp. CVI. non secundo, sed quarto obiit anno. Quare sine ulla dubitatione Plinii l. l. sic corrigi: „Is obiit Olympiadis CVI. anno IIII. Urbs Romae anno CCCII.“ Monstrat progressum corruptelae lectio cod. Harduin, quain supra attuli, Olymp. CVI. ann. II. U. R. CCCIII, in qua manifestum est, numerum IIII, quod Plinius posuerit anni Olympic iudicium, ad numeros anni U. R. arrepsisse, numerum autem II, qui ad CCCC. pertinebat, ad ann. Olymp. CVI. transisse. Annum Olymp. CVI. quartum pro secundo, invitis adeo codd. optiniae notae Dufresniano l. item Regio II., Colbertino, Plinio restituendum esse vidit etiam **JULIUS SILLIGUS** in Epist. ad c. a. **BOETTIGERUM** Anatol. Tom. III. p. 286. Ideam eiusdem Olympiadis annus reddi debet Plinio etiam cap. 5 lib. XXXVI, ubi codices partim C, partim Cl. offerunt. **CLINTONUS** FK. III. II. p. 286. 299. Kr. igitur quod servata vulgari scriptura Plinium confusi cum Hecatoriano Mausoli accusat, iniuste facit. Manifesti autem erroris convincitur Suidas, qui s. v. Θεοδέκτης orationes suachres in Mausoli laudem, Arteiosiae hor-tatu, habitas esse affirmit Olymp. CIII. Sed rescribendum ibi τῆς ἡ χαὶ ζ 'Ολ., id quod ante me iam vidit **CLINTONUS** p. 143. ad a. a. Chr. 352. Circa hoc tempus Mausolum decessisse, etiam ex Demostheus orat. de Rhod. Libet. p. 191. Reisk., quain, auctore Dionysio Epist. ad Amm. I. 4. Vol. VI. p. 726. ed. REISK., sub Thessali praetura Ol. CVII, 2 peroravit (vid. CLINT. R. II. ad ann. a. Chr. 351. p. 133. et p. 360.), conficias. Cf. de Mausoli sepulcro Strabo lib. XIV. p. 656. Vol. V. p. 615. Tz.

- pag. 97. not. 717. *Naujinicus* Archon memoratur etiam in veteri quodam titulo, nuper reperto, ap. **BOECKH**. Oec. Civ. Athen. Addend. et Corrigend. p. XX, I = M. H. E. MEIER. Comment. Epigraph. Hal. 1852. p. 4. n. 1, 2.
- 97. not. 723, 4 lege *Parta pro Facta*.
 - 98. not. 731. Vera huius Archontis scriptura occurrit etiam in titulo quodam nuper edito a **MEIERO** l. l. Praef. p. VII.
 - 102. not. 761: Cf. not. 797 et **PROLEG.** p. LXIX.
 - 105. not. 777, 9 lege *Curulis pro De curuli*. Add. **PROLEG.** pp. LXVI et LXXVI.
 - ibid. not. 779: Vid. not. 797 coll. **PROLEG.** p. LXIX.
 - 107. not. 797: Cl. eadem ibidem **PROLEGOMENA**.
 - 109. not. 818: Cf. ibid. **PROLEG.**
 - 111. not. 834, 8. Nuac ipsum video, **BOECKHUM** suam de Dionysii textu supplendo sententiam retractare in nova editione Oecou. Civ. Att. Vol. I. p. 680 seq. not. 6.
 - 112. not. 845, 2 lege *'Dionysii antem codd. mss. nunc' pro 'nunc Dionysii Codd. Mss.'*
 - 122. not. 925: Cf. not. ad **RECENSUM** n. 22.
 - ibid. not. 931. *Ctesicles* Archon memoratur etiam in inscriptione quadam ap. **MEIERUM** l. l. p. 44. n. 44, 1.
 - 124. not. 950, 3 lege exhibit pro *xhibit*.
 - 128. not. 987, 7 dele cf.
 - 128. not. 988, 19 scribe *οὗτος* pro *ουτος*.
 - ibid. not. 990, 1 lege 48 pro 47.
 - 129. not. 1001, 3 lege Ol. CXV, 3 pro Ol. CXV, 1.
 - 130. not. 1010, 3 lege 37 pro 7.
 - ibid. not. 1012, 2 lege 9 pro 5.
 - ibid. not. 1013, 1 lege 77 pro 73.
 - ibid. not. 1015. Hic *Polemo* laudatur etiam in veteri titulo ap. **BOECKH**. Oec. Civ. Athen. II. p. 334. N. XV, B. lin. 31.

- pag. 134. not. 1057. *Phereclis Eponimi meminit etiam titulus quidam ap. METERUM Coroment. Epigraph.*
p. 17. n. 2, 7.
- *ibid. not. 1061. Nicoclem Archontem etiam in veteri quadam inscriptione recte sibi restituisse vide-*
tur METERUS l. l. p. 26. n. 12, 7.
- 135. not. 1072. Meminit Nicae Archontis *vetus* titulus ap. METERUM l. l. p. 26. n. 12, 1.
- 136. not. 1075, 20 lege *PKB* pro *PKθ*.
- 137. not. 1079 adde de Menandri morte testimonium Chron. Pasch. p. 172B ad Olymp. CXX, 2:
Μένανδρος ὁ κωμικὸς τελευτᾶ.
- *ibid. not. 1082, 16 lege posuerim pro persuerini.*
- 138. not. 1088. De duplice Olympionicae nomine cf. PROLEG. p. LXVII seq.
- *ibid. not. 1089. De Suidae loco cf. BERNHARD. Eratosth. p. VII.*
- 139. not. 1094, 1 lege *Tῆν* pro *Σῆν*.
- *ibid. not. 1103. Neglexi annotare lectionem, a Plutarcho Amat. cap. 9. §. 9 oblatam: Βελεστίχη. Be-*
λεστίχη autem vel potius Βιλιστίχη cum Φιλιστίχη idem esse secundum Macedonum, Β pro Φ
utentium, consuetudinem ostendit BENTLEIUS Diss. Phalar. p. 56. Cf. Βρύτες, Βερενίκη, Βιλιπός,
βαλανχράς. Vid. A. MATTIAZ Gramm. Gr. ed. III. Vol. I. §. 15. p. 83. De ΝΙΕΒΗΡΗΣ ibidem pro-
posita emendatione cf. PROLEG. p. LXI. not. 400.
- 140. not. 1104: Cf. nott. 1121 et 1127.
- 141. not. 1113, 2 lege 1103 pro 1109.
- 147. not. 1157: Cf. FR. KINDSCHERI commentatio, cui inscriptum est: 'Die heracleischen Doppelsieger
zu Olympia', in IAHNIS Ann. Philol. et Paedag. a. 1845. Suppl. IX, 3. p. 392 seq.
- 148. not. 1173, 2. lege DXLVII pro CXLVII.
- 149. not. 1178, 1 insere τοῦ inter Ἀγλασιωνὸς et Χίου secundum BERNHARD. Eratosth. p. VII.
- 153. not. 1218, 10 lege c. 135 pro p. 135.
- 162. not. 1280: Cf. KINDSCHERUS l. c. p. 393.
- 163. not. 1282 lege Ol. CLXXII, 3 pro CLXXII, 2.
- 164. not. 1293 Adde: Non discrepat Cicero in Catil. III, 4, 9, Capitolium XX annis ante coniura-
tionem Catilinariam incensum asserens.
- 167. not. 1308 adde: Caeterum de Phlegontis loco cf. PROLEG. p. LXVIII sq. et p. LXXXVIII.
- 170. not. 1325, 1 lege pendet pro pendat.
- 172. not. 1338, 14 lege Kislev pro Kisler.
- 173. not. 1340, 12 lege Eucaerum pro Eucuerum.
- *ibid. not. ead., 57 lege corruptus pro correptus.*
- 177, 6 in textu lege ἡττηθῆς pro ἡττηθες.
- *ibid. not. 1353, 8 seq. lege Tryphaena pro Tryhaena.*
- *ibid. ead. not., 11 lege vere pro verum.*
- 180, 3, 5 in textu lege β. γ. pro γ. δ.
- 183. not. 1400, 8 lege p. 240 pro p. 210.
- 184. not. 1404. De lano post bellum Actiacum clauso ab Imperatore Caesare Augusto, pace terra
marique parta, vid. etiam LIVIUS l. 19, 3.
- *ibid. not. 1405. De verborum τὰς σημαῖας ἃς vitio vid. PROLEG. p. XLII.*
- *ibid. pag. 1408, 4 lege Tom. pro Tem.*
- 185. not. 1417, 15 lege not. 1425 pro not. 1424.
- 188. not. 1440, 5 lege 1607 pro 1512. De cognomine stadionicae cf. PROLEG. p. LXVIII.
- 191. not. 1464 in lemmate lege τῆν pro τῆν.
- *ibid. not. 1466 in lemmate lege ὅρνιον pro ὄρνιον.*
- 192. not. 1468: De verbi παραβραζεῖσθαι significatione vid. KINDSCHERUS l. c. p. 397 seqq.

- pag. *ibid.* not. 1470 in lemmate *λέγειν* pro *λέγεινται*.
- *ibid.* not. 1473, 5 lege *alteram* pro *alterum*.
- 196. not. 1512 lege *Θράσυλλος* pro *Θρασύλλος*.
- 201, 8 in textu lege *ἔχων τύπος* pro *ἔχωντι ος*.
- 201. not. 1548, p. 203. not. 1565, p. 204. not. 1569, p. 206. not. 1587, p. 209. not. 1607, p. 211. not. 1618, p. 214. not. 1637, p. 216. nott. 1648 et 1650 adde: 'cf. *PROLOGUS*. p. LXVII seq.'
- 203. not. 1567. Affuit ludis saecularibus a Domitiano editis Tacitus sacerdotio Quindecimvirali praeditus ac tum praetor, Ann. XI, 11.
- 207. not. 1593, 5 lege p. 523 a. ed. *Venet.* n. 1732 pro p. 429.
- 209. not. 1609, 4 lege *Oī. CCXXV*, ½ pro *Oī. CCXXV*, 2.
- *ibid.* not. 1611, 7 lege *ψ* pro *φ*.
- 211. not. 1617, 2 lege cap. 5. p. 254 *extr.* pro *ep.* 6. p. 98.
- 214. not. 1638: Cf. e. *RATHGEBERUS* in Encycl. Hal. III, 3. p. 324 seq.
- 216. not. 1647 adde 'et II. p. 183. init., ubi veterem agri Casinatis Inscriptionem testem adducit horum litorum.'
-

INDEX.

[Simplex numerus significat Olympiadem, N notam Prolegomenis (P), n notam Recensui ascriptam.]

I. OLYMPIONICAE.

- Acanthus 16. 16. L. n. 40.
Acesilaus (Arcesilaus) 148. n. 1189.
Achilles 220.
Acochus (Anochus) 66. n. 234.
Acritymidas (Aristonymidas) 177. n. 1308.
Acusilaus 165.
Aeschines Eleus 5.
Aeschines Milesius 199. P. LXVIII.
Agatharchus 61.
Agathopus 238. 239.
Agemachus 147.
Ageno 177.
Agesidamus 74.
Ageus 113. P. LXII.
Agis 52.
Agno 53.
Aithales 236.
Alcidas 134.
Alcius 159.
Alexander 245.
Amesinas 80.
Ammonius 131.
Ammonius sive Epidaurus 229. P. LXVII.
Andreas 179.
Androclus 3.
Andromachus 180.
Andromenes 119. P. LXVI.
Androsthenes 90. 91? P. LXXVII.
Anochus 66.
Anodocnus (Diodorus) 160. P. LXII.
Antenor 118. P. LXVIII.
Anhestio 182.
Anticles Atheniensis 110.
Anticles Messenins 8.
Anticrates 45.
Antigonus 122. 123.
Antimachus 2.
Antipater 161.
Anubi (Aunbio), qui et Phidus, 240. P. LXI. LXVII.
Apellaenus 60.
Apollonides 118. P. LXVI.
Apollonius sive Heliodorus 218. P. LXVII.
Apollonius Epidaurius 203.
Apollophanes Cyparissensis 177.
Apollophanes sive Patis 216. P. LXVII.
Aptotus 177. P. LXVIII. seq. LXXVIII.
Arcessilaus Cyrenensis 148.
Arcessilans Megalopolita 80.
Archilochus 59.
Aristander 153.
Aristeas Milesius 225.
Aristeas Stratonicensis 198.
Aristodemus 98.
- Aristolochus Atheniensis 109.
Aristolochus Eleus 177.
Aristo 185. 187. P. LXI. LXXIII.
Aristonymidas (Acritymidas) 177. n. 1308.
Aristoxenus* 156. P. LXXVIII.
Arrhichio sive Archaichio 54. L. n. 184.
Artemidorus Thyatirensis 193.
Artemidorus Trallianus 212.
Asandras (Thersias) 70. n. 258.
Asclepiades 189.
Asiaticus 197.
Asopichus 76.
Astylus sive Astyllus 73. 74. 75. P. LXIII. N. 410. LXXII.
Asychus 76. N. 410.
Athenodorus 77. 208. 210.
Atheradas 20.
Atticus 232.
Atyanas 177.
Auphidius 190.
M. Aurelius 240.
Belistiche sive Blistiche (Philistiche) 128. P. LXI.
Boeotus 164.
Calas 177.
Callias* 74. 77. P. LXXVII.
Callicles 209.
Callippus* 177. P. LXXVIII.
Callisthenes 26.
Callistus 222.
Caprus 142. P. LXII.
Ceras 120.
Charmis 28.
Chionis 29. 30. 31. P. LXV.
Chrysogonus 166. 167.
Chrysonechus 46. P. LXI. LXIX.
Cleomantis 111.
Cleo 43.
Cleondas sive Cleonidas 41. n. 129.
Cleopolemus 24.
Cleosthenes 66.
Cleostratius vel potius Clitostratus 147. P. LXI.
Cleuxenus 135. P. LXVIII.
Cletias sive Clitias 177. P. LXXVIII.
Clitonachus* 141. 142. P. LXXVII.
Clito 113.
Comaeus 32.
Coroebus 1.
Cranaus 231.
Crates Alexandrensis 142.
Crates Eleus 96.
Cratinus 32.
Craxilas sive Craxidas 33. P. XXXII. LXXIV.
Criso 83. 84. 85.
Crocinae 94. P. LXV.

Cylo 35.
 Cynas (*Epinicius*) 246. P. LXVII.
 Daicles 2. P. LXII.
 Daippus* 27. P. LXXV.
 Damaretus sive Demaratus Heraeensis 65, n. 235.
 Damasias *Amphipolita* 115.
 Damasias *Cydoniata* 201.
 Damisens* 103. P. LXXVII seq.
 Damo Delphis oriundus 162.
 Damo Thurius 101, 102.
 Dates sive Dandes 27. P. LXIII.
 Demaratus *Ephesius* 194, 195, n. 1418.
 Demaratus *Heraeensis* vid. *Damaretus*.
 Demetrius *Alexandrensis* 138.
 Demetrius *Chius* 233.
 Democritus 162.
 Demosthenes (*Dinosthenes*) 116. P. LXII.
 Demostratus* 174. P. LXI.
 Desmo (*Dasco*) 14. P. LXIII.
 Diagoras* 29. P. LXXV.
 Dico 99.
 Didymus 230.
 Dinosthenes 116. P. LXII.
 Diocles *Corinthius* 13.
 Diocles *Hypaepenus* 178.
 Diocles *Messenius* 2. P. LXII.
 Diodorus (*Anodocus*) 160. P. LXII.
 Diodotus 191.
 Diogenes 58.
 Dio 176.
 Dionysius* 262. P. LXXXIII.
 Dionysius Samineus 226, 227. P. LXVII. N. 419.
 Dionysodorus (*Dionysodorus*) 100, n. 707.
 Diophanes *Aeolensis* 192.
 Diophanes *Prusensis* 198.
 Dorieus 87, 88, 89.
 Dorotheus 141.
 Dotades 5.
 Dromeus* 26. P. LXXVII.
 Empedocles* 21. P. LXV. LXXVII.
 Epaenetus 175.
 Epharmostus (73), 81, n. 291. P. LXIV.
 Epidaurus, qui et Ammonius, 229. P. LXVII.
 Epinicius, qui et Cynas, 246. P. LXVII.
 Epitelidas 30.
 Eratosthenes 51.
 Erato 136.
 Ergoteles 77.
 Eryxias 62, n. 220.
 Eubatus (*Euhotas*) 93, n. 596. P. LXI. LXIII.
 Euhotas 93, n. 596. P. LXI. LXIII. 104. P. LXXXIV.
 Eubulidas 205.
 Eudaemo 237.
 Eudamus 172.
 Eupolemus sive Eupolis 96. P. LXVII.
 Euryalus (*Gryllus*) 112, n. 935.
 Eurybatus 18. P. XLIV.
 Eurybatus sive Sybariades 99, n. 695. P. LXIII. N. 408.
 Eurybus 27.
 Eurycles 47.
 Euryclidas 37.
 Eurylas sive Euryalus 112, n. 935.
 Eustolus 223.

Eutelidas 38.
 Euthymus 24, 76, 77. P. LXXIV. seq.
 Evagoras 93, n. 561. P. XLIV.
 Evauder 64.
 Exaenetus 21, 91, 92.
 T. Flavins Metrobius* 217. P. LXXIV.
 Gaius 177.
 Gelo *Gelous* 73.
 Gelo *Laco* 41.
 Gilis (*Gygis*) 33. P. LXI.
 Glauclia sive Glyco 48. P. LXIII.
 Glauclus* 65 (?) P. LXXV.
 Gryllus (*Euryalus*) 112, n. 935.
 Gygis (*Gilis*) 33. P. LXI.
 Hecatomnus 177.
 Heliodorus sive Apollonius 218. P. LXVII. N. 417.
 Heliodorus, qui et Trosidamas, 248. 249. P. LXVII.
 N. 417.
 Hellanicus Alcaeneti F. 89.
 Hellanicus Eleus 172. P. LXXVII.
 Heraclides *Alexandrensis* 218.
 Heraclides *Salaminius* 144.
 Heraclitus 143.
 Heras 234.
 Hernogenes *Pergamenus* 202.
 Hernogenes Xanthius 215, 217. P. LXIX.
 Hero 241.
 Hiero 73, 77, 78. P. LXXVI. seq.
 Hippocleas 72, 73.
 Hippocrates* 131. P. LXXVIII.
 Hippothenes 37, 39—43, n. 119.
 Hippostratus *Crotoniata* 54, 55.
 Hippostratus *Seleucensis* 149.
 Hypenus (*Hypenius*) 14. P. LXII.
 Hyperbius 90.
 Hypsicles 177.
 Icarius 23.
 Idaeus sive Nicator 126. P. LXVIII.
 Iolaidas 139.
 Isario 224.
 Ischomachus 68, 69.
 Ischyros 66.
 Isidorus 177. P. LXVIII seq. 243. 244.
 Ladas 126.
 Ladromus 57.
 Lamachus 181.
 Lampis (*Lampias*) 18. P. LXII.
 Lasthenes 94. P. LXV. seq.
 Leochares 11.
 Leonidas 164, 165, 166, 167.
 Lichas* 90. P. LXXVI.
 Lucas 228.
 Lycinus 49.
 Lycetas 42.
 Lyceus 82.
 Lygdamis 33. P. XXXII. seq. LXIX.
 Magnus (*Magnes*) 242. P. LXI.
 Mario 182.
 Megacles* 57. P. LXXVI.
 Menestheus 137.
 Menus (*Meno*) 19, n. 58.
 Micinnas sive Micinas 114.
 Micio 146.

- Micrinas sive Smicrinas 107.
 Milo 62.
 Minos (*Menus, Meno*) 95. P. LXII.
 Mnasibulus 235.
 Moschus (*Torgus?*) 145. n. 1172.
 Myro 33. P. LXXVI.
 Nicaestas (Nicias) 70. P. LXII.
 Nicator sive Idaeus 126. P. LXVIII.
 Nicias (*Nicaestas*) 70. P. LXII.
 Nicodemos 169.
 Niconachus 168.
 Nicostratus 204. P. LXI. N. 404.
 Oebotas (*Oebolas*) 6. P. LXII.
 Olyntheus 38. 40.
 Onesicritus sive Onesicratus 150. n. 1196.
 Onomastus 23.
 Orsiippus 15.
 Ortho 158.
 Oxythemis 12.
 Paeanius * 141. P. LXXIV.
 Pagondas (*Pato*) 25. n. 71.
 Pamurenes 196.
 Pantacles 21. 22.
 Parmenio sive Parmenides *Mytileneaeus* 117.
 Parmenides *Posidoniata* 78.
 Parmeniscus 171. 173.
 Pataecon 70.
 Patis (*Puppes*) sive Apollophanes 216. P. LXVII. seq.
 Pato (*Pagondas*) 25. n. 71.
 Paurus (*Porus*) 105. P. LXII.
 Perigenes 127.
 Phaedimus 145.
 Phaedrus 56.
 Phanas 67. P. XLII.
 Pherias 70.
 Plidus sive Anubio 240. P. LXI. LXVII.
 Philianus 129. 130.
 Philippus rex * 106. P. LXXVII.
 Philistiche (*Bilistiche*) 128. P. LXI.
 Philombrotus 26. 27. 28.
 Philomelus 124.
 Philetas sive Philotas 41. Vid. Addend. ad p. 24.
 Phocides 104. P. LXII.
 Phormio 97. P. LXVI. LXXIV. seq.
 Phryno 36.
 Polemo 200.
 Polites 212.
 Polus 17.
 Polychares 4.
 Polycles 108.
 Polydamas 93.
 Polymestor (*Polymnestor*) 46. P. LXII. N. 406.
 Polynnastus 81.
 Polynices 37.
 Porus (*Paurus*) *Cyrenensis* 105. P. LXII.
 Porus *Maliensis* 106. P. LXII.
 Praxidainas 59.
 Protophanes 172.
 Psamnis 82.
 Pyrrhias 145.
 Pythagoras *Laco* 16.
 Pythagoras *Magnes* 120. 121.
 Pythagoras *Sanius* 48.
 Pythocles 136.
 Pythostratus 103.
 Rhexibius 61.
 Rhipsolaus (*Rhipsolcus*) 39. P. LXI.
 Rhodo sive Theodotus 213. P. LXVII seq.
 Sarapio 204.
 Satornilius (*Satorninus*) 247.
 Scamandrius sive Scamander *Mytileneaeus* 76.
 Scamander *Alexandrensis* 186.
 Seleucens 128.
 Simmias 170.
 Simylus 133.
 Smaragdus sive Theonas 221. P. LXVII.
 Smicrinas sive Micrinus 107.
 Socrates 232.
 Sopater 188. P. LXI. LXXIII.
 Sophro 87.
 Sosigenes 177.
 Sosippus 98.
 Sostratus * 80. P. LXXVII.
 Sotades 99.
 Soterichus 177.
 Sphaerius (*Sphaero*) 35. n. 113.
 Sphodrias 177.
 Stephanus 219.
 Stoitas 34. n. 111.
 Stratonicus sive Strato 178.
 Stratus sive Stratis (*Nicostratus*) 204. P. LXI. N. 404.
 Sybariades (an Eurybatus?) 99. n. 693. P. LXIII.
 N. 408.
 Symmachus 88. 89.
 Tellis 18.
 Terinaeus 92. P. LXVI.
 Thalpis (*Thalpius*) 25. P. LXI.
 Theagenes * 75. 76. P. LXXV. LXXVII.
 Theantus 90.
 Theodorus 183. 184.
 Theodotus sive Rhodo 213. P. LXVII seq.
 Theonas sive Smaragdus 221. P. LXVII.
 Theopompus 86.
 Thero 26. n. 347. P. LXIV.
 Thersias (*Asandratius*) 70. n. 258.
 Thessalus sive Thettalus 69.
 Thymelus 151.
 Timaeus 96.
 Timotheus 163.
 Tisicrates 71. 72.
 Tlepolemus 131. P. LXXVIII.
 Troilus * 102. P. LXXVII.
 Trosidamas sive Heliodorus 248. 249. P. LXVII. N. 417.
 Trypho 211. 3. n. 1529.
 Tyrimnas (*Torymmas, Toryllas, Torymbas*) 80.
 P. LXI. LXIV. LXXII.
 Valerius 206.
 Xenocles sive Xenodocus 9. P. LXIII.
 Xenodamus 211.
 Xenophanes 132.
 Xenophon 79. n. 379.
 Zopyrus 140.

II. ARCHONTES ATTICI EPONYMI.

- Acestorides 69, L 76, 3.
 Adimantus 75, 4.
 Agathocles 105, 4 163, 3 (Ioseph. Antiq. Iud. XIV, 8, 5. Scilig. De Einend. Tempp. L p. 47C. Can. Isag. III. p. 242. Corsin. FF. AA. ad Olymp. 163).
 Alcaeus 89, 3.
 Alcisthenes 102, L.
 Alexias 93, 4.
 Amynias 89, 2.
 Anaxicrates 118, 2 (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*). 125, 2.
 Auchises 73, L.
 Anicetus (Nicetes) 112, L.
 Anticles 113, 4.
 Antidotus 82, 2.
 Antigenes 93, 2.
 Antiochides (Antilochides) 86, 2.
 Antipater 97, 4 206, L.
 Antiphates (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 120, 4.
 Antiphon 90, 3.
 Antitheus 160, L.
 Apollodorus 87, 3 107, 3, (114, 4). 115, 2.
 Apsephio (Aphessio) (74, 4), 77, L.
 Apseudes 86, 4.
 Apyrgio (Pyrrho) 98, L.
 Archestratides 50, 4.
 Archias 90, 2 108, 3.
 Archippus 114, 4 115, 3.
 Archidemides (Archimedes) (29, 1) 79, L.
 Arimnestus sive Aristomnestus 91, L.
 Aristides 72, 4. (P. XIV).
 Aristio 89, 4.
 Aristodemus 107, L.
 Aristocles 43, 4 (Matio. Par. ep. 35).
 Aristocrates 95, 2.
 Aristomenes 52, 3.
 Aristo 81, 3.
 Aristophanes 112, 2.
 Aristophon 112, 3.
 Arrhenides 130, 1 (Cors. FF. AA. IV. p. 91) vel 131, 1 (Nieg. Script. min. L p. 459. not.): Diogenes. VII, 10. Cf. SCALIG. Can. Isag. III, 241.
 Astius sive Astius 101, 4.
 Astyphilus 90, L.
 Autosthenes 28, L.
 Bio 80, 3.
 Calleas (*Callias*) 100, 4.
 Callias (75, 1) 81, L 92, L 93, 3 (100, 4).
 Calliades (*Callias*) 76, L.
 Calliarchus (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 119, 4.
 Callimachus 83, 3, 107, 4.
 Callinedes (*Callidemides*) 105, L.
 Callistratus 106, 2.
 Cebris 74, 4 (7 n. 284).
 Cephisodorus 103, 3 106, 3 (*Cephisodotus*). 114, 2.
 Cephisophon (*Cephisophon*) 112, 4.
 Chabrias 91, 2.
 Chaerephanes 82, L.
 Chaeronidas (*Chaeronidas*) 110, 3.
 Chares 77, 1 (86, 3).
 Charicles 104, 2.
 Charinus 118, L.
 Charisauder (*Chariander*) 101, L.
 Chio 103, 4.
 Chremes 113, 3.
 Cleocritus (*Clearchus*) 91, 4.
 Clisthenes 67, 3 (Boeckh. ad C. II. p. 318).
 Comias 54, 4 55, L (Plut. Sol. 32. Marm. Par. ep. 40).
 Cono 79, 3 208, 4.
 Coerebus (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 118, 3.
 Crates (*Chares*) 86, 3.
 Creon 24, 3.
 Critias 44, 1 — 46, 1 vel 47, 2 (Marm. Par. ep. 36).
 Ctesicles 111, 3.
 Damasias 35, 1 49, 3 (n. 114).
 Demetrius 117, 4.
 Democles 125, 3.
 Democliches 116, L.
 Demogenes 115, 4.
 Demophilus 99, 4.
 Demostratus 96, 4 97, 3 211, L.
 Demotio 77, 3.
 Dexitheus 98, 4.
 Dinophilus 207, L.
 Diocles 92, 4 (114, 3) 123, 2 (? Clint. FF. III. Proem. p. XIII. not. 1).
 Diogenetus 72, L 129, L P. XIV.
 Dionysodorus 208, L.
 Diophantus 96, 2.
 Diotimus 88, L 106, 3.
 Diotrepheus 99, L.
 Diphilus 84, 3 123, 1 (*I. τ. Σ.* Clint. II. Pr. p. XIII).
 Donitianus 218, 1 (N. 349).
 Draco 39, L.
 Dromoclides 76, 2.
 Dropides 34, L 46, 4. (*Dropilus* P. XIV).
 Dysnicetus (*Dyscinetus*) 102, 3.
 Elpines 106, L.
 Epaenetus (Xenaenetus) 94, 4.
 Epamino 87, 4.
 Erxicles 58, L.
 Euauenetus 111, 2.
 Euander (Menander) 99, 3.
 Eubulides 96, 3.
 Eubulus 108, 4.
 Eucharistus 105, 2.
 Eudemus (*Theudemus*) 106, 4.
 Euclides (*Euclides*) 88, 2.
 Euclides (88, 2), 94, 2.
 Eucrates 47, L.
 Euctemon 93, L 120, 2 (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*).
 Eudemus (Thudemus) 106, 4.
 Euphemus 90, 4.
 Euthippus sive Euippus 79, 4.
 Euthycritus (*Euthycrates* P. XLII) 113, L.
 Euthydemus 56, 1 82, 3 87, 2, (88, 3) (106, 4).
 Euthymenes 85, 4.
 Euthynus 88, 3.
 Exenippus (Xenippus) (*Ιερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 118, 4.
 Exaenetus 94, 4.

- Glaucides 85, 3.
 Glaucippus 92, 3.
 Gorgias 125, L
 Hadrianus 222, 4, 227 (P. L. N. 349).
Hegemachus (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 120, L
 Hegemo 113, 2.
 Hegesias 114, L
Hegestratus 551 (Plut. Solon. 32, Marm. Par. ep. 40).
 Heniochides 41, 2.
Heraclea (*Thericles*) 61, 4.
 Herodes 180, L
 Hieronimo 117, 3.
 Hipparchus 71, L
Hippoclides 53, 3 (54, 3).
Hippodamas (*Hippodamus*) 101, 2.
 Hybrilides 72, 2.
 Iaso 163, 4.
Isagoras (*Lysagoras*) 68, L
 Isarchus 89, L
 Ithyicles 95, 3.
 Laches 95, L
Lacratides 73, 2. (Schol. Arist. Acharn. v. 219, quem compilavit Suidas s. v. *Λακραῖδης*. Cf. Cors. FF. AA. III. 154).
 Leostratus (26), 2, 27, 2, 74, L, 119, 2 (*I. τ. Σ.*).
Lyciscus 109, L
Lysagoras (*Isagoras*) 68, 1 (Boeckh. ad C. I. II. p. 318).
 Lysanias 78, 3, 84, 2.
Lysiades (*Suniades*) 95, 4.
Lysias 24, 4 (Clint. FF. HH. L. p. 184. Sed cf. Add. nostr. ad p. 12. not. 66).
 Lysicrates 81, 4.
Lysimachides 83, 4, 110, 2.
Lysimachus (*Nausimachus*) 86, L
 Lysistratus 78, 2, 102, 4.
Lysitheus 78, 4.
 Macrinus 223, 4.
Megacles 42, 1 (Herod. V. 21. Thuc. L. 126. Plut. Sol. 12. Cors. FF. AA. III. p. 63 seq.).
Menander (*Euander*) 99, 3.
 Meno 76, 4.
 Mico (*Micio*) 94, 3.
 Miltiades 29, L, 30, 2, 64, L
Mnesidemus (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 120, 3.
Mnesithes 80, 4.
 Molo 104, 3.
Morychides (*Myrichides*) 85, L
 Myrus 70, L
Mystichides 98, 3.
 Nausigenes 103, L
Nausimachus (*Lysimachus*) 86, L
 Nausicus 100, 3.
 Neaechmus 115, L
Nicetes (*Niceratus*, *Anicetus*) 112, L
Nicias (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 121, L
 Nicodenus 74, 2.
 Nicodorus 116, 3.
Nieocles (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 119, 3.
 Nicocrates 111, 4.
Nicomachus 109, 4.
 Nico 100, 2.
Nicophemus 104, 4.
Nicostratus (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 121, 2.
- Nicoteles 97, 2.
Olympiodorus (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 121, 3.
 Pedius 82, 4.
Phaedo 76, 1 (77, 4).
Phaenippus (48, L n. 157) 72, 3, n. 283.
 Phanostratus 99, 2.
Pherecles (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 119, L
 Philippus 48, 1 (n. 157) 71, 2.
Philippus (*Iερεὺς τῶν Σωτῆρων*) 121, 4 (? n. 1075), 122, 1.
 Philiscus 83, L
Philocles 80, 2, 97, L, 114, 3 (*Diocles*).
 Philocrates 73, 4. P. XIV.
 Philombroutos 46, 2.
 Phormio 96, L
Phrasiklides 80, L, 102, 2.
Phrynicus 110, 4.
 Pisander 91, 3.
 Pisistratus 27, 4.
 Polemo 117, L
 Polyzelus 103, 2.
Praxibulus 116, 2.
Praxiergus 77, 2.
Praxiteles 84, L
Pyrrho (*Apyrgio*) 98, L
Pytharatus 127, 2.
Pytheas 100, L
Pythocritus 71, 3 (P. XIV).
Pythodelus (*Pythodemus*, *Pythodorus*) 111, L
Pythodorus 87, L (94, 1 *Ἀράρυτα*).
Pythodotus 109, 2.
Simo (*Simonides*) 47, 2 (n. 114).
Sinonides 117, 2.
Socratus 101, 3.
Solo 46, 3.
Sosigenes 109, 3.
Sosistratus 81, 2.
Stratocles 88, 4.
Suniades 95, 4.
Theagenides 78, L
Themistocles 71, 4, 74, 3 (? n. 277). 108, 2.
Theodorus 85, 3.
Thudemus (*Theodemus*, *Eudemus*) 106, 4, n. 832.
Theodotus 98, 2.
Theophemus (non *Theopimus*) 179, 4 (Castor ap. Euseb. Arrien. lib. L p. 217 coll. p. 134 ed. Mediol. et Nieb. Script. min. L p. 249).
Theophilus 108, L
Theophrastus 110, L, 116, 4.
Theopompos 92, 2.
Thericles (*Heraclea*) 61, 4.
Thessalus (*Theellus*) 107, 2.
Thrasyllus 210, L
Timarchides 83, 2.
Timocles 84, 4.
Timocrates 104, L
Timosthenes 75, 3.
Tlepolemus 79, 2.
Tlesias 23, 4 (24, 4)
Xanthippus 75, 2.
Xenaenetus (*Xynaenetus*, *Epaenetus*) 94, 4.
Xenippus (*Euxenippus*, *Xenias*), *Iερεὺς τῶν Σωτῆρων* 118, 4.

III. POETAE. HISTORICI. ORATORES. PHILOSOPHI.

- Abaris Scytha 3, 1
 Acusilaus logogr. P. XLVII.
 Aelianus P. LVI.
 Aeschines orat. inclaruit 103, 3.
 Aeschylus trag. nat. 60, 2 (deb. 63, 4 n. 214). certavit 70, 1 vicit 80, 2.
 Aesopus, fabularum inventor, floruit 40, 3, interit 54, 1.
 Africanus P. LIII. N. 355.
 Agatho trag. 90, 4.
 Alcman lyr. 27, 1.
 Amipsias com. 89, 1.
 Anacharsis Scytha 47, 1.
 Anacreon lyr. 25, 1 (?). 52, 1.
 Anaxagoras phil. nat. 70, 1 not. 263. mort. 88, 1 n. 186.
 Anaxandrides com. flor. 101, 1.
 Anaxarchus phil. flor. 110, 1.
 Anaximander phil. nat. 42, 3. flor. 58, 2, nott. 136, et 185.
 Anaximenes phil. Milesius 64, 1 (vol. 55, 1). flor. 63, 1 not. 185.
 Anaximenes script. hist. Lampsacenus flor. 103, 3. 104, 2.
 Anaxis hist. desinit 104, 4.
 Androtio P. XXXVII. N. 282. XL. n. 296.
 Antilochus hist. not. 164.
 Antimachus epic. 93, 4.
 Antiphanes com. nat. (non flor.) 93, 1.
 Antisthenes phil. flor. 103, 3.
 Apolloodus hist. P. XXXVII. seq. N. 285. XL. N. 302. XLVIII. LV.
 Apollonius Molo 175, 3.
 Appianus hist. P. LV.
 Arcesilaus phil. 120, 1.
 Archemachus hist. P. LIII. N. 362.
 Archilochus Parius flor. 15, 1 18, 1, 19, 3.
 Archimedes math. 142, 1.
 Archippus com. vic. 91, 1.
 Arctinus poët. flor. 9, 1.
 Ario dithyr. 29, 1.
 Aristarchus grain. flor. 156, 1.
 Aristeas epic. flor. 50, 1.
 Aristippus phil. flor. 103, 3.
 Aristomenes com. flor. 87, 1.
 Aristophanes com. doc. *Acharnenses* 85, 4 coll. 88, 1.
Equites 88, 4. *Nubes* 1 89, 1. *Nubes* II. 89, 2.
Vespas 89, 2. *Aves* 91, 2. *Ranas* 93, 3. *Pluton* 97, 4.
 Aristophanes Byzantinus flor. 145, 1.
 Aristoteles nat. 99, 1 venit Athenas 103, 1. flor. 103, 3. ad Hermiam abit 108, 1. *Mytilenen* 108, 4. ad Philippon regem 109, 2 reddit Athenas 111, 2. mort. 114, 3. Cf. P. LI.
 Arrianus hist. P. LVI.
 Astydamas trag. doc. 95, 2.
 Athenaens Naueratita P. LV.
 Bio phil. mort. 134, 4.
 Caesar nat. 170, 1.
 Calanus Indus se ipse crem. 113, 3.
 Callimachus flor. 127, 2.
 Callisthenes incipit historias contexere 98, 2 explcit 105, 4.
- Carcinus trag. flor. 100, 1.
 Carneades phil. mort. 162, 4.
 Castor chronogr. P. LV.
 Charo Lampsacenus hist. flor. 75, 1 P. XLVII. seq.
 Chionides com. flor. 73, 1 n. 293.
 Choerilus trag. cert. 70, 1.
 Chrysippus phil. nat. 125, 1.
 Cicero nat. 168, 2, fugit 180, 3. Romam reddit 180, 4. interficitor 184, 3.
 Clemens Alexandrinus P. LVI.
 Crates phil. flor. 113, 1.
 Cratinus com. vic. 89, 1.
 Ctesias historiarum sinenu facit 95, 3.
 Cynaethus rhaps. flor. 69, 1.
 Cyrus Alexaudrinus P. LVI.
 Demades orat. interficitor 104, 4.
 Demetrios Phalereus P. LII.
 Democritus Aherita nat. 77, 1 aut 80, 1 n. 353.
 Demophilus hist. incipit 105, 4.
 Demosthenes orat. nat. 99, 1 n. 706. de rebus publicis perorare instituit 104, 1 eius orationes 106, 2 3, 4 107, 1 2, 4 108, 2, 3, 109, 1 2, 3, 4, 110, 1 112, 3. mort. 114, 4 (deb. 114, 3) n. 989.
 Dexippus hist. P. LVI.
 Diagoras ὁ Ἀθωνίτης 91, 2.
 Dinarchus orat. Athenas venit 114, 4.
 Dinolochus com. flor. 73, 1.
 Diocles Syracusanorum legumulator 92, 1.
 Diodorus hist. desinit 183, 3. Cf. P. LV.
 Diogenes Laertius P. LV.
 Diogenes phil. cyn. mort. 114, 1.
 Dionysius Chalcidensis P. XXXVII. XXXIX. N. 295. LV.
 Dionysius Halicarnassensis in Italiam venit 187, 2. scribere coepit 192, 4. Cf. P. LV.
 Dionysius Milesius 65, 1.
 Dionysius Scytobrachio P. XXXIX. N. 293.
 Dionysodorus hist. 104, 4.
 Diyllus hist. 105, 4 109, 4.
 Draco Atheniensium legumulator 39, 1.
 Duris hist. incipit 102, 3.
 Empedocles phil. flor. 84, 1 n. 446.
 Ephorus hist. desinit 109, 4.
 Epicharminus com. flor. 73, 3.
 Epicurus nat. 109, 3. Scholam condit 117, 1 ad Polyaenum scribit 118, 1 mort. 127, 2.
 Eratosthenes nat. 126, 1 mort. 146, 1. Cf. P. XLVIII. LI. seq.
 Eriphus flor. 42, 1.
 Enbulus com. flor. 101, 1.
 Endoxus math. flor. 103, 1.
 Enetes com. flor. 73, 3.
 Euphorius Aeschyli trag. primas tulit 87, 1.
 Euphorius Chalcidensis nat. 126, 1 P. XXXVII. N. 284. XXXIX. N. 294. LV.
 Euphrates phil. mort. 225, 1.
 Eupolis com. doc. 87, 3 89, 3 4.
 Euripides trag. nat. 75, 1 doc. 87, 1 91, 1 92, 4 mort. 93, 3.
 Eusebius Pamphili P. L. LVI.
 Euthymenes hist. P. LIII. N. 362.
 Euxenides com. flor. 73, 3.

- Glyco vid. Lyco.
 Hecataeus logogr. flor. 65, 1. P. XLVII.
 Heliodorus periegeta P. XL. N. 298. LV.
 Hellanicus logogr. nat. 71, L.
 Heraclitus ὁ ἐγώνος flor. 69, L.
 Hermias historiis Siculis finem imponit 101, L.
 Hermippus Sisyphaeus P. LV.
 Herodotus P. XLIX.
 Hipparchia mulier phil. flor. 111, L.
 Hippias Sophista P. I.
 Hippo Rhiegicus P. LV.
 Hippocratus, genealogiarum Sicularum auctor, P. XL.
 N. 306. LV.
 Q. Horatius Flaccus nat. 178, 4.
 Ibycus lyr. flor. 54, L. n. 382.
 In trag. docero coepit 82, L.
 Iosephus (Flav.). P. LV.
 Isocrates orat. nat. 86, L. perorat 103, 1 et 108, 2.
 mort. 110, 3.
 Iustus Tiberiensis desinit 219, 4.
 Lasus dithyr. flor. 58, L.
 Lyco phil. (Glyco) Stratonem excipit 127, L. mort.
 137, L.
 Lysias orat. nat. 80, 3 vel 4. Sybarim proficiscitur
 84, L. Athenas redit 92, L.
 Melanippides dithyr. flor. 65, L.
 Melissus phil. flor. 84, L. n. 446.
 Menno hist. P. XXXVIII. N. 289. XL. N. 305. LV.
 Menander, com. nat. 109, 3. doc. 114, 3. mort.
 123, 2 coll. n. 1079.
 Minnarus lyr. flor. 37, L.
 Mnsonius phil. fugit 211, 2.
 Naucrates Erythraeus flor. 103, L.
 Onomacritus Orph. flor. 50, L.
 Panyasis epic. flor. 78, L.
 Parmenides phil. flor. 79, 1 n. 382.
 Patro Epicureus flor. 177, 3.
 Pausanias periegeta P. LV.
 Persaens phil. flor. 130, L.
 Phaedrus Epicureus 177, 3.
 Phanias Eresius phil. flor. 111, L. Cf. n. 22.
 Pherecydes Leriusr. flor. (imo nat.) 74, 4.
 Pherecydes Syrius nat. 45, L. flor. 59, L. P. XLVII.
 Philistus hist. desinit 104, 2.
 Philo gramm. flor. 229, L. n. 1619.
 Philochorus Atheniensis 101, 3. P. XXXVII. N. 283.
 XI., N. 299, 300, 301. LI. LII. LV.
 Philoxenus dithyr. flor. 95, 3.
 Phlego Trallianus desinit 229, 4. Cf. P. IV. XXXIX.
 N. 290. XL. N. 304. XLVII. N. 330. LV.
 Phocylides poeta flor. 59, L.
 Phrynicus trag. vic. 67, L. 75, 3 (4).
 Phrynicus com. primum docuit 86, 1 (87, 1) n. 243.
 Phrynis cithar. vic. 75, L.
 Pindarus Thebanus nat. 65, 1 n. 236. mort. 79, 3.
 n. 390.
 Pisander Camirensis flor. 33, 1.
 Pisander e Laranda oriundus n. 110.
 Plato phil. nat. 87, 4 aut 88, L. n. 498. XIV aetatis annum agit 90, 4. flor. 103, 3.
 Plutarchus Chaeronensis P. LV.
 Polemo Xenocratem excipit 115, 3. (potius 116, 3.
 n. 1000).
 Polybius P. LIV. seq.
- Polyidus dithyr. flor. 95, 3.
 Porphyrius P. LVI.
 Posidippus com. doc. 123, 2.
 Pratinas Phliasius certavit 70, L.
 Protagoras phil. flor. 84, L. n. 446.
 Pythagoras phil. flor. 60, L. 62, L. cf. n. 211.
 C. Sallustius Crispus nat. 173, 3.
 Sappho Lesbia flor. 42, L.
 Seneca phil. Neronis magister 207, L. mori coactus 211, 1.
 Septem Sapientes floruunt 50, n. 114.
 Sextus Empiricus P. LV.
 Simonides Anorginus n. 193.
 Simonides Ceus nat. 56, L. flor. 62, L. cf. n. 193.
 Socrates phil. nat. 74, 4. vel potius 77, 4. n. 305.
 cicutam bibit 95, L.
 Socrates Scholasticus P. LVI.
 Solo Atheniensium legumulator 46, 3.
 Sophocles nat. 71, 2 vel 73, 3. docet fabulas 87, L.
 92, 3. mort. 93, 3.
 Sophocles iunior docere coepit fabulas 95, 4.
 Soranus morte multatus 211, 2.
 Sosibius Laco P. LV.
 Sosicles (potius Sosiphanes) trag. nott. 923, 970.
 Sosocrates Rhodius P. LV.
 Sosiphanes trag. cf. Sosicles.
 Sositheus trag. 164, L.
 Spensippus Platonem excipit 108, L.
 Stephanus Byzantinus P. LVI.
 Stesichorus lyr. nat. 37, L. mort. 56, L. n. 120.
 Stesicrides Atheniensis P. LIII seq.
 Strato Theophrasti successor 123, L.
 Tatianus P. LVI.
 Telestes dithyr. flor. 95, 3.
 Thales phil. nat. 35, L. mort. 58, L. n. 115, 185.
 Thallus hist. P. LV.
 Theagenes Rheginus chronogr. 63, L.
 Theodectes orat. id. trag. flor. 103, L.
 Theophrastus Aristotelem excipit 114, 3. De Lapidibus commentator 116, 2. mort. 123, L.
 Theopompus Thucydidis historias continuat 92, 2.
 floruit 93, L. desinit 96, 2. de Mansoli laudibus
 perorat 103, L. eius Philippicae historiae 105, L.
 Siculae 109, 2.
 Thespis primum fabulam docuit 61, L. n. 217.
 Thraseas morte multatus 211, 2.
 Thrasylus P. XXXVIII. N. 287. XI., N. 303. LV.
 Thucydides Peloponnesiacorum scriptor 87, 2. 92, 2.
 Timaeus Tarentinensis P. LIV.
 Timotheus dithyr. flor. 95, 3.
 Tyrtaeus eleg. 35, 1. n. 117.
 Tzetzes P. LVI.
 L. Valerius poeta ludis Capitolinis vicit 221, 2.
 P. Virgilii nat. 177, 3. mort. 190, 2.
 Xanthus personatus, Lydiacorum scriptor, P. XXXVII.
 N. 281. XXXIX. N. 293. LV.
 Xenocles trag. vicit 91, 1 (potius 2) n. 563.
 Xenocrates phil. nat. 91, L. (?) n. 563. Speusippum
 excipit 110, 2. mort. 115, 3. aut 116, 1 (?) Cf.
 nott. 1000. 1009.
 Xenophanes phil. nat. 40, L. in Graeciam venit 46, L.
 flor. 60, L. 63, 2. n. 227.
 Xenophon Thucydidis historias continuat 92, 2. flor. 94, 4.
 98, L. 103, 3. Hellenica terminat 104, 2. mort. 105, L.
 Zeno Eleata flor. 70, L.

